

Giới thiệu Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi

Truyện teen - Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi là tác phẩm của Phi Nguyệt Phi Dạ, nói về trong đêm mưa sa gió giạt, cô bị hấn mạnh mẽ biến thành một người phụ nữ lúc mười sáu tuổi.

Mười năm sau, người đàn ông đang cử hành hôn lễ thì đột nhiên bị tập kích, một thiên tài bảo bối cầm súng châu vào hấn, cười nói : "Tổng giám đốc "chợ đêm" này là cha tôi, không muốn sống có thể tiếp tục cử hành hôn lễ".

Nhất thời, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngớ ngời, từ lúc hấn sinh ra cho tới hiện tại, cậu ta là người đầu tiên dám dùng súng chĩa vào người hấn, mà người này dĩ nhiên là một phiên bản thu nhỏ của hấn.

Hai người gặp nhau thì không nói, từ nay về sau phụ tử họ long tranh hổ đấu, sẽ triển khai một hồi lệnh thương giới và hắc đạo, tất cả đều làm người ta khiếp sợ, mà cô gái có liên quan đến cả hai người bọn họ lại ngồi ở trên cao xem cuộc chiến.

Truyện online mang hơi hướm truyện tiểu thuyết hứa hẹn sẽ mang đến những tình tiết đầy thú vị và mới lạ cho bạn đọc khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chạy Trốn

Vào một đêm mưa to mùa hè, những tia chớp lóe lên như muốn phá tan mây tầng mây trên bầu trời cùng với tiếng sấm điếc tai, gai người.

Ban đầu, tia chớp đi kèm với tiếng sấm làm cho mặt đất lúc sáng lúc tối, nhưng tự nhiên nó vụt tắt, thế giới lập tức lại chìm trong màn đêm.

Đột nhiên một tia màu vàng cắt qua phía chân trời, những hạt mưa như những giọt thủy tinh, tí tách rơi như bản nhạc hòa tấu.

Cái hành lang thật dài tựa hồ nhìn không thấy điểm dừng, thân thể mảnh khảnh của Trầm Phi Yên run rẩy kịch liệt. Cô nghiêng ngả lao đảo đi lên phía trước, đôi dép lê ở đôi bàn chân sớm đã vì chạy thực mạng mà rơi mất, bây giờ chỉ còn đôi chân trần trắng nõn đang dùng sức cố gắng bước đi.

"Phù...phù..." Từng hơi thở của cô đứt quãng trong không khí, nhờ tia chớp cô nhìn thấy một cánh cửa, sau đó thềm thờ phào một hơi.

Giờ phút này cô giống như một con thỏ nhỏ có đôi mắt trong veo xen lẫn sợ hãi nhìn trước sau.

Không có ai, thật tốt quá.

Cô đang vui sướng thì tự nhiên khuya tay đụng vào cánh cửa, trong nháy mắt, cơ thể đột nhiên bị giăng về phía sau, giữ lấy. Sau đó, tiếng thờ trầm khàn của người đàn ông phả vào tai cô, cô dùng sức gãy dựa nhưng cô không thể nào thoát khỏi sự giam cầm ấy.

"Trầm Phi Yên, em cho là em có thể chạy thoát ư?" Một giọng nói vang lên bên tai cô, nó vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ làm toàn thân cô run rẩy, còn cánh tay rắn chắc hữu lực kia cứ giữ lấy cô mãi không chịu buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tôi Hận Anh

Đôi môi nóng rực miêu tả đường cong trên khuôn mặt của Trầm Phi Yên, toàn thân cô cứng ngắc như đầu gỗ và kịch liệt run rẩy, cô nghĩ muốn về nhà nhưng lại rơi vào hầm băng.

"Hiên Viên..." Trầm Phi Yên còn chưa nói hết câu đã bị đôi môi của hấn chặn lại. Thừa dịp cô đang cố hết sức mở miệng ra để nói chuyện, đầu lưỡi của hấn chen vào, chơi đùa với cái lưỡi đỉnh hương của cô, mang theo áp lực trầm trọng cùng với thể bá đạo không thể chống đỡ.

Hôn bá đạo, hôn mãnh liệt, hôn kích cuồng, tất cả đều làm cho Trầm Phi Yên hít thở không thông.

Khi đôi môi hắn rời đi thì cũng lúc đó chợt nghe thấy âm thanh xé quần áo vỡ vụn trong màn đêm.

"Đừng, tôi cầu xin anh...Đừng..." Thanh âm kia khiến Trầm Phi Yên cố hết sức lấy tay đẩy người đang đè lên mình ra, nhưng sự phản kháng của cô lại làm cho hắn càng thêm dễ dàng hành động. Cô chỉ cảm thấy thân thể mình chợt lạnh, quần áo đã như đóa hoa điều tàn rơi xuống.

Chiếc áo lót tơ tằm trên thân thể bị lộ ra ngoài không khí, khuôn mặt mềm mại mà trắng nhẵn nhụi, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ lại càng thêm xinh đẹp, tất cả đều diễm lệ như cây thuốc phiện phát ra dụ hoặc trí mạng.

Lí trí hoàn toàn không còn, giờ phút này hắn đã hóa thân thành một con dã thú, một con dã thú chỉ biết chiếm đoạt, thân thể hắn bốc cháy lên tạo thành áp lực vô hình khiến Trầm Phi Yên không thể nhúc nhích.

"Phi Yên, cho anh..." Giọng nói của người đàn ông khàn khàn gọi cảm lại mang theo bất mãn vì phải áp chế dục vọng.

Hơi thở cô còn chưa ổn định thì thân thể Trầm Phi Yên đã cứng ngắc, làn da lạnh như băng đang bị người đàn ông đốt cháy, hai người chìm ngập trong mùi rượu nồng đậm.

Ánh mắt người đàn ông tràn ra ham muốn kịch liệt như dã thú, một đôi bàn tay to nâng nhẹ cô lên. Sau đó hắn tách hai chân cô ra, đặt lên thắt lưng hắn, đúng lúc này hắn đâm thật mạnh vào, xé rách tấm màng trở ngại bên trong.

"A..." Tiếng kêu đau đớn vang vọng khắp bầu trời đêm.

Ngoài phòng xét đánh không ngừng, những tia chớp liên tục xoẹt qua bầu trời đêm chiếu sáng mọi thứ trong bóng tối và còn ánh lên một đôi nam nữ đang như dã thú điên cuồng luật động.

Một trận mây mưa kịch liệt trong đêm hè qua đi, dần dần không còn tiếng động nữa, tất cả bốn phía đều bình yên.

Nhưng hơi thở thô suyễn của người đàn ông vẫn phát ra trong căn phòng đen tối và tất nhiên lúc đó vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cầu xin tuyệt vọng của cô gái.

Một đêm nay thật dài, hắn dày vò cô trong bể dục vọng.

Trong lúc này hai thân thể cùng hai đôi chân vẫn cứ dây dưa với nhau. Giữa mái tóc hỗn độn lộ ra một đôi mắt trống rỗng không có chút ánh sáng. Toàn thân cô hư nhược, những dấu hôn ẩn kín che kín thân thể như ngọc, tất cả đều chật vật dị thường, lại làm cho người ta không thể không thương tiếc.

"Phi Yên, anh yêu em..." Hai tay hắn dùng sức ôm cô vào trong ngực, trong giọng nói buộc chặt của hắn còn mang theo cả lời xin lỗi, nhưng âm thanh này lại không thể lọt vào tai cô, càng không thể chạm vào lòng cô.

Thiên hạ trong lòng cứ lặng im không nói gì làm cho hắn căng thẳng, tim đau đớn như bị kim châm. Giờ phút này hắn không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để miêu tả tâm trạng của mình. Chiếm lấy, cướp đoạt là thiên tính của hắn, mà cô khiến hắn không thể khống chế bản thân, cứ lần lượt ra vào trong thân thể cô.

Sáng sớm hôm sau, mùi vị tình dục nồng đậm trong phòng không thể tiêu tan, hắn thỏa mãn ôm cô trong lòng rồi nặng nề ngủ thiếp đi.

Trong lúc mộng lung, một đôi mắt tràn ngập hận ý hung hăng lờm người đàn ông đang ngủ say, trong giấc mộng, hắn chỉ nghe thấy cô nói với hắn một câu: "Tôi hận anh!"

Ánh mặt trời trên cao, trong phòng chỉ có một người đàn ông trên giường, dưới đất, quần áo rơi rác tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Rời Khỏi Trung Tâm

Mười năm sau, tại Mỹ, New York, Wall Street

Trong một văn phòng sáng ngời, ánh sáng của sàn nhà có thể làm gương chiếu và một bóng dáng mảnh khảnh xuất hiện ở trong đó.

"Xem ra lần này Vivian trực gian không nhẹ." Giọng nói này là từ một cô gái bí thư có mái tóc vàng sóng sánh, trong tay cô ta đang cầm một tập văn kiện và mỉm cười nhìn ra thế giới xa xa ở bên ngoài.

"Nghe nói lần này sẽ điều Vivian đến Trung Quốc tổng bộ." Một người bí thư khác có mái tóc màu nâu nói chen vào, nhưng đôi mắt lại không rời khỏi màn hình máy tính.

Cô gái tóc vàng kia vẫn cầm tập văn kiện trong tay, một tay khác vuốt qua mái tóc mình, vui sướng khi người khác gặp họa: "Hừ, thiếu một người phụ nữ mạnh mẽ đi, không khí tươi mát trong lành lên không ít."

Một bóng dáng mảnh khảnh mặc trên người bộ đồ tây trang nhỏ màu trắng ngà xuất hiện trong phòng tổng giám đốc, bộ quần áo này làm Vivian lộ ra sự nữ tính và dịu dàng, đồng thời còn tăng thêm vài phần thực nữ mềm mại đáng yêu và thêm cả sự tươi trẻ.

Trưởng Tôn Lưu Lam lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt hẹp dài tựa tiểu phi tiểu nhìn cô gái hùng hổ kia.

"Vì sao muốn điều tôi về Trung Quốc tổng bộ, anh biết rõ tôi..." Khi Vivian còn chưa nói xong thì đã bị Trưởng Tôn không có kỳ gì mà cắt ngang lời nói.

"Trầm Phi Yên" Một tiếng "Trầm Phi Yên" này làm cho khuôn mặt Vivian tái nhợt, nhiều năm qua đi, chỉ có Trưởng Tôn là không có kỳ gọi cô như vậy.

"Nói thế nào đi nữa cô vẫn là người Trung Quốc. Lần này phải cô trở về là vì bất đắc dĩ, cô cũng biết lần trước chúng ta ở khách sạn Trung Quốc có người đã truyền ra vụ hối lộ và vụ gièm pha trốn thuế, đối với những người này tôi thật sự rất lo lắng. Bên cạnh tôi, người có thể trở về Trung Quốc tổng bộ thì chỉ có mình cô, chẳng lẽ ngay cả điểm ấy cô cũng không thể làm được sao?"

Đôi mắt của Trưởng Tôn Lưu Lam sâu thẳm mang theo sự tín nhiệm làm cho Trầm Phi Yên không thể từ chối, cuối cùng cô vẫn phải bất đắc dĩ đồng ý.

"Nhưng tôi có một yêu cầu." Đôi mắt hạnh phúc tỏa ra ánh sáng ngọc, khuôn mặt Trầm Phi Yên hiện lên sự quyết đoán.

Đôi môi mỏng của Trưởng Tôn Lưu Lam nhếch lên, gật gật đầu.

"Lần tới Trung Quốc tổng bộ này, tôi hi vọng tất cả mọi chuyện sẽ là do tôi quyết định." Khuôn mặt Trầm Phi Yên thông dong bình tĩnh, đôi mắt khôn khéo cất giấu một tâm kế lớn.

Trưởng Tôn Lưu Lam nhìn cô không nói gì, Trầm Phi Yên nói tiếp: "Anh yên tâm, nếu làm sai điều gì thì tôi sẽ tùy anh xử lý."

Thân thể của hán cao lớn không kém gì người nẫu, Trưởng Tôn Lưu Lam cười nói: "Được, bất cứ chuyện gì cũng sẽ để cho cô quyết định, tất cả mọi chuyện tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp"

"Cảm ơn tổng giám đốc đã tín nhiệm, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép đi thu xếp để ngay hôm đó lên đường." Sự sợ hãi trong lòng cô vẫn như trước, cô tự nói với chính mình, cô đã không còn là cô gái nhỏ dễ bắt nạt của mười năm trước nữa. Nếu cô không thể vượt qua được chuyện này thì chẳng phải nỗi sợ cứ theo cô cả đời sao?

Lúc này đây, cô muốn đi đối mặt với tất cả.

"Vivian" Khi Trầm Phi Yên sắp rời đi thì Trưởng Tôn Lưu Lam gọi cô lại.

Trầm Phi Yên quay đầu lại nhìn hán, đôi mắt cô nổi lên sự nghi hoặc.

"Tôi thật sự rất thích cô, tôi vẫn luôn cảm thấy cô là một cô gái đầy kiên cường, lần này tất cả đều nhờ vào cô." Cặp mắt hẹp dài kia mở ra, trong khoảnh khắc đó nó sáng rực và linh động, ánh mắt này có thể hút hồn tất cả mọi người.

Trầm Phi Yên cảm thấy có điểm kỳ quái, cô cảm thấy lời nói của Trưởng Tôn Lưu Lam có vấn đề gì đó, bằng không hán sẽ không nói như vậy.

Cô không nghĩ nhiều, gật gật đầu, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Âm Mưu Của Hồ Ly

Trầm Phi Yên vừa mới rời đi thì điện thoại của Trưởng Tôn Lưu Lam liền vang lên.

"Này, hồ ly, Phi Yên nhà cháu đã rời đi chưa?" Giọng nói non nớt nhưng có điểm ác liệt vang lên. Trưởng Tôn Lưu Lam ngấm ngấm cái ngòi bút vàng

trong tay, hiện tại đứa nhỏ nào cũng khó đối phó thế này sao? Thằng bé có tính cách như vậy, quả thật hẳn không nghĩ nó là một đứa trẻ.

Ví dụ như cuộc điện thoại này từ tên quý nhỏ kia gọi đến, vì nó biết bí mật của hẳn nên nó uy hiếp, bắt cánh tay đắc lực của mình đi đến Trung Quốc.

Lòng hẳn thật bi ai, Vivian có một đứa con như vậy làm hẳn ăn cũng chẳng dễ.

"Đại khái là ngày mai sẽ bay tới Trung Quốc, hiệu quả làm việc của Vivian rất cao." Trương Tôn Lưu Lam đối với cô gái mà chính tay mình bồi dưỡng ra tuyệt đối tin tưởng.

"Hồ ly, lần sau gặp lại." Giọng nói của đứa trẻ bên kia lộ ra vui sướng làm hẳn có chút khó chịu, bị một đứa nhỏ nắm đuôi làm hẳn cực kì khó chịu.

"Này, chú có một món quà muốn tặng cháu, hay chú nhờ người tuyển cháu nhé, để chúc cháu và mẹ cháu có thể sống một cuộc đời vui vẻ."

Người cầm microphone bên kia ngậy người ra ba giây, từ khi nào mà hồ ly lại tốt như vậy, hẳn không bắt cóc, không đuổi giết cậu thì đã là đáng mừng lắm rồi, hiện tại lại tặng quà cho cậu.

Hòa nhạc một ván, trong mắt Trương Tôn Lưu Lam hiện lên sự giao hoạt vô tận, giờ phút này vẻ mặt của hẳn hoàn toàn là đang muốn xem kịch.

Không đến nửa giờ, một quyển báo được gửi tới Trầm gia, còn cố ý làm cho chữ nhỏ ở đầu đề thêm lớn.

Mở văn kiện ra là một tờ báo của Trung Quốc, trên đầu tờ báo ghi rõ "Hôn lễ của Hoàng Đế".

Hai tay Trầm Phi Dạ cơ hồ muốn bóp nát tờ báo, đôi mắt phản nộ từng đôi tình nhân trên mặt bìa.

Trương Tôn Lưu Lam chết tiệt, nói rằng muốn tặng quà cho cậu quả nhiên là giả, thực chất là hẳn đưa cho cậu một tin tức động trời.

Khuôn mặt cậu ta như cảm thạch tinh tế được con dao nhỏ và nhọn đục đẽo mà thành, chiếc mũi cao khéo léo, đôi môi anh đào nhắn nhui, chỉ có đôi mắt là hiện lên vẻ thâm thúy, vừa đen láy láy vừa lóe lên ý lạnh của bắc cực.

"Hiên Viên Hoàng, hãy chờ đấy." Khóe môi Trầm Phi Dạ nhếch lên toát ra vài phần tàn nhẫn, bây giờ cậu ta hoàn toàn đã không còn bộ dáng tiểu vương từ lúc trước nữa.

Nó bước nhanh vào phòng mình, sau đó mặc một chiếc áo gió, đeo một cái cặp lên lưng rồi để lại một tờ giấy lên bàn.

Trước khi đi cậu đem tờ báo chói mắt kia thiêu cháy, xác định không còn cái gì đáng bận tâm, Trầm Phi Dạ mới bước ra khỏi cửa.

Trầm Phi Dạ bắt taxi đi thẳng tới sân bay.

Cha thân mến, con Trầm Phi Dạ tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thu Hết Vào Đáy Mắt

Gần đây đề tài chính của Hồng Kông là "Hôn lễ sắp tới của Hoàng đế", hoàng đế này chính là người quát tháo hắc bạch lưỡng đạo Hiên Viên Hoàng.

Mười sáu tuổi một tay hẳn gánh vác sự nghiệp hắc bạch lưỡng đạo của gia tộc Hiên Viên, làm nó phát triển đến đỉnh cao.

Trải qua sáu năm Hiên Viên Hoàng quản lý kinh doanh, Hiên Viên thị đã trở thành xí nghiệp hắc bạch lưỡng đạo lớn mạnh trải khắp toàn cầu, các hạng mục kinh doanh gồm có hành ăn, khách sạn, bất động sản, ngân hàng, hàng không, thậm chí có cả các khu công viên công nghệ cao. Tất cả những thứ này đều là công lao kỳ tích của Hiên Viên Hoàng, hẳn cũng là nhân vật thần bí trong truyền kỳ.

Từ trước tới nay hoàng đế luôn thần bí, nếu không phải nhà gái khắp nơi tung tin đi khoe khoang thì chắc bây giờ mọi người cũng không biết quá rõ về hẳn.

Khách sạn Hiên Viên thị

Ánh đèn mờ ảo bao phủ cả căn phòng đầy hương vị tình dục, từ trong phòng tràn ra hơi thở thô suyển của người đàn ông với tiếng la hét của người phụ nữ, người phụ nữ ở trên giường rộng lớn đang nghiêng đón hòa theo hẳn, làm cho thứ cứng rắn kia xâm nhập vào bên trong càng thêm sâu.

"A...đừng ngừng...anh thật lợi hại...A..." Thân thể của người phụ nữ trắng nõn đang uốn éo như con rắn nhỏ, hai chân đang quăn lấy thắt lưng của người đàn ông kia, cô ta vui thích lớn tiếng kêu to.

Người đàn ông tham lam đòi lấy, càng ngày hắn muốn càng nhiều, người phụ nữ này trời sinh phóng đảng làm cho đàn ông không thể kiềm chế mà điên cuồng. Hắn kéo thân thể người phụ nữ kia xuống, sau đó cắn vào cái bánh bao xinh đẹp đầy đặn kia, làm cho người phụ nữ kêu to:

"Đau quá...Anh làm người ta đau..." Cô bắt nắn làm nũng, nhưng cặp đùi đẹp thon dài lại dùng sức bám víu vào thắt lưng rắn chắc của hắn.

"Tôi không làm cô đau thì sao cô có thể lớn tiếng vui sướng kêu la chứ?" Giọng khàn khàn của người đàn ông vang lên, đôi mắt mỉm cười không chút sạch sẽ hiện ra đầy dục vọng, bàn tay to lại dùng sức vuốt ve nơi tư mật của người phụ nữ làm cho cô ta chảy ra càng nhiều nước.

Khuôn mặt trắng tuyết của người phụ nữ đỏ hồng lên giống như hoa mẫu đơn, làn da trắng nõn mịn mà giống như dương chi (da cừu). Đôi môi đỏ mọng hơi hơi mở ra thở hào hển, cô ta khó chịu tiến lại gần người hắn.

"Em muốn, em còn muốn...cho em..."

Người đàn ông cười đắc ý, tay hắn lần mò làm cho người phụ nữ kia đau đớn kêu to một trận, sau đó thứ cứng rắn vùi vào nơi mềm mại, chôn trong đó thật sâu.

Hạ thân điên cuồng luân động, phần eo dùng sức đâm vào bên trong, một lần so với một lần còn nhanh hơn, mãnh liệt hơn, hắn làm cho người phụ nữ dưới thân vui sướng kêu la, ăn một lần thì không thể dừng lại.

"...A..." Một trận kịch liệt tiến vào, tiếp theo là trống rỗng, người đàn ông cùng người phụ nữ đạt đến cao trào.

Một màn mây mưa qua đi, cô gái cuộn mình vùi mình vào trong ngực người đàn ông, ngón tay của cô ta không biết vô ý hay cố ý mà vẽ vòng vòng trên ngực hắn, làm cho súng ống vừa mới phun ra tinh dịch của người đàn ông lại sống dậy

"Đúng là tiểu yêu tinh" Vừa nói xong, người đàn ông lại không kiêng nể gì mà đột ngột đâm vào trong cơ thể cô ta, làm cho thân thể người phụ nữ lại căng tràn.

Tiếng cười kiều mị của người phụ nữ lại vang lên trong phòng ngủ, cô ta điên cuồng phối hợp với động tác của người đàn ông.

Trên trần nhà có một điểm đen nho nhỏ, đem tất cả mọi thứ thu vào trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Không Thỏa Mãn Em Sao?

Người đàn ông thì tận lực đoạt lấy còn người phụ nữ thì uốn éo như con cá trắng đang du lịch thư thái.

Gây sức ép tới tới lui lui, người đàn ông mừng như điên cắn vào cái cổ của người phụ nữ nhưng lại bị cô ta lấy tay đẩy ra.

"Nơi này không thể cắn, nếu ngày mai em mặc áo cưới mà bị người ta nhìn thấy thì không thể được." Hai chân người phụ nữ quăn lấy thắt lưng người đàn ông, đôi mắt xinh đẹp lơ đãng lộ ra vài phần chờ mong.

Người đàn ông đang hứng thú thì tự nhiên mất hứng, hắn lộ rõ vẻ không vui rõ ràng: "Ồ trong lòng anh em còn nghĩ tới người đàn ông khác, chẳng lẽ anh vẫn không thỏa mãn em sao?"

Trở mình xem thường một cái, nhìn người đàn ông ở trên đẹp trai vài phần, nhưng cũng ôn nhu vài phần. Nghĩ đến người đàn ông đẹp trai cao lớn kia, lòng của người phụ nữ lại nổi lên một hồi mong xuân nhọn nhọn.

Trong lòng thì nghĩ đến vị hôn phu kia nhưng khuôn mặt nhỏ của cô ta lại vùi vào ngực người đàn ông, ngẩng đầu cười và nói: "Người đàn ông kia cường công việc, ai mà chịu được, nếu không phải vì lợi ích em chả thêm gạ cho anh ta."

"Hừ" Khuôn mặt hắn vẫn âm trầm không vui như trước.

Người phụ nữ vươn cánh tay mảnh khảnh lên kéo đầu người đàn ông thấp xuống, cô ta cố hết sức dậy lên dục hỏa nhằm xoa dịu cơn tức giận của hắn.

Người đàn ông kêu đau một tiếng, sau đó hắn đem thứ to lớn cứng rắn kia xâm nhập thật mạnh vào trong thân thể người phụ nữ lần này so với lần trước còn mạnh hơn.

Bên trong gian phòng, đôi nam nữ đó lại tiếp tục dây dưa, người đàn ông càng thêm dững dĩnh, hẳn dùng sức làm cho người phụ nữ dưới thân vui sướng như muốn bay lên, chảy ra thật nhiều thứ ướt át.

Người phụ nữ dưới thân hẳn hưởng thụ thật kỹ, cô ta không chút rụt rè giống như một kỹ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hôn Lễ Khó Coi

Theo lý thuyết thì hôn lễ của Hiên Viên Hoàng phải oanh oanh liệt liệt để cả thế giới biết đến, nhưng không ai ngờ nó lại rất bí ẩn, chỉ có ít người mới được nhận thiệp cưới.

Trong phòng hóa trang, Phương Ly Ly mặc một chiếc áo cưới màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra dị thường tức giận.

Vốn tưởng rằng có thể nở mày nở mặt một lần, được hôn lễ với vương tử William, nhưng cô ta thật không ngờ Hiên Viên gia lại chỉ mang đến một chiếc Lincoln dài rất bình thường, cùng với mười chiếc xe BMWs hộ tống. Hiện thực này hoàn toàn trái với suy nghĩ của cô, cô ta tức giận ném bỏ bó hoa cầm tay xuống đất.

"Tôi không muốn gả, Hiên Viên gia sao lại làm vậy chứ, bảo thể diện của chúng ta để đâu." Tay dùng sức gạt qua làm cho đồ trang điểm trên bàn toàn bộ bị rơi hết xuống đất. Phương Ly Ly vẫn chưa hết tức giận khiến đám người hầu đứng bên cạnh cũng không dám nói gì.

Phương Hào Thế vừa vào tới cửa thì liền thấy đầy mảnh vụn trên mặt đất, khuôn mặt hắn lộ ra âm trầm vài phần.

"Con làm gì vậy? Còn không nhanh lên, xe đón dâu đã ở bên ngoài, còn muốn làm loạn cái gì nữa."

Phương thị ở Sin-ga-po cũng coi như là danh gia vọng tộc, lại ở đó buôn bán khá lớn, nhưng Hiên Viên gia lại làm hôn lễ đơn giản như vậy, khiến cho hắn mất hết thể diện. Hiện tại hắn thậm chí muốn làm nhanh chóng đám cưới để mau mau kết thúc trò hề này.

Nếu không phải vì thế lực của Hiên Viên gia, Phương Hào Thế sẽ không bỏ qua cục tức này.

Cẩn rằng, Phương Ly Ly tức giận giẫm chân, sau đó cô ta lại bất mãn phát điên ngồi xuống ghế: "Cha, cha xem xem hiện tại người ta làm đám cưới đơn sơ như vậy thì về sau cha bảo con gặp mọi người thế nào đây. Rõ ràng là một gia đình giàu có lại làm lễ cưới khó coi như vậy, rõ ràng Hiên Viên Hoàng không coi chúng ta ra gì hết. Con không lấy chồng, không lấy chồng...hu hu hu..."

Vừa nói xong, Phương Ly Ly liền khóc rống lên.

Nghĩ đến mình ở Sin-ga-po cũng là người nổi tiếng, phi cơ cao cấp sáng bóng cói lóa bao giờ cũng sang sảng chào đón, đường đi ít nhất cũng trải thảm hồng, hoa tươi tung bay. Nhưng hiện tại tất cả hoàn toàn không có, cái gì cũng không có, chỉ có mấy chiếc xe, ngay cả người cũng không có là bao.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà gả đi sao, như vậy thì mai sau cô ta còn mặt mũi gì để gặp người quen chứ.

Phương Hào Thế cũng rất tức giận, hiện tại con hắn nháo còn hắn đã phá hỏa rồi.

"Khóc cái gì, hôn nhân là trò đùa à, nói không lấy chồng là không lấy chồng sao." Phương Hào Thế hung hăng lườm cô ta một cái, Phương Ly Ly chỉ có thể sợ mà khóc nức nở.

"Thất thân làm gì, chỉnh lại váy cưới đi, xe tới rồi." Nổi giận đùng đùng, hắn quát lớn ở trong phòng hóa trang, sau đó Phương Hào Thế đi ra khỏi cửa.

Cho dù Phương Ly Ly có mười lá gan thì cũng không dám ngỗ nghịch với Phương Hào Thế, cô ta cũng chỉ có thể bất mãn mà chỉnh lại lễ phục.

Hiên Viên Hoàng, anh cứ đợi xem, Phương Ly Ly cô tuyệt đối sẽ cho hắn biết tay, nhất định phải nắm giữ tất cả tài sản của Hiên Viên gia, nếu không cô chết cũng không nhắm mắt.

Phương Ly Ly được chiều từ nhỏ giống như công chúa, từ trước đến nay cô muốn cái gì đều phải có được.

Hành động vừa rồi cô đều làm người hầu xung quanh sợ hãi. Không nghĩ tới tiểu thư Phương Ly Ly này bề ngoài ngây thơ mà bên trong độc như bọ cạp.

Chương 8: Hôn Lễ Của Hoàng Đế.

Qua hai mươi phút sau, Phương Ly Ly đã được hóa trang thỏa đáng. Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, đôi môi căng mọng và cô ta có đôi mắt to câu hồn.

Tuy rằng Phương gia rất bức mình vì hôn lễ này nhưng vẫn phải đưa Phương Ly Ly lên xe dâu.

Người tới đón chính là Hiên Viên Phong, trên khuôn mặt hắn hiện lên một nụ cười bất cần đời làm người ta xiêu hồn phách lạc, nhưng trong đôi mắt phương câu hồn đó có chút u ám.

Khuôn mặt Hiên Viên Phong có thể nó là mầm tai họa làm đôi mắt của Phương Ly Ly thật muốn nhìn thẳng, cô ta không nghĩ em dễ tương lai lại đẹp trai như vậy. Sau khi cô ta nhìn trộm thì không khỏi đỏ mặt.

Hiên Viên Phong hiểu ý cười cười, Phương Ly Ly thấy vậy thì ngay lập tức như bị sét đánh, ban đầu tâm tình vốn khó chịu nhưng giờ phút này lại tích cực đi thường ngồi vào trong chiếc xe Lincoln dài.

Đoàn xe đi từ khách sạn Hiên Viên thị tới giáo đường.

Trong đám người, có một cậu con trai thiếu niên, cậu ta hé ra một nụ cười có vẻ khá âm hiểm.

Xe rất nhanh đi tới giáo đường, Hiên Viên Hoàng mặc trên người một bộ tây trang đen hiện lên vẻ đẹp trai nhưng lạnh lùng. Cặp mắt phượng hẹp dài băng hàn sắc bén không chút gọi sống, quanh thân tỏa ra một cỗ khí vương giả khiến con người ta không rét mà run.

Lúc Phương Ly Ly mở cửa xuống xe, chỉ trong nháy mắt cô ta đã quên triệt triệt để để nhưng thứ không vui. Một cậu em dễ đẹp trai cộng thêm chồng mình có khuôn mặt như thiên thần kia làm cho tim cô đập nhanh, hận không thể lập tức nhảy lên giường hắn. = ="

Trong ánh mắt không chút che dấu cảm xúc hiện rõ ra sự tham lam cùng ái mộ, Hiên Viên Hoàng vươn cánh tay ra kéo Phương Ly Ly lại, bộ dáng của cô ta hoàn toàn mê người làm hắn cảm thấy một trận ghê tởm ủa tới.

Đám cưới này hắn cũng chẳng muốn mà căn bản hắn cũng chẳng cần. Hôn lễ này hoàn toàn là do người trong gia tộc bắt ép, tuy rằng hắn lãnh đạo hắc giới nhiều năm, công ty cũng đã tẩy trắng, nhưng vì gia tộc bắt ép nên hắn đành tiếp nhận. Trong đó, thế lực hắc giới kiều ngạo nhất chính là Xin-ga-po, mà hắn muốn tìm một cách nhanh nhất để diệt trừ thế lực Xin-ga-po, cách đó chính là mượn sức Phương gia, đưa kẻ gây tai họa dẫn tới Phương gia.

Chó cắn chó một miếng, tất cả mọi người là vì ích lợi, vì ích lợi tất nhiên thì phải trả giá một chút.

Hội trường chỉ có một số người trong gia tộc Hiên Viên, còn những người khác chính là người của Phương gia. Tuy rằng tiếng người không nhiều nhưng cũng gót trăm.

Hiên Viên Hoàng kéo Phương Ly Ly đi đến thâm hồng, sau đó cả hai người bước tới trước mặt cha sử.

Giờ phút này, Phương Ly Ly thấy chồng sắp cưới của mình đẹp trai như vậy thì đã không thể kiềm chế được mà ảo tưởng, mở miệng đến hạnh phúc sau này.

Tất cả mọi người đều nhìn vào người đàn ông lạnh lùng điển trai và cô gái xinh đẹp thanh thuần, hai người rất hoàn mỹ phối hợp với nhau. Cha sử lau lau cặp mắt kính của mình rồi sau đó bắt đầu tuyên đọc lời thề hôn.

"Tiểu thư Phương ly ly, xin hỏi cô có nguyện ý gả cho tiên sinh Hiên Viên Hoàng làm chồng không? Mặc cho bệnh tật ốm đau thì cô cũng sẽ nguyện ý chăm sóc anh ấy, yêu anh ấy, . . ."

"Tôi nguyện ý." Cha sử còn chưa nói hết câu thì Phương Ly Ly đã trả lời trước, làm cho ông ta run lên một cái, thiếu chút nữa thì thánh kinh rơi khỏi bàn.

Giọng nói này rõ ràng lộ ra sự ngây ngô trẻ con mà lại kèm theo cả hào phóng.

Cha sử rất xấu hổ, chỉ có thể nói tiếp: "Tiên sinh Hiên Viên Hoàng, xin hỏi anh có nguyện ý cưới tiểu thư Phương Ly Ly làm vợ không? Mặc kệ bệnh tật. . ."

"Tôi không muốn. . ." Cha sử còn chưa nói hết câu thì lại bị một giọng nói cắt ngang làm mất kính của hắn rơi xuống đất, còn tất cả mọi người thì đều tập trung nhìn về phía cậu thiếu niên.

Ai mà dám nói vậy chứ?

Chương 9: Tiểu Quỷ Đột Kích

Đứng ở đầu cửa là một cậu thiếu niên, thoạt nhìn là biết đứa bé chỉ có 10 tuổi, chiếc áo choàng màu râm nắng mang theo sự kiệt ngạo bất tuân, trên đầu cậu ta đội một chiếc mũ đen đè xuống rất thấp, cơ hồ không nhìn thấy mặt, chỉ lộ ra một đôi môi mỏng.

Tất cả mọi người đều quay mặt nhìn nhau, bọn họ không biết vì sao cậu thiếu niên này lại tới đây, thậm chí có lá gan quay rồi trong hôn lễ của "Hoàng đế".

Không khí tựa hồ như ngưng kết, Hiên Viên Hoàng xoay người nhìn cậu thiếu niên kia, trong lòng lại có một cảm giác không xác định xoẹt qua. Lần đầu tiên có người không muốn sống dám ở trong hôn lễ của hắn quấy rối mà người đó lại là một thiếu niên.

"Cậu là ai, sao lại tới đây quấy rối, có phải không muốn sống nữa hay không!" Nhìn thấy có người đến phá đám, Phuong Ly Ly hoàn toàn quên mất mình phải ngụy trang, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi lườm người thiếu niên kia.

Đôi mắt Trầm Phi Dạ phát ra ánh sáng ngọc giống như mắt mèo linh động, hần mím môi không cho là đúng. Xem ra cha của hắn không thích chọn phụ nữ hiền thực mà lại thích tuyển một người đàn bà chanh chua.

Người trong toàn bộ giáo đường đều im lặng dị thường, cơ hồ ai ai cũng muốn ngừng thở. "Hoàng đế" sờ đi là "Hoàng đế", bởi vì hắn tàn nhẫn nên chưa có gặp ai dám trực tiếp chống đối hắn, từ trước tới giờ những ai làm ngược ý hắn thì hiện tại đã xuống địa phủ tìm bạn rồi.

Trầm Phi Dạ không chút sợ hãi, cậu ta chậm rãi tiến lên, sau đó lại chậm rãi ngẩng đầu lộ ra gương mặt đẹp trai. Khi hắn cảm giác rõ được cặp mắt thâm thúy kia thì ánh mắt của hắn có chút gọi sóng nhưng cũng chỉ chớp lát liền biến mất, hắn đắc gí cười thầm, xem ra hắn còn không ngu đến mức không nhận ra mặt mình.

Tuy người khác thì không nhìn thấy khuôn mặt của Trầm Phi Dạ nhưng Phuong Ly Ly lại ở bên cạnh thấy rõ mặt của nó. Sau khi nhìn thấy, cô ta ngây người nhìn về Hiên Viên Hoàng, tròn mắt há hốc mồm nhìn phiên bản nhỏ kia, kinh ngạc đến ngây người thiếu chút nữa kêu lên.

"Cậu là ai?" Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn gương mặt kia, ở trong trí nhớ hắn, hắn luôn luôn tiết chế tốt mình, đồng thời cũng càng chú ý đến việc thi thố (xxoo).

Trầm Phi Dạ có đôi môi hồng và hàm răng trắng, khuôn mặt vô tội, khi cậu ta nhìn vào ánh mắt âm trầm của Hiên Viên Hoàng thì trong lòng có chút thích thú.

"Tôi là ai, vậy chú đoán xem tôi là ai?" Cậu ta không đáp mà hỏi ngược lại, sau đó Trầm Phi Dạ cười giả dối, hoàn toàn giống một con hồ ly, chỉ là giờ phút này hồ ly ở dưới chòm râu lão hồ.

Nhìn khuôn mặt của Trầm Phi Dạ, đầu óc Hiên Viên Hoàng liền lướt nhanh tới những cô gái của 10 năm về trước, nhưng hắn không thu hoạch được gì. Lúc hắn còn là thiếu niên thì rất cuồng ngạo, đồng thời cũng phóng đảng không kềm chế được, hắn không nhớ rõ mình lại có thể gieo trồng được thiếu niên này.

Trầm Phi Dạ tiến lên hai bước, đôi mắt thâm thúy của Hiên Viên Hoàng không chút gọi sóng, chỉ là tâm tư đầu óc hắn đang suy nghĩ liên tục.

Đắc ý cười, Trầm Phi Dạ vút mũi lưỡi trai xuống, còn nhìn xung quanh mọi người để khoe khoang khuôn mặt mình.

Lập tức, mọi người đều hít thật sâu, đây rõ ràng là con trai của Hiên Viên Hoàng, hai người này rõ ràng chính là cha con.

"Nhị ca, từ khi nào thì đã như thế, vài tuổi mà đã có con rồi!" Giọng nói của Hiên Viên Phong vang lên có vẻ không chút sợ hãi, sau đó hắn vuốt cằm mình, khuôn mặt thâm dò nhìn Hiên Viên Hoàng.

Chương 10: Bị Thương.

Không ai dám nói gì, chỉ có tiếng nói duy nhất của Hiên Viên Phong vang lên rất rõ ràng, nhưng đồng thời Hiên Viên Hoàng ban cho hắn một ánh mắt

lạnh, làm hấn sợ ngấm chặt miệng.

Phương Ly Ly trợn mắt há hốc mồm, khuôn mặt ngốc qua nhìn Hiền Viên Hoàng, cô ta không nghĩ tới Hiền Viên Hoàng lại có một đứa con lớn như vậy.

"Cậu, cậu. . ." Ngón tay xanh nhạt run rẩy giờ lên chỉ vào khuôn mặt đang mỉm cười của Trầm Phi Dạ, cô ta nhìn nó như nhìn thấy yêu quái.

"Câm miệng, người đàn bà kia, cô thực âm i." Cặp mắt của Trầm Phi Dạ trắng dã ra còn cộng thêm cả điểm thú vị, cậu ta phát tay, giống như đuổi ruồi bọ.

Tiểu quý này rất cả khí thế, trong lòng Hiền Viên Hoàng đã khẳng định tiểu quý này chính là con hấn, trên mặt hiện lên một nụ cười hiểm thấy.

"Nhị ca, đừng xúc động, xúc động là ma quỷ, dù gì thắng bé cũng là con anh, anh đừng giết nó. . ." Khuôn mặt Hiền Viên Phong lộ ra hoảng sợ khi nhìn thấy nụ cười hiểm thấy của Hiền Viên Hoàng, mỗi lần hấn nở nụ cười này thì nhất định sẽ có người đổ máu.

"Câm miệng!" Hiền Viên Hoàng phun ra một con mưa đá đáp về phía Hiền Viên Phong. Trong lòng Hiền Viên Phong nghĩ anh mình thật máu lạnh vô tình, ngay cả con mình cũng có thể giết sao?

"Tiểu tử, cậu nên cầu phúc đi!" Thương xót nhìn Trầm Phi Dạ, khuôn mặt của Hiền Viên Phong hiện lên bi thương.

Trầm Phi Dạ hèn mọt nhìn Hiền Viên Phong, người này thật nhiều chuyện, rõ ràng chính hấn châm ngòi thổi lửa, còn muốn làm bộ là người tốt.

Cậu ta mặc kệ tất cả, sau đó lại nở nụ cười như trước, hiển nhiên Trầm Phi Dạ so với Hiền Viên Hoàng càng thêm vô hại.

Đang lúc tất cả mọi người chìm đắm nhìn cậu bé đẹp trai mỉm cười kia thì tự nhiên Trầm Phi Dạ lấy ra một khẩu súng từ trong túi.

Đó là một khẩu súng lục, mà ngay sau đó cậu ta nhắm thẳng vào Hiền Viên Hoàng, Trầm Phi Dạ vẫn cười như thiên sứ giống trước.

Hành động đột nhiên này làm mọi người giật mình, Phương Ly Ly thì trực tiếp ngã ngồi xuống đất không dám nhúc nhích. Nhưng hiển nhiên xông xáo không lớn, dù sao hai nhà cũng là hắc bạch thông ăn (kiểu liên kết làm ăn đó), vào giờ phút này thần kinh ai ai cũng căng thẳng, nhưng họ không bối rối chạy trốn lung tung.

Hiển nhiên Hiền Viên Hoàng thật không ngờ Trầm Phi Dạ lấy súng ra chĩa vào hấn, đã biết bao nhiêu năm rồi không có ai dám giờ súng chỉ vào hấn như vậy, hấn là người luôn kiêu ngạo, không ai dám xúc phạm tới hấn cả.

Được lắm, được lắm, hấn muốn xem tiểu tử kia sẽ làm gì !

"Ha, quả nhiên là hoàng đế, bị người ta chĩa súng vào người mà vẫn bình tĩnh được."

"Tìm ta có chuyện gì?" Hiền Viên Hoàng làm như không có chuyện gì, giờ phút này toàn thân hấn căng thẳng, hấn muốn biết vì sao cậu bé lại tới đây vào hôm nay. Hấn có tự tin, nếu tiểu tử này muốn giết hấn thì nó sẽ đợi 10 năm nữa !

Trầm Phi Dạ có điểm thú vị nhìn Hiền Viên Hoàng, thực không có ý nghĩa, không sợ hãi, đến lúc đó thì người chịu thiệt là hấn hay là chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đào Thoát.

Tất cả mọi thứ chuyển biến đều tốt, mục đích hôm nay của hấn tới đây đã đạt được.

Trầm Phi Dạ cười quỷ dị, tay trái cầm súng chĩa thẳng vào Hiền Viên Hoàng, cánh tay bên phải cũng lấy một khẩu súng ra, rồi sau đó chĩa vào cô dâu đang ngồi ở dưới đất.

"Tôi nói cho cô biết, tổng giám đốc hắc đạo này là cha tôi, cô muốn sống, hay vẫn muốn tiếp tục kết hôn ?"

"Cậu gạt người, súng đó không phải là thật!" Đôi môi run rẩy nhưng Phương Ly Ly lại không buông tha cơ hội này, chỉ dựa theo lẽ thường nghĩ thì một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi thì không thể có súng được.

"Nhất định là chiếc súng đồ chơi, mau bắt nó lại. . ."

Phương Ly Ly nói lớn như vậy, trước hết người Phương gia đã khôi phục lại thần chí, sau đó gọi hai người về sẽ tiến lên đi bắt Trầm Phi Dạ.

"Hừ" Châm chọc nhìn người phụ nữ ngồi dưới đất kia, Trầm Phi Dạ trực tiếp Pàng Pàng hai phát súng dưới chân vệ sĩ. Hai người họ thấy vậy thì liền ôm

đầu lui đi, Phương Ly Ly cũng bị dọa tới ngu si, đây là súng thật.

Tất cả mọi người đều hơi nao nao nhưng chỉ mỗi mình Hiên Viên Hoàng là bình tĩnh nhất, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu được, súng của thiếu niên này mang đi là thật và nó cũng không phải là đứa nhỏ thích chơi đùa gì.

Trầm Phi Dạ nhìn thấy Hiên Viên Hoàng vẫn bình tĩnh đứng đó thì đột nhiên lưng cậu ta lạnh lên đôi chút, người đàn ông này thật quá vững vàng làm hắn thấy hơi sợ.

Phải khử nhanh, chạy nhanh, nếu không nhất định kết cục của hắn sẽ chẳng hay ho gì.

Trầm Phi Dạ vẫn chĩa súng lệch khỏi người Hiên Viên Hoàng, sau đó bắn mấy phát súng lên không trung. Viên đạn văng tung tóe ở trên không trung, phun ra từng khói, làm toàn bộ giáo đường đều bao phủ trong màn sương trắng.

Tốc độ của Hiên Viên Hoàng cực nhanh, chỉ trong chớp lát hắn đã xoay người chạy tới chỗ súng nổ, sau vài giây liền bắt được tên tiểu quý.

Sương khói tán đi, dĩ nhiên đã không còn bóng dáng Trầm Phi Dạ như trước, mà thay vào đó chính là Hiên Viên Hoàng bắt được tên tiểu quý mười tuổi. Khuôn mặt hắn lộ ra chút tức giận làm hai nhà im lặng không dám nói gì.

Thằng bé khóc òa lên, nguyên nhân chẳng phải cái gì khác mà chính là do khuôn mặt lạnh của Hiên Viên Hoàng làm cho nó phát hoảng.

Tất nhiên, súng trong tay tiểu tử không phải hàng thật, mà nó chỉ là một món đồ chơi được cải tạo thành súng phun khói.

Thực ra tiểu tử đã nói chuyện qua với bà ngoại, bà nói với nó rằng súng này chỉ bắn được 2 nhát xuống đất, sau đó sẽ chớ lại như ban đầu.

Sương khói rút đi, tinh thần Phương Ly Ly ổn định lại, lập tức khóc rống lên.

"Hu hu, hôm nay là ngày tôi lập gia đình mà lại có người đến quấy quá. Cha, cha phải đòi lại công bằng cho con, Hu Hu. . ."

Tất nhiên Phương Hào Thế là một người thông minh nên hắn sao có thể nó rằng sẽ từ hôn, vì lúc trước người đi cầu hôn cũng chính là Phương gia.

Hiện tại hôn lễ của con gái mình bị làm loạn, mà Hiên Viên Hoàng có một đứa con trai, cho dù là như vậy, hắn cũng chẳng để ý, chỉ cần Hiên Viên thị làm đám cưới tốt là được.

Hắng giọng một cái, giọng nói rất thâm thía của Phương Hào Thế vang lên: "Con à, thằng bé chỉ đùa giỡn chút thôi, chúng ta không cần bởi vì một trò đùa của một đứa trẻ con mà hoãn lại hôn lễ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hôn Lễ Hủy Bỏ.

Đôi mắt sắc bén của Hiên Viên Hoàng nhìn mọi thứ xung quanh, cho tới bây giờ chưa ai dám chĩa súng vào hắn, hơn nữa còn ở trước mặt rất nhiều người, huống chi người này chẳng phải ai khác mà chính là mầm mống của hắn.

Không chỉ chĩa súng vào hắn, còn phá cả hôn lễ, mà thằng bé này còn nghĩ phá đám cưới xong liền muốn đào thoát.

Cho dù Hiên Viên Hoàng không nói lời nào nhưng lửa giận trên mặt hắn thì không che lấp được, Phương Hào Thế thấy vậy liền sợ hãi ăn nói vụng về, không biết nói tiếp gì hơn.

"Chồng à, anh phải nói gì đi chứ!" Hiên Viên cô ta còn biết đoán ý nghĩ trong đôi mắt con người, Phương Ly Ly có thể nhìn ra cha mình không thể làm chủ cho cô ta nên liền kêu Hiên Viên Hoàng, ý đồ muốn giành được đồng tình. Bọn họ vốn chính là vợ chồng, bởi vì ở trước mặt cha sứ cô đã đồng ý lấy hắn.

Nhưng lúc cô ta tưởng rằng đã có thể chiếm được sự đồng tình thì hắn nói lạnh một câu: "Hủy bỏ hôn lễ".

Nói xong câu này, Hiên Viên Hoàng liền cầm tức tiêu sái rời khỏi giáo đường, hoàn toàn mặc kệ hai cha con họ Phương đang giận đến run người ở phía sau.

Trò khôi hài này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh và mọi người lui đi cũng rất mau. Những người ở đây chẳng ai muốn ở trong này giải hòa gì hết, vì dù sao "Hoàng đế" phát hỏa cũng chính là dự báo một chuyện khủng bố sắp xảy ra.

Phương Ly Ly ngồi trên mặt đất la hét um tùm: "Hu Hu. . . Hiên Viên gia có gì đặc biệt hơn người, dựa vào cái gì mà lại bỏ tôi như vậy, hu hu. . ."

Hiên Viên Phong nhìn khuôn mặt Nhị ca mình tức giận không nhẹ nên hẳn chẳng có chút thú vị gì mà muốn nhìn người đàn bà đang là hét dưới đất kia. Rõ ràng là một đảm nữ mà lại làm như một cô gái thuần khiết.

"Chẳng lẽ cô lại không hiểu gì hết sao, tất cả mọi chuyện xảy ra trong khách sạn Hiên Viên thị đêm qua."

Hắn đứng ở trên im cười nhìn cô ta, nhưng nụ cười đó mang theo sự lạnh lùng đến thấu xương làm Phương Ly Ly ngừng khóc. Cô ta chột dạ, đêm qua cô ta cùng bí thư Phương thị mây mưa, tất nhiên là cô ta biết rõ mình làm gì.

"Các người rất dễ tiện lại đi chụp nén." Kẻ trộm chơi lại kẻ trộm, Phương Ly Ly hoàn toàn không biết cái gì là thẹn, ngón tay run rẩy chỉ Hiên Viên Phong, ra về lên án.

Ánh mắt Hiên Viên Phong lạnh lùng, chỉ trong chớp lát nụ cười trên khuôn mặt hắn biến mất, bây giờ trong đôi mắt phượng chỉ còn tàn nhẫn.

"Ồ, Hiên Viên thị nên xin lỗi cô hay cô nên xin lỗi chúng tôi đây, trước đêm tân hôn thì cô đi ngoại tình, đây chính là phản kinh trọng mà cô muốn đối với chúng tôi sao?"

Lời nói của Hiên Viên Phong thốt ra làm Phương Ly Ly cảm như hén, Phương Hào Thế vì muốn lấy lại mặt mũi của mình mà tát một cái vào mặt cô ta.

"Mày không phải con gái tao, tao nuôi dạy mày nhiều năm như vậy mà mày lại ở bên ngoài làm loạn như vậy à."

"Cha . . ." Phương Ly Ly uất ức nhìn cha mình, cô ta làm loạn cũng chẳng phải ngày một ngày hai, vì cái gì mà cha đánh cô. Từ nhỏ đến lớn, cha chưa bao giờ đánh cô, hiện tại một cái tát này làm cho Phương Ly Ly cảm tưởng như mình đang nằm mộng.

Chẳng còn lòng dạ nào muốn nhìn người đàn bà kia diễn trò nữa, Hiên Viên Phong huyết sáo, sau đó khôi phục lại sự tùy tiện như trước, rồi rời khỏi giáo đường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bí Ẩn

Trầm Phi Yên thật không thể ngờ rằng con trai lại một mình một người đi ra nước ngoài như vậy, tuy rằng từ nhỏ nó đã tự đi du lịch, nhưng lần này có vẻ hơi đột ngột.

Trầm Phi Yên nhìn mấy dòng chữ viết trên tờ giấy được để ở trên bàn "Con đi sang Hongkong chơi một chút, sau đó gặp lại".

Sau đó gặp lại, sau đó là sao, Trầm Phi Yên biết đứa bé này đã không cần cô chăm sóc từ nhỏ và nó cũng không ý vào cô, chính là không có nó, cô sẽ cảm thấy cô đơn.

Bất đắc dĩ thu dọn hành lý, sau đó cô tới sân bay để đi Hongkong, có một khát vọng nho nhỏ nổi lên trong lòng cô.

Phân cách tuyến

Hiên Viên Hoàng bỏ người đàn bà kia sang một bên, thậm chí còn chẳng buồn nghĩ tới tên.

Lôi Man Thiên vừa tiến vào là hắn liền trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại. Ngày hôm qua hắn có việc gấp nên không tới hôn lễ của Hiên Viên Hoàng, nhưng hắn bay về trực tiếp về bằng trực thăng hết một đêm.

Người đàn ông có thân hình to lớn đang ngồi trên chiếc ghế sofa kia vì ngủ trên trực thăng có chút khó chịu mà mái tóc hơi loạn che khuất đi khuôn mặt điển trai, đôi lông mày kiếm hơi hơi nhíu lại toát ra vẻ kiêu ngạo bất tuân.

Hiên Viên Hoàng nhìn tài liệu trong tay mình, sau đó hắn so sánh với tài liệu của Lôi Man Thiên đưa cho hắn, nhưng kết quả chẳng có gì, những cô gái của mười mấy năm trước đều không thể mang theo mầm mống của hắn.

"Tôi thật đúng là không thể nghĩ tới, cậu lại có một đứa con trai lớn như vậy, thật sự là hổ phụ vô khuyển tử, lại còn bị nó chĩa súng vào người nữa, thật đúng là hiếm thấy nha!" Hai tay hắn giao nhau để ở trước bụng, Lôi Man Thiên hoàn toàn chẳng còn nhiều sức, hắn ngồi xụi lơ trên ghế.

*hổ phụ vô khuyển tử: Cha là hổ thì con không thể là chó được.

Nhiu mi, Hiên Viên Hoàng đứng dậy đi tới trước quầy bar lấy ra một chai rượu đỏ, rót hai chén, sau đó đưa một ly cho Lôi Man Thiên còn một ly cho hắn.

Lôi Man Thiên là anh em vào sinh ra tử cùng hắn, bọn họ lớn lên từ nhỏ, và rất nhiều thế hệ của Lôi gia và Hiên Viên gia chơi với nhau, nhưng chỉ có Lôi

Man Thiên là rời khỏi Hiên Viên gia, hơn nữa còn mở một nhà trình thám. Về phần vì sao hắn lại rời khỏi Hiên Viên gia thì chỉ có hai người họ mới biết, và nó cũng chính là lí do mà trong lòng hai người họ có điểm khúc mắc với nhau nhưng chỉ không nói ra miệng.

Hiên Viên Hoàng rất hiểu năng lực của Lôi Man Thiên, nếu như hắn cũng tra không được, thì chỉ có một phương án là *** hắn không có con riêng.

Thường thức chén rượu đỏ trong tay, đôi mắt thân thúy của Hiên Viên Hoàng như hồ sâu không thấy đáy, trong đầu hắn có một chút hoài niệm, nhưng cũng chỉ lướt qua vài giây.

"Tôi nghe nói đứa bé này còn biết rất nhiều thứ tiếng, có khả năng là nó từ nước ngoài trở về hay không?" Câu nói này của Lôi Man Thiên làm Hiên Viên Hoàng rất để ý, tinh tế ngẫm lại, điều này hắn chưa từng chú ý tới, hắn nhìn tài liệt của Lôi Man Thiên, sau đó đột nhiên cảm thấy đứa bé này không hoàn toàn là gốc người Trung Quốc.

Nhìn Hiên Viên Hoàng như vậy, Lôi Man Thiên lại tự tin cười cười và nói: "Về phía nhập cảnh thì không có người như vậy." Trầm tư một chút, hắn tiếp tục nói: "Cậu xác định đứa bé này 13 tuổi chứ?"

Cổ quái nhìn Hiên Viên Hoàng, Lôi Man Thiên có vẻ rất hoài nghi, hiện tại Hiên Viên Hoàng cũng chỉ có 26 tuổi, nếu nói vậy thì ít nhất hắn cũng đã gieo trồng mầm móng kia từ khi 13 tuổi.

"Có gì mà không thể, cậu đừng quên lần đầu tiên của chúng ta là năm 13 tuổi."

Lôi Man Thiên xấu hổ vuốt mũi, nhớ năm đó bọn họ chỉ là thiên niên nhưng dục vọng thì không kìm chế được, hơn nữa thể lực gia tộc của họ là hắc đạo, khi hai người họ bảy tám tuổi đã bắt đầu xuất hiện ở trên chiến trường. Có một lần hắn bị một cô gái "cướp" mất lần đầu nên hắn cũng kéo thêm người anh em tốt của mình là Hiên Viên Hoàng xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đưa Hoa Hồng Cho Tổng Tài

Nghĩ tới hồi hai người họ là thiếu niên hết sức lông bông, tất nhiên cái thời gian kia họ chính là một tiểu bá vương trên con đường hắc đạo. Nhớ lại có một chuyện mà khiến cho hai khuôn mặt họ phải hiện lên nụ cười nhạt, và chuyện đó liên quan tới một cô gái, nhưng cũng chính cô gái đó mà hai người họ có điểm ngăn cách trong lòng.

Lắc lắc đầu, Lôi Man Thiên uống cạn chén rượu trong tay, nghĩ tới cô kia thì hắn sẽ hận Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng lại rót cho Lôi Man Thiên thêm một chén nữa, hương vị ngọt ngào của rượu lại trở nên có chút chua xót, nếu đêm đó không xảy ra chuyện gì, nếu đêm đó hắn không tùy ý dục vọng làm bừa, thì bây giờ cũng không đến mực này.

Khuôn mặt điển trai lạnh khốc của Hiên Viên Hoàng hiện lên rất nhiều nhớ nhung, trong đôi mắt sâu kín hiện lên tầng tầng rung động.

"Thôi, mệt chết đi được, tôi phải về ngủ đây. Nhớ rõ gửi 100 vạn vào tài khoản đây, có chuyện gì thì hãy tìm tôi." Lại một lần nữa uống cạn chén rượu, thân thể của Lôi Man Thiên cử động mệt mỏi dị thường, vì chuyện này, hắn đã không ngủ một ngày một đêm.

Giờ phút này hắn vẫn thanh tỉnh, đầu óc vẫn minh mẫn nhưng hắn thật sự muốn đi ngủ. Rất lâu, quá khứ đã qua đi, tuy nói thì thật đơn giản nhưng bây giờ trong lòng hắn vẫn đầy nỗi nhớ thương và hối hận, mỗi một lần nhớ là mỗi một lần tim hắn lại đau như búa đập vào.

"Tốt, cảm ơn!" Đôi mắt phượng hiện lên ý cười của Hiên Viên Hoàng nhìn bộ dạng suy sút của Lôi Man Thiên, trong lòng hắn có điểm áy náy.

"Đi đây, không tiễn." Tiêu sái phát tay, Lôi Man Thiên bước đi không quay đầu lại, rời khỏi văn phòng của Hiên Viên Hoàng.

Phản cách tuyến

Mọi chuyện hoàn toàn không rõ ràng, Hiên Viên Hoàng chẳng điều tra được gì nên ngừng tìm kiếm, trong lòng hắn luôn có một dự cảm, nếu bọn họ gặp mặt thì nhất định sẽ gặp nhau lần thứ hai.

Tất cả mọi thao tác hủy bỏ hôn lễ đều là Hiên Viên Phong xử lý, còn hắn thì vẫn cứ tiếp tục các công việc bận rộn, những năm gần đây hắn vẫn luôn cố hết sức mình. Sau khi rời khỏi chiến trường xong, hiện tại hắn chỉ là một thương nhân, nhưng nói chính là xác là một thương nhân hắc đạo.

Hai tiếng "Cốc cốc" vang lên, trong tay bí thư cầm một món quà đưa vào, và còn quý dị nhìn Hiên Viên Hoàng. Thật lâu sau, cô ta mới dám bỏ đi nỗi sợ hãi mà đặt món quà lên bàn tổng tài.

Hiên Viên Hoàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào bó hoa đỏ tươi. Sau khi thấy bó hoa kia khuôn mặt hắn âm trầm đi vài phần, nếu là phụ nữ được tặng hoa thất nhiên là vui mừng, nhưng đàn ông mà bị tặng hoa, thì cho dù là ai cũng có điểm không vui.

"Ai đưa tới?" Giọng nói lạng lừng vang lên bên về phía cô bí thư, cánh môi của cô gái run lên, cô có thể hiểu rõ Hiền Viên Hoàng không thích bó hoa này.

"Bó hoa này là do cửa hàng bán hoa đưa tới, người ta chỉ bảo đưa cho ngài và nói người xem thật định sẽ cao hứng." Bí thư chỉ có thể thành thật báo cáo, sau khi cô nhận được bó hoa này thì trong lòng đã rất sợ nên ngàn vạn lần cũng không dám nói dối, nếu hấn mà biết cô nói sai cái gì thì cô chịu không nổi. Do dự thật lâu, cô vẫn phải mạo hiểm một lần đi vào phòng đưa hoa cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp Thoáng Qua

Bó hoa hồng chói mắt đến mức quý dị, khuôn mặt hấn lạnh lùng bình tĩnh và hấn đang cố gắng áp chế tức giận trong lòng mình, nhưng ngay sau khi hấn mở tấm thiệp trên bó hoa ra thì khuôn mặt lại thay đổi thành vui vẻ.

Bí thư nhìn vậy cũng kinh ngạc, cô đi theo Hiền Viên Hoàng nhiều năm như vậy rồi, nhưng chưa từng thấy hấn có biểu hiện này, giờ phút này hấn đang cười. Đầu ngón tay run run và đôi môi mỏng của hấn hơi nhếch lên làm người ta mất hồn. Giống như băng tuyết được ánh mặt trời hòa tan, nở ra bông hoa sáng lạn.

"Cô đi xuống đi!" Sau khi Hiền Viên Hoàng đuổi cô bí thư đi, ánh mắt hấn vẫn không rời khỏi cái thiệp kia.

Trên cái thiệp có viết mấy chữ nhỏ nhỏ: "Nếu muốn biết tôi là ai, tám giờ tối mai đến sân bay." Chỗ đề tên nhỏ nhỏ là Trầm Tự.

Chẳng lẽ là cô ấy ?

Ánh quang nhỏ vụn chiếu rọi màn đêm tối tăm, Hiền Viên Hoàng gắt gao cầm tấm thiệp trong tay, tìm hấn như bị cái gì đó nện vào, cảm giác trong lòng không rõ là vui mừng hay lo sợ.

Phần cách tuyến

Ngày thứ hai, sân bay quốc tế Hongkong.

Người người đi lại càng ngày càng nhiều, ai ai cũng chỉ muốn cấp tốc đi nhanh về nhanh.

Chẳng biết tại sao, trời cao lại đột nhiên mưa to làm ọi người càng khẩn cấp hơn.

Trầm Phi Yên kéo hành lý từ sân bay đi ra, cô nhìn xung quanh, hi vọng có sẽ có người đến đón mình. Chiếc kính râm lớn che khuất hơn nửa khuôn mặt cô, những hạt mưa hắt lên cái ô trên đầu cô, trên chiếc váy hồng có thắt một cái dây lưng nhỏ, cả người toát lên vẻ tươi mát xinh đẹp.

Trời mưa làm cho lòng cô không vui, mười năm, mười năm rồi cô chưa trở về nơi này, giờ phút này cô cảm thấy lòng mình đã yên ổn xuống, nhưng cũng có chút bồi hồi nói không lên lời.

Con mưa to bên ngoài như cổ cọ rửa bức tường thủy tinh của sân bay, tạo thành một thác nước nhỏ nhỏ chảy xuống.

Khi Trầm Phi Yên thấy tờ giấy trắng có ghi chữ lớn: "Vivian" thì đôi mắt cô sáng ngời .

Kéo hành lý, cô vui mừng đi tới chỗ thẻ bài, nhưng cô vô ý trượt chân thiếu chút nữa ngã xuống đất.

(trên sân bay vì quá đông nên người ta thường cầm thẻ bài có ghi chữ tên người được đón để người đi về dễ dàng nhìn thấy người tới đón mình.)

Cũng may có một người đàn ông phản ứng kịp thời, nhanh chóng giữ cô lại, nếu không nhất định cô sẽ té ngã. Bị người đàn ông kia giữ lấy làm cô hoảng sợ, nhiều năm qua, thói quen sợ đàn ông của cô vẫn không đổi thay như trước. Đặc biệt là trực tiếp tiếp xúc với nam giới, ngoài trừ con trai tiểu Dạ của cô thì cô không thể chịu nổi bất cứ cái ôm của người đàn ông nào.

"Thật xin lỗi!" Cúi thấp đầu, Trầm Phi Yên cuống quýt thoát ra khỏi người đàn ông, rồi đỏ mặt giải thích.

Quần áo trên người Lôi Man Thiên có chút ướt, vì không mang theo ô nên bị mưa hắt vào, hấn vội vàng muốn đi đổi quần áo để lên phi cơ.

Thật không ngờ tới là hấn lại đụng vào một cô gái xinh đẹp, chỉ cảm thấy chớp mũi có một hương thơm man mát thoảng qua, sau đó cô gái đã liền rời đi.

Hoài niệm hương vị kia làm hấn có điểm ngây người cho đến lúc bị người khác đụng vào thì hấn mới hoàn hồn lại, sau đó vội vàng rời đi, nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, có một loại tươi mát không nói nên lời lại có cảm giác quen thuộc.

Chương 16: Bắt Cóc Ở Sân Bay.

Đứng trong đại sảnh, Lôi Man Thiên ngơ ngác nhìn bóng dáng kia, hắn định nhắc chân muốn đuổi theo cô. Bao nhiêu năm trước, hắn cũng từng xúc động vì tính trẻ con như lúc này.

"Vivian." Sở Minh Linh đang gờ thè bài lên, vừa nhìn thấy Trầm Phi Dạ thì kêu to một tiếng.

Vốn muốn xoay người đuổi theo nhưng khi Lôi Man Thiên nghe thấy một tiếng "Vivian" xong thì lòng hắn có chút mất mát.

Hai người gặp thoáng qua, Trầm Phi Yên không nhìn thấy Lôi Man Thiên, mà Lôi Man Thiên cũng bỏ lỡ mất Trầm Phi Yên.

Tháo chiếc kính râm xuống, Trầm Phi Yên cười vui vẻ, vừa kéo hành lý vừa đi tới phía Sở Minh Linh. Vài năm không gặp, tiểu bí thư của cô tựa hồ vẫn không thay đổi, ngược lại càng thêm hoạt bát vài phần.

Khi Trầm Phi Yên và Sở Minh Linh sắp chạm mặt nhau thì đột nhiên một đoàn du khách đi qua, thậm chí còn có người cầm bức tranh lớn chắn trước mặt.

Trầm Phi Yên cảm thấy thân mình như bị kim đâm một nhát, sau đó cả người chìm trong bóng tối.

Đám người đi ngang qua, Sở Minh Linh tròn tròn mắt nhìn.

Không thấy, Vivian không thấy đâu, dùng sức xoa xoa hai mắt của mình, Sở Minh Linh lại nhìn đoàn du khách kia, tại sao cô lại không thấy Vivian đâu chứ ?

"Trời ạ, không thể nào!" Cô đánh rơi bảng thẻ trong tay vì cả người đều cuồng lên, Sở Minh Linh trực tiếp chạy tới chỗ đám người kia, từng bước từng bước đi tới.

Kết quả là Sở Minh Linh vẫn không thấy người đâu, cô chỉ kịp nhìn thấy Vivian một cái, sau đó thì biết mất không thấy tăm hơi.

_____Phản cách tuyến_____

Chiếc xe Lincoln dài chậm rãi từ bãi đỗ xe của sân bay Hongkong đi ra, làm thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong xe, Hiên Viên Hoàng đang ôm một cô gái ở trong lòng, thân thể hắn hơn run run cơ hồ không dám động đậy.

Từ lúc nhìn thấy cô thì hắn đã có một dự cảm thật sâu, cô thật sự là cô gái năm đó.

Ở trên sân bay, hắn bắt cóc cô, lợi dụng bức tranh lớn cùng với đoàn du khách giả để thuận lợi mang cô lên xe.

Cô không hề giả dựa gì vì hắn đã chích thuốc mê, làm cho cô tạm thời ngủ say.

Người con gái trong lòng làm cho hắn có hồ có điểm không nhận ra, ở trong trí nhớ hắn, Trầm Phi Yên đeo một chiếc kính lớn, mái tóc xõa, thoát nhìn thì cả người giống bà cụ già nên chẳng ai biết cô là tiểu thư của Trầm thị.

Rất lâu đã không gặp cô rồi, kính mắt cũng không còn và ngoài mái tóc xõa ra thì cô vẫn giống ngày xưa.

Làn da vẫn trắng không có chút tỳ vết như cũ, ngón tay mảnh khảnh, hai má vẫn trắng mịn như trẻ con, làm người ta yêu mãi không thôi. Hàng lông mi cô rất dài, tạo thành cái quạt nhỏ đen bóng che đi đôi mắt xinh đẹp. Đôi môi anh đào đỏ tươi tuy không nói lời nào nhưng vẫn như câu dẫn lòng người, câu dụ làm hắn muốn ngừng thở.

Khuôn mặt cô xinh đẹp giống như cô gái trải qua mưa bụi trong Giang Nam, mông lung làm người ta nhìn đến say mê. Mỗi một chỗ mềm mại có cảm giác thanh mát mà mê hồn.

"Phi Yên, rốt cục anh cũng tìm được em." Ôm người con gái sát vào trong lòng, nâng niu giống như ôm lấy một món bảo vật, mà thứ đó lại lấp đầy chỗ trống trong lòng Hiên Viên Hoàng.

Chương 17: Tôi Không Bết Anh.

Trầm Phi Yên không thoải mái vì cô có cảm giác bị cái gì đó đè nặng vào người, vậy nên cô vươn tay đẩy thân người ở phía trên ra.

"Bảo bối, dịch sang một bên đi, đừng đè như vậy, thật không thoải mái . . ." Mơ mơ hồ hồ nói một câu, mà câu nói này lại làm cho Hiên Viên Hoàng đang nằm bên cạnh nổi con tức giận.

Bảo bối là ai, chẳng lẽ cô đã lập gia đình sao? Ý nghĩ này làm cho lòng hấn sinh ra khó chịu, trời sinh tính vương giả bá đạo nên hấn lập tức hạ quyết định, cho dù cô đã lập gia đình thì hấn cũng sẽ kéo cô thuộc về mình.

Mười năm trước trộm mất con tim hấn đi, mười năm sau cô cho rằng có thể bình tĩnh sống được sao?

Mười năm nay, tim hấn vẫn luôn trống rỗng, thậm chí cảm thấy hồ rỗng trong lòng không có đáy, cho dù dùng cái gì cũng không thể lấp đầy được.

Khi hấn ôm cô vào trong lòng mình thì hấn lập tức liền hiểu được, thật ra trái tim hấn vẫn luôn đợi cô, chỉ có cô mới lấp đầy khoảng trống trong lòng hấn.

Không buông Trầm Phi Yên ra mà cánh tay Hiên Viên Hoàng lại tăng thêm lực, đem tất cả thân thể Trầm Phi Yên bao lại trong ngực mình.

Hồ hấp không thoải mái làm tâm tình cô có chút không vui, Trầm Phi Yên còn nghĩ là con trai mình nằm ở bên cạnh, nên vẫn nói với hấn.

"Tiểu Dạ, mẹ đã nói với con rồi, con phải tự ngủ một mình. . ." Nhưng, khi cô còn chưa nói xong thì đã phải vội vàng nuốt vào trong bụng, cô hoảng sợ nhìn khuôn mặt phồng đại trước mắt. Cho dù có muốn quên cũng không thể quên được cái khuôn mặt này, cái ngày trong ngôi nhà nhỏ đó hấn đã làm cô đau đớn.

Cặp xinh đẹp linh động kia tập tức nổi lên cách giác và sợ hãi, thậm chí giấy dựa muốn đẩy Hiên Viên Hoàng ra khỏi người mình, cô không muốn, không muốn, không muốn. . .

Trầm Phi Yên giấy dựa nhưng có vẻ vô lực dị thường, khuôn mặt Hiên Viên Hoàng thì chẳng chút gọi sợ.

"Trầm Phi Yên." Hiên Viên Hoàng bắt lấy tay chân đang đá loạn của cô, rồi sau đó gọi tên cô một tiếng.

"Anh là ai, tôi không biết anh, anh thả tôi ra, thả tôi ra. . ." Cô tuyệt đối không thể nói biết hấn, ở trong lòng cô tất cả đã thay đổi, mặc kệ khuôn mặt kia vẫn cô vẫn luôn nhớ rõ. Nhưng cô lại không thể ngờ rằng, mình lại gặp hấn nhanh như vậy, cô nghĩ là phải hai năm nữa bọn họ mới có thể gặp nhau được.

"Em nói cái gì?" Bàn tay đang nắm thật chặt cánh tay Trầm Phi Yên đột nhiên dùng sức, làm cho cô đau nhứt mảy.

Không cần nói cũng biết bây giờ Hiên Viên Hoàng đang vô cùng tức giận, cô ấy lại trắng mắt nói dối hấn, nói không quen hấn, vậy đứa bé trong hôn lễ là của ai, vì sao thời gian lại kéo như vậy, gọi hấn tới sân bay gặp cô. Lí do thoái thác của cô hấn không tin, cho dù thời gian làm giảm bớt sự ngây ngô đi, nhưng hấn vẫn nhận ra cô.

Cô tuyệt đối không thể nói quen hấn, thân thể Trầm Phi Yên run rẩy nhưng vẫn quật cường nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Hiên Viên Hoàng, cố ý phớt lờ tất cả các quan hệ giữa cô và hấn.

"Tôi không biết anh, căn bản là không quen anh!"

Hiên Viên Hoàng không nói lời nào, đôi mắt lạnh như hàn băng ngàn năm bao trùm tất cả, làm ọi thứ đều đóng băng. Hấn phần nộ khiến Trầm Phi Yên hoảng sợ không nói ra thành lời.

Mười năm, hấn so với mười năm trước càng nguy hiểm hơn, và càng làm cho cô sợ hãi nhiều hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hung Hăng Cẩn.

Cho tới bây giờ đôi mắt hấn cũng không lộ quá nhiều cảm xúc, nên đôi mắt hấn tạm thời cất dấu nguy hiểm như báo đang muốn xé xác con mồi đi. Cô lại nói không biết hấn, không biết hấn, chẳng lẽ hấn nhận sai người sao? Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu thì đã bị Hiên Viên Hoàng dập tắt, sẽ không tuyệt đối sẽ không, cô nhất định chính là Trầm Phi Yên.

"Em nhắc lại câu vừa rồi thử xem!" Giận tới cực điểm, toàn thân hắn căng thẳng, hơi thở tản ra một cỗ khí nguy hiểm, nếu cô mà nói lại lần nữa, chắc hắn sẽ bóp chết cô.

Nhưng nếu cô thừa nhận thì cô vẫn là cô gái ngày xưa, sẽ không bao giờ vượt qua nỗi sợ này. Nhiều năm đau khổ như vậy mà cô vẫn có thể tự dày vò mình để vượt qua được, nên bây giờ cô không thể quay đầu về chỗ cũ được.

Vứt bỏ hồn nhiên, vứt bỏ sự nhút nhát, cô mọc cánh thành tiên thành điệp, nguy hiểm mà lại nhanh nhẹn bay nhảy, không ai có thể lại xúc phạm được cô.

Thân thể sợ hãi đang run rẩy, nhưng đôi mắt lạnh lại cố ý đè nén sự sợ hãi, cô rất quật cường nhìn thẳng vào ánh mắt Hiên Viên Hoàng, không sợ hãi mà nói lớn: "Tôi không phải Trầm Phi Yên, tôi là Vivian, tôi là Vivian, nên tôi không biết Trầm Phi Yên là ai cả."

"Chết tiệt, em nhất định không chịu nhận tôi là muốn chọc tức tôi có phải không?" Hơi thở lạnh băng của hắn phả vào khuôn mặt cô, không để ý đến kháng cự của Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng vội vàng ngậm lấy đôi môi đỏ kia để muốn chặn lại những câu nói tàn nhẫn làm tổn thương hắn.

Nụ hôn này vội vàng dị thường, không có ôn nhu, mà chính là trừng phạt. Trừng phạt cô nhẫn tâm đập tan tia hy vọng trong lòng hắn, trừng phạt cô cứ nói những điều mà không muốn biết.

Hắn quần quýt lấy đôi môi đỏ của cô, tạo ra một nụ hôn vừa vội vàng lại vừa lâu dài, có chút hủy diệt, cắn cắn, lại có nhiều động tác miêu tả tình tế, đây là một loại tìm kiếm, tìm kiếm một hương vị quen thuộc.

Mười năm trước, hắn đã cho cô nhớ mãi không thể quên, vào cái đêm mưa to ấy cô đã cầu xin hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn vẫn liêu lĩnh giữ lấy cô.

Hiện nay, cả người cô tê tái như có một nguồn điện chạy vào thân thể. Hắn từng là mối tình đầu và hắn cũng là ánh sáng của cô, là tất cả của cô, nhưng khi sự thật xảy ra thì cô không thể lại tiếp tục yêu hắn.

Mở miệng, sau đó cô hung hăng cắn xuống, cắn thẳng vào cái lưỡi ngọt ngào làm nó dính máu tươi. Cô phải nhẫn tâm cắn xuống, cô thậm chí phải bảo vệ trái tim mình để nó không lún sâu xuống hố bùn, và không thể cứ kéo dài cái ảo mộng không có trong đầu được.

Tuy Hiên Viên Hoàng đau nhưng hắn không lập tức rời khỏi cánh môi ngọt ngào kia, mà lại tùy ý để cho Trầm Phi Yên hung hăng cắn. Hắn muốn làm cô lưu luyến hương vị này, chỉ cần cô động môi chút thôi nhất định tim hắn sẽ đập mạnh.

Nhưng cuối cùng, hắn lại không lấy được gì, cô thật ngoan cố, không chút để tâm tới hắn, thậm chí là gần như cắn đứt môi hắn ra.

Cô ta thật sự không phải "cô" sao, hay là "cô" vẫn hận hắn nên không chút lưu tình mới cắn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tôi Muốn Em.

Đôi mắt trong suốt như được cọ rửa qua nước kia lạnh lùng mà đầy hận ý, không phải vì chuyện hắn làm với cô mười năm trước, mà hắn còn nhốt cô.

Liếm liếm hương vị ngọt ngào trên cánh môi, sau đó đôi môi mỏng hơi nhếch lên.

"Em hận tôi vì hành động của mười năm trước, hay là vì hiện giờ tôi hôn em nên em hận tôi?"

Trầm Phi Yên không gì, cô vẫn khiến tri dờng ánh mắt xa lạ nhìn Hiên Viên Hoàng, sau đó nói lạnh lùng với hắn: "Thả tôi ra, anh không có quyền giam cầm tôi, cho dù tôi giống người tình cũ của anh nhưng tôi vĩnh viễn không phải là cô ấy, vĩnh viễn không phải."

Cô hét lên làm cho Hiên Viên Hoàng cảm thấy vô lực, thực sự vào cái đêm mười năm trước hắn cũng không muốn làm vậy, mà chính là hắn bị người hãm hại.

Một khác mặt, khi hắn nhìn thấy Lôi Man Thiên hôn cô thì hắn liền mất không chế, hắn mất không chế đến mức không thể kiểm soát được linh hồn và hành động của mình.

Hắn rất ích kỷ nên hắn chiếm lấy cô, thậm chí hắn muốn dấu cô đi để không cho ai biết, khi hắn nhìn thấy hai người hôn nhau thì lý trí như bị vứt đi, khiến hắn không thể kiểm soát hành động mình.

Đêm đó, hắn hung hăng chiếm lấy cô, không chỉ bởi vì tác dụng của thuốc mà quan trọng hơn là hắn rất khát vọng cô.

Vốn tưởng rằng không thương, vốn tưởng rằng cô một người khách vội vàng qua đường, thật không ngờ cô đã cắm rễ sau vào trong tim hắn, tạo cho

hắn nhiều niềm vui, hắn cũng không ngăn cản nó, mà rất cao hứng để nó tùy ý phát triển.

Chưa từng yêu cho nên khi yêu hắn rất ích kỷ, hắn chỉ nghĩ là giữ ột mình mình.

Sau đêm đó, hắn không chỉ mất một mình cô mà còn mất cả người bạn thân.

Sau đêm đó, hắn mới hiểu được mình đã yêu, yêu đến con tim phát đau, yêu đến mức thế giới đều trở lên tối tăm, đó chính là bởi cô bỏ đi, vĩnh viễn rời xa.

Lúc này đây, hắn không thể buông tay, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Hơi thở mãnh liệt kia của hắn làm cho Trầm Phi Yên cảm thấy sợ hãi, cô sợ chuyện mười năm trước sẽ tái diễn.

Cô đề phong lùi về phía sau, thừa dịp Hiên Viên Hoàng không để ý cô liền xoay người bỏ chạy.

Nhưng lúc cánh tay cô chạm vào nắm cửa thì thân thể bị một cổ lực lớn kéo lại.

"Đừng nghĩ trốn, nếu đã ở trong mắt tôi thì không có cái gì có thể thoát được." Hiên Viên Hoàng cảnh cáo bá đạo, một tay bế Trầm Phi Yên đặt lên giường, sau đó xoay người đè lên, thân thể cường tráng của hắn ở trước mặt Trầm Phi Yên như một bức tường vững chắc.

"Anh muốn thế nào? Tôi không biết anh, thả tôi ra, anh làm thế này là phạm pháp." Trầm Phi Yên khó thở, cô lấy khuỷu tay đánh vào người hắn, nhưng chẳng có ích gì mà người đau chính là cô. Chẳng lẽ hắn muốn tái diễn lại cái đêm mười năm trước sao?

Bàn tay lớn bắt lấy cánh tay Trầm Phi Yên, khiến cô không thể nhúc nhích, đôi mắt Hiên Viên Hoàng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Trầm Phi Yên, nhưng chẳng phải hiện ra chút quen thuộc nào.

Cô gái này muốn chạy trốn khiến lòng hắn có chút hư ảo, tức giận, nhưng hắn sợ mình sẽ lại một lần nữa mất kiểm soát làm tổn thương cô.

"Tôi nay tôi muốn em, nếu em không phải cô ấy, tôi sẽ để em đi." Nhót cô lại thì không phải biện pháp hay, thế nên Hiên Viên Hoàng đưa ra điều kiện này.

"Anh vô sỉ." Một cái bàn tay hung hăng đánh vào mặt Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên tức giận run người, sao hắn lại tùy tiện như vậy, chẳng lẽ hắn cũng tùy tiện làm thế với các phụ nữ khác sao? Vậy hắn coi cô là cái gì ?

Một cái tát này đánh vào mặt Hiên Viên Hoàng khiến một bên gò má của hắn hiện lên dấu hồng. Cái tát nhẹ này đối với Hiên Viên Hoàng mà nói chỉ như con muỗi đậu trên mặt nhưng chính chuyện này làm hắn tức giận, bởi lòng tự trọng của hắn bị tổn thương.

Trên đời chỉ có một cô gái tên Trầm Phi Yên mới dám đánh hắn.

Trên đời này cũng chỉ có một đứa nhóc dám chĩa súng vào hắn mà không chết, đó chính là con hắn.

Hiện tại cô hoàn toàn chọc giận hắn, hắn thật sự nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thư Giao Dịch Và Hứa Hẹn.

Một cái tát này cũng khiến cô ngẩn cả người, thật ra cô không cố ý đánh hắn, chỉ là vì lời nói của hắn làm cô tức giận.

Toàn thân tản ra một ngọn lửa phần nộ, đôi mắt phượng lạnh băng của hắn nhìn chăm chăm cô. Toàn bộ không gian căn phòng như bị động cứng lại, Trầm Phi Yên sợ hãi lùi về phía sau.

Giờ phút này cô thật giống một con thỏ nhỏ đang bị một con sư tử uy hiếp và hoàn toàn không có năng lực phản kháng, cơ hồ bị ròn tới vách đá Huyền Nhai. (vực thẳm)

Cho tới lúc cô hết chỗ lui và gương mặt Hiên Viên Hoàng tới gần trước mặt thì khi đó Trầm Phi Yên mới biết mình đã lùi tới mép giường.

Một giây sau, đột nhiên cô hét toáng lên. Sau đó, Trầm Phi Yên trực tiếp ngã xuống giường, nghĩ tới sẽ rất đau nên cô nhắm mắt vào để đợi chịu đau đớn.

Nhưng đợi một lúc thì cô lại không thấy đau, sau đó cô mở to mắt ra nhìn vào khuôn mặt phần nộ của Hiên Viên Hoàng.

Cô gái này sợ hấn như vậy sao? Ngốc đến mức để mặc mình rơi xuống đất, hành động này khiến con giận của hấn càng bùng lên, nhưng hấn không đòi quyết định.

"Tôi nay để tôi muốn em, hay em muốn tôi nhốt em cả đời trong này, em chỉ có thể chọn 1 trong 2 con đường này." Không để ột đường sống, Hiên Viên Hoàng trực tiếp đưa ra một lệnh.

Một chút cảm kích trong lòng Trầm Phi Yên biến mất, mà thay vào đó chính là tức giận. Người đàn ông này muốn thử cô, nếu cô hầu hấn một lần, hấn liền có thể biết cô là Trầm Phi Yên hay sao?

Mệnh lệnh này của Hiên Viên Hoàng khiến Trầm Phi Yên bức mình, nếu muốn thử, thì cô nghĩ hấn thử cũng đủ rồi, mười năm trước đã làm thì mười năm sau hấn muốn làm gì, cô coi chuyện mười năm trước cũng chỉ như chó cắn.

Thân thể cô vẫn sợ đàn ông như trước, chính là cái ôm kia và cùng cả hơi thở quen thuộc, việc này làm cho cô rất sợ hãi, sợ mình lún sâu, nhưng nếu không để hấn thử thì cô sẽ bị hấn nhốt trong này cả đời. Cô biết Hiên Viên Hoàng có bản lĩnh này và hấn thật sự sẽ làm như vậy.

Suy nghĩ càng lâu thì nhất định cô sẽ bị vạch trần.

Quyết tâm, Trầm Phi Yên cắn môi nhìn Hiên Viên Hoàng.

"Điều anh nói là sự thật, nếu tôi làm đàn bà của anh một đêm thì anh sẽ để tôi đi, về sau không bao giờ ... dây dưa với tôi nữa." Đây là điều kiện của cô, hơn nữa, về sau vĩnh viễn cũng sẽ không liên quan tới cô, và cô cũng không sợ mình bị lộ tẩy.

Đôi mắt của Hiên Viên Hoàng chợt hiện lên ánh quang, chỉ cần cô nguyện thử cùng hấn thì nhất định cô sẽ lộ ra sơ hở.

"Chỉ cần để tôi muốn em, tôi sẽ thả em đi."

"Tôi muốn anh viết một bức thư hứa hẹn, lời của anh tôi không tin được." Ở trên thương trường đã lâu nên Trầm Phi Yên cũng hiểu biết chút ít, tất cả mọi thứ phải có bằng chứng.

Trong lòng Hiên Viên Hoàng có điểm tán thưởng, nếu cô là Trầm Phi Yên thì hấn không thể không xem thường bản lĩnh của cô. Trước kia cô cực kỳ thiện lương, cũng rất dễ bị lừa gạt, đồng thời còn làm hấn đau đầu.

"Được." Miết miết môi, Hiên Viên Hoàng lấy một tờ giấy ở đầu giường, sau đó hấn viết ra những từ ngữ hứa hẹn.

Nhìn thư hứa hẹn và nét bút kí rồng bay phượng múa của hấn, tảng đá đè nặng trong lòng Trầm Phi Yên rơi xuống một nửa.

Như vậy là tối rồi, sau đêm nay cô có thể rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tắm Rửa Trước.

Editor: Mã Mã

Vừa lòng nhìn bức thư hứa hẹn, Trầm Phi Yên cầm nó cất vào trong túi mình thật cẩn thận, bởi vì cô sợ Hiên Viên Hoàng lấy mất.

Nhìn thấy cô như vậy, trong đôi mắt sáng bóng của Hiên Viên Hoàng hiện lên vẻ khinh thường, nếu hấn muốn cướp thì cô nghĩ mình có thể ngăn cản được hấn sao?

Trầm Phi Yên vẫn luôn là một cô gái ngây thơ trong trắng nên luôn cho rằng hấn rất tốt, rất hoàn hảo nhưng cho tới bây giờ hấn chưa từng nhận mình là một người quân tử, vì đạt được mục hấn sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào. Thứ Hiên Viên Hoàng hấn muốn là kết quả chứ không quan tâm đến quá trình.

Nhưng nếu nói về những năm gần đây thì hấn chỉ để ý tới cái đêm của mười năm trước.

Lười biếng như một con báo, đôi mắt tràn ngập khát vọng của Hiên Viên Hoàng nhìn chăm chăm Trầm Phi Yên.

"Có thể sao?"

Bị hỏi như vậy, Trầm Phi Yên lại bắt đầu có chút luống cuống, cô vẫn còn sợ hãi.

Đêm đó thật đau, tựa như đau ở tận sâu trong tâm hồn cô, làm cô không thể quên, lại không thể đụng tới.

"Tôi, tôi muốn đi tắm rửa, từ lúc tôi xuống máy bay đến giờ còn chưa tắm rửa gì." Có thể kéo dài thì kéo dài, đây chính là ý muốn của Trầm Phi Yên, hiện tại cô thậm chí muốn đi tắm, khuôn mặt hiện lên chút hồng, yết hầu có cảm giác như bị chặn lại.

"Có thể." Suy nghĩ sâu xa một chút, sau đó hắn nhìn thân thể Trầm Phi Yên, cơ thể Hiên Viên Hoàng bắt đầu buộc chặt.

Vốn nghĩ rằng Hiên Viên Hoàng không đồng ý nhưng Trầm Phi Yên thật không ngờ hắn có thể đáp ứng yêu cầu của cô như vậy.

"Sao, muốn chờ tôi ôm em đi vào à?" Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của cô, đôi mắt Hiên Viên Hoàng lóe lên chút dã thú.

Nghe thấy Hiên Viên Hoàng nói như vậy, Trầm Phi Yên bị dọa đến phát sợ, vô vàng lắc đầu và nói: "Không cần, không cần, tôi tự đi..."

Lời còn chưa nói hết, Trầm Phi Yên đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm vọng ra khiến đôi mắt hắn đang bình tĩnh thì tự nhiên đỏ sặc, tiếng nước chảy kia làm cho thân thể hắn có chút thay đổi.

Cảm thấy một cỗ nhiệt lưu đang nóng lên ở bụng dưới, tựa hồ có chút khó chịu, giờ phút này hắn thật muốn nhanh nhanh nhắm nháp món điểm tâm kia.

Không chút do dự, Hiên Viên Hoàng trực tiếp rời giường, sau đó hắn cởi quần áo ra. Nếu đã diễn lại dục uyên ương của ngày trước thì hắn phải thử cho tới khi thỏa mãn mới thôi.

Trầm Phi Yên đứng ở trong phòng tắm còn chưa hết hoàn hồn, cô thật không biết mình sẽ vượt qua đêm nay thế nào, thậm chí muốn chạy trốn, cô đã đẩy cửa sổ ra. Nhưng khi nhìn thấy độ cao của tòa nhà thì cô hoàn toàn từ bỏ ý định.

Hạ nhiệt của nước xuống nhưng thân thể cô vẫn nóng, trên làn da còn hồng lên. Nghĩ tới chốc nữa mình phải đối mặt với người đàn ông ngoài kia thì cô cảm thấy ác mộng và mỗi tình đầu của mười năm trước như một cái đầm lầy, mà cái đầm lầy đó cô cứ lún sâu vào. Giờ đây cô có chút hối hận, hối hận tại sao mình lại làm cái giao dịch này với Hiên Viên Hoàng.

Ngay lúc Trầm Phi Yên còn đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên cửa phòng tắm mở ra, Trầm Phi Yên kinh ngạc đến ngây người, sau đó cô hét to lên. Đôi mắt tròn tròn tỏ ra không thể tin nổi mọi chuyện đang xảy ra ở trước mắt.

Thân thể Hiên Viên Hoàng hơi gầy nhưng cường tráng, từng múi cơ bắp hiện lên vô cùng rõ ràng, đều đều cân xứng giống như Apollo, cái kia, cái kia làm cô sợ ngây người.

Một lúc sau, Trầm Phi Yên sợ hãi che mắt, nói lớn: "Anh, anh... Tôi đang tắm, anh đi ra ngoài, đi ra ngoài... Đi ra ngoài nhanh lên..."

Trước mắt cô là một thân thể của người đàn ông vô cùng hoàn mỹ, cho dù hiện tại cô nhắm hai mắt và dùng hai tay che trước mặt nhưng trong đầu vẫn hiện lên thân thể của hắn, cơ thể khỏe mạnh, còn có cái kia, cái kia, kia ngang ngược mà . . . , tại sao cô lại đỏ mặt, thậm chí toàn thân cũng đỏ lên.

Ngược lại với vẻ mặt kinh ngạc hoảng sợ, e thẹn của Trầm Phi Yên thì Hiên Viên Hoàng chẳng có chút xấu hổ nào, thậm chí còn rất tham lam đánh giá thân thể ngọc ngà xinh đẹp của cô.

Da thịt trắng nõn giống như hoa sen nở trong sương sớm, thân thể tản ra hương thơm. Tất cả mọi thứ đều lọt vào ánh mắt hắn không sót một chút gì, thậm chí bởi vì thân thể run rẩy của Trầm Phi Yên mà khiến cho nụ hồng trên bầu ngực hơn rung rung, nó không phát ra tiếng động nhưng rất có lực dụ dỗ Hiên Viên Hoàng.

Nhất là ở trong nước, toàn thân cô đỏ ửng lên làm cho cơ thể càng mê người.

Nước không ngừng chảy xuống vùng đen rậm rạp kia, còn hơi nước thì đang quanh quẩn trong nhà tắm, tất cả mọi thứ đều khiến cho hơi thở của Hiên Viên Hoàng trầm đục lên, quả hồng ngon như vậy làm sao hắn có thể không ăn?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Khát Vọng Như Thế.

Editor: Mã Mã

Dù muốn nhưng hắn vẫn kiên nhẫn ngắm nhìn khuôn mặt hoảng sợ của Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng không có ý muốn đi ra ngoài. Trời sinh cho hắn tính vương giả, đoạt lấy và chinh phục là bản năng của hắn.

Trầm Phi Yên lấy tay che ngực mình, chân lùi về phía sau, mà thân thể cường tráng của Hiên Viên Hoàng thì cứ tiến lên phía trước ép sát cô. Cho tới khi

chiếc tường lạnh băng áp vào lưng làm cô run người, người đàn ông này không phải nói sẽ để cho cô tắm sao? Sao giờ lại ở đây, chẳng lẽ hắn dùng cách lạt mềm buộc chặt.

"Anh không giữ lời, anh bảo tôi có thể đi tắm mà vì sao lại vào đây?" Cô phòng vệ theo bản năng, đôi mắt sưng mù của Trầm Phi Yên bảo phủ một tầng nhục nhả, xấu hổ và phẫn nộ.

Ban ngày, người ta không thể nhìn ra đáy của đôi mắt hắn nhưng chỉ có ban đêm nó mới phát ra tính nguy hiểm, hai tay Hiên Viên Hoàng giờ lên ôm lấy hai vai cô, sau đó đặt lên ở vách tường khiến Trầm Phi Yên hoàn toàn bị giam cầm trong lồng ngực mình.

Báo săn mỉm cười, lười biếng mà nguy hiểm và đó cũng chính là uy hiếp trí mạng.

"Tôi nói em đi tắm, nhưng tôi cũng không nói tôi sẽ không tắm cùng em, dục uyên ương sẽ càng thêm tăng tiến khi chúng ta giao hòa." Không có nửa điểm xấu hổ, nghe Hiên Viên Hoàng nói vậy, Trầm Phi Yên vô cùng tức giận, người đàn ông này thật đáng giận.

"Tránh ra, tôi muốn tắm sạch sẽ." Trầm Phi Yên đẩy Hiên Viên Hoàng ra, ở bên cạnh hắn thật khó chịu.

"Tắm sạch sẽ?" Hiên Viên Hoàng rất có hứng thú ngắm nhìn nụ hồng cứng rắn ướm át kia, thân thể trắng mịn, nếu như không phải vì chỗ kia đang bị tóc che mắt thì tất cả mọi thứ sẽ đều hiện ra trước mắt hắn.

Ánh mắt tràn ngập tính xâm lược làm cho Trầm Phi Yên luống cuống, cô cúi đầu chui ra từ khe cánh tay của Hiên Viên Hoàng. Tuy rằng người đàn ông này đang biểu lộ tâm tư trên mặt nhưng nó nguy hiểm khiến cô sợ, cô muốn chạy trốn, chạy khỏi nơi này.

Ngay sau đó, con báo đã không chờ đợi nữa, một tay Hiên Viên Hoàng khiêng Trầm Phi Yên lên. Bây giờ hắn muốn, tuy rằng rất nhiều người có thú lạ này, nhưng hắn không hy vọng nó trở thành một loại phóng túng.

"A. . ." Đột nhiên bị hắn khiêng lên, Trầm Phi Yên hoảng sợ kêu lớn, hai tay hai chân dùng sức đánh Hiên Viên Hoàng.

Tất nhiên lúc này cô không thể thoát được, cô biết mình không thể thoát khỏi đêm nay. Như vậy cô và hắn sẽ tiếp tục làm với nhau thêm một lần nữa, lại một lần nữa để mặc hắn tàn sát chiếm thân thể cô, thăm dò vào thân thể cô, thậm chí có thể nhìn vào tận sâu trong linh hồn ngây ngô của cô. Cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ hãi đến mức không thể ngăn nổi và cô sợ nhất chính là mình sẽ yêu hắn như trước.

"Em đã tắm sạch rồi, như vậy chúng ta đừng làm lãng phí thời gian nữa." Tiêu sai bước nhanh ra khỏi phòng, sau đó hắn trực tiếp đặt cô dưới thân.

Sóng nhiệt ở bụng dưới của Hiên Viên Hoàng càng lớn, hắn thật khát khao muốn có cô gái này, hắn chưa từng khổ sở khát vọng một ai như cô.

Đêm mới bắt đầu, thù cũng mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mẫn Cảm Như Vậy.

Editor: Mã Mã

Hai thân thể đang dính sát vào nhau không còn khoảng cách, Trầm Phi Yên giống như trứng tôm nấu chín, khoảng cách gần như vậy, trong hơi thở đều là mùi hương của hắn, chính là hương thơm nam tính cuồng ngạo của hắn.

Hai bàn tay to lớn của hắn chạm qua bộ ngực của Trầm Phi Yên, làm cho thân thể cô không nhận được mà run rẩy, phản ứng này của cô khiến hắn cười thâm trong lòng.

"Cảm giác được sao?" Đôi mắt hắn sâu thẳm đen lấy rực rỡ như hạt trân châu: "Em khát vọng tôi như vậy thì tại sao lại trốn đi tới tận bây giờ, em chỉ có thể là của mình tôi thôi."

Cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai tự tin kia của người đàn ông, trong lòng Trầm Phi Yên thống hận thân thể mình lại mẫn cảm như vậy.

Đôi môi đỏ bị cắn như sắp chảy ra máu, cô lại thăm phỉ nhổ mình thêm một lần nữa, đồng thời cũng thống hận người đàn ông đang đè lên người cô.

Không khí trong phòng ngày càng nóng lên, toàn thân Trầm Phi Yên hóa đá, cô trừng to mắt hiện lên vẻ mặt không thể tin được người đàn ông ở trên người mình.

Kính ngạc đến ngậy người nói không ra lời, thật muốn phát điên!

Cái kia, cái kia, cái kia rốt cuộc là gì, mà nó lại dùng sức làm cô đau đớn, trong lúc đang mơ hồ cô thật không ngờ nó lại nóng bỏng cứng rắn đến vậy, khiến cô không thể nhịn nổi mà kêu lên một tiếng.

Thân thể hơi động dậy, Hiên Viên Hoàng không có nửa điểm xấu hổ, hần nói: "Thật không ngờ toàn thân tôi lại bắt đầu đầu gào như vậy, sớm muộn gì em cũng sẽ cảm thụ nó, chỉ là thật không ngờ nó lại vội vã khó chịu đến như vậy."

"Biến thái, cắt ngay, . . ." Dùng sức giãy giụa, Trầm Phi Yên nghĩ đến cái đêm của mười năm trước, đau đớn khiến cả đời cô không thể quên.

"Đừng nhúc nhích!" Một tiếng áp lực nguy hiểm làm Trầm Phi Yên không dám lộn xộn nữa, cô ảo não không thôi, vật kia đã cứng lên rất nhiều, giờ phút này cô mới biết, nếu cô càng giãy giụa thì sẽ càng nhanh bị người ta chiếm lấy.

Hiên Viên Hoàng cố gắng khắc chế hơi thở của mình, hần không muốn lập tức chiếm lấy mà hần muốn có sự đáp án của cô.

Trầm Phi Yên không dám lộn xộn, đôi mắt của Hiên Viên Hoàng sâu thăm thẳm ngập dục vọng, càng thêm đen tối, càng thêm vạn phần nguy hiểm.

Sau một lát, hơi thở của hai người dần dần vững vàng, Hiên Viên Hoàng cảm thấy hần thật muốn cô, mà có thể nói là phóng thích bệnh cũ đọng lại trong lòng đã lâu.

Ánh đèn mờ mờ làm lộ ra cái chỗ ửng đỏ sáng bóng kia, cặp mắt trong như trước phủ lên một lớp sương mù, khuôn mặt hồn nhiên này khiến trái tim Hiên Viên Hoàng như bị đâm mạnh.

"Phi Yên. . ." Thanh âm ám ách, nồng đậm quyến luyến cùng thâm tình, Hiên Viên Hoàng vô thức thốt ra một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ôm Tôi Gọi Tên Cô Gái Khác

Editor: Mã Mã

Trầm Phi Yên ngẩn ra, giờ phút này cô mới giật mình hoàn hồn, cô không thể để hần phát hiện ra được, cô là Vivian chứ không phải là Trầm Phi Yên.

"Ôm tôi mà lại gọi tên cô gái khác!" Cô nhìn Hiên Viên Hoàng bằng ánh mắt kinh thường, môi đỏ mọng hơi hơi mím lại, cực kỳ hèn mọn.

"Tên này không phải của người khác mà chính là của em, Trầm Phi Yên, Phi Yên của anh." Hung hăng cắm khế vào đôi môi cô, Hiên Viên Hoàng rất tự tin, cô chính là cô ấy.

Lạnh lùng nhìn ánh mắt quá mức tự tin của Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên cười lạnh lùng mà sự lạnh lùng này lan tới tận ánh mắt, không hề giãy giụa và nói: "Nếu muốn chứng minh, mời anh nhanh cho, tôi muốn rời đi."

Thái độ lạnh đậm của cô làm lòng Hiên Viên Hoàng tắc nghẽn, lãnh đạm như vậy làm hần không nhìn ra chút quen thuộc nào. Ngoài xa cách ra thì chỉ muốn nhanh chóng rời đi, thậm chí còn có chút giống con cá chết tùy ý hần xử trí, chỉ cầu chết sớm đi gửi hồn người sống sớm.

"Em vội vàng muốn rời khỏi tôi như vậy sao?" Trong ánh đèn mờ, khuôn mặt Hiên Viên Hoàng hiện lên bão táp cuồng tứ, thậm chí có điểm phần nộ.

"Đúng vậy, tôi muốn lập tức rời khỏi đây, hiện tại muốn đi luôn, anh đã nghe rõ chưa?" Trầm Phi Yên không có một tia yếu thế, đã tới tình thế này rồi thì cô phải làm mọi cách để không phải tái diễn lại một màn của mười năm trước nữa.

"Em muốn đi phải không?" Nụ cười của Hiên Viên Hoàng tà tứ cuồng quyến, giãy tiếp theo Trầm Phi Yên thờ ra đau khổ, người đàn ông này sao cứ nhất thiết phải moi ra bí mật của cô chứ.

"Chẳng lẽ tôi không được, hay dùng bạo lực sao?" Vì muốn tránh để Hiên Viên Hoàng không làm gì thôi bạo, Trầm Phi Yên cố gắng đôi co với hần, thậm chí còn dùng khinh蔑 kích thích hần, cô chỉ cầu chết sớm đi gửi hồn người sống sớm thôi.

Quả nhiên, từ ánh mắt tà nịnh biến thành gào thét cuồng phong, bão táp ầm ầm đánh úp lại.

Trầm Phi Yên cảm thấy có vật gì đó làm cô đau ở bên dưới, không phải nóng rực, mà là đau đớn lạnh như băng.

Thứ lạnh băng kia được bao bọc bởi sự mềm mại, dùng sức luân động trong thủy triều xuân sắc, khiến Trầm Phi Yên xấu hổ khó nhịn.

Hiện tại hần đang nhục nhã cô, hần dùng ngón tay của mình để làm nhục cô. Nhanh chóng cắn đôi môi đỏ lại, Trầm Phi Yên cố gắng để mình không phát

ra âm thanh, cho dù cô có cảm giác như có một cỗ nhiệt lưu và một dòng điện đang đánh sâu trong cơ thể mình nhưng cô vẫn run rẩy cố gắng để mình không phát ra âm thanh vui sướng.

Nhìn cô gái dưới thân mình quật cường như vậy, bị hấn đũa cột mà cố gắng không phát ra tiếng, đám dùng đôi mắt thống hận kia nhìn hấn, phần nộ nhìn hấn, không có một chút ý muốn thỏa hiệp.

Tròng mắt kia quá mức thuần túy, giống như bầu trời xanh không có chút mây đen nào, hoàn toàn là màu lam tinh khiết, là sóng biển phần nộ, là cọ rửa màn gió trời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Biến Bị Động Thành Chủ Động.

Editor: Mã Mã

"Vì cái gì không kêu ra, rõ ràng em rất thích mà, không phải sao?" Ngón tay của hấn đâm vào rồi lại chậm rãi di chuyển trong nơi chật hẹp, ẩm ướt. . . yêu dịch dính dính không kiềm được mà chảy ra.

Khuôn mặt hồng lên không bình thường, thân thể Trầm Phi Yên rất khó chịu, cô cảm thấy sự trống rỗng như sắp giết chết mình. Điều này khiến cô cảm thấy rất khát vọng, trong lòng lại tự phi nhõ chính mình.

"Anh đã vào rồi, tôi có thể đi được chưa?"

"Em cảm thấy món khai vị này mà đã xong rồi sao ? Chỉ có ngón tay này thì chưa hết đâu, mà em cũng vẫn chưa thuộc về tôi hấn." Hấn cúi xuống hôn lên làn da trắng như bột của cô giống như chuồn chuồn uốn lượn xuống hồ sen, không có lý do gì mà cô lại có thể lạnh nhạt như vậy.

Ngực trần đầy phần nộ, người đàn ông này muốn tra tấn cô tới khi nào nữa. Từ khi vào cửa, đến nhà tắm, hiện tại dùng ngón tay, lại còn muốn tiếp tục.

Thật sự là bị ép tới nóng nảy, thân thể Trầm Phi Yên cũng nóng lên, đến lúc này cô lại quyết định chủ động.

"Không tính, tôi phải. . ." Miệng cười ái muội nếu như nguyệt, mị nhãn như tơ, hai cánh tay như dây leo quấn lên thân thể Hiên Viên Hoàng. Đôi chân duyên dáng gác lên. . . để trên chiếc thắt lưng của hấn, cố gắng tấn công vào chỗ nóng bỏng trên cơ thể hấn.

Nhưng động tác này lại làm Hiên Viên Hoàng buồn , rõ ràng là một cô gái rất câu lệ, sao tự nhiên lại biến đổi hoàn toàn thể này, một cô gái nhộn nhạo làm hấn khó chịu.

Trong lòng nở nụ cười trộm, dùng chiêu này quả thật tốt, Trầm Phi Yên lại cố ý cọ sát vào chỗ nóng bỏng ấy.

Đôi môi mỏng khép mở phát ra tiếng kêu ‘Ưm’, ‘a’, thổ lộ ra nhiều dụ hoặc: "Hiện tại em muốn , anh phải chịu trách nhiệm, cho em. . ."

Việc cọ vào bộ vị của hấn, Trầm Phi Yên cũng vô cùng khiếp đảm, dù sao cô cũng chưa làm chuyện này bao giờ, bây giờ muốn thoát đi thì chỉ còn cách bắt chước kiểu dụ trai của các tiểu thư.

Rốt cuộc cô đang làm gì, vì cái gì mà lại thay đổi nhanh như vậy, đôi mắt sắc bén của Hiên Viên Hoàng nhìn cô, muốn tìm kiếm cái gì đó, nhưng hoàn toàn là trạng thái cầu hoan. Đột nhiên hấn nghĩ cô cũng chỉ là một người đàn bà, bình thường thì luôn thanh thuần như là hoa bách hợp, nhưng khi lên giường lại phóng đảng dụ người phạm tội.

Thì ra người đàn bà nào cũng giống nhau, đột nhiên khuôn mặt Hiên Viên Hoàng biến thành lạnh.

Đàn bà đều là như thế, chỉ giả vờ thanh à thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhìn Cô Thật Ngán.

Editor: Mã Mã

Chương 26: Nhìn cô thật ngán.

"Cho em. . ." Ngón tay bóng loáng giống như con chuồn chuồn lướt qua thân thể cường tráng của Hiên Viên Hoàng, không tạo ra tiếng động mà dụ hoặc.

Nhìn đôi môi đỏ của cô gái dưới thân phát ra tiếng âm ư kiều mị, đôi mắt đẹp lưu chuyển như đóa hoa nhiều màu, nhất là thân thể xinh đẹp uyển chuyển kia, cô thật đúng là vu vật trời sinh *.

* Vu vật: báu vật trời ban nhưng thường dùng để châm chọc.

Hắn đứng mạnh dậy, cụt hứng mặc quần áo, Hiên Viên Hoàng thay đổi hoàn toàn.

Đôi mắt phượng đen thăm thẳm, tựa hồ như vực sâu không đáy.

Trầm Phi Yên ra vẻ bất mãn dựa vào đầu giường, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cô mờ to một đôi mắt mênh mông, vờ như thất vọng nhìn Hiên Viên Hoàng.

"Làm sao vậy?"

Quay đầu lại nhìn thẳng cô, nội tâm Hiên Viên Hoàng nổi lên một cỗ chán ghét, cô không nên làm như vậy

"Nhìn bộ dạng hiện giờ của cô, tôi thật cụt hứng."

Nếu là một mỹ nữ khác bị hấn chê như vậy thì đại khái sẽ tự kiểm điểm lại dung mạo của mình, nhưng Trầm Phi Yên thì vui sướng nhảy nhót trong lòng, sự thành công này là do cô đánh cược, được ăn cả ngã về không.

Ra vẻ tức giận nhặt quần áo lên, Trầm Phi Yên căm tức mặc vào. "Nếu anh không có hứng thú thì bây giờ tôi có thể đi được rồi?"

Rốt cục hắn cũng mặc quần áo xong, nhưng cô trượt chân thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cô vẫn chưa quen với việc mình lỏa lồ trước mặt đàn ông nên cực kỳ xấu hổ.

Hiên Viên Hoàng vừa định rời đi nhưng nghe thấy cô nói vậy thì hắn đặt tay lên khung cửa, trong lòng cực kỳ buồn bã. Cô gái này là cô, cảm giác của hắn không sai, chỉ là có điểm quái dị, khóe môi ôm lấy nụ cười lạnh lùng, Hiên Viên Hoàng quay đầu nhìn chăm chăm Trầm Phi Yên đang tức giận phát điên ở kia.

"Chúng ta còn chưa làm gì, cho nên em chưa thể đi được." Lời nói này bá đạo, vô lại, âm hiểm, Trầm Phi Yên không thể dùng từ ngữ nào để có thể hình dung sự ác độc của hắn.

Nhìn thấy cô liềm ngán, hiện tại lại không muốn cô đi, coi cô là động vật sao, nghĩ muốn làm thì làm, muốn giam thì giam sao?

"Anh có ý gì?" Trầm Phi Yên lạnh lùng trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng, thiếu chút nữa là mất đi lí trí, hóa thành động vật cắn xé.

Một người mà có thể bức người ta thành động vật thì thật sự là một nhặn tài.

"Ý là một chữ ‘trên’, tôi và em chưa lên trên giường thì giao dịch chưa xong đâu." Nói như kiểu chuyện này là chuyện đương nhiên, thậm chí còn hợp tình hợp lý, Hiên Viên Hoàng nhìn Trầm Phi Yên đang phát hỏa ngút trời, trong lòng lại có đắc ý nho nhỏ. Cô gái này tức giận rất khá, nhất là ‘cô’.

"Nếu cả đời này tôi chưa làm với anh thì chẳng phải tôi sẽ chết ở đây sao, chấm hết mà xuống âm tào đại phủ sao?" Trầm Phi Yên khó thở, tức giận quát lên.

"Hoặc là nói anh bị kẻ thù giết chết, hoặc là đợi lúc anh thành thái giám, vậy chẳng lẽ tôi phải đợi dài cổ ra thì mới thoát được sao, ai mà biết được lúc nào anh chết, hay là sống mãi chẳng chết."

Trầm Phi Yên nói linh tinh, hoàn toàn không nhìn sắc mặt Hiên Viên Hoàng, nếu mà cô nhìn sắc mặt của người đàn ông kia thì cô tình nguyện biến thành thái giám cùng hắn, cũng sẽ không dám nói những lời không suy nghĩ như vậy.

Chết tiệt, phiền toái lớn, sông núi kết lớn, một chút ánh sáng nhỏ bé bị tắt đi bởi vì cái miệng nhỏ mềm mại của Trầm Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Xúc Động Muốn Giết Người.

Editor: Mã Mã

Chương 27: Xúc động muốn giết người.

Khuôn mặt Hiên Viên Hoàng xanh mét giống như sáp cây ô-liu, hắn không thể tin được cô gái này lại nguyên rủa hắn đi gặp Diêm Vương sớm, thậm chí biến thành thái giám.

Thở lạnh phì phì, người đàn ông này có thể so với mùa đông, từng trận gió âm lạnh thổi tới.

Khi nhìn thấy gương mặt kia, Trầm Phi Yên lại ảo não, đầu cô làm bằng đá sao? Giờ phút này, cô không còn là một nữ cường trầm ổn mà lại giống như một đứa trẻ con.

Đôi mắt lo lắng gió lạnh sẽ tàn sát bừa bãi, khuôn mặt kiên nghị giống băng cứng kết tụ, ngay cả đôi môi không cười kia giờ phút này cũng nói không ra lời.

Cánh tay của Hiên Viên Hoàng giờ lên như có một luồng khí lạnh cảm lấy cái cổ cô, tay hắn dùng sức làm cho Trầm Phi Yên khó thở.

"Không ai dám nói với tôi như vậy, cô gái!" Giống như bị con xà quấn cổ, Trầm Phi Yên dùng toàn bộ tinh thần cứng rắn lạnh lùng nhìn vào cặp mắt phượng nguy hiểm, cô biết sát khí của hắn đang bùng lên.

Bàn tay nhỏ bé xanh nhạt dùng sức đẩy hắn ra nhưng đáng tiếc hoàn toàn vô lực, cô chỉ có thể trừng ánh mắt lạnh phẫn nộ vào Hiên Viên Hoàng.

Ánh mắt quật cường mà lại tinh khiết kia giống như khuôn mặt mà Hiên Viên Hoàng không dám nhìn thẳng. Hắn thừa nhận, bây giờ hắn thật muốn giết người.

Sinh ra và lớn lên trong gia đình hắc đạo nên một khắc kia hắn thật muốn giết người, quả thật chuyện giết người đối với hắn mà nói cũng chỉ giống giết một con kiến mà thôi.

Hắn nắm chặt tay thêm một chút nữa làm cho Trầm Phi Yên không thở nổi mà đỏ bừng mặt, theo bản năng cô dùng móng tay nhả bóng của mình cào vào mu bàn tay của hắn, sau đó liền chảy máu.

Nhưng rớt máu hồng kia từ trên mu bàn tay hắn chảy xuống làm đỏ thảm Ba Tư màu trắng.

Cảm giác như sắp chết này khiến Trầm Phi Yên cảm thấy hắn thật nguy hiểm giống con hổ đình môi, giờ đây hắn chỉ cầm dùng sức một chút nữa thôi là chắc chắn có thể lấy cái mạng nhỏ của cô, Trầm Phi Yên nghĩ đến mình phải chết thì nước mắt trào ra. Cô không muốn chết, tiểu Dạ không thể không có mẹ.

Đôi mắt chứa đầy nước này giống như ánh trăng di chuyển trên mặt hồ nước, trong sự mê ly mà đáng thương không nói lên lời, chỉ là Trầm Phi Yên không cầu xin tha thứ, thậm chí vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt quật cường ngập nước.

Hiên Viên Hoàng buông nhẹ tay xuống, tùy ý để Trầm Phi Yên ngã trên mặt đất, đây là lần đầu tiên hắn tha ột cô gái xa lạ.

Chung quy là hắn không xuống tay được, cô rất giống 'cô', thậm chí có điểm hận ý.

Mười năm trước, có phải cô cũng dùng đôi mắt đầy thù hận như vậy nhìn hắn hay không, dù sao hắn cũng cướp mất sự trong trắng của cô.

Hít thở từng đợt từng đợt khí, Trầm Phi Yên cảm thấy mình như đi dạo qua cửa lớn của tử thần.

Hắn chưa từng tức giận như vậy, thậm chí tức giận tới mức muốn giết người, điên cuồng giống như một đoàn lửa, Hiên Viên Hoàng sai bước đi ra khỏi cửa.

"Thả tôi ra, đồ ác ma." Nhìn hắn đi, Trầm Phi Yên lập tức hét to một tiếng, cô phải về nhà, phải rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Thả Tôi Ra, Ác Ma

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng quay đầu lại, tức giận trong đôi mắt vẫn chưa tiêu tan, hắn nhìn vết đỏ trên cần cổ của cô.

"Cô không thể rời khỏi nơi này được đâu, nếu cô có thể trở về thì nó hẳn là một may mắn đấy, đừng chọc tức giận tôi nữa, lần sau sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu."

Không quay đầu lại, Hiền Viên Hoàng trực tiếp đóng cửa rồi đi.

Trầm Phi Yên lao đảo đứng lên từ trên mặt đất, trong lòng cảm thấy có chút may mắn, cô định mở cánh cửa ra nhưng lại phát hiện cửa bị khóa trái từ bên ngoài.

Hy vọng tan biến, cô chợt hiểu ra mình bị giam lỏng, bị tước mất tự do.

"Đồ ác ma này, thả tôi ra ngoài, anh không có quyền làm như vậy với tôi. . ." Thanh âm đập cửa càng ngày càng nhiều vào kịch liệt, nó vang vọng trong không gian, một lúc sau Trầm Phi Yên mệt mỏi ngã ngồi trước cửa, toàn thân vô lực.

"Mười năm, vì sao anh không buông tha cho tôi, rốt cuộc làm thế nào anh mới thả tôi ra." Thì thảo tự nói, Trầm Phi Yên cuộn thân thể mình lại, mặt chôn vào đầu gối, yếu ớt làm người ta cảm thấy triu mến.

_____Phản cách tuyến_____

Trong một căn phòng xa hoa, cô gái thét chói tai cùng với tiếng rên rỉ của người đàn ông vang vọng vào không gian.

"A. . . Hoàng. . .Đừng. . . Người ta chịu không nổi. . . A. . ." Hai má người phụ nữ đỏ bừng, vừa hưng phấn khó nhịn lại vừa khổ sở không chịu nổi, bị băng đâm thủng, hỏa thiêu đốt làm toàn thân cô ta kẹp giữa hai tầng băng hỏa, là thiên đường mà cũng là địa ngục.

Vương Tiệp Nhi thật không ngờ nửa đêm ‘hoàng đế’ sẽ tới đây sủng ái cô, dù sao Hiền Viên Hoàng cũng không phải là người tưng dục lắm, may ra thì một tháng hân mới tới đây một lần. Hân tới đây làm cô kích động, nhưng lần này không phải tới vì dục vọng mà là phát tiết sự tức giận.

Cơ thể buộc chặt, nhiều năm luyện tập đến nay thân thể hân đã đẹp không kém gì người mẫu, thậm chí so với người mẫu còn đẹp hơn. Vương Tiệp Nhi bám vào hai vai Hiền Viên Hoàng, hai chân dùng sức kẹp chặt hân.

Miệng thì nói không muốn nhưng Vương Tiệp Nhi lại dùng hết sức đón ý hùa theo người đàn ông, cô tham lam hưởng thụ sự va chạm, không ngừng thét lên. Cô ta biết làm như thế nào để khơi mào dục vọng của đàn ông, càng biết làm thế nào để giọng nói của mình nghe đẹp tới cực điểm, làm cho đàn ông hưởng thụ niềm vui sướng.

"Ừm. . . Hoàng. . . A. . ."

Hiền Viên Hoàng không để ý người phụ nữ dưới thân là ai, hân tức giận phát tiết lên người đàn bà kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phát Tiết Lửa Giận

Hắn chẳng cần biết người đàn bà dưới thân là ai mà hắn chỉ muốn phát tiết tức giận trong người, vì ăn không đủ no nên bực tức, hắn không quan tâm tới cô gái dưới thân đang ra sức lấy lòng thế nào, chỉ dùng hết sức đâm vào, tiêu hao sức lực của mình, tiêu giảm sự phần nộ.

Lần lượt xông tới, mỗi một lần đều khiến cho lưng cô hầu dưới thân kéo ra như dây cung, tuy hai người đã chảy đầy mồ hôi nhưng Hiền Viên Hoàng luôn cảm thấy tức giận trong lòng mình không giảm đi.

Hắn muốn bừa bãi, muốn hung mãnh, lạnh lùng không bỏ ra một tia tình cảm dư thừa.

Vài lần cao triều thoải mái, làn da trắng nõn nà của Vương Tiệp Nhi phủ lên đầy xanh tím, nói thật cô ta cũng ăn không tiêu mà cũng chẳng có biện pháp mà để lấy lòng được người đàn ông bên trên.

Hiền Viên Hoàng là ông chủ của cô ta, nếu hắn không muốn thì cô chỉ có một con đường, đó chính là tiếp tục trở lại với người đàn ông độc ác. Trên đời này, chẳng có mấy người được thân thể hoàn mỹ như Hiền Viên Hoàng, lại càng không có mấy ai khiến cô ta mất hồn như vậy. Cô theo hắn không chỉ vì tiền tài mà mỗi lần hắn làm chuyện này với cô ta đều vô cùng cuồng dã.

Người phụ nữ dưới thân không cách nào làm hân thoải mái, cuối cùng hân cũng phải nhận kết cục này, sau đó không vui đứng dậy đi vào phòng tắm, trừ cái thân thể nhuyễn ngọc ôn hương này ra hân chẳng có chút hứng thú nào.

Đột nhiên hân rời đi làm Vương Tiệp Nhi kích động, cô ta đang trong cơn mê sung sướng nhưng mọi thứ tự nhiên dừng lại, gió ngừng, thủy triều cũng lui đi, cô ta cảm thấy mất mát chỉ có thể nhìn người đàn ông cường tráng rời đi.

Đôi mắt quyến rũ của Vương Tiệp Nhi chìm trong ảm đạm, cô không biết mình làm sai ở đâu, tất nhiên là không biết tại sao lại không làm cho hân vui vẻ được.

Đứng dậy, đi vào phòng tắm theo hân.

Có đôi khi, đàn bà thông minh lại có một lúc hồ đồ, luôn nghĩ mình có thể an ủi nỗi buồn của người đàn ông, nhưng lại không nghĩ rằng mình chỉ là một vật phẩm để thay thế ột cô gái khác.

Thân thể khỏe đẹp ẩn hiện trong sương mù càng thêm mê người, lưu lại vẻ của dục vọng vừa mới tạo ra. Không kiềm hãm được, Vương Tiệp Nhi đã quên đi một môi vừa rồi, cô ta vurun cánh tay ôm lấy thắt lưng Hiên Viên Hoàng từ phía sau, dùng thân thể mềm mại đáng yêu ma sát sống lưng hân, giống như con mèo chưa được thỏa mãn, không tiếng động mà vô cùng dụ người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Không Cần Đàn Bà Như Vậy

Mềm mại như đậu hũ, cọ sát không quá mạnh mà cũng không quá nhẹ, vừa vụn chạm vào thân thể hân, đủ để tạo ra một luồng điện nhỏ. Vương Tiệp Nhi tự tin, cô ta là một người cao thủ tình trường, môi vừa thô khí như lan lại vừa hôn lên chiếc lưng của Hiên Viên hoàng, cô ta hoàn toàn không biết rằng có đôi khi tự tin sẽ mang đến nguy hiểm ỉnh.

"Hoàng, người ta còn muốn..." Cô ta nỉ non, thổi nhẹ nhiệt khí.

Tay bò xuống phía dưới, vuốt ve thân thể của Hiên Viên Hoàng, trườn như con rắn nhỏ cố hết sức khiến hân khát vọng mình, đắc ý cười, cô ta tự nghĩ sẽ khiến hân hung hăng chiếm lấy mình trong phòng tắm một lần nữa.

Ngay lúc Vương Tiệp Nhi sắp bò tới cái đó thì bàn tay to của Hiên Viên Hoàng chợt nắm lấy cổ tay đang làm càn, hơi dùng sức, chợt âm thanh vỡ vụn vang vọng trong không gian.

"A..." Đây không phải là một âm thanh ý loạn tình mê mà là tiếng kêu đau đớn tê tâm liệt phế, Vương Tiệp Nhi ngã xuống mặt đất, cô nắm lấy cách tay gãy của mình, đau đến mức thiếu chút nữa ngất đi. Cô thật không thể ngờ được hân lại bẻ gãy tay mình.

Hiên Viên Hoàng không động đậy gì mà cứ đứng ở trong hơi nước, tùy ý để cho nước chảy xuống mái tóc rối bù, chính đắm chìm trong nước, đôi mắt đông lạnh và điên cuồng dị thường.

Liếc mắt nhìn người phụ nữ dưới đất, Hiên Viên Hoàng chẳng thèm để ý đi qua người Vương Tiệp Nhi, rời khỏi phòng tắm.

Cổ tay bị bẻ gãy, hai hàng lệ chảy xuống trên khuôn mặt của Vương Tiệp Nhi, toàn thân run rẩy. Cô ta thật không ngờ hân sẽ bẻ gãy tay mình, chỉ là nghe nói hân giết người là chuyện vặt, không biết thương hoa tiếc ngọc, rốt cuộc thì bây giờ cô đã thấy rõ.

Có một loại người, trời sanh tính vương giả, lãnh khốc đến tận trong xương, không cần biết người trước mặt là nam hay nữ, chỉ cần là người, cho nên hân chẳng kiêng nể gì mà bẻ tay cô.

Mỗi lần hân muốn cô thì luôn luôn cuồng ngạo, thậm chí là không kềm chế được, vô pháp nắm giữ, chính là cuồng dã mà đường hoàng khiến cho cô ta trăm mê không thôi, quên mất hân chính là một con sư tử có móng vuốt sắc nhọn, hung hăng xé rách nát con mồi.

Ăn tới xương mới biết vị, cho dù Vương Tiệp Nhi rơi lệ đầy mặt, tiếp tục nhe răng ngạo nhưng cô ta không dám khóc lớn mà chỉ có thể ôm lấy cánh tay của mình, chặt vật đứng lên xông ra ngoài, cô không muốn mất hân.

"Hoàng, dừng..." Toàn thân ướt nhẹp, nước chảy xuống từ trên người Vương Tiệp Nhi. Hai mắt đầm lệ cầu xin, cầu xin Hiên Viên Hoàng nghĩ đến những lúc cô mang lại nhiều vui sướng cho hân để hân đừng bỏ cô.

Hiên Viên Hoàng mặc quần áo vào, đôi mắt phượng rét lạnh tựa như băng hàn tích tụ nghìn năm, mỗi một đường nhìn đều là lưỡi dao sắc bén.

"Tôi không cần một phụ nữ coi mình như bà chủ, càng không thích đàn bà tự ỉnh là đúng. Nhà này cô ở thì cứ giữ lấy, ngày mai tôi sẽ bảo bí thư đưa tới năm trăm vạn cho cô, quan hệ của chúng ta chấm hết."

"Đừng, đừng mà, em không nên... Hu hu..." Vương Tiệp Nhi tình nguyện không cần phòng ở và tiền, cô ta chỉ muốn hân, cô ta nhào tới phía trước ôm lấy Hiên Viên hoàng, lại bị Hiên Viên Hoàng đẩy ra.

Cô hoàn toàn không tránh kịp khi con dao trực tiếp xoẹt vào cổ mình, hân chẳng có một tia lưu tình.

Vương Tiệp Nhi té xỉu trên mặt đất, ngã xuống nặng nề, Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Đàn bà như vậy làm hân chẳng muốn giữ lại, thậm chí cảm thấy cố tình gây sự, khóc lóc kêu gào của cô ta chẳng nhưng không chiếm được yêu thương của hân mà chỉ làm hân chán ghét.

Hiên Viên Hoàng không cần một tình nhân như vậy.

Xoay người rồi đi, trong bóng tối, nội tâm Hiên Viên Hoàng hiện lên một loại tưởng niệm.

Cô gái kia có khuôn mặt quen thuộc, còn có đôi mắt quật cường, vô thanh vô tức khiến hắn hứng thú.

(Vô thanh vô thức: không cần làm gì, nói gì.)

Về việc giam giữ cô, hắn cảm thấy quyết định của mình rất đúng.

Khóe môi dần dần mở rộng, đây chính là dấu hiệu cho âm mưu sắp tới của ma vương, sẽ xé rách con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ái Tình Điều Không Phải Cướp Đoạt

Ngày đầu tiên về nước đã bị bắt cóc, thiếu chút nữa là bị mối tình đầu ăn mất, cuối cùng bị nhốt ở chỗ này.

Ngồi máy bay cả ngày sau đó lại bị Hiên Viên Hoàng chơi đùa nên thể xác và tinh thần cô đều mệt mỏi, bất tri bất giác Trầm Phi Yên nặng nề ngủ thiếp đi.

Đêm khuya, tựa hồ có một đôi cánh tay cường hữu lực ôm lấy cô, cô giùng giàng muốn tỉnh lại, nhưng cuối cùng lại mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Phản cách tuyến

Ôm cô gái vào trong lòng, Hiên Viên Hoàng đi qua gian phòng thì bị một thân ảnh chặn lại.

Hiên Viên Phong mặc một bộ quần áo ngủ, hôm nay khá ngạc nhiên là anh ta xuất hiện ở trong nhà, lúc này thân thể cao to của anh đang dựa vào tường, huyết một tiếng sáo.

"Em nghe nói anh mang một cô gái về nhà, chỉ là không nghĩ tới anh hai lại hào phóng như vậy, nửa đêm điều động binh lực đưa một món hàng tới."

Sau khi Hiên Viên Phong nghe được chuyện bắt cóc ở sân bay thì vội vã rời khỏi mỹ nữ trong lòng về tới đây.

"Em nói thật nhiều, nhưng chắc tại tình trùng ở trong não quá nhiều nên mới vậy thôi, anh làm chuyện gì cũng cần em quản sao?"

Từ chỗ Vương Tiệp Nhi trở về, Hiên Viên Hoàng lập tức hạ quyết tâm, trước mắt hắn phải có được cô gái này. Để hai người co không gian nên nhân lúc nửa đêm hắn mang cô về biệt thự, chỉ là không có nghĩ tới Hiên Viên Phong vẫn còn thức xem kịch vui.

"Tại sao anh hai lại có thể gây tổn thương cho trái tim em như vậy, em phong lưu phóng khoáng, đẹp trai, là ngọc nga quý hiếm, một người đàn ông tài hoa. Em không giống anh hai, bắt một cô gái về nhà, như vậy thật không thể được, anh sẽ khiến cô ấy oán hận anh." Ánh mắt của Hiên Viên Phong như tia X quang nhìn thấu, anh ta muốn nhìn rõ mọi việc.

Khoát tay lắc đầu, rất đồng tình nhìn cô gái trong lòng Hiên Viên Hoàng: "Huyết, cô gái này thật đáng thương, nếu như là em thì em sẽ khiến cô ấy ngoan ngoãn bò lên giường mình. Phụ nữ không phải lực sĩ, mà chỉ là một cô gái yếu ớt."

Anh ta là một người lão luyện tình trường nên Hiên Viên Phong rất tự tin giảng giải về cách tán gái cho Hiên Viên Hoàng.

Nhưng có người lại không thích thứ đó, đôi mắt phượng của Hiên Viên Hoàng u ám lóe lên một tia ánh sáng sắc bén. Với hắn mà nói, bất kể là muốn phụ nữ hay những chuyện gì thì đều phải dựa vào năng lực của mình, phải tranh đoạt, mà không dụ người giống như Hiên Viên Phong, trời sinh cho hắn tính vương giả, sẽ không mềm yếu dẫn dụ đàn bà.

Ôm Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng từ từ đi qua người Hiên Viên Phong, thậm chí còn cố ý dẫm lên chân Hiên Viên Phong.

"Em thật ảm ỉ" Nói xong, Hiên Viên Hoàng ôm người rồi đi.

Chỉ còn Hiên Viên Phong đang ôm cái chân đau nhức đứng đó, anh hai vẫn phúc hắc như cũ, đối với anh em cũng không nhường nhịn gì.

"Nếu như anh cứ thích dùng bạo lực cướp đoạt, anh hai, anh sẽ hối hận, phụ nữ đều là những động vật nhạy cảm, điều không phải dựa vào cường thủ hào đoạt mà lấy được đâu. Nhất là lòng của phụ nữ..."

Giọng nói của Hiền Viên Phong cứ quanh quẩn và vang vọng trong hành lang mờ tối, mà Hiền Viên Hoàng không quay đầu lại, hần vẫn đi thẳng lên lầu. Hần vương giả, không cần bất cứ kẻ nào khoa tay múa chân với hần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Giả Chết.

Gió thổi trên biển tạo ra âm thanh giống như là một khúc nhạc dịu nhẹ, lâu đài xinh đẹp rộng vô tận. Trong gió trộn lẫn hương cỏ thổi vào người cô tạo cho người ta cảm giác như được ngủ trong bụi hoa, tùy ý để sóng gió mang tất cả đi, điềm tĩnh thư thái.

Ngủ mơ mơ màng màng, trong mộng cô mơ thấy một người đàn vuốt má mình, Trầm Phi Yên nhưong mây có điểm khó chịu.

"Trầm Phi Dạ, muốn chết đúng không?" Cô vẫn nghĩ giấc mơ là ở ngoài đời, Trầm Phi Yên vừa nhắm mắt vừa nói.

Cô hoàn toàn còn đang nghĩ mình giống trước kia, cho rằng mình vui đùa với con trai. Mỗi lần đều là con trai gọi cô dậy, thậm chí dùng thủ đoạn ác liệt, thế cho nên Trầm Phi Yên rất gần gũi với con trai mình.

Tâm tình của Hiền Viên Hoàng vào sáng sớm rất tốt nhưng đột nhiên gió thổi mây phun, Trầm Phi Dạ là ai, nghe không giống tên của phụ nữ, vậy chẳng lẽ là đàn ông. Đôi mắt hơi co lại, một bàn tay to vươn ra vỗ vào khuôn mặt của Trầm Phi Yên, hỏi dò: "Trầm Phi Dạ là ai, đàn ông của em sao?"

Giọng nói lạnh lùng của hần khiến Trầm Phi Yên đang ngủ thì tỉnh dậy, thân thể lập tức đông cứng lại.

Bỗng nhiên mở mắt, cô hoảng sợ nhìn khuôn mặt đẹp trai phóng đại trước mắt, cặp mắt kia u ám gió nổi mây phun và cuốn theo lửa giận chất vấn cô.

Đầu óc cô vận chuyển nhanh, bây giờ cô đã ý thức được mình bị người đàn ông này bắt giữ. Trái tim đập mạnh lên, con trai của bọn họ, cô tuyệt đối không thể nói ra.

Cô dùng đôi mắt mộng lung nhìn Hiền Viên Hoàng, lúc này Trầm Phi Yên nghĩ mình làm con rùa đen rụt cổ là hay nhất. Cô xoa xoa đôi mắt, có chút bất mãn nói lầm bầm: "Mèo thôi, biến thành người từ khi nào vậy, nhìn mày bây giờ thật ghê gớm." =.=

Nói xong, cô trực tiếp nằm xuống gối, tiếp tục ngủ.

Diễn biến của tuồng vui này khiến toàn thân Trầm Phi Yên đều run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cho dù nhắm mắt lại nhưng cô vẫn có thể cảm giác được cặp mắt hung ác nham hiểm như điều hâu sặc bên kia đang nhìn chằm chằm mình, cảm tưởng như lúc nào cũng có thể dùng móng vuốt xé rách bỏ nguy trang của cô, muốn giăng co cô.

Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng Đại Đế, Quan Thế Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ, Địa Giấu Bồ Tát, Tôn Ngộ Không, Đường Tăng, Trư Bát Giới tất cả hãy phù hộ tôi, mong rằng đầu Hiền Viên Hoàng sẽ bị Trư Bát Giới đá, Tôn Ngộ Không đạp, Đường Tăng nói đến phát điên, để quên câu nói đông tây vừa rồi của cô đi.

Hai bàn tay của Hiền Viên Hoàng nắm lại thật chặt, thân thể căng thẳng tựa như sắp bùng nổ bất cứ lúc nào. Cô gái này nghĩ hần là thằng ngốc sao? Cô cho là hần không biết cô đã tỉnh lại sao, sau khi tỉnh dậy nói vu vu rồi tiếp tục ngủ, nếu Trầm Phi Dạ là mèo, vậy thì bây giờ cô có thể làm mèo mẹ.

Cẩn rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô gái đang ngủ kia, toàn thân cô lạnh run, chấn đập lên người cũng đang rung lên, thật đúng là cô đang giả bộ.

"Tôi cho em hai lựa chọn, một là dậy nói chuyện với tôi, hai là vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện giả chết." Khí lạnh như mưa đá như nện vào lỗ tai Trầm Phi Yên, cô chộp nghe thấy nhưng lời kể tiếp.

"10, 9, 8, 7..." Âm thanh đếm số ngược của Hiền Viên Hoàng càng ngày càng đông lạnh, người đang nằm trong chăn run lên càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí sợ người kia sẽ rút gân mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cơ Quan Đầu Bị Trộm Đột Nhập

Trầm Phi Yên núp ở trong chăn, tận sâu trong linh hồn cô đều bắt đầu sợ hãi người đàn ông này.

Mười năm trước rồi đi, hắn đã cho cô một nỗi đau khó quên.

Mười năm sau gặp trực, hắn chính là một kẻ thù kinh khủng của cô, chèn ép linh hồn của cô, muốn biến cô trở lại thành cô gái ngày trước.

Cô không muốn, tuyệt không muốn, cô không phải cô gái của mười năm trước đây, hiện giờ cô là VIVIAN.

Chấn chột bị xóc lên, một bàn tay to hữu lực vươn ra kéo cô dậy. Đôi mắt đen láy phát ra ánh quanh chớp động như ma vương, nhìn chằm chằm cô gái không chịu mở mắt ở đối diện.

Hắn là một người đàn ông thô bạo, có thể lột da bất cứ ai dù là nam hay nữ, cho nên tất nhiên sẽ làm cô gái kia sợ hãi. Hắn cũng chỉ muốn dọa cô, dù cô không nói nhưng hắn vẫn có thể moi móc lên tất cả mọi thứ, trực giác của hắn nói cho hắn biết, cô gái này có chuyện để trong lòng.

"Mở mắt nhìn tôi, Phi Yên!" Cổ họng hắn toát ra một âm thanh đầy mê hoặc khiến Trầm Phi Yên phải mở mắt, cô nhìn vào đôi mắt như muốn hút đi linh hồn mình.

"Tôi không phải là Trầm Phi Yên, tôi là VIVIAN, anh nhầm tên rồi." Người đàn ông này thật khủng bố làm cô sợ run lên, mười năm trước hắn không làm cô sợ như vậy, cùng lắm là mắng cô một chút.

Hai người trầm mặc khiến không khí như bị đóng băng lại, khuôn mặt Hiên Viên Hoàng lạnh cứng, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn chằm chằm cô gái trước mắt.

"Cốc cốc cốc..." Một tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang phá vỡ bầu không khí ngột ngạt giữa hai người.

Đôi mắt Hiên Viên Hoàng cảnh cáo nhìn thoáng qua Trầm Phi Yên, rầu rĩ không vui đi ra mở cửa.

"Chuyện gì?" Hiên Viên Hoàng tức giận làm lòng Lưu Lam kêu lộp bộp một tiếng, sớm biết có chuyện này thì hắn nhất định sẽ không tắt máy đi ngủ, bằng không thì bây giờ chẳng phải tới đây chịu lửa giận mưư đá.

"Đêm hôm qua chỗ cơ quan đầu não có kẻ trộm đi vào, hiện nay còn không biết đã bị bắt cấp cái gì, Phó tổng gọi ngài trở về, để xem có thật là không mất gì không."

Nửa đêm có kẻ trộm đi vào, chuyện này đối với tập đoàn Hiên Viên là lỗi nhục nhã lớn.

Hiên Viên thị là một tập đoàn lớn về cả bạch đạo lẫn hắc đạo, bây giờ có kẻ trộm đi vào thì còn ra thể thống gì nữa. Hiên Viên Hoàng tức giận muốn giết người.

"Phong tỏa tin tức truyền thông, lập tức kêu bọn họ trở về, những người trực đêm hôm qua sẽ do tôi thẩm vấn." Một mệnh lệnh mạnh mẽ hạ xuống, đột nhiên Hiên Viên Hoàng lại nghĩ tới cái gì đó, xoay người nhìn cô gái mặc quần áo xộc xệch ngồi trên giường: "Cô đừng có nghĩ muốn trốn, độ bảo mật của nơi này rất cao, ngay cả hệ thống bảo vệ Nhà Trắng ở nước Mỹ cũng không tốt hơn được đâu."

Ý nghĩ trong lòng bị Hiên Viên Hoàng nói trúng, Trầm Phi Yên lờ mờ người đàn ông phách lối một cái.

Hiên Viên Hoàng đi ra ngoài để xử lý chuyện kia, Trầm Phi Yên thở nhẹ một hơi, vấn đề lớn nhất bây giờ của cô là phải đào tẩu.

Lời hắn nói, cô không tin, cô không phải là một đứa bé sáu tuổi, hắn càng cảm đoán thì cô càng muốn chạy trốn.

Ở chỗ này khiến Trầm Phi Yên cảm thấy sợ hãi, nguyên nhân sợ hãi chính là nơi này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ và cô càng sợ trái tim mình sẽ bị đánh mất một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Không Có Đầu Mối

Trước cao ốc của Hiên Viên thị có rất nhiều phóng viên đang đứng đó. Vừa nhìn thấy chiếc xe Cadillac dài màu đen đại biểu cho Hiên Viên Hoàng thì lập tức mọi người đều chạy tới.

"Nghe nói tập đoàn Hiên Viên thị gặp trộm, xin hỏi tổng giám đốc Hiên Viên, chuyện này có thật hay không?"

"Chuyện Hiên Viên thị có kẻ cướp đột nhập chắc hẳn là mấy đối thủ trong thương nghiệp muốn trả thù đây mà."

Hiên Viên Hoàng cũng chẳng thèm trả lời mấy vấn đề này, hấn cứ để cho bọn họ bàn luận thoải mái, ngay cả những camera đang quay chụp kia cũng không để ý.

Đôi mắt phương của Hiên Viên Hoàng như gió lạnh thổi qua, mấy người ký giả lập tức im lặng, chân lùi về sau mấy bước.

"Tịch thu tất cả thiết bị, bảo bọn họ câm miệng lại."

"Vâng." Mồ hôi lạnh trên người Lưu Lam chảy ròng ròng, những ký giả này thật đúng là không sợ chết, dám làm loạn trước mặt hoàng đế.

Không quay đầu lại, không khí chung quanh Hiên Viên Hoàng đều đông kết, nhân viên trong công ty thấy Hiên Viên Hoàng thì đều phải tránh né. Xảy ra chuyện như vậy, ai cũng biết phải tự bảo vệ mình.

Hiên Viên Hoàng đi bằng thang máy chuyên dụng nên rất nhanh đã tới phòng họp tầng cao nhất của Hiên Viên thị. Bên trong ngoại trừ người nhà của Hiên Viên gia thì không còn ai khác.

"Anh hai, cuối cùng anh cũng tới." Về bất cần đời trên khuôn mặt của Hiên Viên Phong không còn, rất ít khi thấy được khuôn mặt ngưng trọng lúc này của anh.

Hắn liếc nhìn Hiên Viên Phong một cái rồi nói: "Tra ra ai chưa?"

Nghe Hiên Viên Hoàng hỏi vậy, Hiên Viên Phong cảm thấy càng thêm rắc rối.

"Có sao nói vậy, hiện tại việc quan trọng nhất là tìm ra người làm chuyện này." Mọi chuyện xảy ra gần đây khiến Hiên Viên Hoàng không tức cũng khó, đầu tiên là việc hôn lễ bị một đứa bé phá hỏng, hấn có một đứa con trai. Sau đó lại xuất hiện Trầm Phi Yên, nhưng bây giờ lại có một chuyện khác đau đầu hơn, đó là, công ty có kẻ trộm xâm nhập.

Nuốt một ngụm nước bọt, Hiên Viên Phong mở miệng nói: "Công ty không có mất bất kỳ vật gì, băng ghi hình bị cắp, những thứ theo dõi khác..." Hiên Viên Phong thật chẳng dám nói tiếp, bởi vì ánh mắt anh hai quá kinh khủng, khuôn mặt hấn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

"Ý của em là, hoàn toàn không có chút manh mối nào, hả?" Mười ngón khớp xương nổi lên cộng thêm cả những tiếng kêu, Hiên Viên Phong sợ tới mức lùi về phía sau.

Hiên Viên Phong uất ức gật đầu, đầu óc rối bời.

Bên trong hoàn toàn bao phủ bởi không khí mùa đông, mà lúc này Hiên Viên Phong như bị đông cứng lại.

Trộm có thể đi vào cao ốc Hiên Viên thị thì khẳng định đây là siêu trộm, nếu người kia cố ý, đại khái ngày mai Hiên Viên thị bọn họ có thể tuyên bố phá sản.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Anh Sẽ Trang Bị Cho Em Một Trăm Cái Cameras

Không khí đông lạnh, Hiên Viên Linh sợ hãi nhìn anh hai và anh ba, bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy làn váy mình.

"Cái kia, anh hai cái kia, anh ba, em..."

Hiên Viên Linh chưa nói hết lời thì đã bị ánh mắt của Hiên Viên Phong ngăn lại, muốn cô chớ có nhiều chuyện. Dù sao Hiên Viên Linh cũng chẳng muốn làm bí thư ở đây, tất cả đều là bị ép buộc.

"Nói tiếp đi." Nhìn hai người do dự, hoàng đế quyền uy buông lời, Hiên Viên Linh vẫn có chút sợ nhìn Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Linh và Hiên Viên Phong là anh em cùng mẹ, nhưng Hiên Viên Hoàng thì không, tuổi tác lệch nên không nói chuyện nhiều, vì vậy hấn luôn luôn sợ Hiên Viên Hoàng. Cha mất sớm, nên mẹ đã theo người khác.

"Lần trước anh ba lấy băng theo dõi ở phòng làm việc của anh, sau đó hình như anh ấy quên..." Câu nói kế tiếp càng ngày càng nhỏ như chỉ uổi nghe, Hiên Viên Linh không nhìn cũng biết anh ba đang trừng mắt lườm cô. Trong lòng cô sợ, nhưng nếu không nói, không tra được ai, anh hai sẽ càng thêm tức giận. Để bảo vệ anh ba, Hiên Viên Linh chỉ có thể nói ra, kỳ thực cô vừa kéo kéo anh ba, cũng là muốn nói cho hấn.

Trong mắt Hiên Viên Hoàng đang bùng lên ngọn lửa, ánh mắt hấn hình viên đạn lườm Hiên Viên Phong đang giả bộ làm con rùa đen.

"Anh hai, cái kia em đã cắt đứt dây truyền, tất cả đều nhập vào máy vi tính của em, thật ra vẫn còn an toàn..."

Hiên Viên Phong nói được một nửa thì ngừng lại, người anh ta run lên vài lần, kỳ thực hán cũng có chút tò mò, muốn biết hằng ngày anh hai cường công việc thế nào. =,=

"Em quả thật tốt bụng, anh nên cảm ơn em đây." Hân nhìn Hiên Viên Phong, ngoài cười nhưng trong không cười, khiến cho toàn thân anh ta toát mồ hôi lạnh.

"Hiện tại chúng ta đi xem người nào vào phòng làm việc của anh đi." Thật là không ăn được thịt gà còn phải chịu mùi khai, nhìn mỗi ngày người anh đầu gối cường công việc như vậy, anh ta đã sớm mất hứng thú mà bỏ qua một bên rồi. Nếu không phải Thiên tiểu muội nhắc nhở thì anh cũng chẳng để tâm, sớm biết như vậy anh đã trả thêm lấy. Một lần sảy chân mà hối hận nghìn đời, Hiên Viên Phong chưa từng ảo não như vậy, thủ đoạn trả thù của anh hai vô cùng kinh khủng.

"Sau đó anh sẽ cho người cài một trăm cái cameras trong phòng em, anh là anh cả của em tất nhiên phải đáp lễ thật hùng hậu rồi."

Hiên Viên Hoàng vừa nói xong câu này thì Hiên Viên Phong đã cảm thấy ngày tận thế ngập tới, sắc mặt của anh ta có chút đen lại có chút trắng. Anh không phải người cường công tác, thường thường trong phòng làm việc của hân có chút ít hình ảnh không hợp của tuổi thiếu nữ, hiện tại trang bị một trăm cái cameras, thế thì mỗi một động tác, mỗi một cọng lông cũng nhìn thấy sao ??? Nghĩ vậy, người Hiên Viên Phong chảy đầy mồ hôi lạnh.

Hiên Viên Linh đang ngồi ở một bên chỉ có thể bị ai thay cho Hiên Viên Phong, anh hai luôn là người phúc hán như vậy, thủ đoạn trả thù tuyệt đối khiến người ta không thể quên.

Trong lòng Hiên Viên Phong đau khô, anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn mở máy tính ra.

Đoạn băng thu lại qua một đêm, tìm một chút, đột nhiên bôi đen ảnh tiến gần phạm vi máy thu hình lại.

Một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, nhanh nhẹn đột nhập vào phòng làm việc của Hiên Viên Hoàng, quay ngang quay ngửa sờ đông sờ tây, hoàn toàn không phải là một hình dáng của kẻ trộm.

Đại khái là tìm tòi nửa giờ, thiếu niên này chẳng lấy cái gì đi mà lại học cách đứng ngồi, tác phong của Hiên Viên Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tiểu Quỷ Tác Oai Tác Quái.

Khi khuôn mặt nhỏ của Trầm Phi Dạ đối diện màn hình thì ba người không khỏi kinh ngạc, ai cũng cảm thấy khó tin.

Kỳ thật nó chỉ là một niên thiếu, khuôn mặt đẹp được thừa hưởng của cha mình rõ ràng, chỉ có cặp mắt kia, sâu thẳm đen bóng giống như một viên dạ minh châu chiếu lấp lánh.

"Hừm, ông làm việc với đàn bà sao, tôi sẽ đưa ông đi Thái Lan đổi giới tính để làm việc cho thuận tiện." Mũi thở ra khí tức, còn tay thì đang thưởng thức cái bút kim cương của Hiên Viên Hoàng, mắt liếc sang một bên, hai chân Trầm Phi Dạ vắt chéo giống hệt phong cách của Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Linh vốn là người rất nhát gan, nhưng lúc này cô lại không kim được mà phì cười. Ngay cả Hiên Viên Phong cũng đau ruột thắt lại, nước mắt trào ra, tiểu quỷ kia thật đúng là sản phẩm của anh hai, cha nào con ấy.

"Anh hai... Ha ha... tuyệt đối là con của anh ... ha ha..." Khôn mặt anh ta vô cùng điển trai, toàn thân run lên, Hiên Viên Phong lấy tay vỗ vào bả vai Hiên Viên Hoàng và cười cực kỳ thoải mái.

Lúc này sắc mặt Hiên Viên Hoàng tái xanh, khóe miệng co rúm, nghĩ cũng có chút tự hào nhưng đồng thời cũng thực bất đắc dĩ. Tên tiểu tử này không biết đã học ở đâu, thái độ này thật giống hán đối với Hiên Viên Phong.

Mất chớp vài cái, hiện tại việc Hiên Viên Hoàng muốn biết nhất chính là tên tiểu tử này sẽ đi đâu.

Tiếp tục nhìn vào màn hình, Trầm Phi Dạ chơi ở đó một hồi thì cảm thấy buồn chán, cậu ta nhìn bốn phía xung quanh.

"Quên đi, cảnh cáo hoàn tất, mình cũng cần phải trở về." Buồn chán gấp một cái, Trầm Phi Dạ huyết sáo đi ra ngoài.

Đoạn băng vừa kết thúc thì ba người cũng lập tức nghiêm túc trở lại.

"Hiện tại việc quan trọng nhất chính là tìm ra nó, mang tất cả danh sách xuất nhập cảnh tới quán rượu của khách sạn, phải tra từng người một, nhất định phải cho ra thằng bé này cho anh." Hiên Viên Hoàng hạ xuống một mệnh lệnh, Hiên Viên Phong và Hiên Viên Linh nhận mệnh thì lập tức đi ra ngoài.

Trong phòng không còn ai, chỉ có một mình Hiến Viên Hoàng xem lại đoạn băng vừa rồi.

Cậu thiếu niên bướng bỉnh có đôi mắt lông lánh, trên mặt lộ ra bốn cột và lanh lợi, mô phỏng theo cách hấn xử phạt Hiến Viên Phong thì giống nhau như đúc, hết sức chân thật, nhìn một chút, khóe môi Hiến Viên Hoàng cũng không nhịn được mà hơi câu nhếch lên, nở nụ cười nhẹ nhàng, cho dù rất nhạt rất nhạt, sự thay đổi này chính hắng ững không phát hiện ra, chỉ ít tâm tình của hắn cũng rất sung mừng.

Cau mày một chút, trong đôi mắt cậu thiếu niên có chút biến hóa, đó chính là sự chán ghét thoáng qua, nhìn ra phía bồn hoa ở cửa sổ, sau đó lại trở về về mặt bất cần đời.

Cái biến đổi nho nhỏ này khiến Hiến Viên Hoàng hứng thú, đôi mắt đen hẹp dài híp lại, trên khuôn mặt có vài phần khẳng định.

Trong phòng làm việc của Hiến Viên Hoàng có một chậu cây trúc, đó là do bí thư tặng nhậm chậu hoa này, mà sáng hôm nay nó đã đổi lại.

Tuy chỉ là một chậu cây trúc nhưng lại làm Hiến Viên Hoàng phấn chấn cả người.

Hừm, muốn lừa hấn sao?

Nụ cười của ma vương ở trong nắng càng thêm âm lạnh, Hiến Viên Hoàng bước tiến vội vã đi lên lầu, lúc này hấn phải về thăm cô gái mà mình đã bắt cóc một chút.

Một chậu cây trúc khiến tất cả các chân tướng bắt đầu đi chuyện trong đầu hấn.

Một chút đông tây, mẹ con tương tự, chán ghét tương đồng.

Tâm tình đã buông lỏng đi được vài phần, xe cấp tốc đi ra tổng bộ Hiến Viên thị, chạy thẳng tới biệt thự biển, hấn muốn nhìn xem cô gái kia sẽ tiếp tục giả bộ thể nào trước mặt hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vườn Hoa Ngũ Hành Bát Quái.

Nói thật biệt thự của Hiến Viên Hoàng đều không phải ‘biệt thự’ nữa rồi, mà là cao lớn vĩ đại giống như tòa thành đế quốc Âu Châu.

Tòa thành cao lớn giản dị, tản ra vẻ uy nghiêm trầm ổn làm cho những kẻ khác không khỏi kính nể, tòa thành xây ở cạnh biển, nửa trên là vách đá. Ba mặt đều là biển, nhưng bốn phía tòa thành không có cây lớn, mà chỉ có những cây thấp bé vào lùn, đồng thời ở giữa có hoa làm trang sức.

Trầm Phi Yên thực sự không thể tin được mình lại bị nhốt ở chỗ này, ba mặt đều là biển, chỉ có thuyền mới đi được, chỉ cần đứng ở trên đảo là nhìn thấy mọi thứ. Nếu muốn chạy trốn thì chẳng dễ dàng gì.

"Phu nhân, mời xuống lầu ăn cơm, lúc đi, tiên sinh đã nhắc nhở kĩ là phải gọi cô xuống dùng bữa."

Trầm Phi Yên không khỏi kinh ngạc, cô ngây người ra vài giây, cô ta là quý sao? Xuất hiện không phát ra tiếng động, làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống biển, gọi cô "Phu nhân", cái chức vị này khiến toàn thân Trầm Phi Yên nổi da gà, khóe môi co quắp.

"Cô gọi tôi là Vivian là được rồi, tôi không phải phu nhân và tôi cũng chưa kết hôn."

"Tiên sinh nói, nếu là cô không xuống dùng bữa thì không bao giờ có thể đi khỏi nơi này."

Giương mặt Sa La cũ kỹ và nghiêm túc, rõ ràng cô ta chỉ mới hơn 20 tuổi, mà nói tới nói lui thì thật giống món đồ cổ. Tuy không tiếng động nhưng lực uy hiếp vô cùng mạnh mẽ, khiến Trầm Phi Yên thiếu chút nữa kêu lên.

"Cái người đàn ông thối tha này, thật đê tiện, thật vô si, nếu tôi mà ra ngoài được thì nhất định sẽ kiện anh phá sản, quần lót cũng chẳng còn." Phun ra khí tức, Trầm Phi Yên hoàn toàn quên mất mình đang nói tục, làm hồng cả mười năm tinh đường của cô, Trầm Phi Yên bị người hầu ép xuống dùng bữa, cô đành phải nặng nề bước đi.

Khóe môi Sa La vẫn không thay đổi như cũ nhưng trên khuôn mặt lại hiện lên một tia khác thường mong manh, người này chính là cô dâu của hoàng đế sao? Đúng là một cô gái thú vị, mang cho người ta nhiều sức sống, thật ra cô cũng muốn biết tương lai của hai người đó.

Dùng bữa xong, Trầm Phi Yên tìm cơ muốn ra ngoài hóng gió, vốn tưởng rằng sẽ bị cự tuyệt nhưng không ngờ Sa La lại đồng ý.

Trầm Phi Yên nghe thấy mình được thoải mái đi lại bốn phía trong tòa thành, cô lập tức thở dài một hơi. Nếu như vậy thì cô có thể tìm cơ hội chạy trốn.

Quan sát địa hình xung quanh một chút, Trầm Phi Yên im lặng phát hiện ra một sự thật hạng nhất.

Từ trên pháo đài nhìn xuống có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ, giờ xuống phía dưới mới biết, bụi câu này thật giống mê cung, Trầm Phi Yên thở hồng hộc, đã bắt đầu không phân biệt được phương hướng.

"Phu nhân, cô đã đi mất mấy giờ rồi." Sa La nghiêm trang gọi cô, mặc dù không ngăn cản nhưng vẫn hiểu rõ ý. Đừng phí sức nữa, theo tôi trở về đi!

Trầm Phi Yên thật muốn thổ huyết, cô giận nhìn thoáng qua Sa La, hiện tại cô cảm thấy mình như bị chơi xấu. Hiên Viên Hoàng yên tâm để cho cô đi xung quanh vậy, cũng không hẳn muốn cho cô tự do, mà muốn nói cho cô biết, đây là vườn hoa ngũ hành bát quái, muốn chạy trốn thì có cánh có cửa nhưng không thể đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hôn Vào Khóe Mắt

Cô vừa định nhất ống tay áo mình lên lau mồ hôi thì đột nhiên thấy một chiếc khăn lông trắng xuất hiện trước mắt, Trầm Phi Yên buồn bực nhìn.

"Không cần, cô biết tôi không thể ra nên mới đồng ý để mặt tôi đi lại!" Cô dùng tay áo hung hăng lau mồ hôi trên mặt, Trầm Phi Yên nghĩ thực đúng là chủ nào tớ lấy.

Cái cô gái tự xưng là người hầu Sa La này đúng là một kẻ chuyên nghiệp, nhưng đôi mắt lại lạnh lùng như không có hồn.

"Tiên sinh căn dặn, nhất định phải phục vụ cho cô hài lòng." Lời Sa La nói như lễ đương niên, hoàn toàn là trách nhiệm của người hầu.

Nhìn chằm chằm sa la vô cùng bản khắc mặt cửa, trầm vị yên thờ dài, quay một cái tượng gỗ phát hỏa, hay cân chính không qua được.

Chung quanh đều là những cây cao và to, làm cô nhìn không thể nhìn thấy cửa lớn chỉ có thể ngược lên nhìn bầu trời, không có cánh cô vĩnh viễn không thể bay ra khỏi đây.

"Tôi mệt mỏi, đưa tôi trở lại."

"Vâng, thưa phu nhân."

Cho dù Trầm Phi Yên đã nói với cô ta rằng đừng gọi mình là phu nhân, nhưng Sa La vẫn cố ý, Trầm Phi Yên cũng chẳng còn hơi đâu mà nói nữa. Chỉ có thể nhận theo Sa La trở về, cô biết Sa La biết lối đi nhưng cô vẫn không thể ra ngoài.

Thăm dò hơn ba tiếng, Trầm Phi Yên mệt mỏi thở hồng hộc, cô chưa bao giờ mệt như vậy. Nằm lỳ ở trên giường, hiện tại cô mệt mỏi nhũn cả người ra.

Trong không khí tràn ngập hương hoa, còn có cả mùi vị của biển, trong lúc mơ hồ tựa như có thể nghe thấy tiếng huyền não của hải âu, khiến cho kẻ khác có cảm giác thân thể mình được thiên nhiên ôm vào lòng, mang tới sự dễ chịu dị thường, thân thể như mọc ra một đôi cánh, tự do bay lượn trên trời.

Bao nhiêu năm rồi cô không có cảm giác như vậy?

Mười năm, thậm chí có mười năm.

Mười năm này, cô cố gắng học tập, cố gắng làm việc, thậm chí còn thiếu chút nữa chết ở nơi đất khách quê người, suýt chút nữa biến thành kỹ nữ, chuyện chưa xót nhiều như vậy thì tại sao trái tim cô lại đau vì chuyện này?

Trong lúc ngủ mơ, hình như có người dùng cánh tay ôm cô giống như một tòa thành chắc chắn, hôn lên giọt nước mắt chua xót của cô cùng cơn ác mộng không bao giờ chấm dứt.

Hiên Viên Hoàng vốn tức giận đứng đứng trở về, hần không rõ vì sao cô không chịu nhận anh.

Mười năm trước, vì sự ghen tị đã khiến hần cường bức cô, nhưng hần rất muốn cưới cô, khiến cô trở thành người phụ nữ của hần, vợ của hần, là mẹ của những đứa con hần, hần muốn cho cô hạnh phúc. Nhưng, lúc hần đạt được mục đích thì cũng là lúc cô xảy ra sự cố, có tin cô đã chết. Một khắc kia, thế giới của hần như sụp đổ, điều hối hận duy nhất của hần đó là chưa kịp nói yêu cô, trong sâu thẳm trái tim hần đã yêu cô.

Toàn thân của người phụ nữ dưới màn lụa trắng run lên, nước mắt không ngừng trào ra từ khóe mắt.

Nước mắt trong suốt long lanh, lại khiến tim hần rầu rĩ đau đớn. Ôm Trầm Phi Yên vào trong ngực mình, tất cả sự tức giận đều trở thành che chở và triu mến, giờ khắc này hần thậm chí dùng đôi tay của mình để cô ấm áp và an tâm hơn, xua đi những đau khổ trong lòng cô.

Cô có biết không, khi lúc hần nhìn thấy cô thì lòng hần lại rung động, biết cô vẫn còn sống hần rất vui vẻ. Hần chưa từng kích động như vậy, hần ta là hoàng đế đứng trên mọi thứ, nhưng giờ khắc này lại cảm tạ ông trời đã để cô bên cạnh anh.

Nếu có thể, hần nguyện ý cả đời này cầu nguyện cho cô có thể sống hạnh phúc mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đắm Chìm Vào Nụ Hôn.

Editor: Moon

Beta: Mã Mã

Vòng tay ấm áp, cánh tay mạnh mẽ, cẩn thận che chở chỗ còn lưu lại ưu sầu trên đôi chân mày.

Đôi môi hồng nhuận giống như một đóa hoa hồng, đắm chìm trong ánh nắng, tản ra màu hồng nhàn nhạt mê hoặc Hiến Viên Hoàng. Không kìm lòng nổi, anh cúi xuống hôn lên đôi môi không hề phòng bị.

Mười năm kiếm chế khát vọng, hần chạm đến cánh môi của Trầm Phi Yên, kịch liệt mạnh mẽ đánh úp về phía cô.

Tham lam hôn lên đôi môi ngọt ngào đỏ mọng, không còn lướt qua của quân tử, mà giờ đây chính là sự khao khát của một con sư tử mười năm mới được nếm thử chút ngọt ngào, lý trí đã sớm hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại thú tính phát tác không hề bị ràng buộc.

Hôn vội vàng, hần ngậm lấy đôi môi của Trầm Phi Yên, dùng đầu lưỡi mạnh mẽ phá vỡ chướng ngại yếu ớt kia, không tốn chút sức nào dễ dàng thường thức hoa mật ngọt ngào.

Đang ngủ say Trầm Phi Yên cảm thấy mình không thể hô hấp, tựa như có người đã đoạt hết không khí của cô.

Hai tay bất an giãy dụa, đầu óc hỗn loạn không thể suy nghĩ, cô cố gắng mở to mắt, Trầm Phi Yên kinh ngạc đến ngây người vì phát hiện người trước mắt lại là Hiến Viên Hoàng.

Nụ hôn vô cùng lo lắng, chiếm đoạt hô hấp của Trầm Phi Yên, cường thế hung mãnh khát khao khiến cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể để tùy ý Hiến Viên Hoàng đoạt lấy.

Cô nên phản kháng, không phải là như thế này, sâu trong nội tâm mỏng manh của hô hò hét. Mặt khác, thân thể cô lại dâng lên nhiều điểm khát vọng, nụ hôn này khiến cô cảm thấy được tình cảm của anh, chứ không phải như hôm qua là cướp đoạt cùng thăm dò.

Nụ hôn nóng bỏng của Hiến Viên Hoàng từng bước từng bước sâu thêm, Trầm Phi Yên cảm thấy thân thể mình bị hần âm thầm thiêu đốt, toàn thân khô nóng khó chịu, có lẽ cô còn có chút mong đợi.

Đôi mắt đen giống như mực của Trầm Phi Yên mê mang và nóng bỏng, khoe môi Hiến Viên Hoàng hiện lên nụ cười vô hình. Hần biết cô không giãy dụa, trong lúc đó, có lẽ bọn họ không thể đẩy nhau ra.

Bàn tay to tiến vào trong áo ngủ của Trầm Phi Yên, bao phủ lên nụ hoa no đủ, lực đạo vừa phải câu dẫn động tình, cùng đợi cô vì hần mà rên rỉ.

Người đang đoạt lấy không phải kẻ khác mà là một thanh kiếm tên gọi ôn nhu, thanh kiếm này không gây tiếng động, nhưng lại giết người một cách vô hình. Trầm Phi Yên không bị sự lạnh lùng của Hiến Viên Hoàng dọa mà đang cảm nhận yêu thương và trấn an.

Đối mặt với một đóa hoa hồng nở rộ, trong con người có sự thống khổ và khoái hoạt, khát vọng và mâu thuẫn hỗn loạn. Loại mâu thuẫn này là sự biểu tình giữa khát vọng cũng phản kháng đan xen, khoái hoạt và thống khổ giao hòa, hiện lên một loại màu sắc động lòng người.

“Không... Không được...” Thở gấp, gần như không nói đủ một câu, Trầm Phi Yên vẫn cố chống cự.

Nụ hôn dừng lại trên chiếc cổ non mềm tinh tế của Trầm Phi Yên, hôn đến khi trên da thịt hiện lên màu đỏ chói mắt. Hiến Viên Hoàng chưa bao giờ phải cổ lấy lòng phụ nữ như vậy, chỉ có thể vì cô, cho nên hần nguyện ý vì cô mà ôn nhu.

“Anh muốn em, Phi Yên” Giọng nói khàn khàn của người đàn ông, một đôi mắt u ám đã nổi lên ngọn lửa tình vọng.

Đây là sự cám dỗ nguy hiểm, không phải thỉnh cầu mà là một loại tuyên bố.

Hần ta muốn cô, nhất định sẽ muốn cô.

Chương 40: Nỗi Giận

Editor: Mã Mã

"Phi Yên..." Nghe thấy giọng nói của Hiền Viên Hoàng như vậy gọi mình, thân mật như hai người đang yêu nhau vậy.

Nước mắt không khống chế được mà chảy xuống, mười năm trước cô khát vọng hắt gọi mình như vậy cỡ nào, tràn đầy tình nồng ý mặn của tình yêu, dùng thanh âm này để thức tỉnh nụ hoa đang ngủ say của thiếu nữ, nhưng hắt khiến cô thật đau lòng.

Châm chọc cỡ nào, mười năm sau hắt lại dùng giọng điệu này nữa để chiếm lấy linh hồn cô một lần nữa.

Trầm Phi Yên đột nhiên rơi lệ, rửa trôi mưa bụi qua trong đôi mắt hắt chứa bi ai và phẫn nộ, sự biến đổi đột nhiên này khiến Hiền Viên Hoàng ngừng mọi động tác.

Dịu dàng hôn lên giọt lệ ở khóe mắt, hắt dùng hết khí lực toàn thân để ôm chặt lấy cô, tựa như muốn khảm cô vào người mình.

"Tại sao lại khóc, nhìn thấy anh em không vui sao?" Đầu hắt cọ vào bờ vai đơn của cô, từng hơi thở nhỏ vụn phả vào mái tóc cô, thân thể có chút run lên.

Không giấy dựa, không phản kháng, Trầm Phi Yên giống như con rối tùy ý để mặc Hiền Viên Hoàng ôm lấy. Qua hồi lâu, toàn thân cô đều tràn ngập hơi thở nam tính của hắt, khiến cho nội tâm vừa sợ lại vừa khát khao cái gì đó.

"Tôi không biết anh, tôi là Vivian, anh hãy thả tôi ra đi." Khá cự như một con dối, máy móc nói ra mấy chữ cùng với giọng điệu cực kỳ bình tĩnh và lạnh lùng, nhưng nước mắt lại làm ướt tấm lưng của Hiền Viên Hoàng.

"Vì sao em cứ luôn phủ nhận mình là Trầm Phi Yên, vì sao?" Lời này làm chọc giận Hiền Viên Hoàng, cánh tay hắt tăng thêm lực đạo, giống như muốn bóp nát người trong ngực mình.

Đôi mắt luôn sâu thẳm khó lường của hắt mà bây giờ lại hiện lên sắc màu mờ mịt, lạnh băng mà xa vời, khiến cho lòng cô hơi sợ hãi.

"Thả tôi đi." Trầm Phi Yên cố làm cho trái tim mình kiên định, cô chọc giận hắt để trái tim mình không rung động.

"Em đừng mơ tưởng nữa." Ánh mắt lạnh băng như mũi tên đâm vào trái tim hắt, khiến cho hắt đau, bắt đầu đỏ nát.

Băng vỡ vụn, không khí hỗn loạn, chỉ có cặp mắt xa lạ gai người dị thường. Hiền Viên Hoàng hoàn toàn mất lý trí, nếu trái tim cô đã mất thì hắt sẽ giữ lại thân thể cô, cho đến khi nào chiếm được lòng cô mới thôi.

Hiền Viên Hoàng đặt Trầm Phi Yên dưới thân, hung hăng hôn lên đôi môi cô, và còn đưa qua đôi mắt xa lạ.

Sự phẫn nộ của hắt rất rõ ràng, vốn tưởng rằng chọc giận hắt thì lòng cô sẽ bình tĩnh đi phần nào. Nhưng mà bây giờ, Trầm Phi Yên thật hối hận, hậu quả chọc tức hoàng đế chính là lấy thân thể bù đắp.

"Buông ra, anh buông ra..." Giấy dựa trở nên vô lực, tất cả đều bị Hiền Viên Hoàng ngăn chặn, quần áo trên người bị hắt thô bạo xé vụn vứt xuống đất.

Cho dù cô có đâm đá thế nào, có đánh thế nào, thì cũng chẳng thể làm gì bởi người đàn ông bên trên đã mất lý trí, tất cả đều giống như bị rơi vào vùng biển rộng lớn, âm thanh thì chìm ngấm.

Hắt hôn lên đôi môi của Trầm Phi Yên khiến nó nóng rực đau đớn, bàn tay dùng sức giữ chặt hai tay cô khóa lên trên đầu, thân thể của Trầm Phi Yên ở trước mặt Hiền Viên Hoàng không xót thứ gì, tản ra một ánh sáng mê hoặc.

Hai thân thể trần truồng, da thịt dán vào nhau, ma sát tạo ra sóng nhiệt căng tràn, làm tăng lên cái đẹp của sự tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Hung Hăng Giữ Lấy

Editor: Mã Mã

Nụ hoa phấn hồng béo mập, tản ra hương bị ngọt ngào thành thực, câu dụ thân thể người đối diện.

Đôi môi cô vì nụ hôn của hắn mà đỏ lên, hơi thở dồn dập ngọt ngào mà lo nghĩ, giống như thuốc phiện dụ dỗ con người, nụ hoa tinh tế, ánh mắt mơ màng, hiện lên hơi nước và ngây ngô.

"Cả đời này, em đừng nghĩ sẽ trốn thêm lần nữa, em là của anh, vĩnh viễn chỉ có thể là của anh." Đôi chân thoa dài cương ngạnh tách hai chân cô ra, hắn truyền nhiệt tình của mình sang thân thể nhỏ bé của Trầm Phi Yên.

Tình cảnh hôm nay thật giống mười năm trước, mười năm trước hắn cũng đoạt lấy cô như vậy, thậm chí là càng tham lam đoạt lấy. Khiến cho Trầm Phi Yên run sợ mà không thể kiềm chế nổi cơn rung động trong tim, cô muốn phản kích lại, nhưng Hiên Viên Hoàng lại phả hơi thở nóng bỏng và nhiệt tình của hắn làm cô không thể phản kháng.

Đôi mắt cô hiện lên kinh khủng, còn chưa kịp cầu xin thì lúc này Hiên Viên Hoàng đã hành động.

Bên hông chợt đau đớn, lập tức cô đã hiểu rõ có chuyện gì xảy ra. Hắn lại đoạt lấy cô lần nữa, giống như cái đêm của mười năm trước, không có một tia do dự, đẩy mạnh cô xuống địa ngục.

"A..."

Trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, thế nhưng Hiên Viên Hoàng không cách nào dừng lại, vẻ đẹp của cô khiến hắn điên cuồng, điên cuồng đến mức không thể ngừng lại.

Phát hiện có dị vật xâm lấn, Trầm Phi Yên kháng cự muốn đẩy nguồn nhiệt đó ra ngoài, nhưng chỉ khiến cho nơi tư mật của mình càng thêm chặt hơn, làm Hiên Viên Hoàng không khác chế nổi.

Hai chân Trầm Phi Yên kẹp chặt hông hắn, thứ to lớn mạnh mẽ và cương cứng luân động trong nơi chật hẹp của cô, mỗi lần mỗi lần đều mãnh liệt, mỗi lần mỗi lần đều nóng bỏng, mỗi lần lại sâu hơn lần trước, giống như một con sói muốn cắn nuốt một con mồi vào bụng.

Thân thể mảnh khảnh của Trầm Phi Yên không thể phản kháng, cô tùy ý để Hiên Viên Hoàng chiếm lấy và mang đi tất cả, khiến cô cứ chìm chìm nổi nổi trong đợt sóng ân ái. Mỗi một lần ra vào, đều làm thân thể cô không kiềm chế được mà run lên, mái tóc đen mượt như đang bay múa, hai tay cô chỉ có thể ôm lấy bờ vai hắn.

Mỗi hơi đánh lấy hai thân thể con người đang giao hợp với nhau, thân thể của bọn họ dán thật chặt, tạo cho nhau nhưng khoái cảm lạ thường.

Trong sóng biển, Trầm Phi Yên không rõ đâu là mình, cô cảm hận bản thân mình, phần nộ mà vui sướng, tiếp nhận khoái cảm cùng hắn.

"A... Không..." Hiên Viên Hoàng ra sức cọ rửa, ra sức đâm vào rút ra, đi tới đỉnh cao cùng cô.

Cô vui sướng, tiếng hét chói tai, còn hoan nghênh dục vọng của hắn, phối hợp với hắn, khiến cho Hiên Viên Hoàng vô cùng vui mừng.

Tại đây, hắn đã và đang cho cô rất nhiều vui sướng.

Cả căn phòng tràn ngập hương bị tình dục, nam nữ dây dưa không nghỉ, âm thanh hoan ái khiến người khác đỏ mặt, lần lượt cùng nhau đi lên đỉnh cao của dục vọng.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng mờ bao phủ toàn bộ tòa thành, làm ặt biển như đang bốc cháy, ngọn lửa điên cuồng lan tràn bao trùm cả căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tình Yêu Như Dao Sắc

Convert + Beta : Mã Mã

Editor: Lôi

Cô giống như con thuyền lẻ loi đơn độc trôi giạt giữa chốn biển khơi, nương náu theo từng nhịp sóng mà vùng vẫy, lúc thì thấy mình ở đỉnh cao của ngọn sóng, thoáng chốc lại bị chính những đợt sóng không lồ ấy nuốt chửng. Biển xanh vô tận nửa như muốn nhấn chìm nửa như dụ dỗ che chở cô, khiến

Trầm Phi Yên cảm thấy vừa đau khổ vừa có chút ngọt ngào, nhưng hạnh phúc lại không ngừng lo lắng.

Thân thể đau nhức, tất cả chuyện xảy ra đêm qua cô vẫn nhớ rõ. Tại sao hắn lại giày vò cô như thế, chiếm hữu cô mãnh liệt như thế, mà không chỉ một lần, hắn tàn nhẫn hết lần này đến lần khác chiếm lấy thân xác cô.

Cuộn mình ngồi bên giường, cô ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Hiên Viên Hoàng, rõ ràng làm cho người ta cảm thấy có chút cô đơn không kém phần lạnh lùng xa cách, nhưng giờ phút này gương mặt ấy lại đang ngủ say sưa, không một chút phòng bị.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt mang những đường nét quen thuộc, lòng Trầm Phi Yên lại co rút đau đớn, nếu cô hận hắn, thì chính là hắn đã đẩy cô vào địa ngục.

Lòng cô dâng lên nỗi thống khổ nhưng trong đó lại quấn quanh thứ tình cảm không tên quấy nhiễu, Trầm Phi Yên không nhìn được mà nhẹ nhàng vươn tay chạm vào khuôn mặt kiên nghị kia.

Tay vừa chạm tới, cô bỗng thấy như có dòng điện chạy qua người mình, khiến lòng cô quặn thắt, liền nhanh chóng rút tay về.

Đúng lúc đó, bàn tay to lớn của hắn đột nhiên gắt gao bắt lấy bàn tay đang co về của cô, đôi mắt Hiên Viên Hoàng vốn đang tối đen thì chợt lóe sáng như sao trên trời, miệng nở nụ cười:

"Vì sao em lại muốn chạy trốn?"

Không ngờ hắn đột nhiên tỉnh giấc, Trầm Phi Yên sợ hãi giãy dụa nhưng vô ích, cô chỉ có thể để Hiên Viên Hoàng tùy ý siết chặt bàn tay mềm mại của mình kéo mạnh áp lên mặt hắn.

"Tôi không rõ anh đang nói cái gì, thân xác tôi anh cũng đoạt được rồi, vì vậy xin anh hãy thả cho tôi đi."

Thật không ngờ Trầm Phi Yên có đánh chết cũng không thừa nhận, thậm chí ngay lúc này cô lại muốn bỏ đi.

"Em chính là cô ấy, người mà tôi đã tìm kiếm suốt bao nhiêu năm qua. Tại sao em lại không muốn thừa nhận mình chính là Trầm Phi Yên?"

Đối diện ánh mắt hiểm ác của Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên trông thấy vẻ tự tin và kiên định của hắn. Cô thầm thở dài, tại sao cô muốn trốn cũng không thể trốn?

"Tôi là Trầm Phi Yên thì sao, rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể thả tôi đi!" Trầm Phi Yên giận dữ gào lên, đôi mắt dầm nước lóe ra tia quật cường, lúc này cô thật sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay, vĩnh viễn!" Dáng vẻ này của cô khiến tim hắn quặn đau. Đúng, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Mười năm trước cô đột nhiên biến mất, trái tim hắn trống rỗng, giờ phút lúc cô xuất hiện, khoảng không ấy lại được lấp đầy thêm một lần nữa.

Khi nghe Hiên Viên Hoàng kiên định thốt ra câu nói kia, Trầm Phi Yên không cảm thấy vui vẻ, ngược lại mắt cô nhòa lệ, nhưng miệng nở một nụ cười yếu ớt.

Khuôn mặt thanh tú dầm nước mắt của cô giống như một đóa hoa sen bị lửa thiêu đốt, làm cho người ta có cảm giác điên cuồng, đau đớn vỡ tâm can.

Hiên Viên Hoàng không rõ, vì cái gì cô phải cười như thế, một nụ cười đầy thương tâm, yêu hắn khiến cô đau đớn lắm sao, nỗi đau như bị mũi dao sắc nhọn cứa vào da thịt, hay đâm vào tim?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Anh Không Hiểu Tình Yêu

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

"Tôi hận anh, hận đến nỗi muốn giết chết anh. Chẳng lẽ anh đã quên mười năm trước anh đối xử với tôi như thế nào rồi sao?" Trầm Phi Yên nhìn Hiên Viên Hoàng với nụ cười khó hiểu, đây là lần đầu tiên cô bộc lộ sự thống hận đối với một người.

Đôi mắt sáng ngời lộ ra nét ai oán, đối với những chuyện đã làm, từ trước cho tới bây giờ Hiên Viên Hoàng đều chưa từng hối hận một lần, nhưng trong khoảnh khắc này hắn tự hỏi bản thân mình, phải chăng mười năm trước hắn đã phạm sai lầm?

"Phi Yên. . ."

"Đừng kêu tên tôi, anh không xứng kêu tên tôi. Tôi hận anh, hận anh, Hiên Viên Hoàng!" Vừa ngắt lời Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên vừa ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi hắn, cô xoay người nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng bước ra cửa.

Chớp nhoáng một cơ thể khoẻ mạnh sẵn chắt vọt qua cô, đứng chắn ngay lối ra vào. Cơ thể đó ai khác ngoài Hiên Viên Hoàng, và lúc này toàn thân hắn không chút che đậy, đôi mắt thâm trầm tĩnh lặng đến mức không thể đoán ra được tâm tư của hắn.

"Tránh ra!" Ngắc đầu nhìn con người trước mắt, Trầm Phi Yên gào lên, không tìm ra nửa điểm sợ hãi. Nếu quan hệ này hắn không đập vỡ thì cô sẽ hận hắn mãi.

Đôi mắt bỗng chốc trở nên xa lạ, Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nói: "Tôi nói rồi, tôi sẽ không buông tay, em cũng đừng hy vọng rời khỏi tôi."

Khóe môi cong lên, Trầm Phi Yên châm chọc nói: "Anh vẫn không hề thay đổi. Bản tính ngang tàn cường bạo, luôn thích ép buộc và làm những gì anh muốn, chưa bao giờ lo lắng hay quan tâm đến cảm nhận của người khác. Mười năm trước cũng như vậy, mười năm sau cũng vẫn như thế. Hiện tại, tôi càng nghĩ càng hận anh, mời anh tránh ra, Hiên Viên Hoàng tiền sinh."

"Không phải ép buộc, mà là anh yêu em"

Ba chữ "anh yêu em" kia, Hiên Viên Hoàng chưa từng nói với người phụ nữ khác, chỉ có Trầm Phi Yên cô mà thôi.

Trong lòng cô vang lên một tiếng chói tai, tựa như âm thanh của hàng ngàn mảnh thủy tinh vỡ vụn. Trầm Phi Yên cảm thấy khổ sở. Những lời này tại sao mười năm trước không nói, mà đợi đến tận lúc này hắn mới chịu nói với cô?

"Anh yêu tôi sao?"

"Phải, anh yêu em." Hiên Viên Hoàng dịu dàng đáp, thực sự là hắn yêu cô.

Khóe miệng cong lên, Trầm Phi Yên nở một nụ cười khiến người khác phải say mê, đôi mắt đáng thương nhìn Hiên Viên Hoàng, sau đó buồn bã nói: "Tôi cảm thấy anh thật sự rất đáng thương, đây là tình yêu của anh sao, thật nực cười. Hiên Viên Hoàng, từ trước tới nay anh biết tình yêu là gì sao, anh cho rằng mình thật sự hiểu sao?"

Đôi mắt với sự thương hại của Trầm Phi Yên, trong lòng Hiên Viên Hoàng dâng lên nỗi buồn bức vô cớ, rốt cuộc cô muốn hắn phải làm như thế nào mới chịu tin hắn đây!

"Anh không hiểu, cho tới bây giờ cũng chưa hiểu." Nói xong, cô đẩy Hiên Viên Hoàng ra, thấy hắn không ngăn cản cô nữa, Trầm Phi Yên lập tức mở cửa bước ra, sau đó đóng mạnh cánh cửa không chút lưu tình mà bỏ lại hắn phía sau.

"Tại sao, tại sao những lời em nói lại khiến tôi đau xót như vậy?"

Hắn thì thầm như tự hỏi chính mình, Hiên Viên Hoàng không ngăn cản Trầm Phi Yên rời đi nữa, hắn biết cô không thể bước ra khỏi ngôi biệt thự này dù chỉ một bước. Cho dù giờ phút này hắn không giữ được cô, nhưng cô vẫn phải ở lại đây, trừ phi hắn cho phép, bằng không cô không thể rời khỏi nơi này.

Ngoại trừ bảo vệ của khu vườn ngũ hành bát quái này và Hiên Viên Hoàng cùng Sa La ra, thì rất ít có người có thể đi vào, hoặc là đi ra ngoài.

Phản cách tuyến

Ngồi ở khuôn viên trong ngôi biệt thự đã lâu, Trầm Phi Yên vẫn không tìm được lối ra, tức giận đạp mạnh chân xuống đất.

"Thật biến thái, không có việc gì làm nên bày ra trò quỷ quái này hay sao, hừ!"

Không thể bỏ đi, lại không tìm thấy người nào, thậm chí ngay cả Sa La cũng không thấy, ngôi biệt thự này có vẻ cũng chỉ có cô cùng Hiên Viên Hoàng ở mà thôi. Giờ phút này cô thật sự bội phục hắn, nếu đem điều này áp dụng vào ở kim khổ biên, so với chương trình bảo mật từ máy tính ở đó há chẳng phải thua xa hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Gặp Phải Nhục Nhã

Editor: Vũ

Trầm Phi Yên không tìm được đường, đi vòng vòng trong vườn hoa đến cả nửa ngày, lo đến vã mồ hôi. Ngay từ ban đầu, Viên Hiên Hoàng hoàn toàn không ngăn cản cô, nói rõ ràng cô có thể rời đi, vấn đề là hấn căn bản không có đi ra khỏi cái vườn hoa này. Đây rõ ràng không phải là ý chỉ ta cho người cánh cửa, người cũng không cách nào ra được.

Vừa mệt, vừa tức, cô ngồi xuống đại bên một bụi hoa tường vi. Trầm Phi Yên suy nghĩ đến việc làm thế nào ra ngoài, đồng thời cũng lo lắng chuyện của công ty, và cả con trai cô nữa.

Công ty phân công cho cô nhiều lần, cô lại bị bắt cóc, như vậy tức là không thể giải thích với Trương Tôn Lưu Lam rồi. Mặt khác, con trai cô cũng chỉ đến Hồng Kông lần đầu, cô thực sự sợ con trai bị lạc đường. Toàn bộ mọi chuyện...

Nghĩ tới những điều này, Trầm Phi Yên liền hung hăng trợn mắt liếc nhìn tòa nhà lớn này : "Hiên Viên Hoàng chết tiệt, tôi hận anh chết đi được, cái tên này thật lớn mặt mà!"

Trầm Phi Yên vừa dứt lời, phía sau bụi tường vi truyền đến một tiếng cười tà mị.

"Ài?". Sợ hãi kêu lên một tiếng, Trầm Phi Yên nhận ra tiếng cười lạnh này không phải của Hiên Viên Hoàng. Trong tòa nhà này còn có người khác sao, Trầm Phi Yên có điểm giật mình.

Sau đám tường vi vang lên một tiếng xào xạc, một thân ảnh cao lớn của người đàn ông bước ra. Dáng vẻ cao ráo, đẹp trai kiện mẩy, tay chân đều dài, cả người giống như bị kéo dài ra vậy.

Toàn thân người này toát ra vẻ tà khí, bề ngoài đẹp trai nho nhã khác thường, thế như cặp mắt kia lại lộ ra tâm tư của hấn.

Không có chút băn khoăn đánh giá Trầm Phi Yên, trong mắt hiện ra một ý cười lạnh.

"Thoạt nhìn mùi vị cũng không tệ, từ khi nào Hiên Viên Hoàng lại tìm được món hàng như cô vậy, còn rất tốt nữa!". Tên này không chút cố kỵ biến Trầm Phi Yên thành kỹ nữ, khiến cho tóc gáy cô đều dựng đứng lên, ánh mắt của hấn ta lộ liễu nhìn cô, tựa hồ còn muốn cô ở chỗ này.

Người này làm cho cô cảm thấy bị sỉ nhục và khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, trong mắt người đàn ông này không nhìn ra được vẻ gì bó buộc mà lại có vẻ điên rồ.

Xoay người để tránh đi, thế nhưng lại bị người đàn ông cao to này chặn lại, cô bị cản trở không thoát được.

Ngón tay lạnh như băng, dùng sức chặn Trầm Phi Yên, trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt : "Thế nào, tưởng tôi không bằng Hiên Viên Hoàng sao?"

"Buông ra, tôi không phải người như anh nghĩ, buông tôi đi..." Giằng co muốn thoát ra, làm cho bàn tay lạnh như băng kia dùng lực hơn, khiến Trầm Phi Yên không thể nhúc nhích được.

"Không giống như tôi nghĩ, vậy cô là ai, hiện tại còn giả bộ thanh cao gì? Hiên Viên Hoàng kia có thể có cô, vậy sao tôi không có tư cách gì để có cô. Tôi thấy mùi vị của cô cũng chẳng khác những cô gái từng đeo đuổi tôi đâu."

Miệng nói chuyện, tay thì đồng thời dùng lực, xoay một tiếng, bộ ngực trắng nõn của Trầm Phi Yên lập tức bày ra, mềm mại trắng nõn khiến đàn ông thèm muốn.

"Biến thái..." Trầm Phi Yên bị sỉ nhục nên càng phát giận, người đàn ông này là ai, mà lại cư xử với cô như vậy. Cô lấy tay che ngực mình lại, nhưng không cách nào né được bàn tay đang nhanh tiến tới của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Âm Lãnh Xà

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thống hận như vậy, thân chịu khổ mà không biết người thất lễ là ai khiến cho Trầm Phi Yên không cảm được nước mắt, nhưng cô buống bình ngăn không cho lệ tuôn trào.

"Tôi thích biểu hiện này, biểu hiện chịu đựng lắng nhục này càng làm tôi thêm phấn khích, hôm nay đến quá là đúng lúc mà!". Tà ý trong mắt chớp động hưng phấn, liếm khoé môi, tay kia trực tiếp sờ lên trước ngực Trầm Phi Yên.

Ngay lúc cô nghĩ mình không thể tránh né được thì lại ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, mùi vị thanh sạch, thoải mái. cái ôm ấm áp làm cô cảm thấy yên tâm, bàn tay mạnh mẽ ôm cô thật chặt trong lồng ngực.

"Anh, anh tới lúc nào vậy?" Giọng nói nghiêm lạnh phát ra, chặn đứng bàn tay sói ác của Hiên Viên Long.

Không thực hiện được ý định, Hiên Viên Long ngượng ngừng thả tay xuống, không đáp lời Hiên Viên Hoàng mà thú vị đánh giá người trong lòng hắn.

"Vừa tới mà thôi!" Hiên Viên Long không thêm đề ý, xoa xoa bàn tay có một chút ngứa của mình. Cô gái này thực sự rất đúng khẩu vị của hắn, làm hắn nói: "Cô gái này nên đem ỉn. Nhiều phụ nữ như vậy, cũng không chấp nhận một người chứ?"

Hiên Viên Long không chút xấu hổ nào mà nhìn Trầm Phi Yên, nói ra ý nghĩ của mình.

Trầm Phi Yên cứng người, cô thật không ngờ vào lúc nào anh em bọn họ còn có hứng thú trao đổi phụ nữ. Giây người như muốn rời khỏi vòng tay Hiên Viên Hoàng, lại bị hắn ôm chặt lấy, như muốn làm cho cô hít thở không thông.

"Người này còn chưa đáp ứng đủ, anh trai, nếu anh muốn phụ nữ, em đây có thể cho anh mười người tám người cũng được."

"Cái gì mà mười người tám người?" Hiên Viên Long bữu môi khinh thường hỏi, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời của Hiên Viên Hoàng, "Anh chỉ muốn người đang trong lòng kia thôi, ngay cả yêu cầu nhỏ như vậy, em cũng không đáp ứng sao?"

"Không muốn!" Từng chữ rơi xuống, không khí bên cạnh Hiên Viên Hoàng cũng liền đông cứng lại, cái này cũng thể hiện ra là hắn đã đến ngưỡng cực hạn. Nếu người kia không phải là anh trai hắn thì hắn tuyệt đối sẽ không để người kia vô lễ với mình như vậy.

Con người sâu thẳm phát ra tia hung ác bá đạo và nguy hiểm, Hiên Viên Long không khỏi co người lại một chút, từ trước tới nay đứa em này không phải mèo. Chọc giận hắn đối với mình tuyệt đối không có lợi, giống như năm năm trước mình bị mất đi chỗ dựa vậy.

Trước tiên Hiên Viên Long nhượng bộ, nửa phần chịu thua, nửa phần cung kính giả bộ nói: "Chỉ đùa một chút mà thôi, đừng nghiêm túc như vậy chứ! Tốt xấu gì chúng ta cũng đã không gặp mặt năm năm, anh trai cũng muốn tới thăm, làm sao vì một người phụ nữ mà trở mặt với em được!"

"Tốt nhất là đùa vui." Hiên Viên Hoàng cảnh giác nhìn thoáng qua Hiên Viên Long, không có ý giảm trừ sự cứng nhắc, nhất thời lòng hắn như bị xà quần chặt lại

"Sa La, đưa người về, canh chừng chặt chẽ cho tôi!" Sa La bước ra từ trong bụi rậm, cô trầm mặc không nói, dẫn Trầm Phi Yên rời đi.

Trầm Phi Yên không dám quay đầu lại, gần như đang trốn chạy. Cô luôn cảm thấy phía sau như có đôi mắt tà ác đuổi theo, khiến cho toàn thân không khỏi lạnh. Hiên Viên Hoàng kêu Sa La trông chừng cô, trong lòng có hơi chút cảm kích, hắn là đang bảo vệ cô nha!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tuy Hai Mà Một

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Sau khi về phòng, Trầm Phi Yên vội vàng đi tắm ngay lập tức. Sự đụng chạm của gã đàn ông kia khiến cô cảm thấy ghê tởm và dơ bẩn.

Cô đi tắm lại rất nhiều lần nhưng vẫn cảm thấy không sạch sẽ, trước giờ cô vẫn sợ đụng chạm thân thể với đàn ông. Giờ phút này với tâm lý bất ổn định khiến cô có cảm giác mình bị lây dính thứ gì đó dơ bẩn cực độ.

Làn da non mịn trắng nõn bị Trầm Phi Yên chà xát đến đỏ ửng lên, thậm chí có nhiều chỗ còn lộ ra tơ máu, nhưng cô vẫn chưa muốn dừng lại.

Bất chợt đôi bàn tay to lớn vươn tới bắt lấy tay Trầm Phi Yên, dọa cô thiếu chút nữa hét lên.

"Đừng sợ, là anh." Hiên Viên Hoàng khóa thân bước vào phòng tắm từ lúc nào không biết, ánh mắt hắn sâu thẳm đào qua phần da thịt bị thương khi tắm của cô, đôi mắt hắn lện tia sát khí nhưng biến mất rất nhanh.

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy anh, đi ra ngoài. . ." Cô cảm thấy mình không được thanh sạch. Nên khi trông thấy hắn, Trầm Phi Yên như phát điên, tay chân khua loạn xạ, hung hăng đánh liên tiếp vào người Hiên Viên Hoàng có ý muốn xua đuổi hắn.

Hiên Viên Hoàng không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm lấy Trầm Phi Yên đang điên cuồng quấy đạp, đôi mắt hắn dịu dàng tựa như áng mây mềm mại bồng

bềnh trôi trên bầu trời xanh.

Không lâu sau, tinh thần Trầm Phi Yên dần dần bình tĩnh trở lại, đôi mắt cô bị bao phủ bởi một làn nước, thoáng sưng đỏ.

"Anh ở đây rồi, sẽ không ai có thể gây tổn thương tới em hết." Câu nói nồng nàn của hắn làm cho Trầm Phi Yên sững sốt, cô hoàn toàn không thể tưởng được giọng nói Hiên Viên Hoàng lại dịu dàng và thâm tình như vậy.

Vừa nói Hiên Viên Hoàng vừa hôn lên người Trầm Phi Yên, hắn hôn men theo thân thể mềm mại của cô không sót một chỗ nào, mỗi nơi môi hắn đều đi qua và để lại những dấu hôn màu đỏ chói mắt, hành động này của hắn hết như đang vỗ về an ủi người yêu, giúp đánh tan nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Mới đầu còn nhẹ nhàng, dần dần nụ hôn hắn càng trở nên nóng bỏng mãnh liệt, tựa như những đốm lửa nhỏ chọt cháy bùng lên mạnh mẽ khi gặp cơn gió thuận. Trầm Phi Yên không kháng cự, lúc này đây cô khao khát thân thể hắn, hy vọng hắn có thể xua đuổi sự sợ hãi trong thâm tâm cô. Không chút do dự, cô chủ động áp sát, dán đôi môi đỏ mọng của mình lên môi hắn. Dùng đôi tay mềm mướt của mình quấn quanh thân thể Hiên Viên Hoàng, áp sát vào người hắn.

Hơi nước ngày càng mờ mịt, thân thể mềm mại ấm nóng của cô như dòng nước nhẹ nhàng len lỏi vào nội tâm giá băng của hắn. Cuốn trôi tất cả sự rét mướt trên đường đi của nó, thay thế bằng sự ấm áp vô biên, khiến tâm hồn hắn trở nên yên ổn lạ thường.

Gắt gao ôm người phụ nữ trong ngực, hắn hiểu chỉ có tình yêu chân chính mới khiến con người ta mong muốn an ủi vỗ về khi thấy người phụ nữ của mình lo lắng. Cô chính là sinh mệnh của hắn tựa như vầng thái dương soi rọi cuộc đời u tối của hắn. Kể từ lúc hắn vẫn còn là một cậu thiếu niên, gặp cô, có lẽ chính là món quà quý giá nhất mà thượng đế ban tặng cho hắn.

Thân thể tuyệt đẹp của hai con người đang dần đưa triển miên, giao hòa nhịp nhàng, cùng nhau cảm nhận sự mê đắm của đối phương làm bùng lên ngọn lửa dữ dội, chiếu sáng rực rỡ vào nội tâm của nhau.

Tình yêu của cô và hắn giống như vạn vật sinh trưởng cần phải có ánh mặt trời và nguồn nước, đều bổ sung cho nhau không thể tách rời. Nếu thiếu một trong hai, thế giới cũng không thể đâm chồi nảy lộc được.

Dưới tác động của cuộc kích tình mãnh liệt, thân thể hai người như tan ra, không khí trong phòng ngày càng nồng đậm mùi hương hoan ái, có ngọt ngào và có cả khoái cảm. Trầm Phi Yên mặc kệ tất cả, phóng túng thân thể của chính mình, ép chặt người vào trong lồng ngực Hiên Viên Hoàng. Ngực hắn tỏa nhiệt nóng đến bỏng rát, như thể muốn hòa tan cô thành một con thủy triều đầu xuân. Cả người cô mềm nhũn như mất đi phương hướng chỉ biết bầu vịu hắn, dựa dẫm hoàn toàn vào hắn.

Cảnh, là tuy hai mà một. Trong rừng vang vọng tiếng chim Hoàng Oanh vui vẻ líu lo, như mừng cho đôi người yêu vẫn đang chìm trong ái ân ngọt ngào, cuộc yêu kéo dài tưởng như vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngóc Đầu Trở Lại

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Tiếng ma sát rộn người vang lên trong vườn hoa, khoe môi mọng của Hiên Viên Long hơi cong lên, lộ ra ý cười, người của hắn ta rốt cục đã đến.

"Ra đi!" Hiên Viên Long hô to, một bóng đen từ giữa vườn hoa bước ra, cả người gã ăn mặc kín mít, ngay cả gương mặt cũng bị che kín, chỉ lộ ra dáng người cao to cường tráng.

"Thiếu gia, cuối cùng ngài đã tới, anh em chúng tôi chờ ngài lâu rồi."

"Hừ, nếu không phải các người vô dụng, thì sẽ không để Hiên Viên Hoàng đoạt được quyền thế, thậm chí ép tôi ăn com từ những năm năm, món nợ này tôi nhất định sẽ tính sổ với hắn." Nghĩ đến bản thân mình bị thất thế năm năm qua, Hiên Viên Hoàng lại thấy chết mà không cứu, hắn ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, muốn băm vằm Hiên Viên Hoàng thành ngàn mảnh.

Trong bóng đêm, gã mặc đồ cũng cảm giận lên tiếng: "Không có ngài, anh em chúng tôi cũng chịu rất nhiều uất ức. Rõ ràng là Hiên Viên Hoàng muốn cách li chúng tôi, chúng tôi luôn luôn chờ thiếu gia ngài trở về, đến lúc đó chúng ta sẽ đoạt lại những thứ đã mất thêm một lần nữa."

"Chắc chắn rồi, tôi muốn cho Hiên Viên Hoàng thấy ai mới là lão đại chân chính của hắc giới. Chỉ là con của một ả người tình mà cũng muốn làm hoàng đế, nghĩ đến đã cảm thấy đáng xấu hổ." Kinh thường si nhục Hiên Viên Hoàng, giờ phút này Hiên Viên Long sôi sục ý nghĩ muốn đoạt lại thứ hắn ta đánh mất.

"Anh em chúng tôi nguyện ý tiếp tục đi theo hỗ trợ thiếu gia." Gã đàn ông lập tức quỳ gối tỏ vẻ mình trung thành, thậm chí có chút vội vàng muốn đi chiến đấu luôn. Từ lúc Hiên Viên Hoàng nắm giữ thế lực cả hai giới hắc đạo lẫn bạch đạo, thì ra lịch cho bọn chúng cảm buồn lậu thuốc phiện, thu phí bảo kê, việc này làm bọn hắc thân trời dậy đất.

"Rắc" một tiếng, Hiên Viên Long bóp tay nắm chặt nhánh hoa tường vi khiến nó gãy nát, lạnh lùng cười, một nụ cười khoan thai chậm rãi lan tỏa khắp gương mặt đẹp của hắn ta.

"Nghe nói mấy ngày trước Hiên Viên Hoàng hủy bỏ hôn lễ?"

"Đúng vậy, thuộc hạ nghe nói có một thiếu niên tự xưng là con trai Hiên Viên Hoàng. Mặc dù tên nhóc kia vẫn còn nhỏ nhưng cũng chiếm được thế thượng phong, ép buộc Hiên Viên Hoàng hủy bỏ hôn lễ, cuối cùng hôn lễ bị hủy ngay lập tức."

"Đúng là chuyện tốt !" Việc này khiến Hiên Viên Long rất hứng thú, hắn ta tức thời nảy sinh ra một kế hoạch nham hiểm.

"Không biết thiếu gia có mưu kế gì hay chưa?" Gã mặc đồ đen hiển nhiên là thấy khuôn mặt của hắn biến đổi, và thấy Hiên Viên Long có vẻ đặc ý, nên vừa nghe thấy thế gã lập tức liền lên giọng nịnh hót, gã biết nhất định hắn ta có kế hoạch đối phó với Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Long xoay người nhìn chằm chằm gã mặc đồ đen, khẽ cười và nói: "Giúp tôi liên hệ với người em dâu này, có lẽ chúng ta sẽ liên thủ với cô ta một lần."

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay!" Nói xong, gã mặc đồ đen lập tức biến mất.

Trong gió lan tỏa mùi hương nhàn nhạt của tường vi, tâm trạng Hiên Viên Long chợt tốt hẳn lên, hắn ta thoải mái dạo bước xung quanh vườn hoa trong đêm tối tĩnh mịch.

Hiên Viên Hoàng, chờ coi, còn chưa biết ai chết trước đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đi Tìm Cha

Convert + Beta : Mã Mã

Editor: Lôi

Hơn hai mươi mấy năm qua chưa bao giờ Trầm Phi Yên cảm thấy mất mặt đến như vậy, hành động tối qua của cô giống như con sói bị bỏ đói lâu ngày chộp được miếng mồi ngon, điên cuồng xâu xé.

Thân thể đau nhức như bị xé ra làm hai khiến cô bất giác nhớ lại chuyện đêm qua. Cô đâu còn là đứa trẻ ngốc nghếch mới lớn nữa, hiển nhiên biết rõ màn kịch tình đố nồng nhiệt đến cỡ nào.

Trải qua mười năm đau thương, cô sống rất khép kín, đóng chặt cửa trái tim mình không rộng mở chào đón bất cứ ai thậm chí không cho phép bản thân mình có được hạnh phúc. Thế mà đêm qua...

May mắn là Hiên Viên Hoàng không ở đây, bằng không Trầm Phi Yên thật sự không biết phải đối mặt với hắn như thế nào. Một giây trước cô còn mạnh miệng gào thét hận hắn, một giây sau liền nhào vào lòng ôm chặt hắn. Sự mâu thuẫn này khiến cô cảm thấy mình thật đúng là một kẻ đạo đức giả.

Lê lét tẩm thân một mồi vào phòng tắm cá nhân, thay quần áo thơm mát cô liền đến phòng khách. Trên bàn bày đầy những món ăn ngon. Sa La đứng yên lặng ở góc phòng, như đoán trước được cô sẽ đói bụng sau khi thức dậy.

Thật hết nói nổi, mặt Trầm Phi Yên liền đỏ bừng bừng, tựa hồ ngay cả Sa La cũng biết rõ chuyện xảy ra đêm qua, cô bất giác chột dạ.

"Chào buổi sáng, Sa La." Cô cất lời chào vui vẻ, giọng điệu tỏ vẻ thoải mái, nhưng có trời mới biết cô "thoải mái" đến cỡ nào. Trầm Phi Yên chậm rãi ngồi xuống ghế bắt đầu thưởng thức bữa sáng ngon miệng.

Sa La hơi nhướng mắt nhìn Trầm Phi Yên trong chốc lát, nhưng vẫn im lặng không trả lời chỉ đứng trước bàn ăn từ tốn phục vụ cô ăn sáng.

Cái cảm giác như bị người khác nhìn thấu tim đen khiến Trầm Phi Yên thấm thối, ăn uống lơ đãng hại cô thiếu chút nữa bị nghẹn, thế nên cô vội vàng và vài miếng liền buông đũa xuống.

Ngẫm nghĩ thật lâu, Trầm Phi Yên rốt cục mở miệng hỏi: "Hiên Viên Hoàn đang ở đâu vậy?"

Cô thật sự không có ý quan tâm hẳn, chẳng qua cô cũng chỉ muốn chào hỏi hẳn một tiếng mà thôi.

Nét mặt Sa La vẫn lãnh đạm vô cảm, máy móc đáp: "Cậu chủ ra ngoài rồi ạ."

"Hả?" Trầm Phi Yên hơi lên giọng sợ hãi, tên đàn ông chết tiệt này lại dám nhốt cô ở lại đây một mình rồi đi ra ngoài. Mà nghĩ đến cái tên biến thái ngày hôm qua làm cô cả nổi da gà.

"Lúc cậu chủ đi thì Long thiếu gia cũng rời đi" Tựa hồ hiểu được biểu cảm trong lời nói lẫn nét mặt của Trầm Phi Yên, Sa La lên tiếng trả lời một cách tự nhiên.

Trầm Phi Yên xấu hổ, ngượng ngùng cười, cảm thấy cô Sa La này thật sự rất lợi hại chỉ nghe một tiếng cảm thán mà đã có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô. Trầm Phi Yên an tâm đi thẳng về phòng.

Hiên Viên Hoàng không ở đây, cái tên biến thái kia cũng không có. Vậy cũng tốt! Trầm Phi Yên sẽ chờ hẳn trở về để nói chuyện rõ ràng. Cô là người không phải động vật, không thể muốn làm gì thì làm.

Một ngày tẻ nhạt trôi qua khá lặng lẽ, lúc này tâm trạng Trầm Phi Yên ổn định lạ thường, bất giác cô nhớ Hồng Kông, tự hỏi không biết mọi việc ở đó có ổn hay không.

Phản cách tuyến

Chạng vạng tối, một hình dáng nhỏ bé vụt qua vụt lại lại trong vườn hoa, tựa hồ như đang đùa giỡn.

"Khu vườn bát quái trận này cũng không tệ nha! Không biết bây giờ mẹ thế nào, tốt nhất là phải tận mắt thấy mẹ mới được!" Kể từ lúc Trầm Phi Dạ ép cha hủy bỏ hôn lễ thì nó vẫn trốn mất dạng, hành tung bí ẩn không ai phát giác được. Hơn nữa chính nó đặt bẫy mẹ khiến mẹ rơi vào tay cha, nếu để mẹ phát hiện ra thì... thế nên trong lòng nó có chút lo lắng.

Lỡ như cha không còn yêu mẹ nữa, mà lại yêu người phụ nữ trong lễ cưới, như vậy không phải nó uổng phí công sức gài bẫy lâu nay sao, nghĩ đến đây lòng nó cuộn lên cảm giác buồn bực.

Mặc kệ, nó đã quyết, nó muốn tìm cha, muốn hẳn phải nhận nó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Nửa Đêm Canh Ba

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Mã Mã

Nương mình theo bóng tối, Trầm Phi Dạ đột nhập ngôi biệt thự bằng lối đi bên hông.

Ngôi biệt thự đồ sộ nhưng yên ắng một cách đáng sợ, thậm chí ngay cả bóng dáng người giúp việc cũng không thấy, hướng hồ là bảo vệ. Trầm Phi Dạ mở to đôi mắt đen láy ngó đông ngó tây, nếu không cẩn thận mà bị tóm thì rất phiền phức, xung quanh càng im lặng, nó càng cảm thấy bất an.

Theo lý thuyết, thân phận cùng địa vị của Hiên Viên Hoàng đáng ra phải có nhiều vệ sĩ bảo vệ, nhưng tình hình trước mắt thì hoàn toàn ngược lại, ngoại trừ khu vườn ngũ hành bát quái khiến nó bỏ cả nửa ngày hao tâm tổn sức để phá giải thì ngôi biệt thự này xem ra chẳng có chút phòng vệ nào.

Chẳng lẽ kế hoạch thất bại? Nghĩ đến đây Trầm Phi Dạ cảm thấy có chút ớn lạnh vậy mà mồ hôi lại chảy ròng ròng. Nó càng không muốn bị bắt sống, nếu mẹ mà biết bí mật bị lộ là do nó, nhất định mẹ sẽ lên con thịnh nộ cắt đứt quan hệ máu mủ với nó.

Nó rón rén chạy tới phòng mẹ xem trộm, Trầm Phi Dạ chẳng qua cũng chỉ học lõm người khác, thấy tình thế thay đổi thì phải nắm bắt cơ hội. Thấy mẹ vẫn mạnh khỏe, trong lòng nó dấy lên tia hy vọng.

Nghĩ đến việc mẹ giấu tấm hình cũ nát đó như báu vật, nó tin rằng mẹ vẫn còn tình cảm với cha, nếu không sao lại cất kỹ bức ảnh đến vậy.

Trầm Phi Dạ có chủ đích của mình, nếu có thể làm cho cha mẹ hóa giải hận thù, đến với nhau thêm một lần nữa thì nó sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, một mái ấm mà nó hằng mơ ước. Mặc dù vẫn còn là một đứa trẻ nhưng suy nghĩ của nó kín kẽ vô cùng, nó biết nó không nên thể hiện ý muốn này ở trước mặt họ, nếu không sẽ khiến mọi việc trở nên xấu đi, thậm chí có nguy cơ mối quan hệ mong manh giữa cha mẹ nó sẽ gãy đứt. Vì thế nó quyết định ẩn thân, chỉ âm thầm hành động một mình.

Đứng bên cửa sổ, Trầm Phi Dạ nhẹ giọng nói, lời nói như thủ thi với bản thân mình, tuy mềm mỏng nhưng kiên quyết: "Mẹ, con nhất định giúp mẹ tìm

được hạnh phúc."

Nói xong, Trầm Phi Dạ liền nhanh chóng mất hút vào bóng đêm tối mịt. Đến và đi không một tiếng động, giống như nó chưa từng xuất hiện tại chốn này.

Ngay lúc đó, Trầm Phi Yên nghi hoặc đưa mắt thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ. Với sự nhạy cảm, cô cảm thấy bên ngoài hình như có người đang nhìn mình, cô bước đến nhanh tay mở toang cửa, nhưng trước mắt chỉ là một khoảng không tĩnh lặng, không một bóng người!

Hôm nay không gặp Hiên Viên Hoàng, coi như cô có chút thời gian để ổn định lại tâm tình. Với không gian yên tĩnh như lúc này, cô thấy cũng không tồi, có thể thả lỏng cơ thể, giúp lòng mình dịu lại. Lại có thời gian suy nghĩ về những rắc rối cô vướng phải gần đây, những việc khiến cô lo lắng nhưng đôi khi có điều gì đó để lo lắng cũng không phải là điều xấu.

Phân cách tuyến

Đêm giữa chốn xa hoa trụy lạc, các cô gái ăn mặc chải chuốt lắc lư theo điệu nhạc sôi động. Âm nhạc rền rĩ làm cho con người ta điên đảo trong không gian nóng bỏng. Nhìn những động tác uốn éo từ thân thể tươi mát của thiếu nữ, cơ hồ muốn thiêu đốt mọi giác quan, khiến không khí hộp đêm sôi sục dâng trào mùi vị phóng đảng.

Với ánh sáng mờ ảo bên trong quán bar, phần đông ánh mắt của mọi người nơi đây đều bị hấp dẫn về một phía.

Tại một góc nhỏ được đèn chiếu sáng, nổi bật lên hình ảnh của hai người đàn ông, một người phong thái ngang tàng, một người lại có dáng vẻ trầm ổn đầy khí phách, cả hai người bọn họ đều toát lên vẻ cao sang của bậc vương giả. Với vóc dáng cao to cùng gương mặt điển trai, họ khiến mấy cô gái xung quanh đôi mắt không rời, cơ hồ như chảy cả nước miếng.

Đong đưa ly rượu trong tay, Lôi Man Thiên vừa cười khoái trá vừa ngược đôi mắt ngạo mạn đến một cặp nam nữ gần đó.

"Thật không ngờ con trai cậu lại gây ra chuyện này, đúng là khiến người khác có chút tò mò, không biết mẹ của tên nhóc đó rốt cục là người phụ nữ bản lĩnh như thế nào?" Nhận được điện thoại khẩn cấp của Hiên Viên Thị, Lôi Man Thiên liền lập tức về nước.

Ở Hiên Viên thị nhiều năm, hắn ta chứng kiến người ở đây gây ra nhiều chuyện long trời lở đất. Nhưng việc làm hắn ta kinh ngạc nhất chính là không biết làm cách nào mà Hiên Viên Hoàng lại có một đứa con trai.

Đối với tên nhóc đó, hắn ta thực sự cảm thấy hứng thú, thậm chí có ý muốn thu phục cậu ta một cách mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bỏ Lỡ Tiên Cơ

Covert + Beta : Mã Mã

Editor: Vũ

Rượu Vodka đậm đặc xộc vào trong miệng, cả người Hiên Viên Hoàng tản ra một loại khí phách dụ hoặc.

"Cậu suy nghĩ kỹ chút coi, tên tiểu quỷ đó nhắm vào cậu đầu tiên đúng không?"

Lôi Man Thiên tiếp cái liếc nhìn hung hăng của Hiên Viên Hoàng, hắn sợ đến mức phải lập tức thay đổi câu chuyện.

"Tiểu quỷ kia dám xuất hiện, tức là nó có người giám hộ đúng không? Cậu thử suy nghĩ một chút xem gần đây có gặp người nào mười năm không thấy chưa. Người ta có con rồi thì sẽ đòi tiền cậu!"

Lôi Man Thiên nói vậy, trong đầu Hiên Viên Hoàng lập tức nghĩ tới Trầm Phi Yên, vừa nghĩ tới cô, hắn lập tức lọc được nhiều tình huống trong những ngày qua.

Bị một tiểu quỷ bức bách hủy hôn lễ, ở sân bay gặp Trầm Phi Yên, bây giờ công ty lại còn bị xâm nhập không giải thích được. Tất cả mọi thứ đều chỉ về Trầm Phi Yên.

"Nghĩ được cái gì sao?" Lôi Man Thiên nhìn Hiên Viên Hoàng đang xuất thần suy nghĩ, trong lòng đã mơ hồ đoán được hắn đã nghĩ ra cái gì rồi. Loại ăn ý này được hình thành trong mấy năm qua, cứ như một thói quen vậy.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua Lôi Man Thiên, Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nói "Không có!"

Hiên Viên Hoàng không muốn hắn anh ta biết việc này, mọi chuyện đều không đơn giản như vậy, hiện tại bọn họ không thể quay trở về thời điểm của

mười năm trước.

Trong mắt lóe lên một tia sáng, Lôi Man Thiên không hỏi thêm điều gì nữa.

"Tiên sinh, có hứng thú chơi với em không?" Một cô gái ngực lớn eo nhỏ từ trong sàn nhảy đi tới, đối tượng mà cô nhắm tới là Lôi Mãn Thiên.

Âm thầm quan sát một hồi lâu, cô gái quyết định quyến rũ Lôi Man Thiên, Hiền Viên Hoàng ngồi ở bên cạnh có vẻ khó khăn hơn, thậm chí còn tỏ vẻ không thích người khác đến gần.

"Chắc, xem ra tôi được hoan nghênh hơn cậu!". Nhếch mày cười, ai tới gần Lôi Man Thiên cũng không cự tuyệt, thậm chí còn với một tay kéo cô gái kia vào ngực mình, tặng cho cô một nụ hôn kiểu Pháp, hôn đến mức toàn thân cô ta mềm nhũn, thiếu chút nữa là đem quần áo mình lột ra.

Ánh mắt sắc bén lướt qua những cô gái bên cạnh, Hiền Viên Hoàng cầm chén rượu Vodka trong tay uống cạn sạch một hơi.

"Ngày mai ghé qua công ty một lần nữa, tôi về trước." Đứng dậy thanh toán hóa đơn, Hiền Viên Hoàng rời đi không quay đầu lại.

Các cô gái trước sảnh lập tức trở nên thất vọng cực kỳ, còn Lôi Mãn Thiên lại như đắm chìm vào trong thế giới nhuyễn ngọc ôn hương.

Có đôi khi, đắm chìm với nỗi đau thương trong người có lẽ là việc tốt.

Cũng không lâu sau đó, Lôi Man Thiên không chờ được nữa, ôm cô gái ra khỏi quán bar.

Phía sau bọn họ, những cô gái còn lại cảm thấy hối hận, nếu biết Lôi Mãn Thiên không kén chọn đàn bà thì họ đã sớm chen vào rồi, cũng sẽ không để người kia đoạt mất cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Lấp Đầy Trống Rỗng

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ, Mã Mã

Đã lâu không ôm phụ nữ, Lôi Mãn Thiên tùy ý để người trong ngực mình khơi gợi hỏa dục.

Tất nhiên cô gái kia là cao thủ trong phương diện này, không nhanh không chậm, cô hôn lên da thịt rắn chắc của Lôi Man Thiên, di chuyển từ trên xuống yết hầu, liên tục cọ xát vào hai điểm hồng như hạt trần trên ngực, sau đó lại như vẽ vòng tròn, câu lên dục vọng của đàn ông.

Một lần nữa, hai người cởi hết quần áo của nhau ra, tay cô cũng rất nhanh nhảy đặt lên hạ thân cứng rắn của Lôi Mãn Thiên. Cảm xúc thăng hoa khiến nước miếng cô chảy ra, cô biết rằng hôm nay vận khí của mình quả thật rất tốt.

Khuôn mặt người đàn ông này đẹp trai mê người, cơ bắp cuộn cuộn làm người khác phản kích không ngừng, còn có làn da màu đồng, mỗi một chỗ đều kết hợp từ sức mạnh và vẻ đẹp, khiến những kẻ khác yêu thích không muốn buông tay.

Nụ cười trên mặt Lôi Mãn Thiên nhợt nhạt, ánh mắt cũng lạnh lùng không một tia ấm áp, hoàn toàn ngược lại với biết cảm trên khuôn mặt của người phụ nữ. Hắn lại phớt lờ người phụ nữ này là ai, chỉ cần có thể thỏa mãn mong muốn của hắn thì ai cũng không quan trọng.

Tay của cô gái này bám chặt lấy Lôi Man Thiên, tự nhiên mà qua lại nhưng muốn khơi lên dục hỏa của hắn. Cô hiểu rõ con đường này, nếu muốn hưởng thụ, tất nhiên là phải tạo lên hứng thú cho đàn ông.

Hô hấp có chút gấp gáp, Lôi Mãn Thiên cảm nhận được biến hóa ở cơ thể mình, không muốn để cho người ta tiếp tục tùy ý đùa bỡn nữa. Hắn xoay người, đặt người kia dưới thân.

Một nụ hôn đặt xuống, nhưng lại không có chút dịu dàng, hắn trực tiếp xé chiếc quần lót của người phụ nữ, hung hăng vọt vào.

Cô ta cảm thấy đau nên hét thảm một tiếng, thế nhưng người phụ nữ không than vãn mà hai tay, hai chân bám chắc lấy Lôi Man Thiên.

Kịch liệt xông tới, tới tới lui lui tiến tiến lùi lùi, mỗi một lần đều mạnh hơn so với lần trước, sâu hơn lần trước. Người đàn bà hét lên những âm thanh sung sướng, vì hắn làm cho cô ta mê muội.

Hung mãnh ra vào, hầu như đều thúc vào chỗ sâu nhất trong thân thể người phụ nữ, chạm vào nơi mẫn cảm

"A... Thật lợi hại..."

Lôi Man Thiên chỉ dùng sức đi thẳng vào nơi tư mật của cô gái, sức mạnh to lớn nóng bỏng hung hăng luân động, hoàn toàn không quan tâm người phụ nữ tên gì. Hắn muốn đi lên thiên đường cùng với những đám mây và ánh dương, nhưng mỗi lần đều ngã từ trên mây xuống, trong lòng trống rỗng không thôi.

Sau khi tỉnh lại, thì hắn biết, thứ hắn muốn không phải là cô gái dưới thân, mà là một cô gái khác, chỉ có cô gái ấy mới lấy đầy được thể xác lẫn linh hồn hắn.

Sau mỗi lần mây mưa thì đầu óc lại trống rỗng, cô gái thét lên vì vui sướng. Tỉnh lại, Lôi Man Thiên cảm thấy mình thật trống rỗng, hắn không lưu luyến chút nào mà đẩy cô gái ra, đi thẳng vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nam Nữ Hợp Phách

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ, Mã Mã

Cùng ở bên trong quán rượu, màn đêm bắt đầu nhảy múa cùng với ánh đèn lưu ly nhẹ nhàng, mị sắc. Trên hành lang, hai người tựa như không kìm nổi mình nữa, háo hức quấn lấy nhau, ôm hôn nồng nhiệt, cứ như thể cặp song sinh không cách nào tách rời.

Người đàn ông cao lớn, đôi mắt lộ ra vẻ tà mị. Hắn muốn người phụ nữ này. Mùi vị miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận, hắn không phải là người khó tính.

Cơ thể ả mỏng manh dán lên người Hiên Viên Long, hoàn toàn không có chút rụt rè của một tiểu thư, đôi bàn tay như con rắn di chuyển lên xuống.

Hiên Viên Long sờ vào da thịt vô cùng trắng mịn của ả, khiến cô ta ngẩn ngơ run rẩy, người đàn ông này chẳng kém gì Hiên Viên Hoàng.

Làn da trắng nõn, ánh mắt tà mị, khuôn mặt đẹp trai nho nhã, hoàn toàn giống như một tiểu bạch, nhưng ả rất thích loại này. Nhất là vật to lớn dưới hạ thân Hiên Viên Long đang ngẩng đầu lên, nó khiến cô vô cùng hưng phấn, cô muốn người đàn ông này, muốn ngay lập tức.

Dục vọng vô cùng chảy bỏng, hai người không hề cố kỵ mà cởi quần áo của nhau ra, quần áo trải dài từ hành lang tới cửa phòng. Thân thể hai người gần như trần truồng, chỉ còn bộ quần áo nội y.

Khi tiến vào cửa phòng thì cũng là lúc các thủ tục tiêu khiển của hai người đã làm xong.

Hiên Viên Long hưng phấn lấy tay sờ vào phía dưới của Phuong Lily, chất lỏng dính đầy trên tay hắn: "Thực là dâm đảng, em xem em đi này, sắp không chịu nổi rồi!"

Hai gò má Phuong Lily đỏ bừng lên, thân thể bị dục hòa thiêu đốt, hận không thể đè lên người Hiên Viên Long.

Ả không phục, bàn tay nắm lấy vật cứng rắn kia của Hiên Viên Long, hài lòng nghe tiếng rên rỉ kêu đau của hắn: "Hừm, lại còn nói tôi, anh cũng giống như tôi thôi, đã muốn ra trận từ rất lâu rồi."

Hiên Viên Long nghe Phuong Lily vừa nói như vậy, tâm tình lập tức tốt lên, hắn biết mình cùng đường với người phụ nữ này. Cứ như vậy, hắn cũng chẳng muốn đợi thêm nữa, trực tiếp ôm lấy Phuong Lily đặt lên cửa.

"Nếu chúng ta không thể kìm được nữa thì không phải đè nén nữa, anh sẽ yêu em thật tốt." Bàn tay hắn bóp Phuong Lily một cái, Hiên Viên Long trực tiếp dùng thứ to lớn đó xỏ xuyên vào cơ thể Phuong Lily, chọt trâm xuống, dùng sức chạy nước rút.

Ván cửa vì sự vận động kịch liệt của hai người mà rung chuyển, thân thể Phuong Lily được lấp đầy, hai chân ả mở rộng, cô ta chưa từng nghĩ nếu làm ở ván cửa lại hưng phấn như vậy.

"Mạnh nữa, em muốn nữa... A..." Thét lên, hai tay Phuong Lily ôm lấy cổ Hiên Viên Long thật chặt, thân thể nghênh hợp với thứ to lớn đó của hắn, khiến cơ thể hai người càng thêm chặt chẽ.

Hiên Viên Long thờ phỉ phò, hắn rất thích làm phụ nữ điên đảo vì mình, điều đó khiến cho lòng kiêu hãnh của hắn càng tăng thêm. Tay hắn ấn hông Phuong Lily xuống, thân hình khỏe mạnh phập phồng kịch liệt.

"A... Thật là giỏi... A..."

Phuong Lily thét lên một tiếng chói tai, hai người cùng nhau lên đỉnh cao trào.

Một đêm này, Phuong Lily không biết thỏa mãn là gì, Hiên Viên Long thì dùng hết kĩ xảo phối hợp cùng ả, kịch liệt ra vào trong cơ thể Phuong Lily. Hai người phóng túng một đêm, ai cũng hưng phấn dị thường cho tới lúc trời sáng mới thôi, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hợp Tác

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Cảnh tượng dâm mỹ hiện lên giữa căn phòng, nhiệt tình lúc sáng vẫn không hề giảm, Phuong Lily và Hiên Viên Long còn chưa thỏa mãn, sáng sớm lại vận động thêm một lần nữa.

Chăn êm trên giường xốc xếch, Phuong Lily nằm ghé vào người Hiên Viên Long, ả vẫn còn nghĩ tới dư vị nồng nhiệt vừa rồi. Bàn tay không yên phận vuốt ve da thịt nhẵn nhụi của Hiên Viên Long, thích thú thường thức không muốn buông tay.

"Đừng đùa nữa, nếu muốn đùa thì sau này vẫn còn nhiều thời gian!". Túm lấy bàn tay không an phận của ả, Hiên Viên Long lơ đãng nhìn Phuong Lily, trong mắt ánh hiện lên tia sáng, hẳn muốn bắt đầu kế hoạch của mình.

Lâm bầm một câu không hài lòng, thân thể Phuong Lily trượt xuống.

Nhìn thấy cô ta không vui, Hiên Viên Long cười cười nói: "Tiểu bảo bối, sau khi ném qua mùi vị của em, anh không tự kiềm chế được nữa. Em giống như hoa anh túc vậy, có độc nhưng anh vẫn cứ lún sâu vào!"

Hôn lên đôi môi anh đào của cô, Hiên Viên Long đặt tay lên người Phuong Lily, khuôn mặt toát ra vẻ thâm tình và nghiêm túc: "Nhìn anh, Lily!"

Nhìn chăm chăm vào người đàn ông đẹp trai tà mị trước mặt, nói những lời khắc sâu vào lòng cô. Phuong Lily ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hiên Viên Hoàng.

"Em về đây không bao lâu, lại mới bị Hiên Viên Hoàng từ hôn, lẽ nào em cam tâm chịu thiệt vậy sao? Em nhìn anh đi, rõ ràng anh là con trai trưởng của Hiên Viên thị, thế mà lại bị tên Hiên Viên Hoàng dẫm nát dưới chân, thậm chí còn bị bỏ tù oan. Hiện tại anh đã ra tù, anh phải lấy lại mọi thứ mà Hiên Viên Hoàng cướp đi và trả lại những gì mà nó gây cho anh. Tập đoàn Hiên Viên thị là của anh, cả chiếc ghế lão đại bên hắc bang cũng là của anh, anh mới là người cai quan che trời." Nghĩ tới đây, lòng Hiên Viên Long lại tràn đầy căm phẫn, đáy mắt hiện lên hận ý đặc hơn máu.

Lúc này, Phuong Lily lúc mới biết Hiên Viên Long đáng thương tới vậy. Nghĩ đến mấy ngày nay không thể về nhà, chủ yếu là phải trốn tại Hồng Kông chờ cho tin đồn lắng xuống, tự nhiên, lòng cô lại nổi lên cảm xúc phẫn nộ và thống hận không lý giải được.

Tên Hiên Viên Hoàng kia dựa vào cái gì mà bỏ cô lại một mình trên lễ đường, thậm chí còn không giữ lại chút xíu thể diện cho bọn họ. Ngày đó, không chỉ có những người trong Hiên Viên thị tới dự hôn lễ, mà còn có cả Phuong gia ở Singapore nữa.

Cần môi suy nghĩ, Phuong Lily ôm lấy Hiên Viên Long ngoan ngoãn nói: "Em cũng rất hận anh ta, hận không thể ăn thịt, uống máu của anh ta nữa kia. Em là một công chúa, hẳn dựa vào cái gì mà khiến em không thể về nhà, lại còn phải chịu hết những lời nhục báng của mọi người."

Thấy cá đã cắn câu, khoe môi Hiên Viên Long nhếch lên, trong mắt tỏa ra tia lửa báo thù âm độc.

"Đã như vậy, chỉ cần em và anh hợp tác với nhau, anh nhất định đảm bảo rằng với em rằng, vinh quang sẽ trở về, thậm chí còn có thể dẫm nát Hiên Viên Hoàng dưới chân." Ôm Phuong Lily vào lòng và thề thốt, Hiên Viên Long thể hiện ý chí của mình trong từng lời nói.

Nhìn dáng vẻ không sợ hãi của Hiên Viên Long, Phuong Lily cảm thấy chỗ dựa này cũng thật vững chắc. Nếu nội bộ bọn họ có xảy ra tranh đoạt, như vậy cô chỉ cần ngồi yên mà làm ngư ông đắc lợi.

"Tất nhiên là em nghe theo lời anh rồi, nhưng, em phải làm thế nào?"

"Em yên tâm, anh đã nghĩ rồi. Em gả cho anh, như vậy bên hắc đạo ở Singapore và Hồng Kông sẽ sát nhập thành một nhà, để xem Hiên Viên Hoàng xoay sở thế nào, trên thế giới này đâu chỉ có mình hắn."

"Gà cho anh, em sợ bỏ không đồng ý!" Phương Lily không phải không nhận ra vấn đề, liền đem hết chuyện này đổ lên đầu bố mình. Bây giờ Hiền Viên Long thất thế, mà người nắm giữ mạch náu kinh tế của Hiền Viên thị chính là Hiền Viên Hoàng. Nếu hiện tại Hiền Viên Long không có bản lĩnh kia, cô tình nguyện chờ đợi cơ hội tốt hơn.

Khỏe mắt đông cứng lại, Hiền Viên Long cố gắng khắc chế tâm tình trong tim mình. Nhớ năm đó, chẳng ai dám nói nói hấn như thế, nhưng lúc này đây, hấn dĩ nhiên trở thành đối tượng đề cho người khác chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tự Tìm Đường Chết

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: vũ

Bỗng nhiên hấn chợt đứng dậy, sau đó nhặt lấy quần áo dưới đất mặc vào người, đôi mắt lạnh lẽo của Hiền Viên Long sâu hút không đáy.

"Hừm, tôi cho rằng Phương gia ở Singapore cũng là gia tộc hắc đạo có bản lĩnh, thật không ngờ khi bị vứt bỏ trước mặt bao nhiêu người mà cô còn có thể bình tĩnh như vậy? Hiện giờ, tôi cũng chẳng đủ kiên nhẫn giúp cô nữa rồi, nhất là tên tiểu quý bảo cô lật thuyền trong mương đó, xem ra tôi đã quá đề cao thực lực của Phương gia các người."

"Anh im đi, không phải chỉ một tên Hiền Viên Hoàng sao, bản tiểu thư tôi còn không thèm coi vào đâu. Tôi sẽ dẫn anh đến gặp bố ngay lập tức, nếu anh có thể thuyết phục ông ấy, thì tôi sẽ dốc toàn lực giúp anh lật đổ Hiền Viên Hoàng." Lòng tự trọng bị tổn thương, lại bị người khác chạm vào nỗi đau, Phương Lily sao có thể bình tĩnh được.

Hiền Viên Long cong cong khỏe môi mỉm cười, xoay người trao cho Phương Lily một cái hôn nóng rực, đây mới đúng là người phụ nữ mà hấn mong muốn. Một người phụ nữ dễ bị kích động, không có đầu óc, chứ không phải là một người phụ nữ tính toán chi li từng bước một. Hấn thích nắm người khác trong tay, không muốn bị người ta lợi dụng ức hiếp.

Hai người bước ra khỏi quán rượu, họ không phát hiện ra phía sau có một đôi mắt lợi hại đang chăm chú nhìn mình. Lôi Man Thiên cũng thật không ngờ rằng lại gặp Hiền Viên Long ở chỗ này, còn có cả cô gái suýt chút nữa trở thành vợ của Hiền Viên Hoàng. Hai người này trông vô cùng thân thiết, tất cả đều rõ ràng, không phải nói cũng biết.

Trong lòng có tia cảnh giác nổi lên, Lôi Mãn Thiên lập tức đi đến cao ốc trụ sở của Hiền Viên thị.

Tại tầng lầu cao nhất, phòng họp ở trụ sở Hiền Viên thị.

Trong phòng hội nghị, máy lạnh chạy hết công suất, thế nhưng mồ hôi của mọi người lại chảy đầm đìa không ngừng. Hôm nay, tổng giám đốc lạnh lẽo, đáng sợ như địa ngục vậy, đem mọi người quăng vào giữa lò lửa sông băng

"Thị trường bên Singapore đang tiếp tục giảm, còn lại thì đóng cửa, các người đều ăn không ngồi đòi sao? Báo chí đang ầm ĩ cả lên, mà bây giờ các người mới báo cáo lên sao?" Hiền Viên Hoàng nhìn có vẻ lạnh lùng trầm tĩnh nhưng lại khiến người khác sợ hãi nổi da gà.

Giám đốc điều hành đứng cảm ngáng đầu, giống như học sinh đi tố cáo người khác vậy.

"Giám đốc, chủ yếu là do anh từ hôn người ta trước, khiến cho Phương gia mất mặt nên họ mới đối nghịch với chúng ta thôi. Cũng có thể nói hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, cường long không áp được bọn rắn độc là vậy." Không muốn tiếp tục duy trì im lặng, Hiền Viên Phong liếc mình mở miệng.

Hiền Viên Hoàng liếc mắt nhìn Hiền Viên Phong một cái. Trong lòng hấn tính toán gì đã rõ cả rồi. Bây giờ muốn hấn muốn làm anh hùng, hừm, đã bảo là hấn phải làm tới cùng mà.

"Lạc đà gầy vẫn còn lớn hơn ngựa, huống chi chúng ta không có gầy, cậu đã hiểu rõ mọi chuyện, vấn đề bên Singapore, cậu tự mình xử lý đi!"

"Giám đốc, coi như tôi có việc bận rồi có được không?" Muốn chết sao, đi Singapore sẽ bị hắc đạo truy sát, còn đi làm công việc gì chứ, đến đó có khác gì đi chết đâu. Tất cả quản lý bên Singapore đều đã đòi đi hết, chạy trốn về các bộ phận nhỏ hơn rồi, mà hấn lại không muốn đi chết.

"Công việc đã bàn giao cho người khác hết rồi, chuyện ở Singapore, tôi thấy không có ai thích hợp hơn cậu." Giải quyết dứt khoát, hoàn toàn không để Hiền Viên Phong có cơ hội phản bác.

Tất cả các giám đốc bộ phận khác đều nhất loạt dùng ánh mắt sùng bái nhìn Hiền Viên Phong, còn hấn thì đang than khóc trong lòng không ngớt, đúng là

cái miệng hại cái thân mà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lo Lắng

Convert +Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Vừa ra khỏi phòng họp, Hiền Viên Hoàng liếc mắt liền nhìn thấy thân hình cao lớn của Lôi Man Thiên đang lười biếng đứng dựa bên tường.

"Tìm tôi có việc gì?" Hắn ta hiếm có khi tới Hiền Viên thị, thế nên thấy mặt hắn ta xuất hiện tại đây, Hiền Viên Hoàng có chút kinh ngạc.

Uể oải chớp mắt, Lôi Man Thiên nở nụ cười xấu xa nói: "Tôi nghe đồn phòng làm việc của cậu có rất nhiều người đẹp nên tò mò muốn xem. Không biết chừng có người còn khiến tôi vừa mắt, cậu không ngại họ bỏ dở công việc theo tôi về nhà chứ?"

"Cậu còn sức nghĩ tới người đẹp sao?" Hiền Viên Hoàng cười lạnh "Người đẹp tới qua chẳng phải đã rút đi hết tinh lực của cậu rồi."

"Ha ha. . ." Lôi Man Thiên cười to sáng khoáy không hề kiêng dè, có chút hưởng thụ sự tán thưởng của người đối diện, cất giọng nói: "Quả nhiên không có gì qua được mắt cậu. Chắc, người phụ nữ đêm qua đúng là xuất sắc, khiến tôi thiếu chút nữa không lết ra được khỏi giường."

Ánh mắt hắn mờ mịt tà mị như đang hồi tưởng lại màn kịch liệt đêm qua, Lôi Man Thiên đưa tay sờ sờ chòm râu trước cằm, dáng vẻ đầy phong tình.

"Có chuyện gì, cậu nói đi!" không thèm để ý đến vẻ mặt nham nham nhõ nhõ của Lôi Man Thiên, Hiền Viên Hoàng rạo bước tiến thẳng về văn phòng Tổng Giám Đốc, Lôi Man Thiên sực tỉnh liền đi nhanh để theo kịp hắn.

Bên ngoài phòng Tổng Giám Đốc tập trung rất nhiều nhân viên nữ, người nào người nấy đều không thể che dấu ánh mắt tán thưởng có phần... thêm muốn nhìn Lôi Man Thiên. Trước mắt các cô gái là hình ảnh của hai người đàn ông quá sức ưu tú, một người lạnh lùng trầm ổn lại mang khí chất cao quý trời sinh, một người tao nhã nhưng không kém phần phong lưu đa tình. Họ không khỏi cảm thán một câu "Đúng là đàn ông cực phẩm", hai người này đứng cùng nhau thật gây áp lực cho đối phương mà!

"Tất cả nhân viên nữ của cậu đều bị tôi mê hoặc rồi kia, ha ha. . ." Hắn ta tự kỷ cười, Lôi Man Thiên lại đưa tay sờ cằm ngẫm nghĩ chút nữa phải chăm sóc lại vẻ đẹp trai của mình mới được, râu dài quá rồi.

Quá khờ chốt ủa về, trước kia Trầm Phi Yên luôn chê hắn ta lười thôi, mà hắn ta lại thường cố ý giả ngây giả ngô chà xát chòm râu lồm chồm của mình lên má cô khiến chúng đỏ ửng thì mới chịu buông tha. Ánh mắt hắn chốt xa xăm. .

Cho tới khi, thư ký bụng hai tách cà phê vào, vừa đặt xuống bàn thì mặt liền đỏ như gấc ù té chạy ra ngoài. Nguyên nhân là do Lôi Man Thiên lại làm càn, chân tay không yên. Con người này đi đâu đó, phụ nữ nào hắn ta cũng có thể phóng điện.

"Đừng động dục nữa, đây là văn phòng làm việc chứ không phải sở thú. Nói mau, cậu có chuyện gì mà tìm tới tận đây? Tôi kêu cậu trở về là muốn cậu điều tra tung tích thằng nhóc con đó, thêm nữa là muốn cậu hoàn thiện hệ thống bảo mật của Hiền Viên thị chứ không phải kêu cậu về để làm càn đâu đâu." Trên ghế sa lon, gương mặt Hiền Viên Hoàng nhuốm vẻ mệt mỏi, đêm qua hắn không về khu biệt thự, giờ phút này hắn rất nhớ nơi đó, nơi tràn đầy hương thơm cơ thể của người con gái mà hắn yêu.

Một hơi uống cạn sạch cà phê, Lôi Man Thiên ra về chỉnh đốn lại tác phong, cất giọng: "Hôm nay tới đây chủ yếu là hỏi chuyện anh trai cậu, tình cờ tôi bắt gặp gã đi chung với Phuong Lily. Trước kia chúng ta đã tốn bao nhiêu công sức mới khiến gã thất thế, tôi linh cảm lần ra tù này không hề đơn giản, gã sẽ không chịu dễ yên như vậy đâu."

Không chỉ nhắc nhở với tư cách là bạn bè, Lôi Man Thiên còn lấy thân phận là người hỗ trợ đắc lực của Hiền Viên gia lên tiếng. Dù với thân phận nào cũng đều khiến hắn ta lo lắng.

Hiền Viên Long là một tay cực kỳ ngông cuồng, gã đại diện điển hình cho những kẻ có suy nghĩ điên cuồng mà lại chẳng có bất cứ chuyện gì ràng buộc nổi hắn. Chỉ cần gã muốn là làm, dù có chết, gã cũng sẽ không buông tay. Đối phó với một kẻ điên như thế khiến Lôi Man Thiên có chút đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chú Cười Trông Thật Ghê Tởm

Convert + Beta : Mã Mã

Editor: Lôi

Ngón tay gõ gõ mặt bàn, ánh mắt Hiên Viên Hoàng âm u tràn ngập sát khí, nếu không phải gã đó là anh trai hắn, thì hắn tuyệt đối sẽ giết chết gã một nghìn lần.

"Tôi biết rồi!"

"Tốt nhất cậu nên đề phòng một chút, tay Hiên Viên Long đó không dễ chơi đâu!"

"Cậu đã quan tâm tôi như thế, tại sao vẫn không chịu trở về?" Hiên Viên Hoàng cười nhàn nhạt, nhìn Lôi Man Thiên hỏi. Bọn họ là bạn bè từ nhỏ, lớn lên cùng nhau, coi nhau như anh em, thậm chí tình cảm gần gũi hơn cả người nhà của hắn, trong lòng hắn luôn luôn hy vọng Lôi Man Thiên trở lại, cùng hắn kẻ vai sát cánh.

"Tôi thích cuộc sống ung dung tự tại hơn, lại càng không thích bản thân bị bất cứ thứ gì ràng buộc cả." Vẫn bộ dáng đầy vẻ phong tình, Lôi Man Thiên sờ sờ râu, nhưng dường như có chút gì đó không thoải mái.

"Tôi đi dạo râu đây, dài quá làm tôi thấy hơi khó chịu. Chờ tôi làm xong, rồi sẽ đến phòng bảo an soát lại toàn bộ hệ thống bảo mật của máy tính xem thế nào." Lôi Man Thiên phẩy phẩy tay biếng nhác đứng dậy, mở cửa bước ra ngoài.

Vào toilet, Lôi Man Thiên lôi từ trong tay áo ra một con dao nhỏ, mắt liếc nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, tay cầm dao lia đến chòm râu trước cằm.

"Thật phiền phức, mới có hai ngày mà đã dài như vậy." Vừa nói tay vừa cầm lưỡi dao đưa lên đưa xuống trông có vẻ lúng túng. Không sai, hắn chỉ dùng con dao này để xén tóc người khác thôi, dùng để cạo râu quả có chút khó khăn.

Thấp thoáng một thân hình thiếu niên không cao không thấp, trên đầu đội mũ lưỡi trai, phía dưới mặc quần Jean khòe khoắn, thân trên là áo khoác, kiểu dáng thoải mái.

Trầm Phi Dạ không nghĩ vừa tới nơi sẽ chạm mặt một ông chú với dáng vẻ và hành động quái dị này, nó tò mò đứng bên cạnh, đảo mắt đánh giá Lôi Man Thiên một lượt.

Về phía Lôi Man Thiên thì không thuận lợi cho lắm, phía sau đột nhiên xuất hiện một tên tiểu quỷ, dọa hắn giật nảy mình, tay không tự chủ vung lên. Lưỡi dao nhỏ hung hăng xẹt qua cằm hắn, đứt một đoạn khá dài, máu tuôn xối xả.

"Cháu là con riêng của Hiên Viên Hoàng?" Không màng đến việc xử lý vết thương, Lôi Man Thiên quay đầu nhìn chằm chằm vào phiên bản thu nhỏ của Hiên Viên Hoàng trước mắt, gương mặt này quen thuộc tới mức cho dù có hóa tro hắn cũng nhận ra được.

Gương mặt non nớt nhưng kiêu ngạo, hoàn toàn không tìm ra được điểm sợ hãi, thậm chí toát lên vẻ tự tin thái quá, thực không phù hợp với thân hình cũng như tuổi tác của nó cho lắm.

Lúc hắn còn nhỏ, đích thực “chán ghét” gương mặt này vô cùng.

Trầm Phi Dạ sửng sốt, không nghĩ thân phận mình nhanh chóng bị bại lộ bởi một ông chú kỳ quái như thế này nên có chút buồn bực.

"Cái gì mà con riêng, chú nói nghe không lọt tai chút nào. Tôi có ba có mẹ đảng hoàng, đừng nói như thế tôi là đứa trẻ không ai nuôi dưỡng. " Nó phóng đôi mắt hình viên đạn về phía Lôi Man Thiên như muốn đục lỗ trên người ông chú đó vài phát. Trầm Phi Dạ không nói dối, nó quả thật vừa có ba vừa có mẹ mà, tuy là cha mẹ nuôi nhưng vẫn phải tính chớ!

Lôi Man Thiên không thêm đếm xỉa tới những lời câu gắt của Trầm Phi Dạ, hắn nhớ Hiên Viên Phong từng nói, có thể chính tiểu quỷ này là người đột nhập vào cao ốc Hiên Viên thị ngày hôm đó. Hôm nay đúng là không tốn công sức mà cũng thu được kết quả như mong muốn. Nét mặt không nghiêm túc ngày thường giờ đây trở nên đáng sợ, hắn nở nụ cười gian tà.

Giây phút bực bội qua đi, Trầm Phi Dạ nghĩ tới tình hình hiện tại liền cảm thấy hối hận không thôi, ông chú này cao to lực lưỡng, xem ra mình phải chịu thiệt rồi. Nó chẳng qua chỉ muốn đi vào dò la tin tức một chút chứ nào muốn quậy phá gì đâu, không ngờ mình lại bị tóm nhanh đến thế.

"Chú, sao chú cười trông ghê tởm vậy?" Trầm Phi Dạ giật mình hoảng hốt, thân hình bé nhỏ loạng choạng lùi ra phía sau hai bước.

Nụ cười tà ác trên môi Lôi Man Thiên càng thêm đậm, cơ thể cao lớn vững chắc như một pho tượng từ từ bước lên phía trước.

"Cháu đã đến tận đây rồi, thế này đi, chú tốt bụng dẫn cháu đến gặp cha, cháu xem như vậy không phải là quá tốt sao?"

Từng câu từng chữ nghe có vẻ mềm mỏng dịu dàng nhưng cơ hồ lại mang khí thế áp bức làm người nghe không thể từ chối. Nét mặt cùng bộ dáng của Lôi Man Thiên như muốn nói “cháu dám không đồng ý?”. Đúng là cật mạnh hiệp yếu mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chăm Sóc Cậu Bé

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Đối diện với gương mặt thâm độc cùng với nụ cười gian của ông chủ quái dị, Trầm Phi Dạ nuốt vào một ngụm nước khô khốc, nó hoàn toàn có thể hình dung được kết cục thảm hại của mình.

"Chú à, cháu thật sự không hiểu chú nói gì?" Trầm Phi Dạ mở to đôi mắt đen lay láy càng tăng thêm vẻ non nớt ngây ngô nhìn Lôi Man Thiên.

Tiểu quý, dám ở trước mặt hân diễn tuồng, nó tưởng Lôi Man Thiên này là đứa trẻ lên ba sao? Lúc ba tuổi hắn đã sử dụng chiêu này cả mấy trăm lần.

Khóe môi hắn cong lên độ nham hiểm, bày ra bộ mặt tỏ vẻ đích thị ta đây là kẻ xấu xa nguy hiểm."Nhóc con đáng chết, ngang nhiên chìa súng vào đầu cha cậu trong lễ đường, thậm chí còn bất ngờ đột nhập vào tổng bộ của ông ấy, hại chú đây bay về từ nước ngoài suốt đêm, đến nỗi lỡ hẹn với người đẹp. Nhóc nói xem, chú có nên thả cậu đi không?"

Chiêu này thất bại rồi, Trầm Phi Dạ lùi lại, vẻ mặt ngây thơ vô tội biến mất, ngẩng đầu lên nói: "Chính là tôi, chú có bản lĩnh bắt tôi hay không?"

Thằng nhóc này sao lại ngao mạn vậy chứ? Lôi Man Thiên liếc mắt nhìn đứa bé mang khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng với vẻ “thách thức làm khó dễ được tôi”, đột nhiên hắn có cảm giác vô lực. Thằng bé đích thực là phiên bản nhỏ của Hiên Viên Hoàng, ngay cả nét mặt với biểu hiện thối tha kia hoàn toàn không có chút khác biệt. :))

"Để xem tôi bắt cậu như thế nào, và càng xem cha cậu có năng lực tóm gọn cậu ra sao!" Tên nhóc to gan này dám đối đầu với hắn, Lôi Man Thiên kéo mạnh vạt áo Trầm Phi Dạ, hận không thể lập tức dẫn nó đi gặp Hiên Viên Hoàng.

"Xoạc..." tiếng quần áo bị xé rách vang dội bên trong Toilet. Vừa đúng lúc có người bước vào, anh ta khựng lại kinh ngạc nhìn hai người một lớn một nhỏ giằng co trong toilet, lúng túng không biết làm sao.

"Nhìn cái gì!" Lôi Man Thiên tròn mắt nhìn người mới tới, tức giận rống to.

Anh ta bị dọa chết khiếp, lập tức quay đầu bỏ chạy, chợt có tiếng kêu la thảm thiết vọng ra.

"Chú ơi, cứu cháu với, cái chú kỳ cục này muốn làm hỏng cây hoa cúc nhỏ của cháu, hu hu..." Túm chặt cái áo không còn nguyên vẹn, cả người Trầm Phi Dạ run run, ngược đôi mắt ngập nước nhìn người đứng ngoài cửa với vẻ mặt thảm thương vô cùng. :v

Người ngoài cửa sững sốt, sắc mặt lập tức đen lại, không dám tin vào tai mình, anh ta trừng mắt nhìn Lôi Man Thiên.

"Cứu cháu với, chú này nói muốn xem cậu bé của cháu, muốn dùng cậu bé của chú ấy “chăm sóc” cậu bé của cháu. Cháu còn chưa thành niên nữa mà chú ấy đã muốn xâm sở rồi. Cháu là con trai của tổng giám đốc Hiên Viên Hoàng, chú mau kêu cha lại cứu cháu với hu hu..." Nước mắt ngăn nước mắt dài, miệng gào to thảm thiết. Tư thế của hai người lúc này thật mờ ám, khiến cho ai nhìn thấy cũng đều ném con mắt giận dữ cho Lôi Man Thiên, chẳng khác nào nhìn một tên cầm thú.

Lôi Man Thiên giận nghiêng răng nghiêng lợi, chưa thấy tên nhóc nào quý quyết như nó, cái gì mà làm hỏng cây hoa cúc, cái gì chăm sóc cậu bé. Chết tiệt, dám bôi nhọ hắn, biến hắn trở thành tên đồng tính luyến ái biến thái thích lạm dụng trẻ em.

Ngoài cửa vang đến một tiếng la to:"Có ai không, trong đây có tên biến thái cường bạo bé trai, mau tới giúp đi..."

Sắc mặt từ xanh mét chuyển thành ửng đỏ, Lôi Man Thiên buông Trầm Phi Dạ ra, hấn quắc mắt, hung hãn nghiêng răng:"Xem như cậu lợi hại, chờ tôi xử lý mấy tên nhãi ngoài kia, sẽ tới giải quyết cậu."

Nói xong, Lôi Man Thiên bước nhanh ra ngoài. Hắn phải lập tức bịt miệng mấy kẻ ngốc nghếch ngoài kia. Hắn sao có thể để mặc cho người khác phá vỡ hình tượng công tử hào hoa lịch lãm của mình.

Nhìn Lôi Man Thiên hùng hổ bỏ đi, Trầm Phi Dạ lấy tay chỉnh đốn lại quần áo, đôi môi hồng khê nhếch miệng cười. Dám bắt nạt nó, hừ, tưởng nó dễ bị bắt nạt lắm sao!

Chương 58: Móng Vuốt Ông Chú Ác Ma

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Công ty nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Chỉ biết rằng tin tức được lan truyền theo tốc độ ánh sáng, một đồn mười, mười đồn một trăm. J

Chỉ chốc lát sau, từ đại sảnh tiếp khách ở tầng trệt đến tầng cao nhất là văn phòng Tổng Giám Đốc của Hiên Viên thị, ai ai cũng biết câu chuyện ly kỳ xảy ra trong WC: một người đàn ông vô cùng đẹp trai nhưng mắc bệnh đồng tính luyến ái, không từ thủ đoạn “vuron móng vuốt ma quỷ” suýt hại đời một bé trai mới mười mấy tuổi.

"Nhìn cái gì, chưa thấy qua người sao?" Hấn tức giận gào thét tay chân thì khua loạn cả lên, đúng là ông trời trêu tức hấn mà! Chẳng qua hấn muốn bắt tên tiểu quỷ đó đi gặp Hiên Viên Hoàng, vậy mà bị hiểu lầm thành tên biến thái!

Hấn ra ngoài tóm cái gã lúc này đã hò hét trong Toilet đánh đấm một trận cho hả con tức. Mọi người xung quanh chết khiếp, lập tức im bật, không một ai dám bàn tán nữa. Nhưng ngay lúc đó, một thân thể nhỏ bé yếu ớt từ trong Toilet thất thủ đi ra, gương mặt u uất, nước mắt rơi là chỗ khiến cho ai nhìn vào cũng dấy lên niềm thương xót. Lại còn để nguyên hiện trạng, quần áo xộc xệch, cứ thế lê lét cơ thể mệt mỏi bước đi trước mặt mọi người.

Kết quả là, tình hình quay về điểm xuất phát, tiếng rầm rì to nhỏ lại vang lên, cho dù hấn có mấy trăm cái miệng cũng chẳng thể giải thích nỗi oan ức của mình.

Hiện tại Lôi Man Thiên tức đến nỗi muốn giết người, hấn đã lớn như thế lại bị một đứa trẻ con dất mũi, nổi nhục nhã này như muốn lấy mạng hấn. Chưa lần nào Lôi Man Thiên cảm thấy tức giận đến như vậy.

Hấn vung tay đập mạnh vào phím lên của thang máy khiến chiếc thang máy tội nghiệp gần như mất tín hiệu, đột ngột đình công.

"Tiểu quỷ thôi, đừng để ta gặp lại ngươi!!!" Điện cuồng hét to, bỗng Lôi Man Thiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh xông tới, hàn khí này khiến người ta không rét mà run. Xoay đầu lại liền bắt gặp cặp mắt lạnh thấu xương của Hiên Viên Hoàng đang nhìn chòng chọc vào hấn.

"Từ nhỏ lớn lên cùng nhau tôi cũng không ngờ cậu lại bị đồng tính đấy, mà biến thái tới nỗi ra tay với trẻ em." Lôi nói cùng hơi thở lạnh buốt từ miệng Hiên Viên Hoàng thoát ra, khiến Lôi Man Thiên khẽ rùng mình.

Hấn đảo mắt nhìn Hiên Viên Hoàng với vẻ mặt kinh ngạc, gương gao cười, bộ dạng thâm vô cùng "Cậu tin lời thằng nhóc đó thật sao?"

Đôi mắt Hiên Viên Hoàng sắc bén như tia X quang, quét từ trên xuống dưới thân hình Lôi Man Thiên một lượt, sự hoài nghi dâng trong đáy mắt.

"Ày, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt muốn giết người đó. Tôi thật sự không có làm gì con trai cậu hết, mà cái tên nhóc đó mới chính là ác ma, hại tôi thân bại danh liệt, theo lý mà nói cậu nên bồi thường cho tôi phí tổn thất thân đi." Kinh sợ liếc Hiên Viên Hoàng, Lôi Man Thiên càng nhìn ánh mắt rét lạnh ấy càng thấy khó chịu, thật không hổ là cha con, giống nhau quá!

Bạc môi Hiên Viên Hoàng hơi cong lên, nhìn như đang cười, nhưng nụ cười băng lãnh đó như làn gió rét khiến người ta chết cứng.

"Tôi tin tưởng cậu không thiếu thốn đến mức phải ra tay với trẻ vị thành niên." Một lời này làm cho Lôi Man Thiên thật khó không ra nước mắt, hận không thể lập tức bắn chết tên Hiên Viên Hoàng kia.

Sao hấn lại không nhận ra lời châm chọc của Hiên Viên Hoàng chứ, ý tứ rất rõ ràng, hấn không ra tay với bé trai vị thành niên mà sẽ “làm” với người đàn ông trưởng thành. Hừ, hấn hoàn toàn khỏe mạnh, có phải là người đồng tính đâu!

"Ai đụng phải cha con cậu đều có kết cục thảm bại, khiến họ sống dở chết dở. Vì thế tôi cảm thấy mẹ của tên nhóc đó cũng không phải người bình thường, phải nói là bất thường mới đúng." Liếc con mắt khinh bỉ về phía Hiên Viên Hoàng, Lôi Man Thiên cảm giận đáp trả.

"Nói hay lắm, tôi rất thích. Tôi cũng có chút chờ mong giây phút cả nhà đoàn tụ vui vẻ." Ngược lại với lời nói mang hàm ý ám áp, con người sâu thẳm toát ra từng phiến ánh sáng lạnh lùng, trong giọng nói có chút thờ ơ hoàn toàn không phải muốn hoà thuận vui vẻ. Biểu cảm này khiến Lôi Man Thiên sùng sốt, hấn cảm thấy cái gọi là “gia đình đoàn tụ” này thật đáng thương.

Chờ đi, tên nhóc con đáng chết kia. Cho dù là lên trời hay xuống đất, có phải lật tung cả Hồng Kông hấn nhất định sẽ tìm cho ra tên nhãi đó, sẽ đích thân ra tay giải quyết nó. Rửa lại nỗi nhục ngày hôm nay!

Chương 59: Kẻ Đột Nhập

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Ở giữa khuôn viên rộng lớn của tòa thành, từng khóm hoa Tường Vi nở rộ tỏa hương ngào ngạt. Trong không khí phảng phất mùi thơm dịu nhẹ khiến con người ta sáng khoái khi cảm nhận chúng.

Trầm Phi Yên cũng không ngoại lệ, cô khoan thai đi dạo vòng quanh vườn hoa thơm ngát, tâm tình dường như tốt lên rất nhiều. Từ tối hôm xảy ra trận kịch tình mãnh liệt đó, cô chưa gặp lại Hiên Viên Hoàng lần nào. Trầm Phi Yên thần thơ đùa nghịch mấy nhánh hoa Tường Vi, trong đầu lại hiện lên gương mặt điển trai của Hiên Viên Hoàng. Cô, dường như đang nhớ hân?!?

"A, đau quá..." Từng giọt máu đỏ thẫm chảy ra từ ngón tay cô, trong lúc cô mãi suy nghĩ vẫn vơ nên không để ý thì liền bị nhánh cây Tường Vi đâm trúng.

"Khăn tay!" Sa La không biết từ đâu xuất hiện chìa khăn ra cho cô. Hành tung của cô nàng này đúng là xuất quỷ nhập thần. Nhiều lúc Trầm Phi Yên không chắc Sa La đang ở đâu nhưng mỗi lần gặp khó khăn cô ta đều xuất hiện rất kịp thời.

Khẽ đưa tay nhận chiếc khăn lụa màu trắng từ Sa La, Trầm Phi Yên hơi xấu hổ nói cảm ơn.

"Khi nào Hiên Viên Hoàng mới thả tôi đi?" Thật ra, cô vốn muốn hỏi lúc nào thì hân trở về, nhưng lời nói như nghẹn ở cổ khiến cô không tài nào thốt ra được. Trầm Phi Yên cảm thấy mình thật thất bại, rõ ràng rất hận hân, thế nhưng lúc này đây lòng cô đang gào thét vì nhớ hân.

Nét mặt Sa La vẫn vô cảm như cũ, đúng là trợ thủ đắc lực của Hiên Viên Hoàng, không có chút biểu tình thừa thãi: "Phải đợi cậu chủ về mới biết được ạ."

"Nếu anh ta không quay về thì tôi bị nhốt ở đây suốt đời luôn sao?" Trầm Phi Yên cao giọng gắt lên, nổi cáu với cô gái trước mặt. Nhưng cũng đừng trách cô, chẳng qua khi nghe thấy lời nói lạnh băng, không chút tình cảm của Sa La, bao nỗi phiền muộn cùng cảm xúc liền trào ra ồ ạt.

Trong tòa thành có rất nhiều người giúp việc, cô thật sự muốn cùng ai đó trò chuyện vì thế mới mở lời tâm sự với Sa La. Nhưng cô bị chọc tức với vẻ lạnh lùng vô cảm của cô gái này. Nghĩ đến mỗi ngày chỉ có thể đi đi lại lại trong vườn hoa, chắc cô phát điên mất.

Giận dữ ném mạnh nhánh Tường Vi xuống đất, Trầm Phi Yên xoay người giận dưng dưng bỏ đi, thẳng bước về phía căn phòng của mình.

Càng nghĩ càng muốn nổi điên, tính tình tên đàn ông chết tiệt đó thật bá đạo, thậm chí so với trước kia, không những không giảm mà càng tăng theo cấp số nhân.

Cô bất giác nhớ tới công việc cần xử lý ở công ty, thiếu cô, không biết tình hình có ổn không. Cô thực sự muốn gặp Hiên Viên Hoàng nói chuyện rõ ràng để cô có thể ra đi giải quyết công việc.

Gieo mình lên chiếc giường rộng lớn, mặc kệ gió biển lồng lộng thổi vào phòng từng cơn lạnh buốt, Trầm Phi Yên nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, vừa tỉnh giấc cô đã thấy đói bụng.

Mở mắt ra, Trầm Phi Yên nhìn trên bàn đầy những món ăn, ngay góc bàn còn có một bình hoa Tường Vi xinh đẹp. Chắc là do Sa La chuẩn bị chu đáo, nhất thời, trong lòng cô cảm thấy áy náy vô cùng, tự trách chính mình cho dù có tức giận thế nào đi nữa cũng không nên trút lên người Sa La.

Cô không vội ăn cơm, lập tức chạy nhanh xuống lầu với ý định đi tìm Sa La để giải thích.

Vừa đến cửa cầu thang, Trầm Phi Yên chợt nghe trong phòng khách có tiếng đánh nhau ầm ĩ, cô vội vàng nấp vào một góc khuất gần đó quan sát tình hình bên ngoài.

Bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp của Sa La đang đối phó với năm sáu gã đàn ông nhằm ngăn chặn không cho bọn họ lên lầu.

Trầm Phi Yên thầm kinh hãi, cô ấy muốn bảo vệ cô! Nhìn cô gái với thân hình mảnh khảnh đang ra sức chống lại bọn người xấu để bảo vệ mình khiến Trầm Phi Yên cảm thấy bản thân thật vô dụng. Đám người lạ điên cuồng xông tới, chống trả quyết liệt, không cần nói cũng biết mục tiêu của bọn chúng chính là cô.

Càng xem cô càng hoảng sợ, chỉ một mình Sa La sẽ không chống cự được lâu. Nhưng cô lại không biết chút võ phòng thân nên không thể giúp được gì.

Càng nghĩ Trầm Phi Yên càng bối rối. “Phải làm gì bây giờ, làm gì bây giờ.” Đầu cô như dây đàn bị kéo căng.

Bỗng có một cơn gió từ phía trên hành lang thổi tới vị trí của cô, với giác quan nhạy bén, Trầm Phi Yên vừa đón hướng gió vừa như được mở cờ trong bụng, thì ra là có lối thoát ngay trong tòa thành này. Nếu may mắn cô sẽ thoát được!

"Người các anh muốn tìm là tôi. Thả Sa La ra, không liên quan đến cô ấy. Có bản lĩnh thì đến bắt tôi này!" Trầm Phi Yên đi đến cầu thang hét lớn, đám người lạ mặt lập tức dừng động tác, chưa đầy một giây sau thì họ liền tấn công như vũ bão về phía cô.

Trầm Phi Yên xoay người bỏ chạy.

Nhanh như cắt, Sa La ngăn cản hành động của đám người lạ mặt, chặn được ba tên nhưng hai gã còn lại cũng rất nhanh, phá vòng vây thoát ra nhắm về hướng cầu thang vọt lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Gần Trúng Đích

Convert + Beta: Ma Mã

Editor: Vũ

Chạy đến rơi cả dép nhưng tiếng bước chân phía sau càng ngày càng tới gần, chạy gần đến cửa mới thấy trên đó có một cái khóa lớn. Trên trán cô lấm tấm mồ hôi lạnh, Trầm Phi Yên đập vài cái lên cửa, nhưng cửa này qua chắc, hoàn toàn không động một chút.

Đột nhiên mắt cô sáng lên, phát hiện ra một cái cửa sổ nhỏ tựa hồ có thể đi xuống dưới.

"Đuổi theo mau, phải bắt sống bằng không chúng ta chỉ còn đường chết thôi đó!" Một giọng đàn ông giận dữ rống lên, sau đó hai người nhanh chóng chui vào cửa sổ.

Ra tới bên ngoài, Trầm Phi Yên giật mình, cô đang đứng cao hơn mặt biển khoảng 10m, dưới chân là gió biển thổi lồng lộng, cây cầu ở giữa không trung cũng bị gió thổi làm cho thân thể bị rung lắc dữ dội. Cô sợ không dám nhìn xuống phía dưới, toàn thân đều run rẩy, cô thực sự rất sợ hãi. Chạy như vậy cứ như kiểu bị kích thích do dính phải lăng tiêu hoa vậy, mà cô lại không thích kiểu kích thích này tí nào.

Sao những người này lại muốn bắt cô, cô trở về cũng đã lâu rồi, lại không có ai nhận ra. Có lẽ là phải đi thấp nhang xả xui thôi, cả người Trầm Phi Yên đều treo trên thang dây, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, chỉ sợ mình sợ ý một chút là có thể được gặp Diêm Vương.

Hiên Viên Hoàng còn chưa đến gần tòa thành nhưng khi ngồi từ xa nhìn lại thì thấy có mấy điểm đen nhộn nhạo trên tường thành của mình. Xe đến gần hơn thì điểm đen cũng càng lúc càng rõ ràng hơn, trái tim của hắn cũng vì thế mà muốn ngừng đập.

Hiển nhiên, hai người trên thang dây đang muốn bắt sống Trầm Phi Yên, đôi mắt Hiên Viên Hoàng lạnh băng lại như có lửa đang phun ra. Lấy ra khẩu súng cất trong ngực, nhắm vào phía hai người kia, chuẩn xác hai tiếng, hai người trên thang dây từ trên cao nặng nề rơi xuống như con bướm hồng cánh.

Trầm Phi Yên hoảng sợ thiếu chút nữa cũng nhảy khỏi thang dây, cô nghe thấy tiếng súng, sau đó là hai bóng ma xẹt qua trước mặt, trên chiếc váy trắng của cô cũng xuất hiện hai ba dấu máu nho nhỏ.

Cô run rẩy, xui xẻo không dám động đây, vẫn còn chưa biết phải làm thế nào cho phải. Lúc này, phía dưới đột ngột truyền lên tiếng hét điên cuồng: "Trầm Phi Yên, em nắm chắc thang cho tôi, bằng không có xuống âm phủ tôi cũng không để cho em sống dễ chịu đâu!"

Cả người Hiên Viên Hoàng tức giận, ngay cả hơi thở cũng như bị Trầm Phi Yên siết chặt trong tay đến không chịu nổi, hắn thật không dám tưởng tượng điều gì. Nhớ đâu, nhớ đâu Trầm Phi Yên...

Nghe thấy giọng nói truyền tới từ phía dưới, cô quay đầu nhìn lại, đôi mắt ngấn nước: "Tôi không động, anh mau tới cứu tôi xuống đi, huhu!"

Tình hình rất là gay cấn, lúc này mặc dù không có sát thủ truy giết, nhưng mà bản thân đang treo giữa không trung thế này nên không tránh khỏi sợ hãi, Trầm Phi Yên kêu cứu theo bản năng.

"Nắm chặt sợi dây, tôi lập tức đưa em xuống!" Hiên Viên Hoàng nhanh chóng chạy vào tòa thành, cố định mình bằng dây tường ở trên tầng cao nhất, trượt từ phía trên xuống, nhanh chóng ôm lấy Trầm Phi Yên.

Bắt đầu từ lúc được Hiên Viên Hoàng ôm vào người đó, cơn sợ của Trầm Phi Yên nhanh chóng tan đi, trong lòng cảm thấy ấm áp hơn nhiều. Hóa ra đây chính là cảm giác an toàn.

Cái ôm của Hiên Viên Hoàng đầy khoan dung, hơi thở của người đàn ông này lập tức tràn vào mũi Trầm Phi Yên khiến cô chợt cảm thấy ngượng ngùng. Co người lại trong lòng hần, thế giới lúc này đây tựa như yên bình mà dừng lại vậy.

Nương vào dây thừng, hai người cũng từ từ tiếp đất, chuyện đầu tiên Hiên Viên Hoàng làm là lấy tay che mắt Trầm Phi Yên lại, hần không muốn cô nhìn thấy thi thể của hai người kia đang phơi trên bãi biển.

Ôm Trầm Phi Yên trực tiếp đi vào tòa thành, sắc mặt của Hiên Viên Hoàng chưa giãn ra được là bao. Chuyện lần này khiến hần rất giận rồi. Không ngờ lại còn có ý đồ đụng tới Phi Yên của hần, đã vậy thì đừng trách hần không để ý đến cái tình nghĩa huynh đệ kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Đừng Mơ Tưởng Đến Việc Rời Xa Tôi

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Trầm Phi Yên dựa vào người Hiên Viên Hoàng, cả thân thể được bao quanh bởi hơi thở của hần khiến ọi nguy hiểm vừa rồi dường như cũng hóa thành hư không. Mấy phút trước có phải suýt nữa là cô đã đi gặp tử thần rồi không? Len lén ngẩng lên nhìn Hiên Viên Hoàng, nhưng khuôn mặt tàn khóc khiến cô nhất thời sợ hãi cúi thấp đầu.

Nhìn cô từ trên cao, trong lòng Hiên Viên Hoàng là rõ nhất, tìm hần như muốn vỡ ra. Tuy hần từng gặp phải không ít nguy hiểm, nhưng không có lần nào lại đáng sợ hơn so với lần này, điều này khiến hần kinh hãi không thôi.

"Chủ nhân!" Sa La ngập ngừng lên tiếng, nhìn thấy Trầm Phi Yên không có việc gì, tảng đá trong lòng cũng được trút đi.

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng đưa mắt liếc Sa La, rồi ôm Trầm Phi Yên lên lầu, tiến vào phòng.

Hôn, một cái hôn thiết tha mạnh mẽ ập tới khiến Trầm Phi Yên thiếu chút nữa hít thở không thông.

"Hiên Viên Hoàng...buông ra....." Đây không phải là nụ hôn dịu dàng trước đây, nó làm cho Trầm Phi Yên cảm thấy có điểm đau đớn, nhất định là có để lại vết tích trên người, cô khẽ kêu đau một tiếng.

Hơi thở Hiên Viên Hoàng trầm ổn, gợn sóng trong mắt không che dấu, hai tay hần nắm chặt lấy tay Trầm Phi Yên khiến cô cảm thấy đau vô cùng, thế nhưng trong lòng cô cũng hiểu được rằng hần đang rất sợ.

Qua hồi lâu, hồn dỗi trong lòng Hiên Viên Hoàng mới giảm đi một chút. Một giây sau, hần ngẩng đầu lên, khuôn mặt dữ tợn quay qua Trầm Phi Yên quát:"Em là người ngu ngốc sao? Tại sao lại dùng con đường này để đào thoát em có biết thiếu chút nữa là mình sẽ mất mạng không? Cứ coi như là bị bắt đi, thì tôi cũng không để em phải chết!"

Trầm Phi Yên sợ hãi lui về phía sau hai bước, cô không nghĩ là Hiên Viên Hoàng lại tức giận như vậy.

"Tôi cũng không phải tiểu thư công chúa gì, người khác tới bắt, chẳng lẽ tôi cứ để người khác muốn làm gì thì làm soa? Tôi có tay có chân, dĩ nhiên là tôi có thể tự bảo vệ mình!" Cảm thấy uất ức, cô cũng không có ý làm như vậy, người khác tới bắt cô, đương nhiên cô phải chạy trốn rồi!

"Em có thể bảo vệ mình sao? Nếu tôi không quay về gấp, có lẽ giờ này em đã sớm ngã xuống tan xương rồi, em cảm thấy em có năng lực tự bảo vệ mình sao?" Hung tợn nhìn người phụ nữ không biết hồi cải kia, Hiên Viên Hoàng không khỏi phát hỏa.

Những người vô dụng thì đều bị đối xử như nhau, đây chính là điểm khiến Trầm Phi Yên vô cùng bất mãn.

"Tôi là vậy đấy, thế nào, cũng không phải chuyện của anh, tôi chẳng liên quan gì tới anh cả!"

"Em là người như vậy, em cũng là người phụ nữ của tôi, em có hiểu không?"

"Tôi không phải phụ nữ của anh, tôi là của bản thân tôi, anh đừng có tùy tiện chụp mũ cho người khác như vậy. Anh thả tôi ra, tôi còn phải về nhà." Người đàn ông bắt nạt phụ nữ này lại còn hung dữ nhìn cô. Cô tốt xấu gì cũng lăn lộn trên thương trường bảy tám năm nay rồi, cũng không phải con cừu nhỏ để người ta dễ dàng làm thịt, cô là một người phụ nữ mạnh mẽ. Trầm Phi Yên tức giận bất bình, không thả cô đi, đã vậy hiện tại còn quản cả việc cô phải tránh né kẻ thù thế nào, việc này khiến cho cô không biết nói gì hơn nữa. Giây phút trước mới vừa âm áp chưa lâu thì lập tức trở nên nóng nực mùi thuốc súng, giữa hai người nổi lên sóng gió, lửa giận bắn ra bốn phía.

Khi nghe thấy Trầm Phi Yên nói muốn về nhà, người phụ nữ này mỗi lần gặp mặt đều muốn tránh khỏi hần khiến cho lửa giận trong lòng hần bốc lên.

"Không, cả đời em cũng đừng mơ tưởng đến việc rời khỏi tôi!" Hiền Viên Hoàng bá đạo nhìn Trầm Phi Yên, hắc giống như hoàng đế nhìn giang sơn bằng nửa con mắt, đáng về độc nhất vô nhị này làm cho Trầm Phi Yên không thể phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: La Hét Trên Giường

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Bị hạn chế hoạt động khiến cho Trầm Phi Yên hoàn toàn mất đi tự do cá nhân, cô tức tối nghiêng răng.

"Anh thật quá ngang ngược, dựa vào cái gì mà không thả tôi đi, tôi không phải là phụ nữ của anh, yêu cầu anh thả tôi ra!"

"Tôi ngang ngược như vậy đây, ở Hồng Kông này, tôi là hoàng đế. Tôi nói em là người phụ nữ của tôi thì em chính là người phụ nữ của tôi!" Hiền Viên Hoàng cũng không chịu lùi bước, cường thế nói thốt ra mệnh lệnh của mình.

Trầm Phi Yên cảm thấy tức giận đến nỗi không còn lời nào để nói, đối với một người tự cao tự đại thế này, nói lý với hắn cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi.

Không thèm nói lại, Trầm Phi Yên đẩy Hiền Viên Hoàng ra, bước về phía cửa.

"Em muốn đi đâu?" Gan người này cũng lớn thật, dám đẩy hắn ra.

Nghiêng đầu qua chỗ khác mà tức giận nhìn dáng vẻ mặt của Hiền Viên Hoàng, trong lòng Trầm Phi Yên vô cùng có phản cảm với người đàn ông như vậy. Ngang ngược, lạnh lùng, không cho phép người khác phản kháng, thậm chí nghĩ cái gì thì làm cái đó, hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của cô. Đàn ông như vậy, khiến người khác chán ghét cực kỳ.

"Anh cứ ngây ngô mà làm hoàng đế một mình đi, ở bên anh làm tôi hít thở không thông, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí, được chưa?"

Nhìn Hiền Viên Hoàng đầy chế giễu, Trầm Phi Yên cố ý lấy tay bóp cổ mình, trưng ra bộ dạng thiếu không khí.

"Phải không?" Lạnh lùng hỏi lại một cách đầy nghi hoặc, hắc cười nhạt lại khiến cho Trầm Phi Yên cảm thấy lạnh sống lưng lạnh buốt, nụ cười này tạo cho cô một dự cảm rất xấu.

"Em không thể thở được đúng không? Vậy để tôi cung cấp không khí cho em, đến chừng nào em thở được mới thôi." Hiền Viên Hoàng vừa dứt lời liền kéo Trầm Phi Yên qua, đè cô xuống giường.

"Anh thật vô si, buông ra, tôi không thở được!" Bị đè xuống cực kỳ khó chịu, Trầm Phi Yên lập tức nhìn vào ánh mắt Hiền Viên Hoàng, muốn đoán xem hắn đang ý gì. Mỗi lần hắn muốn cô, đôi mắt đen láy như trân châu sẽ tỏa ra thứ ánh sáng bảo thạch chứa đầy những khát vọng bùng cháy.

Hiền Viên Hoàng hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng của Trầm Phi Yên, trực tiếp cởi hết quần áo cô bằng một tay. Bây giờ, hắn muốn dùng thân thể của mình để chứng minh sự tồn tại của cô, dùng thân thể của hắn để cảm nhận được sự ấm áp của cô, còn cả tiếng tim đập nữa.

Cô có biết? Đã nhiều ngày nay, chỉ vì một tên nhóc con mà khiến hắn sút đầu mẻ trán, một ngày không gặp cô như cách xa cả ba năm, đại khái có thể hình dung rằng cuộc sống vài ngày nay của hắn đều dồn hết cho công việc.

Mỗi lần nghe thấy cô lên tiếng kháng cự, hắn đều trở nên không kiềm chế được bản thân, làm cho hắn không còn là chính mình nữa. Hắn không cách nào khống chế tâm tình của mình, thậm chí còn không có cách nào nói chuyện tử tế với cô, hai người vừa gặp mặt liền khác khẩu làm cho hắn không biết phải xử lý thế nào, chỉ có thể lựa chọn chiếm đoạt lấy thân thể của cô, gắn kết cô với mình vào làm một.

Nụ hôn nóng bỏng, mạnh mẽ, nhanh chóng như núi lửa phun trào. Dần dần, Trầm Phi Yên bị tan chảy bởi nụ hôn rực lửa đó, dần dần mất đi ý thức của mình, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể để mặc cho người kia chiếm lấy đôi ối cô.

Dùng lực cưỡng ép nắm cánh tay của cô vào trong ngực, nặng nề hôn, mỗi một lần đều lưu lại dấu ấn nhàn nhạt màu anh đào, dần dần chuyển thành màu tím thâm, in trên da thịt trắng nõn của Trầm Phi Yên.

Vật cứng rắn của hắn chạm vào nơi mềm mại của Trầm Phi Yên khiến cho thân thể cô cứng đờ, người đàn ông này thật không còn gì để nói. Nhanh như vậy mà đã tấn công khiến cho cô cảm thấy hoảng sợ.

"Cảm nhận được sao?" Hiền Viên Hoàng nở nụ cười trêu tức, toàn thân cô trở nên cứng ngắt cũng vì 'thứ kiểu ngạo kia đang ở trước bụng cô'.

Hai gò má đột nhiên đỏ bừng, khuôn mặt lập tức hồng lên, Trầm Phi Yên thật muốn đào hố mà chui xuống, người đàn ông này càng ngày càng háo sắc, cô nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Người Hoàn Rất Trúc Trắc

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Nhìn người phụ nữ trong lòng vì hành động của hắn mà trở nên xấu hổ đỏ mặt, cả người đỏ lên như một thứ quả chờ hắn đến thưởng thức.

Khuôn mặt quyến rũ, cặp mắt hạnh trong như nước hồ thu sớm tràn đầy màu sắc ái tình khiến người khác tiêu hồn. Không chỉ có vậy, mùi hương của người phụ nữ lúc này thơm ngát làm Hiên Viên Hoàng phân tâm, bộ phận dưới thân càng trở nên đau hơn.

Người phụ nữ này có một bản lãnh sát nhân vô hình, sau khi lột xác, cô càng làm cho kẻ khác khó có thể khống chế nổi bản thân mình. Bất kể là lúc nào cô cũng luôn làm cho hắn mất đi sự kiểm soát.

"Em nhìn tôi như vậy, làm tôi càng muốn lập tức ăn em!" Bàn tay to nhẹ nhàng ấn vào ngực Trầm Phi Yên, thân thể mềm nhũn tản ra một loại mùi hương quyến rũ.

"Anh, anh thật vô sỉ...!" Nghe mặt nửa ngày, Trầm Phi Yên liền hét to, cô giãy dụa cũng không thoát khỏi kiểm soát của hắn, thậm chí ngay cả thân thể cũng có cảm giác quái dị. Cô cảm thấy thân thể mình biến hóa rõ ràng, cùng với hành động của Hiên Viên Hoàng càng thêm nhạy cảm. Thân thể dâng lên một trận khô nóng, thậm chí còn có một cảm giác khát nước, khi nhìn thấy làn da màu đồng của Hiên Viên Hoàng thì cô thật muốn lao vào để thỏa mãn cơn khát.

Trong lòng tự phi nhỏ chính mình, sao cô có thể động tình vì người đàn ông này chứ, có phải cô điên rồi không?

Hiên Viên Hoàn cũng không để ý đến câu chửi của Trầm Phi Yên, hắn chỉ là căn cứ theo ý của mình mà hành động, ngón tay của hắn xuyên xuống phía dưới, liên tục qua lại khiến người khác vui sướng không ngừng.

Nhân lúc cổ Trầm Phi Yên đang cứng ngắc, Hiên Viên Hoàng cố ý phả hơi nóng vào, tùy tiện hôn lên vành tai Trầm Phi Yên, sau đó nói: "Em bảo tôi vô sỉ, tôi như vậy không phải làm cho em hạnh phúc sao, tôi thích thấy em la hét ở dưới thân tôi."

"A..." Trầm Phi Yên kinh ngạc kêu lên, ngón tay của người đàn ông này đang đặt ở chỗ nào vậy? Huhu, cô thật muốn khóc mà không nổi, 'chỗ sắc' như vậy mà hắn cứ tự nhiên tiến vào trong thân thể cô.

"Haha, em thật sự rất ngây thơ, tôi nói không sai chứ?" Người nào đó đùa giỡn vui vẻ, tựa nhớ rất hương thụ tiếng kêu sợ hãi của Trầm Phi Yên.

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!" Những lời cảnh cáo kia vừa nói ra, ngón tay tà ác bắt đầu tiến sâu vào bên trong làm cho toàn thân Trầm Phi Yên giật mình co người lại. Bị dị vật xâm nhập khiến cô hét ầm lên.

Ôm phụ nữ trong lòng, cho tới bây giờ Hiên Viên Hoàng chưa lấy lòng phụ nữ nào, lúc này đây, hắn đè nén dục vọng của mình, muốn Trầm Phi Yên vì hắn mà hưng phấn.

"Vui không?" Giọng nói Hiên Viên Hoàng khàn khàn, ám muội lại khiến cho kẻ khác không chịu nổi.

"Hừ...khó chịu, rút ra ngoài...!" Tinh thần không chịu đựng nổi mà bản thân lại còn dễ dàng thỏa hiệp, Trầm Phi Yên cố gắng để không thuận theo ý Hiên Viên Hoàng.

"À..." Hiên Viên Hoàng cố ý kéo dài lời đang nói, vẻ mặt giống như vừa mới ngộ ra điều gì.

"Hóa ra là do kỹ thuật của tôi chưa tốt, xem ra, tôi phải càng nỗ lực mới được!"

"A!" Trầm Phi Yên bỗng sợ đến ngây người, không thể tin được khi nhìn thấy vẻ điên cuồng tùy tiện trong mắt hắn, toàn thân cô nhanh chóng rét run lên.

Chẳng lẽ người đàn ông này muốn làm ra chuyện khiến cô khó xử sao?

Chương 64: Muốn Tôi Sao?

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Trầm Phi Yên nhưng Hiên Viên Hoàng lại cho rằng cô rất đáng yêu, cái gì cũng viết hết lên trên mặt, hoàn toàn không có bất kỳ một chút giấu diếm nào.

"Đúng như em nghĩ, tôi sẽ làm chuyện để em phải cảm thấy xấu hổ!" Cố ý trêu đùa người trong lòng, lúc này Hiên Viên Hoàng mới phát hiện rằng, thì ra tán tỉnh người yêu lại có cảm giác vui sướng như vậy.

Phụ nữ từ trước cho tới giờ đều là bọn họ hầu hạ hần, mà hần cũng chỉ vì nhu cầu phát tiết của mình, nên căn bản không lãng phí thời gian mà đi tán tỉnh người ta. Nhưng hiện tại, hần đã biết được thú vui tán tỉnh này có thể khiến phụ nữ càng thêm xinh đẹp, để lộ ra một mặt rất động lòng người.

"Còn nữa! Anh, cái tên biến thái này!" Khuôn mặt nhỏ tức giận đỏ lên như quả dâu tây, Trầm Phi Yên dùng sức giãy dụa, hai chân đạp loạn xạ về phía trước, hoàn toàn không có một chút mục tiêu.

Cũng may Hiên Viên Hoàng nhanh tay nhanh chân, dùng sức giữ hai chân của cô, hần nghiêm túc nhìn Trầm Phi Yên khuyên nhủ: "Nếu em tưởng rằng cuộc sống sau này như quả phụ, chẳng lẽ em chỉ muốn tôi dùng ngón tay này phục vụ em, em có thể tiếp tục nha."

"A... Tôi phát điên mất...!" Nói không thông, thậm chí còn nói cả chuyện lấy ngón tay phục vụ, Trầm Phi Yên nghĩ chẳng có chuyện gì mà Hiên Viên Hoàng không dám nói.

Buồn bực cười, thấy cả người Trầm Phi Yên tức giận không nhẹ, Hiên Viên Hoàng cũng không có ý định tiếp tục trêu đùa nữa, hần có cảm giác rằng mình có thể là người đầu tiên trở thành thái giám chỉ vì nín nhịn, hần cũng không muốn trở thành quỷ đói trong khi thức ăn lại bày ra ngay trước mắt.

Ngón tay nhẹ nhàng câu dẫn, khuấy động hồ nước mùa xuân gọn sóng khiến cho lửa giận trong người Trầm Phi Yên tan biến hết, chỉ còn lại sự khô nóng đang cấp tốc chiếm lấy thân thể.

"Đừng...A..." Không chịu đựng nổi khiêu khích, thân thể Trầm Phi Yên bất an giãy dụa muốn thoát ra, thế nhưng thân thể như có lại rất khát vọng. Chuyện đó khiến cô trở nên luống cuống, người đàn ông này rốt cuộc đã làm gì với cô mà lại có khiến cô thay đổi thành như bây giờ.

"Em rất đẹp, trong lòng tôi, em vẫn luôn là đẹp nhất. Không có gì phải xấu hổ cả, Phi Yên, nhìn tôi!" Giọng nói mê hoặc xa xăm mà trong trẻo lạnh lùng, giống như một dòng nước suối trong mát rót vào thân thể đang khô nóng của Trầm Phi Yên. Không bị không chế, cô liền mở mắt ra lập tức bắt gặp ánh mắt thiêu đốt của người trước mặt, say sưa nhìn cô không chớp mắt.

"Muốn không?" Hiên Viên Hoàng rút ngón tay của mình ra, rõ ràng đã cảm nhận được độ ẩm của thân thể cô hết sức thích hợp với hần.

Gương mặt ngây thơ, Trầm Phi Yên lắc đầu, thế nhưng lại muốn gật đầu, sự phân vân không biết nên gật hay lắc này khiến cô ngày càng trở nên mờ mịt.

"Đó chính là muốn, muốn tôi phải không?" Hiên Viên Hoàng tiếp tục hỏi, đôi tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi Trầm Phi Yên.

Bên môi tựa hồ bị tay hần nhẹ nhàng chạm lên ngọn lửa, khiến cho khát vọng toàn thân Trầm Phi Yên trở dậy. Không chần chờ, cô mở miệng cắn lấy ngón tay Hiên Viên Hoàng.

Hành động này căn bản chính là châm lửa, hô hấp Hiên Viên Hoàng trở nên gấp gáp, đôi mắt sâu thẳm càng thêm tối tăm bất định, chính hần cũng không ngờ Trầm Phi Yên lại làm như vậy.

Đây là kết quả cho sự cố gắng, thế nhưng cái hần hy vọng chính là người phụ nữ này vĩnh viễn trầm mê ở trong thân thể của hần, không để cho cô nghĩ cách trốn tránh hần nữa. Nhưng xem ra, hiện tại chính hần cũng đang say đắm như cô, không cách nào tự kiềm chế mà tiến sâu vào.

Chương 65: Tuy Hai Mà Một (18+)

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Vào thời khắc đỉnh cao của dực vọng sôi sục dâng trào, thân thể của cô và hắn như hòa làm một.

Đôi môi hồng nhuận hơi hé mở, thoát ra hơi thở thơm ngát mùi đàn hương làm cho cơ thể hắn cứng ngắc trong giây lát. Hương thơm ấy như một chất xúc tác khiến Hiên Viên Hoàng không thể khắc chế dực vọng đang thiêu đốt trong nội tâm hắn. Hắn thấy bản thân mình như rơi vào hố sâu không đáy, cho dù hắn có bản lĩnh mấy cũng không thể nào vùng vẫy thoát ra được.

Nếu không thể thoát thì chi bằng cứ tiếp tục trầm luân. Nghĩ vậy, Hiên Viên Hoàng không phải đắn đo chần chừ thêm một giây một phút nào nữa. Hắn không cần phải chờ đợi, cô đã ở trong lòng hắn, cô vĩnh viễn thuộc về hắn.

Hắn dùng đôi chân rắn chắc mạnh mẽ tách đôi chân trắng nõn thon dài của cô ra, môi hắn chậm rãi nở nụ cười mang theo ý cưng chiều. Thế nhưng hắn phát hiện ánh mắt Trầm Phi Yên lại đờ đẫn, ý thức cô飄飄 điều tại chốn nào.

Trong lúc Hiên Viên Hoàng đang hoang mang cùng bối rối thì cô lại mãi đeo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Cô cảm thấy ngượng ngùng khi thân thể lỏa lồ không chút che đậy phô bày trước mắt Hiên Viên Hoàng, thêm nữa, nụ cười yêu chiều của hắn làm cô sùng sốt vô cùng, trong phút chốc tựa hồ như có hàng trăm tia chớp không ngừng bắn ra bịt chặt đôi môi, khiến toàn thân cô run rẩy như có dòng điện chạy qua, không thốt nên lời.

Bỗng con đầu nhói xuất phát từ sự xâm chiếm mạnh mẽ kéo cô trở về với thực tại, ánh mắt thất thần cuối cùng cũng khôi phục một chút ý thức.

"Em đang nhìn gì? Ở trong lòng tôi mà trong mắt em chẳng hề có tôi sao?" Ngữ khí Hiên Viên Hoàng lạnh như băng. Người phụ nữ đáng ghét này, đang ở thân mật trong ngực hắn mà tâm hồn để tận đâu đâu, thật sự làm cho hắn tức chết. Hắn hồ nghi chẳng lẽ bản thân không có chút mị lực nào, không có nửa điểm thu hút cô?

Nghĩ đến đây, hắn thật muốn hung hăng trừng phạt cô vì tội không chuyên tâm. Nghĩ là làm, hắn thúc mạnh khiến "con rồng lớn" hoàn toàn nhập vào nơi sâu nhất trong cô, cảm nhận được nơi mẫn cảm của cô co rút, gắt gao siết chặt lấy thân thể hắn khiến hắn càng thêm bị kích thích mà điên cuồng va chạm.

"A... anh... A..." Trầm Phi Yên cảm thấy đau rất cùng khoái cảm, miệng vô thức phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Thứ cứng rắn nóng bỏng của hắn vùi sâu trong thân thể cô càng lúc càng sưng to tựa như hủy diệt mọi thứ trên đường tấn công của nó. Hiện tại, hắn cảm thấy thân thể người con gái dưới thân như có ma lực vô hình, hút chặt mọi sức mạnh của hắn khiến hắn không ngừng bộc phát dực vọng.

"Đây là... sự trừng phạt vì tội lơ đãng... của em..." Hơi thở Hiên Viên Hoàng như đứt quãng, vừa nói hắn vừa hung hăng động thân, tùy trong lòng thỏa mãn vui sướng nhưng vẫn có chút buồn bực khi nhớ đến ánh mắt lơ đãng ban nãy của cô.

Nghe hắn nói thế, Trầm Phi Yên ngẩn người, hắn vì cô xao lãng mà tức giận?

"Anh cười trông rất đẹp!" Khóe môi cong lên yếu ớt, cô nhận ra mình đã làm hắn nổi giận, lập tức ôm chặt cổ Hiên Viên Hoàng nhẹ giọng nói.

Cười đẹp gì chứ, cô không nhận thấy sức lực đàn ông tràn trề của hắn sao? Hiển nhiên Hiên Viên Hoàng không hài lòng với câu trả lời của cô. Nhưng lời này cho thấy cô vẫn nghĩ về hắn, trong mắt cô vẫn có hắn. Nghĩ đến đây, tâm tình hắn tốt lên không ít.

Khi tinh thần được giải tỏa thì tinh lực càng thêm hưng phấn kinh người. Hắn gắt gao ôm lấy Trầm Phi Yên từ phía sau lưng, dùng sức tiến vào, tư thế này ban đầu có chút khó khăn khi chế ngự cô. Dù vậy cường độ không hề giảm sút, mỗi lần ra vào càng thêm mãnh liệt, cơ hồ như muốn nghiền nát cơ thể nhỏ bé của cô ra thành trăm mảnh.

Nếu có thể so sánh cuộc hoan lạc này với từng bậc cầu thang, thì sau mỗi lần vận động tựa như tiến thêm được một nấc, tiết tấu càng nhanh, mạnh càng dễ dàng đưa con người ta lên đến đỉnh cao nhất.

Từng giọt mồ hôi của hai thân thể giao nhau, hòa nhập tạo thành một dòng chảy thống nhất thấm đẫm ga giường. Tương chừng như gió biển chỉ biết gào thét lại khiến cho người ta ngạc nhiên khi đôi lúc phát ra những cung bậc mềm mại dịu dàng. Ngược lại, giọng nói trầm ấm thương ngày của người đàn ông lại có thể trở nên thô suyền, mỗi một lần hít thở lại tựa như đại dương đang rít gào, khiến căn phòng cơ hồ ngập tràn con phong ba bão táp.

Hai thân thể không ngừng triển miên quấn quýt, giống như thân dây leo xoắn vào nhau, nhất thời không thể phân biệt đâu là anh, đâu là cô nữa rồi. Bóng hình tươi đẹp này như khẳng định rằng trong anh có cô, ngược lại, trong cô lại có anh. Tất cả như tan ra hòa làm một...

"... A..." cuối cùng cô thét lên một tiếng chói tai, buông lỏng cơ thể vừa mới chạm đến đỉnh của sự vui sướng, vô lực dựa vào khuôn ngực cường tráng của người đàn ông. Cả thân thể Trầm Phi Yên giống như bị nhấn chìm trong nước biển thơm nồng, toàn thân phủ một tầng mồ hôi, óng ánh phản chiếu trên làn da mịn màng không tỳ vết của người con gái.

Giờ đây đầu óc Trầm Phi Yên trống rỗng, giống như trên mặt biển lặng sóng không có gì khác ngoài một đám mây mỏng manh lơ lửng trôi đi, mỏng tới mức khẽ chạm tay là khiến nó rớt xuống mặt nước trong nháy mắt. Cô lúc này chỉ tồn tại một sự tĩnh lặng đến gai người, cùng với âm thanh thô suyền của hắn truyền tới bên tai từ phía sau.

Chương 66: Con Trầm Luân Cuồng Loạn (18+)

Convert + Beta: Mãi Mãi

Editor: Lôi

Hôn là phương thức thấp lên ngọn lửa yêu đương tốt nhất trên hết, nhưng tay lại là thủ pháp mị hoặc nhất, dễ dàng khơi gợi lên cơn say tình ái đối với các cặp người yêu. Và dĩ nhiên điều này cũng không ngoại lệ với Hiền Viên Hoàng và Trầm Phi Yên, hắn đem tất cả những phương thức tuyệt vời nhất đặt hết lên thân thể ngọc ngà của cô, giúp cả hai dâng trào nhiệt huyết mà chạm tới đỉnh của cơn khoái cảm. Hắn là một tay lão luyện tình trường còn cô lại như tờ giấy trắng thuần khiết làm sao có thể chống lại sức công phá của hắn, chỉ còn biết hòa theo hắn mà đừng đưa phóng túng.

Bầu trời lúc này cũng chưa ngả về đêm, hai người lại không cảm thấy mệt mỏi, mỗi một lần đụng đưa thì thân thể Hiền Viên Hoàng đều kéo căng ra như cây cung, dùng sức đi vào rút ra, găt gao dây dưa ở bên trong cùng nỗi người trong ngực. Hắn không nghĩ cô lại trốn tránh, lại càng không nghĩ cô muốn thoát khỏi sự chiếm đóng do “con mãnh thú” tạo ra của hắn. Vì thế, hắn chủ động xuất kích.

"Phù phù... mệt quá... Không được..." Cô nặng nề hít thở, sớm đã không chịu được sự xâm chiếm mạnh mẽ của hắn, bắt đầu nức nở cầu xin, nhưng đối với người nào đó đang chìm đắm trong bể nhục dục thì dĩ nhiên không màng đến sự uất ức của cô.

Hai tay dùng sức nâng cặp mông trắng nõn, hắn mạnh mẽ vọt vào một lần nữa, không có gì trở ngại, thân thể họ đã quá quen thuộc nhau. Thế nên không đầy một giây sau, thân thể cô đã chuẩn bị kỹ càng để nghênh đón sự công phá “tàn ác” của hắn.

"A..." Trầm Phi Yên yếu ớt kêu lên, tiếng rên rỉ của cô tuy rất khẽ nhưng tựa hồ như lời ní non riêng với hắn, làm cho tâm trạng Hiền Viên Hoàng càng thêm phấn khích không thôi.

Hắn động mạnh thất lưng, dùng thứ cứng rắn ma sát vào điểm mẫn cảm của Trầm Phi Yên, khiến cô không thể tự chủ mà phát ra tiếng ngâm nga mất hồn.

"Rõ ràng em đang rất muốn tôi, đừng nói chệch lòng mình như thế, thân thể em đã bán đứng em rồi, bảo bối!" Hiền Viên Hoàng lên giọng xấu xa, sức lực cũng không hề giảm, hắn kiên trì ghi lại dấu vết hoan ái trên người Trầm Phi Yên một lần nữa. Hắn nhấn người, đem dục vọng của mình tràn đầy căng chặt trong cơ thể cô, cho tới khi vào đến nơi sâu nhất... Số mệnh của cô và hắn định sẽ mãi không thể tách rời.

Từng giọt mồ hôi trên cơ thể cô và hắn lần lượt bốc hơi, nhiệt độ nóng bỏng cùng hơi nước mờ hồ bao trùm lấy hình bóng hai người, khiến thân thể đang khảm sâu vào nhau tựa như hai con cá Tương Như Dĩ Mật trong truyền thuyết, không có khe hở hay bất cứ khoảng trống nào giữa hai con người đang triền miên dây dưa này, càng không thể phân chia đâu là cô và đâu là anh, có chăng chỉ là một thể thống nhất. Cho dù Trầm Phi Yên lớn tiếng cầu xin tha thứ, tha thiết yêu cầu Hiền Viên Hoàng cho cô ngoi lên bờ thoát khỏi sự phóng túng, thì hắn cũng sẽ kéo cô xuống dòng nước lũ của dục vọng, không chút nương tình mà nhấn chìm cô vào giữa trung tâm dòng chảy ấy. Hắn nhất định sẽ bám theo cô, theo dõi nhất cử nhất động của cô, khiến cô đừng nghĩ có thể trốn tránh hắn.

Một ngày chìm trong bể dục, nồng nàn như vậy, khiến hai người vô cùng thỏa mãn.

Thời gian tựa hồ như đóng băng, hoặc đúng hơn là bọn họ không để ý đến thời gian, chỉ biết hưởng thụ niềm vui sướng cùng nhau, không đoái hoài đến vận vật xung quanh mình. Hai cơ thể đồng đưa theo nhịp, triền miên mãi không thôi...

Cho đến khi, Trầm Phi Yên không chịu được sự cuồng dã của hắn mà ngắt đi, lúc đó Hiền Viên Hoàng mới lưu luyến rời khỏi thân thể cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, lướt nhẹ môi mình lên đôi môi anh đào gợi cảm của cô đầy dịu dàng.

Người phụ nữ này thật giống hoa anh túc, đẹp nhưng vô cùng nguy hiểm. Khiến hắn giống như con nghiện, đã nếm thử một lần thì không thể buông tay. Nếu cô cùng hắn sống chung, nhất định bọn sẽ hàng đêm sinh ca, triền miên lưu luyến không rời.

Trong đêm tối tĩnh lặng, Hiền Viên Hoàng ôm Trầm Phi Yên chậm rãi chìm sâu vào mộng đẹp.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng Trầm Phi Yên cũng tỉnh giấc. Mí mắt cô khẽ động đậy rồi chậm rãi mở ra. Cô cảm thấy chưa lần nào mệt mỏi đến như vậy, toàn thân đau nhức, tay chân rã rời, toàn bộ xương cốt cơ hồ như bị nghiền nát, cô chỉ muốn ngủ lại ngay tức khắc.

Hiền Viên Hoàng chết tiệt, sao hắn lại có thể làm mạnh đến như vậy. Hắn thực sự không biết mệt sao? Hại cô không thể bước xuống giường, thậm chí toàn thân bần rần như bị bệnh.

Cuộn tròn người trong chăn, Trầm Phi Yên chẳng muốn đi ra ngoài một chút nào. Với bộ dạng thảm hại này, nếu bước đi nhìn cô chẳng khác nào một chú chim cánh cụt lạch bả lạch bạch.

Bỗng có tiếng đập cửa dồn dập vang lên, như muốn nói người ngoài cửa rất vội, không muốn chờ đợi dù chỉ một giây.

Trong lòng thăm bất mãn, kẻ nào cả gan quấy rầy cô ngủ. Tuy rằng không muốn nhưng Trầm Phi Yên vẫn cố gắng đứng lên.

Tiếng gõ cửa lại vang lên một cách thiếu kiên nhẫn. Cô hơi kinh ngạc, mặc dù Hiên Viên Hoàng không có trong phòng nhưng không vì thế mà có người dám làm càn, thế nên cô không đoán ra được rốt cuộc ai lại dám đến phá rối giấc ngủ của cô trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thiếu Niên Xấu Hồ

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Chân đi khắp khiêng, miệng không ngừng nguyên rủa Hiên Viên Hoàng chết không được tử tế, cô còn độc mồm trù “người anh em” của hắn bị hòng, cho hắn cả năm cũng không thể “làm ăn” được gì. Mỗi một bước đi, Trầm Phi Yên cảm thấy người mình như bị lăng trì, đau đớn. So sánh cô lúc này với loài bạch tuộc quả không sai, khổ sở lê bước như động vật không xương, đau chết đi được.

Đều là do cái tên không biết tiết chế kia hại, cho dù hắn thích đến cỡ nào cũng không nên hành hạ cô thành thế này chứ, biến cô thành người chẳng ra người, ngòm không ra ngòm, thật giống con bạch tuộc không xương xấu xí. Bị kịch chính là, cô lớn từng này mà bước đi loạng choạng y hệt một đứa trẻ con đang tập đi.

"Có chuyện gì?" Vừa mở cửa, Trầm Phi Yên tức giận, không kiên nhẫn hỏi.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên ngây người, tự hỏi ở đây sao sinh ra nhiều trai đẹp vậy?

Sa Khung đứng ngây trước cửa, vừa nhìn thấy cô gái có gương mặt trắng trẻo thì lập tức đỏ ửng. Cậu ta vội vàng cúi thấp đầu không dám ngược nhìn Trầm Phi Yên, nhưng trong giây lát cũng đủ cho cậu ta thấy “cánh xuân” trước ngực cô, khe rãnh mề người thấp thoáng ẩn hiện.

"Mời... mời... mời cô mặc quần áo tử tế ạ." Sa Khung ngượng ngùng khom lưng, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp thốt lên được vài chữ. Nếu thấy cái gì không nên thấy, nhất định cái mạng nhỏ của cậu sẽ không giữ được.

"Á..." Lúc này cô mới nhớ tới thì đã... hơi muộn, Trầm Phi Yên phát hiện quần áo trên người vô cùng xộc xệch, có vài cái nút còn bị bung ra, đã vậy trước ngực đầy dấu hôn đậm nhạt. Nói một cách khác, khuôn ngực cảm dỗ của cô đều được phô bày hết cho người đối diện “chiêm ngưỡng”.

Cuống quít cài nút áo cẩn thận, cô xấu hổ hỏi: "Cậu tìm tôi có chuyện gì? Tôi không quen cậu."

Sa Khung đứng chôn chân phía sau một lúc mới dám ngẩng đầu lên, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, hơn nữa vừa chứng kiến cảnh tượng như vậy, tuy rằng tuổi cậu cũng không lớn lắm nhưng cũng khiến Sa Khung lập tức hiểu được đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao cậu cũng chỉ là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nên bộ dạng của Trầm Phi Yên cũng dọa đến cậu ít nhiều. Sa Khung hít một hơi sâu như lấy hết can đảm, nghẹn ngào thành khẩn nói: "Phu nhân, xin cô cứu chị gái của tôi, cậu chủ đuổi chị tôi ra khỏi tòa thành mất rồi."

Nghĩ đến việc cậu chủ sa thải chị mình, Sa Khung chỉ có thể cuống quít đến gặp cô van xin cầu cứu. Tuy lần đầu gặp, nhưng cậu cảm thấy cô chính là người duy nhất có thể cứu được chị gái mình.

Nếu không phải hôm nay cậu tình cờ đến đây thăm chị thì cậu cũng chẳng biết trong này có phụ nữ. Tòa thành là tài sản của tổ tiên Hiên Viên gia mấy đời để lại, rất ít người lui tới, được xem như một nơi tôn nghiêm, không bao giờ có chuyện cậu chủ dẫn phụ nữ về đây chơi đùa. Vì thế Sa Khung rất thích nơi này.

"Chị gái cậu là ai vậy?" Trầm Phi Yên mơ hồ, ngược nhìn cậu thanh niên ngây ngô trước mặt, lại cảm thấy đường nét cậu ta nhìn rất quen thuộc như đã gặp ở đâu rồi, nhưng cô suy nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra.

Sa Khung vừa nghe, đáy mắt lập tức ngân ngấn nước, nói: "Chị tôi tên Sa La, là quản gia của tòa thành này. Bởi vì lần trước sơ suất không bảo vệ tốt phu nhân, cậu chủ tức giận liền sa thải chị, không cho ở lại Hiên Viên gia nữa, thậm chí còn đuổi ra khỏi thành bảo. Tôi xin cô cứu chị tôi với. Cả nhà chúng tôi đều là người giúp việc của Hiên Viên gia, cha mẹ chúng tôi cũng vậy, cả đời phục vụ ở đây và mất tại nơi này. Vì thế nơi đây đối với chị rất đồi thiêng liêng và là chỗ ở duy nhất, nếu chị bị đuổi đi, chị sẽ chết mất."

Giờ phút này Trầm Phi Yên mới tỉnh ngộ, đường nét đẹp trai của cậu thiếu niên này đúng là rất giống Sa La.

Sa La, cô gái có gương mặt lạnh như băng kia, tuy luôn vô cảm và đậm mực, nhưng luôn xử lý mọi việc thỏa đáng, ngày hôm đó lại còn chu đáo mang cho cô một lọ hoa Tường Vi thơm ngát. Một người tốt như vậy, bởi vì không bảo vệ được cô nên bị sa thải.

"Cậu dẫn tôi đi gặp Hiên Viên Hoàng ngay, cái tên lạnh lùng độc ác, sao chỉ vì một việc con con liền đuổi một người luôn trung thành và tận tâm như thế chứ!!" Trầm Phi Yên nghĩ đến mà bốc hỏa, một cô gái nhỏ bé như Sa La căn bản không thể địch lại năm tên đàn ông to con đó, Hiên Viên Hoàng không phải có ác ý hay sao?

"Cám ơn, cám ơn phu nhân!" Đôi mắt ngập nước tràn đầy vẻ kích động, Sa Khung khẽ đưa tay quệt mắt, nhanh chóng dẫn Trầm Phi Yên đi đến đại sảnh gặp Hiên Viên Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cú Ngã Ngoài Ý Muốn

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Trong lòng Trầm Phi Yên vẫn còn cảm thấy có chút áy náy đối với Sa La, hôm đó cô đột nhiên nổi giận vô cớ, vậy mà Sa La cũng chỉ yên lặng chịu đựng rồi mang hoa Tường Vi như tạ tội với cô. Hiện tại cô áy náy lại bị Hiên Viên Hoàng trách phạt, khiến cho cô càng áy náy không thôi.

Nghĩ đến đây, cô quỳnh cả lên, chẳng thèm bận khoản chuyện gì, cả người quáng quàng lao như bay về phía trước.

Chưa đầy một giây đồng hồ, con đau nhức phía dưới chân ập đến, khiến toàn bộ thân thể nhức nhối quyết không nghe đôi chân sai bảo mà sựng lại, làm cho cả thân hình cô lao đảo.

Cô nhắm mắt sợ hãi, giờ phút này Trầm Phi Yên càng muốn bám sát Hiên Viên Hoàng ra, hấn hạp cô ngay cả đi đứng cũng không xong.

Tùng đột con đau ập tới, Trầm Phi Yên liền ngã vào một cơ thể mỏng manh, mùi bạc hà tự nhiên thơm ngát phảng phất khiến cô nhất thời tỉnh táo lên rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt cô là khuôn mặt đỏ bừng của Sa Khung, có vài tia sáng mờ nhạt hắt lên làn da thiếu niên trơn bóng, tất nhiên đáng vẻ cậu ta vô cùng ngượng ngùng và bối rối.

"Thật xin lỗi!" Cuống quýt động đậy cơ thể, Trầm Phi Yên hoàn toàn không phải là người có "thủ đoạn độc ác" muốn ra tay quyến rũ "trẻ em vô tội" như thế này.

"Không, không sao..." Không khí xung quanh cậu chợt thấm đẫm hơi thở của người con gái, thanh mát và ngọt ngào, tựa như hương vị thơm lừng của dòng sữa ngọt lành. Đây không còn là một cô gái ngây thơ trong trắng nữa, nhưng cậu vẫn cảm thấy quanh thân cô toát ra một khí chất rất tinh khiết và thanh thuần, phải chăng do cơ thể rất mềm mại của cô? Sa Khung hơi hoảng hốt vì suy nghĩ liễu lĩnh của mình, vì sao cậu dám để ý đến người phụ nữ của chủ nhân!?

Cố gắng kìm nén cơn đau, Trầm Phi Yên dùng sức chuyển động đôi chân, cô nói: "Cậu dẫn đường nhanh lên, nếu chậm trễ, chị cậu sẽ bị đuổi đi đấy."

Vừa hồi thúc, Trầm Phi Yên quan sát vẻ mặt đỏ bừng của Sa Khung, nhìn thấy bộ dáng của cậu, cô không thể không thừa nhận, cậu thiếu niên này thật sự rất đẹp. Vẻ ngoài sáng sủa như một mảnh trời xanh ngắt, cặp mắt trong trẻo sâu hun hút tựa hồ như chứa cả đồng cỏ huân y nở đầy chưa từng khai phá, lại còn có hàng mi dài giống như cánh bướm đang giương lên chấp chới, rất đẹp. Nếu trưởng thành, cậu ta nhất định sẽ là một mỹ nam "hại nước hại dân".

Trong lòng nghĩ, ánh mắt Trầm Phi Yên lơ đãng dừng trên gương mặt Sa Khung.

Dưới đôi mắt quan sát của cô khiến Sa Khung, vội vàng đi trước dẫn đường. Cứu chị là việc quan trọng, cậu cố gắng tiết chế dịp thờ, không ché bần thân không được hăm sâu vào cảm giác khác thường đó nữa.

Cảm giác tê dại đánh úp lại, Trầm Phi Yên bước vài bước đều phải thở hổn hển, thực sự cô sắp không chống đỡ được nữa rồi. Phía trước Sa Khung vẫn duy trì một khoảng cách an toàn với cô, không xa không gần, tầm mười bước chân, tựa hồ như đang đợi, nhưng vẫn không dám lại gần hỗ trợ cô bước đi.

Tình huống lúc này đã khiến cậu rất hốt hoảng, Trầm Phi Yên đành phải tự thân vận động, lê lét tám thân cạn kiệt sức lực đi theo Sa Khung.

Cho đến khi cửa đại sảnh hiện ra mỗi lúc một gần, Sa Khung đứng ở một bên bất động.

Ánh mắt dừng tại khe cửa nơi có ánh sáng hắt ra, Trầm Phi Yên biết chỗ cần tới rốt cục đã tới rồi.

Đang đứng ở trước cửa, cô chợt nghe bên trong truyền đến tiếng quát lớn lạnh như băng của Hiên Viên Hoàng, con người nóng bỏng đêm qua hoàn toàn biến mất, giọng nói ngập tràn giá rét khiến người ta run lên vì khiếp sợ.

"Bản lĩnh của cô yếu đến mức ngay cả vài tên tiểu tốt sức lực mềo cào cũng đánh không lại, hay là cô cho rằng cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một ả tình nhân ti tiện, thế nên cố ý cho bọn chúng cơ hội ra tay?" Lời nói Hiên Viên Hoàng tràn đầy vẻ châm chọc, thậm chí khiến người nghe không khó nhận ra trong đó mang theo nhiều phần khinh miệt và cười nhạo.

Lời nói đúng là của bậc đế vương ăn trên ngồi trước, cao cao tại thượng, chẳng bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác. Trầm Phi Yên nghe xong, nghiêng răng tức giận, hận không thể xông vào cho hắn một đấm ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Không Để Ý Anh

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

“Àm!” Cánh cửa bị đá văng vang lên một tiếng ai oán, Trầm Phi Yên khí thế bùng bùng sau màn tung chân liền hung hăng đi vào.

Người khác vất vả vì mình không cảm ơn thì chớ, lại còn hoài nghi tâm lòng thành của người ta, tên này đúng là đáng ghét. Chưa lúc nào cô thấy mình phần nộ như vậy.

Nhìn Trầm Phi Yên quần áo xộc xệch xuất hiện, vẻ mặt Hiên Viên Hoàng hưng phấn tốt độ, ánh mắt dừng trên làn da non mịn nơi cổ, nhích lên trên một chút là những dấu hôn chói lọi nở rộ như đóa hoa mai xinh đẹp. Đây là dấu vết do hắn để lại, vì thế đối với kiệt tác của mình, hắn rất hài lòng.

"Dậy rồi sao, qua đây!" Hiên Viên Hoàng ra lệnh, lời nói kiên quyết đầy bá đạo giống như vị hoàng đế ung dung tự tại.

Trầm Phi Yên cười nhạt "Dựa vào cái gì mà kêu tôi qua là tôi phải qua?"

Hả?? Người phụ nữ này dám tranh cãi với hắn. Hiên Viên Hoàng trừng mắt nhìn Trầm Phi Yên, lại cao giọng nói ra nhưng lời bá đạo cường thế một lần nữa: "Tôi kêu em qua đây, có nghe thấy không?"

Trầm Phi Yên để ngoài tai lời lẽ nhai của hắn, ánh mắt lập tức dừng trên người Sa La, dù mặt hắn có lạnh như băng đầy vẻ nguy hiểm thì cô cũng mặc kệ, thậm chí giờ phút này cô bị hắn “tra tấn” chắc cô cũng không cảm thấy đau đớn gì.

Đột nhiên trong không khí lan tỏa một mùi tanh nồng khiến Trầm Phi Yên cảm thấy bất an. Quần áo Sa La toàn sắc đen nhưng cũng không thể che giấu cánh tay bị thương đang chảy máu, chưa kể đến sắc mặt quá mức tái nhợt của cô ấy.

"Cô bị thương?" Trầm Phi Yên chụp cánh tay Sa La giờ lên xem, ân cần hỏi han.

Sa La ngây người, thậm chí toàn thân cứng ngắc, cô thật không ngờ Trầm Phi Yên lại phát hiện cánh tay bị thương của mình, bình thường cô sẽ giấu để không bao giờ lộ ra cho chủ nhân biết.

Chợt một ánh mắt sắc bén từ đâu phóng tới, bắn ra mùi nhon lạnh lẽo đến ghê người, lưng Sa La cứng đờ trong giây lát, mồ hôi lạnh túa ra rùng rùng.

"Cảm ơn phu nhân quan tâm, tôi không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi ạ." Sa La nhẹ nhàng rút tay, lùi về sau hai bước. Vẻ mặt cậu chủ quá mức rõ ràng, đáy mắt vẫn lóe tia máu đỏ đầy vẻ phần nộ, trông thật sự đáng sợ.

"Sao lại không có chuyện gì, cô xem, chảy máu rồi kìa. Hôm qua nếu không phải là cô ra sức ngăn cản mấy người kia, có thể tôi đã bị bọn chúng bắt rồi. Thật sự rất cảm ơn cô, Sa La." Thấy Sa La lùi bước, Trầm Phi Yên hơi lo lắng, với tay dùng sức bắt lấy cánh tay Sa La một lần nữa, thật lòng cô rất cảm kích Sa La.

Nhìn hai người con gái, một người kéo, một người co không chút kiêng dè trước mặt hắn, Hiên Viên Hoàng tức đến sùi bọt mép, bóp mạnh cây bút ngòi vàng trong tay khiến nó cong vẹo đến thảm thương.

"Đủ rồi!" Lòng ghen tị của hắn phun trào như ngọn núi lửa tích tụ ngàn năm, cô có thể quan tâm với người ăn kẻ ở như thế, mà chẳng thèm để mắt đến hắn, chẳng lẽ cô không thấy lòng hắn đối với cô sâu sắc như thế nào hay sao?

Nhìn ánh mắt Hiên Viên Hoàng âm u như có tầng tầng lớp lớp mây đen bao phủ, Trầm Phi Yên hơi hít hoảng, mặc dù vậy tay cô vẫn kiên quyết kéo cổ

tay của Sa La không buông.

Cô thực sự lo lắng cho thương thế của Sa La, không hề do dự lên tiếng: "Tôi muốn băng vết thương cho Sa La."

Con người u ám như phóng ra hàng ngàn mũi tên sắc nhọn cùng hơi thở băng lãnh tấn ra xung quanh, Hiên Viên Hoàng lạnh lùng cười: "Em cảm thấy khi tôi chưa xử lý xong cô ta, em có thể tùy tiện dẫn cô ta đi sao?"

"Cái tên đại ác ma này, chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô ấy bị thương rồi hả?" Trầm Phi Yên phẫn nộ gào lên.

Cô lớn mật dám hét lên với hắn, chỉ vì một cô gái thấp hèn này mà đáng sao! Mấy ngày nay lá gan của cô lớn lên không ít, thậm chí càng ngày càng tiến bộ trong việc khơi mào lửa giận trong lòng hắn.

"Em cho rằng cô ta dám đi theo em sao?" Nhìn chằm chằm Sa La, đáy mắt hắn tràn ngập sát khí, bộ dạng Hiên Viên Hoàng đáng sợ như Diêm La chốn địa phủ, hắn hoàn toàn có ý muốn giết người mà.

Ngoài cửa, Sa Khung đứng im như tượng gỗ, tim bị bóp chặt đến nghẹt thở. Tìm người tới giúp đỡ chẳng những không cứu được, ngược lại còn khiến chị chết nhanh hơn, giờ phút này cậu phải làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đàm Phán.

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Trong căn phòng âm u mờ mịt, con người âm lạnh của Hiên Viên Hoàng nổi lên những tơ máu đỏ hồng. Người phụ nữ này vì một người hầu mà gây khó dễ cho hắn.

Đối mặt với vẻ ngông cuồng lạnh lùng của người đàn ông, Trầm Phi Yên không nói một lời nào, tình cảm vừa mới chớm dậy lập tức hóa thành một đường cảnh giới.

"Sa La, đi theo tôi, tôi giúp cô băng bó vết thương." Trầm Phi Yên không thèm để ý đến cái liếc mắt của Hiên Viên Hoàng, cố gắng lôi kéo Sa La rời đi.

Nội tâm cô lạnh của Sa La như có dòng nước ấm chảy qua, tuy rằng ngày hôm qua, cô không tốn mấy sức lực đánh bại những người kia. Thực ra, sâu trong lòng cô lại nhớ đến một người. Hiên Viên Hoàng muốn làm gì, cô không rõ, thế nhưng cô mơ hồ nhận ra rằng chuyện này và hắn không tránh được có mối liên quan.

Không khí tựa hồ như đóng băng, lửa giận bao quanh Hiên Viên Hoàng giống như là muốn thiêu đốt lớp băng nam cực, lúc nào cũng có thể lấy đi sinh mạng người bên trong phòng.

Tay của Trầm Phi Yên trống rỗng, chỉ kịp thấy Sa La quỳ xuống đất: "Là lỗi của tôi, xin chủ nhân nghiêm phạt!"

Bộ dạng không nói lời nào của Hiên Viên Hoàng còn kinh khủng hơn, Sa La quỳ trên đất cũng không dám đứng dậy, chỉ còn chờ đợi bị trừng phạt.

Qua hồi lâu, Hiên Viên Hoàng lạnh lùng đứng lên, đi ngang qua Sa La một câu cũng không nói, có tiếng cửa mở ra rồi đóng vào.

Sa La cứ quỳ trên mặt đất như vậy, bất luận Trầm Phi Yên dùng mọi cách kéo cô đứng dậy, tất cả đều vô dụng. Sa La hất cánh tay của Trầm Phi Yên, nói cô ra khỏi phòng, đến tìm Hiên Viên Hoàng, điều này làm cho Trầm Phi Yên bùng tình ngộ.

Không có sự cho phép của hắn, Sa La không có cách nào đứng dậy, thậm chí cứ phải quỳ như vậy, quỳ đến chết mới thôi.

Trầm Phi Yên thấy mình không giúp Sa La được mà còn hại cô ấy, liền đi đến thư phòng của Hiên Viên Hoàng, trên đường đi cẩn thận, bình tĩnh suy nghĩ thật lâu.

Trong tâm tưởng có chút không cam lòng, thế nhưng để giúp Sa La đứng lên, cô không còn thể làm gì khác hơn là đi gõ cửa phòng Hiên Viên Hoàng.

"Anh vẫn còn thấy tức giận sao?" Trầm Phi Yên có điểm bất an, rụt rè hỏi.

Hiên Viên Hoàng chăm chú nhìn màn hình máy tính, chỉ hơi đảo mắt qua một chút rồi lại tiếp tục quan tâm đến tình hình cổ phiếu biến đổi.

Sự lạnh lùng của hắn như muốn đè nén lửa giận bên trong làm cho Trầm Phi Yên không biết phải nói gì, nhưng cô vẫn cứ phải nói.

"Anh muốn tôi làm thế nào mới nguyện ý tha Sa La?" Ánh mắt sáng ngời, thẳng thắn nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Hiên Viên Hoàng. Lúc này, cô không thể không mang bộ dạng trên thương trường của mình ra để đàm phán với người đang ngồi kia.

Nghe thấy Trầm Phi Yên nói ra điều kiện, khóe môi Hiên Viên Hoàng cong lên, nếu chính cô đưa tới cửa, vậy hần cũng sẽ không khách khí.

"Vì cô ấy, em sẵn sàng nguyện ý cái gì cũng làm đúng không?" Về lười biếng nhưng lại mang theo một sự nguy hiểm ở nơi ánh mắt, giống như đêm tối hung hãn nắm lấy con mồi. Giọng nói Hiên Viên Hoàng khàn khàn như có một âm mưu kín đáo làm cho Trầm Phi Yên có dự cảm xấu nhưng không thể nào trốn tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Tôi Muốn Trái Tim Của Em

Convert+ Beta: Mã Mã

Ediotr: Vũ

Mọi chuyện đều do cô nên Sa La mới phải chịu phạt, Trầm Phi Yên không suy nghĩ gì nhiều liền gật đầu.

Môi Hiên Viên Hoàng cong lên như một mảnh trăng lạnh, dần dần tạo thành hình cung, bộc lộ vẻ đẹp không thể ngăn cản.

"Tôi muốn trái tim của em."

"Tim?" Trầm Phi Yên ngây ngốc nhìn Hiên Viên Hoàng, đây là loại điều kiện gì vậy.

Nhìn thấy cô có biểu hiện kinh ngạc, Hiên Viên Hoàng cảm giác thật khó chịu. Trên đời này hàng nghìn hàng vạn trái tim của những phụ nữ khác hẳn đều không muốn, chỉ muốn có của cô thôi, vậy mà biểu hiện trên mặt cô là thế nào đây?

"Thế nào, em không muốn sao?"

Cảm nhận có dấu hiệu lại tức giận của hần, trong lòng Trầm Phi Yên dâng lên một nỗi niềm chua xót cùng ngọt ngào. Mười năm trước cô đã mất đi trái tim của mình, mười năm sau trái tim đã không còn ở trên người cô nữa rồi, cho làm sao đây?

Chua chát cười, Trầm Phi Yên nghiêm túc hỏi: "Vậy tôi cho anh thì anh sẽ tha Sa La sao?"

Lại là Sa La, Sa La trong lòng cô quan trọng vậy sao? Lòng của cô chỉ có thể có một người là hần. Lẽ nào cô không có một chút vui sướng hay cam tâm tình nguyện sao?

"Đúng!" Hiên Viên Hoàng cắn răng gật đầu, khuôn mặt lạnh như băng cứng rắn thêm vài phần.

"Vậy làm sao anh biết được khi nào thì tôi giao tim mình cho anh?"

Hiên Viên Hoàng cảm thấy có điểm tức cười, hần có tài năng để biết khi nào cô giao trái tim của cô cho hần sao? Ánh mắt của cô trong trẻo tựa như biển xanh trời quang, làm cho hần sa vào mê man.

"Khi mà em yêu anh!" Yết hầu lên xuống, Hiên Viên Hoàng chỉ có đáp án này.

Trầm Phi Yên không nói gì, biểu hiện trên mặt chỉ là mỉm cười, nhưng lại luôn mang theo một nỗi buồn khổ, cứ như ăn phải hoàng liên vậy.

Sa La không có bị bất kỳ sự trừng phạt nào, thậm chí còn được bổ nhiệm làm người bảo vệ luôn theo sát Trầm Phi Yên. Ở trước mặt Trầm Phi Yên cô phải lập thẻ cho dù có mất mạng cũng phải bảo vệ Trầm Phi Yên an toàn. Kiểu lập thẻ đâm máu như vậy khiến cho Trầm Phi Yên có điểm khó tiếp thu thế nhưng cô lại không cách nào chống đối lại ánh mắt chân thành tha thiết của Sa La nên chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Từ lúc Hiên Viên Hoàng nói phải có được trái tim cô, Trầm Phi Yên lâm vào một tình cảnh thật lưỡng nan. Trước mặt Hiên Viên Hoàng cô biểu hiện thương mến người này, cứ như vậy mà trở thành chim lồng cá chậu ở bên hần. Cô tự bẻ gãy đôi cánh của mình, không thể thoát khỏi, tất cả những chuyện này khiến cô vô lực mà đứng lên.

Hiên Viên Hoàng nhìn thì ngang ngược, thế nhưng lúc đêm khuya vắng người, hần lại dịu dàng mà chiếm lấy cả người cô khiến cô không cách nào kiềm chế được trái tim của mình trong đêm. Thân thể bọn họ dây dưa giống như giống như một đôi nam nữ ngây ngô, vô lực kiềm chế.... Vội vàng, thậm chí là

nhật liệt khiến cho bọn họ không thể thờ lại bình thường, ban đêm trên miền trời nên dài dằng dặc, giống như tìm kiếm gì đó, cũng càng giống như cất giấu một loại dự vọng ở nơi sâu thẳm.

"Phu nhân, mời dùng hồng trà!" Sa La đem một bình hồng trà Bá tước nóng hổi đặt lên chiếc bàn đá trong vườn tường vi, đồng thời đưa tới một đĩa nhỏ điểm tâm tinh xảo tuyệt đẹp.

Đây là giờ trà chiều, Trầm Phi Yên mặc một bộ quần áo trắng, ưu nhã như một phu nhân Anh quốc.

"Cám ơn, cùng ăn đi Sa La!" Trầm Phi Yên vỗ vỗ một cái ghế bên cạnh, Sa La cũng không cự tuyệt.

Trên cổ Trầm Phi Yên có dấu đỏ bầm, cơ hồ là chưa tan hết, trừ phi mấy ngày này Hiên Viên Hoàng không ở nhà. Đôi mắt Sa La sụp xuống suy nghĩ, trên mặt có chút ửng hồng.

Chủ tớ hai người không nói lời nào, cùng uống trà thưởng thức cảnh đẹp nơi này, cực kỳ nhàn nhã dễ chịu.

Chỉ là....từ phía xa có người đi tới....

Là Hiên Viên Hoàng, còn có một người phụ nữ xinh đẹp quần lầy hần, tay đang cầm chén trà của Trầm Phi Yên đột nhiên trở nên giá lạnh, đầu ngón tay run rẩy đến nỗi không nhắc được chung trà lên, chỉ có thể nhìn hai người đang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Người Phụ Nữ Quyến Rũ.

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Mái tóc đỏ quần quần như tảo biển, một đôi mắt yêu mị không ngừng phóng điện, hai tay như rắn quấn lấy cánh tay của Hiên Viên Hoàng tựa hồ muốn tuyên bố quyền sở hữu.

"Hoàng, người ta cũng muốn uống hồng trà!" Cánh tay ngọc ngà chỉ đến chiếc bàn điểm tâm chiều của Trầm Phi Yên, miệng chu lên đòi hỏi.

Hiên Viên Hoàng kéo người đẹp đi qua Trầm Phi Yên như không có chuyện gì xảy ra, hần quay qua bên Sa La nói: "Đi chuẩn bị cho tốt một bàn trà và điểm tâm cho Elle, rồi đưa đến hồ bơi."

Vừa mới dứt lời, Elle mừng rỡ ôm lấy eo Hiên Viên Hoàng, nhón chân dùng sức hôn lên mặt hần lưu lại một dấu son đỏ chói.

"Hoàng, em yêu anh, anh đối xử với em thật tốt, em chỉ mới nói là muốn đi bơi mà anh cũng nhớ rõ được." Elle nịnh nọt tùm lum, ánh mắt không giấu nổi sự thiếu kiên nhẫn.

"Bảo bối, đi thôi! Không phải lúc này em nói rất nóng sao?" Hiên Viên Hoàng ôm lấy thân hình như rắn nước của cô ta, hai người sóng vai hướng phía hồ bơi đi tới.

Tình cảm thật thấm thiết như vợ chồng, chén trà trong tay Trầm Phi Yên chợt trở nên thật lạnh lẽo. Cô không hiểu, đêm qua người đàn ông kia yêu thương, nuông chiều cô như vậy, thế mà ngày vì sao hôm nay lại biến thành một người hoàn toàn xa lạ, còn mang theo phụ nữ khác đến trước mặt cô.

"Phu nhân, trà lạnh rồi, tôi đổi chén khác cho cô!" Sa La khẽ gọi một tiếng, Trầm Phi Yên khôi phục lại tỉnh thần. Cô cần gì phải quan tâm, cô không quan tâm, thực sự không quan tâm.

"Không cần đâu, cô đi làm việc đi. Tôi ngồi chỗ này một lúc thì sẽ tốt thôi, cảnh sắc nơi này rất đẹp!". Mỉm cười có chút gượng ép, Trầm Phi Yên làm như không có gì và tỏ ra rất mạnh mẽ.

Sa La có chút lo lắng, chỉ là cô không thể ở chỗ này thêm được, hay là đặt trà và điểm tâm ở chỗ hồ bơi đi?

Không quan tâm sao?

Không, là rất quan tâm.

Tại sao hần lại muốn có trái tim của cô, nhưng một giây sau lại dùng cách thức này đáp trả lại. Mười năm trước, cô cứ như vậy mà yêu hần, và món quà hần cho cô cũng là thứ khiến cả đời cô không quên được.

Trong lòng ê ẩm run rẩy, con tim cứ như bị người ta xé ra, từng đợt, từng đợt đau đớn cứ thế mà chiếm lấy Trầm Phi Yên.

"Tiểu thư, tiểu thư...!" Thanh âm ngọt ngào vang lên khiến Trầm Phi Yên tỉnh lại, cô bối rối mở mắt, một đôi mắt trong sáng vô cùng.

"Chuyện gì?" Đánh giá người thiếu niên ở trước mắt, trông cũng chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi gì đó, hai tay mang theo một đồng túi giấy, có vẻ như là quần áo.

"Có một vị tiểu thư Elle nói tôi đem quần áo đến chỗ này, vừa rồi, tôi lạc với bọn họ, muốn hỏi tiểu thư Elle ở chỗ nào?" Thiếu niên trong sáng cười, nụ cười ấm áp, thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Dây Dưa Ở Bể Bơi

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt cười cong cong, nhìn vô cùng thích mắt.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có thể đưa tôi tới đó được không?" Nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời của cậu thiếu niên làm cho Trầm Phi Yên có chút mất hồn.

Cô thật sự không muốn đi đến bể bơi chút nào, càng không muốn thấy cảnh tình tứ của hai người bọn họ, thế nhưng không biết vì sao cô không thể từ chối cậu thiếu niên này.

"Tôi dẫn cậu đi!" Đừng lo lắng nữa, Trầm Phi Yên đứng dậy dẫn cậu thiếu niên đi về hướng bể bơi. Cô không hề biết rằng cậu thiếu niên đi đằng sau đang chu cái miệng nhỏ nhắn làm bộ đắc ý, hoàn toàn không hề giống như ánh mặt trời ban nãy nữa mà có phần tinh quái, xảo quyệt.

Còn chưa tới bể bơi, cô chợt nghe thấy tiếng nhõng nhẽo, gọi tình của cô gái truyền đến sau bụi cỏ.

"A...Hoàng... .. Ở đây, còn có ở đây, đều phải..."

Nghe thấy giọng nói này, trong đầu Trầm Phi Yên hiện lên cảnh một đôi nam nữ lửa thịt đang dây dưa với nhau. Cô dừng lại, không biết là nên đi về phía trước hay lùi trở về.

"Tiểu thư, có chuyện gì vậy?" Cậu thiếu niên hỏi với vẻ không biết, hình như hoàn toàn không nghe ra âm thanh vừa được truyền tới từ bể bơi.

Khuôn mặt trắng trẻo có phần đỏ lên, Trầm Phi Yên thật hối hận vì đã đưa cậu bé tới nơi này.

"Tôi... lát nữa chúng ta trở lại thì hơn!" Trầm Phi Yên xoay người nắm lấy tay cậu bé muốn dẫn cậu trở lại.

Trái với dự tính, cậu thiếu niên hiện ra vẻ ngây thơ, nghiêm túc kéo tay Trầm Phi Yên lại nói: "Không được, nếu tôi đưa qua chậm, tiểu thư Elle sẽ tức giận. Tôi còn phải nuôi em gái, dù thế nào cũng phải đưa quần áo đến đúng hẹn."

A, Trầm Phi Yên cảm thấy trong lòng mình dâng lên một nỗi cảm thông chua xót. Thật không ngờ cậu bé này lại trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn nó cũng chỉ ngang bằng con trai cô. Điều này khiến cho lòng Trầm Phi Yên có điểm chua xót.

"Cậu ở lại đây, tôi sẽ đi xem tiểu thư Elle có ở đó không?" Lời nói dối này thật khó có thể tin nhưng Trầm Phi Yên cũng chỉ là muốn bảo vệ tâm hồn thuần khiết của cậu thiếu niên này, sợ nó nhìn thấy cái không nên nhìn.

Cô vội vàng xuyên qua đám cây, bể bơi xanh thẳm ngay lập tức xuất hiện trước mặt Trầm Phi Yên.

Hai người trong hồ nước giống với suy nghĩ của cô, hoàn toàn toàn không che đậy gì.

Bộ áo tắm của Elle đã sớm trôi lơ lửng trên mặt nước, bộ ngực trắng nõn, đầy đặn như hai bông hoa mềm mại nở bung trong nước, thân hình xinh đẹp quần lấy hông Hiên Viên Hoàng cứ như muốn dính lấy thân thể trắng kiện của hắn.

Làn da màu đồng của Hiên Viên Hoàng phản chiếu một chút ánh nắng mặt trời, cơ bắp rõ ràng, vóc người cao lớn, so ra còn đẹp hơn cả người mẫu, giống như một pho tượng điêu khắc thần Apollo đứng trong nước vậy.

Con người lạnh lẽo tỏa ra thứ ánh sáng nguy hiểm, tuy chỉ nhìn một chút nhưng Trầm Phi Yên liền tự động lui về sau mấy bước.

Cái nhìn hời hợt của cô tất nhiên không thể nào làm ảnh hưởng đến màn hoan ái của hai người đang diễn ra trong hồ bơi. Bàn tay của Hiền Viên Hoàng thậm chí còn táo tợn đưa xuống dưới nước, sau đó là một tiếng đập nước, Elle thết lên chà xát vào phần cứng rắn của Hiền Viên Hoàng.

Hai người không hề có ký mà âu yếm hôn nhau đắm đuối, Elle giống như một đóa hoa hồng nóng bỏng, cực kỳ thu hút.

"Hiền Viên Hoàng..." Âm thanh hơi run từ cánh môi tái nhợt của Trầm Phi Yên thốt ra không có chút sức lực nào, nghe giống như một tiếng rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Gián Đoạn Việc Làm Tình.

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Hai người trong bể bơi dĩ nhiên là đang cuồng nhiệt quấn lấy nhau, làm gì có khả năng tiếp tục để ý đến Trầm Phi Yên đứng đó. Elle bắt mắt cọ xát trong ngực Hiền Viên Hoàng, dùng đôi môi đỏ mọng của mình cắn vào ngực hắn, thu hút sự chú ý của Hiền Viên Hoàng về mình.

Người phụ nữ chết tiệt, dám canh đang lúc cao hứng của cô mà làm gián đoạn.

Trầm Phi Yên đứng bên hồ bơi, hai má vừa hồng một chút lại trở nên tái nhợt, cô nắm chặt tay áo của mình, dùng hết sức lực mà ngăn dòng nước mắt đang trực trào sắp chảy ra.

Không quan tâm, cô nhất định sẽ không quan tâm đâu.

Nghĩ đến cậu thiếu niên đang đợi bên ngoài, cô thật muốn ngăn hai người kia lại, nếu còn tiếp tục nói nữa, cậu thiếu niên ngoài kia nhất định sẽ nghe thấy.

Cô dùng hết sức lực, ngẩng đầu lên, cổ vũ bản thân mình không để ý đến chuyện hai người kia đang làm. Trong tầm nhìn của khoeo mắt, cô gần như thấy được chỗ bí ẩn của Elle, chỉ cần thêm hai ba phút nữa, cả người Elle sẽ được lấp đầy bằng bộ phận nóng cháy kia.

Nghĩ đến chuyện bọn họ sắp làm, trong lòng cô đau nhói, thậm chí còn giận dữ, Trầm Phi Yên dùng sức kêu lên một tiếng."Tiểu thư Elle, người ta mang quần áo của cô tới rồi!"

Tiếng nói này thật là lớn, nếu hai người kia mà còn tiếp tục nữa thì cô không thể nào không bái phục sự can đảm của họ.

Hai gò má Elle đỏ lên, cả người cũng ửng hồng, cô đang thiết tha muốn Hiền Viên Hoàng xuyên qua cơ thể mình. Chỉ là hiện giờ, thanh âm của người phụ nữ này sao lại to đến vậy, khiến cô không tài nào làm ngơ được. Quan trọng hơn là cô thấy Hiền Viên Hoàng lấy tay đẩy cô ra, không còn muốn tiếp tục nữa.

Khuôn mặt giấy trước vẫn còn yêu kiều, giây sau đã trở nên dữ tợn cực kỳ, tức giận rời khỏi người Hiền Viên Hoàng.

Elle quay lại hung tợn nhìn Trầm Phi Yên mắng:"Mắt chó của cô ở dưới chân nên không thấy tôi đang bận sao? Cho người ta chờ một chút thì cô chết chắc? Cô, con tiện nhân này đúng là sao chổi mà!"

Xoay người từ trong hồ đi lên, Elle hoàn toàn không quan tâm tới cơ thể mình đang trần trụi, cô muốn Trầm Phi Yên có thể nhìn thấy cơ thể hoàn hảo của mình. Kéo tay lấy khăn tắm choàng lên người, bộ dạng bất mãn đi về phía Trầm Phi Yên.

Hiền Viên Hoàng dù bận rộn trong hồ bơi nhưng vẫn ung dung tựa sát người vào thành hồ, trên mặt tỏ vẻ lạnh lùng xa cách không gì sánh được, hắn không thèm quan tâm nhắm mắt lại để cho Elle được tùy ý xử sự.

Nhìn khí thế hung hăng của cô gái, cả người Trầm Phi Yên thẳng lại đứng bên hồ, cô không nhìn Elle mà lại chăm chăm nhìn Hiền Viên Hoàng.

Hắn đang nghĩ gì, sao lại có thể dung túng cho người phụ nữ này như vậy.

Ánh mắt Elle gần như phóng ra tia lửa điện, cái con tiện nhân này, lại còn dám nhìn trộm cả đàn ông của mình. Ngay từ lúc bước chân vào đây, cô biết rằng người phụ nữ kia chắc chắn là có điểm đặc biệt với Hiền Viên Hoàng.

Có điều, thấy Hiền Viên Hoàng không nói gì, có lẽ là hắn không muốn quan tâm đến, đã vậy, cô phải dạy dỗ người này cho thật tốt, để cô ta biết cái gì gọi là được cưng chiều, cái gì gọi là phi lễ không được nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Lãnh Trọn Một Cái Tát

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Thấy chuyện tốt sắp thành lại bị kẻ khác tới phá đám, về mặt Elle hung ác bước tới trước mặt Trầm Phi Yên, giờ cao tay.

“Bốp!” Chưa đầy một giây sau, âm thanh chất chứa vang lên. Ngay lập tức Trầm Phi Yên cảm thấy một bên tai ừ đặc, đau rát, thậm chí nhất thời choáng váng đến nỗi không phân biệt được phương hướng. Sàn đá cẩm thạch tại khu hồ bơi vốn rất trơn lại thỉnh thoảng nhận một cái tát long trời lở đất của cô ả Elle khiến Trầm Phi Yên loạn choạng, cả người ngã về phía sau.

Tại một góc khác của bể bơi, Hiên Viên Hoàng chứng kiến toàn bộ, đôi mắt hẹp dài khẽ mở ra, trong đáy mắt ánh lên tia hung bạo nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

Ngay lúc Trầm Phi Yên “chờ đợi” giây phút cơ thể rớt xuống hồ bơi thì liền cảm nhận được một lực mạnh mẽ kéo cô trở lại.

Mở to mắt kinh ngạc, lúc này đối diện với Trầm Phi Yên là đôi đồng tử mang đầy ý cười và đôi môi thiếu niên đỏ thắm mềm mại như cánh hoa đắm chìm trong làn nước là loi.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Không ngờ cậu thiếu niên này là người cứu mình, cô đảo mắt đến thân hình mảnh khảnh của cậu ta, lại nhìn đến người đàn ông chứng kiến toàn bộ mọi việc mà vẫn ung dung ngâm mình trong bể bơi, trong lòng cô dâng trào cảm giác mất mát không tên.

"Tôi không sao, cảm ơn cậu." Bỏ cánh tay gầy guộc nhưng khỏe mạnh của cậu thiếu niên, Trầm Phi Yên cảm ơn không ngớt. Cô ngẩng đầu nhìn về mặt tiểu nhân của người phụ nữ chưa ngoa, trong lòng cực kỳ phẫn nộ.

Trên môi cậu thiếu niên vừa nở cười vui vẻ, sau đó cong lên nét u ám đầy sát khí. Cậu buông Trầm Phi Yên ra, đem quần áo cầm trong tay trực tiếp ném lên người Elle: "Không ngờ một tiểu thư xinh đẹp như vậy lại có tâm địa rắn rết độc ác, quần áo của cô này!"

Nhìn đồng đồ nhàu nhĩ bị vứt qua một bên, lại nghe thấy tiếng nói bênh vực của cậu thiếu niên khiến Trầm Phi Yên hơi bàng hoàng sửng sốt.

Khuôn mặt cậu ta rực rỡ như ánh mặt trời, những đường nét đẹp sáng lạn vô cùng, nhưng lúc này trên gương mặt thiên thần đó lại lóe lên nét lãnh liệt cùng khinh thường ném về phía người phụ nữ đối diện.

"A, cái thằng nhóc đáng chết kia, mày vừa nói cái gì hả? Mày là nhân viên của cửa hàng đó đúng không, được, tao sẽ cho người phá nát cái cửa hàng đó ày coi." Cầm quần áo trên người, Elle bị sỉ nhục nên tức giận đến run rẩy, bàn tay mảnh mai giờ ra chặn trước mặt cậu thiếu niên lớn tiếng quát tháo, bộ dạng hung dữ như sư tử cái rình mồi.

Nếu là người khác chắc chắn đã bị dọa cho giật mình, nhưng cậu thiếu niên vẫn rất bình tĩnh, mặt không chút gợn sóng.

"Đứng là kẻ xấu xa, lòng dạ đàn bà độc ác. Tiểu thư, chúng ta đi." Nói xong, cậu liếc cặp mắt khinh thường nhìn thoáng qua Hiên Viên Hoàng, kéo tay Trầm Phi Yên rời đi.

Trầm Phi Yên vẫn còn ngơ ngác ngác ngác, ú ớ không nên lời, chưa kịp phản ứng đã bị cậu ta lôi đi.

"Tên lão xược đó là ai vậy, cũng thật to gan lớn mật. Hoàng, sao anh không nói gì vậy!" Elle dậm dậm chân, cô ta cảm thấy rất mất mặt, cô ta sang trọng như thế này lại bị tên nhóc hèn mọn ở đâu chạy lại lớn tiếng quát mắng sỉ nhục khiến cảm giác sôi sục lúc nãy tắt ngóm.

Đáy mắt Hiên Viên Hoàng dâng lên ý cười nhàn nhạt, nhìn bóng dáng thiếu niên kia rời đi, nhất thời dấy lên cảm giác rất đổi quen thuộc.

"Biến, tôi không muốn gặp cô nữa." Không màng để ý đến vẻ mặt đầy bất mãn của Elle, Hiên Viên Hoàng trực tiếp đuổi thẳng.

Elle không dám nói lời nào, nhìn dáng vẻ lạnh lùng phảng phất tia nguy hiểm của Hiên Viên Hoàng, trái tim cô ta đột nhiên đông cứng lại.

"Tên tiểu quý, thật là thú vị!" Hiên Viên Hoàng nâng tay sờ cằm mình, nhìn chăm chú hai bóng dáng nắm tay nhau bỏ đi, tâm tình không hề tức giận mà ngược lại có đôi chút thích thú.

Chương 76: Thuật Cải Trang Của Trầm Phi Dạ

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Chuyện xảy ra tại bể bơi khiến Trầm Phi Yên cảm thấy rất buồn bã và thất vọng, nhưng nhìn đến bàn tay mình đang được nắm và kéo đi bởi cậu thiếu niên, không hiểu sao lòng cô cuộn lên cảm giác thật quen thuộc cùng ấm áp.

"Đừng nhủ này, cô mà cứ nhủ lại như thế sẽ bị biến thành bà cô già đó!" Vừa nói nó vừa giơ tay nắm chặt mi tâm của mình tạo ra bộ mặt quỷ xấu xí như các lão Công Công trong phim thời xưa, chọc Trầm Phi Yên không nhịn được cười khúc khích.

"Ha ha... Không ngờ cậu lợi hại như vậy, đúng là buồn cười muốn chết. À này, vừa rồi cậu đắc tội với người ta, tốt hơn hết cậu nên trốn nhanh đi!" Chuyện đã xảy ra như vậy, Trầm Phi Yên nghĩ rằng Hiên Viên Hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu bé này, trường hợp Sa La chính là ví dụ.

Vội vàng lôi cậu thiếu niên chạy tới phòng của mình, Trầm Phi Yên lục lọi trong đồng quần áo lấy ra một tấm thẻ ATM, đưa cho nó.

"Tiểu thư, cô làm gì vậy?" Nó đưa tay nhận lấy, trưng ra bộ mặt khó hiểu hỏi.

"Thẻ ngân hàng này cậu cầm lấy, nhưng giấu nó đi, nhớ đừng để Hiên Viên Hoàng bắt được. Sa La, đưa cậu bé này đi ra ngoài ngay." Trầm Phi Yên cấp tốc đẩy cậu thiếu niên ra khỏi cửa, cho tới lúc Sa La đưa cậu ta đi rồi, trong lòng cô mới bình tĩnh được một chút.

Cầm thẻ trên tay, khuôn mặt cậu thiếu niên có điểm khinh thường, không nói cho nó mặt mã thẻ thì làm sao nó rút tiền đây chứ!

Ôi chao, mẹ thật sự là tệ nhất hồ đồ. Chuyện quan trọng vậy mà cũng quên cho được.

Thờ ỉ bất đắc dĩ, Trầm Phi Dạ nhanh tay đem tấm card nhét vào túi, cũng may là mẹ yêu nó, thường lấy ngày sinh nhật nó để làm mặt mã thẻ ngân hàng.

Cậu thiếu niên này không phải ai khác, mà là Trầm Phi Dạ. Nó dùng thuật cải trang, cho nên mới dám cả gan vào trong này làm loạn. Nó chỉ là đứa trẻ lên 10 nhưng đã cao hơn 1m5 rồi, sau này lớn lên có lẽ còn cao hơn cả VĐV bóng rổ Yao Minh nữa, vì thế cho nên rất nhiều người thấy nó đều tưởng nó đã mười bốn mười lăm tuổi, chứ không hề nghĩ tới tên nhóc này chỉ mới 10 tuổi thôi.

Buổi tối, trong phòng ăn vang lên tiếng cười nói vui vẻ lạ thường, Hiên Viên Long dẫn theo vị hôn thê Phương Lily của mình đến tòa thành làm khách, vừa vận hôm nay cô à Elle cũng mới tới, nên không khí náo nhiệt hơn rất nhiều.

Trầm Phi Yên không ngờ phải chạm mặt nhiều người như vậy, vừa bước xuống lầu uống nước cô liền hỏi hạn không thôi, lập tức xoay người bước lên, lại nghe phía dưới truyền đến một giọng nói sang sảng.

"A, ở đây còn cất giấu người đẹp ư? Em trai thật là, cũng không mời cô ấy xuống dưới giới thiệu với mọi người một chút, định giấu diếm thật sao?" Tay cầm ly rượu đỏ, nghe vậy Phương Lily lộ gương mặt bị phấn ra nhìn, tò mò ta đây là người quan trọng bậc nhất.

Bị người khác nói khích, Trầm Phi Yên đứng chôn chân ở cầu thang, bối rối không biết nên đi hay ở. Nếu đi xuống, cô lấy thân phận là gì, ngay cả tình nhân cũng không phải. Nếu quay lên, lại khiến cho người khác nghĩ cô kiêu ngạo. Thật đúng là tiến thoái lưỡng nan!

"Xuống đây, bảo bối." Giọng nói vang vọng toàn bộ đại sảnh cất ngang dòng suy nghĩ của cô. Giọng nói Hiên Viên Hoàng mang theo uy lực mạnh mẽ khiến đối phương không có cơ hội kháng cự, thân thể Trầm Phi Yên cứng đờ trong phút chốc, trong lòng lại cảm thấy buồn nôn. Hắn thân mật kêu cô là 'bảo bối', làm cô nghĩ đến người phụ nữ đánh đá đứng bên cạnh hắn kia.

Hắn muốn cô lấy tư cách gì, là người tình, là kỹ nữ, hay ngay cả làm người tình cô cũng không xứng?

Sắc mặt tái nhợt, Trầm Phi Yên bỏ ngoài tai lời nói của hắn, tiếp tục thẳng bước lên lầu.

Giờ khắc này, ở trong lòng cô, cô không nghĩ mình thuộc về hắn, thậm chí lại dấy lên niềm khát vọng tự do mãnh liệt.

Chương 77: Nụ Hôn Trừng Phạt

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Trên thang lầu hiện rõ bóng dáng cao ngạo và lạnh lùng của người con gái lại mang chút gì đó hơi ngông cuồng, thậm chí cả người cô toát ra vẻ lạnh lẽo và cô tịch.

"Xoảng!" Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, ly rượu trong tay Hiên Viên Hoàng bị bóp nát, phút chốc, mọi người trong gian phòng đều im phăng phắc, không một ai dám lên tiếng.

Giờ phút này cả người Hiên Viên Hoàng như được bao phủ bởi ngọn lửa đen kịt ở chốn địa ngục đang cháy hừng hực, thân thể hắt toả ra luồng tà khí cuồng nộ vô hình, làm người ta cảm thấy khiếp đảm vô cùng.

"Tôi nói lại một lần nữa, xuống dưới." Giọng nói lạnh toát như khí hậu vùng Nam cực xa xôi, tiếng gầm của người đàn ông như trận bão tuyết cấp mười hai thổi tới, hủy diệt mọi thứ hỗn loạn trên đường đi của nó. Dấy lên nỗi bất an cùng hoảng sợ của mọi người có mặt trong gian phòng nơi đây.

Trầm Phi Yên xoay người, nhìn ly rượu vỡ vụn trong tay hắn, máu trong người cô bắt giác đông cứng lại. Muốn lên tiếng chống đối, lại phát hiện mình không thể, cổ họng nghẹn ứ, cô thật sự khiếp sợ bộ mặt khủng bố của người đàn ông kia.

Một tia ánh sáng của sấm chiếu lên thân thể hai người, Trầm Phi Yên cắn chặt môi đến mức bật máu. Cuối cùng, cô vẫn khuất phục bước tới trước mặt Hiên Viên Hoàng.

Nhìn khoe môi đang rỉ máu, Hiên Viên Hoàng không chút lưu tình hung hăng phủ môi mình lên đó. Đây là một nụ hôn trừng phạt. Không có sự dịu dàng mê luyến mà vô cùng thô bạo và bá đạo tuyệt đối. Sau một hồi triển miên, hắn dùng sức cạy mở cái miệng bé xinh đang khép chặt, cái lưỡi mạnh mẽ lập tức tiến vào dây dưa quấn lấy cái lưỡi thơm tho của Trầm Phi Yên, ra sức mút lấy, cơ hồ như hút hết mọi hơi thở của cô, khiến cả người Trầm Phi Yên run rẩy, mất hết sức lực mà mềm nhũn.

Trong cơn hỗn loạn, Trầm Phi Yên không thể điều khiển bản thân, chỉ có thể tùy ý để Hiên Viên Hoàng hành động, hắn như muốn rút cạn sinh lực của cô, rút hết mọi thứ ngọt ngào từ cô. Cho đến khi, bên môi truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô từ trạng thái si mê mãnh liệt dần dần hồi tỉnh.

Trong miệng đột nhiên dấy lên vị máu tanh ngọt, chậm chậm chảy qua đầu lưỡi, cuối cùng tràn ra ngoài khoe môi một đường đỏ thẫm.

Hiên Viên Hoàng vừa lòng nhìn "chiến tích" của mình gây ra, xẵng giọng: "Đây là sự trừng phạt giành cho cô, nếu còn làm vậy một lần nữa, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ như hôm nay đâu, nhớ kỹ đấy!"

Hai cánh môi bị hôn đến đỏ bừng, đồng thời cũng bị cắn rách lộ ra một mảng da thịt. Làn môi mềm mại non nớt đều bị Hiên Viên Hoàng "tàn sát" bừa bãi không chút thương tình. Vốn dĩ là đôi môi đẹp như trái anh đào đỏ thắm, mà hiện tại lại trông vô cùng thê thảm, khiến người khác nhìn vào đau xót không thôi.

Tay cuộn tròn thành nắm đấm, nội tâm Trầm Phi Yên trào dâng cơn tức giận như trận đại hồng thủy muốn hủy diệt cả nhân loại.

Hắn không hề kiêng dè mà ở trước mặt mọi người trừng phạt cô một cách tùy tiện như vậy, chẳng những thế còn hung hăng để lại cho cô dấu vết nhục nhã, có phải đối với hắn cô chẳng là gì cả cho nên mới sử dụng biện pháp trừng phạt này sao?

Đôi mắt Trầm Phi Yên bình thường đã rất đẹp, chúng sáng lấp lánh tựa như những viên kim cương trong suốt được bọc quanh bởi dải lụa màu lam mượt mà, giờ phút này lại thấp thoáng ẩn hiện thêm tầng hơi nước mờ hồ, khiến cho người ta liên tưởng đến những hạt mưa bụi tưới xuống vùng đất Giang Nam màu mỡ, xinh đẹp vô cùng.

Hiên Viên Long ngắm đến đồ dẫn cả người, vốn tưởng rằng cô cũng không mấy xinh đẹp và cũng chẳng phải là người đặc biệt gì. Trước đây, hắn muốn chiếm đoạt người con gái này chẳng qua là để trả thù Hiên Viên Hoàng mà thôi. Thế nhưng, ngay lúc này đây, hắn lại bắt đầu nảy sinh ý định phải chiếm giữ cô cho bằng được, với mục đích nguyên thủy nhất của người đàn ông đối với người phụ nữ, chứ không hề liên quan gì đến ân oán cá nhân cả.

Bộ dao nĩa trong tay Phương Lily bị ấn chặt xuống mặt bàn thiếu điều muốn bị bẻ cong. Không khó để nhìn ra, người con gái này trời sinh đích thực là kẻ hấp dẫn trí mạng đối với đàn ông. Tuy lúc này cô ta không đoán được suy nghĩ của Hiên Viên Hoàng, ngoài miệng hắn nói đây là trừng phạt, nhưng cô ta lại thấy nụ hôn này rất rất nồng nhiệt, cử chỉ lại vô cùng thân thiết. Mà hiện tại ngay cả Hiên Viên Long cũng xem đến mê mẩn, bực bội, cô ta mạnh bạo cắt miếng thịt bò phat ra tiếng mới khiến Hiên Viên Long hoàn hồn trở lại.

Ngoài mặt hai ả đều cười nói vui vẻ trông thật ăn ý, tuy rằng có hơi khách sáo, nhưng sâu trong đáy lòng đều ngầm ngầm xem Trầm Phi Yên là kẻ thù không đội trời chung.

Người phụ nữ này làm cho hai ả cảm thấy bất an vô cùng. Trừ khi loại bỏ được cô, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ chẳng có ngày nào được sống yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Khát Vọng Không Thể Thỏa Mãn

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Bữa cơm diễn ra trong không khí nặng nề, Trầm Phi Yên có thể cảm nhận được nhiều ánh mắt ác cảm nhìn mình chằm chằm, cô không ngước lên nhưng cũng biết là ai.

Một là Elle, người mà cô có dịp chạm mặt và vô duyên lãnh một cái tát của ả tại bể bơi ngoài trời vào sáng nay. Người còn lại là Phương Lily, ngồi cùng với Hiên Viên Long ở phía đối diện và cũng là vị hôn thê của hắn. Hai người bọn họ không hẹn mà gặp, đều coi cô là cái đinh trong mắt không hề che dấu. Vội vàng và vội vã, Trầm Phi Yên liền bỏ lên lầu. Lần này Hiên Viên Hoàng không có ý giữ cô lại, vẻ mặt cũng không biểu hiện nhiều hứng thú.

Bữa tiệc vừa chấm dứt, Hiên Viên Long dẫn Phương Lily lên phòng trên lầu hai.

Chưa kịp bước vào phòng, Hiên Viên Long ở hành lang tức tốc hôn cô ta ngẫu nhiên. Rõ ràng có một khoảnh khắc hắn lại phát sinh cảm giác cuồng nhiệt với người con gái kia. Cơm còn chưa nuốt xuống, thân thể hắn đã sớm bùng nổ, dục vọng phun trào mạnh mẽ.

Những người phụ nữ mà Hiên Viên Hoàng chạm qua, từ trước đến giờ

đều là hàng cực phẩm, mỗi một người có thể được xem là “tuyệt sắc giai nhân”, không thì cũng là những người có điểm đặc biệt. Tóm lại tất cả bọn họ đều là vưu vật trần gian. (vưu vật: báu vật trời cho)

Hôn mãnh liệt như thế nhưng không thể làm cho Hiên Viên Long cảm thấy thỏa mãn, hắn muốn nhiều hơn nữa, lập tức ngón tay luôn xuống bên dưới váy của Phương Lily, thô bạo xé rách tấm vải mỏng manh, tiến sâu dục vọng to lớn của mình vào đầm lay phong tình là lời đó.

Không một chút kiêng dè, hai người nồng nhiệt sờ soạng kích thích lẫn nhau ở trên hành lang. Hiên Viên Long ra sức luận động hạ thân, sau vài cú thúc mạnh mẽ hắn đạt tới đỉnh cao của cơn khoái cảm, nhưng trong thâm tâm lại hoàn toàn trống rỗng, không thể lấp đầy.

"Đau quá đi, hôm nay anh thật mạnh mẽ." Vẻ mặt Phương Lily vô cùng thỏa mãn, thân thể vẫn còn giữ chặt vật đàn ông to lớn của hắn, lên tiếng cảm thán.

"Phải không? Tôi sẽ làm cho em sung sướng hơn nữa." Không áp chế được cơn phiền muộn khiến Hiên Viên Long không thể thỏa mãn, hắn ôm lấy Phương Lily, trực tiếp tiến vào phòng.

Đôi mắt “mưa bụi Giang Nam” tựa hồ có một loại ma lực, làm hắn không cách nào thoát được chỉ còn biết chìm sâu mê mị trong đó. Một vẻ đẹp diễm lệ mê hoặc nhưng không chạm tới được, làm hắn cảm thấy chán nản vô cùng.

Tay thô bạo tách hai chân Phương Lily, ép cô ta dặng ra hết cỡ, ngón tay dùng sức cấu ngát nhụy hoa hồng nhuận nơi khu vườn bí ẩn của cô ta.

"A... Long... Em muốn..." Bị hắn trêu đùa kích thích như vậy làm cho thân thể Phương Lily không ngừng run rẩy, toàn thân cô bốc lên luồng nhiệt khô nóng. Ngón tay Hiên Viên Long thuần thục trêu ghẹo khiến phía dưới ướt đầm của cô ta, nhưng hắn lại ung dung, không hề vội vàng mà tiếp tục bồn cọt.

Khu tư mật dụ hoặc nở rộ giống như đóa hoa thuốc phiện, Hiên Viên Long ấn mạnh ngón tay thọc sâu vào trong nhụy hoa đó, lập tức ra vào mãnh liệt.

Phương Lily chịu không nổi sự kích thích ồ ạt, lớn tiếng hét âm lên. Lần sau còn mạnh hơn lần trước, mỗi một lần đều khiến cô vừa hưng phấn vừa đau đớn. Hôm nay người đàn ông này rất quái lạ, tự kìm nén chính mình, mà cũng không cho cô được thỏa mãn, khiến cô như phát điên chìm sâu vào cơn khát dục vọng.

Cuối cùng chịu không nổi, Phương Lily chẳng thèm để ý đến liêm sỉ, ngồi lên trên Hiên Viên Hoàng, vịn vào thắt lưng dìu “con thú lớn” của hắn vào sâu trong thân thể mình. Cô đóng đưa thân mình một cách say mê nhằm cảm thụ được sức mạnh to lớn của Hiên Viên Long. Người đàn ông này khiến cô điên cuồng, thân thể của bọn họ hòa hợp như thể sinh ra là dành cho nhau, đã nếm qua mùi vị đàn ông của hắn, chỉ một lần thì không thể nào giả tóa cơn khát được.

Ngược lại với dáng vẻ u mê chìm đắm của Phương Lily, đôi mắt Hiên Viên Long không một chút cảm xúc, đáy mắt chỉ thấp thoáng ánh lên tia rét mướt, hoàn toàn không nhìn thấy sự vui sướng nào trong đó. Người phụ nữ hắn muốn ngay lúc này, không ai khác, chính là Trầm Phi Yên.

Nghĩ đến ánh mắt đầy mê hoặc của Trầm Phi Yên, lại còn có vòng eo mềm mại như làn gió thu, Hiên Viên Long lập tức bị kích thích, hưng phấn điên cuồng trỗi dậy. Hắn đôi bị động thành chủ động, thô bạo ném Phuong Lily xuống giường. Hắn nhấn người, vọt vào trong cơ thể cô ta lần nữa, lại điên cuồng ra vào như muốn trút hết nỗi phiền muộn lên thân thể là loi dưới thân. Mỗi một lần động thân, có thể lên đỉnh và cũng có thể lên đến cực độ.

Không khí trong phòng ngọt ngào mùi vị phóng đảng, âm thanh rên rỉ không ngừng phát ra, xen lẫn hơi thở thô suyền như dã thú ngủ đông, vang vọng làm người ta không khỏi cuồng dã cùng mê loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đòn Trước Mặt Dễ Tránh, Đòn Sau Lưng Khó Phòng.

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Phu thê tình thâm, Kiềm Điệp nồng tình

(Ý chỉ tình cảm vợ chồng sâu sắc như Kiềm Điệp. Là loài chim trong truyền thuyết, con trống cánh trái, con mái cánh phải, dựa vào nhau thì mới bay được)

Sáng sớm trên bàn cơm, cái cổ mảnh khảnh của Phuong Lily không e dè mà để lộ ra ngoài dấu vết tím bầm ám muội, trông rõ cực kỳ.

Elle khẽ cắn môi, cũng lấy tay kéo cổ áo của mình ra làm cho hai ba vết đỏ lộ ra như hàn mai ngạo tuyết thi nhau đua nở trên núi cao hùng vĩ.

Hai người phụ nữ âm thầm phân cao thấp, cả hai đều cất lực bày ra vết tích sủng ái đêm qua của mình.

"Anh Hiên Viên quả thật rất dũng mãnh, nhìn dấu vết kia của chị thực sự làm cho em ghen tị đó nha!" Elle biết rõ thân thể của Phuong Lily, cũng biết trước kia cô là vị hôn thê của Hiên Viên Hoàng, hiện tại lại là người của Hiên Viên Long, người này sao vận khí lại tốt như vậy, cô cảm thấy thấy đổ kỵ.

Cô lớn lên cũng vô cùng xinh đẹp, còn người phụ nữ kia thế mà trước sau đều trở thành vị hôn thê của cả hai anh em nhà Hiên Viên, điều này làm cô khó chịu vô cùng.

Liếc mắt nhìn đến người phụ nữ như kỹ nữ kia, Phuong Lily cảm thấy cực kỳ kinh thường mà nhìn vào bộ ngực nở hoa của cô ta, lửa giận trong lòng bốc lên. Ngay cả cô mà Hiên Viên Hoàng cũng không thêm đụng chạm, bây giờ lại trở nên mê mẩn cái người phụ nữ không ra gì như vậy.

"Rõng có mạnh cũng không giống như hoàng đế được, ấn ký của cô thật đúng là khác ở vị trí tốt đó." Phuong Lily giả cười tiếp lời: "Chỉ là, cô cũng gọi tôi một tiếng chị nên tôi cũng phải có lòng nhắc nhở cô một chút, nhìn dấu ấn ở trước ngực cô, nếu người ngoài không biết còn tưởng rằng cô là xe bus, ai cũng có thể lên được."

Rõ ràng, Phuong Lily cố ý châm chọc, khuôn mặt trang điểm của Elle không ngừng run rẩy. Người phụ nữ này, cô thật lòng là muốn lôi kéo làm quen, vậy mà cô ả này hoàn toàn đem cô ra nhục mạ, nói cô như cái xe bus, như một món hàng rẻ mạt.

Trong lòng thật sự tức giận nhưng Elle không dám đối đầu với con giận của Phuong Lily nên đành nén giận. Hai người rơi vào tình thế đòn trước mặt dễ tránh, đòn sau lưng khó phòng bị.

Khuôn mặt Hiên Viên Long toát ra vẻ tà mị làm tăng vẻ đẹp của hắn lên vài phần, còn Hiên Viên Hoàng thanh thoi ngồi uống cà phê, cái gì cũng không nói.

Dấu ấn trên người Elle làm Trầm Phi Yên cảm thấy thật nhức mắt, cô ôm lấy lồng ngực mình. Nơi đây vẫn còn lưu lại mùi vị của Hiên Viên Hoàng cùng vết tích của hắn, lại cũng chính nó giờ đây đang nằm trên cơ thể của người phụ nữ khác. Cô cảm thấy thật dơ bẩn.

Xoay người muốn đi lên lầu, không nghĩ tới Elle đang bực mình vì bị Phuong Lily nói móc. Thấy Trầm Phi Yên đứng dậy, Elle cao hứng mỉm cười, lập tức ẻo lả nói: "Trầm tiểu thư, nếu đã xuống đây thì cùng ngồi ăn với mọi người đi, càng đông người càng náo nhiệt mà."

Elle ồn ào như thế, tất cả mọi người đều di chuyển ánh mắt nhìn về phía Trầm Phi Yên.

Cô thật sự không còn cách nào khác đành đi xuống lầu cùng ăn điểm tâm.

Phuong Lily càng nhìn thấy Trầm Phi Yên lại càng thêm căm ghét. Bắt đầu từ hôm qua đến giờ, ánh mắt Hiên Viên Long không dứt ra khỏi Trầm Phi Yên.

Ở tòa cổ thành này, Hiền Viên Hoàng chưa bao giờ mang phụ nữ về. Lần này, nếu không phải cô và Hiền Viên Long đến vì có mục đích thì cô cũng không biết được Hiền Viên Hoàng lại có một chỗ đẹp như tiên cảnh tới mức này. Cô Elle này dù sao cũng chỉ là kỹ nữ cao cấp, lần này đến khá đột ngột, tất nhiên sẽ không lâu dài. Điểm khiến cô rất không hiểu là cái cô Trầm tiểu thư này, nhìn đoan trang, xinh đẹp, nho nhã, đáng vẻ cực kỳ không tầm thường, chỉ cần nhìn một cái thì có thể biết ngay là cô không phải loại phụ nữ như vậy.

"Trầm tiểu thư, đã tới đây thì không phải là người ngoài rồi, cùng đến ăn điểm tâm đi!" Phương Lily vẫy tay ra về chủ nhà tiếp đãi khách.

Lông mày nhíu lại, Trầm Phi Yên thực sự không thích cảnh tượng này chút nào.

"Vậy quấy rầy mọi người." Không dám nhìn Hiền Viên Hoàng, Trầm Phi Yên biết nếu mình từ chối nhất định sẽ gặp phải chuyện khó chịu như hôm qua, thế nên cô ngoan ngoãn chọn ngồi xuống ăn.

Thật là một bữa cơm khó nuốt, đã có một Phương Lily, giờ lại thêm một Elle nữa, cả hai người này đều muốn trở thành nữ chủ nhà mà chiều đãi cô. Trầm Phi Yên cúi đầu không nói, thỉnh thoảng mở miệng đáp một câu, tình cảnh thật đơn giản này khiến cô cũng nuốt thức ăn không nổi.

Cuối cùng cũng ăn xong, Trầm Phi Yên vội vàng lui khỏi.

Ở đây, hoàn toàn không phải là thế giới của cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Dụ Dỗ Cậu Bé Xinh Đẹp

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Miệng há to hít lấy không khí bên ngoài tòa thành, Trầm Phi Yên cảm thấy mình thiếu chút nữa là chết ngạt ở bên trong.

Trong đó có vài người thực sự khiến cô không chịu nổi, để tránh những người này, một mình Trầm Phi Yên đi đến bên vách núi sát với biển hoa thuốc phiện.

Cả biển hoa này mọc ở phía nam tòa thành, cho dù có đứng trên tòa thành cũng không nhìn được chỗ này. Chính Trầm Phi Yên cũng mới phát hiện cách đây không lâu, từ lúc đó trở đi, cô cực kỳ thích ở đây.

Hoa thuốc phiện nở đỏ cả một vùng, tha hồ phóng tầm mắt cũng không hết, không có bất kỳ ánh mắt xa lạ nào, càng không có người đến cắt đứt sự nhiệt tình của cô.

Cả một biển hoa nhìn như những đám mây màu đỏ, gió thổi mây làm lay động tất cả. Đây là thiên đường của bọn họ, là chỗ vui chơi của bọn họ, càng không phải là chỗ của cô. Thế nhưng cô không hề e dè phóng tầm mắt nhìn hết tất cả thế giới của bọn họ.

Ánh nắng sáng sớm không mấy gay gắt, Trầm Phi Yên hít một hơi thật sâu, lao người vào trong biển hoa. Cảnh lá mềm mại, hoa tươi xinh đẹp lại còn có gió thổi mang mùi vị biển cả đến. Tại đây, tất cả đều tốt đẹp, cả cô cũng muốn bản thân mình hóa thành một đóa hoa tự do nở rộ.

Con mắt mỏi kéo tới, đêm qua có nhiều việc xảy ra, kết quả là làm cô mất ngủ. Lúc này tâm tình vừa buông lỏng, cô lập tức bị Chu công gọi đi.

Gió lay động nàng tiên của đồng cỏ, trong biển hoa này thật yên tĩnh, Trầm Phi Yên từ từ trôi vào giấc ngủ.

Tòa thành tuy rằng rất lớn, thế nhưng việc làm được không có là bao. Phương Lily ở một mình trong phòng cảm thấy chán, từ sau bữa sáng Hiền Viên Long cứ tiếp tục bận rộn với việc của mình. Cô cảm thấy trong phòng rất chán, liền tự mình đi ra ngoài một chút.

Ở trong hoa viên Tường Vi đi tới đi lui, đi thế nào cũng không ra được, trong lòng Phương Lily liền cảm thấy nóng nảy. Nhớ tới Hiền Viên Long đã từng nói với cô, nếu chỉ có một mình tốt nhất là đừng nên đi lang thang trong vườn hoa, nơi đó giống như ngũ hành bát quái trận, chỉ đi vào được chứ ra thì không được.

Lúc đầu cô cũng bán tín bán nghi, nhưng ý là vị hôn thê của Hiền Viên Long, đến điện thoại di động cũng lười mang theo, nhìn thấy hoa tường vi nở đẹp thì không nhịn được mà đi vào, bây giờ có hối hận cũng không kịp.

"Cái hoa viên chết tiệt này, chờ ta ra được ngoài sẽ đốt mày!" Khập khểnh đi sát bên bụi hoa tường vi, Phương Lily cảm thấy toàn thân mình vô cùng thâm hại.

"Vườn cây tường vi này xinh đẹp như vậy, đốt đi thực sự là đáng tiếc, chị nhẫn tâm làm vậy sao?" Một khuôn mặt trắng nõn vui tươi xuất hiện ngay trước mắt Phương Lily khiến cô nhất thời hoảng sợ suýt chút nữa ngã vào bụi hoa.

"Cậu, cậu là ai? Ở đâu mà lại chui ra như vậy, muốn hù chết người sao?" lấy tay vỗ vỗ ngực mình, Phương Lily tức giận quát lớn.

"Chị, chị đừng có hung dữ như vậy, làm em sợ muốn chết. Rõ ràng trông xinh đẹp, tại sao mở miệng liền mắng người?" Về mặt nghi ngờ nhìn Phương Lily, trên gương mặt niên thiếu lộ ra vẻ thất vọng chút ít.

Khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt đẹp long lanh như nước, đôi môi hồng hồng như đậu hũ Tây Thi làm xiêu động lòng người. Phương Lily không nhịn được nuốt từng ngụm nước bọt, thiếu niên xinh đẹp như vậy làm cô thấy mình thực sự có điểm phúc, cả người như nhào tới.

Trong giây lát, nghĩ đến sự quá khích của mình, Phương Lily lập tức chỉnh lại dáng vẻ có chút chật vật, nhỏ nhẹ nói:"Em trai, chị chỉ là nhất thời nóng lòng muốn ra ngoài thôi. Em đáng yêu như vậy, chị thương còn không hết, làm sao có thể mắng em được đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Xoa Xoa Chỗ Đó

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Thiếu niên có làn da trắng trẻo mịn màng như sữa, đôi mắt to thuần khiết trong veo như nước chớp chớp dụ dỗ người khác phạm tội, cánh môi hơi nhếch lên to vẻ có một chút không vui, thế nhưng cái nhếch mép 45 độ ấy nhìn kiểu gì cũng không thấy điểm tức giận nào.

"Chị à, chị muốn thương yêu em thế nào đây?" Tên nhóc này, rõ ràng là cố ý dụ dỗ người ta phạm tội mà, lại còn liếm môi nữa chứ.

Loại con trẻ thế này, Phương Lily không phải là chưa bao giờ đụng tới, nhưng mà cho tới nay chưa có người nào có biểu hiện tích cực như vậy. Trước đây, cô toàn phải ra chiêu dụ dỗ rồi mới có thể đùa bỡn với người ta, nhưng giờ đây, cô cảm thấy mình như là bị câu hồn đi mất rồi.

Một nụ cười ngay lập tức hiện lên trên mặt Phương Lily, nhìn cứ như người bị chứng động kinh, cô vui sướng kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu thiếu niên, ngay cả tay cũng mềm mại như nước thế này, thật là xứng đáng với tiểu mỹ nam mà, không có chỗ nào là không đẹp.

Một tay xoa nắn bàn tay nhỏ bé của cậu thiếu niên, Phương Lily cười cực kỳ dâm dăng:"Để chị đây dạy cho em làm thế nào nhé!"

Trầm Phi Dạ gắng sức kiềm chế tâm tình muốn rút tay về của mình, người phụ nữ này làm cậu cảm thấy thật buồn nôn quá đi. Lần trước không nỗ lực giết chết cảm thấy rất đáng tiếc. Cậu bất quá cũng là muốn vui đùa một chút, người phụ nữ này thật đúng là không bỏ được cái tật ruồi bu mà.

"Chị, chị đã xoa tay em này giờ rồi, không bằng giờ chuyển qua chỗ khác đi, như vậy không phải là tốt hơn sao?" Về mặt Phương Lily trở nên hết sức kinh ngạc, nhờ vậy mà Trầm Phi Dạ mới cứu được bàn tay mình khỏi Phương Lily, cậu thật muốn ngay đem tay mình đi khử trùng ba ngày ba đêm hoặc dùng nước khử trùng ngay lập tức.

Xoa xoa chỗ khác, Phương Lily há hốc miệng, to đến nỗi có thể nhét vào được cả chục quả trứng gà, cô thật không tin nổi tiểu mỹ nam này lại muốn cô đi xoa chỗ khác. Nói bóng gió thôi mà cũng rõ ràng như vậy sao, mặt cô dần đỏ lên một chút, mắt nhìn chăm chăm vào nơi giữa hai đùi của cậu thiếu niên.

Cố gắng nuốt xuống một ngụm nước bọt, Phương Lily có điểm còn chưa tin, hỏi lại lần nữa:"Em nói thật là có thể sờ vào chỗ khác nữa sao?"

"Dạ, thật!" Trầm Phi Dạ cố ý bắn ra sóng điện quỹ quái, cậu gật đầu một cách rất hồn nhiên lạ thường. Đúng rồi, cô tới xâm phạm tôi đi!

Tòa cổ thành này dù sao cũng là chỗ khác, Phương Lily dùng sức ngất vào đùi mình, nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, chỉ sợ bắt gặp phải người nào khác.

Xác định không có ai xuất hiện ở cái vườn hoa ngũ hành báí quái này, Phương Lily cuối cùng cũng đưa bàn tay ma quỷ về phía Trầm Phi Dạ.

"Em trai ngoan, ở chỗ này mà làm thì em sẽ cảm thấy khó chịu đó, để chị dẫn em đi chỗ khác tốt hơn, được không?" Nhớ đến gần đây có một cái chòi nghỉ mát, sẽ không có người xuất hiện.

"Sẽ rất thoải mái sao?" Tiểu ác ma vẫn tiếp tục vô tội hỏi, bày ra một bộ dạng rụt rè, thật muốn dụ dỗ người ta.

"Rất thoải mái, dục vọng cực khoái, phải tin tưởng vào năng lực của chị chứ!" Từ 12 tuổi Phương Lily đã trải qua, đến bây giờ cũng đã trôi qua mười mấy chục năm nên tất nhiên là tay già đời. Ở phương diện này, cô rất tự tin, đặc biệt là kiểu trẻ tuổi thế này, cô cũng có kinh nghiệm.

Nghiêm túc suy nghĩ một hồi, gương mặt Trầm Phi Dạ nhăn lại, Phương Lily đã sớm không nhận được, cô thật nóng lòng muốn biết tiểu mỹ nam kia sẽ có hình dạng gì khi cô ở dưới thân kêu rên.

Bắt lấy Trầm Phi Dạ, Phương Lily cũng không thêm đề ý xem người ta có đồng ý hay không, trước tiên là kéo đi cái đã.

Tính Phương Lily nóng nảy có thừa, hoàn toàn không nhìn tới thiếu niên đang bị kéo đi lúc này hiện nguyên hình là một ma vương đang mỉm cười.

Tiểu ác ma Trầm Phi Dạ lúc này mới ra tay, để cho Phương Lily biết thế nào là nhân tiện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Phụ Nữ Tự Dâng Mình Tới Cửa

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Hiên Viên Phong đến Singapore, mọi chuyện trở nên khó giải quyết, Hiên Viên Long nhìn bản báo cáo mới nhất, vẻ lo lắng trong mắt ngày càng nặng nề. Đối với Hiên Viên Phong, trong lòng hần rất rõ, dù cho bình thường tên này luôn ra vẻ và cả lơ phất phơ nhưng khi có chuyện thì vô cùng được việc.

Kẹt một tiếng, cửa mở ra, Hiên Viên Long không thêm ngừng đầu, hần cho là Phương Lily chơi đùa đã mệt nên trở về.

Một mùi hương nồng nặc xộc vào bao quanh cổ Hiên Viên Hoàng, mùi hương này không phải của Phương Lily, hần quay qua thì thấy gương mặt đầy quyến rũ của Elle.

"Tiểu Long, làm việc có mệt mỏi không, để em giúp anh đầm bóp một chút nha!" Nói đoạn, bàn tay của Elle liền chậm rãi nắn bóp vai của Hiên Viên Long, hà hơi vào tai hần, ý tứ thế nào không cần nói cũng biết.

Môi Hiên Viên Long vô thức nhếch lên, không ngăn cản, người phụ nữ này với hần chỉ có lợi mà không có hại. Phụ nữ gặp hần đơn giản chỉ vì tiền và vì người, nhờ vào khuôn mặt này, không có mấy phụ nữ nào có khả năng chống lại mị lực của hần.

Đối với loại phụ nữ tự dâng mình lên thế này, từ trước tới giờ Hiên Viên Long đều không từ chối một ai - nhất là người đẹp. Khi lần đầu tiên hần gặp Elle thì đã biết người phụ nữ này là một báu vật. Con mắt Hiên Viên Hoàng chưa nhìn sai ai bao giờ.

Thân hình chữ S, ngực lớn, thân thể dụ hoặc mê người. Phụ nữ như vậy căn bản chẳng cần phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, sớm muộn cũng sẽ nhào vào lòng hần, chỉ là không nghĩ sẽ sớm như vậy.

Tay của Elle bắt đầu di chuyển đổi chút, lúc đầu ở vai, sau dần dần trượt xuống, luồn vào bên trong áo Hiên Viên Long.

Hơi nhắm mắt lại, khoe môi Hiên Viên Long cong lên một nụ cười tự tin, người phụ nữ này là của hần. Hiên Viên Hoàng, mày vĩnh viễn không bao giờ có thể thắng được tao.

Chỉ chớp lát, hai người ở bên trong căn phòng chiến hỏa lan tràn, quần áo đều trút hết xuống.

Elle vịn vào người Hiên Viên Long, gần như không có khả năng tiếp nhận sự xâm nhập đột ngột, cô kêu lên: "A... Không được... Em thực sự không chịu nổi..."

Người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, bây giờ thì cô đã rõ vì sao người khác lại nói bên trong Hiên Viên Long có tồn tại một loại thuốc phiện, đã có một lần thì sẽ muốn nữa.

Ánh mắt lóe ra tia điên cuồng, kỳ dị, Hiên Viên Long giữ lấy eo nhỏ của Elle, cười tà nói: "Bảo bối, hãy tin thân thể của em đi, nó tuyệt đối thích hợp với anh, tới hưởng thụ anh."

Tóc xõa ra chung quanh, Elle chỉ có thể dán chặt vào Hiên Viên Long, thân người cô bị Hiên Viên Long mạnh mẽ xâm nhập khiến cô lạc giọng kêu to lên.

Cười lạnh lùng, Hiên Viên Long dùng sức thẳng tiến, thậm chí còn đụng chạm cố ý vào nơi mẫn cảm của Elle.

Mạnh mẽ tiến tới điểm cực hạn, chặt chẽ bao lấy phần thân thể nóng rực, ngay sau đó không ngừng hét âm lên, lúc đầu còn có vẻ thống khổ, càng về sau lại càng cảm thấy sung sướng, hoàn toàn không còn chú ý đến đau đớn gì.

Hai người điên cuồng tiến hành đủ các loại tư thế, Hiên Viên Long biết người phụ nữ này hoàn toàn đã bị hắn khuất phục.

Chìm trong điên loạn, nhất ** sóng dữ, nhất ** thân ngân điên cuồng, cả hai đều phát ra những thứ âm mê!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Biển Hoa Anh Túc

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Mồ hôi xen lẫn mùi hoan ái, cả phòng tràn ngập lửa tình.

Elle nuốt từng đợt không khí, toàn thân phủ một lớp mồ hôi, da thịt trắng nõn sáng lấp lánh, một số chỗ còn lưu lại dấu vết tình yêu.

Về mặt Elle có điểm trách móc nhìn qua Hiên Viên Long lại thấy tinh thần hắn sáng láng không chút mệt mỏi, cô có chút bất mãn nói: "Long, người ta mệt mỏi đến nỗi không đứng lên được, còn anh sao lại như không có chuyện gì vậy chứ?"

Hút một điệu xì gà, Hiên Viên Long đưa tay sờ lên ngực Elle: "Mỏi có vậy mà cô đã chịu không nổi, xem ra Hiên Viên Hoàng phải dạy dỗ cô lại một chút rồi!"

Nghe nói như thế, Elle đang cảm thấy mệt mỏi liền có điểm bất mãn cùng oán giận: "Nếu hắn có một phần mười của anh thì tốt rồi, đến giờ mà hắn vẫn chưa có đụng đến em nữa là."

Nghĩ tới đây, Elle vẫn còn thấy tức, tiếp tục nói: "Hừ, cũng không biết là hắn có như anh không, đêm qua, mặc em vận dụng mọi thủ đoạn hắn vẫn không nhúc nhích lấy một cái, chỉ hôn lấy lệ mà thôi."

Hiên Viên Long đang hút xì gà nghe vậy mắt liền sáng lên, trong lòng bắt đầu suy đoán. Hiên Viên Hoàng không hề đụng tới người phụ nữ này, lại còn ở trước mặt bọn họ đi hôn Trầm Phi Yên, không lẽ có thể sử dụng Trầm Phi Yên để uy hiếp hắn ta?

Để xác định ý nghĩ trong lòng, Hiên Viên Long một tay kéo Elle lại, hưng phấn mong chờ trò chơi sắp đến.

Elle nghe Hiên Viên Long bày cách xong, trong lòng liền không muốn làm, chuyện này nếu lộ ra, cô xác định chỉ còn đường chết.

Hiên Viên Long ở bên cạnh không ngừng trêu đùa ái ân, đầu óc Elle bắt đầu cảm thấy nóng lên, không lâu sau liền chịu thua.

Elle ở lại trong phòng, cố ý sửa soạn một chút, lát sau dựa theo ý Hiên Viên Long đi tìm Hiên Viên Hoàng.

Rất cuộc cũng tìm được Hiên Viên Hoàng ở giữa biển hoa anh túc, nghe nói mẹ Hiên Viên Hoàng rất thích loại cây này, hiện tại xem ra điều này không sai.

Quay đầu nhìn Hiên Viên Hoàng đang cách đó không xa, Elle lấy hết can đảm đi về phía hắn.

"Anh yêu, người ta tìm anh lâu lắm rồi đó, không nghĩ là anh đang ở đây. Nơi hẻo lánh này hại người ta mãi mới tìm được anh." Bất mãn lên tiếng, Elle cố gắng đi trên đôi giày cao gót 10 phân, lao đảo thật vất vả nhưng cuối cùng cũng tới cùng bên Hiên Viên Hoàng.

Toàn thân Hiên Viên Hoàng đầy khí lạnh đứng giữa biển hoa anh túc giống như một pho tượng đá thần khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không thể nào dời mắt đi được.

"Sao cô biết tôi ở chỗ này?" Ngôn ngữ sắc bén như dao, hơi thẳng vào vấn đề.

Elle run hết cả người, cảm thấy không được tự nhiên, cô tình nguyện nói chuyện với Hiên Viên Long chứ không muốn đứng đây dây dưa với Hiên Viên Hoàng. Khi người này ở trong tòa thành thì càng thêm nguy hiểm, cũng càng thêm lạnh lùng.

Xoay người nhìn Hiên Viên Hoàng, Elle làm nũng nói: "Là Long nói cho em, bằng không thì người ta cũng không tìm được."

"Hóa ra là anh trai à!" Khí lạnh quanh người Hiên Viên Hoàng tan mất mấy phần, xoay người bước đi, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía xa xa.

Chương 84: Bỏ Trốn, Phương Thức Vẹn Toàn

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Nét mặt Hiên Viên Hoàng biến đổi thành linh, từ vẻ lạnh lẽo đầy sát khí lúc ban đầu, trong nháy mắt đột nhiên trở nên thâm sâu khó lường, cho dù là kiểu gì đều khiến Elle thực muốn bỏ chạy.

"Anh yêu, vừa rồi em trông thấy Trầm tiểu thư, đáng vẻ cô ta không vui vẻ cho lắm." Elle chớp chớp đôi mắt, kiên trì vùi mặt lên bả vai Hiên Viên Hoàng, cả người nép sát vào hắn.

Con người thâm thúy u đen đến đáng sợ, hắn ôm lấy người Elle "Đừng quan tâm đến người phụ nữ đó nữa, tôi cũng chỉ muốn vui đùa một chút mà thôi, hai ngày nữa sẽ đưa cô ta về. Thật là một người phụ nữ vô vị làm người ta phát ngán, chỉ có em là ngoại lệ, so với cô ta "ngon" hơn nhiều!"

"Hi hi, thật vậy không?" Lần đầu tiên nghe Hiên Viên Hoàng khen ngợi, Elle cao hứng dăng đôi môi đỏ mọng, vội vàng hôn lên làn môi lạnh như băng của hắn.

Hiên Viên Long đứng phía xa, mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt, thật sự làm người ta chờ mong, nếu ả đàn bà vô dụng kia nằm dưới thân hắn, thì hắn sẽ như thế nào đây?

Hai thân thể ôm siết nhau, hôn nhau kịch liệt, hoàn toàn không để ý đến thế giới xung quanh. Sâu trong biển hoa Anh Túc, toàn thân Trầm Phi Yên lạnh buốt, nằm im không nhúc nhích. Nghe những lời nói đầy ác ý của Hiên Viên Hoàng, cô cảm thấy lòng mình như bị dầm nát thành trăm mảnh, mỗi một mảnh nhỏ đều đâm sâu vào da thịt cô, khiến toàn thân đau đớn đến nổi hít thở vô cùng khó khăn.

"Chúng ta quay về đi, nơi này không thích hợp lắm." Hiên Viên Hoàng buông Elle ra, ôn hoà đề nghị.

Bóng dáng hai người mất hút trong biển hoa Anh Túc muôn màu rực rỡ. Vẻ mặt Hiên Viên Long thích thú dõi theo Hiên Viên Hoàng, rốt cuộc cuối cùng ai mới là người chiến thắng, hắn nhất định phải chờ bằng được.

Trầm Phi Yên không biết mình đã ẩn nấp ở trong biển hoa bao lâu, cô không muốn động dậy, cũng chẳng màng đến thời gian, cứ mặc cho nó trôi đi, chỉ nằm im như tượng gỗ.

Gió biển thổi qua, vù vù lướt trên gương mặt thanh tú của người con gái, tựa hồ như tấm khăn lụa mỏng lau khô đi những dòng nước mắt nóng hổi tuôn ra từ khóe mi. Ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, cứ thế, cứ thế... Cô cảm thấy lòng mình lạnh cóng như đang phơi mình dưới cơn mưa buốt giá mà lại không tìm được chỗ trú ẩn áp nào.

Đờ đẫn đứng lên, đầu óc cô lúc này trống rỗng, chỉ biết cô muốn thoát khỏi nơi đây ngay tức khắc. Cô nhận ra cõi lòng mình tan nát, nếu cứ tiếp ở lại tòa thành, nhất định sẽ rất đau khổ, nhưng cô thực sự nghi ngờ rằng mình có thể từ bỏ sao, trái tim cô đã chẳng nghe lời cô nữa rồi.

Bỗng một bàn tay to lớn vươn ra giữ chặt Trầm Phi Yên, cô lập tức cảnh giác lùi về sau hai bước.

"Xem bộ dạng tiều tụy của em kìa, thất tình à, hay là bị người khác đá, bé con?" Hiên Viên Long không hề che dấu ánh nhìn dâm tà về phía Trầm Phi Yên, hắn thành linh xuất hiện giống như đã chờ cô ở đây từ rất lâu.

"Không liên quan gì đến anh, tránh ra!" Toàn thân Trầm Phi Yên lạnh như băng, hoàn toàn không để ý tới người đàn ông này rốt cuộc là ai, đầu cô chỉ đang nghĩ đến việc bỏ trốn.

"Em muốn rời khỏi nơi này?" Hiên Viên Long ngăn bước chân của Trầm Phi Yên, tự tin hỏi.

"Nếu đúng thì sao?" Ánh mắt của người đàn ông này vẫn khiến cô không thoải mái, Trầm Phi Yên chỉ có thể chấn chỉnh lại tinh thần, ứng phó cẩn thận với hắn. Cô thực sự muốn rời đi, nhưng vẫn biết không thể tùy tiện để lộ ra cho người lạ nắm được ý đồ của mình.

Cười to ra vẻ đắc ý, Hiên Viên Long không thèm quan tâm lên tiếng: "Em không trốn thoát được đâu, vườn hoa bát quái trận này nếu không phải nhân vật cao cấp của Hiên Viên gia, thì không thể tự do ra vào."

"Ý anh là gì?"

"Không có gì, chẳng qua tôi có ý tốt muốn giúp em ra ngoài thôi."

"Hừ!" Người đàn ông này sẽ không có lòng tốt muốn giúp mình như vậy chứ, Trầm Phi Yên nhìn chăm chăm hắn, lần đầu chạm mặt đã cảm thấy ghê tởm rồi.

"Tôi biết em không tin, thế này, đúng là tôi có điều kiện trao đổi với em."

"Điều kiện gì?" Khi hắn đề cập đến điều kiện, trong lòng Trầm Phi Yên an tâm lên rất nhiều, cô biết trên đời này chẳng ai cho không ai cái gì. Nhưng hiện tại nếu muốn bỏ đi, cũng chỉ có duy nhất con đường này mà thôi.

"Tôi chỉ muốn em làm bạn gái tôi, cho là vì đứa em trai yêu quý đi, nếu em không đồng ý thì thôi vậy." Hắn phát tay ra vẻ vô lo, trưng ra bộ mặt ngây thơ và đáng yêu, muốn chứng minh hắn là một người anh rất thương yêu em trai mình.

Trầm Phi Yên bị điều kiện này làm cho động lòng, nếu có thể trốn ra ngoài, cô nhất định phải nắm bắt cơ hội.

Sau khi hai người thỏa thuận xong, ngồi trên xe Hiên Viên Long, nước mắt cô tuôn như suối dù có lau như thế nào cũng không khô được. Cô biết giờ khắc này thật sự là chia li, cuộc chia li không ngày gặp lại, có lẽ, cô sẽ chẳng bao giờ có dịp nhìn thấy con người lạnh lùng đó nữa.

Khỏe môi Hiên Viên Long cong lên nham hiểm, lộ ý cười, làm bạn gái, em trai đáng quý, người xứng sao. Hắn phải chiếm giữ toàn bộ người con gái này, đợi sau khi chơi đùa thỏa thích, hắn sẽ lấy việc này để đả kích Hiên Viên Hoàng khiến tên em trai đó nếm mùi thất bại và nhục nhã.

Nếu hắn đoán không sai, Hiên Viên Hoàng rất để ý đến cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tiền Thưởng Một Trăm Triệu Usd

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Cả một tháng nay, không khí trong tòa cao ốc Hiên Viên thị căng như dây đàn, văn phòng tổng giám đốc lại càng không có ai dám đi vô. Nếu lỡ bước vào thì khi đi ra cả người đều chật vật khó sở cả về tinh thần lẫn thể xác, chỉ còn thiếu màn khóc rống rồi nhảy từ tầng cao nhất xuống nữa mà thôi.

Thê thảm nhất là phòng thư ký tổng tài, chỉ cách văn phòng tổng giám đốc có một cánh cửa, nên một tháng qua cả người giống như xiết đi trên dây, căng thẳng tột cùng, chưa kể đến không gian lặng ngắt giống như hoang mạc vậy, ngay cả hắt hơi cũng không dám.

"Linh Linh, xin em đó, mau giúp đi!" Một trong số mười đại soái ca của Hiên Viên thị, Mục Diệu Tư được mệnh danh là chàng trai độc thân ưu tú nhất, đang ngược cặp mắt lung linh lấp lánh như nước hồ thu xanh thẳm nhìn chăm chăm Hiên Viên Linh, vẻ mặt hết sức lấy lòng.

Vì cái mạng nhỏ của mình, hắn quyết định không ngại phá vỡ hình tượng quá mức điển trai của mình, đến cầu xin “nhất chi hoa tiểu thư” của Hiên Viên gia ra tay giúp đỡ.

Gò má Hiên Viên Linh đỏ ửng, cố gắng gõ gõ bàn phím, làm bộ như không phát hiện ra ánh mắt phiếm xanh long lanh nước hồ thu kia. Thực tình cô cũng không muốn chết nha! Gần đây anh cả mất tích, tính tình anh hai ngày càng khủng bố, chuyện trong văn phòng thì lùm xùm cả lên, ba ngày trước bắt giải quyết theo cách này, năm ngày sau đã bắt làm theo kiểu khác, thật muốn phát điên mà.

"Tôi, có điều, nếu so với các anh thì nghiệp vụ kinh doanh vẫn chưa quen lắm, nếu anh hai có gì thắc mắc, tôi cũng không thể trả lời tốt được." Lần đầu tiên Hiên Viên Linh nói lưu loát ở trước mặt Mục Diệu Tư, cô mở to đôi mắt hạnh nhìn hắn, đáy mắt long lanh không kém.

"Tiểu Linh Linh, em thật không giúp anh sao?" Xem ra đối mặt với cô bé này, bây giờ tốt nhất là sử dụng mỹ nam kế, hắn biết là cô thích hắn.

Mục Diệu Tư vô si sấn tới, áp gương mặt mình sát lại cô, đôi môi khẽ gọi nhìn xa xa tưởng như dính lấy cánh môi ướt át hồng hồng như nụ hoa anh đào của Hiên Viên Linh, có trời biết, giờ khắc này hắn thật sự muốn hôn cô ngẫu nhiên.

Tất cả nhân viên nam nữ trong phòng đều mở to mắt nhìn cảnh tượng mờ ám trước mặt, khoảng cách của hai người gần đến nỗi chưa bằng một cái nắm tay. Nhân viên nữ thì tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm rủa Hiên Viên Linh n lần. Còn nhân viên nam thì chỉ biết đứng nhìn, ai biểu không đẹp trai bằng người ta, phần đầu thêm mười năm nữa còn chưa chắc được lòng người đẹp.

Hơi thở hai người ngày càng ngày càng dồn dập, biến không khí nặng nề trong phòng trở nên vô cùng ái muội. Chịu hết nỗi, Hiên Viên Linh dịch lưng ra phía sau, né tránh gương mặt điển trai của Mục Diệu Tư, đứng lên. Tên đàn ông đáng ghét này dám dùng mỹ nam kế với cô, thậm chí hành động vô cùng trắng trợn, Hiên Viên Linh đành phải đầu hàng.

"Tôi đi, tôi đi. . ." Cầm vội tập tài liệu trình ký trên bàn, ngay cả nhìn cũng không dám, Hiên Viên Linh lấy tốc độ của loài thỏ đang chạy trốn thú săn mồi

lao về phía văn phòng tổng giám đốc.

Mục Diệu Tư đắc ý nhếch môi cười khế, cô gái nhỏ này, bao nhiêu năm rồi vẫn ngượng ngùng như trước, thật là động lòng người!

Vừa bước vào văn phòng của Hiên Viên Hoàng, Hiên Viên Linh lập tức hồi hận, toàn thân cô đông cứng không dám nhúc nhích.

"Chuyện gì?" Giọng nói thoát ra từ phía sau chiếc bàn đen làm bằng gỗ Đàn Hương cao cấp, đáng về Hiên Viên Hoàng lúc này trông rất tiêu tụy, tinh thần cực kỳ sa sút. Mái tóc lẳng từ ngày nào giờ hỗn độn, râu cũng không kịp cạo, mọc che phủ cả gương mặt cương nghị ấy, quần áo xộc xệch, văn phòng thì nồng nặc mùi rượu, tuy thế ánh mắt hắn vẫn trong trẻo, lạnh lùng và tinh anh như trước.

Hiên Viên Linh cẩn thận đem tài liệu đặt trên bàn. "Đây là hợp đồng thương mại, cần anh ký tên ạ."

Tùy ý mở bản hợp đồng, Hiên Viên Hoàng nhìn thoáng qua nội dung một lượt, lập tức ký tên.

Đối diện với tâm trạng có phần thoải mái của anh hai lúc này, Hiên Viên Linh chợt nghĩ đến việc khó khăn vẫn chưa được giải quyết.

Ký tên xong, hắn ngừng đầu bắt gặp bộ dáng đang thờ phào nhẹ nhõm của cô em gái, lạnh lùng nói: "Lần sau không được phép nhận bất kỳ văn kiện của ai đưa cho, văn kiện của người nào thì chính người đó phải tận tay đưa cho anh."

"Vâng ạ!" Phù, thì ra anh hai biết hết, Hiên Viên Linh cảm thấy trong lòng như trút bỏ được gánh nặng. Liên tục cả tháng nay, mỗi ngày đều có một đồng người đem văn kiện đến cho cô, nhờ cô mang cho anh hai.

"Vẫn chưa tìm được anh cả sao?"

Nghe nhắc đến chuyện anh cả Hiên Viên Long, cô bất giác toát mồ hôi, sống lưng cứng đờ. Liếc nhìn ánh mắt sắc bén lại mang theo hàm ý thăm dò của Hiên Viên Hoàng, cô cảm thấy mình giống hệt như con mồi bị rình rập, không thể trốn thoát cũng không thể che giấu bí mật gì.

Cô và anh cả Hiên Viên Long là anh em cùng mẹ sinh ra, anh hai hỏi như thế, tất nhiên là vẫn có chút hoài nghi cô. Nghe nói anh cả bắt cóc người phụ nữ của anh hai, cô không hình dung được cô gái ấy là người như thế nào, nhưng cô biết lần này anh hai thật sự tức giận, không phải là con giận bình thường mà là con đại cuồng nộ.

"Vẫn chưa tìm được, em có hỏi mẹ, bà ấy nói lâu rồi chưa gặp anh cả." Câu kẻ tiếp muốn nói ra, Hiên Viên Linh kìm nén, nuốt ngược vào trong. Hiện tại anh cả đã bị truy nã toàn thế giới như một tội phạm, vì muốn tìm được người phụ nữ kia, anh hai dùng năm mươi triệu làm tiền thưởng truy nã anh cả, nghe đã thấy quá đáng, nhưng đánh chết cô cũng không dám nói, vậy mà vì một người con gái con số đưa ra còn lớn hơn nhiều, cô nghe xót hết cả ruột gan.

Vì một cô gái tên là Trầm Phi Yên, anh hai không ngại chi ra một trăm triệu đôla để tìm cho bằng được cô ta. Cô thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc cô ta là người đặc biệt như thế nào mà khiến hai ông anh mình điên cuồng đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Gian Tình

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Ngọn đèn phát ra ánh sáng yếu ớt hắt lên cơ thể yếu đuối của người phụ nữ, bà ta nằm trên giường với mái tóc vẫn còn ẩm ướt, trên da thịt lưu lại những dấu vết hoan ái nồng bỏng rất rõ.

Vòng eo tinh tế mềm mại như làn nước uốn lượn bao quanh bờ bãi thăm thẳm, những lọn tóc đen nhánh trông như tảo biển bông bênh trên làn da ngọc ngà trắng nõn không chút tí vết, khiến cho người ta có cảm giác như đang du ngoạn dưới biển sâu ngắm những thảm rong biển dập dờn trong nước.

Khi bà ta xoay người thì khuôn ngực đầy đặn nảy lên nảy xuống theo lực của cơ thể, lộ ra dụ hoặc động lòng người. Thân thể đầy đặn cân đối, không gầy không béo, điểm đáng nói nhất chính là gương mặt xinh đẹp mịn màng có thể dễ dàng đánh gục bất kỳ trái tim sắt đá nào, thật giống như loài yêu tinh quyến rũ khiến ai đã gặp qua một lần thì không thể quên.

Rèm mi đen rợp bóng, từng sợi từng sợi thật dài giống như lông vũ của chim Khổng Tước xinh đẹp, bước chân uyển chuyển quyến rũ. Đuôi mắt hơi xếch càng tăng vẻ lài cho đôi mắt thuần Đông Á xinh đẹp, nhìn có điểm như Đan Phượng, lại có vài phần gian xảo của loài hồ ly, sống mũi cao thẳng, đôi môi căng mọng. Cả người như chú mèo biếng nhác nằm trên nếp giường chờ đợi chủ nhân đến vuốt ve.

Cửa phòng tắm chậm rãi mở ra, bóng dáng cao to của người đàn ông với khuôn mặt điển trai dần dần hiện rõ dưới ánh đèn mờ ảo, những đường nét đẹp

đến tà mị lại có phản hơi ẻo oái.

"Tóc lau chưa khô đã ra đây rồi, cậu thật đúng là trẻ con." Nằm trên chiếc giường đôi xa hoa rộng lớn, mắt bà ta vẫn nhắm nghiền nhưng tựa hồ biết rất rõ mọi việc xung quanh, giọng điệu cất lên đầy vẻ cứng chiều.

Khỏe môi Hiên Viên Long cong lên, cười cười nói: "Em còn nhớ đến tôi sao, tôi tưởng mỗi ngày em chỉ nghĩ đến mấy gã tình nhân ngoại quốc thôi chứ." Lời nói có phần bất mãn, hần liếc nhìn thân thể mon mồn với tư thế đầy khiêu gợi trên giường, người đàn bà này cũng đã ngoài 40 nhưng cơ thể mềm mại và mịn màng như thiếu nữ tuổi đôi mươi, thật khiến cho người ta khao khát, lúc này Hiên Viên Long không nhận được ý muốn đặt bà ta dưới thân hung hăng chà đạp thêm một lần nữa.

Đôi mắt dài ướt át chậm rãi mở ra, sáng lấp lánh như viên ngọc lưu ly, nhìn là biết chúng được chăm sóc rất kỹ: "A, cậu gặp phải chuyện uất ức sao? Lại đây, để tôi giúp cậu giải quyết."

"Hừ, nếu em thật sự muốn giúp đỡ tôi, thì đã kêu thằng con trai của em xóa bỏ lệnh truy nã cùng tiền thưởng năm mươi triệu Đôla kia đi. Chết tiệt, so với Bin Laden, cái giá của tôi còn đắt hơn gã rất nhiều. Bây giờ tôi trở thành báu vật sống, thật đúng là phải cảm tạ ân huệ con trai em, cũng chính là anh em tốt của tôi, Hiên Viên Hoàng!" Hần nghiêng răng nghiền lợi khi nói ra ba chữ Hiên Viên Hoàng, có thể thấy được hần hận Hiên Viên Hoàng đến tận xương tủy.

Nghĩ đến tình hình ngày hôm đó Hiên Viên Long lại tức điên, vốn nghĩ mọi việc diễn ra trót lọt, không ngờ nửa đường xuất hiện tên Trình Giáo Kim, ngay chính lúc hần sắp sửa cưỡng hôn được người con gái đầy cảm dỗ kia, kẻ nào đó đã hành động thần không biết quỷ không hay, đánh hần bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, chỉ mới có mấy ngày mà lệnh truy nã cùng với tiền thưởng năm mươi triệu Đôla khổng lồ đã ban hành rộng rãi khắp thế giới. Không những thế, vị hôn thê của hần chẳng biết bị kẻ nào tấn công, phá hủy gương mặt, đã vậy, thế lực Phung gia tại Singapo cũng bị thiệt hại nặng nề. Tất cả chuyện này, Hiên Viên Long nghĩ ngay đến Hiên Viên Hoàng, trừ hần ra, không có ai có thể ra tay tàn độc và nhanh chóng như vậy.

Tay người đàn bà đang đưa nghịch nghịch lọn tóc, đôi môi căng mọng cười tươi như hoa không che dấu niềm tự hào: "Cậu đắc tội với ai cũng được, duy chỉ có nó là không thể, nhất là không được động vào những thứ nó coi trọng, nhưng bề ngoài lại ra vẻ không màng tới."

Nhớ lại lúc Hiên Viên Hoàng còn bé, Phung Xuân Ý không nhận được cười. Con trai của bà, từ nhỏ đã có thói quen này, phạm những thứ nó thích thì nó càng che che dấu dấu, và càng không biểu hiện ra bên ngoài. Cho dù trông qua giống như đồ bỏ đi, nhưng chỉ cần đặt ngay tầm mắt nó, thì nhất định là vật rất quan trọng.

Nếu có người tự tung tự tác, thì hậu quả giống Hiên Viên Long vậy, hết một con chuột chạy rong trên đường bị người đời đuổi đánh. Nó sẽ không nói cho anh biết nó thích vật kia đến mức nào, nhưng một khi anh chạm đến, nó sẽ cho anh biết thế nào là khổ sở, sống không bằng chết.

Nhìn điệu bộ ung dung tự tin của người đàn bà trên giường, ánh mắt Hiên Viên Long hơi nheo lại, đẩy lên tia tàn nhẫn kín đáo: "Rõ ràng nó coi trọng người đó, lại biểu hiện như không thèm để ý, thậm chí đối đãi với cô ta chẳng khác gì với kỹ nữ, rốt cuộc lại hao tâm tổn phí mà giành lại. Lúc này nó còn muốn giết tôi, ngay cả di chúc của cha cũng mặc, em không ra tay giúp tôi sao?"

Mặc dù trong lòng thực sự không muốn, nhưng trước mắt Hiên Viên Long chỉ có thể nhờ vả người phụ nữ này. Bà là vợ nhỏ của ông già đã qua đời của hần, cũng chính là mẹ ruột Hiên Viên Hoàng, ngoài bà ta ra không ai có khả năng giúp hần.

Với tình hình này, Hiên Viên Long biết nếu bị tóm hần nhất định chỉ có con đường chết. Lần này Hiên Viên Hoàng đã hạ quyết tâm muốn giết hần, nếu không cũng sẽ chẳng vung tay treo giải thưởng năm mươi triệu đôla để bắt hần, và một trăm triệu đôla truy tìm cô gái kia.

Phung Xuân Ý khẽ ngoắc ngoắc ngón tay được sơn màu đỏ chót, Hiên Viên Long hiểu ý bà ta ngay lập tức. Dù sao bọn họ cũng đã gắn bó thân mật với nhau cả mười mấy năm, nên hiểu nhau vô cùng.

"Không phải tôi không muốn giúp cậu, nhưng cậu cảm thấy Hiên Viên Hoàng xem tôi là mẹ nó thật sao?" Nâng tay vuốt ve mặt Hiên Viên Long, bà yêu nhất cái khuôn mặt này. Từng đường nét hoàn hảo, khí chất tao nhã, thái độ đầy mị hoặc lại mang chút gì đó hơi tà ác, nhất là thân thể hần, khiến bà khao khát đến tận xương tủy. Khi tuổi tác ngày càng nhiều, bà lại càng nhớ đến lúc Hiên Viên Long vẫn còn là một cậu thiếu niên ngây ngô, bà chính là người phát hiện và khai phá tiềm năng ẩn chứa trong hần.

Hần ném cái nhìn khinh thường lướt qua khuôn mặt sắc sảo đầy vẻ phong tình của Phung Xuân Ý, thầm than phục công nghệ thẩm mỹ hiện đại ngày nay, bà ta đã bốn mươi tuổi mà trông như thiếu nữ mới ngoài hai mươi.

Hần hất tay Phung Xuân Ý ra khỏi mặt mình, dáng vẻ cực kỳ bất mãn, bực dọc nói: "Tốt xấu thì nó cũng do em sinh ra, với bản lĩnh của em ngay cả việc con con này mà cũng không giải quyết được, thì sao có thể sống thoải mái cho đến tận bây giờ?"

Hần lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Phung Xuân Ý, nếu nói bà ta đúng là người đàn bà độc địa cũng không ngoa.

Bản lĩnh của người phụ nữ này, hần rất hiểu, bởi vì bọn họ đều cùng một loại người. Vì lợi ích của mình, không tiếc hy sinh bất cứ ai bên cạnh, cho dù đó là người thân máu mủ của mình đi chăng nữa.

"Ha ha, cảm ơn cậu đã khen..." Che miệng cười khế, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ động lòng người của Phung Xuân Ý khiến đàn ông phát cuồng, nguyện làm con thiêu thân lao vào biển lửa, huống chi bà ta lại là người phụ nữ đầu tiên của hần.

"Thật sự không giúp tôi một lần sao?" Hần cười xấu xa, bàn tay nhanh chóng chụp lên khuôn ngực mềm mại của Phung Xuân Ý, nhẹ nhàng vân vê nụ hoa mẩn cảm khiến chúng nở rộ trong tay hần.

Đôi mắt lấp lánh sáng lấp lánh như ngọc pha lê lóe ra tia khao khát, Phương Xuân Ý rất thích những tên trai trẻ, Hiền Viên Long đặc biệt là người bà ta thích nhất. Thân thể to cao không hề thua kém đàn ông ngoại quốc, khuôn mặt đẹp trai thuần túy Á Đông, da thịt nhẵn bóng không có nhiều lông giống như người phương tây mà bà ta rất ghét.

"Bàn sau đi, chúng ta còn chuyện quan trọng phải làm, việc đó thảo luận ở đây không phù hợp cho lắm." Nhìn Hiền Viên Long đầy ẩn ý, ngón tay như rắn nhẹ nhàng vuốt ve nghịch ngợm trước ngực hắn, thân thể trần truồng của người đàn ông phô bày trước mắt, khiến con người của bà nhất thời co rụt lại.

"Hừ, thân thể này của tôi đều là do em dạy dỗ, nếu không làm chút chuyện báo đáp, thật đúng là uổng phí công lao chỉ dạy của em." Hắn dùng sức nhấn mạnh ngón tay quấy nhiễu nơi tư mật của Phương Xuân Ý, bà ta thét lên sung sướng, thâm tẩm thương kỹ thuật ngày một điều luyện của người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đêm Cuồng Loạn

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Từ trong đáy mắt quyền rũ, Phương Xuân Ý không hề che dấu con khát tình của bà: "So với trước kia cậu càng thêm cuồng tráng, suốt năm năm qua, tôi thực sự rất nhớ mùi vị của cậu, nhanh cho tôi đi!"

"Việc này phải cảm ơn thằng con trai tốt của em, không có nó, tôi cũng sẽ không có dịp ngồi chễm chệ trong tù đủ năm năm." Ném cái nhìn châm chọc cho người đàn bà dưới thân, hắn từ tốn quan sát đáng vẻ mị hoặc của người phụ nữ đã bước qua tuổi 40. Những lọn tóc óng mượt bỗng bành như tảo biển tỏa ngát hương thơm mê hoặc của người phụ nữ từng trải, nhìn xuống dưới là thất lưng uốn lượn như rắn nước, đang nhiệt tình dính sát vào cơ thể hắn. Người đàn bà phóng tình vạn chủng này, từ trước cho tới bây giờ thật giống như loài địa ký sinh, nếu không được thỏa mãn, sẽ không dễ dàng chịu buông tay.

Hiện tại, nếu bà ta vẫn còn say mê hắn, thì nhất định sẽ giúp hắn, Hiền Viên Long hoàn toàn tin tưởng điều này. Cũng chính vì thế, hắn không vội trốn ra nước ngoài, mà trực tiếp đi thẳng tới sông bạc tại Macao tìm bà ta.

Nghe nhắc đến ba chữ Hiền Viên Hoàng, Phương Xuân Ý cũng nổi giận, tia bất mãn ngập tràn trong đôi mắt đang khép hờ.

"Nếu cậu còn nhắc đến nó, cậu tự mình giải quyết đi, tôi chẳng muốn gặp lại tên tiểu ác ma kia. Nếu không phải nhờ phúc của nó, cái thân già này của tôi cũng sẽ không lưu lạc đến tận nơi đây. Nghĩ tới là phát điên, đúng là loài động vật máu lạnh vô tình, ngay cả người mẹ ruột này mà nó cũng không nhận." Lửa giận bùng nổ trong lòng, bà nói với vẻ đầy căm hận. Nghĩ đến sự lạnh lùng vô tình của Hiền Viên Hoàng, Phương Xuân Ý lại có phần sợ hãi, cho đến hiện tại, bà vẫn nhớ rất rõ thời khắc tủi nhục khi mình bị đuổi đi, nó chỉ nói một câu "Bà làm những gì thì tự mình chịu lấy". Những lời này cho thấy nó biết, thậm chí còn nắm được nhược điểm của bà, nhưng nó không bao giờ nói ra, chính là muốn tra tấn bà đến chết.

Nhìn người dưới thân có dấu hiệu tức giận, Hiền Viên Long lập tức cười mỉa: "Đừng tức giận nữa, đâu chỉ riêng mình em, tôi cũng bị tên đó ức hiếp này. Đã muốn tôi dùng thân thể sưởi ấm em, thì lúc này vứt bỏ mọi việc không vui đó đi!"

Hắn là người thông minh nên cũng biết hiện tại không cần phải châm thêm dầu vào lửa. Bây giờ, dập tắt ngọn lửa mới là việc làm sáng suốt. Chuyện đâu còn có đó, phải từ từ từng bước tiến hành mới nắm chắc phần thắng.

"Chết tiệt! Không phải vừa rồi còn muốn nhắc tới sao, lúc tôi nói thì cậu lại không muốn nghe." Trên gương mặt có phần oán giận nở một nụ cười quyền rũ, Phương Xuân Ý nhẹ nhàng di chuyển ngón tay vuốt ve bờ ngực săn chắc của Hiền Viên Long, tiếp tục công việc còn dang dở.

Cười một cách xấu xa, bàn tay to của Hiền Viên Long trực tiếp khơi dậy dục vọng nơi mẫn cảm của Phương Xuân Ý, khiến dâm lửa nữ tính của bà ta ồ ạt tiết dịch ướt đầm. Người đàn bà này thật phóng đảng, không biết đã chạm qua bao nhiêu đàn ông, nhưng bọn họ chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi!

Hắn dùng sức ấn ngón tay, Phương Xuân Ý điên cuồng thét lên "A... Long, đúng rồi, mạnh nữa lên!"

"Em muốn được thỏa mãn thì cần phải la lớn hơn nữa, nếu không tôi sẽ không vui đâu!" Khi cơ thể bà ta căng cứng đến đỉnh điểm, hắn rút ngón tay ra, kéo thân thể trắng mịn ấy sát lại, tất cả đều hiện ra trước tầm mắt hắn. Thân thể là lột như rắn, đôi chân thon thả ra sức quán ngang hông Hiền Viên Long không rời.

Hắn đắc ý cười, ngay lập tức, nhắm chính xác vị trí mềm mại ướt át, hung hăng đâm xuống.

"A... lớn quá..." Hắn nhấn người xuyên qua thân thể Phương Xuân Ý, hệt như con mãnh thú hùng dũng tiến thẳng vào hang động tối tăm ẩm ướt, khiến thân thể đang khô nóng cùng trống rỗng của bà lập tức được lấp đầy, bà ta hơi rướn người ngênh đón hắn, run rẩy kịch liệt.

Hai tay nâng đôi chân trắng nõn, đặt trên vai mình, Hiền Viên Long rất hài lòng với biểu hiện của người phụ nữ dưới thân, trông bà ta yếu ớt vô lực làm hắn có cảm giác mình giống như bậc đế vương cao cao tại thượng.

Hai cơ thể chuyển động nhịp nhàng, cọ xát tới lui, ra ra vào vào liên tục, mỗi một lần Hiền Viên Long dùng sức đều chạm vào nơi sâu nhất, sau đó mạnh bạo rút ra, rồi lập tức lại công kích, khiến cơ thể Phương Xuân Ý nảy lên nảy xuống giống như con thuyền chòng chành giữa đại dương, trông chật vật đến khổ sở.

Dường như cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, Phương Xuân Ý chủ động bật dậy ôm lấy cổ Hiền Viên Long, dính chặt thân thể của mình vào vật cứng rắn của hắn. Làm cho vật to lớn kia càng tăng thêm sức mạnh, dễ dàng đâm xuyên vào cơ thể của bà, tràn đầy căng chặt trong đầm lầy ẩm ướt.

"Em vẫn thích chủ động như vậy, thậm chí bỏ mặc tất cả cũng phải hưởng thụ sự sung sướng này!" Hiền Viên Long thở hổn hển nói, đồng thời cũng cực kỳ phối hợp với bà ta, lập tức lấy tay túm chặt cặp mông gợi tình của Phương Xuân Ý, kéo cơ thể bà sát rịt vào con rồng lớn của hắn.

"A... Tôi muốn... Mau nữa lên, nhanh nữa lên... A..." Chưa được thỏa mãn, người phụ nữ không biết xấu hổ kêu to, móng tay sắc nhọn bầu chặt lưng Hiền Viên Long, găm sâu vào da thịt hắn tới rí máu. Nhưng vào lúc lửa tình bùng cháy dữ dội như thế này, bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được cơn đau nhỏ nhoi ấy.

"Đừng gấp! Tôi sẽ thỏa mãn em, thật đúng là tiện nhân..." Một tay Hiền Viên Long túm lấy cơ thể bà xoay ngược lại, thô lỗ đẩy Phương Xuân Ý xuống giường. Làm cho bà ta nằm sấp ở trên giường, mặt úp xuống gối. Tư thế hèn hạ giống như một con chó nhỏ, nơi tư mật hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn, bàn tay to giữ cái thất lưng tinh tế, trực tiếp đâm vào từ phía sai.

"A... Thật thoải mái... Tiếp tục... Nhanh lên..." Cúi rạp người ở trên giường, bà ta không hề xấu hổ, thậm chí càng lúc càng hưng phấn, gào thét van xin.

Hòa chung tiếng thét chói tai của người phụ nữ là không khí nồng đậm mùi nhục dục, dần dần biến mọi góc ngách trong căn phòng thấm đẫm mùi vị phóng dăng.

Hiền Viên Long nắm chặt thất lưng Phương Xuân Ý, dùng sức ra vào, động tác ngày càng cuồng dã, hắn hung hãn thúc vật cứng rắn của mình chạm vào nơi sâu nhất trong thân thể Phương Xuân Ý khiến miệng bà ta không ngừng rên rỉ.

"Tôi biết em chỉ thích này tư thế, thật đúng là người đàn bà phóng dăng, kiểu này thật sự rất thích hợp với em, vô cùng hợp..." Giọng nói hắn khàn đặc, hơi thở bắt đầu đứt quãng, cơ thể căng như dây đàn, hầu như mỗi một lần loạn động ở hạ thân của hắn đều làm hết sức mình, toàn thân hắn bị siết chặt tại nơi tư mật ấy khiến niềm vui sướng trào dâng mãnh liệt.

"... A... A... tới rồi, tới rồi..." Cuối cùng cảm giác sung sướng tuyệt đỉnh lại đánh úp thêm một lần nữa, Phương Xuân Ý nhịn không được lớn tiếng thét chói tai. Cảm giác sung sướng tột cùng này thật giống như hút ma túy, lần đầu so với lần sau càng khó lên đến đỉnh, nhưng một khi đã chạm đến đỉnh của sự vui sướng thì dữ dội bội phần, khiến bà không thể khống chế điên cuồng gào thét. Người đàn ông này đúng là vu vật (*), có thể thỏa mãn bà triệt để.

*Vu vật: bầu vật trời ban.

Hiền Viên Long phóng dòng dịch ấm nóng vào sâu trong cơ thể Phương Xuân Ý, dùng hết mọi sức lực điên cuồng bắn ra ngoài.

Trên giường, hai cơ thể mệt mỏi nằm thờ hờn hờn như cá thiếu nước, mùi hương kích tình quanh quẩn căn phòng, thật lâu sau vẫn chưa thể tán đi.

Dù sao tuổi Phương Xuân Ý cũng đã cao, sau vài lần kích tình mãnh liệt, cơ thể bà không còn chút sức lực, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hiền Viên Long nhón tay lấy điều xi gài trên đầu giường, nhìn thoáng qua người phụ nữ bên cạnh: "Thật sự không được rồi, nếu là bà trước kia, ít nhất phải bảo tôi phục vụ tám đến mười lần mới thỏa mãn."

Nghĩ đến lần đầu tiên cùng Phương Xuân Ý, lúc đó hắn còn là một thiếu niên ngây thơ thuần khiết như tờ giấy trắng, đã bị bà ta dụ dỗ lên giường.

Ngày hôm ấy, bà ta ở trên người hắn nhiệt tình vận vẹo cả đêm, nếu không phải xuất thân từ giới hắc đạo, cơ thể trải qua từng đợt huấn luyện khắc nghiệt, hắn sớm đã bị bà đùa chết rồi.

Người đàn bà này có dục vọng mãnh liệt trời sinh, nếu một ngày không mây mưa thì không sao ngủ yên được. Hiền Viên Hoàng có một người mẹ dâm dăng như vậy, đúng là mĩ mai. Đứa con tính tình lãnh đạm, bà mẹ lại là một 'dâm nữ chính hiệu', không có đàn ông để thỏa mãn thì không thể ngủ ngon. Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài đúng là mất hết thể diện.

Miệng chậm rãi nhả từng vòng khói, ánh mắt Hiền Viên Long lóe lên tia nguy hiểm, thâm sâu khó lường: "Mày bắt nạt đừng trách tao bất nghĩa, nếu bức tao thì đến lúc đó mày cũng đừng mong được sống yên ổn."

Gần đây hắn không thể đi ra ngoài, phải ở bên cạnh người đàn bà này, nếu không làm vậy hắn sẽ gặp nguy hiểm. Điều đơn giản như vậy sao hắn lại không hiểu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Con Cá Trị Giá Ba Triệu Usd

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Trong khu vườn xinh đẹp, chim Oanh bay lú rú qua những ngọn cỏ xanh mướt, còn có rất nhiều loài giống như cảm, lục ẩm phần hà, hồng lý đang chơi đùa, lại có từng đàn cá chép Đò tung tăng bơi lội trong hồ. Giữa khung cảnh thanh bình như thế hiện lên bóng dáng người con gái ngồi bên mép hồ đang làm động tác ném thức ăn xuống nước, nhưng ánh mắt vô hồn, tựa hồ có chút mệt mỏi, thật trái ngược với chốn thiên đường yên bình nơi đây.

Trầm Phi Dạ bước rón rén ra phía sau lưng mẹ, định muốn hù mẹ một chút, nhưng ngay sau đó nó lập tức la lên thảm thiết.

"Á... á... cá của con, con thích nhất là con cá chép Gấm này, tốn đến ba triệu mới có thể mua được nó đó." Nhìn cái bụng trắng hếu của con cá xấu số nổi lên trên mặt nước, Trầm Phi Dạ thật khóc không ra nước mắt.

Vất vả lắm mới kiếm được mấy triệu đôla, nó hớn hờ đi mua cá chép Gấm về nuôi, ai ngờ chưa gì đã chết nhanh đến vậy. Nó dốc hết tiền để mua loài cá quý hiếm, vậy mà vẫn chưa kịp chụp được một cái ảnh kỷ niệm nào. Chắc chắn là do quý bà Trầm Phi Yên đây gây ra, mỗi ngày không có việc gì làm chỉ quanh quẩn ở trong khu vườn thả thức ăn, khiến cá chép Gấm háu ăn đớp mỗi liên tục, vì no quá vỡ bụng mà chết. ˋ

Sau một phút hoảng hốt, Trầm Phi Yên lấy lại tinh thần, nhìn gói thức ăn cho cá to bự trong tay: "Hết rồi, nhanh lấy ẹ thêm một gói nữa."

"Còn muốn lấy thêm nữa hả, mẹ hại chết cá chép Gấm của con rồi kìa, đền tiền cho con đi, ba triệu đôla chẵn." Khuôn mặt nhỏ nhắn phùng phùng tức giận, vừa nói nó vừa xòe tay ra đòi tiền.

Đưa mắt liếc đứa con trai, bây giờ Trầm Phi Yên cảm thấy mình vẫn như đang nằm mơ. Một tháng trước, ngay tại lúc sắp sửa bị Hiên Viên Long cưỡng chế, lập tức xuất hiện một người đàn ông cứu cô. Thế nhưng, cho tới bây giờ cô chưa có cơ hội gặp mặt, người đó không ai khác chính là Lôi Man Thiên.

Lôi Man Thiên mang cô rời khỏi Hiên Viên Hoàng, giấu cô trong tòa biệt thự mang phong cách Nhật Bản này, sau đó truy tìm tung tích con trai cô, giúp hai mẹ con được đoàn tụ. Chớp mắt mà họ đã ở trong này được một tháng.

"Ba triệu đôla, làm sao con có khoản tiền lớn đó?" Vừa nói đến tiền, đầu óc sắc bén của Trầm Phi Yên lập tức hoạt động, nhận thấy có điểm lạ. Thăng bé này rõ ràng là tới Hồng Kông trước, nhưng lại không hề liên lạc với cô, thậm chí gần đây cô cảm thấy tên tiểu quỷ này đang len lút làm việc gì đó mà cô không biết.

Nghe mẹ hỏi, Trầm Phi Dạ lập tức tui nguiu, nó ngu thật, ai mà tin một tên nhóc mười tuổi có thể kiếm được ba triệu đôla kia chứ. Số tiền này là nó bí mật đi theo Trương Tôn Lưu Lam làm nhiệm vụ, số còn lại là tự mình kiếm được bằng cách đầu tư vào thị trường cổ phiếu, tất nhiên đều học hỏi từ tay cha nuôi kia. Nhưng ở trước mặt mẹ, nó vẫn sắm vai một tiểu bảo bối hồn nhiên ngây thơ, hiện tại tuyệt đối vẫn không thể tiết lộ.

"Con, con hỏi mượn cha nuôi ạ." Trầm Phi Dạ ập a ập ứng, bày ra bộ dạng cực kỳ uất ức nhìn mẹ nói.

"Trời ạ, ba triệu đôla để mua một con cá, con nói ẹ nghe con mua con cá này làm cái gì?" Con cá chép Gấm giá ba triệu đô, sau một hồi Trầm Phi Yên mới cảm thấy kỳ quặc. Nghĩ đến tiền là cô lại muốn nói điên, cái mở tiền thường chết tiết kia khiến cô chẳng khác nào tội phạm truy nã. Một trăm triệu đôla, đúng là kẻ có tiền gian ác. Bộ tướng giàu có là có thể dùng tiền giết người sao, nhất là tên Hiên Viên Hoàng ngu ngốc đó.

Bàn chân quệt quệt thành hình tròn dưới đất, Trầm Phi Dạ đoán chắc rằng nếu mình nói ra, mẹ nhất định sẽ té xỉu vì ngạc nhiên mất. Nó nhìn gương mặt sạm đỏ bừng vì giận của mẹ, ập a ập ứng, không dám thật nói.

"Còn không chịu nói?" Nhìn bộ dáng kỳ quái của thằng con trai, Trầm Phi Yên cảm thấy tên tiểu quỷ này nhất định có điểm gì đó gian xảo. Từ trước đến giờ, công việc cô luôn luôn bận rộn, vì thế nên cô để nó tự do tự tại, nhưng bây giờ cô đột nhiên thấy mình không tài nào hiểu được con trai nữa rồi.

Đôi mắt ngân ngấn nước mở to, Trầm Phi Dạ ra vẻ uất ức nói: "Con sẽ nói nhưng mẹ hứa không được giận, mẹ nhớ?"

Gói thức ăn bị Trầm Phi Yên bóp chặt đến nhăn nhúm, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn đứa con trai mà gật đầu.

Thấy mẹ đồng ý, Trầm Phi Dạ có phần hơi ngốc nghếch, vui vẻ ngẩng đầu lên nói: "Con muốn ném thử con cá ba triệu đôla đích thực có mùi vị như thế nào."

Miệng Trầm Phi Yên há ra hết cỡ, tuyệt đối có thể nhét vào cả năm quả trứng chim vào cùng một lúc. Về mặt cô kinh ngạc đến ngây người, nhìn chăm chăm thằng con trai trước mặt, có điểm không thể tin được những gì mình đã nghe thấy.

Chỉ vì muốn ném thử con cá ba triệu đôla có mùi vị ra sao, liền mượn ngay số tiền khổng lồ đó. Với số tiền tích góp nửa đời người của cô nếu có trả cho Trương Tôn Lưu Lam ẹ là cũng không đủ.

"Con, con, con... muốn chộc mẹ tức chết hà..." Đưa tay ôm đầu, Trầm Phi Yên bỗng chốc cảm thấy thất bại vô cùng, rốt cuộc kiếp trước cô đã gây nên tội nghiệt gì. Cha nó ý có tiền có thể bắt nhốt cô, chuyện gì cũng dám làm. Đứa con trai này lại dám bỏ ra ba triệu đô mua một con cá chép Gấm vô dụng, chỉ vì muốn ném thử hương vị của nó.

Trước mắt tối sầm, Trầm Phi Yên cảm thấy mình sắp sửa ngất xỉu.

"Mẹ, mẹ..." Trầm Phi Dạ áy náy, sớm biết như vậy nó sẽ không nói ẹ biết lý do trẻ con đó rồi. Nhưng thật sự nó muốn ăn thử con cá đắt giá đó, xem hương vị như thế nào, có giống... thịt bò hay không. ^_^.=

Tên nhóc này rất ngây thơ chỉ muốn thỏa mãn tính hiếu kỳ của trẻ con chứ không hề nghĩ đến việc bỏ ra ba triệu đô mua một con cá là hoang phí.

Từ xa, Lôi Man Thiên tay cầm một bó hoa hồng trắng đi vào, nhìn bộ dáng Trầm Phi Yên không bình thường, hần vội vã bước tới.

"Phi Yên, em sao vậy?" Thân thiết đỡ lấy người Trầm Phi Yên, Lôi Man Thiên có phần khó hiểu khi nhìn vẻ mặt vô tội của Trầm Phi Dạ, hần ân cần hỏi.

Nhìn tên nhóc đẹp trai như cậu thiếu niên mười mấy tuổi này, hần cảm giác được Trầm Phi Dạ không đơn giản là một đứa trẻ ngây thơ vô tội như vẻ bề ngoài của nó.

Lần đầu tiên chạm mặt đứa bé này, hần đã biết nó là dạng người như thế nào. Hơn nữa trước kia hần cũng đã từng nghe qua, người cầm súng chĩa vào Hiến Viên Hoàng và tập kích tổng bộ của Hiến Viên thị đều là nó. Nhưng cho dù như vậy, ở trước mặt Trầm Phi Yên, Lôi Man Thiên thông minh không hề đề cập tới chuyện này.

Hần biết một khi việc hần giúp đỡ cô trốn thoát bị lộ ra, thì quan hệ của hần và Hiến Viên Hoàng sẽ tan vỡ. Cho dù người ở bên ngoài đang lung lục tìm cô, nhưng tuyệt đối hần sẽ không bao giờ giao cô cho Hiến Viên Hoàng.

Đầu óc Trầm Phi Yên choáng váng, nhất thời không thể đứng vững, vô lực dựa vào Lôi Man Thiên vì thế cô nhìn không thấy hoàn cảnh trước mắt, hai người bọn họ một lớn một nhỏ đã âm thầm trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Trầm Phi Dạ tỏ vẻ không vui, bàng quang nhún nhún vai, thờ dãi lập tức bỏ của chạy lấy người.

Bây giờ lại là tình huống gì đây, người ngày trước thâm yêu mẹ xuất hiện, cha nó phải tính làm sao? Tuy rằng nó không thích mấy cô người tình của cha, nhưng nó vẫn một lòng muốn cha chứ không phải là ông bố dượng nào đó.

Dựa vào người đàn ông một hồi, Trầm Phi Yên động đậy cơ thể, có đôi chút ngượng ngùng.

"Cám ơn, tôi không sao, chỉ là vừa mới đứng lên lại thấy mặt mày choáng váng thôi." Cô vô tình nhích người, tạo ra khoảng cách giữa cô và hần, Trầm Phi Yên không muốn giữa hai người lại chuyện xảy ra gì. Việc lần này làm cô thực sự đau đầu, tên Trương Tôn Lưu Lam chết tiết liên hệ không đến nơi đến chốn với người tới đón cô ở sân bay, cho nên mới xảy ra việc này.

Nhìn khoảng cách do Trầm Phi Yên tạo ra, đáy mắt hần dấy lên tia mát mát, Lôi Man Thiên cười chua xót, đưa bó hoa hồng trắng cho Trầm Phi Yên. "Tôi nhớ rõ trước kia em rất thích hoa hồng trắng, hôm nay đi ngang qua cửa hàng bán hoa liền nhớ tới em nên mua về."

Nhìn đóa hoa hồng trắng muốt như một viên bạch ngọc không tỳ, trên mặt Trầm Phi Yên hiện lên nét cười thân nhiên, cô vẫn thích hoa hồng, nhất là hoa hồng trắng.

Đón nhận bó hoa từ tay Lôi Man Thiên, Trầm Phi Yên ôm chặt đầy vui sướng nói lời cảm ơn hần.

Cô cười mừng rỡ, hoa hồng vẫn là loài hoa cô yêu thích nhất, đáng vẻ không có gì là chán ghét hần.

"Tôi nghĩ khi mọi việc yên ổn tôi sẽ rời Hồng Kông quay về Mỹ." Ngửi mùi hoa hồng thơm ngát, Trầm Phi Yên không ngần đầu nhìn Lôi Man Thiên, lập tức nói ra ý định mình.

Mã Mã :Hồng rõ khi ăn con cá 3 triệu đô la sẽ thế nào đây :v Cậu nhóc đáng yêu quá mọi người nhì!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đưa Mẹ Vào Miệng Sói

Convert+Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Nghe thấy Trầm Phi Yên muốn đi ngay lập tức, Lôi Man Thiên có chút bất ngờ.

"Sao lại đi đột ngột như vậy?"

"Hiện giờ tôi trở thành tội phạm bị truy nã trên toàn thế giới, ở chỗ này ngây ngô cũng không phải cách lâu dài, không bằng quay về Mỹ. Lưu Lam nhất định có cách, như vậy sẽ tốt hơn." Đôi mắt sáng ngời cùng hàng mi thanh tú lộ ra một tia đau buồn, cùng một chút khổ sở.

"Đã vậy thì cứ ở chỗ tôi đi, em làm sao có thể trở về Hồng Kông được, các cửa khẩu ở các cảng và sân bay hay trạm vận chuyển hành khách đều đã bị Hiến Viên Hoàng khống chế, chỉ cần em xuất hiện, cậu ấy có thể tìm ra em ngay." Nghĩ đến việc Trầm Phi Yên rời đi, Lôi Man Thiên liền tìm lý do ngăn lại. Cô muốn đi hẳn tất nhiên có cách, thế nhưng hẳn không nghĩ tới việc cô muốn rời đi.

Trầm Phi Yên cười nhạt: "Tôi tên Vivian Khiếu, quốc tịch Mỹ không phải Trung Quốc."

"Ngay cả như vậy thì cậu ấy cũng biết là em!" Cầm lấy tay Trầm Phi Yên, khuôn mặt đẹp đẽ của Lôi Man Thiên nhăn lại vì lo nghĩ.

Hai người không ai nói gì nữa, Trầm Phi Yên cúi đầu, trước đây cô không có cảm giác gì với Lôi Man Thiên, nhưng hôm nay, tại giờ phút này, hẳn lại bộc lộ cảm xúc của mình. Cô hiểu tình cảm của hắn dành cho cô, tuy nhiên, trong lòng cô lại không thể có hắn.

Thu lại tay mình: "Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ lại."

Nói xong, Trầm Phi Yên vội vã tránh xa Lôi Man Thiên, bây giờ tình cảm mê muội không phải là điều cô cần. Cô mong muốn tự do, không phải kiểu đây đưa không rõ thế này.

Trầm Phi Dạ núp trong bóng tối, nhìn rõ tất cả mọi việc, che đi một nụ cười âm hiểm vừa xuất hiện trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn.

Hừm, còn muốn chạy, cậu còn chưa chơi đủ mà.

Lôi Man Thiên chỉ thấy ngôi biệt thự nhanh chóng yên lặng, hẳn biết lòng của Trầm Phi Yên không phải ở nơi này, cô hiện giờ chỉ muốn nhanh chóng quay về cuộc sống yên tĩnh.

Không liên lạc được với Trưởng Tôn Lưu Lam, tất cả giấy tờ mà công ty ủy nhiệm cùng với giấy tờ chứng minh thư đều ở chỗ tòa thành của Hiến Viên Hoàng, điều này làm cô cảm thấy lo lắng. Nếu Hiến Viên Hoàng kiểm tra hành lý của cô, như vậy trò chơi không phải sẽ kết thúc sao.

Nghĩ đến đây, Trầm Phi Yên mới phát hiện mình không còn chỗ để đi, chỉ có thể ở lại đây.

"Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?" Phất tay một cái, Trầm Phi Dạ xuất hiện trước mặt Trầm Phi Yên không một tiếng động, dọa cô giật nảy mình.

"Làm mẹ sợ muốn chết, tên nhóc này, có việc gì không?" Vỗ vỗ lồng ngực của mình, Trầm Phi Yên còn chưa hết hoảng hốt. Gần đây cô gặp quá nhiều phiền phức, vì vậy bắt đầu trông gà hóa cuộc.

Đôi mắt đen gian xảo của Trầm Phi Dạ đảo vài vòng: "Mẹ, con nhớ là mẹ nói cha con ở Hồng Kông đúng không, vậy con có thể đi gặp cha được không mẹ?"

"Hả?" Trầm Phi Yên lập tức sợ đến ngất người, con trai chưa bao giờ hỏi về cha, hiện giờ sao lại nhắc đến việc này.

"Con muốn đi gặp cha để xem cha trông thế nào, có đẹp trai giống con không, có khiến người khác mê muội không?" Về mặt tự mãn của Trầm Phi Dạ cười đắc ý như nở hoa, cha thì cậu đã sớm nhìn thấy rồi. Lần đầu tiên gặp mặt còn tặng một lễ vật thật lớn, đúng là rất đẹp trai, nhưng so với cậu thì vẫn không bằng đâu.

Nghi hoặc mà nhìn con trai đang cuồng tự kỷ, Trầm Phi Yên tự nhiên cảm thấy nhức đầu. Trước đây là cô nói với con rằng cha nó là người tệ bạc đã bỏ rơi mẹ con cô, còn nói là cha nó đã chết rồi. Bây giờ cô mới phát hiện, mình rất ít khi nói với con những chuyện này, mà ngay cả con trai cũng ít hỏi đến.

"Gặp người đó làm gì, mẹ sẽ tìm cho con một người cha tốt hơn!"

"Vậy con không thể nhìn được người đã cung cấp gen tốt hay sao?" Cặp mắt Trầm Phi Dạ giả bộ chờ mong và tủi thân, một chiều này đã làm cho Trầm Phi Yên đau lòng không thôi.

Con trai muốn gặp cha là chuyện kinh thiên động địa, thế như lúc này cô lại không muốn gặp Hiến Viên Hoàng. Trầm mặc một lúc rồi lại nhìn Trầm Phi Dạ, không lẽ nó muốn gặp mặt cha mình thật?

Không được, tuyệt đối không được, nếu để Hiến Viên Hoàng gặp con, như vậy cả đời cô sẽ bị Hiến Viên Hoàng giam cầm. Ngay cả khi hẳn không thích cô, không muốn cô, từ từ rồi Phi Dạ sẽ không còn là của cô nữa, có điều cô nhất định sẽ cướp lại từ tay Hiến Viên Hoàng.

Nghĩ đến chuyện mất con, Trầm Phi Yên cuối cùng cũng xác định một việc, đó là cho dù cô là người thua thiệt thế nào. Mất con trai, lại còn bị bủa vây bởi thế lực của Hiến Viên Hoàng, chỉ hai điều này thôi là cô đã không chịu được rồi.

Trầm Phi Yên cắn môi, trong mắt tràn đầy đau khổ, cô kiên quyết nhìn Trầm Phi Dạ, rung rung nói: "Con à, con muốn cha hay là mẹ. Nếu con muốn ở với cha thì cả đời này cũng đừng nhìn mẹ nữa. Mẹ mang thai con 9 tháng 10 ngày, vất vả sinh con ra, thiếu chút nữa mạng sống cũng không còn, con thực sự nhẫn tâm không cần mẹ sao?"

Đây là kết quả gì thế này, Trầm Phi Dạ ngậy người. Nước mắt sắp rơi lại cố gắng nuốt xuống, cậu dùng khổ nhục kế kia, thế nào mà lại làm ẹ khóc?

Đây là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, hại người cuối cùng lại quay ra hại mình.

Bất đắc dĩ thờ dài, Trầm Phi Dạ không nói nữa. Mẹ ở bên ngoài là người phụ nữ mạnh mẽ, thậm chí là người rất có năng lực, nhưng thật ra bên trong lại là một người cực kỳ mềm yếu.

"Đương nhiên con cần mẹ rồi, không cần cha nữa!" Giờ cờ xin hàng, trận này Trầm Phi Dạ nhận thua, cậu thua trong tay của chính mình.

"Vây mới ngoan, huhu, con là con ngoan!" Trầm Phi Yên kích động ôm lấy con trai, có đứa con hiểu chuyện như vậy cô thật là tu ba đời mới được. Cô hoàn toàn không biết rằng thật ra, chính là con trai bán đứng cô, cũng bởi con trai mà cuộc sống bây giờ của cô mới khốn đốn thế này.

Về sau này Trầm Phi Yên mới biết, con trai bảo bố mình nuôi thật ra là một con cáo chứ không phải là thỏ trắng ngoan hiền.

Nguyên nhân không có gì khác, đó chính là Trầm Phi Dạ đem Trầm Phi Yên đi bán, lấy 100 triệu đôla làm ngân sách cho sự nghiệp sau này. =.=

Cũng có một nguyên nhân khác, bởi vì cậu không có đủ 3 triệu đôla mua con cá chép kia, ví tiền của cậu đã trống rỗng.

Đây là vì Trầm Phi Dạ cố chấp, để đạt được mục đích, nhất quyết không từ thủ đoạn.

Chuyện xảy ra vào một ngày sáng sớm, Trầm Phi Dạ đem tấm vé máy bay đưa cho Trầm Phi Yên, tốt bụng nói đây là của Lôi Man Thiên đưa cho, bảo nó có thể đưa cô đến nơi an toàn.

Trầm Phi Yên hoàn toàn không ngờ lại bị con trai bán đi vì 100 triệu đô la kia, chỉ đơn giản như vậy mà lại có thể đẩy cô trở về với Hiên Viên Hoàng.

Đều nghe nói con trai thì phải ngoan ngoãn, phải như tri kỷ của mẹ, chưa từng thấy ai không có lương tâm như Trầm Phi Dạ, đem mẹ dâng cho sói!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Giao Dịch Giữa Hai Cha Con

Convert+Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Cả Hồng Kông vẫn còn huyền não về vấn đề 100 triệu đôla sẽ rơi vào tay ai, rốt cuộc người nào có thể lấy được 100 triệu đôla.

Cầm tờ báo, Trầm Phi Dạ đang nằm sấp trên ghế salon lật qua lật lại xem, không cần nói cũng biết cậu không thể tỉnh tâm được, chỉ còn nhìn thấy dòng chữ màu đỏ lớn siêu cấp. Nghĩ tới 100 triệu đôla Trầm Phi Dạ bắt đầu chảy nước miếng, cậu vô cùng để tâm đến số tiền 100 triệu đôla a!

Lật tới lật lui tờ báo, Trầm Phi Dạ cố gắng trấn tĩnh lại mình, dù sao cũng là mẹ của cậu, không thể đem bán đi lấy tiền được!

"Xem tivi, đứng rồi, phải xem tivi thôi!" Lắm bầm một mình, Trầm Phi Dạ quyết định xem tivi.

TV vừa bật lên, tin tức về sự kiện "tìm người thưởng 100 triệu đôla" tuôn ra ồ ạt, Trầm Phi Dạ vô thức làm rơi điều khiển xuống đất, nước miếng chảy ra.

"Suy nghĩ lại một chút cái nào. Mình chỉ có mẹ, không có cha, mẹ lại khổ cực kiếm tiền nuôi mình, sẽ là như vậy, thời gian luôn theo ta, hãy tìm một kẻ có tiền tài và đại vị. Đúng, vẫn là có cha nhiều tiền thì tốt hơn, lại vừa có 100 triệu đôla!" Trầm Phi Dạ giờ tay thử tính toán xem 100 triệu đô có thể dùng vào việc gì, mua một máy bay tư nhân thì sao? Nhưng cậu chưa có bằng lái, hơn nữa tính ra tuổi cũng chưa đủ.

Gãi gãi đầu, Trầm Phi Dạ tựa người vào tấm thảm nhung Batur suy nghĩ cách, cuối cùng đi đến quyết định. Đó chính là, cậu phải vì có mẹ tốt, cha tốt, còn vì tương lai trước mắt, cậu phải là một đứa con ngoan, nhất định như vậy.

Nghĩ tới đây, Trầm Phi Dạ ngay lập tức chạy vào phòng mình tìm số điện thoại di động của Hiên Viên Hoàng.

"100 triệu đôla, ta tới đây!" Trầm Phi Dạ cười toe toét, để lộ hàm răng trắng bóng sạch sẽ, đúng là một tiểu hồ ly ăn trộm.

Trong phòng hội nghị hơi lạnh tỏa ra tứ phía, nhưng nó không phải đến từ máy lạnh mà là từ trên người Hiền Viên Hoàng.

Tất cả mọi người đều không dám ngẩng đầu, trông giống như học sinh vi phạm nội quy đang ngồi chờ bị xử phạt.

"Đỉnh đỉnh đỉnh..." Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Hiền Viên Hoàng lạnh lùng trừng mắt nhìn mọi người. Tất cả mọi người đều cùng dành ba giây mặc niệm cho người này, dám ở trong phòng họp tổng giám đốc mà để điện thoại reo, thật là không muốn sống nữa mà!

Chuông điện thoại đổ thật lâu mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, mọi người đều chăm chú di chuyển tầm mắt nhìn về túi quần mình, vạn nhất chính là không cẩn thận quên tắt điện thoại, nếu thật vậy thì có chín cái mạng cũng không đủ chết.

Hiền Viên Linh người cũng đầy mồ hôi lạnh, cuối cùng can đảm đi đến bên Hiền Viên Hoàng, nhẹ giọng nói vài câu.

Hiền Viên Hoàng liền cứng người lại, từ từ lấy điện thoại trong túi ra, hần nhớ rõ ràng là đã tắt điện thoại rồi, thế sao bây giờ máy vẫn mở.

"Tan họp, lần sau, tôi muốn nghe được phương án cụ thể, không được có bất kỳ điểm giới hạn nào." Hần lạnh lùng tuyên bố kết thúc buổi họp, tất cả các chủ quản đều dùng tốc độ nhanh nhất vọt ra ngoài, mỗi khi bước vào phòng họp này thực sự là khiến người ta giảm mất nửa năm tuổi thọ mà.

Nhìn dãy số đang hiện trên điện thoại, hần nhú mào, là ai gọi đến. Số điện thoại của hần luôn được bảo mật rất tốt, nhưng sao vẫn có số lạ gọi đến vậy?

"A lô..." Một giọng khàn khàn từ đầu điện thoại bên kia truyền đến, Trầm Phi Dạ phấn khởi đến mức thiếu chút nữa là la toáng lên, 100 triệu đô à, đến đây đi!

"Người ông đang tìm hiện đang ở trong tay tôi, hãy chuẩn bị vé máy bay đi Bắc Kinh, đồng thời đem 100 triệu đôla chuyển vào tài khoản của tôi ngay lập tức, bằng không ông đừng hòng gặp được người mình muốn tìm!" Trầm Phi Dạ dùng giọng điệu ăn cướp tổng tiền ra mệnh lệnh cho Hiền Viên Hoàng.

Ở một đầu khác của điện thoại, Hiền Viên Hoàng nở một nụ cười vô cùng chói sáng, so ra còn hơn cả Trầm Phi Dạ, nụ cười tỏa ra ánh hào quang thật ngưỡng mộ vô cùng.

Ngay lúc nhắc máy điện thoại, nghe con trai nói câu đầu tiên, hần đã biết đứa trẻ này là ai. Hôm nay, nếu nó không gọi điện thoại đến, hần thực sự một chút cũng không nghĩ ra tên tiểu quỷ này là con của Trầm Phi Yên, thế nhưng thật là nó gọi tới nên mọi việc liên kết lại với nhau một cách rõ ràng.

Hoa hồng, ở sân bay gặp lại người cũ, sau đó lại còn xông vào văn phòng của hần, giờ lại đòi trao đổi 100 triệu đôla. Tên nhóc này thật là có bản lĩnh, không hổ là con hần. Nếu không phải mấy ngày nay lo bận về chuyện của Phi Yên thì hần nhất định sẽ thu thập đứa con trai bừa bãi này một chút.

"Làm sao tôi tin được những gì cậu nói là thật?" Hiền Viên Hoàng bộ dạng nhàn nhã như đi chơi, hỏi một câu nghi ngờ lấy lệ.

Gừng càng già càng cay, nghĩ đến tiền sắp không vào tay mình nữa, Trầm Phi Dạ vội vã kêu lên: "Này chú, người chú kiếm tên là Trầm Phi Yên, tên tiếng anh là Vivian. Trên ngực có một nốt ruồi màu đỏ, sau gáy có một vết sẹo rất nhỏ, nơi nhạy cảm nhất là tai..."

Trầm Phi Dạ còn chưa nói xong đã bị Hiền Viên Hoàng cắt ngang, lúc này hần chỉ muốn giết tên tiểu quỷ này. Nếu nó không phải là con của hai người họ, hần nhất định sẽ phanh thây nó ra. Cơ thể người phụ nữ của hần sao có thể để cho người khác nhìn thấy, nhất định là thắng nhóc này ăn đậu hủ của Phi Yên.

"Câm miệng, nếu như con không phải là con trai của chúng ta, ta nhất định sẽ không tha cho con." Hiền Viên Hoàng đen mặt thốt ra lời nói lạnh lùng nhưng tràn đầy lửa giận, hần đây là đang ghen tỵ với cả con trai của mình.

Trầm Phi Dạ ở đầu kia điện thoại mở to mắt không tin được, chính cậu mới phải tức giận a. Mấy năm nay, cậu đều khiến ấy người đàn ông tài hoa không tới gần mẹ được, vì vậy cậu tất nhiên là hiểu rõ mẹ nhất.

"Con phải biết, ta là người ngay không làm việc mờ ám. Treo giải thưởng 100 triệu đôla, con lại đem mẹ đi đổi, chờ ta xử lý xong chuyện nội bộ sẽ tìm tới hai người." Chỉ cần nhìn một cái hần cũng biết Trầm Phi Dạ thông minh cỡ nào, phù sa thì không chảy ra ruộng người ngoài (ý là tiền thưởng nhiều vậy, người ngoài hưởng ko bằng con mình hưởng), con hần thật là một đứa con ngoan khi đem mẹ trở về bên cha nó.

Con người ánh lên vẻ nguy hiểm, Hiền Viên Hoàng thật đúng là muốn chạy tới cảm tạ thật tốt tên tiểu quỷ này.

"Đúng là con trai ta có khác, nếu cùng mẹ con trở về, 100 triệu đôla tiền thưởng sẽ là tiền boa hết cho con!" Tên nhóc hư hỏng này thật sự là mất giáo dục căn bản rồi.

Bên kia đầu dây điện thoại, Trầm Phi Dạ nằm ly ở trên giường, nhìn mẹ cùng người đàn ông khác đang uống trà ở bên ngoài, xấu xa nói: "Cha thân yêu, người cứ làm theo chỉ dẫn đi. Để con nói cho người biết là con đang thấy cái gì nha, mẹ cùng một người đàn ông khác đang uống trà, mà mẹ lại ăn mặc phong phanh quá đi, có thể làm cho đàn ông không tự chủ được bản thân mà nhào vào đó. Haiz, nhưng mà không sao, cho dù có vậy, cũng còn có đứa con trai gan dạ là con đây, người yên tâm đi!"

Trầm Phi Dạ liếc mắt thêm nắm thêm muối cho ly kỷ, thật ra mẹ cậu có ở ngoài uống chút trà nhưng ăn mặc kín đáo lại cư xử có chừng mực chứ không giống như những gì cậu vừa kể.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lên Máy Bay Trước, Mua Vé Sau

Convert+Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Hiên Viên Hoàng chưa bao giờ tức giận như vậy, người phụ nữ này dám cả gan tìm người đàn ông khác sau lưng hắn, thảo nào trốn kỹ như vậy.

"Giao dịch thành công, nói giờ gấp mặt đi, cha muốn nhìn thấy người cách nhanh nhất có thể." Nghe thấy Trầm Phi Dạ nói Phi Yên đang ở chung với người đàn ông khác, lại còn ăn mặc hở hang cùng người ta uống trà thì lòng hắn dâng lên một cơn tức. Người phụ nữ này nhất định là đang ở cạnh người đàn ông khác chứ không có uống trà gì cả. Người muốn bốc hỏa, Hiên Viên Hoàng hoàn toàn không còn ý nghĩ phải quản con trai thế nào, hắn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng kéo Trầm Phi Yên trở về.

Thành công rồi, cha quả nhiên đã bị kích động. Trầm Phi Dạ phấn khởi đến mức muốn ngửa mặt lên trời la hét thật to. Cha của cậu vậy mà bị lừa thật dễ, thậm chí còn lừa được 100 triệu đôla, cậu thật đúng là thiên tài !!!

Hai người trao đổi địa điểm cùng thời gian xong, cậu chỉ còn ngồi chờ cá cắn câu thôi!

Trong lúc hai cha con mưu tính kế hoạch, Trầm Phi Yên đang uống trà ngoài đại sảnh, cô không hề biết rằng mình lại bị đưa con thân yêu nhất bán đứng, trả cô về cho người cô không muốn gặp mặt nhất.

Sân bay quốc tế Hồng Kông.

Ăn mặc theo kiểu nữ tính thời thượng, một tay Trầm Phi Yên kéo vali, một tay cầm vé máy bay, trong lòng vẫn còn có điểm chưa rõ.

Mới sáng sớm đã bị con trai cưỡng quyết dẫn ra sân bay mua vé đi Bắc Kinh, sau đó bị dẫn đến chỗ này, giờ thì lại không thấy tăm hơi con trai đâu cả. Sân bay đông nghịt người là người, cô tìm mãi hết cả mồ hôi cũng không tìm được con mình.

"Tên nhóc con hư đốn này, sao có thể lẩn mất như chạch vậy?" Kiếm muốn hút hơi nhưng vẫn không thấy người đâu, Trầm Phi Yên nhức đầu vô cùng.

Nhìn tấm vé máy bay đi Bắc Kinh, cô cảm thấy có điểm bối rối. Con trai nói Lưu Lam ở Bắc Kinh đợi cô nên cô lặng lẽ mà rời đi, không biết nên ăn nói thế nào với Lôi Man Thiên. Dù sao anh ta cũng đã giúp cô có chỗ ở hơn một tháng trời, cứ như vậy mà đi, cô thấy mình hành động thật như một kẻ trộm.

Càng nghĩ lại càng đau đầu, Trầm Phi Yên nhíu chặt mày, cuối cùng ra quyết định, ra đi như vậy vẫn tốt hơn, nếu để Lôi Man Thiên biết được thì càng thêm phiền phức.

Chuyên tâm nhìn vé máy bay, Trầm Phi Yên cúi đầu đi về phía trước, có người vội vã bước tới.

"A, đau quá...!" Trầm Phi Yên bị đụng té lảo đảo trên đất, đau đến nỗi cô không đứng dậy nổi.

"Sorry!" Một người đàn ông tóc vàng vội vàng nói xin lỗi, anh ta nhanh chóng nhặt tờ vé máy bay lên, bộ dạng như trốn tránh người nào đó.

"Thật là bất lịch sự mà, đụng vào người ta chỉ xin lỗi bừa mà đã bỏ đi, đúng là không có giáo dục!" Bất mãn đứng lên tiện thể nhặt tấm vé máy bay rớt trên đất, Trầm Phi Yên nhìn về phía người đàn ông vừa nãy. Vóc dáng cao to, bờ vai thật rộng, nhìn vô cùng bắt mắt.

Ngực cảm thấy rất khó chịu, có khả năng sẽ làm hỏng kế hoạch chạy trốn, cô lên, không thể để có chuyện xảy ra được. Giờ tay cầm vé máy bay lên nhìn, Trầm Phi Yên nhất thời tròn tròn mắt.

"Pháp, có nhầm không vậy?" Nhìn trái nhìn phải, Trầm Phi Yên nhìn tấm vé trong tay tới n lần, vé máy bay vẫn là từ Hồng Kông đi Pháp, hơn nữa là mới vừa đăng ký xong.

Vé máy bay của cô đang ở trong tay người đàn ông kia, mà cô lại đang cầm vé đi Pháp của anh ta, nếu không tìm được người này, tất nhiên là ai cũng không đi được khỏi đây.

Nghĩ đến việc sắp bị tóm, Trầm Phi Yên vội vội vàng vàng đuổi theo.

Đôi chân truyền đến cơn đau nhức vì đi giày cao gót, cái tên người Pháp thân cao chân dài chết tiệt kia đang phía trước, Trầm Phi Yên chạy sau gọi khản

cả cô cũng không thấy người ta quay lại nhìn mình. Cô tức giận muốn chết, người đàn ông này bị điếc hay sao vậy?

Đuổi theo một hồi, Trầm Phi Yên rốt cuộc thấy anh ta đang đứng ở cửa xét vé, vẻ mặt khó coi.

"Minh rõ ràng là mua vé đi Paris Pháp, sao giờ lại thành vé đi Bắc Kinh rồi?" Louis Tư không thể tự giải thích nổi, anh nhớ rõ ràng là mua vé máy bay đến Pháp, thế mà nháy mắt lại biến thành vé đi Bắc Kinh.

Nhân viên công tác sân bay nở nụ cười xán lạn cực kỳ, người ngoại quốc ở đây rất nhiều, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy người nào vừa đẹp trai lại có khí chất ngời ngời như vậy a. Tóc vàng mắt xanh, gương mặt nam tính góc cạnh, làn da mịn màng đến nỗi gần như không nhìn thấy cả lỗ chân lông.

"Người trước mặt có lên hay không, máy bay chuẩn bị cất cánh rồi, không đi thì nói một tiếng!" Hành khách phía sau lưng Louis Tư nóng nảy lên tiếng. Louis Tư xoay người nhìn năm sáu người đứng sau, lưng túng mỉm cười, đứng qua một bên.

"Sorry, sorry..." Khuya tay nói xin lỗi, khuôn mặt đẹp trai của Louis Tư lộ chút xấu hổ, quá quạ mà nhìn đồng hồ trên tay, nếu ngày hôm không đi thì sau này sẽ thực sự không đi được nữa. Nghĩ đến người phụ nữ như bạch tuyết đó, hần lập tức nổi hết cả da gà.

Rõ ràng là một cô gái dịu dàng, nho nhã lễ độ, vì sao hần lại thấy cô gái đó thật khủng bố. Nửa đêm nửa hôm nhiệt tình lên giường của hần, hần sợ đến nỗi quần áo mặc vào cũng không chỉnh tề, nhìn như là một người yêu đương vụng trộm đang bỏ trốn.

Sau hai tuần sống trong sợ hãi, cuối cùng hần quyết định đi về Pháp. Tình nguyện học hỏi sự nhiệt tình hào phóng của người Pháp chứ cũng không muốn lang thang để bị phụ nữ như vậy quần lên người. Thật là không ăn thịt dê, nhưng cả người lại dính đầy mùi của nó.

Bước vội vã băng qua nhiều người, cầm vé đi nhanh đến chỗ máy bay, chỉ còn nửa tiếng nữa thôi máy bay sẽ cất cánh.

Thấy không có ai chung quanh, Louis Tư có điểm ngưng nói với cô soát vé xinh đẹp: "Tôi có thể lên máy bay rồi mua vé bổ sung sau không? Vé máy bay của tôi mất rồi, không hiểu sao giờ thành thành đi Bắc Kinh, tôi thật sự đang cần về nhà gấp!"

Cô soát vé xinh đẹp tuy vẫn tươi cười nhưng khóe miệng giật giật vài cái, hết sức khó xử. Trong lòng cảm thấy vô cùng ai oán, một người đàn ông đẹp trai như vậy, thế mà đầu lại có chút vấn đề, thật là khiến người khác đau lòng thay ột dung mạo hơn người mà.

"Tiên sinh, không có điều lệ lên máy bay trước rồi mới mua vé, thực rất xin lỗi, ngài không thể lên máy bay được." Ánh mắt người xét vé tỏ vẻ đáng tiếc, trong nội tâm chịu không ít đả kích, từ đầu năm đến nay gặp người dễ nhìn như vậy cực hiếm thế mà...

Mặt Louis Tư mặt đỏ bừng, thật là TND không may, hần không tìm thấy vé máy bay, bản thân cũng thực sự không phải là không có tiền mua vé khác, nhưng không còn thời gian nữa. Cùng lắm là lên máy bay ngồi vào vị trí của mình, ra khỏi đây mua vé khác là được.

Trầm Phi Yên đứng một bên nhìn hần, bật cười một tiếng. Louis Tư chột quay đầu lại, khuôn mặt chuyển từ đỏ sang màu tím, hần thực sự là quên mất người này, chính cô ta đã làm cho hần mất mặt ngày hôm nay.

"Anh muốn tìm cái này phải không?" Miệng cười, tay giơ tấm vé máy bay đưa cho người đàn ông đẹp trai, Trầm Phi Yên thở hỏn hển, gương mặt hồng lên vì mới chạy xong, cả người căng toát ra vẻ xinh đẹp như hoa.

Louis Tư nhìn người trước mặt có vẻ ngây dại, người phụ nữ này tuy cầm nhầm vé máy bay của hần nhưng không làm hần chán ghét chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Trước Là Sói, Sau Là Hồ

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Louis Tư nhìn người trước mặt có chút ngây dại, người phụ nữ này cầm nhầm vé máy bay của hần, nhưng lại không làm hần cảm thấy khó chịu. Cử chỉ uyển chuyển thư thái, đôi mắt hạnh thanh tú mê người, đôi môi màu anh đào đẹp như hoa lê tháng ba tỏa ngát hương thơm.

Người đàn ông này là thế nào?

"Đây là vé máy bay của anh, còn tấm vé anh đang cầm trong tay là vé của tôi. Lúc nãy là do không cẩn thận nên đựng phải, làm cho vé máy bay bị lẫn lộn, tờ này mới đúng là của anh." Trầm Phi Yên tốt bụng nói hết mọi chuyện một lần, lại có chút nghi hoặc nhìn người đàn ông Pháp này.

Phải mất cả nửa ngày Louis Tư mới khôi phục tinh thần, cảm giác có chút xấu hổ, có phải chẳng qua vì hần là người Pháp nên luôn nhiệt tình và cởi mở không? Đây là loại cảm giác gì, giống như động tâm, cũng giống như là bị sét đánh vậy.

"Tiểu thư, cô có bạn trai chưa?" Louis Tur vừa nói xong, Trầm Phi Yên ngẩn cả người ra, ngỡ ngác nhìn người đàn ông này. Mặc dù người ta nói đàn ông Pháp rất nhiệt tình, đối với chuyện tình yêu có chút tùy tiện, nhưng cô không thể nào tiếp thu cái sự nhiệt tình đó ngay được.

Rút nhanh tấm vé máy bay từ trong tay Louis Tur ra, Trầm Phi Yên lấy vé máy bay mình đang cầm đưa cho người soát vé, lễ phép nói: "Người Pháp thực sự rất nhiệt tình, có điều tôi không thích hàng ngoại, đây là vé của anh, tạm biệt!"

Đưa xong vé máy bay, Trầm Phi Yên xoay người rời đi. Bây giờ là cô đang chạy trốn, mặc dù người này rất đẹp trai, quyến rũ, nhưng cũng không phải của cô, không dính dáng tới là tốt nhất, đặc biệt loại người tùy tiện thế này.

Nhìn vào bóng lưng xinh đẹp của cô, Louis Tur đột nhiên nở nụ cười. Soát vé viên cầm vé máy bay của Louis Tur, kinh ngạc nhìn hai người. Cái người ngoại quốc này thật đúng là, lại tùy tiện đi bày tỏ với người khác.

"Tiên sinh, đã kiểm xong vé máy bay rồi, bây giờ ngài có thể lên máy bay, trễ nữa là không kịp đấy!" Lấy lại chút bình tĩnh sau một hồi rung động, người soát vé nhìn thấy Louis Tur định rời khỏi liền kêu lên.

Louis Tur quay đầu lại cười, nụ cười như hào quang ánh mặt trời chiếu lấp lánh: "Không cần, tôi đã tìm được đất nước của mình rồi!"

"Hả?" Người soát vé nhìn tấm vé của Louis Tur trong tay mà không hiểu, đây là sao?

Không lên máy bay, Louis Tur đi thẳng đến hướng của người đẹp, mùa xuân của hán đây rồi.

"Tiểu thư, tiểu thư trước mặt, xin chờ một chút!" Louis Tur kéo hành lý của mình, xuyên qua đám người đông đúc, kêu lớn về phía Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên nghe loáng thoáng có người gọi mình, nhưng giờ cô đang chạy trốn, cũng không chắc mình có nghe lầm hay không. Máy bay đi Bắc Kinh đã bắt đầu soát vé, cô phải đi Bắc Kinh gặp Lưu Lam. Lần này cô cảm thấy thật có lỗi với Lưu Lam, không làm được việc vậy mà còn mất tích cả tháng trời.

Nhìn thấy phòng soát vé, Trầm Phi Yên bỗng tròn to hai mắt, vé không thể tin được khi thấy người đàn ông đang nhăn nhá cười trước mắt.

Trời ạ! Đây là thế nào, vì sao Hiên Viên Hoàng lại đứng ở đó. Nụ cười của hán rất khác thường, như muốn giết người vậy. Nụ cười này khiến Trầm Phi Yên rợn cả tóc gáy, cô đang chạy trốn, nhưng mà hán không có quyền lợi giam cầm cô cả đời.

Không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, đây nhất định là ảo giác. Trầm Phi Yên lấy tay dụi mắt lần nữa, mở mắt ra thì thấy tên ma quỷ Hiên Viên Hoàng đang đi thẳng về phía cô. Khí thế không giận mà uy khiến tất cả mọi người cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng, không hô hấp được.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Điều đầu tiên Trầm Phi Yên nghĩ đến là bỏ chạy, nhất định phải chạy thoát, nếu không cô sẽ chết không toàn thây, đến xương cũng không còn, cô đang sợ.

Tư tưởng dần lấy lại được bình tĩnh, cơ thể Trầm Phi Yên chuẩn bị bắt đầu chạy trốn, quay đầu bước đi như không nhìn thấy người đang đi tới.

Nụ cười ác ma của Hiên Viên Hoàng càng thêm đông lạnh, hán đứng lên mang theo cơn giận dữ điên cuồng. Người phụ nữ này vừa nhìn thấy hán là muốn chạy, cô vẫn không sao, chỉ mới vài ngày không gặp cô cũng khiến hán nhìn cô với cặp mắt khác.

Để tìm được cô, hán gần như lật tung mọi nơi trên trái đất, hán lo lắng vậy, thế nhưng trông cô có vẻ sống rất tốt. Vốn tưởng rằng cô sẽ gặp phải Hên Viên Long hay thủ đoạn độc ác gì, nhưng xem ra là do hán quá lo lắng, người phụ nữ nhỏ bé kia vẫn sống tốt, thậm chí tốc độ chạy trốn cũng được cải thiện.

Nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với bóng lưng vừa rời đi, Hiên Viên Hoàng hận tới mức không thể trực tiếp buộc chặt cô lại.

"Trầm Phi Yên, em thử bước thêm bước nữa xem!" Hiên Viên Hoàng nổi giận, nổi giận thật rồi, trên thế giới này đúng là có rất ít người có thể khiến hán vừa yêu vừa hận như vậy. Hán cách cô khoảng chừng mười bước chân, lạnh lùng đưa ra lời cảnh cáo, khí lạnh dường như đông cứng một người đi đường.

"Oái..." Nhũ đền lười hái từ thần sắp lia đến mình, trong lòng liền cảm thấy run sợ. Cô chỉ cần bước thêm bước nữa là được. Trầm Phi Yên sợ hãi, theo bản năng đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, cũng không dám quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau. Hán là ác ma!

Có thể nhìn thấy cô vẫn không sao, bất an treo trong lòng Hiên Viên Hoàng tan bớt đi rất nhiều, nét lạnh lùng cứng rắn trên mặt cũng dịu đi đôi chút. Dáng người tao nhã quyến rũ giống như vị thần kia đang từng bước, từng bước đi về phía người phụ nữ run lấy bầy.

Cảnh này khiến người ta không khỏi không hít thở một màn, hiển nhiên người tới sau không rõ sự tình, thậm chí còn đưa tay vẫy vẫy với Trầm Phi Yên một cách sung sướng, không hề phát hiện ra ác ma đang đi tới người đẹp.

"Rốt cuộc cô có nghe thấy tôi gọi không vậy? Giờ tốt rồi, lúc này tôi chưa có cơ hội nói cảm ơn cô!" Louis Tur xoa xoa mái tóc bạch kim của mình, cười thật xán lạn đi tới trước mặt Trầm Phi Yên, làm tan chảy bộ dạng đông cứng của cô.

Trầm Phi Yên nhanh chóng khôi phục tinh thần, không chút suy tính, tự động chạy tới khoác tay Louis Tur, nhiệt tình nói: "Anh yêu, làm gì mà giờ mới tới, em còn tính đi tìm anh nữa đó!"

Không suy nghĩ gì mà cất tiếng, những lời này của Trầm Phi Yên khiến hai người đàn ông đóng băng tại chỗ ngay lập tức.

Khóe môi Trầm Phi Yên cười cười, mồ hôi con thi nhau tuôn ra ướt đầm lưng áo, động tác cực kỳ máy móc, cô đang suy nghĩ xem thử người đàn ông phía sau có biểu hiện gì.

Đối với kiểu diễn phúc tự nhiên bay tới này, Louis Tư có chút ngơ ngác, người phụ nữ này vừa nãy nói không thích dùng hàng ngoại, hiện tại lại xán vào.

Tay cô khó khăn kéo cánh tay của Louis Tư, trong lòng chán nản, người đàn ông này cao gần hai mét, mình mang giày cao gót cũng ít nhất một mét bảy lăm, tất nhiên là cô không bằng được người này.

Mùi hương thơm ngát như hoa lên của người phụ nữ khiến cho Louis Tư cảm thấy vui vẻ, thoải mái, mùi hương thuần khiết cùng hình ảnh nữ tính làm cho hắn cảm thấy thật tự mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Muốn Sống Thì Buông Tay Ra

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Bầu không khí nguy hiểm tỏa ra xung quanh Hiên Viên Hoàng càng ngày càng nhiều, mây đen giăng đầy đầu tạo nên áp lực nặng nề. Khuôn mặt càng lúc càng lạnh đi vài phần, đôi mắt hắn bốc lên hai ngọn lửa cháy ngùn ngụt, trông giống như ác ma báo thù đang chuẩn bị giờ lưỡi đao phóng thẳng tới chỗ hai người kia.

Sắp tới rồi! Trầm Phi Yên run rẩy núp trong lòng Louis Tư, bộ dạng mảnh mai sợ sệt của cô khiến Louis Tư cảm thấy có cái gì không đúng. Nhìn về phía sau Trầm Phi Yên, hắn phát hiện có một người đàn ông đang đi về phía họ, trông chẳng khác gì ma vương làm cho kẻ khác cảm thấy sợ hãi.

Sợ hãi nắm chặt lấy vạt áo của Louis Tư, Trầm Phi Yên thực sự không muốn trở lại tòa thành, càng không muốn bị tổn thương thêm lần nữa. Một đôi tay mạnh mẽ ấm áp kéo Trầm Phi Yên vào trong lòng, Louis Tư cúi đầu, tựa chiếc cằm ấm áp của mình lên đỉnh đầu Trầm Phi Yên, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Honey, đừng sợ, đã có anh ở đây rồi!"

Nghe thấy người xa lạ này nói vậy, Trầm Phi Yên tựa hồ nghe được điều mà mình mong muốn bấy lâu. Cô thực sự muốn thoát khỏi mọi thứ ngay lúc đó, nhất là người đàn ông phía sau. Cô quá mệt mỏi, quá đau đớn nên cảm thấy cái gì cũng không muốn, chỉ muốn được trở lại là chính mình trước đây.

Đôi mắt xanh như biển của Louis Tư nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẫm của ác ma kia, xung quanh hai người lập tức bắn ra sấm sét dữ dội, sự đối lập hai bên nhanh chóng được xác định.

"Muốn sống thì buông tay ra!" Âm thanh lạnh lẽo, uy quyền nhưng cũng đầy tức giận thốt ra, Hiên Viên Hoàng cảm thấy hai người kia đang vô cùng thân mật, cảnh này làm hắn khó chịu vô cùng. Chưa từng có người nào làm cho hắn cảm thấy khó chịu như vậy, hắn cao ngạo, không ai có thể làm tổn thương hắn, càng không thể có người động vào đồ của hắn.

Louis Tư cong cong môi, khinh thường nhìn đến Hiên Viên Hoàng: "Anh là ai, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi. Đây là bạn gái của tôi, cô ấy không có bất cứ quan hệ gì với anh hết!"

Không biết người này can đảm hay ngu ngốc, ý của Louis Tư là không buông Trầm Phi Yên ra. Đối mặt với người đàn ông hung hãn như vậy, trong lòng Louis Tư cũng rất áp lực, nhưng tinh thần hiệp sĩ của người Pháp cũng làm cho hắn cam tâm tình nguyện vì người đẹp mà chiến đấu, cô gái trong lòng cũng rất hợp ý của Louis Tư. Lần này tới Trung Quốc không chỉ thăm quê hương, mà cũng là muốn mượn cơ hội này để lấy vợ, ý nghĩ đó luôn luôn ở trong đầu hắn.

Khi hắn hết sức thất vọng vì mong ước chưa thành thì ông trời lại đem người phụ nữ này đến bên hắn, thế thì dù có xảy ra chuyện gì hắn cũng sẽ không buông tay.

Ánh mắt Hiên Viên Hoàng tỏa ra sắc đen u ám, còn nổi lên những tia máu tức giận.

"Muốn chết phải không, được lắm, tôi thành toàn cho anh!" Từ thân cười lạnh nhìn vô cùng tàn bạo, khí lạnh trên người Hiên Viên Hoàng tỏa ra làm Louis Tư cảm thấy có chút kinh khủng. Người đàn ông này nhất định không đơn giản, là rồng trong biển người, nếu không sẽ không thể có khí thế như vậy, thật muốn làm người ta không hít thở được.

Đang lúc sấm chớp giữa hai người tung tóe, Louis Tư còn chưa kịp thấy rõ động tác của Hiên Viên Hoàng thì cô gái trong lòng hắn bây giờ đã nằm trong tay Hiên Viên Hoàng.

Gần như chỉ diễn ra trong thời gian một cái nháy mắt, chênh lệch giữa hai người xác định rõ ràng. Người đàn ông kia hành động thế nào Louis Tư còn không rõ, chưa gì đã đem người phụ nữ trong lòng hắn lôi đi, có thể thấy được thực lực của người kia mạnh đến cỡ nào. Nếu muốn giết hắn, có lẽ là chỉ cần chớp mắt, tử thần sẽ đến cạnh hắn ngay.

Toàn thân Louis Tư cứng ngắc không động đậy được, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ làm cơ thể hắn phản ứng chậm một nhịp. Lúc này hắn cảm thấy ngực mình đau nhói lên, cơn đau làm trái tim hắn như muốn tê dại, gấp gáp thở ra, cả người bắt đầu choáng váng.

Rầm một tiếng, thân thể to lớn của Louis Tư ngã sấp xuống nền đất cứng lạnh trơn trượt, đôi mắt mở to hoảng sợ cùng kinh ngạc, hô hấp có phần ngừng lại.

"Ngoan ngoãn mà thưởng thức hình phạt của mày, tự mình trả giá cho hành động ngu ngốc lúc nãy đó!" Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn người đàn ông đang nằm trên đất giống như muốn lấy mạng người ta, một chút nể mặt cũng không có.

Trầm Phi Yên bị giữ chặt trong lòng Hiên Viên Hoàng, bên hông truyền đến một cảm giác đau nhức. Trầm Phi Yên hiểu được, Hiên Viên Hoàng muốn nghiêm phạt cô, nhưng cô cũng muốn biết người đàn ông kia hiện giờ thế nào.

"Anh đã làm gì với anh ta?" Trong lòng nóng như lửa đốt khi nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên mặt đất sắc mặt tái nhợt, miệng mũi đều sưng to, trông giống như con cá bị thiếu dưỡng khí đang nỗ lực vùng vẫy thoát chết. Trầm Phi Yên lo lắng nhìn, cô không muốn như vậy, bọn họ chỉ mới gặp nhau có một lần, cô không muốn hại chết anh ta.

"Nếu em còn tỏ ra thương xót hắn thì hắn sẽ chết nhanh hơn, em hắn là rõ tại sao hắn trở thành như vậy đúng không?" Ánh mắt đen lạnh sâu vô tận như đêm tối, giống như cái lạnh về đêm ở Nam Cực, thậm chí cho dù có ở trong hỏa ngục thì vẫn không thể ngăn cản được nó.

Người đang nằm trên đất co rúm lại, tình trạng của Louis Tư đang hết sức không tốt. Trầm Phi Yên không nghĩ tới tình hình sẽ tệ như vậy, cô chỉ muốn thoát khỏi Hiên Viên Hoàng, không có ý muốn để người khác nhận lấy cơn tức giận của hắn.

"Tôi và anh ta không có quan hệ gì đâu, chỉ là người qua đường thôi, anh thả anh ta ra đi, giữa chúng tôi không có quan hệ gì cả!" Nắm lấy ống tay áo của Hiên Viên Hoàng, đôi mắt Trầm Phi Yên ngấn nước quay đầu nhìn lại Louis Tư.

Cô không biết rằng hành động này trong mắt Hiên Viên Hoàng đã trở thành biểu hiện cho sự che chở người yêu. Lại thêm mấy ngày trước nghe Trầm Phi Dạ nhắc đến cô đang ở với người đàn ông khác, ăn mặc vô cùng phong phanh, đã vậy còn đi uống trà với người ta, tất cả những điều này làm cho Hiên Viên Hoàng cảm thấy cực kỳ phẫn nộ. Bây giờ hắn đang suy tính xem làm thế nào để tống cổ người kia xuống địa ngục gấp quý, dám tiếp cận Trầm Phi Yên của hắn sao? Cô ấy suốt đời suốt kiếp chỉ có thể là người của hắn, ai cũng đừng hòng đụng vào.

Đôi mắt đen sâu không thấy đáy như muốn ném kẻ khác xuống địa ngục. Trầm Phi Yên không để ý tới hắn, trong mắt cô bây giờ chỉ để ý tới một người, đó là người đang giãy giụa trên mặt đất kia, anh ta chỉ vì chuyện của cô mà sắp phải rắc rối. Không ngờ thủ đoạn của Hiên Viên Hoàng lại cay độc như vậy, đây là lần đầu Trầm Phi Yên nhìn thấy cảnh hắn như vậy, cộng thêm việc lần trước của Sa La nên ít nhiều cô cảm thấy người đàn ông này tàn nhẫn vô cùng.

Bàn tay lạnh như băng siết chặt hàm dưới của Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngực mơ hồ cảm thấy đau đớn. Cô lại tự nhiên vì người đàn ông khác mà khóc, có phải cô yêu hắn hay không?

"Nhìn em bây giờ làm tôi càng muốn giết anh ta, tôi khuyên em nên thu nước mắt của mình lại đi, nước mắt của em chỉ có thể rơi vì tôi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94: Vĩnh Viễn Không Rời Đi, Trừ Phi Tôi Chết

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Mệnh lệnh lạnh như băng khiến Trầm Phi Yên khẽ rung mình, cô nén những giọt nước mắt sắp trực trào, cố gắng nuốt ngược vào trong.

Từ khóe mắt ngập nước, cô có thể chứng kiến toàn bộ tình hình của người đàn ông đang nằm sõng xoài trên mặt đất, sắc mặt già xám ngoét, cô sợ hãi có thể chết bất kỳ lúc nào.

"Tôi van anh buông tha cho anh ấy, anh muốn tôi làm cái gì cũng được, chỉ xin anh đừng giết người vô tội." Nước mắt không thể rơi, chỉ có thể tích tụ xung quanh vòm mắt. Đôi mắt Trầm Phi Yên giãy giụa khiến toàn bộ cơ thể Hiên Viên Hoàng căng cứng, cảm giác phẫn nộ như muốn giết người bùng phát mạnh mẽ. Nhìn thấy cô nức nở vì thương xót gã đàn ông khác khiến hắn không thể kiểm soát nổi cơn giận của mình.

"Vi anh ta, em có thể làm bất cứ chuyện gì sao?" Giọng nói trầm khàn mang theo một tia mắt mát, Hiên Viên hoàng cúi đầu liếc nhìn người con gái trong lòng lên tiếng hỏi.

"Chỉ cần anh buông tha anh ấy, mọi chuyện tôi sẽ nghe lời anh." Trong lòng dâng lên cảm giác áy náy, bởi vì cô mà người đàn ông đó mới thể thâm như vậy.

Núi băng sừng sững bấy lâu nay lại dễ dàng sụp đổ, gương mặt Hiên Viên Hoàng lạnh cứng với vô vàn biểu cảm: chưa xót có, bắt đắ dĩ có, và quyết tâm cũng có. Nếu có thể cả đời giữ cô bên cạnh, như vậy hẳn sẽ bắt nhốt cô, giam cầm cô trong phạm vi của hắn, chỉ cho cô xuất hiện dưới tầm quan sát của hắn mà thôi.

"Tôi muốn em hứa, suốt đời này mãi không xa rời tôi, trừ phi tôi chết." Một lời này khiến Trầm Phi Yên sừng sốt, suốt đời suốt kiếp, trừ khi hắn chết? Lời thề độc đoán này chẳng khác nào là hình thức giam cầm vô hình, suốt đời chỉ có thể ở bên hắn, nếu muốn rời đi, thì nhất định phải giết hắn. Hẳn có biết, ngoài kia có bao nhiêu người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn, tình nguyện lấy tính mạng của mình để giải thoát cho cô khỏi sự trói buộc của hắn. Hẳn tự tin đến thế sao, tin rằng không ai có thể giết hắn sao?

Đưa mắt nhìn người đàn ông xa lạ trên mặt đất, gương mặt điển trai đã bắt đầu hơi méo mó, hiện rõ sự đau đớn tột cùng. Gã ra nông nỗi này là do cô, cho nên cô phải chịu trách nhiệm, giúp gã thoát khỏi tình cảnh này.

Không một chút chần chừ, Trầm Phi Yên hất tay Hiên Viên hoàng ra, chậm rãi dịch chuyển cơ thể, lẳng lặng quỳ xuống.

Sân bay im lặng một cách đáng sợ, hệt như hoa viên tử thần, không có bất kỳ dấu hiệu của sự sống, không khí tĩnh lặng chết chóc khiến người khác cảm thấy ngột ngạt cùng run rẩy.

"Tôi, Trầm Phi Yên, nguyện ý cả đời đi theo anh, trừ khi anh chết, nếu không sẽ không bao giờ chủ động bỏ đi." Giọng nói linh hoạt thường ngày giờ trở nên vô hồn trống rỗng. Đầu đó vàng vắt mùi hương nhàn nhạt của hoa Lê bị gió thổi lan tỏa trong không khí, yên bình và dịu êm, trái ngược hẳn với khung cảnh gai người đang diễn ra nơi đây. Ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông cao cao tại thượng phía trước, trong mắt Trầm Phi Yên bao phủ bởi tia kiên định cùng nỗi oán hận sâu kín, cô cười yếu ớt hỏi: "Như vậy được chưa? Hoàng đế."

Đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt Hiên Viên Hoàng lạnh băng như bị tầng tầng mây đen che kín, tàn mát ra nét lo lắng, khỏe môi hắn co rút, muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không thốt ra được. Hẳn trông thấy nét oán hận thoáng hiện trong đáy mắt cô, cảm xúc đó chưa từng xuất hiện nơi cô, thậm chí vào cái đêm định mệnh nhiều năm trước đây cũng vậy, cô hoàn toàn không có biểu hiện này. Đáng vẻ đó, tâm tình đó của cô làm trái tim hắn rất đau, nỗi đau như bị mũi kim vót nhọn đâm trúng, trái tim đã đóng băng nhiều năm mà hiện nay lại có cảm giác này, sự khó thở như muốn biến đổi con người hắn.

Sao có thể như vậy? Hoàng đế. Những lời này văng vẳng bên tai Hiên Viên Hoàng thật lâu, chỉ đơn giản muốn cô ở lại bên hắn, không ngờ lại có kết cục như vậy. Hai chữ "Hoàng đế" khiến địa vị của bọn họ trở nên khập khiễng, cô với thân phận là nô lệ, mà hắn lại là bậc đế vương ăn trên ngồi trước, nhưng hắn lại thấy mình hoàn toàn cô độc.

Cô quỳ bất động trên mặt đất, ánh mắt thần nhiên trong suốt như nước hồ thu, như thể chẳng có gì lọt vào mắt cô ngay lúc này. Bởi vì đôi đồng tử quá mức trong vắt của cô, bởi vì đáng vẻ thần nhiên không màng thế sự của cô... tất cả càng làm hắn bất an đến phát điên.

"Được rồi!" Một lúc sau, Trầm Phi Yên mới thấy khỏe môi Hiên Viên Hoàng hơi giãn ra. Lúc này đây, sự bá đạo, hung hăng, kiêu ngạo, và tàn nhẫn trong con người hắn đều biến mất, tất cả được thay thế bằng sự vắng vẻ và cô đơn. Trái tim cô khẽ run rẩy, lý trí ương ngạnh xẹp xuống như một quả bóng xì hơi. Nhưng ngay lập tức cô tự nhắc nhở bản thân không được động lòng, bằng không người đau khổ, thiệt thòi vĩnh viễn cũng chỉ có mình cô.

"Xin anh nhanh chóng chữa cho anh ấy đi." Trầm Phi Yên né tránh bàn tay của Hiên Viên Hoàng, vội vàng tự mình đứng dậy.

Hiên Viên Hoàng nhìn bàn tay trống rỗng của mình, tâm trạng cực kỳ hỗn loạn: mắt mát, luồng cuồng lại có chút phiền muộn. Rõ ràng cô đã ở bên cạnh hắn, cũng đã thuộc về hắn, nhưng sao hắn vẫn cảm thấy mơ hồ, nhận thấy rằng cô ngày càng rời xa hắn hơn cả trước đây.

Ánh mắt rét buốt thoáng nhìn Trầm Phi Yên, Hiên Viên hoàng đi đến trước mặt Louis, vung tay lên, lập tức Louis phải há miệng hợp từng ngụm không khí một cách khó khăn.

Động tác nhanh như chớp, bàn tay hắn giống như có ma thuật, trong nháy mắt có thể khiến người khác tiến vào khu vực tử thần, và liền tức khắc lại có thể kéo họ trở về mặt đất. Trầm Phi Yên trừng mắt nhìn cơ thể sừng sững của Hiên Viên Hoàng được bao phủ trong chiếc áo khoác màu đen bức người, đây thật sự lần đầu tiên cô nhìn thấy hành động giết chóc. Tao nhã như loài Báo săn, mạnh mẽ như Sư Tử, lại trầm ổn như Chúa Sơn Lâm, thật đúng là phương thức giết người thoát ẩn thoát hiện.

Người đàn ông trước mắt đúng là hoàng đế chân chính, một cái lật tay có thể gây nên bão tố trong giới hắc đạo. Đây phải chăng là một bộ mặt khác của hắn? Với vai trò là vị hoàng đế trên thương trường, hắn tàn nhẫn và quả quyết, còn với vị trí là lão đại của hắc đạo cô cho rằng hắn tuyệt đối không hề kém cạnh, càng tàn độc và vô cùng cương quyết.

Louis thở phì phò, mỗi một lần hít thở đều như muốn nuốt hết không khí vào trong khoang miệng, tràn ngập phổi của gã, giúp máu huyết lưu thông trở lại. Người đàn ông này suýt khiến gã đi gặp tử thần, chỉ cần chậm thêm vài giây đồng hồ, chắc chắn gã sẽ chết.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ mọng của người con gái, trong lòng Louis như có từng đợt nước chảy xiết qua, người con gái này vì gã mà quỳ xuống, vì gã mà cầu xin tên đàn ông ác ôn đó. Cô thật là một cô gái tốt, rất tốt... Ngắm đôi mắt còn vương những giọt nước, khiến trái tim của hắn cấp tốc phục hồi, cơn đau như bị tâm tình phức tạp này áp chế.

Lạnh lùng liếc nhìn tên ngoại quốc trên mặt đất, Hiền Viên hoàng đưa tay giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Trầm Phi Yên, kéo cô rời đi.

Trầm Phi Yên hơi thụt lùi, nhưng rốt cuộc cũng không chống lại được sức mạnh của Hiền Viên hoàng, chỉ có thể mặc hần tùy tiện kéo tay cô đi ra khỏi sân bay.

"Đợi một chút... Đừng đi..." Louis gắng gượng đứng lên, cơ thể loạng choạng, gã nhìn Trầm Phi Yên bị người khác lôi đi, lập tức thờ hồn hèn gọi cô lại.

Hiền Viên Hoàng dừng trong giây lát, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt bắt chợt hiện lên tia sắc bén đầy sát khí, gã đàn ông chết tiệt này khiến hần nảy sinh ý định muốn giết người, cho dù ở ngay nơi công cộng hần cũng mặc. Đưa mắt liếc nhẹ Trầm Phi Yên, thấy nét mặt cô dịu dàng, khỏe miệng lại cong lên cười nhàn nhạt và không kích liệt phản ứng gay gắt như trước, đáng vẻ ôn hòa ấy khiến sát ý trong lòng Hiền Viên Hoàng dần dần ép xuống.

"Cám ơn anh, chuyện hôm nay thật sự xin lỗi, rất xin lỗi." Trầm Phi Yên quay đầu nói xin lỗi, dịu dàng nhìn thoáng qua người đàn ông bị thương nhẹ, gã có thể sống sót, trong lòng cô cảm thấy được an ủi ít nhiều. Tối thiểu không ai chết vì cô, lương tâm của cô sẽ không bị dày vò ray rứt.

Đôi mắt xanh thăm một màu ngọc bích, tản ra tia nóng rực cùng không nỡ: "Tôi nhất định sẽ tìm được em, tôi tên Louis, Louis Bonaparte."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tẩy Sạch Mùi Của Gã Đàn Ông Khác

Convert+ Beta: Mã Mã

Editor: Lôi

Môi Trầm Phi Yên hiện ra một nụ cười nhàn nhạt thấp thoáng, nhưng Hiền Viên Hoàng lại nghĩ khác, hần nhìn biểu cảm dịu dàng của cô thì con tức giận liên bùng phát. Người phụ nữ này, cho tới bây giờ cũng chưa lần nào cười với hần ngọt ngào như thế. Có đôi chút buồn bực, hần không quan tâm hai người đang nói chuyện với nhau, nhanh như cắt Hiền Viên Hoàng chớp lấy cánh tay Trầm Phi Yên ra sức ôm ghì cô vào ngực, mạnh bạo kéo đi.

Louis nhìn bóng dáng hai người rời đi, ánh sáng yếu ớt trong đáy mắt chợt tắt mất, gã cảm thấy bản thân mình thật bất lực, chẳng có tí khả năng bảo vệ người mình thích khiến gã xấu hổ vô cùng. Chắc chắn bọn họ sẽ gặp lại, gã nhất định sẽ đoạt lấy người con gái thuộc về mình.

Cô gái ấy đã vì gã mà rơi nước mắt, lại vì gã mà quỳ xuống bỏ mặc sự cao ngạo của mình, khi cô cười giống như đóa hoa Lê xinh đẹp làm lòng gã xao xuyến.

Gã sẽ nhớ kỹ tên họ của cô, Trầm Phi Yên, người thật giống với tên, xinh đẹp như sương như mộng.

"Nhất định sẽ gặp lại, nếu giết anh ta là lối thoát duy nhất cho em, tôi nhất định sẽ là chìa khóa giúp em mở gong cùm xiềng xích này." Tự thì thầm với chính bản thân, về mặt diện trai của Louis có vài phần sa sầm, nhưng không u ám mà lại lóe lên thứ ánh sáng nguy hiểm như hàng ngàn tia sấm sét rền khắp trời giông bão.

Ra khỏi sân bay, Trầm Phi Yên chỉ lẳng lặng ngồi trong xe, một câu cũng không nói, nhắm chặt mắt trông như đang nằm ngủ.

Không gian rộng rãi bên trong chiếc Cadillac được trang bị khá đầy đủ, ngoài những vật dụng cần thiết còn có một cái tủ rượu nho nhỏ. Hiền Viên Hoàng nhìn dáng vẻ thờ ơ của Trầm Phi Yên thì con buồn bực vốn dĩ chưa được rũ bỏ giờ lại càng bùng phát. Vươn tay lấy ra một chai rượu nho đỏ ướp lạnh của Pháp, Hiền Viên Hoàng rót đầy hai ly, đưa một ly tới trước mặt cô.

Hương thơm nhàn nhạt của rượu khiến Trầm Phi Yên hơi nhăn mũi, tuy nhiên đôi mắt vẫn nhắm nghiền như cũ. Nếu hiện tại mở mắt, cô nhất định sẽ không kim chế được mà hận hần, thậm chí không có cách nào có thể chung sống hoà bình với hần hần, hoặc cô không biết phải làm sao để có thể chịu đựng khổ sở khi ở cạnh hần.

"Mở to mắt nhìn tôi." Giọng nói trầm khàn lạnh như băng bao trùm khắp khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ sự miễn cưỡng và bình tĩnh của Trầm Phi Yên, mệnh lệnh cứng rắn của hần khiến cô không thể cự tuyệt.

Tuy rằng không muốn, nhưng Trầm Phi Yên vẫn phải mở mắt nhìn hần. Đối diện với đôi mắt quá mức rét buốt của Hiền Viên Hoàng, cô thật sự muốn né tránh.

Như đọc được suy nghĩ ấy, bàn tay to vươn ra giữ chặt gương mặt đang trốn tránh của Trầm Phi Yên, đáy mắt Hiền Viên Hoàng vẫn tĩnh lặng dừng trên

khuôn mặt thanh tú của người con gái.

"Em đang hận tôi sao?" Hắn nhìn chằm chằm vào mắt cô, như thể phóng ra một tấm lưới vô hình, không cho cô có bất kỳ cơ hội che giấu nào.

Không thể trốn tránh, chỉ có thể trực tiếp đối diện gương mặt lạnh lùng của Hiên Viên Hoàng, cô phát hiện đáy mắt hắn hấp háy những tia sáng rực rỡ như pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm.

"Tôi không hận anh, chỉ là hơi khó chịu một chút thôi. Tôi muốn có khoảng thời gian yên tĩnh để bình tâm lại, xin anh cho tôi một chút không gian tự do, được chứ?" Giọng nói ôn hòa rành rọt, đôi đồng tử khẽ gọn sóng, rõ ràng khí chất thanh nhã như hoa lê trắng nhưng lại phảng phất nét âm u trong tâm hồn tinh khiết đó.

Lắc lắc ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ sẫm đang chực trào ra khỏi vành ly, hắn lên giọng: "Uống hết nó."

Không thèm để ý đến yêu cầu của Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng dí sát ly rượu vào miệng cô, bá đạo bắt cô phải uống hết.

Người đàn ông này, không thấy cô cũng đang tức hay sao? Trong lòng đang có lửa giận phừng phực, lập tức giật lấy ly rượu trong tay Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên uống một hơi cạn sạch. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông thâm sâu khó lường phía trước, đáp trả: "Hài lòng chưa? Không phiền nếu bây giờ tôi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút chứ?"

Chất lỏng màu đỏ vương lại bên cánh môi hồng hồng duyên dáng kia, khiến sắc môi cô càng thêm đỏ mọng như được tô điểm bởi màu son cao cấp trông vô cùng quyến rũ. Hình ảnh mị hoặc đó mang hiệu quả hết sức đặc biệt, như một loại dẫn dụ vô thanh vô thức cho người đối diện. Không suy nghĩ nhiều, Hiên Viên Hoàng lập tức cúi đầu, phủ môi lên đôi môi hé mở như mời gọi của cô. Vốn chỉ định lướt qua, nhưng vừa chạm đến hắn liền không dứt ra được, hoàn toàn không thể chế ngự mà mút lên cánh hoa mềm mại đó.

Hương vị ngọt ngào lại có điểm đáng ghét, mùi vị trái cây tuyệt vời này thật giống như tình yêu, không cần chín mọng cũng đã tán ra sức dụ hoặc trí mạng.

Trời sinh cho Hiên Viên Hoàng có tính chiếm hữu cực kỳ mạnh mẽ, thân thể cao lớn giống như bức tường nặng nề, gắt gao vây lấy Trầm Phi Yên ở trong lòng. Hắn hôn nhẹ lên khóe môi cô, chậm rãi dùng môi mình miêu tả từng đường nét kiều diễm trên đôi môi căng mọng của cô, một chút dây dưa khơi gợi, dễ dàng khuấy động cảm xúc nơi cô, khiến làn môi mềm mại trở nên bông rất.

Cô hoàn toàn bất ngờ khi bị Hiên Viên Hoàng hôn tinh tế và tỉ mỉ đến như vậy, Trầm Phi Yên có chút kinh ngạc, thậm chí không biết nên phản ứng như thế nào mới phải. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên giữa cô với hắn, và họ cũng từng quan hệ thân mật nhiều lần trước đây, nhưng hiện tại chuyện ái ân giường chiếu đối với cô vẫn còn quá mờ mịt, những kỹ thuật cao siêu cô nào biết tới.

Đầu óc hỗn loạn, cô thực không biết có phải do men rượu hay không, nhưng lúc này tim cô đang rung động mãnh liệt, muốn hưởng thụ trọn vẹn nụ hôn cuồng nhiệt này.

Hương vị rượu ngọt ngào hòa quyện cùng động tác cuồng dã, khiến nụ hôn bỗng chốc trở nên ngọt lịm, tựa như dòng mật thơm ngon làm say đắm lòng người, Trầm Phi Yên hoàn toàn ở thế bị động, bị hôn đến nổi thân thể mềm nhũn, không thể nhúc nhích.

Đôi môi Hiên Viên Hoàng mạnh mẽ và thành thực, cộng thêm những sợi râu lún phún của hắn đang tiếp xúc, chà xát lên làn da non của Trầm Phi Yên khiến cô run rẩy như có dòng điện chạy qua toàn bộ cơ thể. Cái lưỡi bá đạo mạnh mẽ can rờ nơi cánh hoa mềm mịn của cô, ra sức cạy mở hàm răng trực tiếp công phá bên trong khoang miệng Trầm Phi Yên, lúc này hương rượu lại càng nồng đậm quanh quẩn lên từng luồng mát lạnh. Chiếc lưỡi nóng rực ấy không cho cô giây phút nghỉ ngơi, dùng sức dây dưa quấn chặt lấy lưỡi cô, làm cô muốn lui về sau trốn tránh, lại bị hắn "phong tỏa lối thoát". Cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc môi lưỡi của mình bị khống chế trong phạm vi của hắn.

Bên trong xe, không khí tựa hồ càng ngày càng loãng, Trầm Phi Yên vô lực nằm trong lòng Hiên Viên Hoàng, mặc cho hắn tùy tiện cắn nuốt lấy cơ thể cô, giống như sư tử xé xác miếng mồi ngon. Từng mảng da thịt lộ ra bên ngoài làm cô thấy hơi lạnh, yếu ớt kéo quần áo che cơ thể lỏa lồ của mình lại, cô không khỏi than thầm, người đàn ông bá đạo này một khi đã muốn, thì sẽ mặc kệ cô có bằng lòng tự nguyện hay không.

Bầu ngực Trầm Phi Yên trắng nõn như sữa, lại mềm mại hết như miếng đậu hũ non thơm mịn, khiến hắn dâng trào cảm xúc khác lạ, trí óc không ngừng gào thét kêu hắn phải chiếm đoạt lấy nó. Vì thế đôi môi Hiên Viên Hoàng dừng tại vị trí gợi cảm trước mặt, kiên nhẫn lưu lại dấu vết của mình, ngón tay như ngựa quen đường cũ, xấu xa véo nhẹ lấy nụ hoa hồng nhuận của bầu ngực còn lại. Người con gái quyến rũ này, mỗi một tấc da thịt đều là của hắn, của hắn...

Nghĩ đến việc cô ở cùng tên đàn ông nào đó những một tháng, hắn buồn bực đến phát điên. Lại nghĩ đến có lẽ cô cũng từng nỡ rộ dưới thân kẻ khác mà rên rỉ, hắn thực sự bốc hỏa, vì thế hắn không ngừng thả xuống thân thể cô những nụ hôn ngẫu nhiên khiến mỗi một tấc da thịt hắn lên dấu vết đậm nhạt như đóa hoa đào đỏ thắm kiều hãnh.

"A..." Bởi vì Hiên Viên Hoàng đột nhiên tăng lực, Trầm Phi Yên phát ra tiếng kêu đau. Ánh mắt đang mơ màng trong cơn say tình trở về thực tại, lúc này cô mới phát hiện quần áo của mình đã bị cởi ra hơn phân nửa, chỉ chừa lại phần thân thể phía dưới, còn đầu đã bị xé rách buồm từ đời nào.

Ở trên xe, vào giờ khắc này, cô biết chút xíu nữa thôi chuyện gì sẽ xảy ra. Khép mi lại, cô thực lòng không muốn nhìn thấy cơ thể sa ngã phóng túng của chính mình. Cô không hận hành vi chiếm đoạt của hắn, mà chỉ hận bản thân mình lại nhanh chóng tiếp nhận và dễ dàng thỏa hiệp với hắn như vậy.

"Tôi muốn em mở to mắt, nhìn tôi tẩy sạch dấu vết của những gã đàn ông khác trên người em như thế nào." Giọng nói đầy bá đạo vang lên, không để cho cô có cơ hội phản bác, tay Hiên Viên Hoàng nắm chặt nụ hoa mềm mại trước ngực Trầm Phi Yên bóp mạnh, khiến cô đau đến mức mờ mắt hai mắt.

Chương 96: Diên Cuồng Mất Đi Lý Trí

Editor: Lôi

"Tôi không có người đàn ông nào khác, với người kia cũng vậy. Kỳ thật, giữa chúng tôi không có bất cứ quan hệ gì hết." Giọng điệu có đôi chút tức giận, vừa phân bác cô vừa trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng. Hân không tin cô, vẫn cho rằng cô có quan hệ bất chính với đàn ông khác. Rốt cuộc hân nghĩ cô là loại người gì, Trầm Phi Yên cô là người phụ nữ tùy tiện như vậy ư? Nhớ đến lời khinh bỉ của người đàn bà chanh chua trong tòa thành, ả nói cô chẳng qua cũng chỉ là dạng kỹ nữ, không tốt đẹp gì mà cứ giả bộ thanh thuần.

Giờ phút này, cô cảm thấy mình thật giống kỹ nữ. Chỉ khác một điểm, cô là kỹ nữ riêng của Hiên Viên Hoàng, hân xem cô là dạng đàn bà thấp kém này sao?

"Em đã ở chung với người đàn ông khác, phải không?" Trên mặt Hiên Viên Hoàng phảng phất lửa giận, trong lòng hân thật sự rất quan tâm vấn đề này, hân không có cách nào chấp nhận người phụ nữ của hân ở với đàn ông khác, phản bội lại hân.

Hân nói không sai, quả thật cô đã ở cùng một người đàn ông khác hơn một tháng nay. Nhưng cô không tài nào nói ra người đó là ai, cô biết quan hệ thân thiết giữa Lôi Man Thiên và Hiên Viên Hoàng, nếu cô tiết lộ việc Lôi Man Thiên bao che giúp đỡ cô, làm như vậy không khác nào đẩy Lôi Man Thiên vào chỗ chết. Cô không muốn vì cô mà hai người họ phát sinh mâu thuẫn, cho nên cô không thể phủ nhận câu hỏi của hân.

"Em, thật sự đã làm như vậy!" Hân giận điên lên khi thấy cô không phản bác, cô không có gì với gã đàn ông ngoài sân bay, nhưng không có nghĩa là cô không có người khác. Nghĩ tới đây, một chút lý trí của Hiên Viên Hoàng đều biến mất, hân căm hận nhìn Trầm Phi Yên, phải chăng chỉ cần một tháng là cô có thể dễ dãi lên giường cùng tên đàn ông khác hay sao?

Sự cuồng nộ của Hiên Viên Hoàng khiến Trầm Phi Yên cảm thấy sợ hãi, cô lùi về phía sau, nhưng phát hiện mình không thể di chuyển dù nửa bước. Không gian trong chiếc xe nhỏ hẹp giống như một cái lồng sắt lớn, làm cô không có cách nào trốn thoát, chỉ có thể run rẩy lùi về một góc nhìn người đàn ông như thể ác ma đang vươn tới.

"Nói cho tôi biết, tên kia là ai, là ai?" Ánh mắt đen đến mức không nhìn thấy đáy, lại phóng ra dày đặc những tia lửa giận cơ hồ như muốn thiêu rụi người đối diện. Hiên Viên Hoàng thực không thể chịu đựng sự phản bội của người con gái này, nghĩ đến việc cô không giành tình cảm cho hân, hân càng nổi điên.

Trầm Phi Yên sợ đến mức không dám lên tiếng chỉ biết lắc đầu, quần áo xộc xệch một cách thảm thương. Nhìn cô chật vật như vậy, nhưng vẫn không làm nguôi cơn giận, nóng nảy cùng sự bất an của hân. Giờ phút này cảm xúc của hân ngoài tức giận cũng chỉ là tức giận, lý trí của hân bị quét sạch bởi cơn phản nộ chết tiệt kia.

Một tay ôm lấy Trầm Phi Yên, cửa xe bị Hiên Viên Hoàng đá văng ra. Lúc này cô mới để ý, chẳng biết lúc nào mà bọn họ đã đến nơi, có điều đây không phải là tòa thành bên bờ biển, mà là một ngôi biệt thự mang phong cách Châu Âu lạ lẫm.

Đám người làm đứng dọc hai bên đường chỉ biết cúi gằm xuống, không một ai dám ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hoàng và Trầm Phi Yên, cơ thể chật vật của cô bị hân bế thẳng vào trong biệt thự.

Nhìn cánh cửa của chiếc xe Cadillac cao cấp bị đập đến lồi lõm, lưu rõ dấu chân của hân thì biết hân đang điên tiết đến cỡ nào. Dọc đường đi, hân đã văng tất cả những gì chặn đường hân, chân thẳng bước đến căn phòng trên lầu ba.

Nhìn vẻ mặt tối đen như Diêm La của người đàn ông, Trầm Phi Yên thật sự khiếp sợ, cô dùng sức đá đấm Hiên Viên Hoàng, nhưng sức lực yếu ớt của cô không cách nào rung chuyển được hân.

"Buông ra, tôi phải về nhà, tôi muốn về nhà! Tên độc ác này, buông ra, buông ra..." Đầu tóc xõa xượi, quần áo rách nát, giày chẳng biết đã rớt ra từ lúc nào, cô lớn tiếng gào thét.

Cửa vang "ầm" một tiếng, liền tức khắc bị đóng sầm lại, Trầm Phi Yên chỉ cảm thấy một trận rung chuyển kinh thiên động địa, chưa kịp định thần thì cả người đã bị ném lên trên chiếc giường rộng lớn.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy trốn, vội vàng bật dậy, cô lập tức nhào xuống giường, lao như bay về phía cửa ra vào.

Hiên Viên Hoàng bực bội cởi phăng chiếc áo khoác trên người, một tay nhanh chóng tóm lấy cơ thể đang chực chạy trốn của Trầm Phi Yên, dùng cơ thể to lớn của mình đè cô xuống giường.

"Em chán ghét tôi đến vậy sao? Có thể ân ái cùng gã đàn ông khác, nhưng với tôi thì không? Người đó thỏa mãn em hơn tôi sao, cho nên em mới không

biết xấu hổ mà lập tức chạy đi tìm hân sau khi rời bỏ tôi, có-phải-hay-không?" Hân gầm lên như con sư tử đang phẫn nộ, tiếng gầm của hân lớn đến mức khiến Trầm Phi Yên choáng váng, lỗ tai ong ong đau buốt. Nhưng khiến cô đau nhất chính là lời lẽ ngoan độc của hân, nó làm cô thực sự khó chịu và uất ức vô cùng. Sự nhục nhã này như bị người ta dùng dao khoét sâu vào da thịt, khiến cô đau đớn cùng cực, vì thế nước mắt thi nhau chảy ra ướt đầm một phần ga giường.

Hai tay bị chói chặt, cả người cũng bị Hiên Viên Hoàng áp chế không cách nào nhúc nhích, Trầm Phi Yên điên cuồng giãy dụa, đầu loạn choạng, miệng nức nở: "Anh là đồ khốn, là tên ác ma, buông ra! Anh không nghe thấy hả, tôi kêu anh thả tôi ra! Tôi không muốn, không muốn cái gì hết, càng không muốn ở bên cạnh anh một giây một phút nào hết, anh cút đi, á..." Thét đến khản cổ, Trầm Phi Yên hoàn toàn không để ý mình sẽ bị thương bởi sức mạnh từ hân, liều mạng giãy dụa.

Cô cúi thấp mặt, nước mắt thuận thế chảy vào trong miệng, nặn đắng. Cô đang đau đớn, khổ sở, cô không thể chấp nhận một Hiên Viên Hoàng cuồng bạo như vậy. Hân muốn cô trở thành người phụ nữ của hân, vậy tại sao hân không hề tin tưởng cô, tại sao không thể đối xử tốt với cô hoặc là yêu cô, dù chỉ một chút.

Nhìn những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng tuôn ra từ khóe mắt cô, hân cảm thấy rất đau lòng, nhưng ngọn lửa phẫn nộ trong hân làm bốc hơi hết những giọt nước mắt bị thương ấy, cô cả gan không để tâm đến lời hân, hân không thể tha thứ. Lúc này hân khẳng định, cô không hề yêu hân, thậm chí đem cả thể xác lẫn tâm hồn hiến dâng cho người đàn ông khác. Mặt hân sa sầm như bị ai đó giáng một cú đấm khi ý nghĩ này vụt qua đầu.

"Câm miệng, cả đời này em chỉ có thể là người của tôi, trừ phi tôi chết, trừ phi tôi chết, em nghe rõ chưa!!!" Lửa giận ngút trời, con ngươi đỏ như máu, hân cuồng dã nhào về phía cô, tay hân hành động thô bạo không một chút lưu tình.

Có tiếng quần áo bị xé rách, cơ thể lỏa lồ của cả hai người hiện rõ trước mắt nhau. Nếu có thể chứng minh cô vẫn hiện hữu bên cạnh hân, đó chính là thân thể cô. Chỉ có cách này hân mới thấy an tâm đôi chút.

Trầm Phi Yên kịch liệt giãy dụa, nhưng đối với hành động này của cô chỉ càng làm hân thêm tức giận, khiến hân không cách nào khống chế bản thân mình.

Không hề có khúc dạo đầu, không hề có âu yếm mon men, Hiên Viên Hoàng thô bạo đâm vào thân thể Trầm Phi Yên, sự xuất hiện đột ngột của dị vật làm nơi tư mật của cô như bị xé rách, đau nhức và nóng rát.

"Á..." cô thét lên, hai tay không kiêng dè bầu chặt bả vai Hiên Viên Hoàng, móng tay cào cào, khắc sâu vào da thịt hân, cô gần như hoàn toàn không ngờ lại đau đến vậy. Hành động vô thức này như nói cho hân biết, cô đang rất đau.

Thân thể khô khốc của cô cũng khiến hân đau đớn, nhưng không vì thế làm giảm đi ngọn lửa bùng phát trong hân. Hiên Viên Hoàng chế trụ hai chân Trầm Phi Yên, dùng sức nâng lên, thúc mạnh hạ thân vọt sâu vào, vội vàng hết như một con sư tử tức giận muốn tìm một chỗ để phát tiết cơn phẫn nộ của mình.

Hân thô lỗ chiếm đoạt như xé rách cả thân mình cô, sau một hồi ra vào, cơ thể Trầm Phi Yên mới dần dần thích ứng. Cô rên la đau đớn đến nổi cổ họng khản đặc, nhưng người đàn ông vẫn như dã thú rong ruổi trên thân thể cô không một khắc ngừng nghỉ.

"Thân thể em, toàn bộ cũng chỉ có thể dung nạp một mình tôi, em có nghe không..." Điện cuồng cắn mút nơi bầu ngực mềm mại của Trầm Phi Yên, hông Hiên Viên Hoàng thúc mạnh, cơ thể nặng nề ghì xuống, đặt toàn bộ cơ thể cô lên trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phi Yên Của Anh! (1), (2)

Editor: Lôi

Hân thô lỗ chiếm đoạt như muốn xé rách cả thân mình cô, sau một hồi ra vào, cơ thể Trầm Phi Yên mới dần dần thích ứng. Cô rên la đau đớn đến nổi cổ họng khản đặc, nhưng người đàn ông vẫn như dã thú rong ruổi trên thân thể cô không một khắc ngừng nghỉ.

"Thân thể em, toàn bộ cũng chỉ có thể dung nạp một mình tôi, em có nghe không..." Điện cuồng cắn mút nơi bầu ngực mềm mại của Trầm Phi Yên, hông Hiên Viên Hoàng thúc mạnh, cơ thể nặng nề ghì xuống, đặt toàn bộ sức nặng của cô lên trên người mình.

Hành động mạnh mẽ của hân trên người cô giống như trận phong ba bão táp vô tình trút xuống thế gian một lực nước khổng lồ, tàn sát bừa bãi những nơi mà nó đặt chân đến. Lúc này, Hiên Viên Hoàng vẫn không nguôi cơn giận, điên cuồng ra vào nơi riêng tư của cô, mỗi một lần chạy nước rút mang đến cơn khoái cảm ồ ạt làm hân không khác chế được bản thân, động tác càng thêm cuồng dã, khiến cả hân và cô không phân biệt được cảm giác này là tức giận hay là hưng phấn.

Càng quần quật thân thể trắng nõn của Trầm Phi Yên, hân càng khao khát cô, hận không thể lập tức nhét cô vào trong cơ thể mình. Thứ hân muốn không chỉ là thể xác, mà còn là trái tim cô nữa.

"Phi Yên, Phi Yên của anh..." Hiền Viên Hoàng bật ra tiếng thổn thức khi dục vọng đạt đến đỉnh cao trào, giọng nói trầm khàn lại mang đôi chút căng thẳng, âm thanh mê hoặc lòng người tựa như ma quỷ nhưng đầy quyến rũ. Âm thanh khê khàng ấy rời rạc, đứt quãng, lọt thỏm giữa không gian rộng lớn của gian phòng, Trầm Phi Yên hoàn toàn không nghe thấy những tiếng ní non ấy.

Không tiết chế được sự phấn nộ lẫn dục vọng của mình, Hiền Viên Hoàng kích động cưỡng đoạt cô, khiến cô không cách nào thoát khỏi vòng tay của hắn. Đối với người đàn ông lão luyện tình trường như hắn, cô không phải là đối thủ, kỹ thuật điều luyện khiến cô không thể từ chối mà tự nhiên đón nhận hắn. Đêm nay, sự đòi hỏi vô độ của hắn mang đến cơn sóng triều hưng dữ, nhấn chìm cô trong biển sâu vô vọng. Mỗi khi cô bắt được phao cứu sinh, lại bị một cơn sóng không lồ khác vô tình lật úp xuống, một lần, rồi lại một lần... cô cất lực thét chói tai trong sung sướng cùng rã rời, nhưng miệng không thể nào thốt ra lời nói yêu thương với hắn.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu... cho đến khi Trầm Phi Yên ngất đi trong đỉnh cao dục vọng và cũng vì không chịu nổi sự phóng túng của Hiền Viên Hoàng thì hắn mới chậm rãi ngừng lại. Lúc này, đầu óc của hắn mới tỉnh táo đôi chút.

Ga giường hỗn loạn, những lọn tóc đen mượt như tảo biển giờ đây có chút lộn xộn phủ trên giường. Sau khi cuộc hoan ái cuồng nộ qua đi, căn phòng như một bãi chiến trường với ngổn ngang nào là chăn, gối, quần áo tả tơi... Trong khung cảnh bừa bộn đó hiện lên bóng dáng chật vật của người con gái đang nằm vô lực tại một góc giường, khắp cơ thể trắng mịn của Trầm Phi Yên hiện rõ từng dấu răng, thậm chí ngay cả trên cánh tay của cô cũng hằn lên vết bầm do lúc giãy dụa tạo thành.

Cơ thể đầy dấu vết trầy xước, bầm tím đến thảm thương khiến Hiền Viên mất bình tĩnh, rút cuộc hắn đang làm cái gì vậy. Rõ ràng yêu cô như thế, nhưng chỉ biết gây thương tổn cho cô, hành hạ cô đến mức như thế này.

Trên giường đọng lại vài vết máu, đó chính là máu của vết thương khi hắn mất khống chế gây ra.

Lặng lặng dọn dẹp mọi thứ hỗn độn trong căn phòng, hắn tự trách bản thân mình không khác loài cầm thú, cô mỏng manh yếu đuối như thế làm sao có thể chịu được sức mạnh to lớn của hắn.

Nhẹ nhàng đến bên giường ôm lấy cô bế vào phòng tắm, hắn dịu dàng rửa sạch dấu vết của cuộc mây mưa cuồng loạn trên người cô, xử lý vết thương cho cô, sau đó thay ga giường sạch sẽ rồi rời khỏi phòng.

Trải qua nhiều sóng gió trong cuộc sống đã tôi luyện cho hắn ý chí sắt đá và điềm tĩnh trước mọi sự việc, nhưng riêng đối với cô, hắn luôn luôn mất kiểm soát. Hiền Viên Hoàng cũng không rõ vì sao mình lại như vậy, chỉ biết rằng mọi việc liên quan đến cô đều khiến hắn phát điên.

Ngồi trong phòng làm việc mà trong lòng không ngừng nhớ tới người con gái bước bình kia, vốn dĩ hắn là người rất nghiêm túc trong công việc, nhưng vẫn không tránh khỏi giây phút thất thần khi nghĩ về cô.

"Hiền Viên Hoàng tiên sinh, xin hỏi anh có nghe không ạ?" Mục Diệu Tư hươ hươ tay trước mặt Hiền Viên Hoàng, cảm thấy hôm nay tổng giám đốc của mình rất kỳ quái.

Hiền Viên Hoàng tròn mắt nhìn Mục Diệu Tư một cái: "Tôi không sao, cậu cứ tiếp tục!"

Mục Diệu Tư nhướn mắt khinh thường nhìn hắn, không khách khí nói: "Tôi trình bày xong rồi... nhưng nếu có thể tiếp tục, thì tôi xin mạn phép hỏi một chuyện được không?"

Tò mò đến chết mất thôi, hắn ta biết mình sẽ chết thảm nếu tò mò không đúng lúc, nhưng Mục Diệu Tư tình nguyện bị giết cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

Khuôn mặt Hiền Viên Hoàng có chút lúng túng, rõ ràng đang bàn luận công việc quan trọng, vậy mà đầu óc trôi tạt tạt tạt.

"Chuyện gì, cậu mau nói."

Mục Diệu Tư lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ y hệt con mèo nhỏ đang rình rập mồi, mắt nhìn Hiền Viên Hoàng chằm chằm, giọng nói có phần đáng tiếc: "Rốt cuộc cái cô người tình kia phóng đảng đến cỡ nào mà cào mặt mày tổng giám đốc trầy trụa như vậy chứ. Coi như cô ta lợi hại, nhưng cũng đừng nhầm ngay "mặt tiền" mà giỡn, gương mặt lạnh lùng quyến rũ của anh sao biến thành mạng nhện rồi??"

Mục Diệu Tư luôn luôn đề cao cái đẹp, nên có chút không chịu nổi cái bản mặt này của Hiền Viên Hoàng. Vác cái mặt nham nhở như vậy đến công ty, mọi người vừa nhìn cũng biết là chuyện gì xảy ra nhưng chẳng ai dám hỏi, duy chỉ có tay Mục Diệu Tư này là không sợ chết, nói thẳng như ruột ngựa.

"Chỉ tiêu của phòng kinh doanh tháng sau tăng thêm 5%, không hoàn thành, trừ lương tập thể."

"A!" Mục Diệu Tư hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả khi tọc mạch chuyện không nên là như vậy, hắn ta bất mãn nói: "Tôi đây chỉ muốn quan tâm anh một chút, có lòng tốt nhắc nhở anh chú ý tới hình tượng mình, vậy mà anh lại lấy oán báo ơn!"

Bởi vì lo lắng cho Trầm Phi Yên nên Hiền Viên Hoàng mới buồn phiền như vậy, cô gái này hết lần này tới lần khác vạch áo cho người xem lưng, đêm qua hắn không hề nhận thấy mấy vết cào vật vĩnh trên mặt mà thương thế trên người Trầm Phi Yên mới đáng nói. Mặc dù trước lúc đi hắn đã xử lý miệng vết thương cẩn thận, nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy, hắn không nên đối xử tàn nhẫn với cô như thế.

"Cậu nhiều chuyện như vậy, rảnh rồi quá sao?" Hiền Viên Hoàng lạnh lùng nhìn Mục Diệu Tư, khẩu khí có chút uy hiếp.

"Được rồi, được rồi, tôi đi liền đây. Đúng là hẹp hòi, tôi chỉ muốn tốt cho công ty nên mới nhắc nhở thôi. Anh có biết là rất nhiều người nhìn mặt anh, đoán già đoán non ai mà to gan dám ra tay với cả Hoàng Đế, thật có bản lĩnh!" Thở dài một hơi, Mục Diệu Tư lập tức đi ra ngoài, nhưng điều nên nói hần ta vẫn cứ nói.

Sáng nay cả Hiền Viên thị đã râm ran, tất cả mọi người phỏng đoán xem nhân vật nào dám “cầu xé” gương mặt điển trai của Hiền Viên Hoàng thăm thương đến vậy. Nếu nói là mèo cào, nhất định sẽ bị khinh bỉ, sao có thể qua mặt được những ánh mắt sáng quắc như tuyết phản quang kia, đó rõ ràng là dấu vết móng tay của phụ nữ để lại mà.

Mục Diệu Tư vừa ra khỏi phòng làm việc, tất cả mọi người nhào nhào đến, ngay cả Hiền Viên Linh, người luôn luôn bàng quang với mọi sự ồn ào náo nhiệt trong công ty cũng bất ngờ xông tới.

Mọi người nháo nhào hỏi han tình hình tổng giám đốc, Mục Diệu Tư nở nụ cười hòa nhã, dáng vẻ tràn đầy tự tin: "Nếu mọi người có thể giúp phòng kinh doanh tăng thêm 5%, tôi tuyệt đối sẽ cung cấp tin tình báo."

Tất cả vừa nghe vậy, lập tức hiểu được ý đồ của Mục Diệu Tư... nên chẳng dám hỏi nữa. Tăng thêm 5% cho phòng kinh doanh chẳng khác nào đi chết cho rồi. Mọi người lập tức di tản, chỉ có Hiền Viên Linh còn đứng im tại chỗ.

"Vẫn còn có người tình nguyện giúp đỡ hay sao?" Nhún vai ra chiều tự an ủi chính mình, Mục Diệu Tư cười vô cùng rạng rỡ nhìn Hiền Viên Linh.

Nhìn ánh mắt rạng ngời nhưng đầy mưu mô của Mục Diệu Tư, Hiền Viên Linh cảm thấy nổi da gà, xem ra nhất định không phải chuyện tốt lành gì. Cô không muốn bán mạng cho phòng kinh doanh làm thêm giờ đến nửa đêm, gần đây cô cũng đã mệt muốn chết.

"Anh hai thế nào?"

"Anh hai em hả!" Mục Diệu Tư nhìn thấu tâm tư của Hiền Viên Linh, hần ta không muốn làm ăn lỗ vốn, hướng chi dân kinh doanh như hần ta mỗi một giây đồng hồ đều hái ra tiền.

Hiền Viên Linh nhìn bộ dáng thích thú của Mục Diệu Tư, tựa hồ đợi cô sa lưới như con cá nhỏ đáng thương, cô cắn môi cắn chặt. Nhưng nghĩ đến anh hai đã cực khổ mấy ngày vừa qua nên cô cam chịu chui đầu vào bẫy. Cô biết lệnh truy nã đã được gỡ bỏ, nhưng cô vẫn có chút quan tâm đến anh trai mình.

"Anh nói cho em biết đi, em tình nguyện tăng ca giúp anh." Đây là giới hạn cao nhất rồi, dù sao mình cũng có công việc mà.

Mục Diệu Tư đắc ý vội vàng “thu lưới”, mặc dù thu hoạch không lớn lắm, chỉ có một con cá mắc câu nhưng xem ra cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Mẹ Con Gặp Nhau

Editor: Lôi

"Anh nói cho em biết đi, em tình nguyện tăng ca giúp anh." Đây là giới hạn cao nhất rồi, dù sao mình cũng có công việc mà.

Mục Diệu Tư đắc ý vội vàng “thu lưới”, mặc dù thu hoạch không lớn lắm, chỉ có một con cá mắc câu nhưng xem ra cũng không tệ.

"Tâm trạng anh hai em rất tốt, hình như đang yêu, nhưng chuyện tình cảm có chút rắc rối. Anh nhìn thấy mặt của anh ấy bị cào nát hết, nhất định là bị cô gái đó chán ghét rồi, haiz... chắc là tình đơn phương đây." Lặng lẽ nhích sát lỗ tai Hiền Viên Linh, Mục Diệu Tư nói rất nhỏ cơ hồ chỉ muốn ột mình cô nghe thấy, ai bảo cả một đồng người cũng không có người nào chịu giúp đỡ.

Hơi thở ấm áp phả lên vành tai Hiền Viên Linh, hai tai cô lập tức đỏ ửng, thậm chí ngay cả trên mặt cũng đỏ lựng như bị nhuộm màu của ráng chiều.

"Anh hai ổn là tốt rồi." Nghe nói anh hai không sao, Hiền Viên Linh mừng rỡ, đồng thời ngời nhìn ra một chút. Ngồi sát bên ông này như vậy hô hấp của cô có phần không thoải mái, thậm chí miệng lưỡi khô đắng hết cả lên.

Cười đắc ý, Mục Diệu Tư chớp mắt mấy cái, làm bộ ra vẻ ngây thơ hỏi: "Ồ, anh mới nói có vài câu mà sao em lại đỏ mặt."

"Tại vì em hơi sốt ruột chuyện của anh hai thôi." Thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi, Hiền Viên Linh nhanh chóng cách xa khu vực nguy hiểm: "Em sẽ giúp đỡ sau, hiện tại em có việc gấp nên đi trước."

Nhìn theo dáng vẻ vội vã bỏ chạy của Hiền Viên Linh, khoe môi Mục Diệu Tư cong lên cười nhàn nhạt, vẻ dịu dàng chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất. Người con gái này thật tốt, nhưng cô không phải là người giành cho hần.

Bên trong phòng làm việc Hiến Viên Hoàng lấy tay sờ lên vết thương trên mặt, có chút đau rát. Đêm qua hắn hoàn toàn không có cảm giác gì, đến bây giờ mới biết mình bị ấn ký của Miêu nữ lưu trên mặt rồi.

Nghĩ đến cuộc họp vào chiều nay hắn hơi uể oải, với tình trạng này, chắc chắn hắn không thể tham gia. Nhắc máy định gọi điện thông báo hủy bỏ cuộc họp thì đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh ồn ào huyền ảo.

Sau đó, cánh cửa bị đẩy mạnh ra, một phụ nữ mặt mày bự phần thẳng bước đi đến trước mặt Hiến Viên Hoàng.

Hiến Viên Hoàng không nói gì, lạnh lùng ngược mắt nhìn người mới đến, đáy mắt xuất hiện tia sắc nhọn cùng lãnh khốc.

"Anh hai, là di tự ý đi vào!" Hiến Viên Linh ló đầu ra từ phía sau người đàn bà, vẻ mặt áy náy lên tiếng. Di đến, làm cô rất kinh ngạc, rõ ràng đã nhiều năm không thấy bà ta, tại sao đột nhiên hôm nay lại xuất hiện.

Phương Xuân Ý liếc nhìn vết trầy xước trên mặt Hiến Viên Hoàng, có chút khinh thường: "Thì ra còn có đàn bà có thể làm cho con bị thương, thật đúng là rất hiếm thấy."

Kê mới tới rõ ràng chẳng có thiện ý, mắt Hiến Viên Hoàng ánh lên tia lạnh lẽo nhìn mẹ của mình. Người đàn bà này nói là mẹ của hắn thì hơi quá, chẳng qua đơn giản chỉ là người sinh ra hắn mà thôi, bà ta chưa từng có ngày nào làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Nếu không phải vì ham tiền tài cùng quyền lực thì bà ta sẽ không muốn sinh hắn ra. Mấy năm trước, lúc hắn mới tiếp quản toàn bộ thế lực khổng lồ của Hiến Viên gia, bà ta thừa dịp tình thế hỗn loạn cầm tiền bỏ trốn, có lẽ sợ rằng bản thân bà không có đủ khả năng chống chọi mà bị chết giữa cuộc chiến tranh giành quyền lực ở Hắc bang tàn khốc này.

"Có chuyện gì?"

Thấy Hiến Viên Hoàng không có ý đuổi mình đi, Phương Xuân Ý quay đầu lại, đặc ý nhìn thoáng qua Hiến Viên Linh: "Dù thế nào tôi cũng là mẹ của nó, lần sau nhớ nói chuyện với tôi khách khí một chút, cô đúng là tiểu nhân có mắt như mù."

Tất nhiên Phương Xuân Ý biết đó là Hiến Viên Linh, nhưng bà sẽ chẳng khách khí với cô dù chỉ một chút. Đối với gia tộc Hiến Viên, con gái hầu như không có địa vị gì, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ phục vụ trong việc cưới hỏi liên kết thông gia có thể lực. Huống chi mẹ của Hiến Viên Linh lại là một người phụ nữ mềm yếu, ả không phải là đối thủ của bà, từ trước tới giờ ả đàn bà đó vẫn luôn thua dưới tay của bà.

Búng ngón tay ra hiệu, Hiến Viên Hoàng có ý bảo Hiến Viên Linh đi ra ngoài.

Cửa lại một lần nữa được đóng kín, trong phòng chỉ còn lại Hiến Viên Hoàng cùng Phương Xuân Ý. Mẹ con nhiều năm như vậy mới gặp mặt, nếu là người khác có lẽ sẽ làm cho người ta rất cảm động, nhưng giờ phút này hắn và bà chỉ lạnh lùng nhìn nhau như hai người xa lạ.

Hiến Viên Hoàng không nói lời nào, Phương Xuân Ý căn môi chờ thật lâu, cuối cùng không nhịn được mở miệng trước.

"Hoàng, mẹ muốn trở về, mẹ con chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi." Giờ phút này Phương Xuân Ý quyết không nói ra nguyên nhân chính khiến bà tìm tới đây.

Cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, Hiến Viên Hoàng không ngẩng đầu nhìn người được gọi là mẹ của mình lấy một cái, trong ký ức của hắn, hắn không có mẹ, nếu có cũng chỉ là một người dì.

"Không phải bà đang sống ở Macau rất tốt hay sao?" Đối với người mẹ mang tính hình thức này, từ tận trong lòng Hiến Viên Hoàng cảm thấy rất chán ghét. Tham tiền, ham thế lực, thậm chí mê luyện đàn ông, từ nhỏ đến lớn hắn đã nhìn quen, không thêm đá động tới. Hôm nay tìm tới tận đây, trừ phi là có chuyện, nếu không bà ta tuyệt đối sẽ không nhìn mặt đứa con trai là hắn.

Đôi lông mày dài mảnh có chút bất mãn chau lên, Phương Xuân Ý tự nhiên ngồi xuống ghế Sofa.

"Mọi người đều nói hổ dữ không ăn thịt con, huống chi mẹ cũng lớn tuổi rồi, muốn ở cùng con thì có gì không đúng?"

Cho chút màu sắc, người tự xưng xuân rực rỡ rồi, Phương Xuân Ý chính là dạng đàn bà như vậy. Giờ phút này bà trưng ra bộ dạng nghiêm nghị của một người mẹ, thậm chí toát lên vẻ uy quyền.

Hiến Viên Hoàng cười khế, vẻ châm chọc lộ rõ trên sườn mặt lạnh lùng của hắn. Hơn hai mươi năm, không có một ngày làm tròn bổn phận của một người mẹ, vậy mà hiện tại lại muốn làm một người mẹ tốt. Lời này nếu nói với đứa nhóc mười ba mười bốn tuổi có lẽ sẽ tin, nhưng đối với Hiến Viên Hoàng mà nói, chẳng khác nào đang nghe chuyện tiểu lam.

"Được!" Hắn dễ dàng đồng ý làm Phương Xuân Ý có chút kinh ngạc. Trước kia bà cũng từng gọi điện thoại cầu xin hắn, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không một lần giúp bà, cùng lắm không để cho bà chết ở nơi đất khách quê người mà thôi. Vậy mà hiện tại hắn lại đáp ứng nguyện vọng của bà một cách sáng khoái, thật đúng là làm Phương Xuân Ý có phần không dám tin.

"Mẹ, nếu mẹ muốn ở cùng với con, muốn bồi đắp tình cảm mẹ con một chút, thì như thế này đi, thành bảo gần bờ biển vẫn đang bị bỏ trống, hiện tại con đang ở đó một thời gian, mẹ cũng đến đó an dưỡng tuổi già!" Ngoài cười nhưng trong không cười, Hiến Viên Hoàng càng làm như vậy thì càng khiến người khác cảm thấy sồn hết cả gai ốc. Da mặt Phương Xuân Ý trắng bệch, bà có cảm giác khi con trai nói chuyện tử tế thì đó là lúc nguy hiểm nhất. Giờ

phút này bà chỉ có thể gượng gạo đồng ý, dù sao hoàn cảnh ở cổ bảo cũng rất tốt.

Lần này nếu không phải vì gã tình nhân cũ xảy ra chuyện, bà cũng không muốn tới, cộng thêm chuyện của Hiến Viên Long làm bà cũng muốn bày mưu tính kế một chút.

Hai mẹ con mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được nên ngoài mặt đồng ý với nhau. Hiến Viên Hoàng gọi người đưa bà ta ra ngoài, còn bản thân vẫn ở trong phòng giải quyết mở công việc bận rộn.

Vết trầy xước trên mặt khiến hần phải bỏ dở biết bao nhiêu dự định phải làm, chưa tới sáu giờ, Hiến Viên Hoàng đã ra khỏi phòng làm việc, đi về nhà.

Lên tới phòng thư ký, xuống đến phòng an ninh, ai ai cũng kinh ngạc. Tổng giám đốc mà cũng có ngày về sớm, hôm nay đến trưa mới vác bản mặt trầy nham nhờ tới, vậy mà bây giờ đã ra về rồi.

Đi ngang qua shop hoa, Hiến Viên Hoàng dừng lại, ghé vào mua một bó hoa hồng trắng. Có lẽ đây là việc làm của một người đàn ông muốn làm hài lòng người phụ nữ. Đối với những người tình trước đây, hần chưa từng mua bất cứ thứ gì cho họ, ngay cả việc tặng hoa đơn giản này.

Nhìn bó hoa hồng trắng đặt trên ghế bên cạnh, khoe môi Hiến Viên Hoàng lơ đãng toát ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Dở Khóc Dở Cười

Tòa nhà mang kiến trúc theo phong cách Châu Âu với tông màu trắng càng làm tôn lên vẻ trang nhã và cao quý khoan thai.

Sau khi thức dậy, Trầm Phi Yên chỉ ngồi lặng yên trên ban công lâu hai, cô không nói lời nào, cảm thấy cả người vô cùng tiêu tụy.

"Phu nhân, hãy ăn một chút gì đi, cô đã một ngày một đêm không ăn cái gì rồi!" Sa La vẫn là người chăm sóc cô. Một tháng trước, vì không tìm được Trầm Phi Yên, Sa La đã bị đưa tới phòng tối đến mãi sáng hôm nay mới được Hiến Viên Hoàng thả ra.

Đó là lần cuối cùng, lần này nếu có sơ xuất gì, cô sẽ là người lãnh hậu quả đầu tiên.

Buổi trưa lúc vào dọn phòng, cả giường đều rất lộn xộn, cộng thêm mấy dấu vết trên người Trầm Phi Yên, tất cả khiến Sa La giật cả mình. Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao chủ nhân lại phần nộ như vậy, một chút thương tiếc cũng không có mà muốn cô ấy.

"Tôi không đói bụng, cô mang xuống đi!" Ngồi trên chiếc ghế mềm nhỏ, Trầm Phi Yên không quay đầu nhìn Sa La mà từ chối thẳng thừng thức ăn đem tới.

Bụng đói ăn trên tay ngập ngừng: "Nhưng cô vẫn nên ăn một chút gì đi."

Về lạnh lùng của Sa La đã sớm biến mất, người phụ nữ đang ở trước mặt cô là một người thực sự tốt, cô rất mong chủ nhân mình có thể dùng hết sức mà quý trọng cô ấy chứ không phải tàn phá kiểu này. Cô có thể thấy được trong mắt chủ nhân, Trầm Phi Yên luôn là số một, hần rất yêu cô ấy, chỉ là lúc này giữa hai người họ có tổn thương quá lớn về mặt tình cảm.

"Chủ nhân của cô luôn như vậy phải không? Muốn làm cái gì thì làm, không bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng tin tưởng ai..." Con gió thổi những lọn tóc của Trầm Phi Yên khiến nó bay bay, Sa La càng cảm thấy khuôn mặt cô ấy tái nhợt thêm vài phần, giống như một đoá hoa lay lắt trước gió.

"Không phải, chủ nhân không phải là người như vậy, cô phải tin tưởng rằng chủ nhân rất yêu cô." Đến lúc này, Sa La vẫn không biết nên khuyên Trầm Phi Yên thế nào, chỉ có thể nói đỡ cho Hiến Viên Hoàng một chút.

Nghe thấy Sa La nói như vậy, Trầm Phi Yên không khỏi cười nhạt quay đầu lại, cảm thấy có chút nực cười nhìn Sa La: "Lần trước anh ta muốn giết cô, vậy mà cô còn có thể nói giúp anh ta sao?"

Lời này là thật, giết người đối với Hiến Viên Hoàng mà nói thì đã giống như com bữa.

"Nói trúng rồi đúng không?" Trầm Phi Yên quay đầu lại, tiếp tục nhìn trời xanh mây trắng.

Trong lúc hai người đang căng thẳng thì Hiến Viên Hoàng cầm một bó hoa hồng đi tới.

"Chủ nhân." Sa La vội vàng chào một tiếng, Hiến Viên Hoàng nhìn khay đồ ăn trên tay Sa La thì liền biết Trầm Phi Yên chưa ăn cái gì cả.

"Cô đi xuống đi!" Cầm lấy cái khay trong tay Sa La, Hiến Viên Hoàng có chút bất lực. Đối với người phụ nữ này, hần thật không biết nên làm sao với cô

cho phải.

Thân thể Trầm Phi bỗng cứng đờ, cô chôn chặt đầu mình vào hai đầu gối, cô không muốn gặp hắn.

"Em đã không ăn cơm một ngày một đêm rồi biết không?" Giọng nói của Hiên Viên Hoàng mang theo trách cứ và uy quyền rõ ràng, khiến Trầm Phi Yên cảm thấy sợ hãi.

"Tôi không muốn ăn!" Rầu rĩ nói, cô không muốn nhìn thấy Hiên Viên Hoàng.

Cả người bỗng nhẹ bẫng, Trầm Phi Yên kinh ngạc mở to mắt lại thấy gương mặt như phóng đại của Hiên Viên Hoàng. Ngay bây giờ, cô đang ngồi trên đùi Hiên Viên Hoàng, hai người ngồi quay mặt vào nhau làm cho điều đầu tiên thấy được đó là những tím hồng trên người.

"Tôi đút cho em ăn." Hiên Viên Hoàng cầm lấy bát cháo, múc một muỗng đưa đến bên miệng Trầm Phi Yên.

Hắn như vậy mà lại đi đút cháo cho cô ăn, đây là lần đầu tiên. Điều này làm cho Trầm Phi Yên sợ hãi, hắn bị sao vậy? Đêm qua cô còn chưa quên được việc hắn cưỡng bạo cô, bây giờ thì lại đút cháo cho cô ăn.

Bức tường bảo vệ trong lòng đang được dựng lên bỗng chốc dừng lại.

Trầm Phi Yên ngồi trên đùi Hiên Viên Hoàng, hai người đối mặt với nhau, hơi thở bỗng trở nên khó khăn, tràn đầy mùi vị của hai người. Tư thế mập mờ như vậy làm Trầm Phi Yên cảm thấy xấu hổ, có chút không thích ứng được.

"Để tôi tự ăn, anh thả tôi xuống." Khuôn mặt tái nhợt ửng đỏ lên, Trầm Phi Yên giãy giụa muốn tự ngồi xuống, thân thiết như vậy cô sẽ hít thở không nổi mất.

"Tôi không đồng ý, em hãy ngoan ngoãn ăn đi." Người đàn ông này luôn luôn ngang ngược như vậy, Trầm Phi Yên cảm thấy thật khổ sở nhưng vẫn cứ phải mở miệng ra ăn cháo.

Hiên Viên Hoàng chưa bao giờ phải để tâm chú ý tới một người phụ nữ như vậy, chưa từng có một người nào. Trong nhà này, từ lớn đến bé, hắn đều chưa chú ý đặc biệt đến ai bao giờ, trong trí nhớ của hắn, hai tay chỉ dùng để chiến đấu tàn nhẫn.

Một muỗng rồi tiếp tục một muỗng, Trầm Phi Yên bị ánh mắt nóng bỏng của Hiên Viên Hoàng nhìn đến khó chịu. Cô cúi đầu, không thêm để ý đến Hiên Viên Hoàng cho mình ăn cái gì, cứ đưa tới miệng thì cô liền ăn. Trầm Phi Yên nghĩ rằng cô phải nhanh chóng ăn cho xong để không phải ngồi trên người hắn như vậy nữa.

"Vẫn còn giận tôi sao?" Bàn tay không ngừng đút đồ ăn, cho tới bây giờ Hiên Viên Hoàng vẫn chưa nói một lời xin lỗi nào, nhẹ giọng hỏi.

Trầm Phi Yên đang ngậm thức ăn trong miệng nhưng ngay sau đó lại không thể nuốt xuống được. Cô của ngày hôm qua vô cùng oán giận hắn. Sao hắn có thể ở tại sân bay mà ra tay với người kia như vậy, thậm chí còn hoài nghi cô gian díu với người đàn ông khác, si nhục này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng.

"Không nói chuyện vậy là đang giận rồi!" Hiên Viên Hoàng đặt bát cháo trên tay xuống, ngón tay lạnh lẽo của hắn chạm nhẹ vào những vết tích đêm qua: "Còn đau không?"

A, vậy hôm nay là thế nào. Trầm Phi Yên ngẩn ngơ nhìn người đàn ông trước mắt, thật là khó hiểu. Bây giờ hắn bị sao vậy, tự nhiên lại đối xử tốt với cô khiến cô cảm thấy vừa mừng vừa lo.

"Anh thả tôi xuống, cứ như vậy tôi cảm thấy không tiện." Hơi ngo ngoáy người một chút, Hiên Viên Hoàng không thể hiểu được hành động này của cô, còn cô thì chỉ muốn cách xa Hiên Viên Hoàng ra để làm cái cảm giác nóng bức trong người biến mất.

Hai người bỗng nhiên sững sốt, còn Trầm Phi Yên thì ngồi yên trên đùi Hiên Viên Hoàng, không dám động đậy nữa. Sự việc này làm cho cô khó có thể mở miệng được, cái cứng rắn kia lại đang thức tỉnh ở ngay phía dưới của cô, không cần nói cũng biết, cô đang lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười thế nào.

Đối mặt với Trầm Phi Yên đang căng thẳng như vậy, nhưng thật ra Hiên Viên Hoàng lại rất vui vẻ.

"Bây giờ em mới biết tôi luôn muốn em sao? Nếu em có thể ngồi yên để tôi ôm như vậy thì cứ ngồi yên đi, đừng nhúc nhích." Ôm Trầm Phi Yên thật chặt vào lòng mình, Hiên Viên Hoàng đang nỗ lực dập tắt ngọn lửa vừa bị cô khơi lên. Lúc này, hắn hoàn toàn không muốn cô, thương tổn đêm qua của cô vẫn còn chưa biến mất. Cô cũng chưa trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn khiến trong lòng hắn cảm thấy cần phải quan tâm cô hơn.

Rõ ràng là một người đàn ông lạnh lùng vô cảm, nhưng sao giờ cô lại cảm thấy có một chút ấm áp chảy qua. Rõ ràng hắn cướp đoạt mọi thứ của cô, nhưng sao cô không thể tự mình chấm dứt, lại càng không thể thờ ơ mà đối xử với người này.

Tình yêu! Chỉ cần là một mong muốn cực nhỏ sau này cũng sẽ dần dần mà trở thành ngọn lửa cháy lan hết cánh đồng cỏ, đốt cháy hết mọi thứ thành tro.

Yêu người ta nên mới có thể dễ dàng tha thứ cho đối phương, hoặc là không thể nào mà thực sự ghét đối phương được. Đơn giản là đã yêu thì không ghét được.

Mặc kệ để Hiền Viên Hoàng ôm, ánh mắt của Trầm Phi Yên bắt đầu mơ mơ màng màng. Cuối cùng thì tựa đầu lên vai hần ngủ thiếp đi.

Cả đêm qua mệt mỏi, cô vẫn chưa hồi phục hẳn.

Hiếm khi thấy được Hiền Viên Hoàng cười dịu dàng như vậy, lặng lẽ ôm người đang yên giấc trong lòng, hần hôn nhẹ lên trán cô một cái, bế cô đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Khó Hiểu

Convert + Beta: Mã Mã

Editor: Vũ

Sáng hôm sau, khi Trầm Phi Yên thức dậy thì Hiền Viên Hoàng đã đi làm từ sớm. Trên bàn ăn vẫn còn để một ly sữa còn ấm và một bó hoa hồng trắng được đặt trong bình sứ đang tỏa hương thơm ngát.

"Người kia đã đi rồi chứ?" Ngó quanh phòng tìm kiếm Hiền Viên Hoàng nhưng vẫn không chắc chắn rằng hần có ở đây không. Trầm Phi Yên cũng không nhớ rõ hôm qua cô đi ngủ thế nào, chỉ cảm thấy mệt mỏi trên người nhẹ bớt đi.

Sa La nghe vậy cười nhạt gật đầu. Từ ánh mắt của hai người đã có thể thấy được quan hệ của họ đã khá lên rất nhiều, không còn vẻ lạnh nhạt của ngày hôm qua nữa.

Vươn mình dần gân cốt một cái, Trầm Phi Yên bước xuống giường liền nhìn thấy bó hồng trên bàn ăn, cô tùy tiện cầm lên một bông, bối rối nhìn Sa La hỏi: "Tôi nhớ là hôm qua không có hoa mà, vậy hoa hồng này là mua lúc nào thế?"

"Là chủ nhân mua cho cô vào ngày hôm qua, chỉ là cô đang ngủ nên ngài ấy bảo tôi cắm hoa vào bình." Nhớ đến lúc sáng sớm, khi thấy Hiền Viên Hoàng chăm chú nhìn vào mấy bông hoa hồng, Sa La đã có chút hoài nghi không biết chủ nhân có biến thành người khác hay không, tự nhiên lại đi quan tâm tới mấy bông hồng.

Ánh mắt Trầm Phi Yên sáng lên hạnh phúc, cô biết hoa này là dành để tặng cho cô. Nghĩ đến một người lạnh lẽo, khô khan như Hiền Viên Hoàng mà lại đi ôm một bó hồng trắng, hình ảnh này chắc chắn là vô cùng lạ lẫm.

"Ha ha...." Nghĩ tới đây Trầm Phi Yên không khỏi bật cười thành tiếng: "Hoa này cô để vào phòng giúp tôi nhé, sẽ rất đẹp đây."

Đàn ông mà tặng đồ cho phụ nữ, đơn giản là vì muốn làm hài lòng họ, Hiền Viên Hoàng là đàn ông, tặng đồ như vậy có lẽ là muốn nói điều gì đó.

Biệt thự này so với tòa thành trước kia thì thoải mái hơn rất nhiều, nghĩ đến chuyện mấy tháng qua của mình, đầu Trầm Phi Yên bắt đầu đau lên.

Trong thư phòng có cả máy tính lẫn điện thoại, Trầm Phi Yên không suy nghĩ nhiều làm gì, việc đầu tiên cô muốn làm là gọi điện thoại cho Trương Tôn Lưu Lam nói rõ tình trạng hiện giờ.

Nhắc điện thoại bắt đầu gọi nhưng một lúc lâu sau đó, cô bắt đầu cảm thấy khó hiểu. Kiểu tình huống gì thế này, sao ông chủ của cô không có chút gì tức giận, đã vậy còn cho phép cô nghỉ ngơi thêm. Lẽ nào anh ta chưa nhìn thấy lệnh truy nã cô sao? Còn nói là cái gì anh ta cũng biết cho nên mới có thể bình tĩnh như vậy.

Ngoại trừ việc nhắc cô đi tham dự một bữa tiệc vào tối chủ nhật, Trương Tôn Lưu Lam không đề cập đến bất cứ một chuyện nào khác, thậm chí ngay cả việc thay đổi người công tác ở tổng bộ Á Châu.

Cho tới nay, Trầm Phi Yên luôn dựa vào năng lực của chính mình mà đi lên, bây giờ khi nghe Trương Tôn Lưu Lam nói vậy, cô có cảm giác như bị vứt bỏ. Giống như là phải chịu khổ gây dựng sự nghiệp trong nhiều năm, nhưng chỉ qua một đêm mà mất hết.

Mười năm nay làm việc đã thành thói quen, giờ tự nhiên lại được buông thả nên cảm thấy quá mức nhàn hạ, nhàm chán không thể tả được.

Không suy nghĩ thêm nữa, Trầm Phi Yên lập tức thay quần áo. Việc cần phải làm nhất bây giờ là tìm Sở Minh Linh hỏi chuyện công ty.

Sa La vừa nhìn thấy Trầm Phi Yên muốn ra ngoài thì lập tức đi theo. Lần này Trầm Phi Yên cũng không thắc mắc gì nhiều, Sa La nói gì thì nói cũng có thể bảo vệ cô, như vậy sẽ giảm được những phiền toái không cần thiết.

Hai người lên xe xong, Trầm Phi Yên mới cảm thấy ký lạ hỏi: "Hiền Viên Hoàng cho phép tôi ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, trước khi đi chủ nhân đã dặn rằng nếu phụ nhân muốn đi chỗ nào thì cứ việc đi, chỉ cần cho tôi đi theo là được." Sáng nay khi nghe Hiền Viên Hoàng nói vậy, Sa La cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, được như vậy thì quá tốt rồi, còn hơn là suốt ngày bị nhốt lại. Trầm Phi Yên cũng là con người, nếu cứ giam giữ như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Vì vậy cho cô một cuộc sống tự do là điều vô cùng đúng đắn.

Chiếc xe nhanh chóng chạy vào thành phố, đi đến chỗ trụ sở ở châu Á của AI, Trầm Phi Yên lấy ra tấm thẻ chứng nhận trong túi xách. Máy cái này đều được cất cẩn thận, tất nhiên là nhờ vào Sa La rồi, nhưng cô ấy lại cho rằng việc này nhỏ như hạt cát mà thôi. Mặc kệ là thế nào, cô cũng muốn cảm ơn cô gái tốt bụng này.

Xuất trình được giấy chứng nhận nên tất nhiên sẽ không có người ngăn cản được Trầm Phi Yên, cô đi lên tầng cao nhất của tòa nhà AI mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Điều này khiến Trầm Phi Yên cảm thấy vô cùng kỳ lạ, công ty vô cùng ngay ngắn, trật tự, hoàn toàn không phát sinh bất cứ lộn xộn nào. Lẽ nào Trương Tôn Lưu Lam thay đổi nhân sự, cô có phải bị đuổi việc rồi không đây?

Không vào phòng làm việc, Trầm Phi Yên trực tiếp tìm đến Sở Minh Linh để hỏi chuyện.

"Giám đốc đại nhân, chị có khỏe không?" Sở Minh Linh thông cảm nhìn Trầm Phi Yên, thấy cô có vẻ của người như đang bị bệnh nguy kịch cần người cảm thông.

"Tôi rất khỏe, tôi muốn hỏi giám đốc hiện nay của trụ sở tại châu Á là ai vậy?" Không thêm đề ý đến đôi mắt ngấn lệ của Sở Minh Linh, Trầm Phi Yên đi thẳng vào vấn đề muốn biết.

"O, điều này còn phải hỏi sao, tất nhiên là chị rồi!" Nghe thấy hỏi vậy, Sở Minh Linh có cảm tưởng như là mặt trời mọc ở phía tây nên đưa tay sờ lên trán Trầm Phi Yên, rồi lại sờ trán mình so sánh, nhiệt độ vẫn bình thường mà!

Lấy tay Sở Minh Linh xuống, Trầm Phi Yên khó hiểu: "Cô làm gì vậy? Tôi không có bị bệnh, chỉ muốn hỏi cô là trong mấy ngày tôi đi vắng thì ai là người điều hành mọi việc ở công ty?"

Khi Trầm Phi Yên nói như vậy, Sở Minh Linh cũng bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Cô biết giám đốc không phải là người thích đùa giỡn, làm việc chung với nhau nên cô biết rõ điều này.

"Em nhận được tin chị ngã bệnh, cần phải nghỉ ngơi nên đều sắp xếp mọi việc qua Internet, chị cũng đã xử lý mọi chuyện rất tốt mà."

Trầm Phi Yên nghe vậy thì nói: "Thật ra tôi không có bị bệnh, là ai đã giả mạo tôi?"

"Hả?" Sở Minh Linh lên tiếng rên rĩ kêu trời, cô thật không ngờ chỉ có mới một tháng không gặp mặt mà mọi thứ lại trở nên lộn xộn, không biết đâu mà lần thế này.

Chỉ mới hơn một tháng làm việc, cô đã được mở mang kiến thức khi thấy được năng lực làm việc của giám đốc đại nhân, hiệu suất làm việc vô cùng kinh người, thậm chí còn hiểu rất rõ mọi việc của cô ở đây. Thế bây giờ là tình huống gì, còn vị giám đốc giả bộ bệnh rồi cuộc là ai?

Chuyện này vô cùng khó hiểu, chính bản thân Trầm Phi Yên chưa từng xử lý bất cứ chuyện gì ở công ty nhưng không hiểu sao mọi thứ đều vận hành rất tốt. Trầm Phi Yên mới đầu nghĩ đến Hiền Viên Hoàng, nhưng rồi lại bác bỏ ngay, không thể nào là Hiền Viên Hoàng được, hẳn cũng đâu có biết cô là giám đốc mới của trụ sở ở châu Á này.

Không suy nghĩ thêm nữa, cô lấy điện thoại gọi ngay cho Trương Tôn Lưu Lam, trừ người này ra, cô thật nghĩ không ra ai là người có thể làm được như vậy, xử lý mọi việc ngay ngắn, rõ ràng.

Ở đầu dây bên kia, giọng còn ngái ngủ của Trương Tôn Lưu Lam vang lên, chỉ nói đúng một câu: "Là người bên cạnh cô giúp cô thôi, tới lúc thì cô sẽ tự biết, còn bây giờ thì không thể nói được. Tôi cho phép cô nghỉ bệnh thêm một tháng nữa, chỉ cần tôi chủ nhật cô nhớ tới dự bữa tiệc, giúp tôi hợp tác với bên công ty của một tay quý tộc Pháp là được."

Nói xong, Trương Tôn Lưu Lam cúp luôn điện thoại, Trầm Phi Yên muốn hỏi thêm cũng không có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Có Gì Mà Phải Xấu Hổ

Editor: Vũ

Trong khi đang ăn cơm chiều, Trầm Phi Yên luôn nghĩ người suy nghĩ điều gì đó. Sau khi Hiền Viên Hoàng nghe Sa La báo cáo về tình hình công việc của Trầm Phi Yên thì cảm thấy không vui một chút. Thế nhưng hẳn cũng nghĩ tới việc để cô loay quanh ở nhà có một mình thì cũng không phải là chuyện tốt, vậy nên mới có thể miễn cưỡng đồng ý cho cô làm vài việc nhỏ.

"Công ty đã xảy ra chuyện gì sao?" Nghe thấy giọng Hiền Viên Hoàng, Trầm Phi Yên ngược mặt mơ hồ nhìn lên hắn, trong lòng có một cảm giác là lạ không hiểu nổi làm sao.

Uống một ngụm rượu vang, Trầm Phi Yên cổ quái nhìn lại Hiền Viên Hoàng : "Trong lúc tôi không có ở công ty, đã có người thay mặt tôi giải quyết tất cả mọi việc, anh nói xem vậy có kỳ lạ không. Tôi cũng đã hỏi tổng giám đốc, hình như anh ta biết là ai nhưng lại không chịu nói cho tôi, chuyện này mờ mịt quá!"

"A, thì ra lại có chuyện tốt như vậy, nếu có người như vậy tồn tại thì đúng là bớt được rất nhiều việc rồi." Vừa mới nghe Trầm Phi Yên nói như vậy, khóe mắt hiện lên nét cười sáng lấp lánh, trong lòng Hiền Viên Hoàng đã sớm hình dung ra được ai. Người có khả năng làm được chuyện như vậy, nhất thiết phải là người bên cạnh Trầm Phi Yên, vậy cũng chỉ có duy nhất một khả năng chính là tên nhóc đó, không còn ai khác vào đây được.

Đứa nhóc này đúng là đang mạo danh rồi, nghĩ đến đứa con tinh quái kia của mình, Hiền Viên Hoàng cảm thấy đầu thật nhức. Cho đến giờ, Trầm Phi Yên vẫn chưa biết được mình bị con trai đem đi bán lấy 100 triệu đôla, theo báo cáo gần đây hắn nhận được, tên nhóc kia giờ đang ở Trung Quốc vui chơi đến quên cả đường về.

"Anh có thích bị như vậy không?" Liếc mắt đầy bất mãn, Trầm Phi Yên khó chịu nhìn hắn nói "Nếu như sau lưng anh luôn có một người luôn thần thần bí bí làm giúp anh mọi chuyện, mà bản thân anh lại không hề hay biết, anh có cảm thấy sợ không?"

Nhìn khuôn mặt tức giận của Trầm Phi Yên, Hiền Viên Hoàng giơ tay lau đi một miếng thịt vụn dính trên khóe miệng cô.

Tuy chỉ là một động tác như vậy nhưng lại khiến Trầm Phi Yên đỏ bừng mặt, tình huống bây giờ là thế nào đây? Mấy ngày gần đây không phải cô luôn muốn nói với hắn về chuyện có phụ nữ ở trong biệt thự sao? Rõ ràng cô luôn nhắc nhở bản thân mình không được đầu hàng, nhưng sao bây giờ lại để hai má đỏ ửng lên như thế?

"Anh bình thường luôn như vậy sao?" Trầm Phi Yên không suy nghĩ gì nhiều, buột miệng hỏi thẳng.

Vừa nói xong cô liền hối hận ngay tức thì, nói thế chả khác nào cô đang ghen tuông vớ vẩn. Trong lòng rầu rĩ, cô cuống quýt nói lấp vào: "Ý tôi là anh đừng có làm như vậy nữa, tôi cũng có tay, có thể tự làm được!"

Đây là càng tỏ càng đen, Hiền Viên Hoàng nãy giờ vẫn chưa nói gì, không nghiêm túc trả lời: "Trừ em ra, chưa từng có ai được như vậy. Tôi có thể xem hành động vừa rồi của em là ghen không nhỉ?"

Nét lạnh lùng trên mặt được hòa tan rất nhiều, đã không còn vẻ khắc nghiệt nữa mà thay vào đó là cảm giác dễ gần, Trầm Phi Yên chợt ảm áp trong lòng. Là cô sai rồi sao? Suy nghĩ một chút rồi nhìn thoáng qua Hiền Viên Hoàng, cô phải nói hết ra thôi, không nhịn nữa.

"Đúng vậy, tôi ghen đấy. Anh đem tôi tới đây, lại đối xử với tôi như gái tiếp khách vậy, thậm chí còn đem phụ nữ khác đến trước mặt tôi, Tôi tức giận đấy, nếu nói là ghen, vậy thì đúng rồi, tôi chính là ghen tị đấy." Lần này là lần đầu tiên Trầm Phi Yên đem hết ruột gan trong lòng nói ra, mấy ngày nay không thêm đề ý đến hắn đều là giả dối hết. Sở dĩ luôn thất thần, không chú ý chính là do cô luôn để tâm đến những phụ nữ bên cạnh Hiền Viên Hoàng, còn có cả những lời nói của hắn khiến cho cô khổ sở nữa.

Vẫn luôn cho rằng chỉ có mình hắn mới có loại tâm trạng kia, không ngờ sau khi nghe Trầm Phi Yên thú nhận cô cũng có tâm tình tương tự, Hiền Viên Hoàng cảm thấy vui lên rất nhiều. Ban đầu tưởng là làm như vậy có thể bảo vệ cô, nhưng không ngờ lại khiến cho cô gặp phải tình cảnh nguy hiểm, nếu đã như vậy, hắn tình nguyện để cô ở bên cạnh mà bảo vệ cô.

"Anh như vậy là thế nào?" Trầm Phi Yên có chút bức mình vì đã đem điều trong lòng nói cả ra, mà người đàn ông trước mặt lại không có biểu hiện gì, chỉ chăm chăm nhìn cô. Nếu hắn chỉ xem cô như tình nhân, vậy này giờ không phải là cô đang tự rước nhục vào mình sao?

"Tôi rất thích, rất vui. Người phụ nữ tôi mong muốn có nhất chỉ có một mình em. Ở lại bên cạnh tôi sẽ rất khổ cực, tôi chỉ nghĩ sẽ bảo vệ được em, không ngờ lại làm tổn thương em, nếu đã là thế, tôi tình nguyện giữ em lại bên cạnh. Được như vậy, tôi có thể ngừng đầu là thấy được em, giờ tay ra là có thể chạm được vào em rồi." Hiền Viên Hoàng từ trước tới giờ chưa nói được lời nào tử tế, Trầm Phi Yên nghe xong mà kinh ngạc, không ngờ rằng người đàn ông này cũng có thể nói được những lời như vậy. Hóa ra là hắn muốn bảo vệ cho cô, nghĩ lại ngày hôm đó khi nhìn thấy hắn, cô rung cả mình.

Nụ cười trên mặt càng lúc càng to ra, trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện, vui sướng, cảm thấy như là cuối cùng cô cũng có chỗ để dựa vào, tâm nguyện nhiều năm đều được thực hiện. Nhiều năm qua, cô vẫn không dám chạm vào nơi sâu thẳm đó, đó là nơi giấc mộng thời thiếu nữ của cô đang chờ.

"Câu trả lời của em là gì?" Những gì cần nói hắn đã nói hết rồi, người phụ nữ này lại không có phản ứng gì làm cho Hiền Viên Hoàng cảm thấy thật không công bằng.

Trầm Phi Yên đứng dậy, lau lau miệng, nhẹ nhàng nói: "Tôi ăn xong rồi, anh cứ từ từ ăn đi nha. Tôi mệt một chút nên lên lầu nghỉ đây!"

Nói xong, Trầm Phi Yên như con chim nhỏ chạy lên lầu, không thêm đợi xem Hiền Viên Hoàng có nói thêm gì không. Cô không muốn nói cho hắn biết trong lòng cô đã sớm mang theo hình bóng của hắn. Con người của hắn hiện tại vẫn làm cho cô cảm thấy rất bất an, thế nên vẫn còn cần phải coi chừng thêm chút nữa.

"Tiểu yêu tinh!" Hiền Viên Hoàng một hơi uống sạch ly rượu trong tay, hắn hết sức bất mãn, người phụ nữ kia bỏ chạy như vậy, thật là làm hắn thấy thất vọng quá.

Ngủ, tốt, ít nhất hắn sẽ không cảm thấy buồn chán nữa.

Trầm Phi Yên không ngờ rằng Hiền Viên Hoàng lại vào phòng cô nhanh như vậy, đang lúc cô thay quần áo được phân nửa, hấn bước vào còn cô thì đông cứng luôn.

"A!" Cuống quít ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy chính mình "Sao anh lại tự tiện vào đây, phiền phức vừa thôi, đi ra đi, tôi còn phải thay đồ!"

Cho dù đã nhìn thấy hết tất cả của đối phương, nhưng Trầm Phi Yên cũng không có thói quen thay đồ trước mặt người khác phái. Đặc biệt ở dưới ngọn đèn sáng lớn này, cái gì cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, chuyện này làm cả người Trầm Phi Yên đỏ lên như tôm luộc.

Hiền Viên Hoàng ung dung dựa vào cánh cửa, đôi mắt sâu thẳm của hấn rực sáng như sao.

"Có phải là chưa từng thấy qua đâu, cần gì phải giấu giếm điểm điểm, còn gì thì coi nốt luôn đi!"

"Anh..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Phi Yên đỏ hết lên, nói không nên lời, người này không biết suy nghĩ cho người khác sao?

Không có ý tránh né, Hiền Viên Hoàng vẫn tỉ mỉ quan sát, sự việc như vậy thật là khiến cô lúng túng, xấu hổ vô cùng.

Người đàn ông này, quả nhiên là một dã thú. Ôm lấy ngực của mình, Trầm Phi Yên đứng dậy đi nhanh về hướng phòng tắm, cô thật không có ham muốn ở trước mặt người kia mà thay quần áo.

Tất nhiên là có người không muốn bỏ qua cảnh đẹp như vậy, Hiền Viên Hoàng kéo Trầm Phi Yên lại, ôm cô vào trong ngực mình.

"Có gì mà phải né tránh chứ, em là người phụ nữ của tôi." Giọng nói ngang ngược không một chút do dự nào, Hiền Viên Hoàng tự động vươn tay cời phẳng hết quần áo còn lại của Trầm Phi Yên ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Nhỏ?

Editor: Vũ

Người đàn ông này có phải là đã quá kiêu ngạo rồi hay không, ngang nhiên ở đây mà động tình. Trầm Phi Yên lấy tay cố gắng giữ lại một món quần áo sau cùng của mình, nhưng sức lực của cô tất nhiên chỉ như là một con cừ non yếu ớt, Hiền Viên Hoàng chỉ cần gạt nhẹ tay là đã có thể cời phẳng tất cả những gì còn sót lại, ném chúng ra xa.

"Tôi muốn đi tắm." Toàn thân trống trải, Trầm Phi Yên cảm thấy vô cùng khó chịu, bàn tay của người này như là đang châm lửa trên người cô vậy, chạm tới chỗ nào là khiến chỗ đó 'nổi lửa', làm cho thân thể cô hiện giờ trở nên khô nóng không dễ chịu.

Về âm trầm trong mắt hấn tỏa ra xung quanh, khóe môi Hiền Viên Hoàng nhoen cười. Người phụ nữ này còn đang xấu hổ, nhưng như vậy làm cho cô vô cùng khả ái, giống như đang mời gọi hấn vậy. Từ sau khi Trầm Phi Yên xuất hiện, Hiền Viên Hoàng phát hiện hình như bản thân mình có ham muốn nhiều hơn. Hấn lúc này giống như là trở về lúc thời niên thiếu ngây ngô, đối với chuyện như vậy thì không biết mệt, cho dù có là một đêm câu hoan thì hấn vẫn chưa muốn cô đủ.

Ngay thời điểm khi thấy Trầm Phi Yên khỏa thân, hô hấp của hấn bắt đầu gấp gáp hơn, thậm chí phía dưới nhanh chóng nổi lên phản ứng.

"Tôi cũng muốn đi tắm, vậy cùng tắm đi.", Nói rồi nhanh chóng ôm lấy Trầm Phi Yên, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt như hồ ly, cái điệu cười này cực kỳ giống với Trầm Phi Dạ nha.

Trầm Phi Yên nhìn điệu bộ cợt nhả của Hiền Viên Hoàng thì cảm thấy mình giống như đang bị lừa vậy, y như là con cừ bắt lực sắp bị sói thịt.

"Tôi có chân, anh thả tôi xuống!" Đối mặt với Hiền Viên Hoàng như vậy khiến cô cảm thấy mình cái gì cũng bị nhìn thấy hết, rất xấu hổ.

Tay Hiền Viên Hoàng ôm lấy cô như một cái thuyền nhỏ, ánh mắt không kiêng dè quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng bày ra bộ dạng vô cùng nghiêm túc nhưng nói lời vô cùng tức chết người: "Em nên ăn nhiều một chút đi, người gì như que củi, phía trước cũng không có gì!"

"Gì?" Trầm Phi Yên nghe xong liền tròn mắt há mồm, người này cũng dám nói cô ngực nhỏ.

"Nhỏ cái gì? Mắt anh có sao không vậy? Tôi rõ ràng là cup B nha, 80 đó." Bây giờ là đến phiên Trầm Phi Yên kích động, tự trọng của phụ nữ bị đem ra chất vấn làm cô xù lông phản bác.

Cô thậm chí còn không nghĩ nhiều, tức giận trực tiếp lấy tay Hiền Viên Hoàng đặt lên ngực mình ấn ấn: "Thấy chưa, rõ ràng là không có nhỏ, cũng lớn..."

"Uhm, đúng là cũng lớn..." Tay Hiền Viên Hoàng lúc này đang ở trên khuôn ngực Trầm Phi Yên còn gương mặt thì biểu cảm vô cùng hường thụ. Hắn cảm thấy bị ai thay cho cô, người này hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì.

Trầm Phi Yên hóa đá cả nửa ngày, cô đang làm cái gì vậy! Trời ơi! Cô thể mà lại lấy tay Hiền Viên Hoàng đặt lên ngực mình, bảo hắn đo xem của cô có nhỏ không. Cô có phải bị điên rồi chẳng, choáng váng quá đi!

Nếu bây giờ có cái lỗ để chui xuống thì tốt rồi, cô sẽ lập tức chui vào ngay, đỡ khiến cho cô phải mắc cỡ nhiều thế này, mặt mũi đâu mà nhìn người nữa chứ?

Bây giờ phải làm gì, không thể duy trì cái tư thế này được, muốn đẩy tay của Hiền Viên Hoàng ra. Trầm Phi Yên ngậy người, đỏ mặt nhìn Hiền Viên Hoàng, nhìn người đàn ông này đang cười, tuyệt đối là nụ cười ranh mãnh vì chiếm được tiện nghi của người khác.

Khẽ cắn môi, Trầm Phi Yên cố hất tay Hiền Viên Hoàng ra, nhưng không làm được "Anh buông ra."

Người đàn ông này vậy mà lại tự nhiên bắt đầu di chuyển tùy ý, cô lại không có đủ khả năng phòng thủ trước chuyện này.

"Tôi có một cách làm cho ngực của em trở nên đẹp hơn nữa." Chưa nói xong thì tay Hiền Viên Hoàng đã bắt đầu xoa nắn bầu ngực mềm mại của Trầm Phi Yên.

"A..." Một dòng điện như là từ đầu ngón tay của Hiền Viên Hoàng chạm vào người cô làm cô giật mình kêu lên một tiếng, ngay sau đó, cô lại nhanh chóng cắn môi mình lại, rốt cuộc là cô đang làm cái gì vậy?

Hiền Viên Hoàng dường như cũng thấy cô đang khó chịu, hắn mỉm cười hôn lên môi Trầm Phi Yên, trực tiếp bế cô lên bỏ vào trong bồn tắm.

Trầm Phi Yên có ý giãy dụa, thấy vậy, Hiền Viên Hoàng ở bên cạnh nhẹ giọng nói vào tai cô: "Như bây giờ xuống phía dưới, người không cảm thấy thị tới biện pháp tốt sao?"

Thanh âm mê dại từ từ rơi vào lỗ tai nhạy cảm của Trầm Phi Yên, chuyện vừa rồi nếu như Hiền Viên Hoàng là người đứng đắn thì không phải là cô đã xấu hổ chết rồi sao? Chuyện tiếp theo là cái gì, không cần nói cũng biết, ăn hay được ăn, cô thực sự nghĩ mình không thể nào có được cái kết quả nào hơn.

Quên đi, quên quít cái gì, rốt cuộc cũng chỉ là ăn thôi, không khác gì nhau. Cô vậy mà lại đang nghĩ đến cái chuyện ăn đó sao trời. Mất mặt, thật là mất mặt quá đi, Trầm Phi Yên bạo dạn ngược nhìn khuôn mặt Hiền Viên Hoàng, rồi dùng tay kéo sát người hắn lại gần.

Đây là lần đầu tiên Trầm Phi Yên chủ động như vậy, Hiền Viên Hoàng đắc ý cười cười, người phụ nữ này tới bây giờ mới chủ động ôm hắn.

Nhiệt độ trong bồn nước đột ngột tăng lên, hai thân thể dán chặt vào nhau ẩn hiện trong lớp sương mờ. Trầm Phi Yên lúc này chỉ còn hường thụ, tất cả chủ động đều giao cho Hiền Viên Hoàng.

"Đừng...Phía dưới...Tôi..." Âm thanh đứt quãng, Trầm Phi Yên thật sự không muốn ngón tay của Hiền Viên Hoàng trượt vào chỗ đó.

Bàn tay to lớn tùy ý véo vào mông Trầm Phi Yên, cô bị đau nên thân thể hơi cong lên, cọ xát vào vật nóng bỏng của hắn.

"Cảm thấy sao? Nếu tôi muốn em bây giờ, sẽ làm em bị thương mất, nhưng tôi muốn em cảm nhận tôi, dung nạp cơ thể của tôi." Từng chút, từng chút một hôn lên mỗi tác da thịt trên người Trầm Phi Yên lại làm cho cô lập tức cứng người lại, cả người hồng lên đầy dụ hoặc.

Trong lòng âm áp cười, lần này hắn thực sự ôn nhu hơn rất nhiều, cũng một phần là do chuyện lần trước.

Người dưới thân đã mất đi vài phần chống cự, bắt đầu có ý hòa theo, Hiền Viên Hoàng biết được cô đã rõ ràng cảm nhận được tình yêu của hắn.

Nhớ lại chuyện lần trước, Hiền Viên Hoàng quả thật không muốn làm tổn thương cô nữa, hắn yêu cô nhiều như vậy, làm sao có thể. Lúc này giữa hai người không có bất kỳ tranh cãi gì, Hiền Viên Hoàng còn nảy ra một âm mưu nho nhỏ, hắn muốn cô có con, con của hai bọn họ.

Đứa bé đầu tiên là hắn đã bỏ lỡ, thế nên hắn muốn xem đứa con thứ hai được hoài thai, muốn nhìn thấy nó lớn lên từng ngày.

Lại nghĩ đến thằng nhóc cảm sủng kia là con mình, hắn có chút đau đầu. Con cái kiểu gì vậy? Sau này không biết sẽ sống chung với nó thế nào, ngay cả mẹ mình mà cũng đem đi đổi lấy tiền được, phải dạy dỗ lại!

Bồn tắm không có chút nước, nhưng cơ thể của hai người dần được thả lỏng, mềm mại hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Kế Hoạch Sinh Con

Editor: Lôi

Nhiệt độ trong phòng tắm ngày càng tăng cao khiến hơi nước phủ kín khắp mọi góc ngách của căn phòng, nhưng Hiền Viên Hoàng không có ý định “ăn” Trầm Phi Yên ngay tại đây.

Ánh mắt đam mê, đôi môi đỏ hồng giống như đóa hoa vừa chớm nở lúc ban sớm, tiềm ẩn trong đó sự ngọt ngào chết người. Hiền Viên Hoàng cảm thấy Trầm Phi Yên có sức hấp dẫn mị lực không thể dứt bỏ, hết như đặc tính của cây thuốc phiện, khiến hần lúc nào cũng khao khát có được cô.

"Um..." Trầm Phi Yên chưa kịp thích ứng khi cơ thể đột ngột rời khỏi dòng ấm nước áp, cô chớp chớp đôi mắt mơ màng đẹp như mộng của mình, hai tay bám chặt lấy bả vai Hiền Viên Hoàng, lúng túng không biết phải làm sao, nhìn y hết đứa trẻ sơ sinh ngây ngây ngô ngô.

"Không thể ở chỗ này." Giọng nói Hiền Viên Hoàng mềm mỏng đi rất nhiều, nghe như tiếng thì thầm của cặp đôi đang yêu nhau say đắm. Khuôn mặt Trầm Phi Yên ửng hồng vì kích thích, làm lòng cô lâng lâng.

Trên chiếc giường mềm mại, hai thân thể quấn quýt lấy nhau. Hiền Viên Hoàng từ tốn hôn môi Trầm Phi Yên, như đang miêu tả từng đường nét của đôi môi ấy, vừa giống như đang hoài niệm lại quá khứ trước kia.

Thời gian tươi đẹp lúc trước thật đơn thuần và trong sáng, còn bây giờ cô và hần cũng gặp không ít những thử thách bởi quãng thời gian xa cách đó. Những thứ từng là điều tốt đẹp tưởng rằng đã mất, hôm nay lại ở trong tay mình, tâm trạng hần lúc này hạnh phúc giống đứa trẻ đang nhớ lại cảm giác thích thú khi nhâm nháp viên kẹo ngọt lịm đầy hấp dẫn.

Sự thanh bình ấy như rửa sạch mọi ham muốn thuần túy đang dấy lên trong hần, đơn giản chỉ là một nụ hôn mang đầy hi vọng đẹp đẽ, hi vọng có được cuộc sống mà mình hằng ao ước. Lần đầu tiên, một người lạnh lùng tàn độc như hần lại muốn có được sự bình yên trong tâm hồn.

Trầm Phi Yên mình cảm nhận được sự thay đổi của Hiền Viên Hoàng, khoe môi khê cong lên vui vẻ, dường như trong hần xuất hiện một Hiền Viên Hoàng khác, không giống với con người tàn nhẫn lạnh lùng thường ngày.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Cô cười nhạt hỏi, trong căn phòng khô ráo sạch sẽ và ấm áp khiến tâm trạng cô thả lỏng rất nhiều, chứ nhớ đến việc lúc này trong phòng tắm làm cô xấu hổ chết đi được.

"Ha ha, tôi đang nghĩ xem nên ăn em bắt đầu từ đâu." Có ý muốn dọa cô, Hiền Viên Hoàng trưng ra bộ mặt xấu xa hết như con Sói hoang đã đói khát mồi, đôi mắt hần u ám lạnh lẽo như trời giông mưa bão.

Người đàn ông này bây giờ còn giả bộ hung dữ với cô, nếu như ở tình huống khác chắc chắn sẽ dọa cô chết khiếp, nhưng hiện tại lại khiến cô có chút buồn cười. Từ những cử chỉ nhẹ nhàng của hần, Trầm Phi Yên biết hần chỉ muốn trêu đùa cô một chút mà thôi. Vì thế lần này cô muốn nắm quyền chủ động, như vậy chắc cũng không có vấn đề gì!

Con ngươi sáng lấp lánh ánh lên tia bùng binh, Trầm Phi Yên cười cười nâng tay kéo đầu Hiền Viên Hoàng thấp xuống, làm bộ bức tức nói: "Thay vì bị ăn, tôi lại muốn chủ động ăn anh trước hơn."

Vùng vè dán cặp môi căng mọng của mình lên môi hần, đây là lần đầu tiên Trầm Phi Yên chủ động hôn người khác phái nên có đôi chút lúng túng. Với kinh nghiệm nghèo nàn của mình, cô đang phân vân nên dùng răng, hay là dùng lưỡi thì tốt hơn. Hừm, cuối cùng Trầm Phi Yên quyết định dùng răng của mình làm “vũ khí” tập kích con sói hung dữ kia.

Dáng vẻ cô hôn hít giống như thỏ con gặm kẹo ngọt, cũng chính vì cử chỉ ngây ngô này làm Hiền Viên Hoàng không nhịn được phì cười.

"Anh cười cái gì chứ?" Trầm Phi Yên then quá hóa giận, bức tức nói. Hần là một tay lão luyện tình trường, kỹ thuật hôn của hần so với cô siêu việt hơn nhiều, về phương diện này tất nhiên là cô không thể bằng hần, nhưng có cần phải cười nhạo cô như vậy không?

Yêu chiều néo nhẹ chớp mũi Trầm Phi Yên, hần trầm giọng "Đây không phải là hôn, đây là động tác của người đói bụng ăn quăng!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, Trầm Phi Yên cất giọng chán nản "Tôi biết tôi không có kinh nghiệm nhiều trong việc này, anh là cao thủ, tôi là tay mơ. Tôi sẽ kiếm người khác để luyện tập cho tốt, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng, hứ!"

Vừa nghe thấy Trầm Phi Yên nói sẽ tìm đàn ông khác để luyện tập, sắc mặt Hiền Viên Hoàng lập tức đen sì, hần hung hăng đè thấp đầu cô xuống, ngẫu nhiên hôn lên môi cô.

Nụ hôn mạnh mẽ, bá đạo, và điên cuồng, quét sạch mọi thứ cản trở trên đường tiến công của nó. Sự va chạm của răng và môi tạo nên âm thanh đầy khiêu khích, chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở cái miệng nhỏ xinh mạnh mẽ tiến vào, bám dính lấy hàm răng trắng bóng đầy tinh tế của cô. Vị ngọt trong khoang miệng của người con gái khiến hần khó lòng kiềm chế, lập tức cuốn chặt lấy chiếc lưỡi của Trầm Phi Yên, dây dưa không muốn buông, cắn nuốt tất cả mọi giác quan của cô. Nụ hôn mãnh liệt đầy mê hoặc khiến cô và hần run lên như có dòng điện cao thế vô hình chạy qua cơ thể hai người.

"U... Tòì..." Cảm xúc mãnh liệt này khiến cô có phần không thoải mái, cơ thể trước đó vốn đã nóng ran lúc này lại càng nóng rực như bị thiêu đốt. Theo bản năng, Trầm Phi Yên nắm chặt mớ tóc đen nhánh của Hiền Viên Hoàng, vận vận cơ thể của mình, giống như lời mời mọc.

Hiên Viên Hoàng buông Trầm Phi Yên ra, thỏa mãn nhìn về hỗn loạn của cô "Người sư phụ như tôi đây, em hài lòng không?" Hắn thật sự rất khó chịu khi cô đi tìm gã đàn ông khác, lần trước biết cô cùng tên chết tiệt nào đó ở chung những một tháng đã làm hắn mất kiểm soát, vì thế bây giờ hắn tuyệt đối không cho phép người khác đụng vào cô dù chỉ một centimet.

Bị hôn đến mất hết cả hồn vía, Trầm Phi Yên thực sự hối hận vì câu nói đùa của mình. Tự nhiên nói hắn là cao thủ làm chi để rồi chính mình bị bắt nạt, người xưa có câu “họa là từ miệng mà ra” quả không sai.

Ngắm cô im lặng không trả lời, trong lòng Hiên Viên Hoàng biết rõ cô vẫn chưa hoàn hồn nên không phản ứng. Nhưng hắn cũng không cho cô kịp trả lời liền mở miệng áp đảo.

"Nếu em chưa hài lòng, chúng ta tiếp tục. Tôi sẽ khiến em hài lòng thì mới thôi."

Cái gì? Còn chưa kịp phản bác, Trầm Phi Yên đã bị Hiên Viên Hoàng công kích, rõ ràng là hắn không có ý định cho cô lên tiếng đây mà.

Bàn tay to mồm mồm lên thân thể Trầm Phi Yên, giống như dòng điện nhen nhóm cảm xúc khó tả trong cô khiến toàn thân cô run rẩy. Cảm xúc ấy làm cô sung sướng nhưng cô lại ngây ngốc không biết nên làm gì tiếp theo mà chỉ biết nhìn Hiên Viên Hoàng với đôi mắt mong đợi.

Cơ thể cao lớn cường tráng bao phủ lên bóng hình xinh đẹp của người con gái, hai chân cô co lên chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón hắn. Nhưng khi vừa chạm vào vật đàn ông to lớn cứng rắn của Hiên Viên Hoàng, cơ thể Trầm Phi Yên bất chợt co rúm lại, cô sợ, thật sự rất sợ.

Nhận ra sự thay đổi của cô, động tác Hiên Viên Hoàng chậm lại, rồi từ từ dừng hẳn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống khắp mặt. Phải biết rằng vào giờ khắc này, việc ngừng lại đối với đàn ông mà nói là sự tra tấn về tinh thần lẫn thể xác.

"Đừng sợ, cả đời này người anh không muốn tổn thương nhất chính là em, hiểu chưa? Yên tâm cho anh, em chắc chắn sẽ không thấy đau nữa." Hiên Viên Hoàng nhẹ giọng nhả nài khuyên nhủ, bản thân rõ ràng sắp chịu không nổi còn muốn an ủi cô. Trong lòng Trầm Phi Yên nổi lên cơn gió xuân ấm áp, nhanh chóng thổi bay sự hoảng sợ vô cớ ấy.

Hắn nhẹ nhàng tách hai cánh môi hồng đào nơi tư mật của cô ra, lập tức hai bàn tay bé nhỏ giờ ra bao bọc bàn tay to lớn của hắn, như cổ vũ cho hành vi xấu xa đó.

Hành động của cô càng thêm khuyến khích hắn, Hiên Viên Hoàng không muốn chần chừ thêm nữa, thân thể của hắn không đợi được nữa rồi, vật không lồ nóng rẫy lập tức mạnh mẽ vọt vào.

"Á..." Sức mạnh to lớn nhất thời làm Trầm Phi Yên không kịp thích ứng, hai chân cô quăn quanh thắt lưng Hiên Viên Hoàng, vô thức kẹp chặt. Cảm giác đau đớn hòa quyện với niềm vui sướng, vừa khiến cô muốn cự tuyệt nhưng lại khiến cô khao khát nhiều hơn nữa.

Sau khi cảm nhận được cô đã dần dần dung nạp thứ không lồ của hắn, thắt lưng Hiên Viên Hoàng chậm rãi cử động.

Hai thân thể lửa lò đang quấn chặt lấy nhau được bao phủ dày đặc bởi từng lớp mồ hôi, không khí nồng nặc mùi hương hoan ái, Trầm Phi Yên thấp giọng rên rỉ, để mặc Hiên Viên Hoàng dẫn dắt cô bay lên chín tầng mây.

Cơ thể hùng hực như muốn bốc cháy, trong lúc Hiên Viên Hoàng chạy nước rút thì ngọn lửa ấy càng bùng lên dữ dội, làm Trầm Phi Yên nhất thời không thể chấp nhận niềm sung sướng to lớn do cơn kích tình mang lại. Cánh tay trắng mịn của cô ôm xiết lấy vai hắn, những chiếc móng tay xinh xinh không thương tình mà lưu lại từng vết xước trên tấm lưng cường tráng ấy.

Mồ hôi túa đầy trên mặt, làm mái tóc Trầm Phi Yên ướt nhẹp, dính chặt trên vầng trán thông minh của người con gái. Thân thể khẽ ngửa về phía sau, chiếc cổ xinh đẹp hơi rướn lên tạo nên đường cong hoàn mỹ cho thân hình quyến rũ ấy.

"Á...Không được... Không được rồi...!" Hành động quá mức kịch liệt của hắn khiến cô không chịu nổi. Trầm Phi Yên hơi rụt người lại, cô ôm lấy vai Hiên Viên Hoàng hết lên, nửa như van xin, nửa như khao khát.

Khi Trầm Phi Yên lùi người lại, hành động ấy vô tình lại thêm kích thích hắn, sự khít chặt đột ngột bao vây do tư thế thay đổi làm Hiên Viên Hoàng cảm thấy điên cuồng, thiếu chút nữa mất đi lý trí mà chiếm đoạt cô.

"Em chịu được..." Hiên Viên Hoàng vừa thở hổn hển vừa ôm chặt thân thể Trầm Phi Yên, khiến cự long của hắn dính sát vào vùng đầm lầy ẩm ướt của cô.

So với tốc độ của cơn sóng triều cuộn cuộn, tốc độ của Hiên Viên Hoàng thậm chí còn nhanh hơn, vì chạy nước rút mà tăng tốc chuyển động. Khoảnh khắc này, Trầm Phi Yên cảm thấy toàn thân rã rời và yếu ớt, chỉ cần sai một li thì linh hồn cô sẽ trôi dạt đến đám mây tít trời cao. Trầm Phi Yên không cách nào kiềm chế tiếng rên rỉ bật ra từ miệng mình, âm thanh mị hoặc này chính là liều thuốc tốt nhất thôi thúc cơn lửa tình vẫn đang ngùn ngụt kia, Hiên Viên Hoàng nỗ lực dùng hết sức lực, mạnh mẽ mang đến một trận sóng lớn cuối cùng.

"Á..." Trầm Phi Yên cảm nhận được toàn thân đang run lên bần bật, nơi tư mật gấp gáp co rút, tựa như bị nguồn điện quét qua, làm đầu óc cô đột nhiên trống rỗng.

Hiên Viên Hoàng bất giác đổ gục xuống người Trầm Phi Yên, cơ thể bất động vô lực, cảm xúc trong khoảnh khắc này đây giống như người tìm thấy được ánh sáng rực rỡ phía cuối con đường nơi mà hắn cùng cô nắm tay nhau đi đến.

Đúng lúc ấy, Trầm Phi Yên cảm thấy bên trong thân thể tràn đầy dòng dịch ấm nóng ươn ướt, nó linh hoạt lưu chuyển giữa hai cơ thể.

Chất lỏng, ấm nóng, ươn ướt! Như vừa nghĩ ra điều gì đó ghê sợ, cô lập tức mở mắt nhìn chăm chăm Hiên Viên Hoàng với vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Con thoả mãn làm Hiên Viên Hoàng thoát nhìn trông hết sức biếng nhác, thậm chí vẫn toát lên một mối nguy hiểm chết người.

"Em giận vì tôi không thỏa mãn em sao?" Hiên Viên Hoàng không có ý định cứ như vậy mà buông tha cô, mỉm cười nhìn cơ thể trắng trẻo của Trầm Phi Yên, nơi nào đó của hắn đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Đây Hiên Viên Hoàng ra, Trầm Phi Yên tức giận "Anh không dùng áo mưa, còn... còn..." Còn dám phóng thẳng tinh dịch vào cơ thể cô, những lời này Trầm Phi Yên không có cách nào nói ra khỏi miệng, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng.

Một thoáng giật mình hiện trên khuôn mặt Trầm Phi Yên, trán cô nhăn tít lại biểu lộ một sự oán giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Tôi không muốn dùng!" Hiên Viên Hoàng trả lời cô nhưng lại không giải thích điều gì, ngang ngược nói ra như vậy khiến cô cảm thấy choáng váng.

"Tại sao lại không dùng, nếu lỡ để mang thai thì sao đây?" Một đứa thôi cũng đã khiến cô nhức hết cả đầu, giờ có thêm đứa nữa, chắc cô sẽ phát điên mất thôi. Ai biết chuyện 10 năm trước có xảy ra lần nữa không, cô không muốn phải sinh con trong hoàn cảnh nguy khốn thêm nữa. Và lại, hắn cũng chưa nói muốn kết hôn với cô, cô cũng không biết hắn có muốn lấy cô hay không. Không có hôn nhân hợp pháp, đứa con ra đời sẽ trở thành con riêng, đã có một đứa rồi, cô không muốn lặp lại chuyện này thêm nữa.

"Em không muốn sinh con cho tôi hay sao?" Hiên Viên Hoàng nghe vậy liền ôm chặt lấy hông Trầm Phi Yên. Có bao nhiêu người phụ nữ khác ao ước được sinh con cho hắn nhưng hắn không muốn, vậy mà người trong lòng này lại đi ghét bỏ đứa con của hắn.

Xoay người lại để khỏi phải nhìn thấy gương mặt đáng ghét của Hiên Viên Hoàng, hắn thật muốn cô sinh con cho hắn vậy sao không chịu hỏi qua ý kiến của cô một lần?

"Tôi không muốn con tôi không có cha!"

"Vậy chúng ta kết hôn, thế thì đứa bé cũng sẽ có cha được chưa." KKhông chần chờ, Hiên Viên Hoàng trực tiếp kiên quyết nói.

Trầm Phi Yên bỗng đau đầu, hắn là bởi vì đứa bé nên mới muốn lấy cô, nếu không phải vì đứa bé thì có được không? Trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nam nữ bất đồng ý kiến. Hiên Viên Hoàng cho rằng kết hôn mang thai là chuyện rất thường tình, nhưng là phải với người phụ nữ mình yêu thương. Còn cô không phải muốn kết hôn vì đứa con - đó không phải là điều kiện tiên quyết - mà là vì yêu. Cô mong hắn vì yêu cô nên mới cưới chứ không phải vì lỡ mang thai con của hắn mà miễn cưỡng kết hôn.

Trầm Phi Yên buồn bực cả nửa ngày mà không nói gì, cô thật lười để ý đến người đàn ông quá ngang ngược này.

"Phi Yên, anh muốn có con với em!" Hiên Viên Hoàng thật nghiêm túc nói bên tai cô, chứng tỏ cho cô thấy hắn thật lòng nghiêm túc với chuyện này.

Đầu nhúc nhúc, nếu như cứ nói mãi về vấn đề này, cô thấy sẽ chẳng bao giờ dứt ra được.

"Không nói về vấn đề này nữa có được không?" Một mắt nhìn Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên co người tựa vào lồng ngực hắn nhắm mắt lại, dáng vẻ rất uể oải, Hiên Viên Hoàng định nói gì lúc đó cũng liền ngừng lại. "Tôi muốn đi ngủ."

Ôm người trong lòng, Hiên Viên Hoàng cung chiều hôn lên cánh môi mịn màng của Trầm Phi Yên.

Có lẽ thật sự mệt mỏi nên chỉ trong chốc lát, Trầm Phi Yên mơ màng đi vào giấc ngủ.

Khách khứa đông đúc đứng dưới ánh đèn hoa mỹ như ngọc lưu ly.

Đây là bữa tiệc của giới thượng lưu tại Hồng Kông được tổ chức mỗi năm một lần. Nói đây là một bữa tiệc nhỏ không bằng nói đây là một nơi chuyên dùng để xã giao. Chỉ cần là tinh anh hay là người có thực lực dù là mới cũng có thể đến đây, nếu vậy tất nhiên sẽ chứng minh được anh đã chính thức bước chân vào giới thượng lưu.

Có vài người cầu cũng không được, hao tốn biết bao nhiêu tiền của mới có thể nhích chân vào một chút. Lại có những người mỗi dịp năm hết tết đến thì lại được mời, dù không đi cũng không sao, người như vậy tất nhiên là ông hoàng rồi.

Một chiếc xe Lincoln màu đen dừng ngay ở trước phòng tiệc, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người nhìn xem người sắp bước xuống.

Cửa xe đen ngòm chậm rãi hé mở, Hiên Viên Hoàng giống như hoàng đế quân lâm thiên hạ (ko tìm dc từ thay thế) bước ra. Cả người mặc một cây đen, quần áo cắt may vừa vặn tạo ra một khí thế lạnh lùng và ngang tàng, chiếc cúc áo màu vàng lấp lánh cho thấy sự nổi bật cùng khác người của hắn, như một vị hoàng đế cao ngạo.

Những người khác cảm thấy sợ hãi xen lẫn thán phục, Hiên Viên Hoàng lần này không tới một mình mà có dẫn theo cả người đẹp tới.

Hiên Viên Hoàng nhăn mày, hẳn vô cùng không thích những người này nhìn đánh giá hần. Tay đặt trước cửa xe đỡ lấy Trầm Phi Yên từ bên trong bước ra ngoài.

Người đẹp ở đây rực rỡ vô số kiểu, tất nhiên cũng không làm cho bạn gái của Hiên Viên Hoàng kém sắc đi mà thậm chí còn khiến cô nổi bật lên rất nhiều.

Trong bộ lễ phục màu trắng dài, trông cô giống như một con bướm tinh khiết, vạt áo thêu chỉ màu vàng phác thảo hình bông hoa diễm lệ. Mái tóc đen tuyền được vấn cao lên trên đầu, những lọn tóc nhỏ vô tình rũ xuống, tạo ra một vẻ đẹp mơ màng khiến người khác không khỏi mê muội.

Vẻ đẹp thanh lịch toát lên sự thuần khiết thánh thiện!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tổ Tình Sau Khi Cường Hôn

Editor: Lôi

Đường nét trên khuôn mặt cũng không phải là quá đẹp, nhưng lại làm người khác chẳng thể dời mắt, giống như trong muôn vàn đóa hoa sắc màu rực rỡ vẫn nổi bật lên một màu trắng thuần khiết, một vẻ đẹp tươi mát lại không mất đi sắc thái mỉa mai chết người.

Càng đi sâu vào trong đại sảnh, gương mặt Hiên Viên Hoàng lại càng sa sầm, tất cả mọi người rối rít né tránh, cho dù bọn họ có mong chờ Hoàng đế tham gia bữa tiệc này, nhưng không một ai dám bén mảng lại gần. Người đàn ông này rõ ràng mang theo luồng khí hắc ám thổi bay hết ruột gan của mọi người nơi đây, bọn họ sợ đến mức không ai dám nhìn thẳng vào hần.

Giật nhẹ ống tay áo Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên có chút không vui. Hôm nay cô vất vả lắm mới xin được thiệp mời, lại bị hần thẳng tay vứt bỏ. Đành không thể làm gì khác hơn ngoài năn nỉ hần dẫn cô đi theo.

"Đây đâu phải địa ngục, anh muốn hù chết người hả!" Gương mặt bất mãn của hần cho tới bây giờ trông vẫn rất kinh khủng mặt, cô cũng bị dọa đến nỗi nụ cười trên môi cứng ngắc.

Khẽ dời tầm mắt nhìn Trầm Phi Yên một cái "Tôi vẫn luôn như vậy!"

Hiên Viên Hoàng hiện tại chỉ muốn khoét hết tất cả các cặp mắt đang nhìn loạn kia cho rồi, người phụ nữ của Hoàng đế mà cũng dám đưa ánh mắt thấp hèn đến nhìn, thật là không muốn sống.

Nghĩ đến chuyện ngày hôm nay hần hơi buồn bực, vì một tấm thiệp mà khiến cô vui sướng đến thế, hần còn không thể ngờ để tham gia bữa tiệc nhàm chán này cô lại không tiếc lời nịnh nọt hần.

Không buồn nghĩ ngợi, hần trực tiếp ném thiệp mời của cô vào trong lò lửa, hậu quả làm cô hồn dỗi cả một ngày, ngay cả cơm cũng không ăn. Không còn cách nào khác, cuối cùng lần đầu tiên trong đời hần phải nhượng bộ, đồng ý dẫn cô tới tham gia yến tiệc.

"Anh không thấy là mọi người nhìn thấy chúng ta đều tránh né sao? Giống như là gặp phải ác ma vậy, như thế làm sao tôi cùng người ta bàn luận công việc được!!" Bất mãn tròn mắt nhìn Hiên Viên Hoàng một cái, Trầm Phi Yên thật không muốn đi cùng hần một chút nào. Nếu là người khác thì không sao, nhưng hần thật không giống như lúc trước, tính cách hoàn toàn thay đổi. Người đàn ông này quá độc đoán, quá mạnh mẽ, quá hung hăng lại có tính chiếm hữu cao.

"Có trách thì trách bọn họ không có bản lĩnh, chứ không thể trách người khác khí thế hơn người." Hồi hột đáp trả, ánh mắt Hiên Viên Hoàng đảo đảo rồi dừng trên nền đất, bất giác khiến tất cả mọi người đều ngó theo ánh nhìn của hần làm như trên mặt đất có vàng vậy.

"Đúng là không thể nói chuyện đằng hoàng với anh, để tôi lo việc của tôi, còn anh đi chào hỏi bạn bè của mình đi!" Từ xa Trầm Phi Yên đã phát hiện có hai người đang nhìn về nơi đây, vẫy tay về phía Hiên Viên Hoàng. Dáng vẻ không một chút sợ sệt, chứng tỏ rằng bọn họ nhất định biết Hiên Viên Hoàng, thậm chí có phần thân thiết.

Hiên Viên Hoàng ngẩng đầu nhìn, không chờ đến sự đồng ý của Trầm Phi Yên, liền trực tiếp kéo cô đến trước mặt hai người đó.

"Người bạn rộn, đã lâu không gặp! Cậu hiện tại đổi khẩu vị, thích mỹ nữ trong sáng sao?" Đoàn Trầm Phong nháy mắt với Trầm Phi Yên một cách ranh mãnh, nhìn hần ta có vẻ phong lưu phóng khoáng, nhưng cũng không phải là người dễ bị coi thường.

"Quản cho tốt con mắt của cậu, bằng không, tôi sẵn sàng xử lí cậu gọn gàng sạch sẽ." Hiên Viên Hoàng mặt mày lạnh băng có chút không vui, người phụ nữ này muốn tới đây để trêu hoa ghẹo nguyệt hay sao?

Trầm Phi Yên ngược nhìn hai người trước mắt, một người vừa nhìn, cô đã nhận ra ngay, hần ta là Đoàn Trầm Phong, bạn cũ của Hiên Viên Hoàng. Còn

một người khác, cô cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nhớ rõ là đã gặp nhau ở đâu.

Vóc dáng Trầm Phi Yên tương đối cao ráo, nhưng so với người phụ nữ đối diện, cô ta còn cao hơn cô những năm centimet. Cô ta mặc bộ váy đỏ rực rỡ, nóng bỏng lóa mắt người đối diện, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ với ba gam màu xanh tương phản với màu của trang phục nhưng đem lại hiệu quả đáng ngạc nhiên, tôn lên những đường nét tinh xảo trên gương mặt xinh đẹp ấy.

Với trực giác nhạy cảm của phụ nữ, Trầm Phi Yên nhận thấy ánh mắt của cô ta nhìn mình dường như có chút thù địch. Cô nghĩ thầm, không biết mình đã đắc tội với cô gái đẹp này khi nào nữa.

"Giới thiệu một chút đi, người đẹp này tên họ là gì, nhà ở đâu, và quen biết được mấy tháng?" Điềm nhiên bỏ lơ lời cảnh cáo của Hiên Viên Hoàng, Đoàn Trầm Phong tạo ra bộ dáng phong tình hờn lên tay cô.

Bị đàn ông hôn tay, trước đây không phải là chưa gặp qua, nhưng ở chỗ này khiến cô có đôi chút kinh ngạc.

"Tôi tên Vivian, mới từ nước ngoài về, sau này mong anh chỉ giáo thêm, Đoàn Tổng!" Thói quen hình thành từ mười năm làm việc, Trầm Phi Yên một khi bước chân vào chốn hội tiệc liền bộc lộ thái độ nghiêm túc và chuyên nghiệp của mình.

Nhìn Trầm Phi Yên một hồi, Đoàn Trầm Phong có chút nghi hoặc nhìn Hiên Viên Hoàng hỏi "Sao tôi thấy người đẹp này nhìn quen quen?"

Câu hỏi vừa thốt ra, Trầm Phi Yên cũng không giấu diếm "Tên tiếng Hoa của tôi là Trầm Phi Yên, mười năm trước chúng ta đã gặp nhau vài lần."

Đoàn Trầm Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ, chuyển ánh nhìn thâm thúy sang Hiên Viên Hoàng. Bây giờ hẳn ta đã hiểu được tại sao Hiên Viên Hoàng cảnh cáo mình không nên nói lung tung rồi. Hẳn ta nhớ đến có một khoảng thời gian, cũng đã rất lâu, Hiên Viên Hoàng quả thực giống như kẻ điên, suốt ngày tìm người đánh nhau, rồi nghe nói cô gái bên cạnh hẳn bị chết. Nhưng chẳng phải người vẫn còn sống hay sao, nhìn Trầm Phi Yên đang ở bên cạnh Hiên Viên Hoàng, hẳn ta rất muốn hỏi, nhưng cuối cùng cố nén xuống.

Trình Hi Ương đứng bên cạnh sắc mặt xanh mét đầy căng thẳng, thậm chí không kiểm soát được mà đẩy lên tia mắt mát.

"Thì ra là người quen." Đoàn Trầm Phong vỗ vỗ bả vai Hiên Viên Hoàng, hẳn ta cười đùa bên tai Hiên Viên Hoàng mà hỏi: "Có phải cảm giác đặc biệt vui vẻ hay không?"

Hiên Viên Hoàng tức giận nhìn thoáng qua Đoàn Trầm Phong, nhưng gương mặt nguội lạnh có phần mềm mỏng đi rất nhiều, người sáng suốt vừa nhìn cũng nhận ra hẳn đang rất vui. Cũng đúng thôi, món bảo bối bị mất giờ tìm lại được, tất nhiên là mừng rỡ bội phần.

"Hoàng, em giúp anh lấy loại rượu nho của Pháp mà anh thích nhất nè." Trình Hi Ương xem Trầm Phi Yên như không khí, cô ta đưa ly rượu đỏ cho Hiên Viên Hoàng, trên mặt toát ra nụ cười quyến rũ.

Lúc này Trầm Phi Yên hiểu rõ tại sao cô gái này coi mình như kẻ địch, quá rõ ràng, cô ta thích Hiên Viên Hoàng.

Đúng là người đẹp chu đáo, ngay cả rượu ngon bản thân mình cũng không uống, sẵn sàng nhường lại cho Hiên Viên Hoàng.

Một lúc sau, Trầm Phi Yên cảm thấy lúng túng. Mười năm nay cô không ở cạnh hắn, giờ phút này nghe ba người họ nói chuyện, cô hoàn toàn không xen vào được. Cuối cùng cô quyết định rút lui, tranh thủ đi tìm đối tác của mình. Hiên Viên Hoàng chẳng nói một tiếng, hẳn cũng chỉ nhìn cô rồi gạt đầu một cái.

Giờ phút này tâm trạng cô rất khó chịu, cảm giác lạc lõng giống như đứa bé bị bỏ rơi. Nhìn ba người nói chuyện tâm đầu ý hợp, Trầm Phi Yên rầu rĩ tìm kiếm bóng dáng người ngoại quốc trong hội trường.

Không được suy nghĩ lung tung! Dùng sức vỗ vỗ gương mặt của mình, Trầm Phi Yên tự nhủ với bản thân nhiệm vụ quan trọng lúc này chính là phải tìm cho ra đối tượng hợp tác. Người nước ngoài ở Hồng Kông không phải hiếm, Trầm Phi Yên cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác để đi tìm người.

Nhón tay lấy ly rượu vang từ người bồi bàn, Trầm Phi Yên đảo mắt xung quanh đại sảnh bắt đầu tìm kiếm. Trong bóng tối tựa hồ có một đôi mắt theo dõi cô, làm lưng cô có cảm giác lạnh buốt. Cảm giác bị nhìn trộm này thật khó chịu, nhưng không cần nghĩ cô cũng đoán ra được phần nào, đi cùng Hoàng để đến dự tiệc nhất định sẽ nhận được nhiều cái nhìn oán hận từ các cô gái ở đây, ví dụ như người đẹp Trình Hi Ương lúc nãy.

"Tiểu thư, thoát nhìn rất giống một người bạn cũ của tôi, không biết là..." Một kẻ tự ỉnh là đẹp trai phong lưu bước đến chặn ngang cơ thể Trầm Phi Yên, vẻ mặt xấu xa lại không hề che giấu sự thèm muốn trong mắt gã.

Trong hoàn cảnh như thế này cho dù gặp những gã khiến người khác cảm thấy ghê tởm thì cũng phải giữ một chút lễ nghi giao tiếp. Trầm Phi Yên cười nhạt cự tuyệt "Khuôn mặt của tôi có lẽ quá phổ biến, tôi có việc gấp, lần sau lại tán ngẫu!"

Nói xong, Trầm Phi Yên đi vòng qua bên hông gã. Nhưng có người cảm thấy với địa vị hiện tại của gã, bị từ chối một cách thẳng thừng như vậy thật mất mặt.

Nhanh nhẹn túm chặt cánh tay Trầm Phi Yên, gã đàn ông toát ra vẻ khinh miệt "Tìm người, tôi cùng tìm với em, nếu không tìm được cũng không sao, tôi có thể cho em cái khác thích hơn." "Lời nói lừa lỏ trắng trợn, hàm ý ám chỉ hai người có thể đi kiếm chỗ nào làm chuyện mờ ám.

Bữa tiệc này, là nơi tụ họp của giới quý tộc cùng giới thương nhân cao cấp, vậy mà hạng rác rưởi này cũng lọt được vào đây. Diễn hình chính là gã đàn

ông trước mắt, vẻ mặt thèm thường cùng vô liêm sỉ, không cần biết người khác có đồng tình hay không, gã đã muốn lôi cô rời đi.

Trầm Phi Yên hơi tức giận, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất, lạnh lùng châm chọc "Trước khi tìm được thứ khác thích hơn, bản thân tôi đã nhìn thấy thứ làm người khác buồn nôn rồi. Nếu có thể... tôi nghĩ anh nên bỏ tay ra, ở chỗ này nếu tôi nói cái gì nói đó, có lẽ sẽ khiến anh mất mặt đấy."

Chưa từng thấy người đàn ông nào mặt dày như vậy, Trầm Phi Yên ám chỉ, nếu gã không chịu buông tay, nhất định cô sẽ khiến gã mất thể diện.

Gã đàn ông then quá thành giận, đàn bà ở những chỗ như thế này, đa phần nếu không phải là tình nhân thì cũng là gái gọi. Gã cũng chưa từng gặp qua cô, cho nên gã cho rằng cô là người mới trong giới kỹ nữ. Gã hoàn toàn không nghĩ đến người phụ nữ này lại cả gan từ chối gã, trên mặt vốn đang ra vẻ khách sáo lập tức trở nên dữ tợn "Cô tưởng mình là ai, chẳng qua cũng chỉ là một ả gái điếm cho cả ngàn người đàn ông cười lên, lại còn giả bộ trong sáng thuần khiết, tưởng mình là Thánh mẫu Maria chắc?"

Chẳng những không buông tay, gã còn kéo mạnh cánh tay Trầm Phi Yên, dứt khoát lôi cô đi. Giờ phút này ánh đèn trong đại sảnh rất tối, như thêm tiếp tay cho hành động ngang ngược của gã.

Trầm Phi Yên âm thầm kêu rên, không nghĩ sẽ chạm trán một gã lưu manh ngông cuồng trong bữa tiệc sang trọng như thế này. Đang lúc bối rối, cô cảm thấy rượu trong tay hắt thẳng về phía trước, lập tức gương mặt gã đàn ông ướt đẫm chất lỏng màu đỏ, trông bộ dạng chật vật thảm thương.

"Tiện nhân!" Gã giơ tay lên hướng đến mặt Trầm Phi Yên đánh, cô sợ đến mức cuống quýt nhắm mắt lại. Cái tát này chắc chắn là không tránh khỏi, chỉ có thể tính sổ với gã sau.

Không thấy con đầu ập tới, cùng lúc đó cô nghe tiếng kêu thảm thiết của gã đàn ông vang lên.

Ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt cô không phải Hiến Viên Hoàng, mà là Lôi Man Thiên.

"Rác!" Xương cánh tay của gã vỡ vụn, gã đau tới nỗi hôn mê bất tỉnh.

Lôi Man Thiên lấy tay ra hiệu, lập tức có người đến khiêng "đống rác rưởi" ra ngoài. Mọi người trong đại sảnh lại tưởng gã uống say đến bất tỉnh nhân sự nên không mấy quan tâm, ai nấy đều lo việc của mình.

Vỗ vờ ngực để trấn tĩnh, Trầm Phi Yên không dám nhìn thẳng Lôi Man Thiên. Cũng tại vì lần trước cô bỏ đi mà không nói với hắn tiếng nào, hiện tại đột nhiên gặp mặt, cô lúng túng, ấp a ấp úng thật lâu cũng không biết nói gì.

Ánh mắt sắc nhọn, lạnh lùng bắn thẳng đến Trầm Phi Yên, cho dù không nhìn, cô cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn.

"Thật xin lỗi." Cúi thấp đầu, Trầm Phi Yên lúng túng nói lời xin lỗi.

Lôi Man Thiên kéo Trầm Phi Yên bước đi, không có cho cô bất kỳ cơ hội nào mở miệng. Từ ngày cô bỏ đi không báo trước, hắn đã tìm cô rất lâu, nhưng vẫn không tìm được, khiến tâm trí hắn gần như phát điên.

Trong lòng Trầm Phi Yên có phần áy náy, cô không dám nói chuyện, tùy ý để Lôi Man Thiên kéo mình đi. Hai người từ đại sảnh đi ra ngoài, đến giữa vườn hoa, Lôi Man Thiên mới buông Trầm Phi Yên ra.

Trong bóng tối, màn đêm bao trùm tất cả, che giấu hai cơ thể của hai con người nơi đây, có chút ánh sáng yếu ớt khẽ hắt trên gương mặt cương nghị Lôi Man Thiên, trông hắn càng thêm phần lạnh lùng u ám. Sau khi lấy lại hô hấp vững vàng, Trầm Phi Yên mới lẩm bẩm nói: "Tình thế lần trước tương đối cấp bách, Phi Dạ đột nhiên đưa cho tôi vé máy bay do Lưu Lam cấp, anh ấy muốn tôi đi Bắc Kinh, cho nên tôi liền vội vã rời đi, không kịp nói cho anh biết."

Lúc ấy thật sự bỏ đi vô cùng gấp gáp, hơn nữa cô không hi vọng mình gặp lại Lôi Man Thiên. Nói ra thì hơi ích kỷ, chỉ vì cô muốn đoạn tuyệt với tất cả những người có liên quan đến Hiến Viên Hoàng, nhưng sau khi bị bắt lại lần nữa, cô không muốn gây thêm phiền toái cho Lôi Man Thiên, nên chẳng dám liên hệ với hắn.

Lôi Man Thiên nhất định đã nhìn thấy tiền thưởng một trăm triệu Đô la cùng lệnh truy nã cô, nhưng hắn không báo cho Hiến Viên Hoàng. Nếu để cho Hiến Viên Hoàng biết cô trốn ở nhà Lôi Man Thiên, như vậy bọn họ sẽ phát sinh mâu thuẫn. Tính cách hai người ngang ngạnh cứng rắn giống nhau, giữa họ không cho phép đối phương phản bội mình, huống chi đối với Lôi Man Thiên và Hiến Viên Hoàng, họ lại là bạn bè thân thiết cùng nhau lớn lên từ tấm bé.

"Em rất ghét tôi, thế nên em không muốn nói cho tôi biết em đi đâu, đúng không?" Ngay lúc hắn đang tức giận, cũng không thể nào trách cứ cô, chẳng qua Lôi Man Thiên không hiểu, tại sao cô lại một lần nữa tránh né hắn.

Mạnh mẽ ngẩng đầu, Trầm Phi Yên có chút nôn nóng "Không phải, tôi không ghét anh, tôi làm sao có thể có ghét anh được chứ. Nếu không nhờ anh cứu tôi, bây giờ tôi đã không được như thế này." Hôm đó nếu không phải là hắn cứu cô, thì cô sớm đã bị Hiến Viên Long chiếm đoạt, thậm chí không biết bây giờ kết quả ra sao. Từ tận đáy lòng, Trầm Phi Yên rất cảm kích Lôi Man Thiên.

"Vậy tại sao em lại có mặt ở đây, nếu là đi Bắc Kinh, tại sao đi chung với Hiến Viên Hoàng?" Không dễ bị người khác lừa gạt, Lôi Man Thiên khóe mắt sắc bén liếc nhìn Trầm Phi Yên, hắn tới đây trước rồi nhìn thấy cô cùng Hiến Viên Hoàng xuất hiện. Từng cử chỉ đến nét mặt của bọn họ đều rất hòa hợp, mang đến cảm giác hai người rất yêu thương nhau. Điều này đối với hắn là một sự đả kích lớn, những năm gần đây, hắn vẫn luôn là người thô cứng, chẳng lẽ cô không động lòng một chút nào sao?

Gió đêm mang theo hơi lạnh, có phần như muốn đóng băng không khí ngọt ngào tại đây. Trầm Phi Yên thật không muốn nói đến vấn đề này, bản thân cô cũng không biết chính xác mối quan hệ của mình và Hiên Viên Hoàng là như thế nào.

Là người yêu sao? Cô và hắn gần gũi với nhau chỉ bằng lời thề độc đoán, hắn giam cầm cô, trừ phi hắn chết đi.

Là tình nhân? Cô và hắn không giống cặp tình nhân đến với nhau bằng giao dịch, mà thực sự cả hai đều bị đối phương hấp dẫn.

Là bạn bè? Không đúng, cô đã có con với hắn, thậm chí từ mười năm trước đã thầm yêu hắn. Nhưng khi đó thân phận cô giống như đồng bùn lầy trên mặt đất, cũng đã từng cố gắng ép bản thân mình hưởng vui vẻ hạnh phúc, nhưng không cách nào với tới một người cao cao tại thượng như Hiên Viên Hoàng.

"Tại sao không nói, chẳng lẽ khoảng thời gian một tháng em ở cùng tôi cũng là lừa gạt thôi sao? Em và cậu ấy giống như tình nhân chơi trò cút bắt trốn tìm, dùng tiền thưởng một trăm ngàn Đô La cũng là để gạt người, em ở trước mặt tôi biểu hiện yếu ớt cũng khó chịu cũng vì đang giận đối phương yêu, đúng không? Em trả lời tôi đi, Phi Yên!" Yêu thương làm người ta mất đi lý trí, Lôi Man Thiên biết rằng một tháng đó cô không hề vui vẻ, nhưng ít ra hắn có thể nhìn cô mỗi ngày. Mỗi khi cô buồn, tim của hắn rất đau, nhưng là vì sợ cô càng thêm khó chịu, cho nên hắn không nói gì, chỉ yên lặng dõi theo cô.

"Không phải, không phải là như anh nghĩ. Tôi với anh ấy không phải là người yêu, cũng không phải là cặp tình nhân đang giận đối, càng không phải là chơi trò chơi trốn tìm..." Hai tay cuộn chặt thành nắm, móng tay sắc bén như muốn đâm rách lòng bàn tay cô. Lôi Man Thiên nói chính xác những gì trái tim cô đang sợ hãi, rốt cuộc cô cùng Hiên Viên Hoàng là quan hệ như thế nào. Từ lúc bắt đầu đã không công bằng, chỉ là một trò chơi săn đuổi do Hiên Viên Hoàng bày ra, nhưng hiện tại cô đã kẹt cứng vào cái bẫy đó, thậm chí có đau đớn, nhưng bây giờ cô chẳng thể buông tay!

Trong khóe mắt quật cường khẽ ứa ra vài giọt nước, không tràn ra ngoài chỉ ẩn nhẫn ở trong đáy mắt, nhìn cô như vậy thật yếu ớt và bất lực.

Cô run rẩy nhìn vào mắt hắn, bất kể bao nhiêu lần cũng làm hắn đau lòng, lúc cô bất lực, hay lúc cô bối rối đều khiến hắn không thể nhẫn tâm. Lôi Man Thiên dùng sức ôm Trầm Phi Yên vào trong ngực, hắn thật sự không muốn tổn thương cô.

Trong lòng Trầm Phi Yên mờ mịt như khu vườn bị sương giăng kín không thấy lối đi, vô tình bị Lôi Man Thiên kéo ra, phơi bày trước ánh sáng, làm những suy tư có phần né tránh trước đây bắt đầu lay động dữ dội. Cô thật sự không cố ý, chẳng qua cô không biết phải làm sao cho đúng.

Vòng tay này thật ấm áp, không có bá đạo cưỡng ép, càng không có hung hãn chiếm đoạt, làm lòng cô dịu xuống, bình yên vô cùng. Sự thống khổ cuộn trào trong thân thể mệt mỏi, biến thành một hàng nước mắt chảy dài từ trong đáy mắt chảy xuống, ướt đầm trang phục của Lôi Man Thiên.

"Đừng khóc, tôi không cố ý tổn thương em. Em biết không, lúc em bỏ đi, tôi như muốn điên lên, hết như con ruồi mất đầu bay khắp thế giới để tìm em, tôi sợ em lại giống như mười năm trước biến mất không tin tức." Ôm thân thể mềm mại trong ngực, hương hoa nhàn nhạt từ trên người Trầm Phi Yên toát ra, tinh tế mà nhẹ nhàng. Hương thơm này là mùi hương tự nhiên của cơ thể cô, nhàn nhạt như cỏ như không nhưng làm tan biết mọi phiền não và sưởi ấm trái tim lạnh giá của hắn.

"Xin lỗi..." Vẫn còn cảm giác buồn bực, từ trong ngực Lôi Man Thiên, Trầm Phi Yên thốt lên lời xin lỗi áy náy, cô không phải là cố ý. Nếu biết hắn sốt ruột như thế, cô nhất định sẽ nói cho hắn biết, bất kể Trầm Phi Dạ có vội vàng kéo cô đi, cô cũng sẽ để lại tờ giấy "Nếu có dịp gặp lại, tôi sẽ chào anh khi ra đi."

Lời hứa của cô làm Lôi Man Thiên khẽ cười, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Trầm Phi Yên, giống như là che chở vật quý báu trong ngực "Không có lần sau, tôi hi vọng em ở bên cạnh tôi vĩnh viễn."

Cúi đầu nhìn trong ngực người, Lôi Man Thiên không muốn băn khoăn thêm điều gì nữa, mỗi lần đắn đo chỉ làm cho cơ hội lần lượt chạy đi mất. Nếu là như vậy, hắn thà phá vỡ mọi thứ đang yên ổn này dù sau đó có thể nhận lấy con sóng dạn dừ từ cô.

"Tôi thích em, từ mười năm trước đã rất thích em. Lúc nhìn thấy em vì tên nhóc Hiên Viên Hoàng đang bị thương liệu lĩnh xông ra, tuy khí thế mạnh mẽ nhưng lại không có một chút kỹ năng đánh đấm, tôi liền suy nghĩ, cô bé này có phải muốn chết hay không đây." Nói tới đây, Lôi Man Thiên không nhịn được phì cười, hồi tưởng lại chuyện mười năm trước. Lúc đó, Hiên Viên Hoàng đánh nhau kịch liệt dẫn đến bị thương, là cô gái này liều lĩnh xông lên, nhặt mấy viên gạch trên mặt đất dùng làm vũ khí, thậm chí còn dùng cả cây đàn Nhị hồ trong tay, hùng hổ lao vào bọn con trai. Nếu không phải là hắn tới kịp, cô có lẽ sẽ bỏ cả cái mạng nhỏ cũng bởi vì sự lỗ mãng của mình. Từ đó về sau, hắn luôn chú ý đến cô.

Ánh mắt khoan dung, tóc tết hai bím, nói chuyện hơi chút là ấp úng, cả người trông cực kỳ điềm đạm và sạch sẽ. Học giỏi, hạnh kiểm tốt, là trưởng lớp, lại là hội trưởng hội học sinh của trường, khi đó cô làm cho người ta ấn tượng mạnh vì hình ảnh con mọt sách chính hiệu.

Một con mọt sách như thế mà đem theo đủ thứ băng gạc thuốc than bên người. Mỗi lần tan học việc đầu tiên chính là đi tìm bọn họ. Băng bó vết thương, mang đến nhiều thức ăn ngon, thậm chí còn liên tục cảm rơm họ đến nhức hết cả đầu.

Những năm tháng trẻ con đó, cô giống như sợi tơ, gắn kết tất cả mọi điều trong cuộc sống trở nên tốt đẹp. Hắn có cảm giác luôn có người nào đó chờ đợi hắn, vì hắn sẵn sàng làm hết tất cả mọi thứ.

Lôi Man Thiên biết, Hiên Viên Hoàng cũng có cảm giác như thế, nhưng tên nhóc đó luôn nói những lời lẽ cay nghiệt độc đoán, vậy mà mỗi ngày cũng đều mong ngóng cô đến.

Trong những ngày tháng tối tăm buồn phiền, cô giống như là ngọn đèn chiếu sáng trái tim phóng túng, bất kham và bị thương của họ.

"Em lúc nào cũng ở sau lưng chúng tôi, gần đến mức quay đầu lại là có thể thấy được em, với tôi, đó chính là khoảng thời gian đẹp nhất khi còn là học sinh. Tôi chợt phát hiện, trong mọi hoạt động thường ngày đều không thể thiếu em, luôn chú ý đến em, dù chỉ là chút chuyện nhỏ cũng không muốn bỏ qua. Cho đến khi em đột nhiên biến mất, tôi mới phát hiện trái tim mình trống rỗng một nửa, tựa hồ đã bị em mang đi." Nói tới đây, Lôi Man Thiên vẫn cảm thấy sợ. Qua lại trong giới hắc đạo, không hiếm gặp cảnh chết chóc, nhưng hắn không tin cô có thể ra đi nhanh đến như vậy. Gắt gao ôm Trầm Phi Yên, trong lòng hắn cuộn lên đau đớn, khi đó hắn mới biết được thì ra cái chết đáng sợ như thế. Không phải là mình chết, nhưng cơ thể chẳng khác nào mất đi mọi nguồn gốc của sự sống.

Thân hình Trầm Phi Yên phút chốc cứng đờ, hoàn toàn ngơ ngẩn, có chút mơ hồ. Hắn nói thích cô, thích, rất thích, điểm này làm cô cảm thấy bối rối. Nhưng trực giác của phụ nữ làm cho cô hiểu được, cảm giác thích này giống như là yêu.

"Có thể gặp lại em, tôi cảm ơn Thượng Đế đã nghe thấy được lời thỉnh cầu của mình. Một tháng qua, nhìn lòng em bị tổn thương, tôi rất đau khổ. Thấy em cô đơn, tôi cảm thấy cuộc sống của mình trở nên khó khăn. Khi Hiên Viên Hoàng tìm em, tôi thực sự rất vui mừng khi em không muốn gặp lại cậu ấy. Nhưng khi em lặng lẽ bỏ đi, tôi khó chịu muốn chết đi. Cuối cùng mới phát hiện, tôi yêu em, vô cùng yêu em, Phi Yên!"

Lời thổ lộ đột ngột của Lôi Man Thiên khiến Trầm Phi Yên như hóa đá. Từ trước đến giờ cô vẫn xem Lôi Man Thiên là bạn tốt, mặc dù đôi lúc cũng phát hiện ra tâm tư của hắn, nhưng cảm nhận đó không rõ ràng. Cho đến bây giờ, hắn thẳng thắn bày tỏ, căn bản không cho phép cô trốn tránh.

Lấy tay tạo ra khoảng cách giữa hai người, Lôi Man Thiên nhìn Trầm Phi Yên, mặt có chút ửng hồng nhẹ giọng hỏi: "Em bằng lòng chấp nhận anh không?"

Câu hỏi này nên trả lời thế nào, hiện tại đầu óc Trầm Phi Yên hỗn loạn vô cùng. Bây giờ cô sống chung cùng Hiên Viên Hoàng, huống chi bọn họ lại là bạn bè tốt!

Về mặt do dự của Trầm Phi Yên làm trong lòng Lôi Man Thiên trào dâng cảm giác mất mát, giờ phút hắn buông khuôn mặt nhỏ nhắn đó xuống, sắc đỏ hồng của làn da mịn màng cộng thêm đôi mắt long lanh còn vương những giọt nước mắt, hắn ngăn người.

Không đoán thêm một giây một phút nào nữa, Lôi Man Thiên buông thả bản thân, chỉ muốn làm theo những gì con tim mách bảo. Cúi đầu hôn lên cánh môi Trầm Phi Yên, chậm rãi đem lưỡi của mình tiến vào bên trong khoang miệng đang hé mở mời gọi này. Ngọt, ngọt lắm! Hắn không thể ngờ chỉ bằng một nụ hôn cũng có thể khiến lòng người say mê đến thế. Khoảnh khắc này hắn mới hiểu, trước kia hắn cũng từng "uống nước bọt" của rất nhiều người phụ nữ khác, nhưng cảm giác ngọt ngào cùng hạnh phúc này thì thật sự là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Nụ hôn ngày càng dây dưa mãnh liệt, nhưng Trầm Phi Yên hoàn toàn bất động, cô nhất thời không tỉnh táo, cảm giác toàn thân trống rỗng.

"Hai người đang làm cái gì vậy?" giọng nói lạnh lùng, giống như Hải Thần Poseidon của thần thoại Hy Lạp, mạnh mẽ tung những cột sóng khổng lồ vỡ sự yên lặng của mặt biển.

Ánh mắt Hiên Viên Hoàng thoáng đông lạnh, lộ ra tia rét mướt như muốn giết người, tựa hồ mang theo cơn bão táp đánh úp không gian yên bình nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ghen Hay Chỉ Muốn Chiếm Hữu

Editor: Lôi

Tiếng nói rét lạnh như trời vào đông hay đúng hơn như những viên mưa đá to lớn mang theo sức mạnh cùng không khí buốt giá, kéo Trầm Phi Yên trong cơn mơ hồ lập tức tỉnh lại. Cô cuống quýt đẩy người đàn ông đang hôn mình ra, kinh hãi nhìn Hiên Viên Hoàng bước tới, cơ thể sùng sững kia lạnh băng hệt như mũi tên nhọn đâm vào trái tim cô, trong nháy mắt khiến nó hoàn toàn tê dại.

"Việc này, việc này..." lắp bắp hồi lâu, Trầm Phi Yên cũng không cách nào nói ra lý do xảy đến tình huống trên. Tình hình thực tế là, cô bị tò tính, vừa bị cưỡng hôn, thậm chí còn có chút chóng mặt, mà có đôi chút thoải mái, nhưng lại không hề có cảm giác rung động. Giờ đây trong lòng cô dâng lên sự áy náy, cảm giác giống như bản thân bị chông bắt gian trên giường. Chỉ trong thời gian ngắn mà những cảm xúc hỗn độn trái ngược nhau ngập tràn trong cô.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên giống như tiếng sấm rền, tỏ rõ sự phẫn nộ của hắn. Toàn thân hắn phả ra từng đợt khí lạnh, rét buốt như ma quỷ từ địa ngục đến.

Trầm Phi Yên cảm thấy cánh tay của mình hơi đau, chưa đầy một giây sau toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

"Người em muốn tìm hợp tác là bạn tốt của tôi sao?" Hơi thở mang theo gió lạnh thấu xương, thái độ điềm tĩnh không tìm ra nửa điểm tức giận, nhưng đáng vẻ Hiên Viên Hoàng như vậy càng làm Trầm Phi Yên kinh hoàng.

"Không phải, tôi chỉ vô tình gặp Man Thiên, anh ấy vừa giúp tôi." Lời giải thích cực kỳ mâu thuẫn, nếu là hai người không xảy ra chuyện gì thì câu trả lời

này vô cùng hoàn hảo, nhưng vẫn đề ở chỗ, hắn đã nhìn thấy cô cùng Lôi Man Thiên ôm hôn thân mật, thật giống như hai kẻ vụng trộm sợ bị người khác bắt gặp.

"Câm miệng, tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào hết." Lạnh lùng quát lớn cắt ngang lời Trầm Phi Yên, con người hắn băng lãnh nhìn chằm chằm vào Lôi Man Thiên.

Nhìn khoảng không trước ngực, tim Lôi Man Thiên khẽ nhói lên, cảm giác trống rỗng đi một nửa. Gã nhìn Hiên Viên Hoàng, khóe môi khẽ cong cong.

"Đúng như cậu vừa chứng kiến, chúng tôi đang hôn nhau, bởi vì tôi thực sự yêu người phụ nữ của anh em mình." Không một chút che giấu, Lôi Man Thiên dễ dàng nói ra, chưa từng thấy thoải mái như lúc này. Vốn dĩ, gã che giấu tâm tư mình rất tốt, cho đến mười năm trước, khi gã rời khỏi Hiên Viên gia, và cho dù cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, gã cũng cảm thấy đáng giá. Cả đời này, Lôi Man Thiên có thể vì Hiên Viên gia làm bất cứ chuyện gì, nhưng không thể đem cuộc sống của mình vì Hiên Viên gia mà bị hủy hoại.

"Bốp!" Một cú đấm hung hăng đánh vào mặt Lôi Man Thiên, cơ bắp Hiên Viên Hoàng căng lên, nội lực to lớn ẩn giấu sau lớp trang phục, hắn xuống tay rất mạnh chứng tỏ hắn đang vô cùng giận.

Cơ thể Lôi Man Thiên lao đảo, đứng không vững liền ngã xuống đất, mặt gã lập tức trở nên tím bầm, máu mũi chảy ra. Lôi Man Thiên từ trên mặt đất thong dong đứng lên, môi nhếch lên cười "Cú đấm của cậu so với những gì tôi đối với cậu, quả thực chẳng thấm vào đâu."

Trong tình huống này, nếu là người thông minh, không ai dám nói những lời như vậy, Lôi Man Thiên rõ ràng muốn ăn thêm đòn. Hiên Viên Hoàng nhanh chóng hành động, cánh tay vung lên muốn giáng thêm một quyền vào mặt tên đàn ông phía trước.

Cánh tay đột nhiên bị một đôi tay thon dài giữ chặt, Trầm Phi Yên dùng hết sức lực kéo cánh tay Hiên Viên Hoàng nhằm ngăn đòn tấn công của hắn.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa!"

"Buông ra!" Hiên Viên Hoàng sắc giọng ra lệnh.

"Không buông!" Trầm Phi Yên kiên quyết dị thường, đánh nhau cũng không thể giải quyết vấn đề. Lần trước ở sân bay cô đã chứng kiến bản lĩnh giết chóc của Hiên Viên Hoàng, cô thật sự sợ Hiên Viên Hoàng đánh chết Lôi Man Thiên ngay tại đây.

"Em lại bắt đầu vì người mình yêu mà cầu xin sao?"

Lời nói lạnh lẽo giống như khối thủy tinh trong suốt nhưng lạnh lùng, lại ẩn chứa kín đáo sự đau thương không nói nên lời. Trầm Phi Yên kiên quyết giữ chặt cánh tay Hiên Viên Hoàng không buông, cô không muốn nhìn thấy người nào bị thương nữa.

Ánh mắt kiên định cho thấy lòng quyết tâm của cô, cánh tay Hiên Viên Hoàng vung mạnh lên, Trầm Phi Yên lập tức lao đảo té lăn trên đất.

Bề mặt sỏi đá cào xước cánh tay và chân cô, khiến cô ngã xuống đất hồi lâu cũng không đứng dậy nổi vì đau đớn.

Không nghĩ tới vừa dùng chút sức đã khiến Trầm Phi Yên té nặng đến như vậy, rất lâu cũng chưa thể đứng lên. Trong lòng Hiên Viên Hoàng vừa tức vừa đau, hắn đang định đi đến nâng cô dậy, nhưng lại có người nào đó hành động nhanh hơn hắn một bước.

"Có chỗ nào bị thương không?" Đờ Trầm Phi Yên đứng lên, Lôi Man Thiên sờ soạng kiểm tra khắp người cô, bộ dạng giống hệt như người bạn trai ân cần chu đáo.

"Không sao, không gì nghiêm trọng, tại tôi đứng không vững nên té thôi." Trầm Phi Yên muốn tạo khoảng cách với Lôi Man Thiên, nhưng sức lực không có, chỉ có thể mặc cho Lôi Man Thiên giữ chặt thân hình mình. Vết thương ở chân khiến cô không dám la đau, nhưng cũng may đã được quần áo che phủ nên khi té không thấy nhiều lắm. Chỉ có hai cánh tay là đau nhói, không có chảy máu, nhưng có lẽ bị bầm tím hết cả rồi.

Nghe nói như thế, Hiên Viên Hoàng càng thêm khẩn trương, rõ ràng chính hắn đã đẩy cô ngã, nhưng cô nói là mình tự té. Nếu cứ tiếp tục ở lại đó, hắn nhất định sẽ không khống chế được bản thân mà thương tổn cô thêm lần nữa.

Lúc này đây hai người họ mới giống tình nhân thật sự, Hiên Viên Hoàng nhận ra sự tự chủ của mình ngày càng kém, sau khi gặp cô gái này thì không thể tiên đoán được bất cứ việc gì. Vì hắn không muốn tổn thương cô, nên trầm mặc xoay người bỏ đi.

Trầm Phi Yên nhìn bóng lưng rời đi, trong lòng có chút lo lắng, cô thật sự không cố ý muốn cùng Lôi Man Thiên xảy ra tình huống hôn mê thân mật.

"Thật xin lỗi!" Vội vàng nói xin lỗi với Lôi Man Thiên, Trầm Phi Yên chân bước khập khểnh đuổi theo. Không biết vì sao, tự trong đáy lòng, cô không muốn bị hắn hiểu lầm, càng không muốn để hắn đi.

Lôi Man Thiên nhìn bàn tay trống trải không núp giữ được cô, lại nhìn bóng dáng chật vật của người con gái ấy phía xa xa, trái tim gã tựa hồ đã bị cô mang đi mất.

Tại sao không phải là gã, tại sao cô không bao giờ quay đầu lại nhìn, gã vẫn luôn ở ngay phía sau của họ. Vẫn luôn hi vọng cô có thể nhìn gã, một người đàn ông có tính cách phóng khoáng hào sảng như gã nhưng trong lòng sớm phát sinh ra rất nhiều nỗi đau, rất nhiều khúc mắc muốn nói ra, nhưng hình ảnh hai người phía trước nhanh chóng biến mất trong bóng đêm u tối.

Gã vẫn một mình cô độc như cũ, chỉ là người lẩn khuất trong bóng tối mịt mù.

... .. Ngón Tinh là Thiên Đường... ..

Tốc độ Hiên Viên Hoàng cực nhanh khiến Trầm Phi Yên chẳng bao lâu mất dấu hân. Tình trạng cô lúc này vô cùng thảm hại: bộ lễ phục do bị ngã nên rất bẩn và nhếch nhác, hơn nữa phía trước còn dính máu, tóc tai lộn xộn, hoàn toàn không có một chút hình tượng. Cứ như vậy đi ra ngoài mà bị nhìn thấy, chỉ càng thêm khó coi mà thôi.

Cô trầm nghĩ, nếu đuổi không kịp, đến lúc về nhà sẽ tìm Hiên Viên Hoàng nói chuyện sau vậy!

Trong lòng trào dâng một chút tư vị ngọt ngào cùng chua xót. Là hân ghen tị, rõ hân cũng quan tâm cô? Hay chỉ là vì lòng tự ái kiêu ngạo của hân, tham muốn chiếm hữu trời đất? Điều này cô cũng không chắc lắm. Hân vốn là một người đàn lạnh lùng tàn khốc, chưa bao giờ nói hay biểu hiện ra bên ngoài ý muốn của hân, vì thế làm cô bối rối không biết đầu mối là sự thật.

Nhìn dáng vẻ chật vật của mình, cô muốn tìm chỗ xử lý một chút. Trầm Phi Yên đảo mắt nhìn xung quanh, dọc hành lang cô đang đi có rất nhiều phòng ốc, những căn phòng trống này chắc là dành cho khách nghỉ ngơi sau bữa tiệc.

Trầm Phi Yên nhìn đến chỗ ngã rẽ mờ tối, hình như nơi đó có một căn phòng, cô vội bước tới, không suy nghĩ liền đẩy cửa tiến vào.

Đây là phòng dành cho nữ, cho dù có người khác đến trước cũng rất dễ nói chuyện.

Đẩy cửa ra Trầm Phi Yên lập tức hối hận vì hành động lỗ mãng của mình, sao số cô lại xui đến như vậy chứ.

Bên trong căn phòng vọng ra thứ âm thanh sôi sục nhiệt huyết khiến người khác đỏ mặt tía tai, tiếng thở thô tục của người đàn ông mãnh liệt hòa quyện với âm thanh rên xiết của phụ nữ mặc dù giảm thấp xuống, nhưng vẫn không ngăn được tiếng thét sau khi bị kích thích cuồng dã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cô Không Phải Là Người Phụ Nữ Tôi Muốn

Editor: Lôi

Cô rửa thầm số xui đến mức uống nước lạnh thôi mà cũng bị tê răng, sau năm giây đồng hồ đóng băng tại chỗ, Trầm Phi Yên quyết định đi ra, thanh âm kịch liệt trong phòng làm cô muốn lớn tiếng quát tháo, thật là, nhiệt tình đến bỏng lỗ tai cô luôn đây này.

"Á, nhanh lên... Em còn muốn... Nhanh nữa lên..." Âm thanh la hét van xin không biết liêm sỉ của người phụ nữ vang dội từng góc ngách của căn phòng, tựa hồ vui sướng đến quên cả việc đề nên chúng lại.

"Đúng là tiện nhân, lâu như vậy mà vẫn còn dám dăng thế... Hừ..." Giọng điệu người đàn ông cho dù có vẻ khinh thường, thậm chí thô tục, nhưng trước sau vẫn đang hưởng lạc trên cơ thể người phụ nữ, hân động thân liên tục chạy nước rút chuẩn bị cho lần lên đỉnh sắp tới.

"A... Em muốn... A... Giỏi quá... A..." Tiếng "A" cuối cùng với âm vực cao ngất vang lên liền lập tức ngưng bật, người đàn ông thúc mạnh cú cuối cùng trước khi phóng thích chính mình, tiếng gầm nhẹ tựa dã thú vang lên liền sau đó là tiếng thở dốc đầy thỏa mãn của hân.

Nhìn điều không nên thấy, nghe điều không nên nghe, Trầm Phi Yên hai chân như nhũn ra, vết thương mơ hồ đau rát trở lại. Đây quả thực là "show diễn" sống động, hoặc có thể nói là cơn địa chấn rung động lòng người, khắp khiêng xoay người cô lập tức bỏ chạy.

Cô đi như chạy, hoàn toàn không để ý phía trước xuất hiện một cái ghế Sofa, cứ thế Trầm Phi Yên va thẳng vào thân ghế.

"Á!" Đau chết mất, ĐMN, thật là xui xẻo kinh khủng, vết thương trên đùi nhất định không nhỏ, sẽ chảy máu cho coi.

"Ai?" Tiếng rên đau của Trầm Phi Yên hiển nhiên kinh động đến hai người bên trong phòng phũ, tên đàn ông quát lớn.

Trả lời thế nào bây giờ, chẳng lẽ lại nói đi nhầm phòng, mình vừa mới tới, căn bản là không thực tế. Ai tin nổi!

Lấy tay che miệng vết thương, Trầm Phi Yên phóng thẳng ra bên ngoài, bây giờ cô có thể xác định được phương hướng, không thể bị nhầm thêm một lần nữa.

Vội vã từ bên trong căn phòng lao ra, Trầm Phi Yên đi thẳng về phía trước, chỉ sợ người phía sau xông lên bắt được cô.

Trốn vào một căn phòng khác, Trầm Phi Yên ngồi trên ghế Sofa đặt ở góc phòng, miệng thở hổn hển, khi xác định chắc chắn phía trong phòng ngủ không có người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng chợt có tia sáng lóe lên, cô nhìn vật đang cầm trong tay, có chút xa lạ.

Trầm Phi Yên đưa tay lên dụi mắt, nhìn lại, dụi mắt, nhìn lại thêm lần nữa...

Trời ạ! Trầm Phi Yên quả thực muốn đâm đầu vào tường cho xong. Trong tay cô là một chiếc túi xách lấp lánh, cực kỳ tinh xảo. Toàn bộ thân túi được khảm bởi vô số những viên kim cương ánh vàng hết sức tinh tế, nhìn qua cũng biết giá trị không nhỏ, ước tính con số lên đến hàng triệu.

Khi nào lại có chiếc túi xách này, Trầm Phi Yên suy nghĩ nát óc cũng nhớ ra được rằng mình không hề mang theo túi xách. Một lúc sau, bên trong căn phòng truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết.

"Mình đúng là ngốc mà! Trời ơi, giết tôi đi!" Dựa vào vách tường, Trầm Phi Yên gãi gãi đầu, mới vừa rồi cô lo lắng đi gấp, dường như lúc ở trên ghế Sofa không để ý cầm theo một vật. Tình hình lúc đó khẩn trương nên cô hoàn toàn không thấy rõ, khi căng thẳng qua đi, cô thả lỏng nắm tay, mới phát hiện mình không chỉ đã nhìn lén, mà còn là kẻ trộm tình ngay lý gian. Đúng là một ngày tồi tệ, cô thật sự không cố ý, bây giờ có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nỗi oan này.

Nếu mang đi trả, chắc chắn người ta sẽ biết chính cô là người đã lén lút rình mò bên ngoài nhìn thấy chuyện không sạch sẽ của họ. Không trả, thì cô chính là kẻ trộm, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Trên cánh tay cô xanh tím một mảng, đau nhức. Hai đầu gối cũng thế, đỏ bầm hết cả lên, đã vậy còn bị chảy rất nhiều máu, Trầm Phi Yên đau đến trào cả nước mắt. Rõ ràng không nên như vậy, vì cái gì lại biến thành bộ dạng thế thảm như thế này.

Phía ngoài cửa thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân, toàn thân Trầm Phi Yên khẽ run lên, đừng nói là hai người kia đuổi tới chứ. Nghĩ đến điều này có thể xảy ra, Trầm Phi Yên lập tức chui vào khe hở phía sau của ghế sofa.

Lợi dụng giá sách hai bên, còn có ghế sofa che chắn phía trước, cơ thể cô vừa vặn được giấu kín.

Cửa mở ra, có người đi đến. Nghe tiếng bước chân, hẳn là một nam và một nữ, không biết họ sắp làm gì, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Nghĩ đến khung cảnh sinh động lúc này, mặt Trầm Phi Yên lập tức đỏ, đừng nói hai người bọn họ lại ở trước mặt cô "phát sóng trực tiếp" nữa nhé!

Nội tâm hỗn loạn khiến cô không nói nên lời, chỉ có thể nhắm mắt lại, chứng tỏ bản thân thật không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Có chuyện gì, nói đi!" Trong lòng ừ ừ nghĩ đến chuyện của Trầm Phi Yên, lúc này Hiên Viên Hoàng thực không kiên nhẫn một chút nào. Đi được nửa đường hẳn gặp Trình Hi Ương, vốn định chào hỏi qua loa rồi đi tiếp, không ngờ bị cô ta lôi kéo tới đây.

Trình Hi Ương nhìn Hiên Viên Hoàng bạc môi nguội lạnh, ánh mắt u ám, trong lòng cô đau đớn không thôi. Trước đây, Hiên Viên Hoàng chưa từng tham gia bữa yến tiệc nào cả, thế nhưng lần này lại tới, nhìn từng cử chỉ, lời nói cho đến thái độ của hắn và cô gái đó, có thể thấy bọn họ có quan hệ hết sức gần gũi tế nhị được che dấu vô cùng khéo léo.

Hiên Viên Hoàng là bậc Hoàng đế cao cao tại thượng, cả ba ngàn người phụ nữ cũng không đặc biệt cung chiều một ai, nhưng giờ phút này ánh mắt của hắn chỉ nhìn thẳng vào một người, làm cô ta cảm thấy sợ.

"Hoàng, em yêu anh, trước giờ vẫn yêu anh, em hy vọng được ở bên cạnh anh." Trình Hi Ương nhìn thẳng Hiên Viên Hoàng, đem lời nói chôn dấu tận đáy lòng nói ra. Trước giờ cô ta vẫn dấu kín tình cảm của mình, nhưng giờ phút này không cách nào nữa che dấu được nữa.

Lâu lâu mới được gặp hắn một lần làm Trình Hi Ương cảm thấy không thể thỏa mãn, nhất là bên cạnh hắn xuất hiện một người con gái đặc biệt như vậy.

Về mặt Hiên Viên Hoàng không có nhiều thay đổi, nhân nhật quét mắt nhìn thẳng vào Trình Hi Ương.

Núp phía sau lưng ghế, tim Trầm Phi Yên cũng muốn nhảy dựng lên vì hồi hộp, cô hoàn toàn không nghĩ người mới tới lại là Hiên Viên Hoàng, còn có Trình Hi Ương. Trực giác của phụ nữ quả nhiên không sai, cô gái này rất thích Hiên Viên Hoàng.

Đáp án là gì? Trầm Phi Yên thực sự rất quan tâm đến đáp án, Hiên Viên Hoàng thích cô ta sao? Cô thấy chưa chắc, bởi vì biểu hiện Hiên Viên Hoàng quá ư lạnh nhạt.

Nắm chặt chiếc túi xách, lòng bàn tay Trầm Phi Yên bị bấm đến đau nhức, người đàn ông này rốt cuộc sẽ trả lời như thế nào?

Không khí tĩnh lặng dị thường tựa hồ có thể nghe thấy cả tiếng hô hấp, núp trong góc khuất, hai tai Trầm Phi Yên như muốn dựng đứng lên. (nghe ngóng nhiều chuyện)

"Cô không phải là người phụ nữ tôi muốn!" Câu trả lời bá đạo và tự tin, đúng kiểu của Hiên Viên Hoàng. Trầm Phi Yên thờ phào nhẹ nhõm, tâm trạng tốt lên không ít, ít lâu sau lại rầu rĩ ừ ừ như trước, cô nói lòng tức giận cái gì chứ!

Lời nói rõ ràng và lạnh lùng, hoàn toàn không có vẻ vui thích, lại càng không có một chút áy náy nào. Đây đích thực là Hiên Viên Hoàng, căn bản không cần chú ý đến cảm nhận của người khác.

Trong mắt Trình Hi Ương ngập tràn tia ái mộ, ngược lên nhìn người đối diện với ánh mắt như nhìn một vị thần, những lời lẽ không cam lòng ồ ạt trào ra

"Tại sao, chẳng lẽ em không thể là người mà anh muốn hay sao? Em cam tâm tình nguyện ở lại Queen, chỉ là vì muốn nhìn thấy anh. Em sẵn sàng từ bỏ tất cả, chỉ cần anh để ý đến em, chẳng lẽ những gì em làm còn chưa đủ? Rốt cuộc anh muốn dạng phụ nữ như thế nào, tại sao em lại không được, hay tại vì em không xinh đẹp?"

Lòng tự trọng khi đối mặt với tình yêu mù quáng dường như bị vứt bỏ một cách hèn mọn, Trình Hi Ương là nhà thiết kế chính của tập đoàn Queen, là một trong những nhà thiết kế đứng đầu thế giới, bao nhiêu người muốn có được cô ta, thậm chí cả nơi như Milan đầy quyền lực trong giới thời trang cũng muốn sở hữu nhà thiết kế tài ba này. Nhưng, cô ta sẵn sàng ở lại Queen cũng bởi vì sự hiện hữu của hân.

Trầm Phi Yên núp ở sau ghế sofa tự nhiên thấy đồng cảm với cô gái tội nghiệp kia, cái tên đàn ông chết tiệt Hiên Viên Hoàng đúng thật là biết cách làm tổn thương trái tim phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tư Chất Làm Người Tình

Editor: Lôi

Trình Hi Ương dẹp bỏ lòng tự ái cầu xin tình yêu từ Hiên Viên Hoàng, nhưng thật ra vì cô không biết, phạm một người đàn ông không thương mình, thì ngay khi cô có là người con gái tốt nhất thế giới đi chăng nữa, hân cũng sẽ không để mắt đến cô dù chỉ một chút.

Không khí trở nên lúng túng, Trầm Phi Yên thật sự hối hận vì đã núp ở trong này. Hiện tại cô tự nhiên bị biến thành kẻ nghe lén, tựa hồ cả ngày hôm nay cũng làm nhiều chuyện lén lút lút.

"Cô nguyện ý làm cái gì là chuyện của cô, tôi cũng chưa từng đưa ra yêu cầu. Ở lại Queen cũng là chuyện của mình cô, không liên quan gì đến tôi."

Trầm Phi Yên co rúm lại, cảm thấy thương xót thay cho Trình Hi Ương, tên đàn ông này nổi tiếng là người máu lạnh vô tình, cho dù cô ta có chết vì hân, hân đều có thể nói là do một mình cô ta tự chuốc lấy.

Nước mắt tuôn xối xả giống như thủy triều tràn bờ trong trận vỡ đê, căn bản không cách nào kềm chế nổi thống khổ trong lòng, Trình Hi Ương lần đầu tiên vứt bỏ lòng tự trọng bắt cánh tay Hiên Viên Hoàng, ngược nhìn người đàn ông cao cao tại thượng trước mắt.

"Cho dù chuyện đó không liên quan đến anh, nhưng anh không nhận ra tâm tư của em sao? Em yêu anh, vẫn mãi yêu anh, từ lần đầu tiên gặp anh đã khiến em không thể khống chế được bản thân mà yêu anh."

Nét mặt Hiên Viên Hoàng vẫn lạnh lùng không chút biến đổi, đối với chuyện người khác nói yêu hân, làm hân cảm thấy thực buồn cười. Có ai từng hiểu, một câu "em yêu anh" được nói ra trong những lần hân gặp gỡ chơi bời đàn bà, giống như việc hân sở hữu nhiều ả tình nhân, mỗi người khi nhìn thấy hân cũng đều nói "em yêu anh", chẳng một chút giá trị.

"Cô yêu tôi là chuyện của cô, tôi có yêu cô hay không là chuyện của tôi, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, cô tuyệt đối không phải là người phụ nữ mà tôi cần." Lời nói vô tình thoát ra từ đôi môi lạnh lẽo, người đàn ông này trời sinh tính cách lạnh lùng, không màng đến ai. Ít khi nào có người khiến hân rung động, nhưng một khi nắm bắt được thứ tình cảm trân quý ấy, hân sẽ không buông tay.

Chuyện của Trầm Phi Yên làm hân vốn là người luôn bình tĩnh trở nên buồn bực và bấn loạn, hân rút cánh tay của mình ra, hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này. Đối với Trình Hi Ương, hân chỉ xem cô là đối tác của mình, vì Đoàn Trầm Phong hân mới biết đến cô ta, chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Người đàn ông tuyệt tình nhất tuyệt đối sẽ không có chuyện đi vỗ về trái tim đang rỉ máu của người khác, Hiên Viên Hoàng mở rộng bước chân xoay người rời đi. Trình Hi Ương lại một lần nữa nắm chặt cánh tay Hiên Viên Hoàng, mắt cô ta ngập nước, không thể nào ngừng van xin hân.

"Em tự nguyện làm tình nhân của anh, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh anh, như vậy cũng không được sao?" Tình yêu của Trình Hi Ương vốn mù quáng nay càng trở nên điên cuồng, thậm chí không tiếc bản thân mà cầu xin được làm tình nhân của Hiên Viên Hoàng.

Trầm Phi Yên ngơ ngác, vừa lúc nhìn thấy hai người đang giằng kéo, cô cảm thấy bội phục sự cố chấp của cô gái này. Đối với một người ngay cả hành động an ủi cũng chưa bao giờ làm, vậy mà cô ta lại muốn làm tình nhân của hân. Chẳng lẽ cô ta không biết, cả đời này sẽ bị phá hủy nếu thực sự làm như thế hay sao?

Hiên Viên Hoàng quay đầu lại, trong mắt dâng lên tia lạnh lẽo "Cô cảm thấy bản thân có tư cách làm tình nhân của tôi?"

Lời nói không chút khách khí như thanh đao nhọn đâm thẳng vào trái tim Trình Hi Ương, còn đối với Hiên Viên Hoàng mà nói thì nó bình thường đến mức như ăn một bữa cơm.

Khuôn mặt tái nhợt nhưng kiên quyết, Trình Hi Ương cắn đôi môi đầy đỏ mọng, khước mắt ruộm ruộm những giọt nước mắt tủi nhục, người phụ nữ hiện

đại như cô ta cũng có thể bất chấp tất cả vì tình yêu mà liều lĩnh.

Buồng lỏng cánh tay Hiền Viên Hoàng, ngón tay cô run rẩy, nhưng ý chí kiên định, chậm rãi kéo bộ lễ phục trên người xuống.

Hai bầu ngực mượt mà mềm mại nảy lên nảy xuống hết như những con chim tung cánh sau khi thoát khỏi gông cùm xiềng xích, thân thể trắng nõn nà trông giống pho tượng bạch ngọc được điêu gọt tinh xảo, những đường cong lồi lõm tôn lên dáng vóc mê người, không một chỗ nào không toát ra vẻ mê người.

Lễ phục rơi trên mặt đất, trên người Trình Hi Ương chỉ còn lại một chiếc quần lót viền ren sắc đen gợi cảm, thân thể lồ lộ không có bất kỳ thứ gì che chắn, hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Trầm Phi Yên giờ tay che miệng, kinh ngạc đến ngây người khi nhìn sự việc đang diễn ra trước mắt.

Lúc này, không thể trách Trình Hi Ương hạ tiện, chỉ có thể bội phục dũng khí của cô ta. Một cô gái có thể hy sinh bản thân, liều lĩnh, vứt bỏ tôn nghiêm, thậm chí vứt bỏ tất cả để tranh giành tình cảm của một người đàn ông, thật sự là rất hiếm.

Hiền Viên Hoàng đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, càng không nói gì, hần giống như những kẻ cao cao tại thượng trời sinh khí chất vương giả, làm cho người ta vĩnh viễn không thể với tới, nhưng lại hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Một bậc đế vương cao quý, ưu nhã, lãnh khốc, và vô cùng tàn nhẫn, lại chỉ vì một cô gái mà trở nên ân cần gần gũi.

Thân thể Trình Hi Ương run rẩy, ngón tay của cô càng run rẩy kịch liệt, nhưng vẫn kiên định bước tới trước mặt Hiền Viên Hoàng, giống như những cô gái nô lệ hèn mọn kéo tay hần đặt trước ngực mình.

"Như vậy em có tư cách làm người tình của anh chưa?" Cô ta ngửa đầu, ánh mắt ửng hồng ầng àng nước, nhưng quật cường quyết không chịu lùi.

Bàn tay to của Hiền Viên Hoàng chụp trên bộ ngực đầy đặn, khóe mắt lóe sáng khẽ nhìn lướt qua cánh cửa đang khép hờ.

Như có điều phải suy nghĩ, con người nhìn chăm chú người phụ nữ trước mắt, một giây sau hần túm thân thể Trình Hi Ương trực tiếp đẩy cô ta ngã rập trên mặt đất.

"Cô muốn làm tình nhân của tôi, tôi sẽ thành toàn cho cô, nhưng tôi muốn kiểm tra cô một chút xem cô có tư cách làm người của tôi hay không." Vẻ lãnh khốc trên gương mặt có vài phần dịu lại, khóe môi khẽ cong lên, nụ cười nhàn nhạt nhưng có chút hứng thú.

Lời này thấp lên một tia hi vọng tưởng chừng như đã tắt của Trình Hi Ương, làm cô ta lập tức nở nụ cười, cánh môi hồng nhuận chủ động hôn lên đôi môi lạnh như băng của Hiền Viên Hoàng.

Lối sống trước đây Trình Hi Ương tương đối phóng khoáng, nhưng từ khi gặp Hiền Viên Hoàng, cô ta luôn giữ mình trong sạch. Nụ hôn của Trình Hi Ương có chút lúng túng, ngón tay khẽ run rẩy cời nút áo của Hiền Viên Hoàng.

Cơ hội chỉ có một lần, nếu bỏ qua sẽ không bao giờ có lại được nữa, trong lòng cô ta hiểu được.

Để làm tình nhân, trước hết phải biết cách khơi gợi sự ham muốn của người đàn ông, nếu không tất cả cũng chỉ hoài công vô ích.

Trầm Phi Yên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mặt người đàn ông trên thảm Ba Tư, nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hần, đúng là cái tên không biết kiềm chế, chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Trong lòng dâng lên cảm giác chua xót cực kỳ khó chịu, thấy hần cùng người khác ở trước mặt mình làm ra những chuyện như vậy, cô giận muốn chạy ra ngoài ngay lập tức. Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua, dù sao hần là một kẻ đa tình, chẳng ai có thể trói buộc được hần, cô không là gì đối với hần, càng không có quyền mà đi bắt hai kẻ đang thông dâm kia.

Hiền Viên Hoàng hoàn toàn không nhúc nhích, chẳng qua là nằm tùy ý để tự cô ta trêu chọc hần.

Trình Hi Ương hôn môi Hiền Viên Hoàng, dần dần di chuyển xuống dưới, kéo quần áo của hần ra, rồi lại hôn trước khuôn ngực vạm vỡ của hần. Động tác hơi trúc trắc, thất lưng mềm mại như rắn nước, tay cô ta thẳng một đường hướng xuống dưới, ý đồ rất rõ ràng nhất, cô muốn cảm vật nóng bỏng không lồ của hần, dùng thân thể thỏa mãn hần.

"Tên biến thái chết tiệt..." Hung hăng chửi một tiếng, lúc này Trầm Phi Yên thật hi vọng Hiền Viên Hoàng có thể trở về bản chất lạnh lùng tàn nhẫn của hần, chứ không phải dễ dàng bị phụ nữ quyến rũ như vậy.

Ánh mắt Hiền Viên Hoàng khẽ chuyển động, nhìn về phía ghế sofa, cơ thể Trầm Phi Yên mạnh mẽ co rúm lại, không phải bị phát hiện chứ!

Trời ạ! Hần đang trừng mắt ngó thẳng đến đây, làm Trầm Phi Yên sợ đến mức hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi!?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Nơi Đây Tuyệt Đối Không Được

Editor: Lôi

Bị phát hiện rồi sao?

Đây rốt cuộc là đạo lý gì? Bị cưỡng hôn, sau đó bị hấn mắng nhieéc một trận rồi bỏ đi, không đuổi kịp hấn, lại không cẩn thận mà chứng kiến trực tiếp một cuộc XO kịch liệt, lúc chạy trốn “cầm nhầm” túi xách của người ta, hiện tại cô gặp phải báo ứng rồi. Lần XO trực tiếp này khoảng cách vô cùng gần, không chỉ có hình ảnh chất lượng tốt, ngay cả này vai nam chính cũng là người cùng mình hàng đêm triền miên.

Chờ đợi âm thanh của tiếng kéo khóa quần, Trầm Phi Yên nhắm chặt hai mắt không dám nhìn, nếu không cô nhất định xông ra ngoài mất.

Đừng, không được, cái tên tiện nam Hiên Viên Hoàng này! Trầm Phi Yên rửa thầm trong lòng cả trăm lần. Cho tới bây giờ cô mới hiểu câu nói “không cần phải mắng chửi, cũng khiến người cảm tức”, hấn không cho phép cô ra ngoài, vậy mà tùy tiện thân mật cùng người đàn bà khác, lại còn đang ở trước mặt cô trình diễn hình ảnh mà thiếu niên nhi đồng không nên xem.

Thế nhưng, không có âm thanh dây kéo quần, thay vào đó là tiếng mở cửa mạnh mẽ.

Trên mặt thảm, Trình Hi Ương sùng sốt kinh hô một tiếng, vội vàng kéo lễ phục che lại thân thể mình.

"Anh tới đây làm gì?" mặt cô ta đỏ bừng, toàn thân cũng đỏ giống hệt con tôm luộc, người này tại sao lại ở đây.

Đoàn Trầm Phong phùng phùng lửa giận, đôi mắt gầy đỏ ngầu như rồng phun lửa, trợn trừng nhìn Hiên Viên Hoàng.

"Tôi cứ nghĩ cậu chờ chúng tôi làm xong việc cũng không dám vào, thực tế thì ngược lại, sự chịu đựng của cậu cũng thật là tốt." Ưu nhã đứng dậy, hoàn toàn không có điểm ác ý, Hiên Viên Hoàng chỉnh đốn lại quần áo, chăm chọc nhìn thoáng qua Đoàn Trầm Phong.

Trầm Phi Yên thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, cũng may là hấn và cô ta không làm cái việc cảm đoán trẻ em đó. Lúc này cô mới hiểu Hiên Viên Hoàng là cố ý, hấn muốn khiêu khích Đoàn Trầm Phong, nguyên nhân không có gì lạ, từ đôi mắt của người đàn ông đó có thể nhìn thấy gã đối Trình Hi Ương thật lòng yêu thương.

Tình yêu tay ba thật phức tạp, thỉnh thoảng Hiên Viên Hoàng cũng biết làm chút chuyện tốt.

Khẽ mỉm cười, Trầm Phi Yên cười sung sướng, bộ dáng giống hệt con mèo nhỏ trộm được món đồ mà mình yêu thích.

Mặc dù Đoàn Trầm Phong vô cùng tức giận nhưng vẫn đủ bình tĩnh cởi áo khoác ngoài bao bọc lấy thân thể Trình Hi Ương.

Nét mặt Trình Hi Ương bộc lộ nhiều cung bậc cảm xúc, bối rối lẫn phức tạp đan xen vào nhau. Cho đến khi hơi thở của Đoàn Trầm Phong vẩn vít xung quanh cô, cô mới cảm thấy lòng tự trọng của mình được gã bảo toàn.

"Đây là mục đích của cậu sao?" Ngay cả khi biết Hiên Viên Hoàng vì muốn dẫn dụ gã ra mặt, nhưng hấn cũng không nên đối xử với cô một cách nhục nhã như vậy. Trong mắt gã, Trình Hi Ương là một cô gái tốt, vì sự nghiệp mà cố gắng, vì tình yêu lại càng nỗ lực. Hiên Viên Hoàng dám ở trước mặt gã làm cho thân thể cô trần truồng như vậy, khiến gã không cách nào kiềm chế cơn phản nộ của mình.

Ung dung nhìn thoáng qua Đoàn Trầm Phong "Bản thân không quản được người phụ nữ mình thích, khiến cô ta làm ra chuyện như vậy, cậu cảm thấy đây là lỗi của tôi sao?"

"Cậu thừa biết tôi ở bên ngoài, tại sao còn muốn tiếp tục?" Đoàn Trầm Phong phát điên, trợn mắt nhìn Hiên Viên Hoàng gào lên.

Cúi đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt đỏ bừng của Trình Hi Ương, khóe môi Hiên Viên Hoàng toát ra nụ cười tà ác "Ai mới là người quan tâm đến cô, nhìn rõ chưa, Trình Hi Ương? Cho dù hôm nay cô có bị tôi ăn thật, tôi cũng sẽ không thích người phụ nữ như cô đâu."

Người đàn ông này thật sự lạnh, lạnh đến thấu xương, tính tình xấu xa, thậm chí ngay cả sự quan tâm giữa người với người cũng không có dù chỉ một chút. Trình Hi Ương nhìn Hiên Viên Hoàng, mắt cô ngập tràn nước, thì ra khi không có tình yêu, người đàn ông này lạnh lùng và tàn khốc đến vậy.

Trình Hi Ương đã sớm biết Đoàn Trầm Phong thích mình, nhưng cô vẫn né tránh, không muốn tới gần, không muốn mở rộng lòng với gã, chỉ sợ trái tim có một ngày nào đó dao động không chừng.

"Em hiểu rồi, cảm ơn anh đã cho em một bài học đắt giá." Đôi mắt rung rung, sóng sánh những giọt nước mắt ẩn nhẫn tựa như nước biển lắng đọng lại mỗi tình đầu non nớt cùng đau đớn. Bị hấn tổn thương, cả đời cô cũng sẽ không quên, chẳng qua là cô không biết nên cảm tạ hấn vì bài học đau đớn này, hay là nên hận hấn vì quá tàn nhẫn vô tình.

"Không cần khách sáo." Hiền Viên Hoàng hoàn toàn không có một chút áy náy, ánh mắt của hắn khẽ dừng nơi góc tường, giống như đang nhìn một con chuột phá phách. Mà con chuột nhỏ này cũng hay thật, tất cả đều nhìn không sót một thứ gì, hắn thật muốn lập tức nhìn xem bộ dạng con chuột đó như thế nào.

Đoàn Trầm Phong còn muốn nói thêm, lại bị Trình Hi Ương kéo ống tay áo "Trầm Phong, đưa em về đi!"

Về mặt vô cùng mỗi mặt của Trình Hi Ương làm Đoàn Trầm Phong nuốt hết vào bụng những gì muốn nói. Hiền Viên Hoàng giải quyết việc vẫn luôn vô tình như vậy, thâm thúy sâu xa đến độ làm người khác không thể nào quên, lần này cũng không kiêng dè mà tôn thương cả Trình Hi Ương. Khi nghe cô gọi gã hai tiếng Trầm Phong mà không phải là Chủ tịch xa cách, khiến lòng gã dâng lên cảm giác ngọt ngào không tên.

Ôm lấy cơ thể người con gái, Đoàn Trầm Phong có chút oán hận hướng về phía Hiền Viên Hoàng nói "Đừng để tôi phát hiện ra cậu có người phụ nữ thật lòng yêu thương, nếu không tôi nhất định trả lại cho cậu những gì đã làm hôm nay, để cậu biết thế nào là đau khổ."

Nói xong liền đi Trình Hi Ương rời đi, Hiền Viên Hoàng chán nản nhu mày. Nếu là nói đau khổ, hiện tại hắn đã thống khổ lắm rồi.

Ai là người không tốt, tại sao hết lần này tới lần khác đều là Lôi Man Thiên? Hắn đối đãi với Lôi Man Thiên còn tốt hơn cả anh em ruột của hắn.

Sau khi bóng dáng Đàm Trầm Phong khuất dạng, Hiền Viên Hoàng mới từ từ chậm rãi đi về phía Sofa nơi góc phòng.

Trầm Phi Yên sợ hãi không biết phải làm gì, xem ra cô thật sự bị lộ rồi, hiện tại cô cảm thấy cả da đầu đều tê rần rần.

Cô phải như thế nào chống lại Hiền Viên Hoàng đây!

"Tự mình đi ra ngoài, hay là đợi ta lôi ngươi ra?" Âm thanh âm trầm, lạnh lẽo như một lưỡi kiếm sắc bén làm người ta run rẩy, Trầm Phi Yên bị dọa đến độ muốn đào hang động để tẩu thoát ngay tức khắc.

Cuối cùng, cả người cô run lẩy bẩy giống như một đứa trẻ phạm lỗi, từ phía sau ghế sofa đứng lên.

Trông mắt Hiền Viên Hoàng co rụt lại, dĩ nhiên hắn không hề nghĩ tới người đang trốn chui trốn nhủi lại là cô gái này. Đầu tóc cô rối tung, bộ váy lễ phục bị dính từng mảng bùn đất nhếch nhác, trong tay cầm một chiếc túi xách nam kim cương nhỏ gọn tinh xảo, trông bộ dạng hết sức chật vật.

Cúi gằm mặt, Trầm Phi Yên không dám nhìn Hiền Viên Hoàng, chuyện trước đó còn chưa giải quyết xong, lại phát sinh thêm chuyện rắc rối như vậy nữa, làm cô thật không biết phải làm sao đối mặt với hắn.

"Em làm gì ở đây?" Vừa nói hắn vừa vươn hai cánh tay mạnh mẽ xách cô từ trong ghế sofa ra, đúng lúc ánh đèn chiếu sáng gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn nhưng lấm lem của người con gái.

Trầm Phi Yên đứng là nhất gan vô cùng, hiện tại người trong cuộc không xấu hổ, cô thì ngược lại, xấu hổ đến đỏ mặt lúng túng. Trong đầu cô đang ngập tràn những hình ảnh kích thích vừa rồi, nó cứ bay qua bay lại trước mắt hại cô có đôi chút rạo rục.

"Tôi..." Lôi còn chưa nói hết, Hiền Viên Hoàng mạnh bạo kéo cả bộ lễ phục của Trầm Phi Yên xuống, khiến cô kinh ngạc đến ngây người lập tức ngừng đầu. Không thể nào! Bây giờ hắn định làm gì, chẳng lẽ mới vừa rồi hắn thật sự bị khiêu khích lòng ham muốn, cho nên bây giờ muốn cùng cô tiến hành chuyện đang đang dở đó?

Lùi về sau hai bước, Trầm Phi Yên liều mạng túm lấy y phục của mình "Lúc này, tôi thật sự không nhìn thấy, không nghe thấy gì hết. Xin anh, ở chỗ này tuyệt đối không được!"

Ngón tay hắn chọt khựng lại, hắn thật có ý nghĩ muốn bóp chết cô gái đang kích động này mà.

"À, nói như vậy, em đã nhìn rất rõ và nghe cũng rất rõ." Ánh mắt hắn sắc bén nhìn chằm chằm vào cô, không cho cô né tránh. Cô gái này, cái gì cũng đều nhìn và nghe thấy hết, bây giờ lại còn tưởng rằng hắn sẽ ra tay với cô, thật đúng là Trầm Phi Yên.

Cô nghĩ hắn là loại gì chứ, ngửa được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Người Phụ Nữ Gian Xảo

Editor: Vũ

Trầm Phi Yên cảm thấy mình như là con thỏ đang bị sư tử đe dọa tới, không có được một chút năng lực phản kháng, lại thêm tình huống hiện tại cũng khiến cô khó có thể mở miệng. Dù có đánh chết cũng không thể tin dùng được, ánh mắt cô có chút lay động, nhưng lại rất khẳng định mà nói: "Cái gì

cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa nghe, cũng không làm cái gì hết!"

Ngón tay lạnh lẽo trên mặt Trầm Phi yên từ từ trượt xuống phía trên môi, Hiền Viên Hoàng mỉm cười nhưng ánh mắt lại bắn ra tia sát khí: "Em nghĩ tôi tin được lời nói dối như vậy sao?"

Đúng rồi, cô ở trong phòng này lâu như vậy, không dễ phát hiện ra thì chỉ có quỷ, muốn dối gạt cũng không được. Sự tình rõ ràng như vậy, nói dối ai mà tin cho được.

Quần, cô chỉ là muốn bảo vệ mình thôi, nhưng dám chắc là người đàn ông này sẽ không tha cho cô rồi.

Ánh mắt lạnh lẽo cùng với ngón tay hằn đang đặt trên môi cô làm cô cảm thấy rợn hết cả người, cuối cùng, Trầm Phi Yên ngẩng đầu, không quan tâm đến mọi việc nói: "Tôi cái gì cũng đều thấy rõ ràng, mỹ nữ kia có thân hình đặc biệt hơn người,

Tôi nghĩ anh cũng quá đáng lắm, nếu không thích thì nói thẳng, cần gì phải sỉ nhục cô ấy như vậy, một cô gái đã coi đồ mình ra rồi còn có thể mặc vào được sao? Cô ấy cũng có tự trọng, huống chi lại còn là một người xuất sắc, cao ngạo như vậy nữa, anh không nên quá vô cảm trước cảm nhận của người khác như vậy, chúng tôi đều là phụ nữ, tôi cảm thấy cô ấy vì thích một người như anh mà làm chuyện vừa rồi thì thật quá xót xa."

Nói một mạch không dừng lại, Trầm Phi Yên đem tất cả những lời muốn nói nói hết ra một lượt. Nói xong cũng có chút hối hận, nhưng sao cô lại cảm thấy càng ngày càng lạnh vậy?

"Hôm nay tôi mới biết em cũng mạnh miệng thật đấy, dám dạy dỗ cả tôi?" Ngón tay khê dùng lực, Trầm Phi Yên đau đến suýt chút nữa bật tiếng.

Trên cánh tay ửng hồng một mảng, người đàn ông này sẽ làm thật, nắm chặt vào vết thương của cô.

"Đau..." Trầm Phi Yên muốn rút tay lại ngay nhưng sức lực không đủ, không phải là đối thủ của Hiền Viên Hoàng nên chỉ có thể để mặc cho hắn nắm chặt vết thương của mình.

"Hừm..." Bàn tay dùng lực mạnh, roẹt một tiếng, đau đến mức Trầm Phi Yên hét toáng lên.

"Anh, anh muốn làm gì, ở chỗ này không được, không nên." Cô hoảng sợ, dùng sức cố kéo lại phần y phục bị Hiền Viên Hoàng xé rách, lấy chứng mà che đi thân thể của mình.

Tuy cái gì cũng bị thấy hết rồi, nhưng quần áo bị lột sạch ở chỗ này khiến cô vô cùng khó chịu, y như cô là một Trinh Hi Ương thứ hai vậy.

"Im lặng!" Lạnh lùng nhìn qua Trầm Phi Yên, Hiền Viên Hoàng cảm thấy thật tức giận, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào đầu gối của cô. Vết thương chỗ đó đang chảy máu, tuy là xước một ít da, thế nhưng vẫn là có máu chảy ra.

Không nỡ nhìn đến đôi chân thâm thương của cô, nhưng khi nhìn đến cánh tay chỗ xanh chỗ tím, trong lòng Hiền Viên Hoàng dâng lên một cơn tức giận. Cô dám nghĩ là hắn đang bắt nạt cô, hắn thực sự không biết mình trở thành người như vậy từ bao giờ.

Càng xem xét vết thương, sắc mặt của Hiền Viên Hoàng càng trở nên khó coi, ánh mắt cũng trầm lại, nhìn cứ y như muốn giết người. Trầm Phi Yên thấy vậy liền sợ hãi không biết tên kia có nổi cơn lên bóp chết cô không?

"Sao không băng bó lại, em là heo không có tay phải không?" Lừa giận bộc phát, Hiền Viên Hoàng lạnh lùng nhìn cô.

Thực sự là oan mà, bị như vậy cô cũng không muốn chút nào.

"Không phải là tôi không có tay, tôi đi tìm anh, nhưng anh lại đi nhanh quá tôi theo không kịp. Nghĩ rằng sẽ tìm một chỗ để xử lý, ai ngờ gặp phải chuyện này, bị như vậy, anh tưởng tôi muốn làm chắc?" Tròng mắt ngân ngấn nước, Trầm Phi Yên bây giờ mới cảm thấy chỗ bị thương đau nhức, đau đến nổi chảy cả nước mắt.

Cơn tức giận của hắn dần tan biến sau khi nghe Trầm Phi Yên nói ra lý do, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Người phụ nữ của hắn không ở cùng với Lôi Man Thiên mà thật ra là đang đi tìm hắn.

"Tìm tôi làm cái gì, không phải em cũng có tình nhân hay sao?" Cố ý dò hỏi, Hiền Viên Hoàng làm mặt phụng phịu, nhưng trong mắt Trầm Phi Yên lại biến thành tức giận.

Lau đi nước mắt, Trầm Phi Yên đang âm thầm phi nhổ bản thân mình. Trinh Hi Ương kia vừa mới rời khỏi đây trong nước mắt nhục nhã, bây giờ cô thấy mình cũng sắp giống vậy rồi. Người đàn ông này lạnh lùng vô cảm, chắc chắn sẽ cười nhạo những điều cô vừa nói. Nghĩ đến cảnh bị thảm sắp xảy đến với mình, Trầm Phi Yên nghẹn ngào nói: "Anh nói là trừ phi anh chết đi, còn không tôi cũng không được rời khỏi anh còn gì?... Tôi là đang nghiêm túc thực hiện cam kết nha...."

Vốn nghĩ rằng Trầm Phi Yên sẽ hỏi về người phụ nữ lúc này hay về chuyện lúc này, thế mà không ngờ cô lại nhắc tới lời hứa đó.

Hiền Viên Hoàng cứng người lại, hắng giọng, tức giận nhìn Trầm Phi Yên, đối với người này, hắn không có khả năng chống lại được cô.

Trầm Phi Yên ở trên phương diện khác thì có chút mưu mẹo, nhưng về mặt tình yêu thì mờ mịt vô cùng.

"Vì hứa hẹn rồi nên em mới đi tìm tôi. Hừm, được lắm, Trầm Phi Yên"

"À..." Trầm Phi Yên nghẹn không thốt nên lời, chỉ có thể cúi đầu len lén lau nước mắt, bất mãn thì thầm: "Đau quá, vết thương đau quá đi..."

Nhắc nhở một chút! Hiện tại miễn bàn tới chuyện tình yêu gì đó đi, Trầm Phi Yên không muốn dù chỉ một chút nào ở trong cái tình huống này mà nói đến chuyện như vậy, đang trong tình trạng khỏa thân mà đi nói chuyện với người ta, như vậy cũng chật vật quá đi.

Nhìn chằm chằm vào vết thương trên đùi Trầm Phi Yên, Hiền Viên Hoàng liền lấy áo khoác choàng quanh người cô, rồi ôm lấy Trầm Phi Yên đi.

Trầm Phi Yên nắm chặt quần áo của mình, trong lòng vui mừng nhảy nhót. Cứ như vậy mà đi, có phải hiểu lầm lúc trước tiêu tan rồi không, cô lại có thể bình an, không có xảy ra chuyện gì.

Được Hiền Viên Hoàng ôm thật ấm áp, không giống như con người lạnh lùng của hắn, như vậy thật khiến Trầm Phi Yên an tâm. Cuối cùng cũng có thể đi xử lý vết thương, trời ơi cô nhừ từ hết cả người rồi.

Trong tay cô còn giữ cái bóp bằng hạt xoàn, nhưng cô sợ Hiền Viên Hoàng phát hiện ra, tới lúc đó thì tha hồ mà giải thích. Cùng đường rồi, cô chỉ còn cách cầm theo cái bóp, khi nào có tin ai muốn nhận lại, lúc đó tự cô sẽ đưa qua.

Trong bóng tối, một nam một nữ đang đứng sòng vai nhau.

"Tiện nhân, đã vậy còn là một đứa trộm cắp." Phương Xuân Ý dậm chân, vô cùng muốn chạy tới đó giật lại cái bóp. Đó là cái bóp bà ta thích nhất, đặt làm từ hàng triệu viên kim cương, mất bao nhiêu năm mới tích góp được nó, còn phải chờ đợi người chế tác hoàn thành, mất cả đồng thời gian. Bà không nghĩ là Hiền Viên Hoàng lại đi rình coi chung với cô ta, thậm chí còn lấy trộm bóp của bà.

"Người phụ nữ này sao lại ở cùng con trai của em, không biết lai lịch thế nào?" Người đàn ông to cao nhưng hói đầu chen vào, lộ ra ánh mắt hung ác, nham hiểm.

Phương Xuân Ý dựa vào người của hắn ta, đây dựa nói: "Em làm sao biết được, nhưng con bé đó công nhận là đẹp thật!"

Người đàn ông dậm răng cười, bàn tay đặt lên hông vuốt ve Phương Xuân Ý, nhưng ánh mắt lại vô cùng dữ tợn: "Cô ta phải chết, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, đến lúc đó, người chết sẽ là chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Không Cho Tôi Uống Rượu, Tôi Sẽ Ăn Anh

Sau khi đến bệnh viện xác định chỉ là bị thương ngoài da, Hiền Viên Hoàng lập tức mang Trầm Phi Yên trở lại biệt thự.

Tuy chỉ là bị thương nhẹ nhưng cũng rất đau, bác sĩ khuyên cô nên uống một chút rượu đỏ trước khi đi ngủ để hỗ trợ an thần.

Trầm Phi Yên cảm thấy vui vẻ trong lòng, không bị trách lỗi, rượu mới vừa hớp một miếng, chân cô đột nhiên đau nhức dữ dội

"Đau quá..." Vết thương trên chân tấy lên đau nhức, Trầm Phi Yên cắn răng nằm vật ra trên ghế salon đỏ mớ hôi lạnh.

"Em làm sao vậy?" Hiền Viên Hoàng từ phòng tắm đi ra thì thấy Trầm Phi Yên đang nằm trên ghế ôm chân đau, trong lòng tràn đầy thắc mắc. Không xảy ra chuyện gì, vậy thế này là thế nào?

Mất cả nửa ngày để hồi phục tinh thần, Trầm Phi Yên có chút mất mát nói: "Hôm nay tôi phải đến buổi dạ tiệc để gặp gặp được rồi, nhưng giờ lại bị thương. Tôi biết ăn nói với Lưu Lam thế nào đây, hai tháng nay tôi cũng không có đi làm gì, cứ tiếp tục như vậy chắc thất nghiệp mất."

Nếu không phải sợ cô ở nhà sinh buồn chán, Hiền Viên Hoàng tuyệt đối không cho cô đi làm, đàn ông bên ngoài bây giờ đều là sói cả, không nên ra ngoài làm gì. Phụ nữ thì nên ở nhà nuôi con, chăm sóc chồng thì hơn.

Ngồi phịch xuống giường, Trầm Phi Yên tỏ vẻ oán giận: "Tôi không cần anh nuôi, tự mình tôi cũng có thể nuôi bản thân được, vấn đề ở đây là làm sao ăn nói với tổng giám đốc của tôi kia, từ khi tới Hồng Kông đến giờ?"

Nghĩ đến đây, Trầm Phi Yên thở mạnh, đều là do người đàn ông này gây nên. Nếu không phải tại hắn thì giờ này cô đang ở trong phòng làm việc gần máy điều hòa, cùng mọi người nỗ lực phấn đấu. Thế nhưng bây giờ, cô hoàn toàn không có bất kỳ thành tựu nào, đã vậy còn làm liên lụy đến Lưu Lam.

Giận dữ trừng mắt với Hiền Viên Hoàng, cô cầm lấy chai rượu vang tự rót ỉnh một ly.

Ánh mắt Trầm Phi Yên nhìn Hiền Viên Hoàng vì kích động mà trở nên sắc bén, bộ dạng này của cô khiến hắn cảm thấy không dễ chịu chút nào. Hắn đã

sai người điều tra chuyện trước đây của cô, mấy ngày nữa sẽ có tin tức. Người phụ nữ này rốt cuộc là làm thế nào mà có thể ở Mỹ chừng đó năm, còn quan hệ với người đàn ông kia là thế nào?

Trong lúc Hiên Viên Hoàng suy tư, Trầm Phi Yên đã uống hết hơn phân nửa ly rượu vang, chỉ còn chừa lại chút ít.

Thấy vậy, Hiên Viên Hoàng giơ tay đoạt lấy ly rượu trong tay cô, có chút bất ngờ. Người phụ nữ này chưa bao giờ hấn thấy cô uống rượu, hóa ra cô uống rượu lại trông như vậy.

"Đưa rượu cho tôi... đưa đây... tôi muốn hát nữa cơ..." Tay giơ lên muốn lấy lại ly rượu, gương mặt vì uống rượu mà hồng lên như trái vải vừa bóc vỏ, trắng hồng xen lẫn đỏ tươi đầy quyến rũ.

"Không cho phép uống!" Trong chớp mắt, chai rượu vang đã được đem đi.

"Xấu xa, ác ma, đưa rượu đây!" Người phụ nữ say rượu toát lên một mùi hương ngọt ngào của rượu vang, phảng phất vị thanh khiết.

Hiên Viên Hoàng bất động, tùy ý để cho Trầm Phi Yên vuốt ve lồng ngực hấn nhưng tuyệt đối không đưa rượu cho cô nữa. Nghiện rượu, hấn ghét nhất là phụ nữ say rượu.

Trầm Phi Yên đầu óc hỗn loạn, bây giờ tình hình cô như đứa trẻ, cứ chấp nhất muốn có được thứ mà mình không có được. Đụng vậy mà hấn vẫn đứng yên, cô bắt đầu chuyển qua cắn, thân thể mềm mại vờn quanh giống như một con mèo nhỏ. Đang tiếp tục cắn xé, bỗng nhiên cô ngã nhào vào trong lòng Hiên Viên Hoàng, cả người ngã ra trông thật ngớ ngẩn, nhưng phong tình thì tỏa ra vô biên.

"Ác ma, anh không cho tôi uống rượu, tôi sẽ ăn anh. Hừm..." Cái mũi nhỏ nhắn lại, Trầm Phi Yên đưa hai tay về phía trước ra lệnh thị uy, tóc dài thì nhau rũ xuống, vài cọng roi trên cổ Hiên Viên Hoàng, một dòng điện lập tức xẹt qua.

"Tôi không cho em uống nữa, nhưng tôi thật muốn xem em làm sao mà ăn tôi đấy!" Đôi môi mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt đen đầy thâm tình, tất cả khiến cho Trầm Phi Yên đang ngồi trong lòng Hiên Viên Hoàng ngẩn cả người.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai của Hiên Viên Hoàng đến chảy nước bọt, Trầm Phi Yên hi hi cười không ngớt, nhìn cô như là con mèo con đang lén lút vậy.

"Ha ha... vậy tôi ăn anh..." Nói xong cả người nhào vào Hiên Viên Hoàng, dùng sức cắn cắn môi hấn. Nhìn dáng vẻ của cô thì thấy cô đang ăn thật ngon, cứ như là đang ăn kem vậy.

Cắn cắn, gặm gặm, cuối cùng lại khiến cho người nào tức giận. Vẫn còn muốn hôn kiểu này nữa sao? Rõ ràng là như đã thú đang cắn xé, Hiên Viên Hoàng có cảm giác môi hấn bị Trầm Phi Yên cắn chảy máu.

"Đây chính là do em muốn đấy, tôi còn nghĩ phải cho em nghỉ ngơi khỏe một chút, có chuyện gì thì đừng trách tôi không khách khí!" Trong mắt phát ra một tia hung dữ, Hiên Viên Hoàng lấy tay kéo Trầm Phi Yên xuống, dùng chính người hấn chặn lại thân thể đang giãy dụa của cô, nhưng cũng rất cẩn thận né những vết thương kia.

Trầm Phi Yên bị choáng ngợp, con người mộng lung nhìn mơ hồ phía trước, môi hồng nhẹ nhàng liếm quanh, dường như còn chưa ăn đủ, nét cười cong cong giống như một đóa sen tinh khiết vừa nở rộ. Về quyến rũ đơn giản như vậy, cùng tia nắng xung quanh kết hợp lại mang theo một chút mơ hồ nhưng đáng yêu.

"Ăn có ngon không?" Hiên Viên Hoàng nhìn người phụ nữ trong lòng, ánh mắt hấn bắt đầu trở nên cuồng nhiệt, nóng bỏng như thiêu đốt, từ từ hôn nhẹ xuống.

Trầm Phi Yên hai má hồng hồng, ánh mắt trong veo vẻ rất vui thích: "Ăn rất ngon, ngon... Muốn nữa cơ..." Cô có chút bất mãn, đang ăn ngon mà, tại sao lại bị cắt ngang như vậy?

"Tôi sẽ cho em đồ ăn ngon hơn, nhưng phải phối hợp với tôi, được không?" Hướng dẫn từng bước một, Hiên Viên Hoàng lúc này giống như sói gian xảo, lời nói ra nửa như mệnh lệnh, nửa như hướng dẫn.

Trầm Phi Yên gật gù đầu, những lọn tóc đen cũng dập dờn theo từng cử động. Có đồ ăn ngon, tất nhiên là cô muốn.

Bây giờ Hiên Viên Hoàng đã biết cô không còn tỉnh táo sau khi uống nhiều rượu, Món ngon như vậy, hấn không thể nào không chế mình được, nếu đã không khống chế được, vậy thì nên thuận theo thôi.

Làn môi nóng bỏng để lại những dấu vết của nó, từng chút một thiêu đốt cơ thể Trầm Phi Yên. Từ chiếc cổ tao nhã, chuyển dần xuống bờ vai xinh đẹp, uyển chuyển trượt xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại trước ngực cô.

"Uhm..." Chất cồn trong cơ thể Trầm Phi Yên phát tác cùng với những nụ hôn nóng bỏng kết hợp, càng lúc càng nóng rực khiến cho cô cảm thấy cả người khô nóng, bàn tay không an phận bắt đầu cời quần áo của mình.

"Nóng...nóng quá... quần áo..." Đôi tay trắng nõn kéo nhẹ quần áo của mình, nhưng cô mơ mơ màng màng mãi cũng không cởi xong.

Hiên Viên Hoàng nhìn dáng vẻ ngây thơ nhưng cũng ngu ngốc một cách đáng yêu kia, không kiềm chế được mà cưng chiều hôn cô, giọng nói đầy từ tính, trầm thấp, âm áp: "Tôi cởi giúp em."

Trầm Phi Yên mơ hồ nhìn hắn, cô khò khạo cười: "Tốt, anh cời ra giúp tôi."

Quần, nếu Trầm Phi Yên biết được mình đem sỏi sỏi biến thành người tốt, nhất định cô sẽ cười nhạo sự ngốc nghếch của mình, đi tạt sạt ngay lập tức. Thực sự là ngu ngốc mà! Cô ít uống rượu, tất nhiên sẽ nhanh chóng không khống chế được tình hình. Cuối cùng chỉ có thể tự mình xác nhận sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Cái Gì Chạm Vào (H)

Editor: Vũ

Đôi mắt mơ màng, khuôn mặt đỏ ửng như hoa đào tháng Tư, vẻ ngượng ngùng không che giấu được sự quyến rũ.

"Vì sao lại giúp tôi cời đồ,...." Trầm Phi Yên không an phận, tay nắm lấy áo Hiên Viên Hoàng, ánh mắt xinh đẹp nhìn hắn: "Tôi cũng giúp anh cời...." Miệng nói, tay Trầm Phi Yên kéo áo choàng tắm của Hiên Viên Hoàng xuống.

Trầm Phi Yên say khướt thế này trông rất khả ái, Hiên Viên Hoàng nằm im trên giường, để cô tùy ý cời áo choàng của hắn.

Tìm tìm cả nửa ngày cũng không thấy cúc áo, Trầm Phi Yên lơ mơ nhìn hắn có chút tức giận. Hai tay cô nắm lấy cổ áo Hiên Viên Hoàng kéo một đường, áo choàng tắm rơi xuống một nửa lộ ra lồng ngực trắng kiện của Hiên Viên Hoàng.

Rất can đảm, ánh mắt đen sắc bén của Hiên Viên Hoàng thích thú quan sát Trầm Phi Yên.

Giống như một loại bản năng, Trầm Phi Yên nằm ở trên người của Hiên Viên Hoàng, hàm răng khê cắn nhẹ quả mai hồng, không dám dùng sức, không giống như vẻ thô bạo lúc này.

Từng đợt sóng điện chạy khắp người Hiên Viên Hoàng khiến mỗi tế bào trong người hắn nhộn nhạo hết cả lên. Bên tai có một cảm giác ngứa ran, nó như môi lửa bắt đầu công kích khiến cho Hiên Viên Hoàng không nhịn được rên lên một tiếng.

Một bộ phận nào đó đã bắt đầu có phản ứng làm cho hơi thở hắn trở nên dồn dập hơn, ánh mắt càng lúc càng đen thẫm.

Trầm Phi Yên mãi mê vui đùa đột nhiên cảm thấy có cái gì đó chạm vào mông của cô khiến cô hết sức khó chịu. Tay Trầm Phi Yên quờ quạng đông tây, gương mặt trở nên kinh ngạc. Rất nóng, cứng nhưng cũng có chút mềm mại. Cái thứ quấy nhiễu này, Trầm Phi Yên khó chịu lắm bèn: "Thật khó chịu, anh lấy cái gì đụng vào người tôi, vứt ra ngay..."

Sặc, Hiên Viên Hoàng muốn phá lên cười, vứt đi, không hiểu sao cái này mà Phi Yên cũng nghĩ ra được.

Tay của Trầm Phi Yên kéo ra càng mạnh hơn, Hiên Viên Hoàng bắt đầu đỏ mặt hơi lạnh, cảm thấy mình đúng là mua dây buộc mình, đau nha.

Hắn gờ tay ngăn Trầm Phi Yên đang có hành động nhỏ củ cái lại, trên người hắn thấm đẫm mồ hôi, yết hầu khô khát bất thường. Không ngờ Trầm Phi Yên lại chơi như vậy, nếu tiếp tục hắn xác định là chết thảm rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng bất mãn: "Đừng cản tôi, vật này dám đụng vào tôi."

"Nếu như không lấy được, em tức giận vậy sao?" Hiên Viên Hoàng cười ái muội, dục hỏa trong mắt bắt đầu bùng lên mãnh liệt.

Không hiểu điều vừa rồi có nghĩa là gì, Trầm Phi Yên ngây ngốc cười, một tay vẫn còn chưa rời khỏi Hiên Viên Hoàng.

Cảm giác kia đang thiêu đốt khiến Hiên Viên Hoàng nghĩ mình đã tới cực hạn, chơi đùa kiểu vậy, rõ ràng là đang châm lửa khiêu khích.

"Vẫn chưa hiểu, tôi sẽ làm cho em hiểu!" Biến khách thành chủ, Hiên Viên Hoàng nhanh chóng đem Trầm Phi Yên đặt xuống dưới thân, toàn thân hắn căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn cô.

Những nụ hôn nóng bỏng, tham lam hạ xuống, Hiên Viên Hoàng làm chủ tất cả, có điều Trầm Phi Yên đang say rồi, hắn cũng không muốn ép cô quá.

Môi lưỡi hai người cứ quấn quýt lấy nhau, tuy hai mà một, ai cũng nỗ lực lấn chiếm đối phương. Nhiều lần Trầm Phi Yên nổi hứng, người xui xẻo lãnh hết tất nhiên là Hiên Viên Hoàng, môi, lưỡi của hắn đều bị Trầm Phi Yên cắn chặt máu.

"..." Hiên Viên Hoàng không nhịn nổi bị bạo lực thêm lần nữa, nổi giận, người phụ nữ này đang hôn hay cắn xé hắn vậy? Hắn thật nghi ngờ không biết người này có phải là đang say rượu không, miệng hắn vậy mà bị cắn tới vài chỗ.

Trầm Phi Yên đang rất tập trung tinh thần, cô căn bản không biết là mình đang cắn người, vẫn nỗ lực tập trung. Bất lấy cổ tay Hiên Viên Hoàng cắn một phát thật mạnh, nhưng theo nhận định của cô đó chỉ là một dấu hôn môi.

Con đau nhức từ cổ tay rần rần truyền đến, Hiên Viên Hoàng áp lấy Trầm Phi Yên thật gắt gao, hân tuyện đối không để cho cô một cơ hội nhúc nhích nào nữa. Cúi đầu nhìn mấy vết đỏ trên ngực, trên cổ, hân cảm thấy ngày mai thật mất mặt khi gặp người ngoài.

"Đừng nhúc nhích!" Hiên Viên Hoàng hung dữ ra lệnh, trợn mắt nhìn Trầm Phi Yên.

Cô yên lặng, đây là đang bị trách đúng không? Ngay sau đó là tiếng khóc của Trầm Phi Yên, đôi mắt bắt đầu đầm nước hồng lên. Đây chính xác là bộ dạng của một người bị chông ngược đãi, biểu hiện cứ như là một con chó nhỏ bị vút bỏ.

Một cảm giác tội lỗi ập đến khiến Hiên Viên Hoàng hấp tấp: "Khóc cái gì, tôi có làm gì em đâu?"

"Huuuuuu... Anh xấu xa, hung dữ... Người xấu... là người xấu..." Trầm Phi Yên gơ bàn tay nhỏ bé không bị nắm giữ đánh vào người Hiên Viên Hoàng, nhìn kiểu gì cũng giống như một con mèo nhõng nhẽo.

Hiên Viên Hoàng không còn cách nào khác, đành phải hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn đang khóc lớn, trần trọc mút lấy, người ở dưới thân cũng đang bị hôn đến thất điên bát đảo, quên hân kêu khóc om sòm.

Hơi men nồng nặc như đang muốn thúc giục, hai người quấn lấy nhau tạo ra cảnh ái muội. Bàn tay Hiên Viên Hoàng thành thạo cởi sạch quần áo của Trầm Phi Yên. Xem ra nói chuyện bình thường với phụ nữ là sai lầm, muốn phụ nữ yên tĩnh thì nên mạnh tay thì hơn.

Từng nụ hôn nồng nhiệt lần lượt rơi trên thân thể ngọc ngà của Trầm Phi Yên, cái nóng bên trong cơ thể cô càng lúc càng cuộn cuộn dâng lên. Hô hấp dần trở nên khó khăn, cả người choáng váng khó có thể đứng dậy.

Hôn người đàn ông này khiến Trầm Phi Yên cảm thấy cái nóng trong người được giảm bớt, càng làm cho cô không nhịn được mà lưu luyến sự dễ chịu đó. Hai tay cô vòng qua cổ Hiên Viên Hoàng, đôi chân thon dài cuốn lấy hông hân, cô nghĩ rằng như thế thì sẽ dễ dàng tẩy sạch cái nóng khó chịu trong người.

Nhẹ nhàng, mềm mại, giống như là được tạo ra chỉ để dành riêng cho hân. Chỗ nào đó trên thân thể đang điên cuồng không cách nào khống chế, sắp có được nhưng lại như vuột mất.

"Ừ..." Tinh tế, rõ ràng như vậy càng làm cho lửa nóng trong người Hiên Viên Hoàng bốc lên mãnh liệt.

Khi ngón tay xác định được cô đã có thể dung nạp được phần thân thể của mình, hân mới mạnh mẽ tiến vào, dùng sức đi sâu vào cơ thể cô.

"A..." Cảm giác thật khó chịu làm Trầm Phi Yên ra sức bài xích cái kia, hai tay không yên ổn mà đẩy Hiên Viên Hoàng ra.

"Sẽ nhanh tốt thôi..." Hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể Hiên Viên Hoàng càng đi sâu vào trong, đâm vào rút ra cọ rủa tận vào bên trong chỗ sâu nhất của cô.

"A..." Thất lưng cong lại, trong lòng cô cảm thấy luống cuống, lo lắng nhưng cũng thoải mái lạ thường.

Trầm Phi Yên chủ động ôm chặt lấy thất lưng Hiên Viên Hoàng, chủ động phối hợp với hân khiến ạnh thú càng ngày càng dưng mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ai Chảy Nước Miếng?

Editor: Vũ

Cả một đêm, cô chủ động quấn lấy hân, cứ mãi lần lượt dây dưa.

Có người chủ động, Hiên Viên Hoàng chắc chắn sẽ không từ chối, nhất là đối với cô. Sau mỗi lần thăng hoa, bọn họ ôm nhau thở dốc. Hai người cứ mãi luyến tiếc dư vị thăng hoa mà quấn lấy nhau không ngớt, dường như không biết mệt mỏi là gì.

Căn phòng tràn ngập không khí mờ ảo, hai thân hình hòa hợp tuyệt vời trong cả thể xác lẫn tinh thần, vừa cuồng loạn nhưng cũng rất dịu dàng.

Ánh trăng mờ soi bóng, tiếng thở gấp lâu lâu lại vang lên làm gián đoạn màn đêm yên tĩnh.

Đầu đau, thân thể cũng ê ẩm, trở mình thì đau toàn thân, nằm yên không nhúc nhích thì đau đầu. Tóm lại là không có chỗ nào không đau.

“Đau chết mất!” Ôm lấy đầu, Trầm Phi Yên mơ mơ màng màng mở mắt ra, điều đầu tiên thấy được là đôi mắt đầy ý cười của Hiên Viên Hoàng, tiếp theo sau là những dấu vết đỏ ửng thấp thoáng trên da thịt.

“Tỉnh rồi sao?” Hần cười gian manh khiến Trầm Phi Yên cảm thấy nổi da gà, nhanh chóng kéo chăn trùm lên, rịt cả người lại. Nhưng ngay sau đó, cô cứng người lại, nhìn trần trời vào cơ thể vừa mới lộ ra của Hiên Viên Hoàng.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cảm thấy vô cùng kỳ quái, những vết kia nhìn cứ như là đã thú cầu ngắt mà ra.

“Tôi qua anh ở cùng đã thú sao?” Trầm Phi Yên nhanh miệng nói ra điều suy nghĩ trong lòng.

Mắt chớp chớp vài cái, khuôn mặt Hiên Viên Hoàng đột nhiên hung dữ: “Đứng, là tôi hôm qua tôi ở cùng với đã thú đấy, đã vậy, đó còn là một con mèo hoang móng vuốt sắc nhọn, ngay cả răng miệng cũng dễ dàng làm cho người khác mất hồn!”

Trầm Phi Yên nhú mày, ngơ ngác ngồi trên giường, tong đầu dần hiện lên một màn của ngày hôm qua. Cô giống như đã dùng răng mình mà cắn hấn, nhìn những vết đỏ kia, đó rõ ràng là vết móng tay, cô nhìn lại tay mình, trên đó còn lưu lại vài đường tơ máu.

Hiên Viên Hoàng cười như không cười, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Giờ mới biết sao, hôm qua tôi đã cùng con mèo nhỏ đã xảy ra chuyện gì?”

Tay cô lập tức rụt vào trong chăn, mơ hồ lắc đầu. Bây giờ có đánh chết cô, cô cũng không nhận người hôm qua là mình.

Tiếng khớp ngón tay răng rắc vang lên, Hiên Viên Hoàng lạnh giọng: “Thật là không nhớ gì sao? Có muốn tôi dạy em cách nhớ lại không? Cả người tôi xanh tím thế này, có muốn biết làm sao mà có được không?”

Nụ cười như ác ma, khí thế hắc ám như vậy khiến Trầm Phi Yên không dám nhúc nhích. Đừng nói là hấn muốn phạt cô, ngay cả cô cũng muốn tự đào hố chôn mình cho rồi. Trời ơi, xấu hổ chết mất. Cô bị trúng gì mà sao lại làm ra cái chuyện như vậy? Thậm chí... thậm chí còn có cái chuyện nhỏ củ cải nữa chứ.

Chỉ vừa mới nghĩ đến chừng đó thôi, cả người Trầm Phi Yên nóng muốn bốc hỏa, đỏ từ đầu tới chân.

“Tôi...tôi nhớ rồi...” Cúi thấp đầu, Trầm Phi Yên yếu ớt thừa nhận, thần kinh cô thật sự là có vấn đề rồi.

“Còn tự mình nhớ được, nếu như không, tôi sẽ trả lại cho em đầy đủ!” Vừa nói xong, Hiên Viên Hoàng trong nháy mắt đã kề gần xương quai xanh của Trầm Phi Yên, đặt một dấu hôn chói mắt lên đó.

Trầm Phi Yên hơi hoảng sợ nhưng cũng không dám nhúc nhích nhiều. Đầu đều là hậu quả của việc uống rượu, từ giờ, cô cách mặt với rượu, dính vào nó thật là mất mặt mà!

Như là một đứa trẻ chịu phạt, Trầm Phi Yên cúi đầu chờ Hiên Viên Hoàng ra tay. Ngày hôm qua biến thành đã thú, ăn sạch hấn, bây giờ cả người cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trái tim bị kích thích bắt đầu đập loạn xạ không yên.

“Tự mình xử lý những vết thương em gây ra cho tôi!” Hiên Viên Hoàng nằm dài trên giường, chờ đợi Trầm Phi Yên phục vụ.

Cạnh giường có một có tủ nhỏ, bên trong có hộp sơ cứu, xem ra Hiên Viên Hoàng đã sớm có ý định nhờ cô xử lý vết thương rồi.

Áy náy đã có sẵn, thêm Hiên Viên Hoàng nói vậy, Trầm Phi Yên không thể không giải quyết sự tình.

Bây giờ mới tận mắt được nhìn thấy cơ thể toàn mỹ của Hiên Viên Hoàng, cho dù đã nhiều lần gần gũi nhưng lúc đó cũng không để ý kỹ cho lắm.

Thân thể cao to, tay chân thon dài, trắng tấp, cơ ngực săn chắc, mạnh mẽ, toàn bộ chỗ nào cũng là kiệt tác. Được nhìn thấy thân thể như vậy, cô cuối cùng đã hiểu vì sao tượng David lại có thể hấp dẫn nhiều ánh mắt tới như vậy, chỗ nào cũng đẹp.

“Đừng có vì nhìn thấy cơ thể của tôi mà chảy nước miếng như vậy, mau bôi thuốc đi.” Hiên Viên Hoàng trên môi thấp thoáng nụ cười vui vẻ khi thấy Trầm Phi Yên có vẻ say mê thân thể của mình.

“Ai chảy nước miếng, anh bớt nói nhảm đi!” Nhanh chóng bình tĩnh lại đầu óc, Trầm Phi Yên tức giận bôi loạn xạ còn I-ốt lên vết thương của Hiên Viên Hoàng.

Chất cồn lạnh lẽo thấm vào lưng Hiên Viên Hoàng, cộng thêm sự vuốt ve mềm mại của những đầu ngón tay thanh mảnh, Hiên Viên Hoàng cảm thấy như có luồng điện vừa xẹt ngang qua, tâm tình rung động mãnh liệt.

Thân dưới lại bắt đầu cứng lên, Hiên Viên Hoàng bất đắc dĩ cười khổ, người phụ nữ này giống như một loại thuốc phiện của hấn vậy, có được một lần rồi thì không thể không chế mà cứ muốn nữa. Nhưng dù sao thì đêm qua cả hai người đều đã thấm mệt rồi, lần này coi như là hấn buông tha cho cô vậy.

Trầm Phi Yên hai má ửng đỏ, cô cố gắng trấn định tinh thần, có gì thì cũng đã làm rồi, không việc gì phải xấu hổ.

“Quay người lại đi, tôi thoa thuốc cho.” Tay vỗ vào lưng Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên lại không khống chế được mà cứ nhìn vào mông hấn, cô rất

muốn sờ thử. Tất nhiên sau cùng cô vẫn không có cái lá gan đó, dám nhỏ lỏng con cạp, khẳng định là chán sống rồi.

Hiên Viên Hoàng hứng thú nhìn Trầm Phi Yên, bốn cọt hỏi: “Em có chắc là phía trước cũng cần bôi thuốc không?”

Lời lẽ kỳ quái, Trầm Phi Yên cau mày cố nhìn ra âm mưu của Hiên Viên Hoàng.

“Chắc, không phải anh muốn tôi bôi thuốc giúp anh sao?” Lời nói có chút ngang bướng, giọng nói Trầm Phi Yên rõ ràng, không thềm liếc mắt nhìn Hiên Viên Hoàng.

“Em đã có lòng thì tôi sẽ nhận, nhưng phải làm cho đàng hoàng, không được bỏ giữa chừng, nếu không tôi nhất định không tha cho em.” Hiên Viên Hoàng cười lý lẽ, nhanh chóng đưa lời uy hiếp.

Một giây sau, Trầm Phi Yên thiếu chút nữa là đập cửa xông ra ngoài.

“Đứng lại đó.” Hiên Viên Hoàng ra lệnh, Trầm Phi Yên cũng dừng bước.

“Anh thật biến thái...” Trầm Phi Yên thở hỗn hển, lắp ba lắp bắp nói. Hiên Viên Hoàng trừng ra một bộ mặt lạnh ngắt, người phụ nữ đáng chết này, không phải hần đã nói trước rồi sao, chính là cô ấy muốn làm mà.

“Tôi nói cho em biết, em phải bôi thuốc cho tôi, lời đã nói bây giờ mới thấy hối hận sao?” Hiên Viên Hoàng nằm trên giường quay mặt nhìn cô, nhìn kiểu gì cũng thấy không có gì không ổn. Dù đã nhìn thấy đến cả N lần, nhưng sao mà cô vẫn không thể làm quen được. Hiên Viên Hoàng cảm thấy thật nhức đầu, lúc này cứ như là hần đang hù dọa cô vậy.

s/p: Vì số lượng từ tăng nên mọi người hãy chú ý là mình vẫn đang với số lượng word như cũ nhé (7 chương 1 lần một chương 3 word, tức là 21 word)

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Thỏa Hiệp.

Editor: Vũ

Trầm Phi Yên xấu hổ đỏ mặt không dám nhìn, nếu bình thường có nhìn thấy thì cũng chỉ là do bất cẩn. Nhưng so với bây giờ thì hoàn toàn không giống, tự nhiên rõ ràng ngay trước mắt như vậy, không muốn nhìn thấy cũng không được. Ngoại trừ của con trai mình ra, đây là lần đầu tiên cô trực tiếp nhìn thấy "hàng thật" của người khác.

"Anh... Mau thu lại cái kia...." Trầm Phi Yên gấp gáp lên tiếng.

Nghe vậy, Hiên Viên Hoàng nắm ngay lấy người Trầm Phi Yên, nói nhỏ: "Em nghĩ tôi là cái gì hả? Nói thu là thu được sao? Nếu không phải là do em chậm lừa, tôi cũng sẽ không phải bạc đãi anh em của mình như vậy!"

"Tôi... tôi chậm lừa lúc nào? Anh đừng có mà nói nhảm, rõ ràng anh chính là sói đói mà." Trầm Phi Yên cố gắng biện bạch, nhất nhất cho rằng mình không có chậm lừa.

"Không có sao?" Hiên Viên Hoàng thấp giọng, ẩn trong đó là bảo tố dữ dội: "Nếu tay của em không sờ loạn xạ ở sau lưng tôi, em nghĩ "nó" có thể nhanh chóng tỉnh lại như vậy không?"

Người phụ nữ này, cô cho rằng hần là đứa ngốc sao? Tay của cô vừa nãy không phải cái gì cũng nhanh sờ soạng qua chắc. Cơ thể của mình, tất nhiên hần hiểu rõ hơn ai hết.

A, vậy là hần biết hết rồi, có chút khó khăn đây! Cô bị Hiên Viên Hoàng nói trúng rồi, trong lúc bôi thuốc cho hần, nhìn thấy là da của hần rất thu hút, nhìn không được liền sờ mó vài cái. Còn cả những vết sẹo kia nữa, trước đây không để ý tới, giờ lại được nhìn gần như vậy, Trầm Phi Yên rất tò mò. Hóa ra trên người Hiên Viên Hoàng lại nhiều sẹo đến thế.

Cũng phải, hần là lão đại của hắc đạo, trong lúc chiến đấu tất nhiên sẽ để lại thương tích. Không biết tại sao khi nhìn thấy những vết thương đó Trầm Phi Yên lại cảm thấy đau lòng. Để lại nhiều sẹo như vậy, hần chắc phải chịu đau nhiều lắm đây?

Hiên Viên Hoàng nhìn ra được Trầm Phi Yên không để bụng chuyện hần nổi nóng, nhưng cô cứ chấp nhất nói là mình không chậm lừa, điều này làm hần cảm thấy có chút đau lòng.

"Tôi nhìn thấy mấy vết sẹo, cho nên..." Trầm Phi Yên lắp ba lắp bắp nói không nên lời. Tình huống bây giờ thật quá xấu hổ, cô vậy mà lại có cái tư tưởng ấy.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

"Chuyện gì?" Lười biếng đứng dậy, khoác thêm áo ngủ, Hiền Viên Hoàng tạm thời buông tha cho Trầm Phi Yên.

Tiếng Sa La ngoài cửa vọng vào: "Chủ nhân, Tam phu nhân tới!"

Lông mày Hiền Viên Hoàng nhíu lại, không hiểu mẹ hấn tới đây để làm gì. Hấn cho bà ta cái biệt thự bên biển rồi thì báo cáo cho hấn thì ích gì.

"Biết rồi, chuyện tôi giao cô làm xong chưa?"

"Đã mang tới rồi ạ."

Nghe hai người bọn họ nói chuyện khiến Trầm Phi Yên thấy vô cùng quái lạ, mang cái gì tới vậy? Cửa lập tức mở ra, Sa La mang đến ly trà giải rượu.

"Uống nhanh đi con sâu rượu!". Cười cười nhìn Trầm Phi Yên trong chăn, Hiền Viên Hoàng cảm thấy cô vẫn chưa hoàn hồn lại.

Nhìn ly trà giải rượu, Trầm Phi Yên cảm kích cười, trong lòng thấy ấm áp vô cùng, người đàn ông này cũng biết thương người nữa sao?

"Rốt cuộc là ai đến vậy?" Hiền Viên Hoàng vừa đi, Trầm Phi Yên liền hỏi Sa La.

Sa La có phần lúng túng nhìn cánh cửa vừa đóng chặt một lát rồi nói: "Là mẹ của chủ nhân, Phương phu nhân!"

"À!" Nghĩ đến người lạnh lùng như Hiền Viên Hoàng, Trầm Phi Yên không biết mẹ của hấn rốt cuộc sẽ là người như thế nào đây?

Nhìn Sa La bộ nộn dọn dẹp phòng, Trầm Phi Yên không kìm được thắc mắc: "Sa La, cô biết mẹ Hiền Viên Hoàng là người thế nào không, có phải là một người lạnh lùng không bao giờ biết cười giống Hiền Viên Hoàng không?"

Có một thoáng khinh bỉ hiện lên trên khuôn mặt vốn bình tĩnh của Sa La: "Là một người rất tùy tiện, cho tới giờ cũng chưa nuôi chủ nhân được mấy ngày cho nên hồn!"

Hai câu ngắn gọn đã khiến Trầm Phi Yên hiểu được đại khái, thì ra là một người mẹ không tốt. Khi biết được người phụ nữ kia không phải người tốt đẹp gì, bao nhiêu hiếu kỳ của cô nhanh chóng mất hết.

Hiền Viên Hoàng cùng mẹ hấn ở dưới lầu dưới, nhìn sao cũng không thấy giống mẹ con. Hấn ngồi uống trà, lạnh lẽo mà nghe mẹ hấn nói chuyện.

"Con xem, nếu không phải bố con đi sớm như vậy, thì con cũng đã sớm kết hôn rồi. Tuổi tác của mẹ không nhỏ nữa, vậy mà giờ vẫn chưa có cháu bé. Ý mẹ không phải là nói tới đứa bé trong hôn lễ lần trước của con, chỉ là lớn lên có chút giống thôi, chưa chắc gì đã là con của con, đúng không? Việc con nên làm bây giờ nhất là tìm một cô gái tốt rồi kết hôn đi thôi!" Nói tới nói lui, Phương Xuân Ý chính là muốn Hiền Viên Hoàng nhanh chóng kết hôn, như vậy mới có người nối dõi tông đường.

Hiền Viên Hoàng lạnh lùng nhìn vào người là mẹ hấn, nhất định không đồng ý. Bà ta vừa mới trở về đã bắt đầu gây sóng gió, đối với người mẹ như vậy, ngoại trừ thất vọng ra còn có cả bất lực nữa.

"Nói đi, bà đã xem trúng ai rồi?" Ánh mắt sắc bén phóng ra tia lạnh làm cho Phương Xuân Ý đang giả là cười đột nhiên cứng ngắc.

Nhưng cũng trong nháy mắt, bà ta nhanh chóng trở lại bình thường, thư thái nói: "Con gái của chú Hoàng con ở nước ngoài đã về rồi, hai đứa từ nhỏ cũng biết nhau rồi còn gì. Lần này gặp lại cũng nên vun vén tình cảm chút đi. Cha con lúc còn sống cũng nói muốn con bé đó làm dâu nhà mình mà."

Giờ lại đi nói đến cái thời gian xa xưa đó là có vấn đề gì, Hiền Viên Hoàng nắm chặt chiếc ly trong tay. Mẹ hấn đã bao giờ suy nghĩ cho hấn như vậy đâu, việc này rõ ràng là do chú hấn mà ra rồi. Người đó thuộc bên ủng hộ Hiền Viên Long, luôn muốn bành trướng thế lực hắc đạo, gần đây đều tranh thủ cơ hội dò xét hấn.

Lần này không biết giữa bọn họ lại có thỏa thuận gì, Hiền Viên Hoàng mím môi, lạnh lùng lên tiếng: "Nếu đã nói vậy, tôi cảm thấy cũng đến lúc mình nên kết hôn rồi nhỉ? Lần trước không thành, thử lần này xem sao?"

Phương Xuân Ý không ngờ con trai lại nhanh chóng đồng ý như vậy, trên mặt không giấu nổi vẻ kích động, mừng rỡ.

"Được, cứ như vậy đi. Không những giải quyết được những mâu thuẫn trước đây mà còn lại khiến cha con an lòng. Hai ngày sau có thể đi xem mắt, mẹ sẽ giúp con lo mọi chuyện cho thỏa đáng."

"Vậy làm phiền mẹ rồi!" Hiền Viên Hoàng cực kỳ khách sáo, lạnh lùng đưa mắt nhìn qua.

"Có gì mà phiền, để mẹ liên lạc với người ta ngay bây giờ." Gấp rút như vậy khiến cho Hiền Viên Hoàng có điểm châm biếm, nếu là có kế hoạch gì, tốt nhất phải nên biết che giấu một chút, ai lại phơi ra như vậy. Mấy người tham lam này chưa bao giờ che giấu dục vọng của mình, đây chính là điểm yếu chỉ mạng của bọn họ.

Nếu như bọn họ đã chủ động bước trước, như vậy hấn chỉ có thể xuôi theo thời thế thôi.

Chương 114: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Editor: Lôi

Đi tới cửa trước, Phương Xuân Ý đột nhiên quay đầu lại, đưa mắt hướng về phía lầu hai.

"Còn có chuyện gì sao?" Giọng điệu tỏ rõ ý muốn tiễn khách, Hiên Viên Hoàng nhìn theo ánh mắt Phương Xuân Ý dừng đến lầu hai.

Giọng nói có chút do dự "Lần trước vì tìm một cô gái mà náo động như muốn lật tung cả thế giới, hiện tại cô ta đang ở chung với con sao?"

Nghĩ đến người phụ nữ đó, khuôn mặt Phương Xuân Ý tràn ngập hận ý, nếu cô ta chính là người đàn bà kia, bà nhất định sẽ không để à được sống yên ổn. Nếu cô ta cái gì cũng nhìn thấy, như vậy chuyện bọn họ tấn tị với nhau nhất định sẽ bại lộ, không chỉ có thế, cô ta còn trộm chiếc túi xách mà bà thích nhất. Nghĩ tới đây, Phương Xuân Ý không thể không oán hận Trầm Phi Yên.

Chuyện lần trước đã làm Hiên Viên Hoàng không vui, sắc mặt hẩn nặng nề lạnh lẽo nhìn thoáng qua Phương Xuân Ý "Có ở đó hay không cũng không liên quan gì tới bà, cuộc sống riêng tư của tôi không cần bà nhúng tay."

Nhìn Hiên Viên Hoàng có chút tức giận, Phương Xuân Ý lập tức nịnh nọt: "Mẹ chỉ hỏi thôi, cũng không phải chuyện hệ trọng gì. Sau này khi các con kết hôn, con có thể có người phụ nữ của riêng mình rồi."

"Bà đi được rồi, đến lúc đó tôi sẽ tới." Hiên Viên Hoàng ra lệnh tiễn khách, Phương Xuân Ý mang đôi giày ười mấy phân, nhấn gót bước đi, tiếng lộp cộp vang lên đầy phong tình là loi theo từng bước đi uyển chuyển của người đàn bà. Bà có chút tức tối, mặc dù bà không có công đường dục hần, nhưng hần chính là con trai mình mang nặng đẻ đau. Vậy mà bây giờ nói bà đi, bà nhất định phải đi, hoàn toàn không có một chút địa vị cùng tôn nghiêm của một người mẹ.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy một chiếc xe chuyên dụng đậu chờ sẵn, đợi bà bước lên.

Xe hướng về vùng ngoại thành lao đi, vì quá tức giận nên sau một hồi bà ta cũng chưa lấy lại được hô hấp bình thường. Hiên Viên Hoàng chết tiệt, sẽ có một ngày bà nắm được quyền lực trong tay, sẽ làm ọi người phải quỳ xuống hôn giày của bà, đặc biệt là thằng con trai ngỗ ngược đó.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, Phương Xuân Ý tức giận, lớn tiếng quát "Chết tiệt, ông muốn đưa tôi đi đâu?"

"Lão Hoàng yêu cầu chờ bà đến tòa thành bên bờ biển ạ." Người tài xế vẫn một mực cung kính, lễ phép trả lời.

Phương Xuân Ý lập tức từ sau chỗ ngồi vọt dậy, lớn tiếng mắng: "Lão nương tại sao phải trở về cái thành bảo chết tiệt đó, ông lập tức đưa tôi đến chỗ lão Hoàng. Nếu không đi, đến lúc đó tôi nhất định cho ông biết thế nào là lễ độ."

Dáng vẻ hung hăng phách lối, cộng thêm cặp mắt sát khí như muốn phóng hỏa làm người tài xế bất giác co rúm lại, lập tức bấm điện thoại, báo cáo tình hình hiện tại xong mới chậm rãi quay đầu đi đến chỗ ở của lão Hoàng.

Xe mới vừa ngừng lại, Phương Xuân Ý tức tốc bước xuống, xông vào phòng của lão Hoàng. Người đàn ông này thực chất muốn làm cái gì, dám để bà quay lại cái nơi hoang vu vắng vẻ đầy quỷ dị kia, nghĩ tới đây bà bất mãn đá văng cửa thư phòng của lão Hoàng.

Bên trong căn phòng một màn thối nát đập thẳng đến đôi mắt vốn âm u của Phương Xuân Ý, ánh mắt bà ta tràn ngập hận thù.

Cái đầu tron bóng của lão Hoàng quay lại nhìn thoáng qua Phương Xuân Ý, rồi tiếp tục mạnh mẽ đắm vào, động tác ngày càng mãnh liệt, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác.

"Đóng cửa lại, nếu em muốn đến đây chơi, tôi cũng không ngại lấy một chọi hai đâu." Ánh mắt dơ bẩn lộ ra tia tà mị, vừa cong miệng cười dâm tà, ông vừa vùi đầu xuống bầu ngực mềm mại của người con gái ra sức cắn mút, sau đó chế trụ thất lưng à mạnh mẽ từ phía sau vọt vào.

"Á... lão Hoàng, anh thật lợi hại...Em rất muốn, rất muốn... á..." Người phụ nữ la lên đầy phấn khích, à hoàn toàn phớt lờ sự xuất hiện của Phương Xuân Ý, tuy lúc đầu có chút kinh hoàng khi nhìn thấy bà xông vào, nhưng chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Người phụ nữ này cũng không phải hạng tầm thường, nhiều năm lăn lộn trong các quán bar đã tôi luyện bản tính mưu mô giáo hoạt cho à.

"Tới đây, tôi thích nhiều người cùng nhau chơi đùa." Thân thể gấp rút luận động, lão Hoàng nhếch cặp môi đầy cười đùa cợt nhả mời mọc Phương Xuân Ý, chiếc răng bọc vàng lóe sáng trong miệng ông.

Phương Xuân Ý chán ghét nhìn thoáng qua hai cơ thể đang quấn lấy nhau trên bàn sách, không hề kiêng dè mà nhiệt tình dây dưa, âm thanh rên xiết dâm dăng làm bà cảm thấy ghê tởm.

"Các người thích chơi thì cứ tiếp tục, tôi còn có chuyện muốn nói, chờ hai người xong việc rồi bàn." Bà ngồi xuống ghế sofa vẻ mặt vô cùng bình thản, nhưng trong lòng hận thấu xương người đàn ông này.

Lão Hoàng nguyên danh tên Hoàng Trung Phú, là người đầu tiên trong Hiên Viên gia đi theo hỗ trợ cha của Hiên Viên Hoàng. Năm bà mười lăm tuổi đã gặp ông, cha bà là người ham mê cờ bạc, lúc ông bị thua đến mức không thể trả được, cho nên đã bán bà cho Hoàng Trung Phú làm tình nhân. Chính ông đã dạy cho bà tất cả thủ đoạn, nhưng cuối cùng bà lại bị dâng cho cha của Hiên Viên Hoàng với mục đích lấy lòng vị đại ca này.

Hiện tại đã trên năm mươi tuổi, nhưng thân thể ông vẫn khỏe mạnh, thậm chí có thể tùy ý thao túng cả bà. Thật là một lần sảy chân để hận nghìn đời, nếu không phải một bước đi nhầm, thì hiện tại chức vụ Tổng giám đốc phụ nhân của Hiên Viên gia là bà, chứ không phải là cái thằng con trai Hiên Viên Hoàng, người mà chưa từng có một ngày xem bà là mẹ.

"Kịch chiến" tựa hồ càng ngày càng ác liệt, càng lớn tuổi, ông càng đam mê quan hệ xác thịt, lão Hoàng ôm người phụ nữ đặt trực tiếp lên người mình, dùng sức xông lên. Sau mấy lần co giật, hai người họ bước đến ngồi lên ghế sofa há miệng thở dốc.

"Nói đi, em tới nơi này tìm tôi có chuyện gì?" bà - phách ý mình trẻ tuổi xinh đẹp, không hề ngần ngại Phương Xuân Ý, chui rúc vào trong ngực lão Hoàng cọ cọ lên đó.

Nắm chặt túi xách trong tay, Phương Xuân Ý cảm thấy vô cùng căm phẫn với người phụ nữ không biết hổ thẹn này, hôm nay bà nhẫn nhịn để cho ả ra oai, chữa cho ả một chút sĩ diện, chứ không phải là bà sợ ả. Những năm gần đây, bà sợ dĩ còn có thể sống sót, cũng là nhờ bản thân có không ít thủ đoạn.

Cố gắng kìm nén hơi thở đầy ghen tỵ trở lại vẻ bình thường, Phương Xuân Ý khinh thường nhìn thoáng qua gương mặt béo mập của lão Hoàng.

"Nếu anh có nhiều thời gian chơi đùa như vậy, thì nên khăn trương đi điều tra tung tích của người đàn bà đó đi."

Châm một điếu thuốc, lão Hoàng nhả ra một vòng khói lên mặt Phương Xuân Ý, chọc cho bà ho khan vài tiếng, ông lấy làm thích thú trước biểu hiện của bà, liền đắc ý cười to.

"Em hẳn là biết rõ tung tích người đàn bà kia hơn, không phải sao?"

"Làm sao anh biết tôi sẽ biết cô ta ở đâu?" nhìn vẻ mặt tự tin của lão Hoàng, Phương Xuân Ý cảm thấy lòng dạ người đàn ông này thật sự rất thâm sâu, chuyện gì cũng không qua khỏi mắt ông.

"Sao vậy, em ghen à?" Ngón tay nắm chiếc cảm mịn màng của Phương Xuân Ý, chiếc răng vàng lại lóe lên theo động tác cười của lão. Ông sao không hiểu rõ người phụ nữ Phương Xuân Ý này, tuy dám dăng hạ tiện, nhưng vẫn là người phụ nữ có thể làm nên chuyện lớn. Có điều, vui sướng và tự đắc trước thành công là khuyết điểm lớn nhất của bà, đến đây với thái độ tự mãn kiêu ngạo thì nhất định là đã xử lý tốt công việc, bằng không sẽ chẳng đến gặp ông vào giờ này.

Phương Xuân Ý chán ghét hất tay lão Hoàng ra, bất mãn nói: "Buông bàn tay bẩn thỉu của anh xuống, tôi không muốn bị lây bệnh truyền nhiễm, nhất là từ một ả đàn bà không sạch sẽ."

Lời nói Phương Xuân Ý hiển nhiên là nhắm thẳng vào người đang nằm trên đùi lão Hoàng mà tấn công. Cô ta không đáp trả, chỉ hơi ngẩng đầu lên, hung hăng dán chặt cặp môi của mình lên môi lão Hoàng, thực hiện một nụ hôn nóng bỏng, như vậy mới có thể đối chọi lại với sự châm chọc của Phương Xuân Ý.

"Đừng chọc giận cô ấy, nếu không em sẽ phải hối hận đấy, tiểu mỹ nhân!" Sau một hồi dây dưa môi lưỡi cùng với người phụ nữ trong lòng, đôi mắt ông như cười như không nhìn cô ta lên tiếng cảnh cáo. Lời nhắc nhở được nói ra với vẻ mặt lạnh lùng không một chút tình cảm.

"Hừ!" Cô ta bất mãn liếc nhìn Phương Xuân Ý, nhấn nhó đứng dậy. Cặp môi khiêu khích đánh qua đánh lại theo từng bước chân, phía trên là cặp tuyết lê cao ngất nẩy lên nảy xuống, đung đưa như quả bóng nước mềm mại mà dẻo dai. Đáng vẻ kiêu ngạo tựa chim Khổng Tước xinh đẹp từ tốn bước vào phòng tắm.

Lần đầu tiên bị người khác cư xử như vậy, nét mặt Phương Xuân Ý dữ tợn như muốn cắn người so với ả đàn bà nhiệt tình kia cũng không khác là bao.

"Vào việc chính đi!" Không muốn chứng kiến thêm màn đấu tranh ghen ghét lẫn nhau của đàn bà, lão Hoàng giờ phút này chỉ muốn biết làm cách nào mới có thể bắt được người phụ nữ kia, để tránh kế hoạch của bọn họ bị lỡ dở.

Bất mãn liếc Hoàng Trung phú, trong lòng Phương Xuân Ý bùng lên lửa giận, hờn mát nói "Tôi không biết, tất cả đều nghe theo quyết định của anh."

"Em biết người đàn bà kia ở đâu?" Tuy là hỏi nhưng lão Hoàng khẳng định Phương Xuân Ý chắc chắn biết, nếu không bà ta sẽ không chạy tới đây sớm như vậy.

Phương Xuân Ý đang nổi nóng, hung hăng liếc nhìn lão Hoàng, nhấn mạnh "Tôi không biết, một người như tôi làm sao tìm được chỗ ở của cô ta kia chứ."

Quay lưng đi, không thèm nhìn đến ông ta, Phương Xuân Ý vẫn đang hết sức tức giận.

Chiếc răng vàng của ông lóe ra ánh sáng sắc nhọn, ông ta thô bạo nắm một lọn tóc của Phương Xuân Ý giật mạnh, lớn tiếng mắng: "Chỉ là một á gái điểm không hơn không kém, cô còn giả bộ thanh cao cái gì, đừng quên nếu không có tôi thì cũng sẽ không có cô. Ngoài ra, mối quan hệ giữa chúng ta không khác gì đàn châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, nếu cô không muốn con trai mình phát hiện chuyện của chúng ta, thì làm theo lệnh của tôi cho đàn hoàng vào."

Phương Xuân Ý bị dọa sắc mặt tái nhợt, lập tức khúm núm.

"Tôi hiểu rồi, chẳng qua chỉ đùa một chút mà thôi. Tôi làm sao không biết chúng ta là một khối thống nhất chứ, hiện tại tôi đang tìm cách lừa cô ta đi ra ngoài. Cô ta ở cạnh Hiên Viên Hoàng, được nó che chở, vì thế đề nghị cách lời á ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Đôi mắt ti hí của lão Hoàng đột nhiên lóe lên vẻ âm hiểm, ông cười cười "Nếu dụ ra không được, thì cho cô ta vĩnh viễn ở lại trong đó, em chẳng phải là làm rất tốt việc này hay sao?"

"Ý của anh là muốn tôi đi giết người?" Kinh ngạc nhìn lão Hoàng, Phương Xuân Ý không nghĩ rằng lão ta muốn bà ra tay giết người, mặc dù không phải bà chưa từng làm, nhưng lần này nếu dấn thân vào, thì làm cách nào để thoát ra mới là vấn đề quan trọng.

Kinh thường nhìn Phương Xuân Ý, lão Hoàng túm chặt tóc bà thâm độc nói: "Không phải á thì chính chúng ta sẽ chết, em muốn bên nào?"

Người đàn ông này vô cùng tàn bạo, ra tay không chừa một thủ đoạn nào, Phương Xuân Ý sợ đến ứa nước mắt. Bà ra sức gật đầu, tỏ vẻ ngoan ngoãn đồng ý.

Vỗ vỗ gương mặt Phương Xuân Ý, lão Hoàng vui vẻ "Ngoan, em như thế này là đẹp nhất, đừng quên tôi là gì của em, và cũng đừng quên thân phận của em là gì."

"Cái này cho em." Lão Hoàng kín đáo đưa cho Phương Xuân Ý một lọ thủy tinh, vẻ mặt đắc ý nói "Đây là của một người anh em mấy ngày trước đem đến, chỉ cần ăn vào một giọt, sẽ chết ngay lập tức, ngay cả Đại La thần tiên cũng không cứu được á"

Phương Xuân Ý khiếp sợ đón lấy, thứ cầm trong tay giống như loài rắn độc, bất cứ lúc nào cũng có thể quay đầu cắn ngược lại bà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Còn Dám Cười, Tôi Sẽ Hôn Em

Editor: Lôi

Siết chặt chiếc lọ nhỏ trong tay, tâm trạng có chút hoảng hốt nên sắc mặt Phương Xuân Ý tái nhợt. Mới vừa ra khỏi phòng, phía trước cửa có bóng dáng người phụ nữ đang đứng, cô ta khoe khoang bộ ngực vĩ đại của mình một cách lộ liễu không thềm che dầy.

"Ồ, nhìn bộ dáng của bà tôi thắc mắc không biết lão Hoàng có bị gì hay không, tại sao lại nhìn trúng người phụ nữ già nua như vậy chứ." Cô ta khinh miệt nhìn Phương Xuân Ý, nở một nụ cười đầy châm chọc.

Bà cảm hận liếc nhìn á đàn bà không biết sống chết kia, khi bà ngạo nghễ ở trước mặt người khác thị uy, cô ta chẳng biết đang chu du nơi nào trong bụng mẹ nữa, vậy mà bây giờ có thể leo lên đầu bà ra oai rồi. Cô ta chẳng qua cũng chỉ là món đồ chơi của lão Hoàng không hơn không kém mà thôi.

"Hừ, bộ dạng y hệt con mèo hoang, hiện tại vẫn còn hơi sớm để đến trước mặt lão nương đùa bỡn ra oai đó, đợi hàm răng của cô đủ bén nhọn rồi hãy quay lại đây mà sủa!" Tuy lớn tuổi nhưng Phương Xuân Ý cũng không phải là loại đèn đã cạn dầu, á đàn bà không biết tốt xấu này khiến bà trào dâng lòng căm hận cùng sự tức giận mạnh mẽ.

"Cái bà già này, bây giờ còn dám mặt dày đến tìm lão Hoàng, người rục rỗng như bà căn bản không thể thỏa mãn ham muốn của lão Hoàng, tôi khuyên bà lần sau đừng nên đến đây nữa." Cô ta đỏ mặt tía tai gào lên, dù sao cô ta cũng không thể ngờ miệng lưỡi Phương Xuân Ý lại rắn độc như thế khác hẳn với vẻ ngoài sang trọng quý phái có phần hơi yếu ớt của bà ta.

Phương Xuân Ý nhìn thoáng qua người phía sau, lập tức quay đầu rồi đi, bà lạnh lùng cười khẩy nói: "Đúng là á đàn bà ngực bự ngu dốt, tôi đây sẽ chống mắt lên xem cô có thể sống được mấy ngày."

Đánh mông bước đi một cách uyển chuyển, Phương Xuân Ý không thềm để ý đến á cũng chẳng thềm đôi co nhiều lời. Đối với lão Hoàng mà nói, đàn bà không có đầu óc khác gì đồ vật, tùy tiện chơi một lần rồi ném bỏ, việc này bà thấy nhiều rồi.

Đi được nửa đường, Phương Xuân Ý nhìn thấy người giúp việc bụng đồ uống đi ngang, một ý nghĩ độc ác bất chợt lóe lên. Bà gọi người giúp việc lại, làm bộ sai cô ta tìm vật dụng ỉn, nhân lúc cô ta đi khỏi liền bỏ một ít chất độc trong lọ thủy tinh vào ly nước.

Cho á ta hưởng thụ "hạnh phúc" một chút, ở đây không phải người chết thì chính là ta chết. Phương Xuân Ý bà đâu phải là người dễ bị bắt nạt!

Ra cửa, Phương Xuân Ý cũng không vội đi, nhẩn nại ngồi trong xe chờ mọi chuyện tiến triển.

Không lâu sau, xe cứu thương đến, một người phụ nữ sắc mặt tím tái bị khiêng ra ngoài. Khóe môi Phương Xuân Ý cong lên đầy đắc ý, độc được này quả nhiên là tốt, rất hợp dùng để đối phó với loại phụ nữ không biết xấu hổ.

Sau khi nhìn thấy à đàn bà kia bị đưa vào xe cứu thương, Phương Xuân Ý mới cho xe rời đi, quay về chỗ ở của mình.

*****Ngôn Tình là Thiên Đường*****

Từ trên lầu đi xuống, Trầm Phi Yên đã thấy Hiên Viên Hoàng thoải mái uống trà, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

"Tới đây!" Không ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hoàng cũng biết là ai, hần giờ tay ngoắc cô lại.

Ngồi xuống ghế sofa đối diện Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên nhìn hần có chút khó hiểu.

"Anh không có chuyện gì làm sao?" Theo lý thuyết, ngày hôm qua hần đã không đến công ty, hôm nay không lý nào lại không đi.

Hiên Viên Hoàng ngẩng đầu, khóe môi lộ ra nụ cười trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng, chỉ vào mặt mình: "Em cảm thấy tôi như vậy có thể đến công ty được sao?"

"À..." Trầm Phi Yên nhất thời im lặng, khóe môi giựt giựt, cười như thể bị chuột rút, nhưng không dám phát ra tiếng.

"Em đang cười hả?" Hiên Viên Hoàng trưng ra bộ mặt khủng bố, uy hiếp nhìn Trầm Phi Yên. Cô gái này còn không biết xấu hổ mà cười, cũng tại vì móng vuốt sắc nhọn của cô mà khuôn mặt của hần mới ra nông nổi như thế này, bây giờ khiến hần ngay cả cửa cũng không dám bước ra ngoài.

Vừa lắc tay, vừa lắc đầu, Trầm Phi Yên ra vẻ trấn tĩnh "Không có, anh phải tin tôi chứ."

"Hừ!" Có quỷ mới tin cô, hiện tại cười muốn lộn cả ruột gan rồi mà còn chối.

Bộ dạng Hiên Viên Hoàng bây giờ đúng là trông rất thảm hại pha chút buồn cười. Cả hai cánh môi bị cắn toí tã, mặt mũi cũng chẳng khá hơn là bao, trầy xước rách cả da, không biết Trầm Phi Yên dùng biện pháp gì mà lợi hại đến vậy. Xích xuống phía dưới cổ là những mảng da thịt với đủ mọi màu sắc từ hồng, xanh đến tím, trông khủng khiếp vô cùng.

Trầm Phi Yên cũng cảm thấy khó hiểu với năng lực bản thân, cô thế nào lại có thể tạo ra vết thương như vậy, đặc biệt là khắp mặt hần đều bị thương mới ghê chứ.

Nhìn, nhìn nữa, tiếp tục nhìn, thật sự không nhìn được.

PHÌ... Trầm Phi Yên lập tức đứng dậy, chạy vội ra ngoài.

Hiên Viên Hoàng nhìn chằm chằm bóng dáng vội vã của cô, con người như muốn bốc hỏa, lá gan của cô gái này đúng là lớn. Cảm cô cười, cô lại dám cười, thật đúng là...

Ra khỏi cửa lớn, khi thấy chân đã đứng trên bãi cỏ trước sân, Trầm Phi Yên phá lên cười nắc nẻ.

"Ha ha... Hi hi... Ha ha... Chết mất... Ha ha..." Điều cười quái dị kéo dài đến cả năm, sáu phút. Nghĩ đến một người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn giờ đây khuôn mặt bị trầy trụa rách nát tím lúm, dù có đẹp trai cách mấy cũng giống hệt chú hề, khiến cô không thể nhịn được cười.

"Cười đủ chưa?" Tiếng nói lạnh lẽo đột ngột vang lên, Hiên Viên Hoàng sắc mặt xanh mét không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Trầm Phi Yên. Cô gái này đúng là không nể mặt hần, hiện tại cười đến không ngừng lại được.

Sợ hết hồn, Trầm Phi Yên lập tức ngừng động tác, dù sao người gây nên chuyện này chính là cô.

"Không có mà, sao tôi có thể cười chứ!" Cố gắng áp chế cơn buồn cười dâng lên tận cổ, Trầm Phi Yên cố gắng điều chỉnh nhịp thở trở lại bình thường.

"Không cười thật sao?" Hiên Viên Hoàng đứng trước mặt Trầm Phi Yên, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ bừng vì cười của cô.

"Không cười... PHỤT... Không được... Hay là anh mang kính đen vào đi..." cô tức cười tới nỗi gập cả người lại, khuôn mặt thảm thương cộng với vẻ lạnh lẽo thường thấy của hần không khiến người khác sợ mà có chút gì đó hài hước, khiến cô không cười cũng không được.

Ánh mắt lóe lên tia hung ác, giang tay nắm lấy vai Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng đột ngột phủ miệng mình lên môi cô.

Nụ hôn trên miền kéo dài không dứt, Hiên Viên Hoàng bá đạo không để cho Trầm Phi Yên có cơ hội hít thở, môi hần lần tìm đến chiếc lưỡi mềm ngọt như kẹo của cô, ra sức mút lấy, cơ hồ như muốn quét sạch không khí vốn đã ít ỏi trong miệng Trầm Phi Yên.

Vừa rồi vì cười quá mức mà chưa kịp hít thở lại bị hần "bịt miệng" cuồng nhiệt như thế này khiến cô rơi vào tình trạng thiếu dưỡng khí trầm trọng. Cô dùng sức đẩy cơ thể Hiên Viên Hoàng ra, nhưng không đẩy được.

Thân thể càng ngày càng yếu, chân cũng mềm nhũn đứng không vững. Trầm Phi Yên chỉ còn cách bám chặt lấy Hiên Viên Hoàng như người sắp chết đuối vớ được phao cứu sinh vậy.

Cho tới lúc Trầm Phi Yên sắp không chịu nổi muốn ngã đi thì Hiên Viên Hoàng mới nói lỏng miệng. Giờ khắc này, cô cảm thấy không khí sao mà đáng quý như thế, Trầm Phi Yên há miệng thở dốc, hít mạnh từng ngụm không khí cho tràn đầy hai lá phổi, cô suyết chút nữa ngạt thở mà chết.

"Anh... anh muốn... giết người sao?" Trầm Phi Yên mặt mũi đỏ bừng, nâng cánh tay đang run rẩy, không chút sức lực chỉ vào Hiên Viên Hoàng giận dữ la lên.

Cô thì thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương vậy mà dáng vẻ của hần như người đang xem kịch vui "Nếu em còn cười nữa, tôi sẽ lập tức hôn em, hôn đến khi em tắt thở thì mới thôi. Chà, phương pháp này xem ra rất có ích, có thể ngăn điệu cười quái gở của em."

"Hả..." Trầm Phi Yên kinh ngạc đến ngây người, người đàn ông này thật hẹp hòi, cười cũng không cho, đã vậy còn hại hai chân cô bủn rủn đứng không nổi. Không thể xem thường kỹ thuật hôn hít của hần được, nụ hôn quá cường hần, quá bá đạo nhưng lại khiến cô có chút lảng lảng.

"Còn cười sao? Tôi sẽ không khách sáo đâu, dù gì thì người lỗ vốn cũng không phải là tôi. Với lại, tôi thực sự rất thích mùi vị này." Khẽ vuốt đôi môi của mình, Hiên Viên Hoàng cười xấu xa với vẻ mặt vô cùng sung sướng.

Trầm Phi Yên hoảng sợ lui về phía sau, đùa hả, bây giờ cả nửa cái mạng cô còn chưa có nữa là.

Trầm Phi Yên liên tục lắc đầu, lúc này đây cô xác định bản thân tuyệt đối có thể không chế té bào gây cười đang len lỏi khắp cơ thể.

Ngẩng đầu nghiêm trang nhìn Hiên Viên Hoàng, nhưng vừa mới nhìn thấy gương mặt hề của hần thì...

"PHỤT... ả..." Thất bại tràn trề.

Ngay lập tức, Hiên Viên Hoàng dùng môi bịt chặt nụ cười vừa mới thoát ra khỏi cửa miệng Trầm Phi Yên khiến cô một lần nữa choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Công Việc Và Điều Kiện

Editor: Lôi

Trong hoa viên, Trầm Phi Yên lững thững theo sau Hiên Viên Hoàng như một cái đuôi.

"Hiên Viên Hoàng, giúp tôi đi, nếu không tôi chẳng biết giải thích với Tổng giám đốc như thế nào nữa!" Nhắm mắt nhắm mũi bám theo Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên chấp hai tay vào nhau cầu xin, gương mặt nở một nụ cười tươi rói đầy nịnh nọt.

"Không được, lần trước tôi đã cho em cơ hội nhưng do em không chịu nắm bắt thì ráng chịu." Hiên Viên Hoàng lại bùng nổ cơn thịnh nộ khi nhớ lại buổi tối hôm đó. Dám cùng người anh em của hần hôn môi, thậm chí còn nhìn lên những thứ không nên nhìn. Nếu biết bữa tiệc đó xảy ra nhiều chuyện như vậy, chắc chắn hần sẽ không cho cô đi. Vị trí Giám đốc điều hành của tập đoàn Á Châu hần tuyệt đối sẽ không để cô làm, dù sao bây giờ cũng có tên tiểu quỷ kia phụ trách, hần sẽ để nó tiếp tục cật lực gánh vác trọng trách này.

Trầm Phi Yên có chút không vui, đôi môi hồng chu ra hờn dỗi, cô cũng đã đi theo hần cả ngày hôm đó rồi. Sự việc của tối ngày hôm đó là ngoài ý muốn, cô làm sao mà biết sẽ gặp phải nhiều vấn đề như vậy. Nhưng hiện tại nếu cô vẫn không được làm việc thì cô chết mất, lúc này cô thấy bản thân không khác gì loài heo lười biếng.

Hàng ngày trừ việc ăn cơm và việc ngủ ra thì cô chẳng có gì để làm, ngay cả vận động tay chân cũng rất ít, à, trừ buổi tối lúc lên giường. (^_^)

Nắm tay khẽ vung lên nhưng cuối cùng không có dũng khí lại buông thông xuống. Trầm Phi Yên đứng chắn trước mặt Hiên Viên Hoàng, hai tay chống nạnh hùng hổ, nếu hôm nay hần không nhượng bộ, cô sẽ cãi nhau với hần một trận ra trò.

"Nếu không giúp, tôi sẽ đeo dính anh, khiến cho anh cũng không thể đi làm." Trừ biện pháp trẻ con này ra, Trầm Phi Yên thật không nghĩ được điều gì có thể hù dọa Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng hơi nhíu mày nhìn dáng vẻ trẻ con của Trầm Phi Yên, đôi môi mỏng hé mở, nở ra nụ cười nhàn nhạt.

"Vây cũng tốt! Tôi cũng đang nghỉ phép, nếu thích em cứ đeo bám tôi đi. Chúng ta có thể ra nước ngoài vui chơi, nhân tiện bồi đắp thêm tình cảm."

"Tôi không đi, tôi muốn được làm việc, anh không thể nhốt tôi mãi ở chỗ này. Tôi là một con người bình thường, không muốn ở nhà chờ chết. Hiên Viên

Hoàng, nếu anh thật lòng không muốn nhìn thấy tôi buồn bực mà chết, thì giúp tôi đi!" Vô phương rồi, hấn căn bản là không để mắt đến chuyện của cô.

Làm sao bây giờ, cô nhất định phải giành được mối làm ăn này. Vị Tổng giám đốc thần bí kia là ai cho tới bây giờ cô cũng không biết, vì thế chỉ có thể cố gắng hết sức để thành công, có như thế mới khiến mọi người nể phục được. Cô nhậm chức Giám đốc điều hành đã ba tháng nhưng cũng chưa giải quyết việc công ty lần nào. Tất cả đều có người nào đó hỗ trợ, nhưng cô không muốn mọi việc cứ tiếp tục như thế!

"Em thật sự buồn chết ở đây sao?" Hiên Viên Hoàng ung dung khẽ mỉm cười, nhìn Trầm Phi Yên với ánh mắt đầy mưu mô.

"Anh thử nghĩ xem, một người đang sống bình thường tự nhiên bị anh biến thành chim hoàng yến nhốt nuôi, không buồn bực mới lạ đó! Tôi là người, không phải là vật nuôi, tôi cũng có nhân quyền của mình." Tức giận kể tội hấn một hơi, không nhắc thì thôi, nhắc tới là thêm bực à, hiện tại hấn phong tỏa cô ở chỗ này khiến cô không thể đi ra ngoài dù chỉ một bước.

"Em thật sự muốn giành được hợp đồng hợp tác với công ty đó sao, rất muốn quay trở lại công ty làm việc?" Hiên Viên Hoàng mỉm cười, vẻ mặt đầy gian xảo, nhưng Trầm Phi Yên nhất thời không nhận ra, hiện tại cô đang vui tới mức hoàn toàn tin tưởng lời nói của hấn.

Cô gấp rút gạt đầu, đôi mắt ánh lên tia hưng phấn.

Hiên Viên Hoàng nhìn chăm chú người con gái trước mặt, hấn phải thừa nhận đáng về hoạt bát của Trầm Phi Yên lúc này nói lên rằng cô đúng là một người phụ nữ thông minh lanh lợi, trong công việc nhất định sẽ rất thành công, nhưng chính vì thế lại càng khiến hấn bất an. Phàm là vật sở hữu của hấn, chỉ có hấn mới có thể động vào, bất kỳ người nào khác cũng không thể.

"Muốn lấy được hợp đồng này cũng được, nhưng tôi có một điều kiện." Vòng vo một hồi hấn mới bắt đầu đi vào việc chính, so với việc gấp gáp nhào tới bắt mỗi thì Hiên Viên Hoàng thích đùa giỡn với con mèo hơn, đợi đến khi nó mệt thì kết thúc cũng chưa muộn.

"Điều kiện gì tôi cũng đồng ý." Trầm Phi Yên vội vàng đáp ứng không mấy suy nghĩ vì thế cô không phát hiện ra tia giảo hoạt trong mắt Hiên Viên Hoàng, chỉ sợ là mình trả lời chậm trễ thì hấn sẽ đổi ý.

Xem ra cô thật sự rất muốn được làm việc, hay có lẽ muốn nhanh chóng thoát khỏi hấn. Ánh mắt Hiên Viên Hoàng khẽ co rút, sau đó vụt lên tia nguy hiểm "Tôi muốn em sinh cho tôi một đứa con."

"Sinh con?" Trầm Phi Yên thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi, cô có cảm giác choáng váng giống như gặp phải Thiên Lô, một hồi lâu sau cũng chưa lấy lại tinh thần. Sinh con, trời ạ!

Sinh con để làm gì cơ chứ, cũng chỉ là một đứa con hoang không danh không phận, cô nghĩ đến đứa con bé bỏng của mình thì lòng đau như cắt. Từng hình ảnh trong quá khứ vụt qua trong đầu cô đột nhiên biến thành dây thép gai sắc nhọn đâm sâu vào lòng đau đớn.

Nhớ lại lúc mình mang thai bị chính người nhà xua đuổi vì tội danh chứa hoang, thiếu chút nữa không giữ được đứa bé, phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ tại nước Mỹ xa xôi, thậm chí có lúc còn tranh giành thức ăn cùng chó hoang. Nghĩ đến quãng thời gian đau khổ đó, toàn thân Trầm Phi Yên nhức nhối như bị ngàn mũi kim đâm phải.

"Tôi muốn có thời gian suy nghĩ." Sắc mặt đột nhiên tái nhợt, Trầm Phi Yên không đôi co cũng không đề cập đến đề tài này nữa, cô xoay người bỏ đi.

Hiên Viên Hoàng nhảy bén phát hiện ra bờ vai thoáng run rẩy của cô, đã vậy mặt cắt không còn một hột máu, nhợt nhạt đến ghê người. Nhất định mười năm trước có chuyện gì đó khủng khiếp đã xảy ra, nếu không cô sẽ không có biểu hiện như thế.

Nhìn đáng vẻ chỉ biết trốn tránh mà không dám đối mặt của Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng như nhìn thấu nỗi sợ hãi, sự đau đớn và bị thương vì chuyện trong quá khứ của cô, trái tim hấn chợt co thắt lại.

Chưa lúc nào Hiên Viên Hoàng cảm thấy bản thân bất lực như lúc này, hấn vội vã bấm điện thoại, tài liệu hấn cho người đi điều tra hấn đã được mang tới. Từ đây đến tối có lẽ sẽ biết được sự thật, nghĩ đến điều này trong lòng hấn đau nhói. Sắc mặt nhợt nhạt của cô giống như bị người khác vạch trần vết thương, chỉ biết đau đớn sợ hãi nhìn vào vết thương ấy, và để mặc cho nó chảy máu mà không làm gì cả.

Tay nắm chặt thành nắm, Hiên Viên Hoàng lập tức đuổi theo, lúc này hấn không thể khiến con tim mình bình tĩnh trở lại. Nếu cô đau khổ, hấn cũng đau khổ. Hấn phát hiện mấy ngày nay khi nhắc đến chuyện đứa bé cô đều có phản ứng như vậy, trong đó nhất định có vấn đề.

Trầm Phi Yên bỏ chạy một mạch.

Lần trước nghe Hiên Viên Hoàng nhắc đến việc sinh con, cô đã thấy khó chịu, lần này phản ứng càng thêm mãnh liệt. Vết thương lòng một lần nữa lại tái phát, máu chảy đầm đìa đau đớn khôn cùng.

Trầm Phi Yên lao đảo bước đi, đúng lúc ấy Sa La tay bưng trà và bánh bước ra ngoài.

Cả hai không cẩn thận đụng vào nhau, ấm trà nóng hổi đổ hết lên người Trầm Phi Yên.

"Phu nhân, cô không sao chứ?" Sa La sợ hết hồn, cô ta không nghĩ sẽ xảy ra tình huống này, đang định bước lên chào hỏi phu nhân thì lại bị đụng ngã.

Khoảng nửa phút sau, Trầm Phi Yên mới cảm thấy cánh tay đau rát.

Ngẩng đầu nhìn về mặt áy náy của Sa La, Trầm Phi Yên miễn cưỡng cười "Không phải lỗi của cô, tại tôi không cẩn thận thôi, cô không bị phỏng chứ?"

"Tôi không sao, phu nhân, tay của cô bị bỏng đỏ hết rồi, để tôi bôi thuốc cho." Sa La gấp gấp kéo Trầm Phi Yên đi, cũng không kịp dọn dẹp mảnh vỡ.

Cánh tay sau một hồi được xối nước lạnh cũng vẫn còn đỏ. Nước trà nóng đến cả 100°C, nước vừa sôi là Sa La liền châm vào bình, cô lo nếu da phu nhân bị rộp lên thì khổ, vì như vậy sẽ rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Ôm Em

Editor: Lôi

Gương mặt trắng trẻo của Sa La rịn mồ hôi lạnh, từ nãy đến giờ cô chỉ quan tâm đến vết bỏng của Trầm Phi Yên mà không chú ý đến cánh tay của mình cũng phỏng rộp lên cả rồi.

Trầm Phi Yên đặt viên đá lạnh lên chỗ phỏng của Sa La, ngược đời mắt long lanh nước nhìn cô với vẻ thương cảm "Cô cũng đau, đúng không?"

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng khiến toàn thân Sa La cứng ngắc. Bọn họ cũng chỉ là người ăn kẻ ở của Hiên Viên gia, cô lại là người được huấn luyện bởi một tay Hiên Viên Long lạnh lùng hà khắc, bản tính lạnh đậm của cô cũng bắt đầu từ đây. Hiện tại có người cầm tay cô hỏi cô có đau hay không, khiến nội tâm lạnh lẽo cũng cảm thấy ấm áp. Lần đầu tiên nhìn thấy Trầm Phi Yên, cô đã biết cô ấy là người tốt.

"Xảy ra chuyện gì?" Xuất hiện bất ngờ giống như loài yêu ma, Hiên Viên Hoàng thỉnh linh lên tiếng. Khi hần đuổi theo được một đoạn thì thấy mảnh sành sứ vỡ đầy trên nền đất, trong lòng rất là lo lắng, bây giờ nhìn thấy cô ở phòng bếp, tìm hần mới bình tĩnh lại được.

Nhưng khi phát hiện ra tay Trầm Phi Yên bị sung đỏ, về mặt Hiên Viên Hoàng lập tức nguội lạnh, hần kéo tay cô lại xem xét, đôi mắt nghiêm nghị lớn tiếng hỏi "Thế này là sao?"

"Là lỗi của tôi, xin cậu chủ trách phạt." Sa La biết đây vốn là lỗi của mình nên cô quỳ xuống thỉnh cầu trừng phạt. Đây là bổn phận của người làm, phát sinh bất cứ chuyện gì cũng là do bản thân không làm tốt, chứ không phải là người khác làm sai.

Hiên Viên Hoàng phần nộ đáng sợ giống như Diêm La từ Địa ngục, làm cả không khí cũng tràn đầy sát khí, hần đang định nổi điên lên quát mắng, thì ông tay áo bị ai đó giật giật.

"Lỗi tại tôi, vì tôi đi mà không nhìn đường nên đụng phải Sa La. Anh không thể chuyện gì cũng đều đổ lỗi cho Sa La, cô ấy cũng bị phỏng rồi."

"Không giống em, với sức của cô ấy thì vết thương đó nhằm nhò gì, nhanh chóng khỏi thôi." Lời nói Hiên Viên Hoàng lạnh lẽo, cứng nhắc không hề để ý đến cảm nhận của người khác.

Hiên Viên Hoàng chính là người như vậy, thái độ hống hách vô lý, chẳng bao giờ nghe thủ hạ giải thích lấy một lời, là một người có thể nói là cố chấp và vô cùng khắc khe.

Tiếp tục ôm lấy ống tay áo Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên nước mắt trào lên, long lanh nhìn Hiên Viên Hoàng với vẻ tủi thân và đau đớn.

Dưới ánh nhìn "tha thiết" của Trầm Phi Yên, bao nỗi tức giận trong nháy mắt biến mất hết như bụi mù bị cuốn trôi bởi cơn mưa mạnh mẽ.

"Đau quá, anh bôi thuốc giúp tôi đi..." Vết thương lòng vừa mới chịu sự dả kích, cộng thêm vết phỏng trên tay đau rất, nước mắt cô tí tách rơi một cách lặng lẽ, khiến ai nhìn vào cũng đều thương xót không thôi.

Cho dù tức giận đến mấy cũng không bùng phát lên được, con người tối đen lạnh lùng của Hiên Viên Hoàng ánh lên tia dịu dàng lần thương xót, thậm chí có phần lo lắng "Còn đau sao, tôi đưa em đi bệnh viện."

Ôm lấy Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng định chở cô đến bệnh viện thật.

"Tôi không muốn đi bệnh viện, anh đưa tôi về phòng nghỉ ngơi đi, tay đau quá, hic hic..." Vốn không muốn phát ra hai tiếng nức nở "ghê rợn" đến thế, nhưng tình huống bây giờ phải giả vờ yếu ớt mới mong thoát được đại nạn. Trầm Phi Yên không thể làm gì khác hơn ngoài áp mặt lên ngực Hiên Viên Hoàng nghẹn ngào nấc lên hai tiếng.

"Tôi sẽ xem vết thương cho em." Hiên Viên Hoàng dịu dàng đỡ cô lên cầu thang, lúc đi không quên dặn Sa La mang ít nước đá lên phòng.

Tự nhiên Trầm Phi Yên cảm thấy rất ấm ức, cô vốn định sử dụng một chút nước mắt để giúp Sa La thoát thân, nhưng lúc này đây cô lại không kiềm chế được trái tim đang run rẩy của mình, khóc đến mức không thể ngừng nữa rồi. Vòng tay ấm áp kia đang thuộc về cô, nhưng tại sao cô lại không có cảm

giác an toàn?

Nếu như quý trọng cô, thì tại sao không chịu lấy cô chứ? Nghĩ đến việc kết hôn, cô khẽ nhăn mặt, hôn nhân đối với cô dường như chỉ là một trò đùa!

Hiên Viên Hoàng cẩn thận đặt Trầm Phi Yên nằm xuống giường, lấy đá lạnh trên tay cô xuống, xem xét vết thương.

"Còn đau không?" Bàn tay vung về lau sạch những giọt nước mắt vương trên mặt Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng âm giọng hỏi, có lẽ đây giọng điệu dịu dàng nhất mà hắn từng có. Nhẹ nhàng, nhưng không giống như nước, giống cơn gió mùa thu thì đúng hơn. Mát lạnh và vững vàng.

Ngước đôi mắt âm ức nhìn Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên không nói lời nào, cắn chặt môi, thật lâu sau mới lên tiếng "Lúc khác phạt đi, đây là việc của tôi mà."

Bệnh nhân yêu cầu, Hiên Viên Hoàng chỉ có thể gật đầu, thuận theo ý muốn của cô.

Vết thương sau khi được bôi thuốc mặc dù vẫn còn bông rât nhưng đỡ hơn rất nhiều so với lúc mới bị phỏng. Trầm Phi Yên đưa mắt nhìn Sa La đang đứng lặng lẽ một góc như chờ xử phạt, cất giọng "Không có chuyện gì nữa cô ra ngoài đi, nhớ xử lý vết bỏng của mình một chút. Hôm nay thật xin lỗi, tôi không sao rồi."

Đôi mắt Sa La trong vắt không chút gợn sóng nhưng sâu thẳm trong tâm hồn cô có một tâm trạng khác lạ, cô mở miệng muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được, xoay người rời khỏi căn phòng.

"Em đối đãi với người làm thật tốt!" Nhìn về mặt Sa La lúc đi ra ngoài, Hiên Viên Hoàng có chút bất mãn ngó người con gái bên cạnh. Tính cách lương thiện như cô vẫn có thể tồn tại trong thế giới đầy rẫy phức tạp này sao? Nếu có người muốn hãm hại, có lẽ cô sẽ ngã gục mà tiếp nhận, thậm chí có chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Nằm ở trên giường, tay bị Hiên Viên Hoàng nắm chặt, Trầm Phi Yên cười thỏa mãn "Cùng là người với nhau, tại sao không đối xử tốt với nhau một chút chứ."

"Trẻ con!" Hiên Viên Hoàng có chút giễu cợt đối với suy nghĩ của Trầm Phi Yên, hắn sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy có người báo ơn báo nghĩa.

"Anh đúng là người ngoan cố và bảo thủ."

"So với việc lương thiện bị người hại chết thì vẫn tốt hơn nhiều." Đôi mắt u tối không nhìn thấy đáy lạnh lùng nhìn Trầm Phi Yên. Trầm Phi Yên không nói lời nào, người đàn ông này đã trải qua những việc khủng khiếp gì mà trở nên tàn nhẫn như vậy!

Hai bàn tay đan vào nhau chặt chẽ, tay hắn rất lớn bao trọn cả bàn tay nhỏ bé của cô, truyền cho cô hơi ấm từ lòng bàn tay rộng rãi ấy, khiến chỗ tiếp xúc da thịt có cảm giác nóng ran ngưa ngứa.

"Tôi hơi mệt, tôi với anh ngủ một chút nhé." Trầm Phi Yên buông tay Hiên Viên Hoàng ra, trông cô vô cùng mệt mỏi.

Hiên Viên Hoàng nằm hằn lên giường, Trầm Phi Yên gắt gao ôm hắn, dáng vẻ sợ hãi giống như chú Sơn Dương bị lạc đường.

"Ôm chặt tôi!" Cô cúi đầu khẽ lên tiếng.

Hiên Viên Hoàng dịu dàng ôm Trầm Phi Yên vào lòng, thân thể cô khẽ run rẩy, bề ngoài cô tỏ ra không sao nhưng đó chỉ là giả vờ cho qua chuyện, nhưng cô biết, trong lòng cô thực sự đang hoảng loạn. (nhớ đến chuyện 10 năm trước nên tâm trạng TPY ko được ổn định)

Tay Trầm Phi Yên vẫn còn đau, không thể dùng sức ôm Hiên Viên Hoàng, chỉ có thể áp mặt vào lòng ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập vững chãi để cảm nhận sự ấm áp thoải mái này.

Rất ấm, rất dễ chịu, thậm chí có cảm giác an toàn.

Bóng tối dường như được xua tan bởi ánh nắng rực rỡ, nhưng con đường sáng chói ấy càng đi lại càng cảm thấy bất an.

Không lâu sau, Trầm Phi Yên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Vừa nắm chặt tay cô vừa nhìn ngắm cơ thể nhỏ bé ngủ ngoan trong lòng, làm hắn không muốn để cô ra ngoài đối mặt với những âm mưu lừa lọc và chịu đựng gian khổ nữa thêm lần nào nữa, vì sự an toàn, hắn sẵn sàng giam cầm cô.

Có tiếng gõ cửa vang lên, là Sa La, cô đến báo có người tới tìm. Hiên Viên Hoàng cẩn thận đặt Trầm Phi Yên nằm xuống, xem xét vết phỏng trên tay cô một lần nữa, thấy không có gì đáng ngại mới bước ra ngoài.

Chuyện mười năm trước sẽ nhanh chóng được sáng tỏ.

Hắn vừa rời khỏi cô liền trở mình cựa quậy, chân mày khẽ nhíu lại, dường như giấc ngủ không được yên ổn và thoải mái cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 118: Chuyện Của Mười Năm Trước

Editor: Lôi

Từng tập hồ sơ chất lên bàn làm việc, Hiền Viên Hoàng cầm điều xi gà trên tay rít mạnh một hơi, căn phòng mờ mờ khói lượn. Chỉ có những lúc phiên toái, bọc dọc hần mới hút thuốc, mà lúc này đây đã là điều thứ mười rồi, nhưng bao phiên muộn trong lòng vẫn không thể nào vui hết đi.

Những chuyện của mười năm về trước khiến hần chẳng thể tiếp thu được.

Mười năm trước, cô bị đuổi ra khỏi nhà, người nhà vì muốn giữ lấy thể diện đã không ngại ném cô qua Mỹ, tự sinh tự diệt.

Để sống được ở Mỹ, cô đã phải đi bán hàng, thậm chí còn làm người quét dọn vệ sinh buổi sáng. Về sau lại bị cho thôi việc vì mang thai.

Mười sáu tuổi, một thân một mình ôm con nhỏ lưu lạc ở Mỹ. Những việc trải qua không phải hai ba câu mà nói hết được, chắc chắn là đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Mãi cho đến khi trở thành người của Trường Tôn Lưu Lam, mà cái danh vị này cũng mang rất nhiều ý nghĩa, là thư ký, là tình nhân hay là cái gì đó. Tất cả mọi đầu mối đều chấm dứt ở nơi Trường Tôn Lưu Lam, dù tìm kiếm hơn nửa cũng không có một tin tức nào.

Những thứ trong tập hồ sơ kia có một chuyện khiến Hiền Viên Hoàng cảm thấy hoang mang. Sau khi gặp Trường Tôn Lưu Lam, Trầm Phi Yên đã đi phẫu thuật thẩm mỹ. Việc đi phẫu thuật này không phải là đưa đòi chung diện, câu dẫn Trường Tôn Lưu Lam. Theo như mọi thứ hần nhớ về Trầm Phi Yên, dung mạo của cô tương đối tao nhã, thanh tú không nhất thiết phải đi phẫu thuật. Thảo nào khi gặp lại cô, hần cuốn cảm thấy có một chút khác, kỳ lạ.

Phần lớn sự tình phía sau thế nào thì không rõ, nhưng Trầm Phi Yên đã đến làm ở AI rồi từ từ lên đến chức trợ lý giám đốc. Có người nói cô dựa vào thân thể mình để đổi chác, cũng có người nói cô dựa vào ông chủ chống sau lưng mình, lại cũng có người nói cô là dựa vào năng lực của bản thân.

Còn về đứa con trai Trầm Phi Dạ, thông tin về nó rất ít, chỉ có mấy câu, là một đứa nhóc thiên tài, là rồng phượng trong biển người.

Trong lòng dấy lên một nỗi chua xót, áy náy không rõ, Hiền Viên Hoàng cảm thấy bản thân mình thật kỳ quái, cho đến lúc này hần biết mình chưa bao giờ ở trong hội những người hay áy náy, nhưng giờ đây...

Co dù có quay về mười năm trước, hần dùng thủ đoạn cường bách cô, hần cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Dập tắt điều thuốc trong tay, Hiền Viên Hoàng trở lại phòng ngủ. Trầm Phi Yên trên mặt lấm tấm mồ hôi, cả người bất an, giống như gặp phải ác mộng mà không thể nào tỉnh lại được.

"Buông tay... Tôi nói các người dừng tay...Buông...A....Cứu mạng....Mau cứu con tôi....A..." Ngực Hiền Viên Hoàng đau đớn vô cùng, hần không thể làm gì để khiến cô bớt la hét, chỉ biết ôm lấy cô, ôm thật chặt.

"Phi Yên, tỉnh lại, là anh, mau tỉnh lại." Giọng nói của Hiền Viên Hoàng như thuốc an thần giúp Trầm Phi Yên trấn tĩnh, hàng mi chớp chớp, chậm rãi mở mắt.

"Sao vậy?" Cô mơ màng nhìn Hiền Viên Hoàng, ánh mắt muốn dời đi nhưng lại bị Hiền Viên Hoàng không cho phép.

"Tay em vẫn còn bị thương, không có chuyện gì xảy ra hết, em ngủ tiếp đi. Anh ôm em ngủ, như vậy là tốt nhất!" Thật ra, Hiền Viên Hoàng muốn nói để hần ôm cô ngủ thì cô sẽ không gặp ác mộng nữa, nhưng cuối cùng lại không mở miệng được.

Con ác mộng qua đi, giờ nghe hần nhắc đến vết thương, Trầm Phi Yên thật khó có thể ngủ lại. Về chuyện có con, hần suy nghĩ lại, hay là chờ thêm một thời gian nữa hãy nói cho cô. Nếu bóng ma quá khứ trong lòng cô không sớm bị lấy đi, có thể hần suốt đời cũng đừng mong nhắc đến chuyện sinh con với cô.

Tên tiểu quỷ Trầm Phi Dạ này chẳng thể khiến hần lo sợ có điều bất trắc xảy ra với nó. Bây giờ có lẽ nó đang ở bên ngoài vui đùa súng sướng, đem mẹ bỏ lại cho cha lấy 100 triệu đô, thật quá quá mức xảo quyệt. Tuy như vậy là không tốt nhưng hần vẫn muốn cảm ơn đứa bé này, nếu không nhờ nó thì không biết người phụ nữ hôm nay nằm trong lòng hần là ai nữa.

Khóe mắt Trầm Phi Yên còn vương nước mắt, cô ngủ không được sâu nhưng bù lại, được nằm trong lòng Hiền Viên Hoàng khiến cô cảm thấy an tâm hơn nhiều. Con ác mộng vừa hiện lên lúc nãy dường như còn chập chờn đâu đó, nhưng hoàn toàn biến mất trong nháy mắt khi cô nhìn thấy hần, có nơi để dựa vào thật thích. Hai tay nắm chặt áo ngủ của hần, dán mình vào người Hiền Viên Hoàng, chậm chậm ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán của cô, Hiền Viên Hoàng dịu dàng nói: "Ngủ ngon, Phi Yên của anh!"

Khóe môi Trầm Phi Yên khẽ cong, cọ người trước ngực Hiền Viên Hoàng tìm tư thế thích hợp ngủ tiếp.

Hiên Viên Hoàng ôm được người trong lòng mà không thể nào đi vào giấc ngủ, cô luôn là bảo vật trong lòng hắn, hắn không muốn để cô bị thương tổn nữa. Được như vậy thì ác mộng sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa...

Đêm lặng tiếng, thời gian lặng trôi không dấu tích, chỉ có tiếng của những người yêu nhau thì thảo lời thề tình yêu.

Ở một nơi khác, khi bóng đêm vừa hạ xuống, Hiên Viên Long tức giận ngồi trong phòng Phương Xuân Ý.

"Nó tính toán cái gì vậy cơ chứ, không lẽ không cho tôi cơ hội nào sao! Dù gì tôi cũng là anh trai của nó..." Chỉ cần nghĩ tới đây thôi, cơn tức của Hiên Viên Long lại bộc phát mãnh liệt.

Vừa trở về từ Ma Cao, đến giờ hắn vẫn phải trốn chui trốn nhủi, cũng may ở Hồng Kông còn có mấy chỗ giúp hắn trốn được. Cuộc sống như loài chuột khiến hắn cảm thấy bất an vô cùng, lấy 50 ngàn đô để truy nã hắn, làm như vậy là biến hắn trở thành cái giống gì?

Phương Xuân Ý đang ngồi thoa kem đánh phấn trước bàn trang điểm, tỉ mỉ bôi trét từng chút một nói:

"Anh trai? Tôi đây là mẹ nó mà nó còn không nể mặt, anh trai như cậu thì tính là gì. Nếu cậu không làm ra loại chuyện như vậy, nó cũng có tức giận như vậy không?"

"Còn không phải là vì một đứa đàn bà!" Hiên Viên Long giáng một đấm xuống bàn, phần nộ không có chỗ phát tiết.

Đôi mắt xinh đẹp tỏ ý cười nhạt, Phương Xuân Ý châm chọc nói: "Không có chuẩn bị gì mà lại dám cả gan đụng vào đồ chơi của nó, cậu hẳn phải rõ tính tình của nó chứ, nó nhất định không tha cho cậu!" Phương Xuân Ý cũng cảm phần không kém khi nhắc tới người phụ nữ kia, đã dám cầm túi của bà ta đi lại còn nhìn thấy hết mọi bí mật.

"Em ở trước mặt hắn có nói gì về tôi không? Chuyện đó em đã nói hay chưa?" Chuyện đã qua lâu, nhưng Hiên Viên Hoàng còn chưa gỡ lệnh truy nã hắn xuống, bây giờ cả hai bên hắc, bạch đạo đều đang truy tìm hắn. Thậm chí còn điều động cả sát thủ, chính điều này mới khiến Hiên Viên Long hoảng sợ.

Sát thủ thì chẳng bao giờ quản chuyện sống chết, hành tung bí ẩn, nếu hắn có chết cũng chẳng biết được mình đã chết như thế nào.

Phương Xuân Ý nhìn thoáng qua Hiên Viên Long: "Nói rồi, nó bảo cậu đi chết đi!"

Nói xong liền thăm quan sát nét mặt Hiên Viên Long, bà ta làm vậy để khiến hắn tức giận, nếu có thể mượn tay hắn để giết Trầm Phi Yên, thì đó là chuyện quá tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Đôi Tư Thế

Editor: Vũ

"Cái gì?" Hiên Viên Long nhảy dựng lên, hắn không thể tin được, chỉ vì một người phụ nữ mà Hiên Viên Hoàng bảo hắn đi chết. Còn sợ lời đe dọa chưa đủ nặng, Phương Xuân Ý âm hiểm cười, lặp lại một lần nữa, vô cùng rõ ràng.

"Nó nói cậu đi chết đi!"

"Mẹ nó chứ, nếu nó muốn nhìn tôi chết như vậy thì cùng lắm là đồng quy vu tận!". Hiên Viên Long mặt mày đỏ bừng, móc ra ngay một khẩu súng thị uy.

Phương Xuân Ý đứng dậy, lấy tay từ từ gỡ khẩu súng trên tay Hiên Viên Long ra.

"Đừng tức giận, tôi có một ý kiến này, đến lúc đó, còn không sợ trừ khử được bọn họ hay sao?" Đôi mắt quyến rũ khẽ chớp, cặp môi mọng đỏ hé mở, một mùi hương phụ nữ ngay lập tức lượn lờ chung quanh mũi Hiên Viên Long. Nghe Phương Xuân Ý nói vẫn còn có cách, phần nộ trong lòng hắn dần xẹp xuống như quả bóng bị rút hơi. Nếu không vì mạng sống của mình, hắn không bao giờ muốn cảnh lưỡng bại câu thương.

"Chủ ý gì?" Hiên Viên Long cười tà mị, mắt dán chặt vào bộ ngực trắng nõn đang dần hé lộ của Phương Xuân Ý, ham muốn trong mắt càng lúc càng rõ rệt.

Phương Xuân Ý hài lòng nhìn Hiên Viên Long đã mắc câu, cố ý lấy tay gạt nhẹ quần áo, tất cả bầu ngực căng đầy gần như lộ ra, thấp thoáng hai núm hồng mai yêu kiều.

Từ khi bị Hiền Viên Hoàng truy sát đến giờ, đã lâu Hiền Viên Long chưa được phóng túng dục vọng của mình. Nhìn tư thế mà Phương Xuân Ý đang lộ ra, thật đúng là đang quyến rũ hần mã. Người phụ nữ này cô đơn, đang cần hần để thỏa mãn bản thân mình.

"Chỉ cần em có cách, tôi nhất định sẽ lấy lại mọi thứ thuộc về mình." Hiền Viên Long nói xong liền trực tiếp đè Phương Xuân Ý xuống đất, bàn tay trút bỏ áo ngủ của bà ta, nhìn thấy bên trong không mặc gì cả thì nhanh chóng hiểu rõ.

Đắc ý cười: "Xem ra, người có thể thỏa mãn em chỉ có tôi, nếu Hiền Viên Hoàng biết tôi có quan hệ với mẹ hần, không biết hần sẽ có biểu cảm gì?" Nghĩ tới đây, Hiền Viên Long thoải mái trong lòng, so với Hiền Viên Hoàng, hần luôn có cảm giác thất bại, chỉ khi ở trên người Phương Xuân Ý, hần mới thấy có chút thành tựu.

Phương Xuân Ý cười nhạt, người đàn ông này có phải đang khinh thường bà ta chăng. Mấy lần bị Hiền Viên Hoàng bắt gặp ngay ở trên giường, cũng chưa thấy hần lộ ra biểu hiện gì, chỉ có nổi chán ghét, có lẽ là ác tâm.

"Nó thì có biểu cảm gì, lúc nào cũng là bộ mặt người chết." Khinh thường hừ lạnh, thân thể Phương Xuân Ý rợn rợn. Bàn tay của Hiền Viên Long đang chạy khắp cơ thể của bà ta, khiến cho bà ta cảm thấy nhột nhột cùng khoái cảm không thôi.

Hồn dỗi nhìn Hiền Viên Long, trong lòng Phương Xuân Ý không cảm thấy thỏa mãn nên lẩm nhẩm nói: "Cũng là cậu tương đối lợi hại. Phía dưới, phía dưới của người ta tịch mịch!"

Phương Xuân Ý giờ chân lên, không khách khí mở rộng bản thân, ngênh đón ngón tay của Hiền Viên Long đi tới.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo như băng tà ác di chuyển ở nơi mẫn cảm của Phương Xuân Ý, nhấn vào phía trên một chút, sau đó từ từ nhẹ nhàng nắn bóp chỗ nổi lên.

"Uhm...A.... Vẫn muốn....Nhiều hơn một chút..." Thân thể cong ra sau, mái tóc vẽ thành hình vòng cung, thân thể Phương Xuân Ý mềm dẻo như rắn uốn lượn, cảm thấy vô cùng sung sướng.

"Làm cũng nhiều lần như vậy, mới chút xíu thôi mà đã bị kích thích rồi!" Di chuyển ngón tay khuấy động thêm nữa, Hiền Viên Long từ từ rút ngón tay ra, trên đó đã ướt dịch trong suốt.

Sự trêu chọc của Hiền Viên Long khiến cho cơ thể Phương Xuân Ý càng thêm khô nóng, lại càng không vừa lòng với tốc độ của hần. Từ từ leo lên người Hiền Viên Long, Phương Xuân Ý trút bỏ hết quần áo của hần làm lộ vật cứng nóng bên trong. Mặt Phương Xuân Ý tỏ rõ vẻ đói khát khi ngắm nhìn vật to cứng của Hiền Viên Long, người đàn ông này luôn là như vậy, luôn khiến cho bà ta cảm thấy hạnh phúc.

"Tôi giúp cậu lần này!" Phương Xuân Ý ân ái cười, chậm rãi cúi đầu, há miệng ngậm lấy cái đó của hần.

Hiền Viên Long chợt cảm thấy thân thể hần càng nóng hơn, nơi đó đang được bờ môi mềm mại ấm nóng mút vào từng chút từng chút, một dòng điện nhỏ chạy qua vật cứng rắn đang dần to lên.

"A..." Hiền Viên Long không nhịn được kêu lên, về mặt vừa sung sướng vừa đau khổ.

Phương Xuân Ý vô cùng hài lòng với kỹ thuật của mình, nuốt vào vật đó của Hiền Viên Long, bà ta cảm thấy nó từ trên xuống dưới càng lúc càng nóng lên và to hơn.

Hiền Viên Long không khống chế được nữa, hần muốn phải nhanh hơn, bàn tay giữ chặt đầu Phương Xuân Ý, dùng sức nhét trọn vật đó vào miệng bà ta. Càng lúc càng sâu, đỉnh nhọn đề sâu trong cổ họng khiến bà ta khó chịu như muốn nôn, thế nhưng người đàn ông này bảo đảm không bỏ qua cơ hội. Phương Xuân Ý chỉ có thể mở miệng cổ nuốt vào vật to cứng kia. Lần cuối cùng, Hiền Viên Long ép chặt khiến chiếc cổ của Phương Xuân Ý như muốn gãy ra.

Trong miệng chợt cảm thấy một dòng dịch nóng, đó là ở nơi của Hiền Viên Long vừa phun ra.

"A..." Hiền Viên Long thoải mái thở ra một tiếng dài, nhu cầu đã được đáp ứng, cả người đều buông lỏng xuống.

Chất dịch nóng trong miệng Phương Xuân Ý trào ra ngoài, mùi nồng đậm lan tràn. Phương Xuân Ý không chịu được nữa, vội vã chạy vào nhà vệ sinh. Người đàn ông này ngày càng quá đáng, dám như vậy mà bắn vào miệng bà ta, trước đây làm gì có chuyện này.

Nôn ra một lúc, cố gắng súc miệng nhiều lần, tinh thần Phương Xuân Ý dần dần hồi phục. Bà ta không ngờ rằng Hiền Viên Long đang đứng ở phía sau, che miệng kêu lên.

"Cậu sao không mặc quần áo vào?" Phương Xuân Ý không tin được người đàn ông này không mặc quần áo mà lại ngang nhiên đứng phía sau bà ta.

Hiền Viên Long tà mị cười: "Em vừa nãy đã thỏa mãn được tôi, giờ không phải đến lúc tôi làm sao?"

Hần ôm lấy Phương Xuân Ý, từ từ đặt lên bàn rửa mặt. Đôi mắt bà ta híp lại vì cười: "Coi như cậu có lương tâm, nhưng làm ở chỗ này không sợ người khác phát hiện sao?"

"Yên tâm, tôi đã sắp xếp người ở chỗ này hết rồi, tới nay em cứ việc mà tận hưởng đi!" Hiền Viên Long dâm tà cười, tay gạt hết quần áo Phương Xuân Ý ra, thân thể thướt tha duyên dáng đập vào mắt hần.

Hiên Viên Long áp xuống cần lấy đỉnh đầu tròn trịa hồng hào, bàn tay nhanh chóng di chuyển xuống phía dưới của Phương Xuân Ý vuốt ve, nắn bóp.

"Em xem lại mình đi, hơn 40 tuổi rồi mà thân thể cứ như thiếu nữ vậy, làm tôi không kiềm lòng mà muốn em không biết mệt mỏi!" Ngón tay Hiên Viên Long bắt đầu tiến vào thân thể Phương Xuân Ý, tận tình xoa nắn khơi gợi nơi mẫn cảm.

"A...Uhm...Tôi vẫn luôn thích cậu...A..."

"Ha, là em thích tôi vì tôi có thể thỏa mãn được em đúng không?" Hiên Viên Long biết người phụ nữ này là một người ích kỷ, bà ta không thật sự thích hắn, chẳng qua là giữa bọn họ có nhu cầu của mình. Hắn mê luyện người đã chiếm đi lần đầu của hắn, còn Phương Xuân Ý thì lại khao khát việc hắn trẻ tuổi, khí lực dồi dào.

"A...Không được...!" Hai chân càng mở rộng hơn nữa, Phương Xuân Ý phớt lờ bàn tay đang đùa bỡn phía dưới của bà ta. Trên mặt bà ta đã bị bao phủ bởi mồ hôi, đỏ ửng lên, thân thể nóng bức, chỉ muốn Hiên Viên Long có thể nhanh chóng tiến vào bên trong sớm chút.

Dùng sức kích thích thân thể Phương Xuân Ý, Hiên Viên Hoàng tà mị cười: "Còn chưa đủ, tôi sẽ khiến em càng thêm sung sướng. Kêu to lên, nhanh, tôi thích nghe em...haha."

"A...A..." Phương Xuân Ý buông tay kêu thật to, bà ta không chịu nổi nữa rồi. "Cho tôi, nhanh đi vào đi, nhanh lên một chút...A..." Phương Xuân Ý lớn tiếng, tay nắm đến vật to nóng của hắn, hướng về phía mình.

Hiên Viên Long khẽ cười, thẳng tiến đi vào bên trong Phương Xuân Ý.

"A...Thật thoải mái...Nhanh lên một chút...A..." Tay bắt chặt vai Hiên Viên Long không buông, Phương Xuân Ý tự mình di chuyển, nỗ lực mời gọi Hiên Viên Hoàng. Bà ta còn chưa đủ, muốn được thêm nữa, nhiều nữa.

Vật thô nóng của Hiên Viên Long càng thêm sung to, hắn dùng sức chạy nước rút, đem Phương Xuân Ý dầy vò trên mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo.

"Thật giỏi...Vào nhanh đi....Nhanh lên..." Càng gần tới cảm giác lên đỉnh, dục vọng của Phương Xuân Ý càng tăng cao, bà ta nắm lấy hông Hiên Viên Hoàng, dùng sức ép chặt như muốn đem thân thể kia đi vào sâu hơn nữa.

Hiên Viên Long đưa đẩy thân mình, hung hãn tiến công, mỗi một lần ra vào đều như muốn chạm đến nơi sâu thẳm nhất của Phương Xuân Ý, gắng sức đẩy lên cao trào.

Lần cuối cùng, hai người đạt tới vui sướng cực hạn, khí lực đã tiêu tan gần hết. Trên người bóng nhẫy mồ hôi, tóc tai rũ rượi, thân thể gắn liền cùng một chỗ.

Bên trong Phương Xuân Ý là một khối to nóng, Hiên Viên Long lại một lần nữa bắn dòng dịch nóng vào trong người bà ta. Từ bàn trang điểm màu trắng chảy xuống chất dịch trong suốt như tơ, là bằng chứng cho trận kích tình của bọn họ.

Sau một hồi thở hổn hển, Hiên Viên Long vẫn cảm thấy như chưa đủ, hắn xoay Phương Xuân Ý lại, từ phía sau đi vào, vọt thẳng đến hoa tâm.

"A... Thật mạnh..." Phương Xuân Ý phóng đại cười, gương mặt vô cùng đắc ý, khoái cảm khiến cho bà ta tê dại, mọi buồn phiền bực dọc trong lòng đều tiêu tan hết thảy.

"Ha, tôi biết là em thích từ phía sau!" Hiên Viên Long bắt lấy eo thon của Phương Xuân Ý, lần lượt ra vào, lần sau mạnh mẽ hơn lần trước, cơ thể phía dưới trương to căng đau.

Tần suất ra vào ngày càng cao, Hiên Viên Long chạy nước rút, mỗi lần đều chạm vào khu vực mẫn cảm.

"A!" Thân thể Phương Xuân Ý trên giường như một con búp bê tùy tiện, muốn làm gì cũng được.

"A...." Hiên Viên Long trầm giọng, một lần nữa tiến sâu vào Phương Xuân Ý, hắn rên lên bắn ra chất lỏng nóng bỏng cực kỳ.

"A..." Phương Xuân Ý thét lên một tiếng chói tai, thật là kích thích quá mức, nó khiến toàn thân bà ta trầm mê, khát vọng được nhiều hơn nữa.

Khoái cảm ngăn ngòi chấm dứt, Phương Xuân Ý cảm thấy thật trống rỗng sau khi hắn rút ra.

Chất dịch thấm đẫm phía dưới hai người, Phương Xuân Ý còn chưa thấy thỏa mãn, ánh mắt cầu xin liếc nhìn Hiên Viên Hoàng.

"Thế nào, em vẫn còn muốn sao? Thử cách khác nhé?" Hiên Viên Long nheo mắt cười thâm tà, hắn chẳng thèm để ý đến việc Phương Xuân Ý có thỏa mãn hay không, nếu có cũng chỉ là khoảng thời gian trước kia, khi hai người mới bắt đầu qua lại.

Hai tay Phương Xuân Ý quăn như rắn, cố tình cọ xát bộ ngực vào người Hiên Viên Long: "Chúng ta thử cách khác?"

"Ha ha, nếu em thích vậy, lần này em ở trên!" Hiên Viên Long không chút khách khí, ôm lấy Phương Xuân Ý về phòng ngủ.

Giường mềm mại, ấm áp, Hiên Viên Long thư thả nằm phía trên giống như một ông hoàng chờ người khác đến phục vụ. Người phụ nữ này chẳng khi nào

rút rè, bà ta luôn phóng đảng bản thân mình như vậy, thậm chí không bao giờ che đậy khát vọng của bản thân.

Nắm lấy bộ phận cứng rắn của Hiên Viên Long, vuốt ve khiến nó dâng trào mà thẳng đứng. Phuong Xuân Ý hài lòng cười, thắt lưng uyển chuyển di động lên trên người hắn, thân thể mềm mại nằm sấp trên người Hiên Viên Long, thẳng ngay đỉnh đầu mà chậm rãi ngồi xuống.

"A..." Cảm giác tiếp nhận toàn bộ khiến cho Phuong Xuân Ý không nhận được kêu lên.

Hiên Viên Long kéo lấy thắt lưng mềm mại, bàn tay to xoa nắn bầu ngực mịn màng theo động tác mà nảy lên nảy xuống, vật kia trong thân thể Phuong Xuân Ý đã to lên nhiều.

"A...Tôi sẽ khiến cậu thoải mái...!" Lần lượt nâng mông lên xuống, Phuong Xuân Ý cả người đầy mồ hôi, đáng vẻ càng gọi tình hơn, càng đẩy sự phù hợp giữa hai người lên cao.

Ánh mắt Hiên Viên Long đậm màu lửa dục, cuối cùng hắn không nhận được nữa, ôm lấy Phuong Xuân Ý nhấc lên cao rồi đặt mạnh xuống, cứ như vậy liên tiếp, hai người đều nhanh chóng đạt tới đỉnh cao.

"A..." Phuong Xuân Ý ngửa đầu ra sau thét lên sung sướng, lần này thật mãnh liệt khiến cho bà ta vô cùng vui vẻ.

Nằm trên người Hiên Viên Long, Phuong Xuân Ý chẳng tỏ vẻ mệt mỏi chút nào, hai người đôi rất nhiều loại tư thế, càng về sau càng khó.

Sau cùng, Hiên Viên Long bắn ra chất dịch đầy mặt Phuong Xuân Ý. Ngoài kia, trời bắt đầu ửng sáng, hai người một đêm không ngủ.

Hiên Viên Long ôn thân thể kiều diễm của Phuong Xuân Ý từ từ gặm cắn, đêm qua không biết họ đã làm bao nhiêu lần. Đầu là những người có kinh nghiệm, bọn học biết cách thế nào mới có thể thỏa mãn được đối phương.

"Thỏa nần lắm." Phuong Xuân Ý ngáp một cái, mí mắt muốn xụp xuống vì buồn ngủ.

"Em phải nói cách kia cho tôi!" Chuyện hôm qua Hiên Viên Long vẫn còn nhớ rõ, không kiềm được hỏi.

Phuong Xuân Ý dụi dụi mắt, cắn một cái vào ngực Hiên Viên Hoàng, trách cứ: "Cậu giày vò người ta cả đêm, không biết để người ta nghỉ một chút sao. Tôi sẽ nói cho cậu biết. Ăn no rồi thì chỉ biết đến mình, thật là khiến người ta mất hứng."

Hiên Viên Long cười híp mắt, hắn cũng thuận miệng cắn một cái lên bầu ngực trắng sữa của Phuong Xuân Ý, thân thể lại bắt đầu không khống chế được.

"Cái người này, đêm qua mà vẫn chưa đủ sao?" Phát hiện ra ý đồ của Hiên Viên Hoàng, Phuong Xuân Ý kinh ngạc hỏi.

"Ồ cùng một chỗ với em thì khôn bao giờ là đủ." Hiên Viên Long không thèm quan tâm, nhanh chóng đè áp xuống người Phuong Xuân Ý vọt vào bên trong, hai thân thể lại giao hòa khăng khít.

Bầu trời buổi sáng buông những tia trắng nhạt, bên trong căn phòng, một trận hỏa chiến diễn ra mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thân Cận

Editor: Vũ

Lối hoa văn phức tạp lấy từ thời Louis 16, chấm phá thêm một chút hơi thở Đông Phương thần bí. Nhà hàng này thật là nơi thích hợp để xem mặt.

Hiên Viên Hoàng toàn thân màu đen, cộng thêm một cặp kính râm to bản đang ngồi ở phía góc nhà hàng, tạo nên một cảm giác mãnh liệt không lời.

Tờ báo trong tay trở nên nhàm chán, cà phê trên bàn uống vài hớp đã thấy vô vị. Bây giờ hắn chỉ muốn về nhà, hai người cùng ra ngoài ăn cơm chứ không phải ngồi trơ ra ở chỗ này.

Con gái của Hoàng Trung Phú, hừm, mắt hắn tràn đầy sát khí ngay tức thì, nợ nần năm đó hắn còn muốn tìm bọn họ để thanh toán đây. Nếu không phải là vì để cân bằng lợi ích của bang phái, loại phụ nữ như vậy hắn đã sớm muốn giết quách đi cho xong.

Mười năm trước trước dám bỏ thuốc hắn, ý muốn hắn làm nhục con gái người ta, sau đó làm bộ bắt gian tại trận rồi cường chế cử hành hôn lễ. Như bọn người này cũng không nghĩ tới hắn cố gắng kiên trì trở về nhà, cuối cùng lại ở với một người con gái khác.

Nước đi lần này, bọn họ cần phải tính toán kỹ một chút đi.

Hoàng Kiều Mạt đẩy cửa bước vào, nháy mắt liền nhận ra Hiên Viên Hoàng, người đàn ông này đang ngồi ở trên ghế gỗ, từ đầu đến chân đều toát lên khí thái vương giả cùng nguy hiểm. Nhưng càng là nguy hiểm thì lại càng khiến cho tim cô ta đập loạn xạ, chẳng trách từ nhỏ cô đã ái mộ hắn không thôi.

Tóc nhuộm vàng óng uốn lộn to, trang phục màu đen bó sát tôn lên thân hình chữ S nóng bỏng, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, ánh mắt phong tình vạn chủng.

"Xin lỗi, em không biết anh lại đến sớm như vậy." Hoàng Kiều Mạt hơi nhăn mặt, làm bộ uốn éo ngồi xuống đối diện Hiên Viên Hoàng.

Buông tờ báo trên tay xuống, nhưng lại không gỡ kiếng mắt ra, Hiên Viên Hoàng càng nhìn người phụ nữ này càng lâu thì lại càng chán ghét. Toàn thân đẹp như tượng khắc, còn hơn cả khi xưa, nhưng chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ này thôi là Hiên Viên Hoàng đã cảm thấy ngán ngẫm, thà là con mèo nhỏ hắn còn thấy có hứng thú hơn.

Hiên Viên Hoàng không thèm để ý, bờ môi mỏng mấp máy: "Muộn mười ba phút ba mươi lăm giây, nhớ nói cha cô chuyển một trăm vạn đôla qua tài khoản."

"Hả?" Làm gì vậy, Hoàng Kiều Mạt suýt nữa té khỏi ghế, cô không ngờ người đàn ông này lại đi tính sổ với cô.

"Từ trước tới giờ chỉ có người khác chờ tôi, không có chuyện tôi chờ người khác." Lời nói lạnh lẽo khiến Hoàng Kiều Mạt sững sốt trong giây lát, vẫn chưa kịp định thần lại, không lẽ hắn muốn vậy sao. Nhìn Hiên Viên Hoàng nói chuyện nhạt nhẽo, cô cảm giác người đàn ông này ngày càng khó nắm bắt.

"Không phải vậy! Anh Hiên Viên, chúng ta tốt xấu gì cũng là thanh mai trúc mã, cùng học hành, cùng lớn lên, không lẽ anh để bụng tính toán của em chút tiền còn con này sao?" Hoàng Kiều Mạt nỗ lực giảm khoảng cách giữa hai người xuống, sáo sạo cặn hồ, bây giờ cô cảm thấy có chút sợ hãi rồi.

Cùng nhau học tập, cùng nhau lớn lên, Hiên Viên Hoàng cười nhạt, không hiểu sao cô ta lại có thể mạnh miệng mà không biết xấu hổ nói ra mấy lời nhảm nhí này. Những người này ngoại trừ thích hăm hại hắn ra, Hiên Viên Hoàng không thấy bọn họ còn có ý tứ gì khác nữa.

"Anh em còn phải tính toán rõ ràng, huống chi chúng ta cũng chỉ là bạn học." Hiên Viên Hoàng cảm lấy tách cà phê trên bàn đã nguội bớt một nửa uống một hớp, không thèm nhìn người đối diện thêm nữa.

Không khí bây giờ tràn ngập sự lúng túng, khí chất trên người Hoàng Kiều Mạt cứ từ từ rơi rụng hết xuống. Cha cô làm sao mà lại chưa tới, để cho cô một mình chống đỡ ở đây, cô không chịu nổi khí thế của người đàn ông này, cứ như là đang muốn lấy mạng người ta vậy.

Nhìn chung quanh, Hoàng Kiều Mạt có chút không yên lòng.

Hiên Viên Hoàng đưa mắt nhìn đồng hồ trên tay, lòng kiên nhẫn cũng giảm đi rất nhiều: "Xem ra chú Hoàng không muốn tới rồi, nếu vậy thì tôi đi trước."

Nói xong liền đứng dậy muốn đi như ng Hoàng Kiều Mạt giờ tay kéo lại, nịnh nọt nói: "Chờ thêm một chút đi, cha em chắc đang bận công việc, anh cũng biết mà. Đã chờ rồi, đến lúc cuối tìm cha tính tiền cũng được."

Đối với loại phụ nữ mặt dày như vậy, Hiên Viên Hoàng cũng chỉ cười nhạt.

Thôi đi, cô ta tưởng vấn đề này liên quan đến tiền sao? Hắn thật muốn biết trong hồ lô của mấy người này có bán cái gì, hừm, muốn trở thành người nhà sau đó rồi tiện thể nuốt luôn Hiên Viên thị sao? Nhếch mép cười lạnh một cái, khí thế không giận mà uy của Hiên Viên Hoàng làm cho Hoàng Kiều Mạt lập tức rút tay về.

"Xin lỗi, anh chờ một chút, chắc là cha em có việc gì gấp." Cô tưởng rằng cha cô sẽ đến trước, không nghĩ lại ngược lại, Hoàng Kiều Mạt cũng cảm thấy lo lắng.

"Vậy thì để sau này rồi nói!" Hiên Viên Hoàng xoay người muốn đi.

Cửa mở ra, hai người bước đến, một người là Hoàng Trung Phú, người còn lại dĩ nhiên là Phương Xuân Ý.

Hiên Viên Hoàng lặng lẽ quan sát hai người, hắn nhớ kỹ mẹ hắn đã nói mình có chút việc, không tới được. Bây giờ hai người này lại dắt tay nhau mà tới, chắc chắn là có chuyện mờ ám.

Hoàng Kiều Mạt thấy Hoàng Trung Phú và Phương Xuân Ý liền lập tức chạy đến trước mặt làm nũng: "Cha mà tới trễ nữa là anh Hiên Viên đi luôn rồi. Không phải nói hôm nay cha rảnh sao? Để chúng con chờ lâu như vậy làm anh Hiên Viên tức giận."

"Hiên Viên, xin lỗi con nhé. Đáng lẽ chú tới rồi, nhưng xe của mẹ con trên đường đi bị hư nên nhờ chú đi đón. Bởi vì kẹt xe với gấp quá nên cũng không mang theo điện thoại." Hoàng Trung Phú vừa nói vừa xoa cái đầu tròn trọc bóng, chuyện này là thật mà. Phương Xuân Ý đòi đi theo tới đây, hắn cũng chỉ tốt bụng giúp thôi.

Đã nghe qua lòng dạ đàn bà thì độc ác, bây giờ hắn mới được mở mang kiến thức. Không chỉ là muốn Hiên Viên Long đi giết người mà là muốn mượn dao giết người, quả là thâm độc. Giờ lại đưa bà ta đến chỗ này, thế thì có thể chứng minh mình cùng bà ta chẳng có quan hệ gì. Quét mắt nhìn thoáng qua Phương Xuân Ý, Hoàng Trung Phú nhận thức được tâm tư của người đàn bà này quá mức thâm trầm. Vậy mà trước đây bà ta lại ngây ngô trước hắn như vậy, xem ra bản thân mình cần phải đề phòng một chút.

Về mặt cười tươi rói làm ra vẻ một người mẹ hiền lành, Phương Xuân Ý nói đỡ: "Mẹ cũng đã lâu không có gặp Mạt Mạt nên lần này mới nhờ cha con bé đưa đến đây. Nếu đã là quen biết thân cận vậy thì mọi người cùng nhau vui vẻ một chút đi!"

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nói: "Nếu muốn xem thì tự đến mà nhìn, lúc đó bà muốn nhìn bao nhiêu cũng được."

Nghe Hiên Viên Hoàng nói xong, Phương Xuân Ý cười thầm, vậy là hẳn biết bà và chú hẳn có quan hệ vụng trộm rồi.

Trên mặt Hoàng Trung Phú cũng co giật vài cái, Hiên Viên Hoàng khôn khéo như vậy, bọn họ không thể không cẩn thận.

"Ha, giờ cũng trưa rồi, chú đã đặt chỗ ở nhà hàng, không bằng chúng ta cùng đến đó để tâm sự, hai người bọn con cũng có thể thuận tiện tìm hiểu nhau thêm." Hoàng Trung Phú mở miệng hòa giải, Phương Xuân Ý và Hoàng Kiều Mạt lập tức liền thanh phụ họa.

Hiên Viên Hoàng mặt mũi không biểu lộ gì quá, chỉ nhạt cười nhìn màn kịch trước mặt, hẳn gật đầu đồng ý. Nếu muốn đi như vậy, hẳn cũng muốn theo tới cùng xem những người này rốt cuộc muốn gì.

Ở nơi khác, Hiên Viên Long không một tiếng động đột nhập vào biệt thự của Hiên Viên Hoàng.

Việc phải làm đầu tiên chính là đối phó với Sa La. Sa La là sát thủ thuộc hạng nhất nhì của Hiên Viên thị, càng khéo hơn là do một tay hắc đào tạo ra.

Trên mặt hiện lên vẻ bất chính, Hiên Viên Long quyết định đi tìm Sa La trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hiên Viên Long Chết

Editor: Vũ

Công việc của Sa La cần nói rất nhiều, thật ra thứ nhất giúp đám người làm sắp xếp việc ăn uống cùng các việc vặt trong nhà, nhiệm vụ thứ hai là làm tốt công tác bảo vệ.

Mọi ngõ ngách trong biệt thự đều được lắp camera, chỉ cần có người bước vào thì sẽ bị phát hiện ngay.

Sa La đang đứng ở hoa viên tưới tấp cây bạch ngọc lan. Com trưa đã phân phó chuẩn bị tốt, chỉ cần Trầm Phi Yên tỉnh dậy là có thể ăn ngay.

Một bóng đen lặng lẽ đến gần, bàn tay vươn ra bắt chọt kiểm chế cả người Sa La.

Sa La nhanh chóng phản ứng, cô nghĩ thầm đây là kẻ trộm nên nhẹ nhàng lách người rút từ bên hông ra một con dao găm cùng lúc một giọng nam cất lên: "Lâu rồi không gặp em, thật là có chút nhớ làn da mịn màng này quá đi."

Quay đầu lại nhìn thì thấy Hiên Viên Long đang cười dâm tà, nhất là cái động tác đưa lưỡi ra liếm môi, nhìn thật muốn ột tát vào mồm.

"Đột nhập biệt thự, chỉ có một đường chết!", Sa La lạnh lùng nói, lập tức nhắc chân định ép Hiên Viên Long.

Thế nhưng hẳn lại rất quen thuộc mọi động tác, nhanh chóng né người ra không xa nói: "Nếu muốn đấu với tôi, vậy chờ thêm mười năm nữa đi. Cô nên biết, những gì cô học được đều do tôi dạy cô."

Sa La cắn môi không nói lời nào, người đàn ông này đã từng là chủ nhân của cô, võ học trên người cô đều do người này dạy. Ngay cả thân thể của cô cũng là do người này phá. Cô không phủ nhận trước đây thật có thích hẳn, nhưng bây giờ hẳn khiến cô không còn cảm thấy quen thuộc nữa, trong tim chỉ là cơn đau âm ỉ không tên.

Thời cơ đến, Hiên Viên Long tranh thủ Sa La lơ là nhanh chóng tiến lại, đấu với cô chỉ có cận chiến là nhanh thắng nhất. Hai người đánh qua đánh lại một hồi nhưng về sau Hiên Viên Long do sức vóc có phần hơn nên dần chiếm ưu thế. Hẳn thừa dịp nhận trọn một quả đấm của Sa La nhanh chóng để lộ ra sơ hở của mình.

Sa La hơi ngần ra, cuối cùng rút lại bàn tay đang lao đi. Cô không muốn làm hại hẳn, nghĩ ra thật đáng buồn, nhưng dù sao cô cũng ở bên cạnh hẳn mười mấy năm.

Khóe môi Hiên Viên Long nhếch lên, đắc ý cười. Hẳn thắng chắc rồi. Trong nháy mắt Sa La thu tay về, Hiên Viên Long giơ tay đánh ngã cô xuống đất, lấy người hẳn đè lên.

Cả người bị Hiên Viên Long ép chặt, Sa La không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc cho hẳn xử trí.

"Đề tiện, mau buông ra!" Lạnh lùng nhìn Hiên Viên Long, Sa La ra sức giãy dụa.

Về bốn cột hiện ra rõ rệt, Hiên Viên Long hung hăng hôn môi Sa La.

"A... Hèn hạ, dám cảm cả tôi." Môi bị cắn chảy máu, Hiên Viên Long phẫn nộ cho Sa La một cái bạt tai "Rõ ràng là có ý mà còn bày đặt thanh cao. Nhớ năm đó, cô nằm dưới thân tôi, thân thể xinh đẹp ngoan ngoãn. Ngắm lại là tôi mang lại vui thú cho cô, vậy mà giờ cô dám cắn tôi. Lát nữa để xem tôi ra vào thân thể cô thế nào, tốt nhất cô nên trở lại vị trí cũ của mình trong quá khứ đi."

Bàn tay không chút kiêng kỵ xé rách quần áo trên người Sa La, Hiên Viên Long lập tức cời quần để vật kia hướng về Sa La.

"Cô sẽ nhanh chóng đạt tới khoái cảm, rồi sau đó ở dưới thân tôi mà rên rỉ cầu xin." Hiên Viên Long không biết ngượng nói, hôn lên ngực Sa La, từ từ đi chuyển xuống.

Đôi mắt tinh táo của Sa La nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Long, cô đang chờ cơ hội. Hiên Viên Long đã đi tới nơi này tuyệt đối không phải vì muốn làm nhục cô, nhất định còn có ý đồ khác. Đây mới là chuyện cô lo lắng.

Thân thể cô đã bị Hiên Viên Long đụng vào rồi, cũng đâu phải lần một lần hai.

Sa La nhắm mắt lại, cam chịu vật kia xuyên qua người mình. Chỉ là trong lúc đó, một âm thanh vang lên.

"Mau thả cô ấy ra, bằng không tôi sẽ nổ súng!" Trầm Phi Yên run tay cầm súng, cô đứng ở phía xa tránh để Hiên Viên Long cướp được súng sẽ bắt lợi. Lần trước hần cũng hướng súng về phía cô làm cô sợ hãi vô cùng, cảm giác đó không thể nào quên.

Lúc đầu cô cho rằng mình chỉ nhìn nhầm, thế nhưng khi đứng lại xem thì thấy cảnh Hiên Viên Long đang khống chế Sa La, cô biết được rằng người đàn ông này đã quay trở lại. Không suy nghĩ thêm nhiều, cô mau chân chạy về phòng, mở ngăn kéo lấy ra khẩu súng. Cây súng này là của Hiên Viên Hoàng đầu ở ngăn kéo cuối cùng, cô là vô ý mà tìm được nó.

Chưa bao giờ sử dụng súng, hai tay Trầm Phi Yên run rẩy không biết nên làm thế nào cho phải. Cô cần Hiên Viên Hoàng, nhưng giờ hần lại không có ở đây.

Đôi mắt Hiên Viên Long híp lại, miệng nở nụ cười giễu cợt, thích thú vô cùng: "Ha ha, cô đòi nổ súng. Loại như cô thì đây là lần đầu cầm súng hả? Ha ha... Có cần tôi dạy cho không, hay tôi đứng yên làm bia cho cô?"

"Phu nhân, mau đi đi, đừng lo cho tôi, nhanh rời đi!" Sa La vô cùng chật vật, cả người đều bị Hiên Viên Long áp chế nhưng lại gấp rút muốn bảo người khác trốn đi.

Tay Trầm Phi yên mặc dù run run nhưng cô làm sao có thể để Sa La bị người khác làm nhục được, ánh mắt cô dần trở nên kiên định "Không đi, người này chính là cầm thú, tôi sẽ không bỏ cô!"

"Ha ha, cô thật biết nhìn lòng người, lần trước chưa để cô hưởng thụ một chút, lần này cô lại tự dâng mình lên. Như vậy cũng tốt, để cô chết trước không bằng chơi cô một lần, được tôi phục vụ bảo đảm tốt hơn Hiên Viên Hoàng." Hiên Viên Long cười đều cang, vẻ phóng túng bừa bãi hiện hết lên mặt.

"Rắc!" một tiếng, Sa La cắn môi không kêu lên tiếng, chân của cô đã bị Hiên Viên Long đạp gãy.

"Không nghĩ được tôi lại dạy cô tốt như vậy, gãy chân đau như thế mà vẫn không kêu lên tiếng nào." Hiên Viên Long hài hước cười, trên mặt không hề có điểm thương tâm.

Nhìn Sa La hiện tại giống như một con búp bê rách nát làm Trầm Phi Yên đau xót không thôi.

"Sa La..."

"Nói gì cũng vô ích, các người cũng chuẩn bị chờ chết hết đi. Vì Hiên Viên gia mà trở thành một con rối, sống cuộc sống không có tình người, thật đáng buồn thay." Hiên Viên Long cảm khái nói, biểu cảm trên mặt cũng bày ra cho thật phù hợp với những lời kia.

"Cô ấy không phải như vậy, chính anh mới không bằng một khúc gỗ, anh mới đúng là người khiến Hiên Viên gia cảm thấy đáng buồn, đối với tôi mà nói còn là đáng thương nữa kia. Bị phát lệnh truy nã có thương, giờ lại còn trốn chui trốn nhủi như con chuột, anh nên quay đầu đi, như vậy mới có cơ may sống sót." Trầm Phi Yên tuy cầm súng trong tay nhưng vẫn sợ hãi, nhưng cô không màng chuyện đó, cố gắng bảo vệ Sa La.

Đáy mắt Hiên Viên Long điên cuồng hiện lên tia ngoan độc, âm hiểm, hần bậm môi từ từ đứng dậy tiến về phía Trầm Phi Yên.

"Anh không được tới đây, nếu không tôi sẽ nổ súng..." Trầm Phi Yên thấy hần tiến lên thì cũng từng bước giật lùi về phía sau, cô bắt đầu thấy sợ thật rồi.

Hiên Viên Long không khỏi buồn cười: "Đến cả chốt cô còn chưa mở thì làm sao mà giết người, cái đồ đàn bà. Hôm nay tôi sẽ tiễn cô lên đường, bắt quá trước tiên, tôi phải làm cô sung sướng một chút. Nếu như phụ nữ của Hiên Viên Hoàng mà ở dưới thân... không biết là mê hồn tới cỡ nào. Cô dùng cách nào để lừa gạt nó vậy, giả bộ yếu đuối hả? Đáng vẻ run rẩy, hay mặc đồ thiếu vải kêu gọi. Ha, vậy phải thương cô nhiều một chút, ha ha ha..."

Trầm Phi yên sợ hãi nhớ lại bàn tay lạnh như nước biển quét qua người cô, còn có bộ dạng giống như bị tâm thần này nữa, thật là khiến người khác khó chịu, hô hấp của cô bắt đầu khó khăn.

"Cô không có cái bản lĩnh đó đâu, bỏ súng xuống để tôi có thể chơi đùa với cô, đảm bảo sẽ làm cho cô hạnh phúc.."

"Không, không được chạm vào tôi..A..." Trầm Phi Yên hoảng hồn, ngón tay hơi dùng lực, cố gắng ngăn cản Hiên Viên Long tới gần.

"Pằng!" Một tiếng súng vang lên, Trầm Phi Yên chết trân tại chỗ, không dám nhúc nhích.

"A..." Người đàn ông đối diện đưa tay nhìn ngơ ngác, về mặt lại nhìn qua Trầm Phi Yên như không hiểu điều gì. Trên tay hắn toàn là máu, viên đạn rõ ràng đã ghim thẳng vào tim.

"Cô dám nổ súng..." Nói chưa dứt lời, Hiên Viên Long ngã xuống chết không nhắm mắt. Thân hình nằm trên mặt đất lạnh, tay chân dạng ra hình chữ đại.

Trầm Phi Yên không thể tưởng tượng nổi cô nổ súng, vung tay ném khẩu súng ra xa, cô sợ hãi nhìn cảnh trước mắt không dám nhúc nhích.

Cô giết người rồi, cô thật sự giết người rồi, cô giết anh trai của Hiên Viên Hoàng.

Sa La đang nằm trên đất chỉ kịp nghe một tiếng súng nổ, sau đó Hiên Viên Long trực tiếp ngã xuống đất, người đầy máu. Trầm Phi Yên đã nổ súng giết người, Sa La có chút quẩn luyến nhìn người đang nằm trên đất, trong lòng bỗng cảm thấy bi ai, nhưng cũng cảm thấy một sự giải phóng.

Trầm Phi Yên ngồi bệt xuống đất, tinh thần hoảng hốt, cô không thể tin được người kia đã chết. Đúng là chết thật rồi, là chết người. Cô giết người. Nước mắt trào ra nhưng không có tiếng khóc nào.

Trên người Hiên Viên Long máu vẫn còn chảy ra, từ từ chảy ra không tiếng động.

Từ ngoài cửa đã nghe được tiếng súng, Hiên Viên Hoàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào.

Thứ đầu tiên thấy được là những giọt nước mắt đang thi nhau rơi trên mặt Trầm Phi Yên, đôi mắt cô vô hồn nhìn người trước mặt. Một giây sau, gương mặt người chết đập vào mắt hắn, trong tim nhói lên cơn đau, đây là anh trai của hắn.

Ôm chặt lấy Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng không nói nên lời. Trầm Phi Yên ngẩng đầu nhìn, nước mắt cứ thế tuôn ra, cô không bình tĩnh chỉ vào người kia, giọng nói có phần bất lực cùng tuyệt vọng: "Tôi...giết người...Tôi đã giết người...Giết người rồi..."

Sa La miễn cưỡng ngồi xuống cạnh, khuôn mặt khôi phục vẻ lạnh lùng ngày trước.

"Người là do tôi giết, không phải phụ nhân."

Giọng nói của Sa La làm thần trí của Trầm Phi Yên tỉnh táo đôi chút, cô kéo áo Hiên Viên Hoàng, ra sức nói: "Anh ta tiến lên...là tôi giết, tôi dùng súng bắn chết người, là tôi..."

Ánh mắt Hiên Viên Hoàng đông lạnh lại, ngón tay hắn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt nóng hổi. Tuy việc Hiên Viên Long chết khiến cho hắn cảm thấy có chút đau thương, nhưng người này chết là đúng người đúng tội, loại người như vậy chuyện gì cũng có thể làm ra. Hiên Viên Hoàng chỉ không rõ Hiên Viên Long tới đây làm gì? Làm thế nào biết cách vào biệt thự mà có thể tránh được tất cả camera?

Ôm chặt người trong ngực, Hiên Viên Hoàng cất giọng khàn khàn: "Không có việc gì, em chỉ là tự vệ nên mới vậy, không phải phạm pháp, tôi giúp em đi vào tắm một cái."

Nhìn ánh mắt của Hiên Viên Hoàng trước sau không đổi, không có điểm nào trách mắng hay oán giận, Trầm Phi Yên an tâm hơn một chút. Cô tự thấy khinh bỉ mình trong lòng, giết anh trai của hắn giờ lại hy vọng hắn không đau lòng hay hận cô. Cô quá là ích kỷ rồi.

Trầm Phi Yên ôm lấy Hiên Viên Hoàng, đầu dán sâu vào trong ngực hắn, cô sợ phải ngẩng đầu lên, sợ nhìn thấy ánh mắt nào đó của hắn.

Hiên Viên Hoàng hoàn toàn không vậy, hắn trù mến ôm lấy cô, trong lòng có cảm giác đau không thôi. Nếu là ai khác giết Hiên Viên Long, hắn sẽ không từ thủ đoạn mà đi đòi mạng người kia, nhưng người đó lại là cô ấy. Hắn mặc kệ lời của bác gái trước kia, Hiên Viên Long dù sao cũng ngoan độc không ai bằng, chết cũng đáng, nhưng hiềm nỗi Hiên Viên Long cũng là thân phận anh trai, chảy chung một dòng máu với hắn.

Thử xong nước nóng, Hiên Viên Hoàng ôm Trầm Phi Yên đi tới bồn tắm. Vừa đặt cô xuống, Trầm Phi Yên hoảng loạn vờn tay níu chặt lấy Hiên Viên Hoàng, hắn giống như người cứu mạng cô vậy, cô không muốn buông ra, cô bất lực rồi, cô cần hắn. Hồi ức này sau này làm sao nhìn lại đây?

"Đừng bỏ tôi..." Trầm Phi Yên nhát gan không chịu thả tay Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng nhìn cô mang theo ánh mắt van nài nói chuyện với hắn, hắn biết cô đang rất sợ. Phụ nữ chưa bao giờ đựng phải máu người gấp phải tình huống này đều như vậy, cả đời không quên được. Ký ức khi xưa hắn giết người lần đầu tiên cũng ám theo hắn như bóng ma. Sợ hãi và bi thương, loại cảm nhận đó cứ quanh quẩn đuổi riết không đi, nó như lúc nào cũng chuẩn bị ăn tươi nuốt sống hắn. Sau này giết người nhiều rồi, cảm giác đó cũng từ từ tan đi.

"Uhm, tôi không đi, tôi ở lại cùng em!" Giọng Hiên Viên Hoàng ấm áp như muốn xoa dịu nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng của Trầm Phi Yên.

Nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên vùi đầu mình vào trong ngực, tay cố gắng kỳ cho bằng sạch vết máu trên cơ thể. Máu như là dấu

khắc dính chặt lên người cô khiến cô không thể nào xóa đi tội ác của mình.

Hiên Viên Hoàng đau xót nhìn cô, vươn tay ôm thật chặt cô từ phía sau. Nhìn cô như vậy, hấn đau lòng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Yêu

Editor: Vũ

Trầm Phi Yên run lấy bầy, nhìn cô như vậy cũng khiến cho Hiên Viên Hoàng đau lòng, hấn phải làm sao thì cô mới bình tâm lại, mới không cảm thấy tự trách bản thân đây?

Chà chà một hồi, cả người Trầm Phi Yên hồng tấy lên, tay cô dùng lực như muốn cào rách da mình, dường như máu đỏ là từ chính trái tim đang sợ hãi của cô chảy ra.

"Em không có giết người, là do anh ấy không đứng hoàng trước mà thôi." Ngay cả Hiên Viên Hoàng cũng không ngờ chính mình lại có năng lực ăn nói mềm mỏng như vậy. Hấn có bao giờ là một người đàn ông ăn nói ngọt ngào, biết dỗ dành người khác đâu, nhưng lúc này khi đang ôm cô trong lòng, hấn lại rất muốn nói như vậy mặc dù điều đó chẳng thể nào làm vui bớt nỗi sợ hãi trong cô. Dường như bức tường ngăn cách giữa hai người họ cũng nhờ đó mà tan biến đi phần nào.

Cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô thật chặt khiến cho thân thể Trầm Phi Yên bết run rẩy kịch liệt. Cái lạnh lẽo dần được thay thế bằng sự ấm áp trong lòng ngực của hấn. Cô đã quá sợ hãi rồi, thậm chí cô còn có cảm giác muốn chết đi cho xong.

"Là tôi...nếu tôi không giết anh ta, anh ta sẽ còn sống. Anh ta chỉ là quá nóng tính với tôi thôi, không phải lỗi lớn gì, tất cả là tại tôi... hu hu..." Sự áy náy, tự trách của Trầm Phi Yên lớn đến nỗi bây giờ cô đã quên luôn Hiên Viên Long từng muốn hãm hại cô, một mạng người khiến cô cảm thấy quá đối sợ hãi và hối hận.

Sự việc lần trước làm cho Hiên Viên Hoàng có sát tâm, bây giờ lại nhìn cảnh Trầm Phi Yên ôm mặt khóc nức nở thế này càng khiến hấn khó chịu vô cùng. Nếu không phải là bị hấn bức đến cảnh chỗ cùng dứt gấu thì Hiên Viên Long cũng không có cách làm cực đoan như vậy, hấn thật chẳng biết làm sao nữa.

Môi Hiên Viên Hoàng mềm mại mang theo một sự săn sóc dịu dàng và an toàn, hấn cẩn thận hôn nhẹ lên sau cổ Trầm Phi Yên.

Bờ môi dịu dàng như dòng suối mát làm cho nỗi sợ hãi của Trầm Phi Yên từ từ trôi mất, thân thể tràn ngập căng thẳng cũng dịu xuống đôi chút. Cô xoay người lại, chủ động ôm lấy Hiên Viên Hoàng: "Yêu tôi, được không?"

Hai vai run lấy bầy lúc này lại không dao động nữa, cô không thể chịu nổi cảm giác bị giam hãm bởi sự sợ hãi nữa, cô muốn làm một cái gì đó để lấp đầy hay xóa đi cảm giác áy náy này. Hiên Viên Hoàng là người duy nhất cô có thể dựa vào lúc này, hấn làm cho cô cảm thấy ấm áp, được yêu thương, được che chở. Hấn khiến cô có thể quên đi tội lỗi mà mình đã gây ra dù chỉ là trong phút giây ngắn ngủi, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Hiên Viên Hoàng không nói gì, chỉ dùng hành động để biểu đạt ý mình. Hấn lưu luyến hôn từng tác da thịt của Trầm Phi Yên, vết hôn như những nút thắt tơ tằm ẩn hiện, mà chỉ có một mình hấn mới có thể mở được. Hấn muốn trong lòng cô chỉ có một mình hấn, không được có bất kỳ một ai hoặc bất kỳ chuyện gì khác.

Từng nụ hôn rơi xuống nhẹ nhàng như cánh hoa anh đào, xua tan mọi giá rét của trời đông. Cảnh xuân ấm áp dần thay thế cái lạnh giá của căn phòng.

Hiên Viên Hoàng thâm tình hôn cô từng chút một, đôi môi nóng ấm như muốn hòa tan cái lạnh trong tâm hồn cô. Ngọn gió lướt nhẹ qua mảnh đất băng giá như muốn thúc giục hoa cỏ nảy mầm, ánh nắng trời tỏa sáng khiến mọi sự rục rờ như một biển hoa.

Trầm Phi Yên cảm thấy bản thân mình dần thả lỏng. Những cái hôn dịu nhẹ hạ xuống trên ngực cô chất chứa mọi yêu thương khiến cho thân thể lạnh như băng bắt đầu nóng lên.

Trong ánh mắt Trầm Phi Yên hiện giờ là khuôn mặt ấm áp của Hiên Viên Hoàng. Đây cho dù có là giấc mộng, cô cũng muốn nắm bắt nó thật chặt không buông. Chỉ cần có hấn ở bên cạnh, tất cả mọi sự dù có thay đổi thế nào cũng không thể hành hạ cô được.

Ôm chặt lấy Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên bắt chước hấn, phủ đầy dấu hôn lên người hấn.

Từng nụ hôn nhỏ, chậm rãi từ trên xuống, nhẹ nhàng, ngoan ngoãn.

Phòng tắm mờ sương, mái tóc của cả hai đều dính nước áp vào trong người, những hạt nước nhỏ trong suốt như những viên minh châu phản chiếu ánh sáng, soi rõ thân thể hai người. Dòng nước ấm như được tình khiến cho bọn họ càng gần nhau hơn.

Đôi môi căng mọng khẽ thở ra, ánh mắt ngập sóng nước như tranh vẽ, bọt nước trên mái tóc như mưa bụi trên đóa u lan. Trầm Phi Yên ôm lấy Hiên Viên Hoàng, có một chút khát vọng, có một chút vui sướng, cũng có một chút sợ sệt nói: "Yêu tôi, đừng làm cho tôi có thời gian để tự hỏi....Anh yêu tôi được không?"

Đây có phải là người phụ nữ của hắn không? Hiên Viên Hoàng ngậy ngấn cả người, phía trước mắt là một ma lực khiến hắn chẳng thể nào dời mắt khỏi. Bờ môi tỏa hương dịu hoặc như thuốc phiện, thân thể đỏ bừng như im lặng mời gọi.

Hiên Viên Hoàng cất giọng khàn khàn từ tính, hắn hôn lên ngực Trầm Phi Yên, mắt hơi nheo lại, cố gắng kiềm chế nói: "Em có biết em đang nói gì không?"

Hiên Viên Hoàng như một con sư tử nhả nài, hắn cố gắng bình tâm lại, chuyển mọi khát vọng thành ôn nhu an ủi. Lời vừa thốt ra của cô giống như một trái bom, có thể gây ra phản ứng liên hoàn không đoán trước được.

Con người mộng lung nhìn thẳng, Trầm Phi Yên biết rõ mình muốn cái gì. Bây giờ cô tràn đầy sợ hãi, chỉ muốn hắn có thể đem cái cảm giác ấy đi thật xa. Cô hiểu rõ trái tim của mình, vào lúc này nó muốn được che chở, được yêu thương.

Trầm Phi Yên không trả lời, cô xấu hổ vрон tay, có hơi sợ sợ đưa về phía Hiên Viên Hoàng. Cô nhanh chóng cảm giác được hắn đang kiềm chế thân thể của mình, nhưng cô vẫn như đã định, tay cầm lấy vật nóng kia.

Bàn tay bao quanh như một sợi tơ mảnh quấn lấy phần thân thể thô nóng của Hiên Viên Hoàng, mềm mại như nước, từ từ khiến nó nóng lên.

"Tôi cũng có thể làm cho anh sung sướng." Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang cứng ngắc của hắn rồi nhẹ nhàng hôn lên, bàn tay không ngừng lại. Cô chưa bao giờ làm loại chuyện này, chỉ là tình cờ thấy người ta nói trên mạng.

Tim đập nhanh, Trầm Phi Yên cảm nhận được Hiên Viên Hoàng khó khăn hô hấp, nghe giống như bị suyễn nặng. Vậy ra hắn cũng có cảm giác, Trầm Phi Yên xấu hổ đỏ cả mặt, cô còn cho rằng mình không thể làm được, nhưng giờ thì có kết quả rồi.

Người trước mặt như không thể tin vào mắt mình nữa, hắn không thể tin được cô lại làm như vậy, thế nhưng cảm giác tuyệt vời này khiến hắn không thể nào chống cự được. Nhìn Hiên Viên Hoàng mặt rịn đầy mồ hôi, Trầm Phi Yên lúng túng không khoi gọi khát vọng của hắn nữa, nhưng cô cũng không biết làm thế nào để đứng lên.

"Không thoải mái sao?" Câu hỏi thật ngây thơ, vậy mà cũng khiến cho phía dưới của hắn khó chịu vô cùng.

Trong mắt Hiên Viên Hoàng giờ tràn đầy dục tính, người phụ nữ trước mắt làm ọi kháng cự của hắn tan biến hết thấy.

"Có chút khó chịu, em đã nhen lửa rồi thì giờ phụ trách dập đi." Nói xong, Hiên Viên Hoàng bế Trầm Phi Yên lên thành bồn tắm, hắn cũng đã chuẩn bị xong xuôi, ngón tay nhẹ nhàng đi vào, âm thanh hoan ái ngân lên.

"Hoàng...." Trầm Phi Yên ôm lấy thân thể Hiên Viên Hoàng, thắt lưng cong lên, bày ra bộ dạng bất mãn.

Bên trong mềm mại co thắt chặt chẽ, chỉ cần Hiên Viên Hoàng lay động thân người một cái, hắn sẽ hoàn toàn đi vào cơ thể của cô.

Trầm Phi Yên vịn lấy người Hiên Viên Hoàng, cô cảm nhận được rõ ràng thân thể phía dưới của hắn. Bây giờ, cô chẳng còn thời gian mà do dự nữa, hai chân quấn chặt lấy Hiên Viên Hoàng, dùng sức đi tới, cả người cô được lấp đầy.

"A..." Trầm Phi Yên không nhịn được kêu lên, ngân nga như con mèo nhỏ.

"Hôm nay em rất nhiệt tình, anh rất thích!" Hiên Viên Hoàng mỉm cười, cô không muốn rời xa hắn, không muốn buông tay hắn ra, chỉ như vậy thôi mà tâm tình hắn tốt lên rất nhiều.

Động tác ra vào càng làm cho vật nam tính của hắn to lớn hơn rất nhiều. Ngay cả hắn cũng cố sức đi sâu vào thân thể Trầm Phi Yên.

"Uhm...A..." Cảm giác mãnh liệt ủa tới như sấm sét, nơi đó của Trầm Phi Yên kết cấu chặt chẽ bao trọn lấy hắn. Mềm mại và cứng rắn giao hòa, hai thân thể vận động cực kỳ kịch liệt.

Hông của Hiên Viên Hoàng bị chân của Trầm Phi Yên quấn chặt khiến cho thân thể của bọn họ càng thêm sát vào nhau. Thân thể của hắn gần như là chìm trong nước, lực đẩy xuống rất mạnh ra vào kịch liệt nơi mẫn cảm của Trầm Phi Yên.

Khoái cảm dâng đầy không hề có chút đè nén, cả người rạo rực như bị hàng trăm con kiến bò lên. Loại vui sướng này khiến người ta mê mẩn, lưu luyến, linh hồn đạt tới cao trào bay lên trời cao.

"A...Hoàng...Em yêu anh" Trí óc Trầm Phi Yên trống rỗng, cô không kiềm chế được hét ầm lên, tiếng kêu mang theo sự sung sướng khiến tâm tình Hiên Viên Hoàng càng thêm sáng lạn.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe cô nói yêu hắn, khoe môi Hiên Viên Hoàng không nhịn được cười, hắn chưa có bao giờ cảm nhận được hạnh phúc nhanh như vậy.

"Anh cũng yêu em." Lời thú nhận của cô đối với hắn giống như ngọc ngà trần quý, khiến hắn cũng không nịn được nói yêu cô. Lúc này hắn mới hiểu được thì ra mình đã sớm yêu rồi.

Trầm Phi Yên thờ hờn hển khi nghe thấy hắn nói yêu cô, mọi bất an, lo sợ trong lòng đều bay đi hết cả. Bức tường ngăn cách giữa bọn họ cuối cùng cũng bị phá đi, cả hai đều cảm thấy thật an bình, hạnh phúc. Chẳng cần phải thề non hẹn biển lớn lao, chỉ là một câu nói yêu nhau cũng có thể khiến cho lòng của hai người xích lại thêm gần, linh hồn quấn chặt không rời.

Hiên Viên Hoàng tươi cười đánh mắt về cứng rắn thường ngày trên mặt. Hắn ôm lấy Trầm Phi Yên đặt lên trên người ý muốn cô ngồi lên vật kia của hắn. Hắn muốn cô không biết mệt mỏi. Trong lòng cả hai người đều có nhau, nay vì một câu anh yêu em, em yêu anh, mọi rào cản đều phá bỏ, sự thỏa mãn sung sướng như một con gió cuốn quét hai người.

Trầm Phi Yên từ từ ngồi xuống, dung nạp toàn bộ Hiên Viên Hoàng vào trong thân thể mình, cô có chút bối rối, mặt đỏ ửng lên không dám nhìn hắn. Về ngưỡng ngừng của cô rất đẹp, trong không gian yên tĩnh, nó như một loại ma lực mê hồn.

"Anh muốn em." Lời nói Hiên Viên Hoàng giống như nam châm khiến cho Trầm Phi Yên không biết phải làm sao. Đôi mắt đen láy như trời đêm tỏa ra ánh lửa nồng đậm, lấp lánh khiến Trầm Phi Yên chăm chăm nhìn vào đó, dục vọng của hắn giờ lại càng bành trướng hơn.

Tay Hiên Viên Hoàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trầm Phi Yên, cô từ từ chuyển động hông mình.

Thân thể hai người liên hệ chặt chẽ, tràn đầy nhiệt tình. Trầm Phi Yên cảm thấy thân thể này dường như không phải của cô nữa, dòng nước ấm nóng lượn lờ quanh thân khiến cô mãi mê đuổi theo như một chiếc thuyền nhỏ, đôi tay nhỏ mềm dùng sức bám chặt.

Trên khuôn mặt của hai người đã thấm đẫm mồ hôi, một vài giọt chảy dọc xuống kết hợp với màn sương mỏng trong phòng tắm làm nên một khung cảnh kiều diễm, lãng mạn.

"Anh tin em có thể làm được, em là của anh Phi Yên!" Từng câu chữ của Hiên Viên Hoàng như một loại độc dược khiến Trầm Phi Yên cảm thấy kích động, vui sướng. Cô dùng hết sức mình di chuyển lên xuống, sự kết hợp giữa hai người lại càng thêm chặt chẽ.

Thân thể ướt đẫm, tỏa ra dục vọng khao khát. Nhìn đến quần áo, cô không thể kiềm chế, không còn đủ khả năng suy nghĩ thế nào là rụt rè mà nhìn hắn. Không phải chỉ có đàn ông mới có sở thích ngắm nhìn phụ nữ mà ngược lại, phụ nữ cũng có sở thích ngắm nhìn đàn ông, cũng muốn giải phóng tình yêu một cách không kiêng cử.

Một dòng dịch nóng chảy ra từ người Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng thỏa mãn ôn lấy cô, hắn bế cô xuống, hơi thở dần bình thường trở lại, người đàn ông này kỹ lưỡng tẩy sạch những gì không sạch sẽ trên người cô.

Hai người đều mệt mỏi nhưng trong nội tâm thì thỏa mãn không thôi, ai cũng vì nhận được tình yêu mà trở nên vui vẻ, hạnh phúc.

Trầm Phi Yên cảm giác mình như con thuyền gặp được bến đỗ thích hợp. Cô ôm chặt lấy Hiên Viên Hoàng, để kệ hắn ôm mình đi nghỉ ngơi.

Mọi sự tốt đẹp, tuy có mệt mỏi nhưng trái tim lại tràn đầy tình yêu, yên tĩnh là an lành như vườn hoa tỏa hương trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chè Đậu Xanh

Editor: Vũ

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, tia sáng dịu nhẹ bao phủ quanh Trầm Phi Yên đang say giấc. Hiên Viên Hoàng cong khoe môi cười nhẹ, dịu dàng gỡ sợi tóc đang vương trên mặt cô. Đêm qua điên cuồng như vậy, hắn đã khiến cô mất sức nhiều rồi.

Cô yêu hắn, rõ ràng chỉ là một câu nói, vậy mà trọng lượng của nó như một tảng đá lớn nện xuống tim hắn, một thời gian dài vẫn chưa gỡ ra được.

Khẽ hôn lên trán Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng rời giường đi xử lý chuyện hôm nay. Hiên Viên Long đã chết, đây là việc khiến hắn đau đầu nhất. Tất cả sẽ không còn bình yên như trước nữa, có lẽ một trận gió tanh mưa máu cũng sắp bắt đầu.

Chân Sa La bị thương nên đã nhập viện, hiện giờ, người trông coi biệt thự là Sa Khung, một thiếu niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi. Mặc dù không có Sa La ở đây chỉ điểm nhưng mọi chuyện đều đầu vào đây, rõ ràng nề nếp cực kỳ.

"Có xử lý tốt thì thế không?" Nhìn thấy Sa Khung, Hiên Viên Hoàng trực tiếp hỏi luôn.

Trên khuôn mặt đẹp đẽ của Sa Khung còn có nét ngây ngô đỏ ửng lên, âm thanh đêm qua lớn quá khiến cậu hơi lúng túng. Cậu không ngờ Trầm tiểu thư lại kêu lớn như vậy, tiếng kêu xen lẫn cả vẻ thống khổ và vui sướng.

"Thi thử của Long thiếu gia đã đưa đến tổng bộ, Phong thiếu gia cũng từ Singapore về gấp, buổi chiều sẽ có mặt.". Sa Khung theo sắp xếp của Sa La an bài thỏa đáng mọi chuyện.

Hiên Viên Hoàng nhủ mảy suy nghĩ, thật lâu sau mới lên tiếng: "Hiên Viên Linh hiện giờ đang ở đâu?"

Hiên Viên Linh là em gái Hiên Viên Long, hẳn muốn cô tới gặp anh trai lần cuối và cũng muốn nói rõ tình huống kia với cô.

Sa Khung nhăn mặt, khó khăn nói: "Linh tiểu thư đã tới rồi, hay là để cô ấy nhận xác Long thiếu gia đi."

"Tôi biết rồi. Hai ngày này cậu hãy chăm sóc phu nhân cho thật tốt, gọi thêm người canh gác đến đây." Đối với chuyện như vậy, Hiên Viên Hoàng cũng phải bắt đầu phòng bị thật chu đáo. Trước kia, hẳn rất tự tin vào bản thân, nhưng bây giờ hẳn phát hiện lòng mình không thể nào bình tĩnh như trước đây được nữa.

*****Ngôn Tình Là Thiên Đường*****

Trầm Phi Yên lặng lẽ ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài, bây giờ yên lặng quá lại khiến cô bắt đầu sợ.

Hiên Viên Hoàng từ hôm đó trở đi liền ra ngoài, người cũng không thấy về, thi thoảng có gọi điện nói một chút tình huống cho cô biết. Hắn nói không có chuyện gì lớn nhưng cô nghe ra từ giọng hắn tràn đầy vẻ mệt mỏi rồi.

Khỏi cần nghĩ nhiều cũng biết hẳn thực sự rất mệt mỏi, nhưng cụ thể là ở phần nào thì cô không rõ. Hiên Viên Long chết khiến hồn vía cô bay lên trời hết rồi. Cô thật nhớ Hiên Viên Hoàng, muốn nói hắn về sớm một chút, cô rất sợ, vậy mà lời vừa đến miệng lại không có cách nào nói ra.

Sa Khung đứng ngây ngơ một bên nhìn khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ của Trầm Phi Yên. Mấy ngày nay cô đều ăn không ngon, người tiều tụy, thậm chí còn tái nhợt nữa.

"Sa Khung, cậu không cần canh chừng tôi, không có việc gì xảy ra đâu." Trầm Phi Yên quay đầu nhìn thoáng qua Sa Khung, có người theo cô mọi nơi khiến cô cảm thấy mình như bị giam cầm vậy.

"À, vậy tôi đi nấu chè đậu xanh cho cô nhé?" Sa Khung thấy mình ở đây hình như làm phiền đến Trầm Phi Yên nên vội vàng tự kiếm việc làm cho bản thân, cậu không thể ở mãi chỗ này mà ngây ngơ được.

Nghe đến chè đậu xanh, mắt Trầm Phi Yên sáng ngời: "Cậu biết làm món này, Hiên Viên Hoàng rất thích đấy, không bằng cậu dạy tôi làm món này nhé. Bây giờ ngồi không ở đây cũng rất buồn chán, nên đi học làm một ít đồ ăn sẽ hay hơn nhiều."

Càng ngồi không sẽ càng cảm thấy buồn chán, Trầm Phi Yên cười nhạt, khuôn mặt hiện rõ vẻ hốc hác, nụ cười miễn cưỡng, gượng ép vô cùng. Sa Khung cũng không biết nói gì, nếu Trầm tiểu thư thích như vậy thì cũng được, cậu cũng thích vậy, điều này có thể chuyển hướng chú ý của cô đi xa việc kia.

"Vậy thì cùng làm! Lần nào ăn chè đậu xanh tôi nấu, chủ nhân đều khen ngon." Nghĩ đến Hiên Viên Hoàng khen chè cậu nấu ngon, Sa Khung không thể ngậm miệng lại được.

Trầm Phi Yên cũng nhớ kỹ có lần hắn từng nói rất thích ăn chè đậu xanh. Nếu thế, cô sẽ học cách nấu món này, hằng ngày xuống bếp nấu cho hắn, đây có thể là cuộc sống mà cô muốn hướng tới.

Luộc đậu xanh đến chín rục, tán nhuyễn ra, thêm vào một chút gia vị cho ngọt, chè đậu xanh vậy là hoàn thành, cách làm vô cùng đơn giản.

Nhìn chè đậu xanh trong tay, Trầm Phi Yên rất hài lòng khẽ cười, không quá ngọt cũng không quá nhạt, rất vừa ăn.

Sa Khung nhìn chén chè đậu xanh, khuôn mặt hồng lên: "Không ngờ phu nhân khéo tay vậy, lần đầu tiên làm mà lại làm rất tốt, tôi nghĩ chuyện gì qua tay phu nhân cũng đều trở thành tốt đẹp."

"Ha ha, Không phải là tôi làm tốt, mà chỉ là đã nhiều năm rồi chưa làm lại. Tưởng rằng đã quên luôn cách làm rồi." Công việc bẽ bộn, khỏi nói đến nấu cơm, việc nhà cô cũng làm rất ít. Cơm nước trong nhà đều do người giúp việc làm hết rồi cất trong tủ lạnh, hai mẹ con muốn ăn chỉ cần lấy ra hâm lại là xong.

"Chè đậu xanh này cậu chủ rất thích, nghe nói có vẻ hoài niệm" Sa Khung đem sản phẩm đặt vào trong tủ lạnh, món này ăn lạnh càng ngon hơn.

Trầm Phi Yên nhìn chén đậu xanh tâm tình vui hơn rất nhiều, mặc dù không bằng Sa Khung làm nhưng ít nhất đây cũng là tâm ý của cô.

Nhìn về phía tủ lạnh, Trầm Phi Yên đột nhiên có một mong muốn mãnh liệt: cô muốn Hiên Viên Hoàng trở về để có thể ăn chè đậu xanh do cô làm.

Cô bốc đồng cầm lấy điện thoại gọi Hiên Viên Hoàng, thật chờ mong để nghe được giọng nói khàn khàn đầy chất từ tính của hắn.

Điện thoại nhanh chóng bắt máy, vẻ mặt cô trở nên tươi hơn rất nhiều.

"Em là Phi Yên đây, hôm nay em có nấu chè đậu xanh, anh về sớm ăn nhé?" Trầm Phi Yên nói liền một tràng, không đợi bên kia cất tiếng xác nhận. Cô

vừa nói xong liền nghe một tiếng cạch, điện thoại bị cúp khiến cô ngây người. Hửn bạn làm sao? Vội đến nỗi không trả lời cô được một câu sao? Nỗi bất an trong lòng dần dần dâng lên khiến Trầm Phi Yên cảm thấy thật lạnh lẽo.

Ở đầu dây bên kia, Hiên Viên Linh đang cầm điện thoại di động có chút hoang mang, không biết nên cảm thấy chuyện này nên hiểu sao cho phải, có lẽ cô cảm thấy trong lòng mình có chút oán giận.

Vì sao cô ta có thể thành thói ăn chè đậu xanh sau khi đã giết chết anh hai. Đó là món mà mẹ cô thích nhất, cũng hay thường làm nhất cho anh em họ ăn. Bây giờ anh hai đã chết, người đàn bà kia đã cướp đi tính mạng của anh hai, thậm chí còn cướp luôn cả anh ba của cô.

Run rẩy cầm điện thoại lên, Hiên Viên Linh xóa đi cuộc gọi vừa rồi. Bây giờ, cô không muốn nghe bất cứ một lời nào về người đàn bà kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lời Cầu Xin Của Di Liễu - Ép Hôn

Đúng lúc đó, cửa bật mở, Hiên Viên Hoàng khoác áo choàng tắm từ bên trong đi ra, thấy mặt mũi Hiên Viên Linh tái nhợt liền lên tiếng: "Một mời thì nghỉ ngơi sớm đi, những ngày này dành nhiều thời gian cho Di Liễu một chút."

Hiên Viên Linh hơi hoảng sợ, gương mặt trắng bệch đến trong suốt còn vương lại vài giọt nước mắt. Thấy Hiên Viên Hoàng không nghỉ ngơi, liền cầm điện thoại đặt lên bàn "Điện thoại hết pin rồi, anh cầm sạc đi! Hai ngày nay mẹ không được khỏe, bà hi vọng ngày mai anh đến gặp bà một chút."

Nhắc đến Di Liễu, tim Hiên Viên Hoàng khẽ thất lại. Bà là người tốt, nhưng ông trời lại quá bất công, vì chẳng có đứa con trai nào đối xử tốt với bà cả. Lúc nhỏ, Hiên Viên Hoàng thường tự hỏi tại sao mình không phải là con trai của Di Liễu, mà lại là con của Phương Xuân Ý.

Hiên Viên Long mặc dù là con ruột của Di Liễu nhưng rất hiếm khi gặp bà ta. Lý do rất đơn giản, tuy Di Liễu là mẹ của hắn ta, nhưng lại là một người phụ nữ không có địa vị lẫn quyền lực. Bà không có dung mạo xinh đẹp và bản tính mưu mô thủ đoạn như Phương Xuân Ý, cũng không có được gia thế hùng hậu chống đỡ như mẹ của Hiên Viên Phong. Bà chỉ là một người phụ nữ hết sức bình thường, do mai mối mới được gả vào Hiên Viên gia, mọi người đều nói bà là chim Se Sẻ một bước biến thành Phượng Hoàng, đúng là người đàn bà tốt số. Nhưng có ở trong chốn mới biết chốn có rận, bà có may mắn hay không chỉ có bà mới rõ, sống trong một gia tộc Hắc đạo suốt ngày tranh giành chém giết thì làm sao có được hạnh phúc cơ chứ. Cả đời này, bà chỉ có hai đứa con: một trai, một gái, mà con trai bà lại luôn làm bà thất vọng. Đã một lần dấn thân vào chốn tù tội, thậm chí lần này, đến tính mạng cũng không thể giữ.

Đã năm năm rồi Hiên Viên Hoàng chưa gặp lại Di Liễu, bởi hắn chính là người tống Hiên Viên Long vào tù, cho nên bà không muốn nhìn mặt hắn. Bây giờ bà lại có ý muốn gặp, làm hắn vừa thấy vui mừng, vừa thấy bất an.

Hắn xem bà như mẹ của mình, và ngược lại, bà đối xử với hắn yêu thương như con trai của mình vậy, nhưng hắn lại chính là người lúc nào cũng đấu đá tranh giành với con trai bà.

Chuyện lần này là một đả kích lớn đối Di Liễu, mấy năm gần đây bà có vẻ tránh né Hiên Viên Hoàng, đối xử lạnh nhạt, xa lạ với hắn. Thế mà ngày mai lại muốn gặp hắn, trong lòng Hiên Viên Hoàng mơ mơ hồ hồ như lạc vào đám sương mù, không rõ lối ra.

"Em đến chăm sóc trước mẹ đi, việc trong công ty anh sẽ tìm người thay thế." Quần áo được mặc chỉnh tề, về mặt Hiên Viên Hoàng lúc này trông hết sức mệt mỏi.

Mấy ngày vừa qua trong giới hắc đạo có biến động lớn, sau cái chết của Hiên Viên Long, thế lực ủng hộ hắn ta trước giờ vẫn hoạt động bí mật nhưng hiện tại lại ngang nhiên công khai đến lộ liễu, tất nhiên những việc này cần phải nhanh chóng được xử lý.

Cũng chính vì thế mà hắn bận tới mất tới mũi, nhưng xem ra ngày mai hắn phải bớt chút thời gian đi gặp bà rồi.

"Dạ, mấy bữa nay em cũng qua nhà mẹ ở rồi." Hiên Viên Linh đồng ý, cô thoáng liếc chiếc điện thoại trên mặt bàn, không nói gì, lẳng lặng xoay người đi ra.

... ..Ngôn Tình là Thiên Đường... ..

Tối ngày thứ hai, Hiên Viên Hoàng cuối cùng cũng đến gặp Di Liễu.

Di Liễu từ trước đến giờ vẫn luôn ở trong căn nhà này, bởi vì đây đã từng là nơi vui đùa của anh em hắn, mấy đứa trẻ con vô tư tụ tập chơi với nhau rất vui vẻ, không tranh giành, không giết chóc, không có máu tanh. Nhưng hiện tại, khi hắn đặt chân vào trong căn nhà tưởng chừng như rất đổi thân thuộc đó lại dấy lên cảm giác xa lạ.

Ổ khóa cửa vẫn giống như trước kia, chỉ cao khoảng một mét. Vì để cho bọn con nít bốn năm tuổi như anh em hắn dễ dàng mở cửa, bà cố tình làm ổ khóa thấp xuống.

Chiếc ổ khóa cũ kỹ đó đã lâu không được sử dụng, trên cánh cửa vẫn còn treo hai thanh khóa nhỏ mà bọn hán khi bé vẫn thường dùng.

Vừa ấn chuông, cửa lập tức mở ra. Hiên Viên Hoàng dựa theo trí nhớ bước đi, dễ dàng tìm đến phòng của dì Liễu.

Bọn họ thay đổi, chỉ có phòng ốc trong căn nhà này không hề thay đổi, ngay cả cách bài trí năm xưa cũng được giữ nguyên. Bọn hán từng cỡi ngựa gỗ, từng chơi nhảy dây, nô đùa vui vẻ trong căn nhà này. Tất cả mọi thứ đều nguyên vẹn!

Thân là đại phu nhân của Hiên Viên gia, nhưng dì Liễu vốn là người đơn giản không thích tranh giành, tính cách trước giờ vẫn nhút nhát e dè như vậy. Cũng chính vì thế Hiên Viên Long mới khinh thường mẹ của mình, thậm chí cho đến bây giờ cũng không muốn nhắc tới bà.

Tại căn phòng trên lầu hai, ánh sáng đèn mờ mờ, yếu ớt càng tăng thêm vẻ cô tịch cho không gian nơi đây.

Hiên Viên Linh đã đứng sẵn ở cửa chờ hán tới.

"Anh Hai, mẹ ở trên lầu chờ anh." Nhìn thấy Hiên Viên Hoàng chậm rãi bước đi và quan sát mọi vật xung quanh, cô do dự một lúc, cuối cùng nhìn theo ánh mắt của Hiên Viên Hoàng "Mấy món đồ chơi của anh em mình, mẹ vẫn không nỡ bỏ, vẫn cất giữ cẩn thận, bà hi vọng sau này sẽ có mấy đứa cháu đến mang chúng đi..." Nói tới đây, Hiên Viên Linh im bặt. Nhìn những vật đã từng là kỷ niệm một thời, mà con người khi lớn lên đã vô tình quên chúng, lòng cô có chút bồi ngùi.

Cô rất hiểu bản tính tàn nhẫn của anh Cả, nhưng khi thấy mẹ đau đớn như vậy, cô cũng có cảm giác oán hận, thậm chí buồn vô cùng vì cái chết của anh.

Hiên Viên Hoàng lạnh nhạt đáp một tiếng, di chuyển lên lầu.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt hán là mái đầu hoa râm của người phụ nữ trung niên ẩn hiện dưới ánh đèn mờ tối. Trong lòng Hiên Viên Hoàng có chút cảm thán, rõ ràng cũng chỉ mới ngoài năm mươi, nhưng dì Liễu thoạt nhìn giống người đã bảy tám chục tuổi, năm năm trước nhìn bà cũng không già đến như vậy, có lẽ xảy ra nhiều việc khiến bà lo lắng quá mức nên thần sắc và tinh thần mới đi xuống trầm trọng.

Nghe tiếng động, con người dì Liễu đại đi nhìn thoáng qua Hiên Viên Hoàng.

"Con tới rồi hả?" Tiếng nói khàn đục và khô khốc, yếu ớt vang lên như muốn đứt quãng.

Hiên Viên Hoàng bước tới trước mặt bà "Dì Liễu, con tới thăm dì đây."

"Bây giờ mới chịu tới, tại sao không chịu tới sớm chứ, dì già đến mức sắp xuống mồ rồi. Con nói đi, tại sao khiến dì trở thành người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh cơ chứ, cho dù nó gây ra lắm lỗi, nói cho cùng thì nó cũng là con trai dì. Cho dù nó có xấu xa thế nào đi nữa, thì cũng là anh của con, vậy mà con nhẫn tâm truy nã nó, thậm chí để cho nó chết dưới tay người đàn bà của con, dì còn chưa kịp nhìn mặt nó một lần cuối cùng..." Bà Liễu càng nói càng đau đớn, nước mắt tí tách rơi trên gương mặt nhăn nheo già cỗi của bà, nét mặt chất chứa nhiều cảm xúc, nỗi cô đơn xen lẫn sự đau buồn, thậm chí có chút bối rối đi cùng oán hận, bà gương mặt nhìn Hiên Viên Hoàng trần trối.

Hiên Viên Hoàng cảm thấy vô cùng khổ sở, trong lòng dâng lên nỗi đau nói không nên lời.

"Con xin lỗi, dì Liễu!" Hiên Viên Hoàng cầm tay bà Liễu, đôi môi mỏng run rẩy khẽ mấp máy.

Dáng vẻ đau đớn của bà khiến ai nhìn vào cũng đều thương xót không thôi.

"Dì muốn gặp mặt nó, nhìn lại nó, sờ mặt nó, xem nó có gầy đi hay không, còn muốn gặp người con gái mà nó thích, đợi nó sinh cháu cho ta ôm nữa. Con nói đi, mới đó thôi mà tại sao bây giờ đã không thấy người đầu nữa rồi, dì đã chờ đợi nó rất lâu..., dì chưa bao giờ muốn nó phải buồn, nhưng tại sao nó vẫn không chịu trở về gặp dì một chút..." Những lời nói sau cùng dì Liễu nắc nghẹn không thốt ra được, hai hàng nước mắt chảy dài giống như thác nước không dứt mãi không ngừng, đôi mắt bà sưng đỏ sưng tấy bà đã khóc không biết bao nhiêu lần. Đôi tay bà ôm chặt hai chân, ánh mắt tuyệt vọng thay thế cho đôi mắt vốn điềm tĩnh và thoải mái trong quá khứ.

"Con là con trai dì, Phong cũng vậy, nó cũng là con trai của dì. Dì vẫn còn có chúng con mà, phải không?" Hiên Viên Hoàng ôm lấy cơ thể đang run rẩy kia, lòng hán mềm nhũn, ai hán cũng có thể đối xử tàn nhẫn, duy chỉ có đối với dì Liễu là ngoại lệ, lúc nào hán cũng muốn làm bà hạnh phúc.

Lời nói Hiên Viên Hoàng làm dì Liễu đột ngột ngừng đầu, đôi mắt tiêu tụy trống rỗng, bên trong lại được lấp đầy lòng cảm hận, trông chẳng khác nào một khối xương sọ đen bóng lóc lên thứ ánh sáng đỏ ghê rợn.

Con người đỏ vằn như máu của dì Liễu khiến Hiên Viên Hoàng bất giác hoảng hốt, không nghĩ tới dì Liễu cũng có ngày làm hán bất an.

Cánh tay gầy guộc khô héo dùng một chút sức lực còn sót lại túm chặt tay Hiên Viên Hoàng, từng ngón tay khẳng khiu ấy dường như muốn đâm sâu vào da thịt hán. Về mặt dì Liễu lúc này ngập tràn oán hận nhìn Hiên Viên Hoàng, gào thét hết như bệnh nhân tâm thần: "Cậu biết không? Tôi hận cha cậu, cũng hận cả anh em các cậu, nếu không phải tại cậu và Phong, con trai ruột của tôi cũng không biến thành người như vậy. Khi còn bé nó ở cùng tôi trên núi, là một đứa trẻ hết sức hiền lành, biết giúp bạn quét sân, giúp thầy gánh nước, thậm chí còn biết giúp đỡ người già đi qua đường. Nhưng từ khi chuyển đến đây, nó liền thay đổi, từ một thằng bé hiền lành biến thành một tiểu ác ma. Cho dù là ác ma, thì lúc nhỏ nó cũng từng lương thiện, nếu không phải cậu ép nó, nếu cậu đem vị trí lão đại tặng cho nó, thì kết cục sẽ không trở thành như vậy. Đúng vậy, tôi rất hận anh em nhà cậu, rất hận... Đứa con đáng thương của mẹ, con trai tội nghiệp của mẹ hu..."

Tiếng rên khóc nức nở đứt quãng khiến người nghe đau nhói, tay bà vẫn một mực nắm chặt Hiên Viên Hoàng, mãi cũng không chịu buông. Sau một hồi la khóc, gào thét, cuối cùng bà mới dần dịu lại.

Hiên Viên Hoàng nhẹ nhàng dìu dìu Liễu từ trên ghế nằm xuống giường, động tác yêu thương giống như con trai đối xử với mẹ, hẳn muốn bà yên tĩnh nghỉ ngơi. Đột nhiên di Liễu lại nắm chặt tay Hiên Viên Hoàng, trông thần sắc bà lúc này có chút ổn định.

"Con là con trai ta, là con trai ta, Hoàng nhi, có phải hay không?" Nghe bà liên tục hỏi với giọng điệu thân thiết, Hiên Viên Hoàng mừng rỡ, những tia vui mừng như đang nhảy múa trên gương mặt hân, hân lập tức gạt đầu.

Đáp án này có vẻ làm bà vô cùng hài lòng, bà vừa nhìn hân vừa nói: "Di cầu xin con một chuyện, con nhất định phải đồng ý với dì, nhất định."

Hân gạt đầu không chút do dự, có thể khiến bà vui vẻ, chuyện gì hân cũng làm.

Di Liễu nhìn Hiên Viên Hoàng, ánh nhìn hy vọng mang theo một tia dữ tợn và thâm độc, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hân, vui vẻ nói "Con trai di thật đẹp trai, khiến cô gái nào gặp cũng đều bị mất hồn. Di chỉ cầu xin con một chuyện, cả đời này chỉ xin con chấp nhận chuyện này..." Đôi mắt khẩn thiết nhìn Hiên Viên Hoàng, lấp lánh niềm vui không thể tả xiết.

Hiên Viên Hoàng gạt đầu không cần suy nghĩ, giọng nói mềm mỏng "Chỉ cần di Liễu thích, chuyện gì cũng được."

Di Liễu nở nụ cười hiểm hoai "Di muốn con cưới Hoàng Kiều Mạt, cô bé ấy rất tốt, di muốn con cưới cô ấy, muốn mau chóng được ấm cháu."

Hiên Viên Hoàng toàn thân cứng ngắc, hồi lâu cũng không nói lời nào, di Liễu nhạy bén phát hiện ra tia bối rối trên gương mặt hân.

"Chẳng lẽ chỉ một nguyện vọng nhỏ nhoi này mà con cũng không thể giúp di thực hiện sao? Di già lắm rồi, không biết lúc nào sẽ phải chết, ngay cả việc này mà con cũng không đồng ý? Con vừa nói là chuyện gì cũng có thể mà, tại sao bây giờ lại từ chối?"

Hiên Viên Hoàng có chút khó hiểu khi bà muốn hân cưới Hoàng Kiều Mạt. Di Liễu trước giờ rất hiếm khi tiếp xúc với người ngoài, cho dù đã gặp qua Hoàng Kiều Mạt mấy lần, cũng sẽ không yêu cầu hân cưới cô ta vô lý như vậy. Hân hơi do dự, nhưng trông thấy gương mặt thương tâm cùng thất vọng của di Liễu hân không đành lòng.

Trái tim hân đã giành cho người khác, vì thế không thể nào cưới một người mà mình không yêu.

"Di Liễu muốn được ấm cháu, con sẽ kết hôn ngay, có điều là với người khác, cô ấy chắc chắn tốt hơn Hoàng Kiều Mạt." Hiên Viên Hoàng giải thích với di Liễu, nếu bà muốn hân kết hôn, hân sẽ lấy Trâm Phi Yên. Cho dù việc này có đẩy cô vào tình huống nguy hiểm, hân cũng sẽ dùng tính mạng để bảo vệ cô.

Nghe thấy hân từ chối, di Liễu rút tay lại nhìn hân với vẻ mặt tức giận "Trừ Mạt Mạt ra, tôi không muốn người nào hết, nếu cậu không đồng ý thì đợi đến khi tôi chết đi rồi kết hôn. Tôi đã lớn tuổi, chồng và con trai đều đã qua đời hết rồi, tôi sống được đến ngày hôm nay đã là một kỳ tích. Cậu đi đi, từ đây về sau tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, những lời cậu nói đều là giả dối hết."

Bị di Liễu xua đuổi, Hiên Viên Hoàng cảm thấy hơi khó chịu. Nếu di Liễu cương quyết muốn hân lấy Hoàng Kiều Mạt, hân còn có thể nói gì được nữa.

Hiên Viên Hoàng bất đắc dĩ gạt đầu cho qua chuyện.

Di Liễu thấy vậy thái độ lập tức thay đổi, bà cười nói cực kỳ vui vẻ "Tuần tới cử hành hôn lễ, nhất định là tuần tới, hôm đó di phải nhìn thấy con kết hôn, sau đó mau chóng sinh cho di một đứa cháu."

"Tuần sau có quá gấp gáp không, có lẽ thời gian nên..." Hiên Viên Hoàng chưa kịp nói xong thì bị di Liễu ngắt lời.

"Cái gì mà gấp gáp, chỉ cần là có áo cưới là được rồi, những thứ khác không cần thiết, chỉ là kết hôn đơn giản, di muốn nhanh chóng được bông cháu." Thái độ di Liễu đột nhiên cứng rắn, bà gấp gáp muốn thấy bọn họ kết hôn.

Nét mặt Hiên Viên Hoàng sa sầm, im lặng một hồi, cuối cùng vẫn phải gạt đầu đồng ý.

Bây giờ, di Liễu nói gì hân sẽ nghe theo, hân không muốn tổn thương bà thêm lần nào nữa. Bà giống như một người mẹ, từ nhỏ hân đã được bà nuôi nấng, ấy thế mà lại bị mẹ ruột của bọn hân coi thường. So với tất cả những gì bà làm cho hân, thì những việc hân làm vì bà không đáng là bao. Đối với cái chết của Hiên Viên Long, hân cũng muốn gánh một phần trách nhiệm, nhưng hân tuyệt đối không hối hận.

Việc anh em chém giết lẫn nhau trong bang phái, cũng chỉ là bản năng sinh tồn. Chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại, đổi lại, nếu có một ngày Hiên Viên Long giết hân, hân cũng chỉ có thể tự trách bản thân không có bản lĩnh.

Hiên Viên Linh dõi theo bóng lưng Hiên Viên Hoàng rời đi, cảm thấy tâm trạng trĩu nặng. Mấy ngày nay tính tình mẹ thay đổi thất thường khiến cô cảm thấy bất an.

Việc anh Cả chết đối với cô mà nói là chuyện sớm muộn mà thôi, cô đã đoán trước được điều này rồi. Hiên Viên Hoàng cũng là anh của cô, so với anh trai, cô thích Hiên Viên Hoàng hơn. Có lẽ máu mủ tình thâm, dù sao cô và Hiên Viên Hoàng cũng là anh em cùng cha khác mẹ.

Vì sợ mẹ xảy ra chuyện bất trắc, Hiên Viên Linh vội vã chạy lên lầu. Vừa bước tới cửa, cô nghe thấy bên trong có người nói chuyện điện thoại.

"Việc các người muốn tôi đã làm rồi, bây giờ đến lúc các người đáp ứng yêu cầu của tôi. Tôi muốn con đàn bà kia bị hành hạ đến chết đi sống lại, sau đó giết ả. Ngày kết hôn đã được chọn, tuần sau sẽ tổ chức hôn lễ, để tránh đêm dài lắm mộng, sau lễ cưới lập tức giải quyết nó đi." Giọng nói sắc bén không nhìn ra được vẻ dịu dàng, hiền lành và nhu nhược của người phụ nữ trước đó. Âm thanh rét lạnh từ trong phòng vọng ra làm toàn thân Hiên Viên Linh run rẩy, người đang nói là mẹ của mình thật sao?

"Hừ, tốt nhất các người làm theo ý tôi, nếu không, tôi sẽ đem mọi chuyện nói cho Hiên Viên Hoàng biết. Đến lúc đó, người chết không chỉ có một mình bà già này đâu, có chết cũng phải cùng nhau mà chết." Lời lẽ gay gắt, độc ác mang theo ngọn lửa thù hận, một ngọn lửa chết chóc xuất hiện tại vùng nghĩa địa tối tăm lạnh lẽo.

Một tràng cười đáng sợ từ miệng bà Liễu phát ra, bà nghiêng hẳn nghiêng lợi "Tao sẽ nhanh đến gấp mày, xem mày là loại đàn bà tì tiện nào chỉ vì năm mươi triệu Dollar mà dám giết con trai tao. Thứ người độc ác như vậy, cả đời tao cũng sẽ không quên, cho dù chết tao cũng muốn chết cùng mày. Ông trời cho phép tao trừng phạt mày, để mày nếm thử mùi vị của Địa Ngục ra sao."

Hiền Viên Linh bất giác muốn thét lên, cô vội vàng lấy tay bịt miệng mình lại. Thật là mẹ đang nói sao? Cô đã đến hiện trường nơi xảy ra xô xát, anh Cả đúng là định ra tay với Trầm Phi Yên, đến nỗi còn tàn nhẫn đánh gãy chân của Sa La. Cho đến bây giờ Sa La vẫn nằm trong bệnh viện, cô ấy đã kể đầu đuôi ngọn ngành của sự việc, thậm chí cũng nhắc đến chuyện lần trước xảy ra tại biệt thự bên bờ biển.

Lúc đó, Hiền Viên Linh thấy anh trai mình thật quá đáng, thủ đoạn đúng là tàn độc, mặc dù cô rất buồn, nhưng cái chết của anh không gây nhiều bất ngờ. Tuy nhiên cô không thể chấp nhận khi nghe mẹ muốn trả thù... trong lòng cô rất hoảng sợ.

Rốt cuộc là lỗi của ai mới phải đây? Anh Cả muốn cưỡng bức cô ấy, vì tự vệ nên vô tình nổ súng khiến anh ấy chết, có vẻ như mọi việc đều do ông trời định đoạt.

Điện thoại đã cúp từ lâu, Hiền Viên Linh vẫn đứng ở ngoài cửa không dám nhúc nhích. Thật lâu sau, cô đưa ngón tay đang run rẩy lên gõ cửa, bên trong vang đến tiếng trả lời, cô cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại, mới dám bước vào phòng.

Nhìn thấy bộ mặt khác của người mẹ già mà mình rất đỗi yêu quý, đột nhiên cô cảm thấy xa lạ, thậm chí có một giây cô không nhận ra được mẹ mình nữa.

"Linh hả con, qua đây." Bà Liễu vẫy vẫy tay, nét mặt rõ ràng yếu ớt, dường như con người vừa mới cao giọng độc ác kia không phải là bà.

Hiên Viên Linh hơi hoảng sợ, nhưng cô vẫn từ tốn bước tới gần.

"Mẹ, mẹ nằm nghỉ một chút đi, con thấy mấy bữa nay mẹ chưa có ngày nào được nghỉ ngơi tốt." Hiền Viên Linh đắp kín chăn lên người mẹ, chỉnh lại ánh sáng đèn trên đầu giường. Cô muốn đi, nhưng phát hiện ra bản thân mình vẫn chưa hiểu rõ người mẹ này.

Đôi mắt bà Liễu ánh lên vẻ bi thương, nâng ngón tay đang run rẩy chạm nhẹ lên gương mặt bầu bĩnh của đứa con gái, nét mặt vô cùng dịu dàng.

"Tại sao con lại nhu nhược giống mẹ, nên giống ba con có lẽ sẽ tốt hơn. Nếu lỡ mẹ chết, sẽ không còn ai chăm sóc giúp đỡ con nữa. Số phận phụ nữ trong Hiến Viên gia chẳng có ai gặp may mắn, đều là nạn nhân của cuộc hôn nhân cưỡng ép. Mẹ không muốn đến lúc đó con gặp phải bất hạnh. Một đứa con gái mềm yếu như vậy nếu gặp chuyện, mẹ không biết phải làm sao nữa..."

"Mẹ, con sống rất tốt, anh Hai và anh Ba đều quan tâm con, xin mẹ yên tâm." Bàn tay bà Liễu vẫn đặt trên mặt Hiên Viên Linh, da thịt lạnh lẽo ấy làm tim cô tê dại, cô cảm thấy sợ! Những lời cô nghe được trước đó đều là giả dối, mẹ tuyệt đối không phải là người như vậy. Nghĩ như thế, lòng cô cảm thấy khá lên rất nhiều. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, nơi góc vách nào đó trong tim cô sáng rõ hơn bao giờ hết.

Sắc mặt bà Liễu lập tức thay đổi, nguội lạnh giống đám tro tàn xám xịt "Con lúc nào cũng dựa dẫm vào bọn nó, chúng nó đem con đi bán hoặc giết thì chắc con vẫn nói giúp cho chúng, đúng là khờ khạo hết sức!"

Nụ cười Hiền Viên Linh cứng đờ, cô không có tham vọng gì lớn, chỉ muốn kết hôn sinh con sống hạnh phúc, rồi xa giới Hắc đạo, có như vậy mới không đáng gì đến Hiền Viên gia.

"Mẹ, con sẽ không khờ như vậy đâu, mẹ ngủ đi, sắp một chết rồi kia." Hiền Viên Linh với tay kê lại gối nằm cho bà Liễu, kéo chăn đắp kín người bà, ngồi lại một lúc sau mới ra ngoài.

Bên trong căn phòng truyền đến tiếng thở dài của bà Liễu, Hiền Viên Linh im lặng, không dám lên tiếng.

Tuy ngôi nhà lúc này sáng trưng, nhưng cô vẫn thấy nó âm u và ảm thấp vô cùng, cái u tịch và lạnh lẽo đó làm cô sờn cả gai ốc.

Mẹ thực sự thay đổi rồi, đôi mắt đã từng mang vẻ yếu đuối nay lại ánh lên tia tàn nhẫn, đặc biệt khi nhìn vào người mà bà không tin tưởng, sự độc ác càng hiện rõ trong đôi mắt ấy.

Mẹ cố tình bày ra những chuyện như vậy trước mắt bọn họ, chủ yếu là muốn giết Trầm Phi Yên sao!

Nghĩ tới việc này, Hiền Viên Linh trằn trọc suốt đêm, cô không biết mình nên nói cho anh Hai, hay là giấu nhem chuyện này đi.

Bất giác nhớ lại giọng nói dịu dàng trong cuộc điện thoại trước đó, lòng cô chợt nguội lạnh. Chè đậu xanh, là thứ anh em cô thích nhất, nhưng bây giờ anh

Cả đã không còn nữa. Cô trở mình thật lâu, cuối cùng cũng có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Mọi Tình Đầu Tan Biến

Editor: Lôi

Vội tay lấy bình nước trong tủ lạnh ngó thấy bát chè đặt trong ngăn mát, Trầm Phi Yên cảm thấy buồn buồn. Hôm qua cô nấu chè chờ Hiên Viên Hoàng về ăn, nhưng chờ mãi vẫn không thấy hân về.

Sa Khung vẫn mang dáng vẻ e thẹn và lúng túng của cậu thiếu niên mới lớn, theo ánh mắt cô nhìn đến bát chè trong tủ lạnh, cậu bất giác mỉm cười, chè đậu xanh dễ thể mà phu nhân nấu đến lần thứ năm mới thành công. Có điều, loại chè này để nhiều lần cũng chỉ được hai ngày, sau đó thì không thể ăn được nữa.

"Phu nhân, cô chưa ngủ à?" Sa Khung giả vờ như vô tình đụng mặt Trầm Phi Yên trong bếp, ngượng ngùng chào hỏi cô.

Trầm Phi Yên giật mình khi đột ngột nghe thấy tiếng nói, bình nước trong tay rơi xuống đất.

"Cậu làm tôi giật cả mình, cậu tại sao cũng chưa ngủ, hơn mười hai giờ rồi!" Trầm Phi Yên cố gắng tỏ ra bình tĩnh, ngồi xuống nhặt mảnh thủy tinh vỡ dưới đất.

Sa Khung cũng lập tức ngồi xuống nhặt giúp cô, hai người cảm cúi không để ý nên đụng đầu vào nhau, đau điếng.

Tay chân Sa Khung càng thêm luống cuống, cậu nhích lên kiểm tra chỗ đau của Trầm Phi Yên.

"Phu nhân, cô không sao chứ, những chuyện này để tôi làm tốt hơn." Khi tiến lại gần Trầm Phi Yên, hương thơm cơ thể của người con gái tỏa ra làm Sa Khung hoảng hốt, cậu bất giác khựng lại. Cậu chưa bao giờ biết mùi hương trên người phụ nữ lại có thể ngọt ngào và tươi mát đến như vậy. Trong lớp học cũng có những cô bé vì muốn lấy lòng chàng trai mình thích nên thoa một ít phấn, xịt một chút nước hoa, nhưng cũng không có mùi thơm nhân nhát đặc biệt như của Trầm Phi Yên.

Hương thơm ấy khiến cậu bé hay mắc cỡ như Sa Khung đỏ ửng hết cả mặt, cậu cuống quýt lui ra xa. Lại không nhớ rằng mình đang ngồi xổm, cho nên khi lui lại cơ thể cậu mất thăng bằng bật ngã ra sau, bàn tay theo quán tính chống xuống đất. Thế là mấy mảnh thủy tinh vỡ ghim sâu vào lòng bàn tay cậu, đau đến mức mặt mày nhăn nhúm lại.

"A, chảy máu rồi!" Trầm Phi Yên hét hoảng kéo tay Sa Khung, không nghĩ rằng cậu nhóc này bất cẩn đến vậy.

Nhìn máu chảy ướt đầm cả bàn tay trắng mịn của cậu thiếu niên, Trầm Phi Yên có chút tự trách. Nếu không phải cô lơ ngơ suy nghĩ đến ngăn người thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

"Không sao, tại tôi bất cẩn thôi, chút nữa đi rửa sạch là được rồi." Sa Khung lộ rõ vẻ hoảng sợ, vội vàng rút tay ra.

"Chuyện là do tôi, sao tôi có thể để cậu băng bó vết thương một mình được." Trầm Phi Yên không vui, nắm lấy tay Sa Khung, kéo người cậu lên ghé Sofa ngồi.

Cô liên tục dặn dò Sa Khung không được cử động, ngồi đó đợi cô đi lấy hộp y tế tới. Khi bàn tay nhỏ bé mềm mại của Trầm Phi Yên vuốt nhẹ lên bàn tay to lớn của Sa Khung, trong lòng cậu như có hàng ngàn con kiến bò qua, có chút ngứa ngáy nhưng lại vô cùng sáng khoái. Cả người cậu mơ màng, dường như trôi dạt tận phương trời nào rồi, đôi con ngươi mở lớn nhìn chăm chăm không chớp mắt vào người con gái trước mặt.

Gương mặt mịn màng trắng trẻo lúc này có chút tiều tụy, hàng chân mày thanh tú đang khẽ nhíu lại, nhìn cô cậu có thể đoán mấy ngày nay dường như cô ngủ không được ngon giấc.

Trầm Phi Yên chăm chú băng bó vết thương cho Sa Khung, không để ý tới mọi việc xung quanh. Hai người ngồi trên ghế Sofa, cử chỉ thân thiết giống như người yêu.

Hiên Viên Hoàng lặng lẽ đi tới đại sảnh, nhìn dáng vẻ mờ ám của hai người trên ghế Sofa, lòng hân bừng lên ngọn lửa giận, thế nhưng không cách nào bùng phát ra.

Lời nói của dì Liễu vẫn quanh quẩn trong lòng hân, muốn hân nhất định phải cưới Hoàng Kiều Mạt. Mọi việc thịnh linh chuyển biến ngay chính bản thân hân cũng có chút hoảng sợ. Thấy khuôn mặt điềm tĩnh cùng đáng người gây gò của Trầm Phi Yên, hân không dám nhìn thẳng vào cô. Có một khoảnh khắc, hân muốn lập tức chạy lại ôm cô, nhưng phát hiện ra mình dường như không có quyền làm việc đó nữa rồi.

Như cảm nhận được luồng không khí lạnh lẽo từ phía sau ập tới, Trầm Phi Yên ngẩng đầu, lập tức chạm phải ánh mắt mệt mỏi của Hiên Viên Hoàng, đôi mắt vốn dĩ đã tối nay càng thêm u ám, làm cô cảm thấy có đôi chút xa lạ.

"Cậu chủ!" Sa Khung vội vã đứng lên cúi đầu hành lễ, trong lòng thấp thỏm không yên. Cậu chủ đến đây lúc nào, có phải anh ấy phát hiện ra tâm tình của mình rồi không, cậu sợ đến mức không dám nhìn Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng bước tới, dường như cuốn cả màn đêm tối tăm theo mỗi bước chân của hắn, trên người tản mát ra hơi thở lạnh ngắt ma quái, khiến người khác rét run.

Hắn vẫn lãnh đạm không cảm xúc, giống như chưa hề chứng kiến cảnh tượng chường mắt vừa rồi. Hắn khoát tay, ý bảo Sa Khung đi ra, rồi lại tiến thẳng đến chỗ Trầm Phi Yên. Bất giác ánh mắt mong chờ cùng gương mặt mừng rỡ của người con gái ấy, hắn cảm thấy chói mắt như bị ánh sáng rực rỡ từ cô phản chiếu lại.

Hắn lặng lẽ ngồi xuống ghế Sofa, ghi chặt lấy cơ thể Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên hơi chói vội nên hét lên, lỏng ngóng vòng tay ôm chặt cổ Hiên Viên Hoàng, cô sợ nếu chẳng may hắn mà buông tay thì mình rớt xuống đất mất.

Tác phong bất thường của hắn làm cô không dám hỏi, có lẽ mấy ngày nay hắn bận rộn giải quyết vấn đề của Hiên Viên Long. Tất cả đều do lỗi của cô, nếu cô không lấy súng, nếu cô biết kiểm chế không hốt hoảng, nếu cô...

Đứng chôn chân ở góc khuất, Sa Khung nhìn rõ hành động thân mật của cô và hắn, gương mặt đỏ bừng lập tức trở nên tái nhợt, cậu nhìn hai người rồi buồn bã rời đi.

Một người cao lớn như Thiên Hoàng, một người xinh đẹp như tiên nữ, làm sao cậu dám vọng tưởng. Chỉ duy nhất một việc cậu có thể làm, đó là lặng lẽ dõi nhìn từ xa.

Tình yêu non nớt chưa kịp nảy nở, đã bị chôn chặt sâu tận đáy lòng. Mỗi tình đầu coi như tan biến!

Vẫn dáng vẻ trầm mặc ấy, không lời thăm hỏi, thậm chí ngay cả một câu "tôi về rồi" cũng không có, Hiên Viên Hoàng vội vã phủ môi mình xuống đôi môi xinh xắn của Trầm Phi Yên, quần quít không muốn buông, động tác mạnh mẽ như muốn nuốt trọn cả con người cô vào trong hắn. Cánh môi mềm mướt như ly rượu vang ngọt ngào và mát lạnh, khiến tâm trạng dẫu có phiền muộn cũng trở nên phấn chấn. Hắn dẩy đưa quần lấy chiếc lưỡi của cô, say đắm mút chặt lấy vật nhỏ bé ấy, như sợ nếu buông ra cô sẽ lập tức biến mất.

Không khí lúc này tĩnh lặng thư thái, Hiên Viên Hoàng không muốn phá hỏng một khung cảnh đẹp như vậy, nhưng hắn lại không kiềm chế được trái tim mình, chỉ khát khao gần gũi cô hơn nữa.

Nụ hôn kéo dài thật lâu, thật lâu... cho đến khi Trầm Phi Yên suýt ngạt thở thì Hiên Viên Hoàng mới quyến luyến rời môi cô. Ánh mắt cô mơ màng, có chút mờ mịt như được bao phủ bởi làn sương mỏng lúc ban sớm.

Hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, dần dần dung hòa hết tất cả mọi thứ của hai con người ấy, làm người ngoại bao nổi bất an và mệt mỏi.

"Anh bị sao vậy?" Trầm Phi Yên giật mình khi thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Hiên Viên Hoàng, cô cảm thấy hắn hôm nay có chút gì đó hơi yếu đuối.

Con người đen đặc hệt như đầm lầy không rõ bờ bến, thoát nhìn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng tại nơi đáy mắt ấy lại sôi sục dâng trào.

"Tôi không sao, chỉ là muốn nhìn thấy em, mới mấy ngày không gặp đã cảm thấy rất nhớ em." Giọng nói trầm khàn của Hiên Viên Hoàng còn mang theo hơi thở rối loạn vì nụ hôn cuồng nhiệt lúc này. Nghe thấy những lời lẽ ngọt ngào đột ngột được bật ra từ môi hắn, nét mặt Trầm Phi Yên vô cùng rạng rỡ, thì ra không phải chỉ có mỗi mình cô nhớ hắn.

"Tôi cũng nhớ anh, rất nhớ, đến nỗi không ngủ được. Không có anh...em cảm thấy lạnh lắm..." Ôm chặt lấy cơ thể cao lớn của Hiên Viên Hoàng, da thịt ấm nóng của hắn khiến lòng cô bình yên lạ.

Mùi vị này làm tâm tình cô phấn chấn hẳn lên, cô tham lam hít hà mùi hương đàn ông, để mặc cho hương thơm ấy bao bọc lấy thân thể cô, ngập tràn trong từng góc ngách của cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Dưới Ánh Trăng Rất Nhiều Cảnh Tượng Xảy Ra.

Trong tình yêu, vấn đề không phải nằm ở chỗ ai chủ động, ai bị động mà là ai có niềm khao khát mãnh liệt với đối phương hơn. Tận đáy lòng của cả hai đều hiện diện sự bất an, một người không biết thể hiện bằng lời nói như thế nào, còn một người chỉ có thể giấu kín tình cảm ấy sâu trong tâm khảm.

Đôi gò má ửng hồng, hàng lông mày khẽ cong che dấu tâm trạng ngượng ngùng. Dáng vẻ mê ly mơ màng của Trầm Phi Yên giống như mặt trăng lấp lánh ánh sáng bạc, vừa rực rỡ lại vừa dịu dàng - đẹp đến mê người.

Động tác Hiên Viên Hoàng lúc này vô cùng gấp gáp, hoặc có thể do hắn không thể kiềm chế thêm được nữa, muốn dùng thân thể để nói lên tất cả những điều sâu kín trong lòng. Hiên Viên Hoàng ôm Trầm Phi Yên đi thẳng đến chiếc giường rộng lớn, ngấu nghiến hôn lên đôi môi xinh đẹp của người con gái, sau đó trượt dần xuống thân thể trắng mịn đầy quyến rũ ấy. Cảm xúc lúc này đây thật thư thái và yên ổn giống như tất cả mọi muộn phiền đều được con gió xuân thổi bay đi mất.

Da thịt từ lòng bàn tay hắn tỏa ra hơi nóng dị thường, giống như ngọn lửa thiêu đốt cả cánh đồng cỏ dại, lại giống như tia nắng chói chang của mặt trời lúc bình minh. Nhưng cho dù là gì đi chăng nữa thì hơi nóng ấy đã xâm chiếm cả cơ thể cô rồi, khiến cô run rẩy, vô thức thốt lên những tiếng rên rỉ hạnh phúc.

Ngọn lửa nhiệt tình ấy càng lúc càng bùng phát dữ dội, làm cháy lan qua cả cô, thiêu rụi cả da thịt bên ngoài lẫn cảm xúc bên trong. Cô cơ hồ như muốn hòa tan trên thân thể hắn.

"Phi Yên, anh yêu em." Hắn vừa hôn cô, vừa nhẹ nhàng bày tỏ. Lời thủ thi dụ dàng mà các cặp tình nhân hay trao nhau khi đạt đến trạng thái dâng trào cảm xúc yêu thương, ẩn ý sâu xa của câu nói ấy giống như lời thề kiên định trước tình yêu của người đàn ông.

Toàn thân Trầm Phi Yên ửng hồng, không cách nào kìm chế ngọn lửa dục vọng đang sôi sục, cô chỉ có thể nắm chặt những sợi tóc đen nhánh của hắn, áp sát cơ thể nóng rực ấy vào hắn.

"A... Vâng... Em biết..." cô cố gắng kéo tâm trí đang bay bổng tận nơi nào của mình trở về với thực tại, cô vòng hai tay ôm chặt hắn, như muốn bày tỏ cho hắn biết, cô cũng rất yêu hắn.

Cảm nhận được tình cảm đáp trả từ cô, giờ phút này trái tim hắn bắt đầu run lên. Tình cảm đẹp đẽ này là điều mà hắn đã khao khát từ mười năm trước.

Tay hắn nóng rực như ly rượu thuốc nồng nàn nóng bỏng, từng giọt từng giọt nhiều vào da thịt cô. Từ đôi môi đỏ mọng, cho đến khuôn ngực nảy nở đầy gợi tình, xích xuống phía dưới là đầm lầy nữ tính... Bàn tay thành thực trên ghẹo nơi nhạy cảm ấy làm đầu óc cô nhất thời trống rỗng, chỉ còn sót lại những âm thanh yếu ớt.

"Em.. Không được..." Trầm Phi Yên có chút sợ hãi, thân thể bất chợt co rúm lại, bàn tay xấu xa của ai đó đang quấy phá nơi tư mật của cô khiến nơi ấy càng thêm mẫn cảm. Cô cố gắng kìm nén tiếng rên xiết trực chờ nơi cô hòng, nuốt ngược vào trong. Trầm Phi Yên không thể ngờ có một ngày cô lại trở nên phóng túng như thế, vì vậy cô có phần lúng túng.

Hiên Viên Hoàng cười khế, môi hắn lướt qua vành tai cô, tựa như chủ kiến nghịch ngợm bị lạc lối.

"Đừng kìm nén, anh muốn em kêu lên, muốn nghe thấy tiếng la hét vui sướng đó của em." Âm thanh trầm trầm đầy mê hoặc phe phẩy bên tai cô, mọi trói buộc đều như bị ném ra phía sau. Dứt lời, Hiên Viên Hoàng hôn lên vành tai trắng trẻo nhỏ xinh ấy, nhẹ nhàng khuấy động giác quan nhạy cảm nơi đó bằng hơi thở đầy huyền hoặc.

Bàn tay xấu vẫn không ngừng trên đùa nơi nhạy cảm ẩm ướt, thành thạo dẫn dắt Trầm Phi Yên đến vùng đất lạc thú. Không thể chịu đựng thêm được nữa, dường như có con sóng cuộn trào thỉnh thoảng ập xuống, toàn thân cô đột ngột run lên bần bật, cả người co rút lại.

"Á..." Cô thét chói tai, chói với giống như chú chim bé nhỏ đang vút bay trên không trung đột ngột rơi xuống. Giây phút này giống như ranh giới của sự sống và cái chết, cô đè nén tiếng rên xiết sung sướng, cùng với khát vọng sống mãnh liệt đang cháy khắp người cô.

Khi ôm người con gái ấy, mọi thứ trong lòng hắn dường như bị vứt bỏ tại nơi xó xỉnh nào rồi, chỉ còn lại sự tồn tại của cô và hắn mà thôi.

"Anh muốn em!" Cúi đầu thì thầm, âm thanh trầm thấp mị hoặc cất lên, hắn biết lúc này cô không thể nghe thấy gì nữa, nhưng hắn vẫn muốn nói.

Hiên Viên Hoàng tách nhẹ đôi chân trắng mịn của cô ra, mọi thứ hiện ra trước mắt không gì che giấu. Một tia dịu dàng lướt qua gương mặt hắn, nhưng dường như lại tồn tại một áp lực vô hình nào đó. Tâm trí lẫn cơ thể hắn gần như không chịu đựng thêm được nữa, mọi tế bào đã sớm nôn nóng và bắt đầu gào thét. Dù vậy, hắn vẫn nhẫn nại.

Cho tới bây giờ hắn cũng không phải là loại người biết nhẫn nại, nhất là đối với chuyện giường chiếu. Thế nhưng, vì một cô gái hắn có thể kìm nén dục vọng của mình. Mong muốn đem lại những điều tốt đẹp nhất, muốn cho cô đạt đến giây phút hạnh phúc nhất.

Vòng hai chân cô quấn quanh thắt lưng mình, Hiên Viên Hoàng tiến sát người anh em sớm đã căng cứng nóng bỏng lại gần cô, nhưng hắn vẫn chần chừ chờ đợi, chưa muốn tùy tiện xông vào.

Cảm nhận được phía dưới thân thể đang cọ xát với vật ấm nóng đó, Trầm Phi Yên cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng lại vô cùng khát khao. Nỗi trống trải trong lòng như đang kêu gào mời gọi hắn. Người đàn ông này thật xấu xa, cô đã quá sức chịu đựng, vậy mà hắn cứ mãi ung dung thong thả.

"Em.. Em muốn..." Trầm Phi Yên cắn môi, hồi lâu cũng không dám nói ra. Cô tiu nghỉu khi nhìn thấy nụ cười xấu xa thấp thoáng trên gương mặt điển trai ấy.

"Em muốn anh!" Trầm Phi Yên gấp người, cơ thể nóng hừng hực như thiêu đốt khiến cô khó chịu, mồ hôi túa ra nhoe nhóp, hòa quện với hơi thở nóng rực, tạo nên một khung cảnh phong tình.

Nhìn thấy cô kêu gào, khao khát hân, khiến hân cảm giác rằng cô không chỉ cần mỗi thể xác, hơn nữa, mà còn cần cả tâm hồn của hân. Trong lúc cả hai quần quýt không rời, hân chỉ muốn chứng minh sự quyến rũ của cô có ảnh hưởng như thế nào đối với bản thân mình.

Ích kỷ ư? Không phải!

Hân chỉ muốn cô ở lại bên cạnh hân, vĩnh viễn ở cạnh hân. Trong gia tộc Hiến Viên, bất luận là ai cũng phải kết hôn với đối tượng có thể lực tương xứng. Vì lợi ích thương mại, vì cùng có thể lực hắc đạo. Cần có người phải hy sinh, miễn là bọn họ có thể ở cùng nhau.

Hiên Viên Hoàng cười vui vẻ, chậm rãi tiến vào, từ từ, từng chút một cho đến khi cơ thể cô dần dần thích ứng.

Mỗi một lần ra vào, cô lại càng xiết chặt hân hơn, làm toàn thân hân sôi sục điên cuồng. Lúc này đây, nơi đầm lầy ẩm áp của cô càng thêm nhạy cảm, tạo nên luồng sóng triều ồm lấy hân, Hiến Viên Hoàng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Thời gian chậm rãi trôi qua... Hiến Viên Hoàng ghi chặt eo Trầm Phi Yên để cơ thể cô và hân gần sát với nhau hơn nữa. Những động tác mãnh liệt của Hiến Viên Hoàng làm nhiệt độ ngày càng tăng cao, bao phủ lên cơ thể hai người, như chất xúc tác giúp tâm hồn hai con người ấy quện chặt vào nhau.

Từng nhịp lên xuống, nhấn nhá mạnh mẽ khiến Trầm Phi Yên cơ hồ không chịu nổi, sự to lớn và điên cuồng của hân làm cô vừa hạnh phúc lại vừa đau đớn. Đương nhiên, niềm vui sướng lẫn át tất cả, hân hoàn toàn nhấn chìm cô trong hoan ái cực lạc. Vì thế, thân thể cô rất nhanh đã theo kịp tiết tấu của cuộc hoan lạc, khiến hai cơ thể vốn dĩ phù hợp lại càng thêm chặt chẽ. Lúc này đây Hiến Viên Hoàng không rời đi. Dòng dịch âm nóng mạnh mẽ trào ra, tràn đầy trong thân thể Trầm Phi Yên, hân không có ý định cho ra ngoài, bởi vì hân vẫn luôn mong muốn có thêm một đứa con nữa với cô.

Tuy trước đây cô đã từng gặp không ít đau khổ, nhưng hân vẫn hy vọng cô có thể sinh thêm cho hân những đứa trẻ dễ thương.

Một đêm triền miên, hai thân thể dây dưa giao hòa... Tiếng hét thỏa mãn của cô làm hân cảm thấy vui vẻ, cô thuộc về hân, là người phụ nữ của hân. Chỉ có hân mới có thể chạm vào cô, bất kỳ ai cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Ngăn Cách Lòng

Khi hai thân thể giao hòa, chính là lúc linh hồn hợp nhất, ở trong quá trình này, có người nóng bỏng nhiệt tình, có người vô tâm lạnh nhạt, có người đau đớn khổ sở... Nhưng trên tất cả vẫn là, sự quần quýt quynh luyến giữa hai tâm hồn; trong lúc hai thân thể kết hợp, nội tâm thâm kín dễ dàng được bộc lộ, khiến đối phương càng thêm hiểu rõ về nhau hơn.

Thông thường, sau khi trải qua một đêm cuồng nhiệt, Trầm Phi Yên sẽ mau chóng ngủ thiếp đi. Nhưng hành động lần này của cô làm Hiến Viên Hoàng vô cùng kinh ngạc. Lúc hân tưởng cô đã ngủ, vậy mà mắt cô vẫn mở to, áp chặt gương mặt nhỏ vào lồng ngực hân, khiến hân không biết được biểu cảm của cô vào lúc này.

Hiên Viên Hoàng xiết chặt vòng tay, ghi mạnh thân hình mỏng manh ấy vào lòng. Tựa cảm lên tóc cô, tựa hồ có chút mát mát. Cả đêm cô cũng không ngủ, là do hân không đủ nhiệt tình hay sao?

"Còn chưa mệt à?" Giọng nói mỗi một vang lên trong bóng tối đen đặc, đánh thẳng vào lòng Trầm Phi Yên. Cô không ngẩng đầu nhìn hân, chỉ khẽ động dậy thân mình, đang thử đoán trong lòng hân nghĩ gì.

Không gian yên lặng đến mức hân cho là Trầm Phi Yên đã ngủ rồi. Thật lâu sau, có tiếng thở dài khẽ vang lên, cô lo lắng hỏi: "Vậy tại sao anh vẫn chưa ngủ?"

Hiên Viên Hoàng xiết chặt tay, cọ cọ vào người Trầm Phi Yên: "Anh thật kiệt sức lắm rồi, rất buồn ngủ, nếu em vẫn đang trấn trọc khó ngủ thì chắc là em đang rất thất vọng phải không?"

Câu nói này không nghi ngờ gì nữa, hân đang cố ý đùa giỡn đây mà. Trầm Phi Yên có chút kinh ngạc, Hiến Viên Hoàng vốn là một người lạnh lùng, bây giờ lại biết nói đùa như vậy, có lẽ đúng như suy đoán của cô, hân có tâm sự.

"Anh có gì muốn nói đúng không? Anh đang vướng bận chuyện gì?" Trầm Phi Yên nhẹ giọng hỏi, âm thanh có chút run rẩy.

Hiên Viên Hoàng ngẩn ngơ, không nghĩ tới cô sẽ hỏi đến vấn đề này.

"Không có chuyện gì hết, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh yêu em." Dịu dàng hôn lên tóc cô, giọng nói Hiến Viên Hoàng rõ ràng mang hàm ý cưng

chiều.

Lỗ tai Trầm Phi Yên dán chặt vào lồng ngực hần, trong lòng có chút mơ hồ.

"Trừ điều này, anh còn muốn nói gì với em nữa không?" Sự nhạy cảm khác thường của cô của khiến hần cảm thấy không thể chống đỡ được, thực lòng muốn nói hết, cuối cùng chỉ nói ra những câu không liên quan.

"Em yêu anh không?" Cho dù biết rõ đáp án, nhưng hần vẫn muốn nghe chính miệng cô thừa nhận.

Trầm Phi Yên ưm một tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hiên Viên Hoàng về vào lòng bàn tay ấy hình trái tim "Yêu, rất yêu!"

Dù đã biết rõ câu trả lời, hần vẫn mỉm cười "Nếu anh cưới người khác, em còn có thể yêu anh?"

Nghe đến đây, những ngón tay đang vẽ vẽ bất chợt run lên, cưới người phụ nữ khác ư? Cô không biết hần có bao nhiêu phụ nữ, và có bao nhiêu đứa con nữa ở bên ngoài. Bây giờ, hần lúc nào cũng hiện diện trong trái tim cô, vì thế nghĩ đến những điều này, cô thấy mình bị tổn thương ghê gớm.

Gần như ngừng thở, ánh mắt Hiên Viên Hoàng hấp háy chờ đợi đáp án từ cô. Tự nhiên trong lòng hần dấy lên nỗi bất an lo sợ.

Trầm Phi Yên cười, hai bờ vai run run. Nụ cười này không biết là vì muốn đánh vỡ yên tĩnh, hay là vì muốn che dấu sự đau đớn của mình.

"Anh sẽ cưới vợ sao?" Cô không đáp mà hỏi ngược lại hần, gương mặt hơi ngược lên. Mặc dù đêm tối đã che dấu bớt, nhưng Hiên Viên Hoàng vẫn cảm thấy ánh mắt ấy sắc bén khác thường, giống như hai mũi dao nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, mang theo sát khí thâm lạnh.

Hần né tránh ánh mắt cô "Lần trước anh suýt nữa cũng cưới một cô gái, lần này cũng không có gì ngạc nhiên nếu anh lại cưới một người nào đó khác."

Lời nói của cả hai giống như đang đùa giỡn, nhưng lại gieo hạt giống nghi ngờ trong tim nhau.

"Nếu anh cưới vợ, vậy em phải đi đâu bây giờ?" Trầm Phi Yên ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hoàng, tựa hồ như đang hỏi mình, mà lại như hỏi hần.

Giọng nói vô cùng yếu ớt, giống như quả cầu pha lê, vừa chạm liền vỡ vụn.

Hiên Viên Hoàng cảm thấy bối rối, hần ghi chặt Trầm Phi Yên vào lòng, siết chặt cơ thể ấy như muốn cảm nhận sự tồn tại của cô.

Hần bá đạo "Nếu em dám bỏ đi, anh sẽ dùng một tỷ Dollar truy nã em, cho đến khi tìm được em thì thôi."

Trầm Phi Yên cười khỏ, cô thực sự rất muốn hỏi hần, ngoại trừ thủ đoạn cường chế như vậy, anh không thể yêu em theo cách khác sao? Luôn luôn uy hiếp, luôn luôn bá đạo, không cho cô một chút thời gian chữa lành vết thương, đúng là tàn nhẫn biết bao.

Cô không nói lời nào, chỉ lặng yên nằm trong ngực hần, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà trầm ổn của người đàn ông.

Đề tài này làm không khí ám áp yên tĩnh hiếm có giữa hai người tan biến như bọt biển, trong nháy mắt tất cả lại trở về trạng thái ban đầu.

Cô tỉnh lặng đến dị thường, đáng vẻ mong manh yếu đuối, là một người con gái có trái tim nhân hậu. Có điều, không thể phủ nhận sự quật cường đến cứng đầu của cô, nội tâm cô lúc nào cũng ẩn chứa một điều gì đó.

Hần đã biết sự tồn tại của Trầm Phi Dạ, nhưng cô vẫn không có ý định muốn cho hần biết. Thậm chí cho đến lúc này, khi cả hai đã xác định rõ tình cảm với nhau, vậy mà cô vẫn không chịu nói ra. Tại sao cô lại muốn che giấu, tại sao vậy chứ?

Trong lòng Hiên Viên Hoàng dâng tràn nỗi bất an, đêm nay rõ ràng tốt đẹp như vậy, nhưng hần không tài nào ngủ được. Người con gái mà hần yêu đang thờ ơ đều đặn trong ngực hần, nhìn cô thật giống như đứa trẻ đang ngủ vui sau những giờ rong chơi mệt mỏi.

"Em phải luôn ở bên anh, anh rất yêu em, thật sự rất yêu em. Anh không kết hôn với em không phải vì anh không thương em, mà là anh sợ đẩy em vào tình cảnh đấu tranh của các thế lực, khiến em trở thành mục tiêu của kẻ khác. Anh không thể đánh mất em thêm một lần nào nữa. Đột ngột phải cười người khác, anh cũng lực bất tòng tâm. Anh xem đi ấy như mẹ của mình, đối với yêu cầu duy nhất của dì anh không thể từ chối. Anh cũng đã rất muốn nói với đi ấy rằng anh yêu em, rất yêu em... Nhưng vẫn không thể nói ra vì không muốn nhìn thấy đi ấy ngắt đi. Em biết không? Anh chỉ yêu mỗi em, hi vọng rằng em có thể không cầu danh phận sống bên cạnh anh, hôn nhân bất quá chỉ là một tờ giấy, anh không hi vọng em đặt nặng vấn đề này. Nói anh ích lý cũng được, miễn là em bằng lòng ở cạnh anh." Gắt gao ôm lấy cô, Hiên Viên Hoàng lặng lẽ nói ra sự thật.

Trong bóng tối, có tiếng thở dài của người đàn ông. Thấp thoáng một tia sáng yếu ớt trong đôi mắt đen láy, dần dần bị màu xám tro u ám lấy lan.

Đây chính là sự thật, hôn nhân chẳng qua cũng chỉ một tờ giấy chứng nhận, nhưng rồi thay, cô lại muốn có được nó. Trước kia không nói, hiện tại cô cũng sẽ im lặng như thế, vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ nói ra. Hần thật sự muốn rời xa cô mà.

Một ngôi nhà khác, chiếc giường khác, người phụ nữ khác, và một đứa trẻ khác...tất cả đều được thay thế.

Nhà của cô, và con trai cô, sẽ ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Nhớ Lại Bữa Sáng

Editor: Lôi

Mấy ngày nay cô luôn buồn ngủ, ngủ một giấc tỉnh lại thì trời đã sáng trưng, giờ có lẽ đã là giữa trưa. Vị trí bên cạnh vẫn trống không, dấu vết nhạt nhòa của hân biến mất sạch sẽ từ lúc nào. Kể từ ngày hôm đó, đã một tuần trôi qua mà Hiền Viên Hoàng vẫn chưa trở về. Mỗi khi cô hỏi Sa Khung, Sa Khung luôn ấp a ấp úng nói không rõ ràng.

Lần đầu tiên hỏi, cô nhảy bén phát giác ra có chuyện gì đó từ nét mặt của cậu ta. Hiền Viên Hoàng đang ở cùng vợ mới cưới của hân sao!

"Cốc, cốc, cốc!!!" Có tiếng gõ cửa dồn dập, Trầm Phi Yên biết là Sa Khung, mỗi ngày vào giờ này cậu ta đều đến hỏi han cô.

"Tôi dậy rồi, lập tức xuống ngay." Trầm Phi Yên đáp lại, ngoài cửa Sa Khung lễ phép lui ra.

Nhìn chằm chằm vào nắm cửa, trong lòng Sa Khung cũng có chút buồn bực. Cậu chủ kết hôn nhưng cô dâu không phải là Trầm tiểu thư, mà là Hoàng Kiều Mạt, con gái của lão Hoàng. Điều này làm cậu có chút khiếp sợ, rõ ràng người phụ nữ tốt như vậy, tại sao cậu chủ lại không muốn cưới. Từ hành động của cậu chủ, cậu có thể biết chắc rằng anh ấy cực kỳ coi trọng Trầm Phi Yên. Cậu thực sự không hiểu nổi lối suy nghĩ của những người trưởng thành.

Đạo này, Trầm Phi Yên thường xuyên ngồi bên ngoài cửa sổ lâu hai, ngồi rất lâu, mắt hướng về phía vườn cây Ngọc Lan. Cậu biết cô đang nhìn cái gì, đó là nơi mà Long thiếu gia đã chết.

Bữa sáng đã được nấu xong, dọn sẵn chờ Trầm Phi Yên xuống ăn. Máy ngày vừa qua cô ăn uống, ngủ nghỉ rất thất thường. Có khi điểm tâm cũng là cơm trưa, lại có khi cô ngủ từ trưa cho đến tối, ngay cả cơm cũng không ăn. Dáng vẻ tiêu tụy của cô lọt vào mắt cậu, đương nhiên, cậu không thể tỏ ra quan tâm quá mức, bởi vì Sa Khung biết cô tựa hồ đang chờ đợi ai đó.

"Sa Khung, hôm nay cậu nấu món gì vậy?" Từ trên lầu bước xuống, Trầm Phi Yên ra vẻ như không có chuyện gì cười cười nói nói, nhưng vẫn không thể dấu đi hết mấy phần cô đơn trên khuôn mặt ấy.

"Cô nói muốn ăn cháo bí đỏ cùng rau trộn, nên tôi làm hai món đó." Trên mặt Sa Khung thấp thoáng tia vui vẻ, như đứa trẻ lấy lòng đang chờ đợi sự khích lệ từ người lớn.

Trầm Phi Yên nhìn chén cháo bí đỏ bốc khói nghi ngút, trên mặt nhất thời bối rối.

"Loại cháo này, khi còn bé mẹ thường làm cho tôi ăn. Bây giờ ăn lại, cảm thấy rất nhớ cuộc sống trước kia." Ngồi vào chiếc ghế Sa Khung kéo ra sẵn, Trầm Phi Yên múc một thìa nhỏ nhắm nháp, khen không dứt miệng, Sa Khung thấy vậy hạnh phúc vô cùng.

Dáng vẻ Trầm Phi Yên ăn cháo bí đỏ trông rất ngon miệng, khiến lòng Sa Khung bình tĩnh trở lại. Con người ta bất kể buồn vui như thế nào, chỉ cần có thể ăn một chút, thì chắc chắn là chuyện tốt.

Chén cháo này thật ngọt, có màu vàng đỏ trông rất đẹp, vừa ăn Trầm Phi Yên vừa bồi hồi xúc động. Lúc nhỏ, cô nhớ mẹ cũng rất thích ăn cháo này, hương vị rất tuyệt, nhưng cô cũng không nhớ đã bao lâu rồi mình chưa được ăn.

Chén cháo nhanh chóng được ăn hết sạch.

"Múc cho tôi thêm một chén nữa." Đưa chén cho Sa Khung, Trầm Phi Yên có vẻ vẫn còn thèm thuồng, tinh thần cô phấn chấn lên rất nhiều.

Sa Khung bới xong hón hờ đặt trước mặt Trầm Phi Yên "Thích ăn thì nói... Ngày mai tôi nấu cho cô ăn nữa."

Nghe nói như thế, Trầm Phi Yên cười vui vẻ, lấy tay xoa xoa đầu Sa Khung "Cậu đúng là chàng trai tốt, sau này người nào có phúc lấy được cậu hân sẽ hạnh phúc cả đời. Trước kia nguyện vọng lớn nhất của tôi là lấy được một người đàn ông giỏi bếp núc, như thế tôi sẽ không còn lo lắng mỗi ngày phải ăn cái gì nữa."

"Có thật không?" Cảm nhận được bàn tay mềm mại đang đặt trên đầu mình, mặt Sa Khung bất giác đỏ lên. Đôi mắt lấp lánh đầy mong đợi nhìn Trầm Phi Yên, trong lòng rất muốn nói, nếu cô nguyện ý chúng ta sẽ kết hôn, cả đời này tôi sẽ nấu cơm cho cô ăn.

Hung phấn là một chuyện, nói ra hay không lại là chuyện khác. Đương nhiên, cậu chỉ có thể ngượng ngùng hỏi mà thôi.

Trầm Phi Yên vừa múc cháo ăn vừa gật đầu, nở nụ cười vô cùng rực rỡ. Nhìn thìa cháo bí đỏ trong tay, mỗi một muỗng đều làm cô nhớ tới mẹ của mình.

Khi nào thì bà mới tìm gặp cô đây. Mười năm trước bà không hề nói đỡ cho cô, thậm chí để mặc người nhà vứt bỏ cô ở Mỹ, mặc cô tự sinh tự diệt,

trong lòng bà có từng nhớ đến đứa con gái này hay không. Vẫn là hương vị đó, nhưng sao cháo lại lạt thêch như thế này, cổ họng cô như nghẹn lại, đáy lòng dâng tràn cảm giác đau khổ và chua xót.

Tốc độ ăn của Trầm Phi Yên rõ ràng chậm hơn rất nhiều, vẻ mặt đầy bi thương.

"Ăn không hết thì đừng cố, no quá cũng không tốt đâu."

"Làm sao đây, mấy bữa nay tôi thấy rất đói, cậu không thấy tôi mập lên sao?" Bóp bóp khuôn mặt mình, Trầm Phi Yên cũng cảm thấy là lạ.

Sa Khung chăm chú nhìn Trầm Phi Yên, không phát hiện cái gì khác thường, chẳng qua cậu thấy do cô ngủ hơi nhiều nên mặt mày có chút sưng sưng, nhưng không đáng kể.

"Không có gì hết, phu nhân vẫn là người xinh đẹp nhất." Mặc dù cảm thấy hơi dị dị, nhưng cậu nghĩ có lẽ mình nên tán dương phu nhân một câu. Ngủ nhiều cũng không phải chuyện xấu, ít ra tránh cho phu nhân biết những việc không nên biết, mà việc này chỉ gây thêm khó chịu cho cô mà thôi.

Lạ lẫm liếc nhìn Sa Khung, Trầm Phi Yên bất mãn nói "Cậu lúc nào lại học thói nịnh hót vậy."

Sa Khung quýnh quýnh, chẳng phải phụ nữ luôn thích được khen ngợi hay sao?

"Cô có muốn ăn thêm nữa không?" nhìn trên bàn món ăn cũng không động, Sa Khung nghĩ tới có phải hay không muốn đưa mỳ trong lòng.

Trầm Phi Yên húp xong ngụm cháo cuối cùng, thoải mái thở mạnh "Có cậu ở đây tốt thật đấy, cho dù cậu nói tôi không có béo lên thì xin cậu cũng đừng ép tôi ăn nữa. Cứ tiếp tục ăn như vậy, tôi nghĩ đến Hiến Viên Hoàng cũng không nhận ra tôi cho coi..."

Nói đến câu sau, Trầm Phi Yên đột nhiên nghẹn giọng, trầm ngâm như đang suy nghĩ. Có lẽ sau này Hiến Viên Hoàng sẽ rất ít tới nơi này, hoặc là vĩnh viễn cũng sẽ không tới. Giống như mẹ cô, cô luôn luôn phải chờ đợi mong ngóng, đổi lại, những gì cô nhận được chỉ là những chuỗi ngày thất vọng. Thế giới chỉ vì một người đàn ông mà xoay chuyển, nhưng bất hạnh thay, hắn lại vô tâm cự tuyệt.

Sau một hồi im lặng, Sa Khung phá vỡ bầu không khí u ám đó "Buổi trưa muốn ăn cái gì, tôi nấu cho."

Trầm Phi Yên cười cảm thán, cậu bé này thật tốt, lúc nào cũng quan tâm đến người khác!

"Tôi muốn ăn bánh bao nhân đậu đỏ, chắc là rất ngon." Lâu lắm mới trở lại Hồng Kông, bây giờ cô nhớ món bánh thơm lừng đó rồi.

"Tôi cảm giác phu nhân già rồi, gần giống như lão thái thái rồi đó. Muốn ăn bánh bao đậu đỏ cộng thêm bí đỏ cháo, và còn muốn một ít dưa chua nữa." Sa Khung tay nghề vô cùng khéo léo, vậy mà phải đi làm bánh bao và nấu cháo bí đỏ, đúng là anh hùng không đất dụng võ, thật thảm hại.

"Bao nhiêu năm không về, rất nhớ những món ăn này, trước kia tôi còn đánh nhau với người ta vì bánh đó chứ." Trầm Phi Yên tức tối khi nghĩ đến chuyện hồi bé. Nhớ lại một lần mua bánh bao, may rủi thế nào lại bị chó rượt, cô tức giận đá vào chân của con chó kia vài cái, chủ nó thấy vậy nổi giận. Kết quả hai người nhào vô đánh nhau một trận, cuối cùng bọc bánh của cô bị con chó kia tha đi mất, đã vậy cô còn bị thương tích đầy mình nữa chứ. Đó là lần đầu tiên cô đánh nhau, lại vì cái bánh mà liều lĩnh.

"Còn có chuyện như vậy à?" Sa Khung lần đầu tiên nghe Trầm Phi Yên kể chuyện hồi bé, cho nên tò mò hỏi tiếp "Vậy người nhà phu nhân bây giờ ở đâu?"

Cơ thể Trầm Phi Yên bất chợt cứng đờ, trên mặt kim nén nổi cô quạnh cùng khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chính Mình Lại Là Người Tiết Lộ

Editor: Lôi

Lôi vừa ra khỏi miệng, Sa Khung đã cảm thấy không khí có gì đó không đúng, cậu tự trách bản thân thật lỗ mãng.

"Thật xin lỗi!" Cậu thấy hơi áy áy vì đã lỡ lời nên khê khàng xin lỗi cô.

Trầm Phi Yên mau chóng lấy lại tinh thần, nét mặt cô trở nên lạnh giá.

"Không sao, cậu không cần xin lỗi. Người nhà của tôi đã qua đời hết rồi, chỉ còn lại một mình tôi thôi." Phải rồi, họ xua đuổi cô, đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, thậm chí không thương tiếc ném cô lên máy bay đi Mỹ, để mặc cô sống chết nơi đất khách quê người. Trong mắt họ, cô đã chết, hoặc là chưa từng tồn tại. Nếu họ như vậy, cô sao có thể nói mình còn có người thân. Người thân duy nhất của cô bây giờ chỉ có con trai mà thôi.

"Xin lỗi, tôi không nên nhắc tới chuyện buồn của cô." Sa Khung càng thêm áy náy, những ngón tay lúng túng đan vào nhau, cậu thật không biết người nhà của cô đều đã qua đời. Chuyện này đối với cô nhất định là một sự đả kích lớn, Sa Khung có cảm giác rằng mình càng nói càng sai.

Trầm Phi Yên cười an ủi "Chuyện qua lâu rồi. À, tự nhiên tôi muốn đi phơi nắng quá, người sắp mốc meo hết cả rồi."

Duỗi tằm lưng mệt mỏi, Trầm Phi Yên bước đến ban công, hướng về phía hoa viên cả người chìm trong ánh nắng mặt trời, có lẽ như vậy cô mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

"Tôi có làm nước ô mai, giải nhiệt rất tốt, cô có muốn hay không?" Mấy ngày qua trời rất nóng, Sa Khung nghe nói hình như con gái ai cũng thích uống loại nước giải khát này, cậu liền hỏi chị Sa La chỉ mình cách làm nó.

Nghe nhắc đến thứ nước chua chua ngọt ngọt đầy cảm dỗ ấy, Trầm Phi Yên vui vẻ "Cho tôi một ly, tôi rất thích nước ô mai."

Nhận ra trên mặt Trầm Phi Yên có phần tươi tỉnh, Sa Khung mừng rỡ xoay người lấy nước.

Sau khi quay trở lại, Sa Khung bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trầm Phi Yên đang đu người trên lan can, cậu kinh ngạc đến ngây người, thậm chí có chút hoảng loạn. Chẳng lẽ là phu nhân đã biết được chuyện gì rồi, cậu cuống quýt la to.

"Phu nhân, cô không nên nghĩ quẩn, cậu chủ yêu cô, cho dù anh ấy cưới người khác cũng là bất đắc dĩ, cô nhất định phải tin tưởng cậu chủ."

Trầm Phi Yên kinh ngạc quay đầu, khó hiểu nhìn Sa Khung. Cô chẳng qua chỉ vừa đứng ở chỗ này hóng gió, lắc lắc chân, vô tình đá văng giày ra ngoài, khiến nó rớt lên tấm vách bên ngoài sân thượng.

"Chị cũng nói cho tôi biết, cậu chủ bị ép buộc, là di Liễu buộc anh ấy cưới Hoàng Kiều Mật. Làm như vậy có thể ổn định quan hệ trong bang hội. Di Liễu giống như mẹ ruột của cậu chủ, cho nên anh ấy không thể làm trái với ý nguyện của bà. Xin cô đừng suy nghĩ lung tung, anh ấy vẫn rất yêu cô. Ngày ngày đều trở về vào lúc tối muộn, khi phu nhân đã ngủ, cậu chủ chỉ nhìn thôi cũng không dám đánh thức cô dậy." Sa Khung ngây ngô tiết lộ, chàng trai này kinh nghiệm trải đời không nhiều, rốt cục vẫn chỉ là một đứa trẻ. Không hề ý thức được tầm quan trọng của sự việc, những điều chất chứa trong lòng mấy ngày qua đều tuôn ra. Cậu hoàn toàn không ngờ rằng Trầm Phi Yên lúc bấy giờ mới rõ tất cả mọi việc, hơn nữa còn do chính cậu tiết lộ.

Đứng chôn chân trên ban công, Trầm Phi Yên cảm thấy tai mình ừ đặc. Thì ra tối hôm đó chuyện hán hỏi cô là thật, hán không muốn nói cô biết, là do lo lắng cho cô sao? Hán không thể làm trái với yêu cầu của mẹ, vậy có thể dễ dàng làm trái với câu nói "anh yêu em" hay sao?

Giờ phút này cô cảm giác mình thật sự là một tên hề không hơn không kém, đáng thương đến mức làm người ta cảm thấy bi ai. Tại sao hán cái gì cũng không chịu nói, người là do cô giết, cô phải tự mình gánh chịu hậu quả, cho dù không gánh vác nổi, thì hán cũng nên nói rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Trời định sẵn số cô chỉ làm tình nhân thôi sao?

Đau khổ đợi chờ một người đàn ông không quay đầu lại, một người mà cho tới bây giờ chưa từng để cô vào mắt, hán có thực sự yêu cô hay không?

Đáp án này làm Trầm Phi Yên cảm thấy mông lung mờ mịt, đây chính là tình yêu của hán, là cách mà hán yêu cô?

Hán muốn kết hôn, mà cô dâu không phải là cô, thậm chí cô cũng chẳng biết người con gái đó là ai. Trong lòng quặn đau, nhưng làm sao có thể chết chứ, cô còn có con trai, cô không muốn nó trở thành cô nhi.

Không có cha đã đủ đáng thương lắm rồi, cô làm sao có thể khiến nó không có mẹ. Cho dù có phải liều mạng, cô cũng không bao giờ để nó thành đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ.

"Sa Khung, tôi biết rồi, cậu đừng nói nữa. Tại tôi không cẩn thận làm rớt giày thôi, không có chuyện gì đâu." Sắc mặt Trầm Phi Yên trắng bệch, cả người run bần bật. Sa Khung trong lòng kinh hoàng, mới phát hiện ra vừa rồi dường như mình lại lỡ lời. Trầm Phi Yên vốn không hề biết chuyện này, là do cậu tự nói ra.

"Cô không biết?" Cậu ngạc nhiên, ngây người hỏi Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên cười khổ "Nhờ phúc của cậu, tôi biết cả rồi. Cậu qua đây giúp tôi nhặt giày đi, tôi thích đôi này nhất."

Sa Khung ừ rừ hỏi hận không thôi, muốn đập đầu tự giận vì sự ngốc nghếch của mình, ngay cả một chút chuyện làm cũng không xong, cái gì cũng nói ra hết.

Chăm chú nhìn Trầm Phi Yên, cậu phát hiện sắc mặt cô nhợt nhạt đến trong suốt. Nỗi buồn tầng tầng lớp lớp bao quanh cô, chẳng qua là cô không nói, cứ chôn chặt mọi thứ ở trong lòng.

Sa Khung mấp máy môi định lên tiếng, nhưng cuối cùng lại nghẹn lời. Hóa là do cậu gây nên, giờ phút này cậu cảm thấy rất áy náy. Kéo Trầm Phi Yên đứng xa khu vực lan can, còn mình thì trèo lên nhặt giày cho cô.

Vì vẫn lo lắng cho Trầm Phi Yên nên cậu mãi quay đầu lại nhìn cô, cơ thể đột nhiên mất thăng bằng, sau một giây loạng choạng liền ngã từ lầu hai xuống

đất.

"A..." Tiếng kêu thê lương vang lên, kéo Trầm Phi Yên trở về thực tại.

Vội vàng chạy đến lan can, Trầm Phi Yên kinh hoàng nhìn người con trai nằm sấp trên mặt đất, hét lên sợ hãi "Sa Khung!"

Thật may mắn cho Sa Khung, cao độ của tầng lầu tương đối thấp, phía dưới lại là bụi cỏ nên có lẽ cậu không có gì nghiêm trọng. Sa Khung chậm rãi mở mắt, xoay người lại, ngược nhìn về mặt thất kinh của Trầm Phi Yên phía trên.

Đập vào trong mắt cậu là khuôn mặt lo lắng đăm lẹ của người con gái, cậu cười, một nụ cười tràn đầy vui vẻ. Khoảnh khắc này cậu tại sao lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, là do thái độ lo lắng, hay là vì nước mắt của cô.

"Tôi không sao..." Sa Khung không nhịn được khoe miệng khẽ nhăn lại, toàn thân như đụng phải vật gì, đau nhức.

"Cậu chờ chút, tôi lập tức xuống ngay! Nhớ nằm đó chờ tôi..." Trầm Phi Yên thấy Sa Khung mở mắt, nhanh chóng từ trên lầu chạy xuống. Nếu không phải tại chiếc giày kia, cậu ấy sẽ không bị thương, tuy lầu hai không cao, nhưng là người với cơ thể yếu ớt như vậy... trong lòng cô bất chợt dâng lên nỗi sợ hãi.

Mới vừa bước tới cửa, Trầm Phi Yên nghe thấy âm thanh vang dội của tiếng súng bắn ra với tốc độ khủng khiếp, cô tưởng mình nghe lầm, không phải là do TV nhà ai mở volume quá lớn đó chứ.

Khi cô vừa mở cửa, trong nháy mắt, hòng súng đen ngòm phía đối diện chĩa thẳng vào cô, xung quanh có rất nhiều gã đàn ông mặc đồ đen, đeo kính đen đứng sẵn, trên mặt đất còn có vết máu tươi lênh láng.

Thần chết dường như đã đến, cô thật không sống được nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Cái Chết Và Lễ Kết Hôn

Editor: Lôi

Hòng súng đen ngòm như lưỡi dao sắc bén của thần chết dí sát vào cổ Trầm Phi Yên, cô đưa mắt nhìn người trước mặt trong lòng khẽ rung mình. Bọn họ là ai?

"Cô chính là Trầm Phi Yên?" Thanh âm già nua mang theo khinh thường và thống hận thình lình vang lên từ phía sau người đàn ông mặc đồ đen, làm Trầm Phi Yên hơi kinh hãi, là phụ nữ !

Một phụ nữ tuổi trung niên bước ra giữa đám người, gương mặt trắng trẻo trông rất phúc hậu, duy chỉ có đôi mắt bà ánh lên tia hung ác đầy thù hận.

"Cô chính là Trầm Phi Yên?" Di Liễu lặp lại một lần nữa, ngón tay sắc bén co lại cơ hồ muốn chạy lại lập tức bóp chết Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên ngẩn ra trong giây lát, lập tức lùi về sau. Cô cảm giác, ánh mắt của bà ta vô cùng sắc bén và hung hãn, mơ hồ trông rất quen thuộc.

"Bà là ai?" Trầm Phi Yên ra vẻ trấn tĩnh hỏi, cô gặp rắc rối lớn rồi, những người này ai cũng mang theo súng. Nếu cô đoán không lầm thì tất cả vệ sĩ ngoài khuôn viên hẳn không một ai may mắn sống sót, những gã này là mấy tay sát thủ giết người, đương nhiên, bọn chúng sẽ không để cô sống.

Nghe thấy Trầm Phi Yên cất giọng nói, người phụ nữ vốn đang yên lặng, đột ngột thay đổi nét mặt, cười lên trông vô cùng dữ tợn, như từng đợt gió lạnh từ cõi âm thổi mạnh lên da thịt Trầm Phi Yên.

"Tao là ai ư, mày đã giết con trai tao mà dám hỏi tao là ai à? Nhìn dáng vẻ lẳng lơ của mày thì biết, ai mày cũng có thể coi là chồng, cho dù có bị con tao cưỡng bức thì cũng là mày nắn của mày, tiện nhân mà tưởng mình cao sang. Mày giết con tao, hôm nay mày sẽ phải chết!" Ánh mắt thô bạo tràn đầy hận ý, mối thù này dồn nén biết bao nhiêu năm rồi, vào giờ khắc này đột ngột bộc phát, dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống con người ta.

Nhưng người mà Di Liễu tức sự oán hận là ai, là chính bản thân bà, là chồng bà, hay là những người đàn bà thê thiếp kia, hay thậm chí hận cả con trai ruột của mình? Tất cả sự oán hận chôn cất sâu trong đáy lòng nhất thời bùng phát dữ dội. Vì thế hành động của bà cũng cực kỳ tàn nhẫn, vệ sĩ của thành bảo đều bị tiêu diệt sạch sẽ không chừa một ai, trong ứng ngoài hợp, ra tay gọn lẹ mà không cần tốn nhiều sức.

Di Liễu là người chưa từng đối mặt với máu tanh mưa gió, nhưng khi nhìn những thi thể đầy máu đỏ, bà bất chợt thay đổi. Những vết máu tươi lênh láng trên mặt đất cơ hồ như xoa dịu nỗi oán hận trong lòng người đàn bà đơn độc này, lập tức bà rất muốn nhìn thấy cô gái này chết.

Loạng choạng thoái lui hai bước, Trầm Phi Yên không ngờ rằng bà ta lại là mẹ của Hiến Viên Long, càng không nghĩ đến bà ta hận cô đến mức đuổi giết

đến tận cửa. Trong khoảnh khắc hiểu rõ mọi việc, cô lại càng không muốn chết. Hơn nữa hôm đó Hiên Viên Long thật sự rất quyết liệt, nếu không phải hấn chết thì chính là cô chết.

"Cảm giác giết người tuyệt chứ? Mày giết con trai tao, lại còn muốn cùng Hoàng nhi kết hôn sao? Đúng là tiện nhân, cho dù hôm nay mày có chết cũng không thể gặp Hoàng nhi, nó đang bận chuẩn bị làm đám cưới, mày cũng chỉ có con đường chết mà thôi, cứ coi như đây là quà cưới tặng cho nó. Tất cả những gì tao làm cũng đều vì con trai tao, tao muốn chứng minh cho nó thấy tao thương nó và có năng lực đáp ứng mọi nguyện vọng mà nó muốn." Di Liễu gào thét một hơi, nét mặt lạnh lùng độc ác, bà muốn sử dụng mọi phương thức để hành hạ cô.

Đương nhiên, Trầm Phi Yên biết Hiên Viên Hoàng sắp sửa kết hôn, nhưng không ngờ nhanh như vậy, lại chính là hôm nay. Trong lòng cô hy vọng, hấn sẽ xuất hiện đúng lúc để cứu cô như mọi lần, nhưng cô biết giờ phút này đó chỉ là mơ tưởng xa vời. Hấn đã từng nói sẽ không để cô sợ hãi nữa, nhưng chính lúc cô đang hoảng sợ thì hấn ở nơi đâu?

Ở chỗ người phụ nữ khác, ôm ấp cô ta, còn cô thì phải chết ở chỗ này sao?

Di Liễu cười đắc ý, một tia vui sướng lóe lên trong mắt bà, việc Hiên Viên Hoàng kết hôn quả nhiên đã kích đến cô gái này không ít. Vậy kế tiếp sẽ như thế nào đây? Bà chưa muốn kết thúc trò chơi, vẫn còn nhiều chuyện thú vị đang chờ.

"Mấy người các cậu, chơi đùa với cô gái này tốt một chút, cô ta là người phụ nữ đầu tiên của Hiên Viên Hoàng, nhưng có đùa chết cũng không sao." Di Liễu phát ra thanh âm lạnh như băng, tiếng cười ác độc làm Trầm Phi Yên bùng tỉnh. Mấy gã mặc đồ đen cũng phá lên cười dâm dăng, tiếng cười làm lòng cô hoảng loạn, cả người run lẩy bẩy, bọn họ muốn cưỡng bức cô.

Không suy nghĩ nhiều, Trầm Phi Yên xoay người hướng vào phòng chạy trốn, mấy gã đàn ông nhanh chóng đuổi theo.

Một chiếc giày đã bị rút lúc ở ban công, chiếc còn lại bị cô đá văng đi, cô liều mạng chạy ngược vào phòng, hi vọng có thể trốn vào lối thoát hiểm bên trong.

Song sức lực nam nữ là khác biệt, tất nhiên cô không phải là đối thủ của mấy tay đàn ông lực lưỡng đó. Không tốn nhiều thời gian và sức lực, bọn họ nhanh chóng bắt được Trầm Phi Yên, đè ngã cô xuống nền đất, quần áo trên người xộc xệch như muốn rớt ra ngoài.

Cô thất kinh thét to "Cứu mạng... á... Buông... Buông ra..."

Cô ra sức giãy đạp, thậm chí là cắn, lập tức có gã thẳng tay tát cho cô mấy bạt tai, mặt cùng khóe môi lập tức ứa máu. Mấy gã mặc đồ đen đè chặt hai chân Trầm Phi Yên, thô bạo xé rách toàn bộ quần áo trên người cô, khiến cơ thể trắng nõn mịn màng như bạch ngọc lộ ra ngoài.

"Mày đã dùng dáng vẻ này dụ dỗ con trai tao phải không? Hôm nay tao sẽ ày nếm trải cảm giác bị nhiều người cười lên cùng một lúc là như thế nào. Mấy cậu lập tức lên đi, chơi cho tốt, có chơi chết cũng không sao." Di Liễu phát tay ra hiệu, mấy gã đang đứng gần đó lập tức mất sáng lên chạy tới.

Miệng bị bịt chặt, toàn bộ cơ thể bị đè chặt xuống, âm thanh gào thét như bị đứt quãng, không cách nào thoát ra khỏi miệng, nước mắt lẫn máu tí tách rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Giờ khắc tuyệt vọng này, không hiểu tại sao, trong lòng Trầm Phi Yên rất mong Hiên Viên Hoàng sẽ đến cứu cô.

Có tiếng còi quần gấp gáp của mấy gã đàn ông, ai cũng khó nhịn nổi ý muốn mài súng ra trận ngay lập tức. Người phụ nữ liếc nhìn toàn bộ cục diện bản thủ diên cuồng trước mắt, trong mắt cô lan tràn nét cười lạnh lẽo băng giá, khóe môi cong lên hoang dại như loài thú dữ vui mừng khi bắt gặp miếng mồi ngon.

Cô sẽ phải kết thúc cuộc đời mình như vậy sao?

Sau khi bị làm nhục, sẽ nhận được một phát súng ân huệ?

*****Ngôn Tinh là Thiên Đường*****

Bên ngoài giáo đường người ra vào tấp nập, đây là nơi mà Hiên Viên Hoàng tổ chức hôn lễ lần đầu tiên, so với lần trước mà nói lần này có vẻ long trọng hơn rất nhiều.

Lễ kết hôn này quy tụ rất nhiều người nổi tiếng, có máu mặt trong giới thương nhân, giới quý tộc, kể cả các lão đại của bang hội hắc đạo... ai ai cũng đều có mặt vì muốn chứng kiến Hoàng đế rầm rộ kết hôn một lần.

Hiên Viên Hoàng lững lững đứng trên tầng lầu, cơ thể cứng ngắc nguội lạnh như một pho tượng điêu khắc, trái với khung cảnh náo nhiệt nơi đây, hấn vô cảm, đôi mắt nhìn cảnh tượng náo nức trước mặt giống như xem một sản diễn thời trang.

Đêm qua hấn trở về thăm cô, nhìn thấy khuôn mặt cô nhợt nhạt hốc hác, khóe mắt thậm chí còn vương vài giọt nước mắt. Hấn không biết làm sao mình có thể đối mặt với cô, sợ cô rời bỏ hấn, sợ cô chán ghét hấn, thậm chí sợ cô biến mất mãi mãi. Tất cả những điều hấn có thể làm là trốn tránh, lần đầu tiên trong cuộc đời hấn phải dùng đến hai từ "trốn tránh". Không dám đối mặt, không dám nói thật cho người con gái ấy biết, chỉ lẳng lặng làm đám cưới xong rồi mới tính tiếp.

"Anh Hai, anh có thấy mẹ không?" Hiên Viên Linh thở hổn hển chạy tới, cửa cũng không kịp gõ liền xông vào. Cô có linh cảm xấu, cảm thấy hành động tối hôm qua của mẹ rất lạ, tự nhiên lời cây súng cũ kỹ từ nhiều năm trước ra lau chùi. Mẹ có bao giờ đụng tới súng đâu chứ, chỉ nhìn thấy nó thôi đã phát sợ rồi, cây súng đó là của cha để lại.

Hiên Viên Hoàng liếc mắt, lạnh lùng buông một câu "Còn chưa tới sao?"

"Dạ đúng, em chờ lâu rồi cũng không nhìn thấy mẹ, sắp đến giờ cử hành hôn lễ rồi." Đôi mắt lạnh như băng, sắc bén giống như thanh kiếm của Hiên Viên Hoàng phóng tới khiến Hiên Viên Linh vô thức cup mắt xuống, cô không biết lý do tại sao bản thân lại né tránh ánh mắt đó của anh Hai.

"Vậy thì phải người đi tìm, lúc nào đi tới thì cử hành hôn lễ." Hiên Viên Hoàng không nhanh không chậm nói, không hiểu tại sao, lần này hẳn rất hi vọng hôm nay đi Liễu đường tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Kế Sách Một Mũi Tên Trúng Hai Chim Nhạn

Editor: Lôi

Hoàng Kiều Mạt chưa bao giờ cảm thấy vui mừng như lúc này, miệng cười như muốn chuột rút cũng không nở ngậm lại. Không biết cha dùng phương pháp gì, mà lại có thể khiến Hiên Viên Hoàng đồng ý cưới cô, trong lòng cô như đang nhảy múa.

Phương Xuân Ý và Hoàng Trung Phú cùng bước vào, miệng cười không khép lại được, trông rất cực kỳ phấn chấn.

Nhìn đứa con gái xinh đẹp như hoa như ngọc, Hoàng Trung Phú lại càng kiêu ngạo, hiện tại lão sắp mang được cái mác cha vợ Hoàng đế rồi. Hôm nay bên ngoài giáo đường, lão chạm mặt mấy người trước giờ vẫn chống đối lão, thế nhưng hiện tại bọn họ đã tỏ thái độ có phần kiêng dè hơn, thậm chí có người còn tiến lên chủ động chào hỏi lão. Nhìn bộ dạng những người đó khúm núm, chiếc răng vàng của Hoàng Trung Phú lại càng lóe lên thứ ánh sáng vàng chói đến nhức nhối.

"Cha, cha đến rồi!" Hoàng Kiều Mạt vừa nhìn thấy cha mình, lập tức chạy vội tới.

Ngất nhẹ chiếc cảm non nớt của Hoàng Kiều Mạt, Hoàng Trung Phú thừa dịp mọi người không chú ý liền phủ tay lên cặp mông tròn lẳn của cô con gái tranh thủ sờ soạng một cái, khiến cô ta mở trừng đôi mắt. Phương Xuân Ý đứng một bên thu hết màn này vào tầm mắt, nhưng chỉ làm bộ như không nhìn thấy, lạnh lùng nhìn hành động thân mật của hai cha con.

Cái lão Hoàng này thật sự là một tên cầm thú, ngay cả con gái ruột thịt của mình mà cũng dám chạm vào. Đừng tưởng rằng bà không biết, chuyện mờ ám giữa hai cha con họ Hoàng này bà đã tường tận từ nhiều năm trước rồi. Đàn ông luôn thích gặm cỏ non, thậm chí có kẻ dối bụng ăn quăng, đặc biệt là lão cầm thú này, đừng nói là con gái của mình, ngay cả đứa bé gái tám chín tuổi cũng không tha.

Cánh môi đỏ mọng toát lên mật ngọt mê hoặc chết người, Hoàng Trung Phú không nhận được định đi tới hôn một cái, lại bị Hoàng Kiều Mạt lạnh lẽo né tránh. Cô không phải là kẻ ngốc, cho dù lão cha già không chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, thì cô vẫn rất đề ý, nếu bị người khác phát hiện, cô cũng đừng mong có thể làm vợ Hiên Viên Hoàng.

"Cha, con lớn như vậy rồi, cho dù người không nở gả con đi, cũng đừng làm như vậy chứ!" Hoàng Kiều Mạt cười giả lả, khôn lanh quay đầu, né tránh cái mồm của con sói già. Khi nói những lời này cô cố ý liếc nhìn Phương Xuân Ý, mặc dù cô biết cha cùng bà ta có gian tình, nhưng hiện tại cần thận vẫn hơn.

Hoàng Trung Phú thoáng nhìn qua Phương Xuân Ý, lơ đãng lên tiếng "Cùng là người nhà cả, sợ cái gì, con là con gái của cha, cha muốn thế nào thì được cái đó."

Muốn thế nào được cái đó, Hoàng Trung Phú đúng là hoàn toàn quên mất thân phận của mình rồi, lão bây giờ lớn lối đến độ cái gì cũng không sợ. Ngay cả có mặt Phương Xuân Ý, lão cũng không hề kiêng nể. Ít ra Trước kia lão còn quan tâm một chút, nhưng bây giờ chẳng để ai vào mắt thân nhiên cùng con gái hành động như vậy. Bàn tay thô lớn đặt thò vào trong váy cưới của Hoàng Kiều Mạt, lão Hoàng trưng ra bộ mặt của quỷ háo sắc thèm thuồng.

"A... Cha..." Mặc dù có chút kháng cự nhưng đáng về cô nàng trông rất hưởng thụ, Hoàng Kiều Mạt vừa muốn cự tuyệt lại vừa ra vẻ mời chào, thân thể nhạy cảm dần dần có phản ứng, da mặt cô đỏ ửng vì kích thích.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Phương Xuân Ý thật sự khó chịu, bọn họ tưởng bà chết rồi sao? Nếu đột ngột có người đi vào thì người chết chính là ba người bọn họ.

"Đủ rồi, tốt nhất anh nên xem lại giờ giấc đi. Chúng ta đã chờ ở đây hơn một tiếng đồng hồ rồi, tại sao còn chưa bắt đầu?" Buồn bực ngồi lên ghế, Phương Xuân Ý dứt khoát uống một hớp nước hồng dập tắt ngọn lửa đang muốn bùng lên trong lòng.

Đáng lý ra hôn lễ phải sớm được cử hành, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Bọn họ ở trong phòng nghỉ này cũng đã lâu mà chưa nghe thấy thông báo từ bên giáo đường, Phương Xuân Ý trong lòng cảm thấy có chút bất an, người đàn bà họ Liễu kia sao còn chưa tới. Thật là kỳ lạ!

Đang nhiệt tình chuẩn bị ra trận, lại bị tiếng quát của Phương Xuân Ý dập tắt, hai cơ thể động tình đột ngột dừng lại. Hoàng Trung Phú thả Hoàng Kiều

Mặt ra, lúc này Hoàng Kiều Mặt bối rối không dám nhìn thẳng Phuong Xuân Ý, lấy tay chỉnh trang lại váy cưới. Cô hoảng hồn, lúc này thiếu chút nữa xảy ra chuyện rồi.

Hoàng Trung Phú đã bị châm lửa, nếu không được cùng con gái hạ nhiệt vậy thì vui đùa một chút với “hàng có sẵn” này vậy. Lão ôm hôn cổ Phuong Xuân Ý, hoàn toàn không lo lắng đến chuyện hôn lễ.

"Buông ra, tôi đang nói chuyện quan trọng đây, nếu muốn chơi thì đợi xong chuyện đi đã, đến lúc đó tùy anh chơi như thế nào cũng được." Bà tức giận đẩy Hoàng Trung Phú ra, Phuong Xuân Ý thực sự lo lắng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này kỳ lạ.

Hoàng Trung Phú bị cự tuyệt mấy lần, cực kỳ khó chịu "Em sợ cái gì, dù sao cũng đã đến đây rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa chứ."

"Anh cứ ở đó mà nói, không chừng đã xảy ra chuyện thật rồi. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, anh không nhớ hôn lễ lần trước à, chẳng phải nửa đường cũng bị phá hoại sao. Thử nghĩ xem, đối tượng lần đó chính là hắc đạo lão đại của Singapore, bị từ hôn như vậy mà ngay cả một câu cũng không dám nói. Chắc chắn bọn họ đã bị Hiền Viên Hoàng nắm được nhược điểm. Nếu không tận dụng thời gian mau chóng kết hôn, trở thành vợ chồng với Hiền Viên Hoàng, thì đến lúc mọi chuyện bị đổ bể, chúng ta đều phải chết." Lần này Phuong Xuân Ý thật sự nổi giận, con trai bà là hạng người gì, bà rất hiểu. Mặc dù bọn họ thành công trong việc gả Hoàng Kiều Mặt cho Hiền Viên Hoàng, nhưng ai biết lúc nào đứa con trai này lại trở mặt, vì hấn vốn thừa hưởng tính cách âm hiểm từ cha của mình. Với vị trí vững chắc trong giới hắc đạo, làm sao hắn có thể đơn giản để người khác định đoạt cuộc đời mình như vậy.

Những lời của Phuong Xuân Ý như một chậu nước lạnh dội thẳng lên người hai cha con lão Hoàng, lập tức cảnh tỉnh sự đắc ý quá sớm của hai người họ. Những chuyện này lão cũng chưa nghĩ xa xôi đến vậy.

"Cho tới lúc này tôi vẫn chưa thấy họ Liễu kia xuất hiện, bà ta thân thiết với Hiền Viên Hoàng còn hơn cả con trai ruột của mình nữa cơ mà, đúng là khó hiểu! Nó chưa bao giờ nhắc đến chuyện cưới xin với người mẹ này, chỉ nghe lời một mình bà ta mà thôi. Lần này cũng nhờ bà ta ra mặt, mà chúng ta mới có thể đường hoàng gả Mặt Mặt cho nó." Trực giác của phụ nữ luôn rất敏锐, nhất là đối với kẻ địch, cho dù cả hai chưa từng đầu đá tàn nhẫn, nhưng trong lòng vẫn có chút phòng thủ.

"Thì ra này giờ em lo lắng người đàn bà kia hả!" Hoàng Trung Phú hoàn toàn không thèm để ý Phuong Xuân Ý, hôn mạnh một cái lên mặt bà đắc ý nói "Em tin không? Người đàn bà nhìn có vẻ yếu đuối kia thế nhưng cũng có mặt hung ác đấy, không hổ danh phu nhân hắc đạo Lão đại. Bà ta muốn mượn người của tôi đi giết ả đàn bà kia ngay hôm nay, còn nói là vì con trai báo thù. Trước đây tôi có gặp qua bà ấy vài lần, nhưng đáng về lúc nào cũng khúm núm, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Hiện tại lại tự cầm súng, dẫn người đến truy giết ả đàn bà của Hiền Viên Hoàng, phụ nữ đúng thật là động vật quái dị."

"Cái gì, bà ta dẫn người đi giết ả đàn bà kia?" Phuong Xuân Ý thốt lên, ngữ điệu có chút ngờ ngàng.

"Đúng vậy, bà ta đi giết người rồi!" Hoàng Trung Phú không thèm quan tâm, uống một hớp Champagne, tâm trạng rất vui vẻ. Như vậy cũng tốt, có thể mượn dao giết người, nếu thực sự xảy ra án mạng cũng chẳng can hệ gì đến bọn họ.

Phuong Xuân Ý bụm mặt, nâng tay tát mạnh vào mặt mình một cái cho hoàn hồn. Người đàn bà kia lại dám ra tay giết người, hồi đó ngay cả con kiến bà ta cũng không dám giết huống chi...

"Ha ha, không tin sao! Chắc chắn 100% đấy, bà ta đi giết người phụ nữ của Hiền Viên Hoàng rồi."

"Xem ra việc chúng ta bàn bạc với họ Liễu rất có hiệu quả, tôi không ngờ bà ta lại thay đổi, trở nên tàn ác đến như vậy." Phuong Xuân Ý vẻ mặt ngu ngơ, vẫn chưa thể tin được.

"Cha, hai người tính toán chuyện gì rồi?" Hoàng Kiều Mặt ngồi bên cạnh hoàn toàn không hiểu hiện tại xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Giây Phút Kinh Hoàng

Editor: Lôi

Hoàng Trung Phú bình thần nhìn cô con gái, nhưng lại có chút thích thú khi liếc qua Phuong Xuân Ý, lão nói "Người phụ nữ này lợi hại thật! Anh không thể không bội phục mưu kế của em đây, nhờ em mà chúng ta mới có một ngày vui vẻ như hôm nay. Đầu tiên, em đưa thuốc độc cho Hiền Viên Long khích cậu ấy đi giết ả đàn bà kia, sau đó lại ngấm báo với sát thủ hành tung của hắn. Cứ như vậy, kế sách một hòn đá hạ hai con nhạn thật hoàn mỹ, có thể hoàn toàn loại bỏ chướng ngại mà không tổn sức. Rồi em lại đến trước mặt họ Liễu nói già nói non, làm cho bà ta tự nhiên hận luôn cả Hiền Viên Hoàng lẫn người phụ nữ ấy. Kết cục bọn họ tự chém giết lẫn nhau. Mà cuối cùng kẻ thu lợi chính là chúng ta, hiện tại con lại có thể đường đường chính chính trở thành người phụ nữ của Hiền Viên Hoàng."

Nói đến cái kế hoạch này, Phuong Xuân Ý cũng chỉ tình cờ nghĩ ra. Giờ nghĩ lại quả thật rất hoàn hảo, mọi chuyện cứ như không liên quan gì với bọn họ,

hơn nữa còn có thể thuận lợi gả Mạt Mạt cho Hiền Viên Hoàng. Chờ cho đến lúc hai người họ có con, bà sẽ tiếp tục bày mưu tính kế diệt trừ Hiền Viên Hoàng, giống như số phận chồng bà ngày trước bị giết chết vậy. Cứ như thế, tất cả mọi thứ sẽ là của họ, đến lúc đó không người nào có thể tùy tiện khinh thường bà được nữa.

Hai người bày ra vẻ mặt vô cùng đắc ý, Hoàng Kiều Mạt nghe thấy những lời trên, khuôn mặt kinh ngạc đến ngây người. Cô không ngờ người đàn bà trước mặt thân là mẹ ruột của Hiền Viên Hoàng lại có thể hãm hại con trai mình như vậy. Có điều, từ trước cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ bà ta là người tốt, chẳng qua cũng cùng một hạng người với cha cô, khốn nạn và tàn ác.

Vỗ vỗ khuôn mặt Hoàng Kiều Mạt, Hoàng Trung Phú đắc ý đưa mắt nhìn cô con gái "Con là bảo bối của cha, nửa đời sau của lão già này phải nhờ cậy vào con rồi. Trước kia không thể làm nên việc lớn, rốt cục bây giờ thì có thể. Tại sao cùng một bàn tay chảy máu mà lại khác biệt lớn như vậy. Họ Hiền Viên có thể lấy thúng úp voi, cũng bởi vì có chúng ta. Cha đã làm bao nhiêu chuyện vì họ, lường gạt, giết người, thậm chí cả những việc phi pháp. Nhưng cuối cùng lại chẳng nhận được gì, tất cả lợi ích đều là người của Hiền Viên gia hưởng. Bây giờ chính là lúc ta nói cho chúng biết, không có chúng ta bọn họ căn bản sẽ không tồn tại. Để sống và leo lên vị trí cao trong giới hắc đạo, con người phải càng trở nên hung ác, một chút lòng thương xót cũng không được phép tồn tại."

"Con hiểu rồi!" Ngón tay vô thức siết chặt chiếc váy cưới, Hoàng Kiều Mạt có chút sợ cha mình, người đàn ông này sau lưng nhất định còn có âm mưu khác. Hiện tại bọn họ có thể làm đến nước này, về sau ai biết được còn có thể làm ra những chuyện khủng khiếp gì nữa.

"Đây mới là con gái ngoan của cha, ha ha..." Lão khê siết gương mặt Hoàng Kiều Mạt, phá lên cười về mặt vô cùng rạng rỡ.

"Cha đi xem xem rốt cuộc tại sao đến giờ hôn lễ vẫn chưa được cử hành, di Phuong của con nói rất đúng, bây giờ không làm, cha thật sự sợ đêm dài lắm mộng." Hoàng Trung Phú vui vẻ mở cửa, đúng lúc đó bên ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh loảng xoảng, khiến ba người một phen kinh hoảng.

Hoàng Trung Phú phát tay ra hiệu bảo bọn họ im lặng, lão dứt khoát mở cửa, nhưng trước mắt trống không, không có vật, cũng chẳng có bất kỳ người nào ở đó.

Đúng là có tật giật mình, Phuong Xuân Ý bị hù sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, bà hỏi: "Ai vậy? Nhất định có người rồi. Bằng không sao ngoài cửa lại có tiếng động, nếu như hần biết..."

"Câm miệng!" Hoàng Trung Phú quát lớn, hiện tại toàn thân lão cũng đổ mồ hôi ướt nhẹp, nếu như tên chuột nhắt đó nghe thấy tất cả, bọn họ chỉ có con đường chết.

Lo sợ có người vẫn còn ẩn nấp đâu đây, lão lớn tiếng quát Phuong Xuân Ý im lặng, sợ bà nói năng xằng bậy lại càng tiết lộ thêm nhiều chuyện.

"Hai người ở lại đây, em gọi điện thoại cho người của chúng ta, lập tức đến bắt mồi." Lão dùng ám ngữ, con người dữ tợn nhìn chằm chằm Phuong Xuân Ý ra lệnh.

Phuong Xuân Ý cuống quýt lấy điện thoại di động gọi cho người của Hoàng Trung Phú đang mai phục sẵn ở phía ngoài, còn lão thân thủ lạnh lẽo giống như một con mèo, vội vã xông ra ngoài, lục soát tất cả các nơi.

Một chiếc giày cao gót màu đỏ nằm đơn độc trên mặt đất.

Cúi người nhặt chiếc giày đó lên, về mặt Hoàng Trung Phú vô cùng hung tợn. Bọn họ chắc chắn đã bị nghe trộm, phải nhanh chóng truy ra hôm nay ai là người mang loại giày này, nếu không bọn họ sẽ nhanh chóng đi châu diêm vương.

Tại chỗ tối nơi phía sau tấm biển quảng cáo, Hiền Viên Linh miệng bị bịt chặt. Hơi thở dồn dập của hai người phát ra dữ dội, lo sợ Hoàng Trung Phú phát hiện ra chỗ ẩn nấp.

Chờ cho đến khi tiếng bước chân dần dần đi xa, Mục Diệu Tư mới từ từ thu bàn tay trên miệng Hiền Viên Linh lại.

Gương mặt Hiền Viên Linh đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, cơ hồ như muốn ứ máu. Cô lấy tay phủ lên ngực mình ấn chặt vào trái tim đang đập liên hồi như muốn nổ tung, cảm thấy sợ hãi kinh khủng. Tại sao cô lại nghe thấy những chuyện đáng sợ như vậy chứ, không thể ngờ rằng cái chết của anh Cả là do Phuong Xuân Ý cùng Hoàng Trung Phú giờ trò, mà mẹ cô lại đang oán hận đến phát điên dẫn sát thủ đi giết người.

Người mẹ đáng thương của cô! Bà là người vô cùng hiền lành và lương thiện, lúc nào cũng nói rằng vì cha cô tay nhuộm đầy máu tanh, cho nên anh em cô phải đền bù lại mọi tội lỗi mà cha gây nên.

Nước mắt cô thi nhau rơi xuống, bộ lễ phục màu rượu đỏ cũng trở nên nhàu nhĩ. Cô vốn chỉ muốn tới tìm Hoàng Kiều Mạt, muốn an ủi cô ta một chút, vì mẹ vẫn chưa đến nên anh Hai trì hoãn hôn lễ. Lại không nghĩ tới khi vừa đến trước cửa đã nghe thấy rõ những âm mưu thâm độc kia.

Lúc ấy cô như bị trúng bùa chú, cả người không thể nhúc nhích, chỉ biết đứng chôn chân ở ngoài cửa, thậm chí mất đi cả trực giác. Nghe thấy mẹ bị bọn chúng hãm hại, trong lòng cô cuộn sóng, thế nhưng bản thân chẳng thể làm gì ngoài ngây ngốc đứng im như một bức tượng, khiến những chuyện không nên nghe đều nghe rất rõ ràng.

Người phụ nữ của anh Hai mặc dù cô chưa từng gặp qua, nhưng những chuyển biến gần đây của anh ấy cô rõ ràng có thể cảm giác được. Anh Hai càng ngày càng trở nên âm áp hơn, không còn lạnh lùng như trước nữa. Anh Hai thậm chí còn có lúc thất thần khi đang làm việc, và hay cười một mình làm cô cũng cảm thấy vui lây.

Nhưng hiện tại là thế nào...

Bóng cô gái mỏng manh yếu ớt in sâu trong đôi mắt màu lam của Mục Diệu Tư, hai vai cô run rẩy, cả người gần như sụp đổ.

Nếu không phải hấn kịp thời kéo cô tới đây, hấn thật sự nghi ngờ cô sẽ bị Hoàng Trung Phú giết chết. Lão già ác độc đó, hấn đã được chứng kiến rồi.

"Darling, đừng khóc, ngày tốt như vậy sao em lại khóc!" Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Mục Diệu Tư có thể khẳng định Hiền Viên Linh nhất định đã nghe được hoặc là nhìn thấy gì thứ không nên thấy.

Vòm ngực của người đàn ông phía sau thật ấm áp, Hiền Viên Linh cảm giác mình thật yếu đuối khi dựa vào đó. Cô quay đầu nhìn Mục Diệu Tư, nước mắt tí tách rơi cùng với âm thanh nghẹn ngào "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..."

Không khó nhận ra người con gái đang cố đè nén tiếng khóc, nỗi đau này như muốn nghiền nát cơ thể Hiền Viên Linh. Đáng về yếu đuối rất cần ai đó bảo vệ của cô khiến Mục Diệu Tư cảm thấy thương xót, hấn vươn tay ôm chặt cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Anh Sẽ Bảo Vệ Em

Editor: Lôi

"Chúng ta mau đi chỗ khác, nếu bọn họ quay trở lại thì nguy." Mục Diệu Tư ôm Hiền Viên Linh bước lên lầu, hấn biết bây giờ có rất nhiều người canh gác tại lối cầu thang và các lối đi khác, tốt nhất nên trốn trong các tầng lầu, vì ở đó có rất nhiều người nên họ sẽ không dễ bị phát hiện.

Cái ôm ấm áp làm trái tim Hiền Viên Linh bất giác rung động, cô ôm chặt cổ Mục Diệu Tư như dây leo, trong lòng không ngừng lăm lăm bản thân bình tĩnh lại.

Ánh mắt xanh lam vì hơi thở của Hiền Viên Linh liên tục phả trên cổ Mục Diệu Tư khiến nó trở nên u tối, hai người mau chóng trốn vào một căn phòng dành cho khách trên lầu hai.

Lặng lẽ lau sạch nước mắt cho Hiền Viên Linh, giọng nói Mục Diệu Tư trầm ấm dịu dàng như tiếng đàn Violon, rót vào tai Hiền Viên Linh "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, em đã nhìn thấy hoặc nghe thấy chuyện gì rồi phải không?"

Nước mắt cô lại lặng lẽ rơi, Hiền Viên Linh ngẩng đầu nhìn Mục Diệu Tư, lòng tràn ngập đau đớn. Nếu như hôm đó cô chịu nói cho anh Hai thì chuyện sẽ không phát triển đến mức này.

Mục Diệu Tư gắt gao ôm Hiền Viên Linh vào lòng, thanh âm dịu dàng lại vang lên "Đừng sợ, có anh ở đây, em có chuyện gì cứ nói ra! Ở chỗ này không ai có thể tổn thương em, anh sẽ bảo vệ em. Nói ra hết những chuyện phiền lòng, những chuyện buồn bực khiến em đau khổ. Thậm chí nếu em bị thương ở đâu, cứ thành thật nói cho anh biết."

Nghe những lời an ủi của Mục Diệu Tư, Hiền Viên Linh còn cảm thấy tủi thân hơn, liền khóc rống lên. Đôi tay chơi với giống như người sắp chết đuối, túm chặt lấy hấn không buông, nghẹn ngào khóc một trận.

Sau một hồi lâu, sau khi khóc đến nỗi hai con mắt sưng húp, Hiền Viên Linh mới chịu lên tiếng, sụt sùi kể lại đầu đuôi những gì mình đã nghe thấy.

Mục Diệu Tư chăm chú lắng nghe, chân mày nhíu chặt lại, hấn không ngờ mọi việc lại phát sinh như vậy. Hiện tại Hiền Viên Hoàng nhất định đã đau khổ lắm rồi, mặc dù hôm nay là hôn lễ của hấn, nhưng một tuần qua hấn chỉ ở trong công ty, mặt lạnh băng không nở một nụ cười. Cũng giống với hôn lễ lần trước, Mục Diệu Tư nhận thấy tâm trạng Hiền Viên Hoàng có gì mờ mịt lại có gì thống khổ.

Khẽ siết bờ vai Hiền Viên Linh, Mục Diệu Tư dứt khoát nói "Chúng ta phải nhanh chóng báo cho anh Hai em biết. Nếu chậm trễ, cô gái kia sẽ chết, cô ấy vô tội mà anh Hai em lại rất yêu cô ấy."

Lời nói của Mục Diệu Tư như gáo nước lạnh dội thẳng vào người cô, Hiền Viên Linh lập tức bừng tỉnh. Bây giờ không phải lúc đau buồn, cứu người quan trọng hơn, nhất định phải mau chóng thông báo với anh Hai, nếu không sẽ trễ mất.

Do cử hành hôn lễ tại giáo đường, là nơi thần thánh tôn nghiêm nên tất cả mọi người đều tắt điện thoại và để chúng ở phòng quản lý. Vì thế họ cần phải trực tiếp đến gặp Hiền Viên Hoàng mới có thể báo cáo được.

Cứu người giống như cứu hỏa, hai người hốt hoảng cùng lao về phía cửa ra vào. Đúng lúc đó, ngoài cửa đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân rầm rập, Mục Diệu Tư khẽ nhắm mắt lại.

Chuyện tựa hồ không đơn giản như họ tưởng tượng, Hoàng Trung Phú là loại người nào chứ, lão ta sao có thể dễ dàng từ bỏ.

"Làm sao bây giờ? Bọn chúng nhất định là tới bắt người, em bị rớt mất một chiếc giày, chắc chắn đã bị lão ta nhặt được rồi." Hiền Viên Linh thất kinh, không biết phải làm sao, cô vừa bất lực vừa lo lắng nhìn Mục Diệu Tư.

Mục Diệu Tư trong mắt ánh lên tia tàn nhẫn, vẻ mặt bất chấp thủ đoạn. Hắn ôm Hiền Viên Linh, trên mặt có chút áy náy nói "Xin lỗi, đây cũng là bất đắc dĩ."

"Xoạc!" Tiếng quần áo bị xé rách thành linh vang lên, bộ lễ phục màu đỏ rực rỡ của Hiền Viên Linh lập tức trượt xuống người cô, để lộ ra cơ thể bên trong trắng nõn như được gột rửa bằng dòng sữa thơm ngọt. Thân thể của người con gái thuần khiết như một đóa hoa bách hợp chưa từng có ai chạm đến, là đóa hoa tinh khiết nhất dùng để dâng lên Thượng Đế tối cao.

"Á..." Hiền Viên Linh hét lớn, chuyện gì đang xảy ra, không phải vừa rồi vẫn là Mục Diệu Tư tốt bụng hay sao, làm sao chỉ trong một giây thôi mà hắn liền biến thành lang sói?

"Phối hợp với anh, xin em hãy tin anh." Ánh mắt xanh biếc giống như mặt biển tĩnh lặng, dịu dàng và đậm đậm, khóa chặt Hiền Viên Linh khiến cô không thể cự tuyệt.

Nhìn ánh mắt tha thiết mong cô tin nhiệm của Mục Diệu Tư, Hiền Viên Linh không suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng gật đầu. Cô thả lỏng hai tay, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn, thấp thoáng hai đóa hoa mai điểm tuyết lên làn da bạch ngọc của người con gái.

Cửa phòng bị đập mở toang, một đám người mặc đồ đen với bộ dạng côn đồ xông vào phòng không chút khách khí.

Nghe thấy vậy, nhưng người bên trong căn phòng vẫn không lên tiếng, hành động lỗ mãng của bọn chúng không nằm ngoài dự đoán của Mục Diệu Tư.

Tình huống bên trong làm tất cả mọi người cả kinh, bên trong căn phòng lộn xộn quần áo bị vứt khắp nơi, cơ thể trần truồng trên của người đàn ông đang đè lên cơ thể lả lợ của người phụ nữ.

Cảnh sắc ám muội như vậy thật khiến người ta phải nuốt nước miếng mà. Người phụ nữ kia mặc dù chỉ lộ ra một chút da thịt nhưng dễ dàng làm đàn ông phát điên. Mục Diệu Tư hung hăng trừng mắt nhìn đám người mới tới, nhanh chóng dùng chân bao lấy Hiền Viên Linh, phẫn nộ rống lên "Ai ấy người vào đây, chưa có sự đồng ý của tôi mà dám tự tiện xông vào."

Đám người áo đen đứng chặn cửa ra vào, hướng ánh mắt thèm thuồng về phía giường ngủ, thậm chí có người còn chảy nước miếng. Người phụ nữ này đúng là cao tay, có thể dụ dỗ một anh chàng mắt xanh đẹp trai thế này lên giường.

"Một lũ ăn hại, còn chưa cút!" Có tiếng Hoàng Trung Phú tức giận quát mắng vọng từ ngoài cửa vào, đám người mới phục hồi tinh thần lại, lập tức tản ra. Rất nhiều gã đàn ông đang muốn thưởng thức cơ thể tuyệt mỹ dưới chân, đúng là mở rộng tầm mắt, da thịt nõn nà thật khiến người ta nhìn một lần là nhớ mãi.

Mục Diệu Tư trung ra vẻ mặt bất cần đời cộng thêm vẻ cuồng nộ, hắn nhìn Hoàng Trung Phú một cách đầy sát khí.

Người đàn ông này vẫn không thể chọc vào, thân phận không rõ ràng, bề ngoài vui vẻ nhưng bên trong lại nham hiểm, đúng là một Tiểu Diện Hồ, mà một khi con hồ này lộ ra móng vuốt chắc chắn sẽ rất tàn khốc. Lão âm thầm đánh giá Mục Diệu Tư.

Hơn nữa, Hoàng Trung Phú biết Mục Diệu Tư là trợ thủ đắc lực của Hiền Viên Hoàng, lúc này không nên đắc tội với hắn, cộng thêm chuyện vừa rồi không thể để hắn phát hiện. Hoàng Trung Phú vẻ mặt trơ tráo, không biết xấu hổ cười cười "Hình như cậu đang chơi đàn bà? Có điều tôi không ngờ cậu lại chơi đùa vào ngày trọng đại của Tổng Giám Đốc Hiền Viên, xem ra cô ta chắc chắn là một mỹ nhân xinh đẹp rồi!"

"Mời đi ra ngoài, nếu không đi đừng trách tôi không khách sáo." Lạnh lùng nhìn Hoàng Trung Phú, vẻ mặt kiên định của Mục Diệu Tư hằn lên tia hung bạo.

Hoàng Trung Phú trầm ngâm suy nghĩ nhìn những mảnh quần áo tả tơi trên mặt đất, màu đỏ, bộ lễ phục đỏ rực rỡ bất mất, trong đầu lão lập tức hiện ra hàng loạt hình ảnh của mấy người phụ nữ. Cuối cùng lão âm thầm cười, hướng về phía Mục Diệu Tư giơ ngón tay cái lên thỏa hiệp "Sau này cùng là người một nhà, lão đây không nhìn thấy gì hết."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Diễn Trò Sao?

Editor: Lôi

Hoàng Trung Phú nhìn những mảnh quần áo tả tơi trên mặt đất trầm ngâm suy nghĩ, màu đỏ, bộ lễ phục đỏ rực rỡ bất mất, trong đầu lão lập tức hiện ra hàng loạt hình ảnh của mấy người phụ nữ. Cuối cùng lão âm thầm cười, hướng về phía Mục Diệu Tư giơ ngón tay cái lên thỏa hiệp "Sau này cùng là

người một nhà, lão đây không nhìn thấy gì hết."

Mục Diệu Tư cảm nhận rõ ràng cơ thể đột ngột run rẩy của người con gái trong ngực, lão nói như thế, hẳn là đã biết cô gái đang nằm trong lòng hẳn chính là Hiên Viên Linh. Điểm này làm hẳn có chút lúng túng, không ngờ rằng lão hồ ly này có thể đoán ra được nhanh như vậy.

"Mời ra ngoài, tôi nói lần cuối cùng đây!" Thanh âm lạnh lùng tỏ rõ sự tức giận, Hoàng Trung Phú biết người này không động vào được.

Mục Diệu Tư thân phận không rõ, lại có giao tình mười mấy năm với Hiên Viên Hoàng. Có thể được xem là cánh tay phải của Hiên Viên Hoàng, năm đó nếu không có sự trợ giúp đắc lực của tên mất xanh này, chưa chắc Hiên Viên Hoàng có thể vững vàng ngồi lên vị trí lão đại của hắc bang.

Hoàng Trung Phú quét ánh mắt cú vọ nhìn trang phục trên mặt đất, cố gắng dò xét thêm một lượt. Cuối cùng lão ngưng ngừng đóng cửa nói "Do có một con mèo hoang tự tiện xâm nhập, nên lão mới dẫn người đi lục soát một chút, hy vọng cậu bỏ qua cho. Tiếp tục, tiếp tục nhé!"

Cửa bị đóng lại, Hoàng Trung Phú trừng mắt dữ tợn nhìn chằm chằm vào cánh cửa. Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, hai người họ lại muốn phóng túng vào đúng thời điểm này ư, lại còn ở ngay căn phòng này nữa?

"Thế nào rồi, bên kia cũng không có ai sao?" Phương Xuân Ý gấp gấp chạy tới.

Hoàng Trung Phú đưa mắt nhìn Phương Xuân Ý, hung bạo nói "Lại đây, theo dõi căn phòng này, chờ xem khi nào bọn chúng đi ra."

"Căn phòng này có cái gì hay mà xem, tìm được con tiện nhân kia mới quan trọng. Tôi đã đi kiểm tra một lượt rồi, rất nhiều phụ nữ mặc đầm đỏ mang giày cao gót. Nhưng bây giờ vẫn chưa biết ai vắng mặt." Đối mặt với vấn đề này, Phương Xuân Ý không biết phải làm sao, gương mặt bắt đầu đỏ bừng vì mệt, trong lòng đầy lo lắng.

Vừa nhìn thoáng qua cánh cửa, Hoàng Trung Phú vừa đối diện với ánh mắt Phương Xuân Ý, chất giọng thô ráp vang lên "Thế em có biết ai đang ở trong này hay không?" Cánh cửa chưa đóng lại hẳn, lộ ra một khe hở nhỏ, Phương Xuân Ý định ngo vào xem, liền bị Hoàng Trung Phú ngăn cản.

"Bên trong chính là Hiên Viên Linh và Mục Diệu Tư, hai người đó vào lúc này lại tới đây chơi đùa, thật kỳ lạ! Nếu là tay phong lưu Mục Diệu Tư thì không có gì đáng nói, nhưng lạ ở chỗ người đàn bà trong đó thường ngày rất nhút nhát rụt rè."

"Ý anh là..." Lời kể tiếp Phương Xuân Ý cũng không thoát ra. Họ không biết rằng, tuy bọn họ đã cố tình đè thấp giọng, nhưng ở trong phòng lời họ nói lại nghe rất rõ.

Hai người họ đứng nguyên tại chỗ, đợi chuyện hay tiếp tục diễn biến. Nếu đúng là như vậy, lão sẽ đi chỗ khác, nếu không, đừng trách lão đây độc ác.

Hiên Viên Linh nằm dưới người Mục Diệu Tư, sắc mặt đỏ bừng, cô thậm chí còn không dám động đậy. Cô có thể rõ ràng cảm nhận được da thịt nóng hổi của Mục Diệu Tư, nhiệt độ đó dường như thiêu đốt cả con người cô, nóng rẫy một cách dị thường. Cô bị sao vậy?

Thân thể hai người quện chặt vào nhau, mà lúc này trên người Hiên Viên Linh chỉ mặc một chiếc quần lót, mà Mục Diệu Tư cũng không khác hơn. Mục Diệu Tư không hề biết khoảnh khắc này Hiên Viên Linh muốn xịt máu mũi rồi, hẳn đưa gương mặt cảnh giác nhìn ra phía ngoài, như có điều suy nghĩ.

Căn phòng này mặc dù chỉ có mỗi một phòng, nhưng cũng thuộc hạng sang trọng xa hoa. Vị trí giường ngủ được bố trí rất khéo léo, dùng bình phong che chắn tạo thành một không gian riêng. Người bên trong không nhìn thấy phía cửa ra vào, ngược lại, người bên ngoài lại có thể thấy rõ bên trong.

"Thiết kế chết tiệt!" Mục Diệu Tư thô lỗ chửi một câu, hẳn rất hiểu Hoàng Trung Phú, lão ta nhất định đang rình ở bên ngoài nghe ngóng. Hẳn cố tình vứt quần áo lung tung trên mặt đất nhằm giấu chiếc giày của Hiên Viên Linh, nhưng nếu lão hồ ly đó chưa nhìn thấy giày của cô, lão chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Sao vậy?" Nghe thấy Mục Diệu Tư lầm rầm chửi rủa, Hiên Viên Linh rướn gương mặt ửng hồng không hiểu hỏi.

Mục Diệu Tư lúc này mới thu lại con tức tối, đối diện với cái miệng nhỏ xinh, gương mặt trắng hồng mịn màng của người con gái, toàn thân hẳn cảm thấy râm ran ngứa ngáy. Hẳn không chắc bọn người ở phía ngoài đã bỏ đi hay chưa.

Mối liếc sơ là hẳn đã biết, trên người bọn chúng đều mang theo súng. Nếu như lúc này họ bị bại lộ, chắc chắn sẽ chết một cách lạng lẽ đến thần không biết mà quỷ cũng không hay. Những chuyện như vậy hẳn thấy nhiều rồi.

Cơ thể người con gái phía dưới xinh đẹp như nụ hoa Mẫu Đơn vừa chớm nở, tươi mát và thanh thuần, thu hút mọi ánh nhìn của người đàn ông.

Mục Diệu Tư áp sát cơ thể Hiên Viên Linh, hẳn không dám nhìn thêm nữa, thật sự sợ không kiểm soát được bản thân.

"Hiện tại lão ta có thể chưa đi, có lẽ đang đứng ở cửa nghe ngóng tình hình. Cho nên chút xíu nữa em phải hét lớn lên nghe chưa. Anh cũng không muốn làm vậy với em đâu, chẳng qua là giúp em... tăng chút nhiệt tình." Vì tăng tính chân thực, Mục Diệu Tư không thể nào không làm như vậy. Hẳn biết tính tình của Hiên Viên Linh vốn ngây thơ trong sáng, nếu bảo cô phối hợp diễn trò, cô nhất định sẽ không làm được, mà như vậy càng khiến cho người khác hoài nghi. Chỉ bằng hẳn sẽ khơi gợi cho cô một chút cảm hứng, làm cô thật sự la hét trong khoái cảm.

"A!" Hiên Viên Linh chưa kịp phản ứng, Mục Diệu Tư đã áp đôi môi nóng rẫy vuốt ve vành tai cô.

"Á... Cái này..." Toàn thân cơ hồ như bị thiêu đốt, Hiên Viên Linh muốn phản kháng, nhưng trong lòng lại không dám. Nếu như bên ngoài có người nghe

trộm, vậy thì bọn chúng chắc chắn mong chờ màn này của cô và Mục Diệu Tư.

Phát hiện người phụ nữ phía dưới không dám phản kháng, Mục Diệu Tư nhẹ nhàng thì thầm bên tai Hiên Viên Linh "Như vậy mới đúng, chút nữa em nhớ hét to lên một chút. Xin em tha thứ cho hành vi thất lễ của anh, sau khi giải quyết xong mọi việc, em muốn xử lí anh như thế nào cũng được."

Thời khắc hiện tại, Hiên Viên Linh không biết mình muốn gì nữa, thật lòng cô rất thích người đàn ông này. Nhưng cô sợ, cô không muốn mình rơi vào hoàn cảnh giống như mẹ, kết hôn với người đàn ông trăng hoa lúc nào cũng có phụ nữ bên cạnh. Cô không thể để trái tim mình trầm luân thêm nữa.

Chiếc lưỡi linh hoạt như con rắn trườn bò quanh lỗ tai Hiên Viên Linh, nửa như cắn mút nửa như phác họa hình dáng nơi ấy. Mục Diệu Tư là một tay cao thủ tình trường nên hiểu rõ đây là vị trí nhạy cảm nhất của người phụ nữ. Còn cô, một thiếu nữ ngây thơ trong trắng, chỉ biết nằm im để cho cảm giác xa lạ ập tới.

Dần dần đôi môi xấu xa ấy lướt xuống phía dưới, càng quét khắp cơ thể cô, từ cái cổ trắng xinh xuống bầu ngực cao vút, rồi đến vòng eo thon gọn, và xuống chút nữa... Mục Diệu Tư hoàn toàn bị lạc lối. Cô gái này ngọt lịm giống như hoa quả chín mọng hòa quyện với vị sữa tươi thơm lành, khiến hần một khi đã nếm thử thì không thể nhịn được nữa.

Bàn tay không chút chần chừ, trực tiếp vươn tới vị trí tư mật của Hiên Viên Linh, hần nhẹ nhàng thành thực vuốt ve nơi ấy. Theo bản năng, hần cúi đầu phủ kín đôi môi cô, không để cho cô có cơ hội trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chỉ Là Một Màn Kịch

Editor: Lôi

Bàn tay không chút chần chừ, trực tiếp vươn tới vị trí tư mật của Hiên Viên Linh, hần nhẹ nhàng thành thực vuốt ve nơi ấy. Theo bản năng, hần cúi đầu phủ kín đôi môi cô, không để cho cô có cơ hội trốn tránh.

Nụ hôn mãnh liệt như muốn rút sạch linh hồn người con gái, cô chỉ biết nhắm người bất lực, mặc cho chiếc lưỡi tấn công khoang miệng mình. Chuyện gì đang xảy ra? Cả người Hiên Viên Linh lúc này giống như một chiếc lò nung, nóng rực, thậm chí run rẩy từng cơn. Ấy thế mà cô lại mê đắm nụ hôn ấy, hoàn toàn đắm chìm trong mật ngọt mà nó mang lại.

Nụ hôn càng ngày càng nặng nề, hô hấp của cô càng ngày càng mỏng manh yếu ớt. Mục Diệu Tư khẽ nói lỏng bỏ môi mềm mại ấy, trong nháy mắt, Hiên Viên Linh không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, thánh thót như tiếng chim Hoàng Oanh líu lo, hơi thở thuần khiết mang chút ngây thơ phả ra liên hồi, làm người ta có cảm giác như được hòa mình vào thiên nhiên, đắm chìm trong bầu trời xanh thăm thẳm.

"Ừm... dừng..." Hiên Viên Linh hơi kháng cự, nhưng lại không thể dứt khoát cự tuyệt, họ lúc này đang diễn trò chơi tình ái, nhưng cô có cảm giác cả hai đều như bị lạc lối. Tựa hồ như cô và hần thật sự quyến luyến nhau, khao khát được hòa hai cơ thể làm một như những đôi lứa yêu nhau khác.

Cảm xúc vô cùng tuyệt diệu, tươi đẹp như tiết trời vào xuân với muôn vàn sắc hoa đua nở, khiến Mục Diệu Tư không thể khống chế bản thân mình được nữa, hần khao khát người con gái dưới thân, muốn cảm nhận thân thể tươi mát ấy ngay tức khắc. Vật nam tính đã thức tỉnh từ lâu, ngấn cao đầu kiêu ngạo như muốn xông ra trận, Mục Diệu Tư hoàn toàn trầm mê trong cảm xúc tuyệt vời này, quên hần những cơn mè đang rình rập ngoài cửa.

Ngón tay hần vẫn ngập sâu trong đầm lầy ẩm ướt đầy khiêu gợi của người con gái, một cơ thể xinh đẹp không tỳ vết khiến hần si mê.

Bên ngoài cửa, Hoàng Trung Phú cùng Phương Xuân Ý cũng ngẩn ra, không ngờ tình hình chiến sự bên trong lại khốc liệt như thế.

"Đứa trẻ này trưởng thành lúc nào không biết, thật khiến cho người ta ngửa ngáy." Ánh mắt tràn ngập tia dâm đãng nhìn thoáng qua cửa, Hoàng Trung Phú thích thú buông một câu.

"Đồ tiện nhân!" Phương Xuân Ý ghen tỵ chửi rủa, nhìn bộ dạng Hoàng Trung Phú, bà biết vừa rồi lão lại nổi cơn tà dâm.

Hoàng Trung Phú phát tay ra hiệu, đám thuộc hạ nhìn thấy thế mới dám rút lui. Hoàng Trung Phú và Phương Xuân Ý nhanh chóng rời đi, bọn họ phải mau mau tìm ra chủ nhân của chiếc giày đỏ ấy.

Đôi mắt long lanh như nước hồ thu bị bao phủ bởi tầng sương mỏng, càng tăng thêm vẻ mộng ảo cho đôi mắt xinh đẹp ấy, mà lúc này đây người con gái lại vô tình ngược nhìn hần bằng ánh mắt mơ màng, làm hần nhất thời si mê không kiểm chế được. Mục Diệu Tư dời ánh nhìn của mình vào đôi môi hồng đang hé mở của Hiên Viên Linh, mềm mại và ngọt ngào, nó như mời gọi người ta cắn mút, dụ dỗ người ta thưởng thức.

Mục Diệu Tư ngắm từng đường nét xinh đẹp đến ngây người, không chần chờ thêm một giây, Mục Diệu Tư dứt khoát cởi bỏ vật che chắn cuối cùng trên người Hiên Viên Linh ra, thân thể trần trụi của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt hần. Lúc này, Hiên Viên Linh mới giật mình bừng tỉnh, chẳng lẽ bọn họ sẽ phải làm đến nước này sao?

Kinh ngạc đối mặt với vật cứng rắn to lớn của người đàn ông, Hiền Viên Linh dường như tỉnh táo lại đôi chút. Khi Mục Diệu Tư định mạnh mẽ xông vào, tim hắn đột nhiên như bị ai đó kéo lại.

Hắn đang làm gì vậy, chỉ là đóng kịch nhưng hắn lại định chiếm đoạt cô thật sao?

Vội chân đạp kín người Hiền Viên Linh, Mục Diệu Tư nhanh chóng xoay người bước xuống giường, đi về phía phòng tắm.

Làn nước mát lạnh bao trùm khắp cơ thể, Mục Diệu Tư tỉnh táo lên rất nhiều. Dục vọng như chiếc xe không phanh suýt chút nữa khiến hắn gây họa, nghĩ lại trái tim bất chợt co thắt.

Hắn sao lại có thể khao khát một cô gái đến thế, chỉ là diễn kịch thôi, mà suýt nữa đã không nhận được muốn cô. Cô ấy là em gái của người anh em của hắn, là một cô gái tốt, hắn không thể tùy tiện xúc phạm cô.

Hiền Viên Linh cuộn tròn người trong chăn, không dám nhúc nhích. Cô thầm oán trách bản thân, sao lại dễ dàng bị lay động đến thế lại còn phát ra âm thanh phóng dăng ghê tởm đó nữa chứ. Không thể tin được! Nhưng mà... Nụ hôn của hắn đúng là rất tuyệt, cộng thêm ngón tay xấu xa của hắn khuấy động nơi tư mật của cô tạo nên cảm xúc chưa từng có... những hình ảnh vừa rồi cứ lờn vờn trong đầu Hiền Viên Linh làm cô càng xấu hổ, cô siết cái chăn đang bao quanh người chặt hơn, im thin thít như một pho tượng.

Cô và hắn chỉ diễn kịch thôi sao? Nhưng sao lại chân thật đến vậy?

Hai mươi mấy năm qua Hiền Viên Linh chưa từng thân mật với bất kỳ người đàn ông nào. Vậy mà mới vừa rồi, dường như cô cũng không bài xích, thân nhiên đón nhận sự va chạm thân mật với hắn, cảm giác hưng phấn đến mức muốn dâng hiến cho hắn tất cả. Cô thật sự sợ rồi!

Rõ ràng, cô đã bị chìm đắm trong cảm xúc đó rồi, hoặc là cô đã yêu hắn lúc nào không hay.

Cửa phòng tắm bật mở, thân hình rắn rỏi còn vương những giọt nước của người đàn ông thông dong đi ra, Hiền Viên Linh không dám ngược lên nhìn hình ảnh gây ức chế ấy.

Mục Diệu Tư tỏ vẻ bình tĩnh, cười gượng gạo "Xấu hổ gì chứ, em cũng nhìn thấy hết rồi. Công nhận diễn xuất của em tốt thật, hại anh thiếu chút nữa biến thành chó sói độc ác."

Lời nói ấy làm thân thể Hiền Viên Linh chợt cứng đờ. Thì ra chỉ đơn giản là diễn trò thôi sao? Hắn thật cho là cô đang diễn kịch cùng hắn? Nhưng, một người con gái sẽ không bao giờ có cảm xúc này trước người đàn ông mà cô ta không yêu, điều đơn giản như vậy chẳng lẽ hắn cũng không biết?

Trái tim bị tổn thương nghiêm trọng, cô chẳng có lý do gì để bày tỏ tình cảm với hắn.

Hiền Viên Linh cả người cứng ngắc, chỉ có khóe môi khẽ động đậy "Dùng vậy, diễn xuất của anh cũng rất tốt."

Diễn xuất tốt? Phần nộ nhìn chăm chăm người con gái trong chăn, có một khoảnh khắc Mục Diệu Tư rất muốn xông tới ăn sạch sẽ cô gái này. Diễn xuất, hừ, hắn thiếu chút nữa bị nổ tung lên rồi.

"Em không có quần áo, có thể tìm giúp em bộ khác để thay được không? Còn chuyện của anh Hai, anh mau chóng thông báo cho anh ấy biết, em sợ cô ta..." Cô gái kia đã chết hay chưa, Hiền Viên Linh thực sự không dám nói. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là phải gấp rút đi xác nhận.

Mục Diệu Tư sắc mặt nghiêm nghị, tùy tiện mặc lại quần áo, suy nghĩ một chút rồi nói "Em ở đây chờ anh, anh lập tức đi báo cho Hoàng, sau đó sẽ tới đón em. Nhớ đóng cửa cẩn thận, không có ai mở ra được đâu."

Xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu, Hiền Viên Linh chỉ có thể gật đầu, nhẹ giọng đồng ý.

Mục Diệu Tư không hề nhìn Hiền Viên Linh lấy một lần, liền vội vã rời đi. Hắn lo sợ một khi quay đầu nhìn lại thì không thể bỏ được đi nữa. Cô gái này, hắn phải làm gì với cô đây, hắn là người đam mê nữ sắc, chưa từng thật lòng yêu một người phụ nữ nào, mà bản thân hắn cũng không muốn bị trói buộc bởi bất kỳ một ai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Tin Dữ

Editor: Lôi

Mục Diệu Tư không hề nhìn Hiền Viên Linh lấy một lần, liền vội vã rời đi. Hắn lo sợ một khi quay đầu nhìn lại thì không thể bỏ được đi nữa. Cô gái này, hắn phải làm gì với cô đây, hắn là người đam mê nữ sắc, chưa từng thật lòng yêu một người phụ nữ nào, mà bản thân hắn cũng không muốn bị trói buộc

bởi bất kỳ một ai.

Hắn đi ngay mà không quay đầu nhìn cô. Rõ ràng, chuyện xảy ra chỉ đơn giản là một cuộc giao dịch không hơn không kém, Hiền Viên Linh trong lòng đau nhói. Nước mắt dâng lên tràn ngập hốc mắt, cô không kìm nén được bật khóc nức nở. Trên người cô dày đặc dấu vết đỏ hồng do hắn lưu lại. Tại sao lại khóc, tại sao lại yếu đuối bất lực, tại sao lòng ngực lại đau đến mức không thể hít thở? Là tại vì cô yêu hắn sâu đậm như vậy sao?

Hiền Viên Linh chán nản khi bản thân là người không thể giữ vững lập trường. Đã quyết là phải tránh xa vậy mà cuối cùng lại đi yêu người đàn ông đó, người mà không thuộc về mình, đúng là bị kịch.

*****Ngôn Tình Là Thiên Đường*****

Mục Diệu Tư cấp tốc chạy thẳng đến phòng nghỉ trung tâm, đi tìm Hiền Viên Hoàng. Lúc này, Hiền Viên Hoàng đang gọi di động, bấm nút gọi đi gọi lại rất nhiều lần. Tuy nói phải tịch thu điện thoại khi bước chân vào giáo đường, nhưng không một ai dám động đến đồ của hắn, nghiêm nhiên hắn trở thành người duy nhất có điện thoại ở đây.

Hiền Viên Hoàng trong lòng cảm thấy lo lắng bất an, tại sao gọi mãi không được, cả di động lẫn điện thoại bàn không có số nào kết nối được. Thậm chí cũng không thể gọi được cho Sa Khung, tất cả dường như bị mất liên lạc một cách đáng ngờ.

"Hoàng, không xong rồi!" Mục Diệu Tư thở gấp lao đến, hắn ta chạy bán sống bán chết, chỉ sợ chậm trễ xảy ra chuyện.

Từ lúc đó cho tới bây giờ đã một tiếng đồng hồ trôi qua, nếu thật có chuyện xảy ra, e là đã trễ...

"Xảy ra chuyện gì?" Hiền Viên Long nhìn sắc mặt trầm trọng của Mục Diệu Tư, mơ hồ cảm thấy bất an, tự nhiên cảm giác có liên quan đến Trầm Phi Yên.

Hắn nắm chặt điện thoại trong tay, cả người căng như dây đàn.

"Mau quay về biệt thự của cậu, di Liễu dẫn người đi giết cô gái đó rồi. Kẻ đứng phía sau động thủ chính là mẹ ruột cậu và Hoàng Trung Phú, hai người bọn họ thông đồng."

Trong đầu Hiền Viên Hoàng nổ ầm một tiếng, trái tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực, cơ thể cao lớn hơi loạn choạng, đứng không vững. Hắn không lên tiếng, vội vã chạy ra bãi giữ xe. Dọc đường đi Hiền Viên Hoàng gọi rất nhiều cuộc điện thoại, bình tĩnh căn dặn thuộc hạ, rồi lao đi với tốc độ kinh hoàng.

Lúc bấy giờ, cả Hồng Kông được chứng kiến một màn vô cùng kinh hãi. Lối đi bộ bị lấn chiếm bởi chiếc xe thể thao màu đen, nó gầm rú điên cuồng lao như tên bắn. Thậm chí cả xe gắn máy lẫn xe hơi tất cả đều tập về một phía nhường đường cho con quái vật đang phát cuồng đó.

Hiền Viên Hoàng điều khiển chiếc Bugatti Veyron thể thao tốc độ lên đến 403 Km/h, mà hắn gần như dẫm gãy cả chân ga. Con đường dẫn vào biệt thự lúc này đang trong giờ giới nghiêm, chỉ có duy nhất chiếc Bugatti Veyron phát ra tín hiệu.

Hiền Viên Hoàng chưa từng cảm thấy hoảng sợ như thế, bàn tay đang nắm chặt vô lăng đã đổ mồ hôi lạnh. Đôi mắt hắn có thể không nhìn thấy con đường phía trước, nhưng vẫn thấy được một thế giới tĩnh lặng đến rợn người.

Trái tim chưa từng trải qua cảm giác đau đớn vì co rút, thân thể rõ ràng cứng ngắc, nhưng ngón tay lại có thể theo bản năng phóng xe với tốc độ tối đa, vẫn lao về phía nơi có khuôn mặt tươi cười của cô. Khoảnh khắc này hắn mới nhận ra cô dường như rất ít cười, đầu chân mày luôn nhíu lại buồn bã. Khi không có hắn ở bên cạnh, cô lại luôn luôn buồn mắt.

Chẳng lẽ thần linh đang xử phạt hắn sao?

Hắn chưa từng tin tưởng vào thần linh, thế nhưng lần này hắn lại khẩn thiết cầu xin các vị Thần Thánh đó ban cho hắn một cơ hội, nhỏ thôi, đủ cho hắn có một tia ấm áp cùng hạnh phúc. Phải chăng hắn đang gặp báo ứng?

Xe vẫn không ngừng lao nhanh. Cho đến khi ngọn núi thấp thoáng hiện ra, Hiền Viên Hoàng phát hiện khói dày đặc từ trong biệt thự bốc lên ngàn ngạt.

Xe cứu hỏa xuất phát từ trước, đang đi đột ngột tấp sát lề nhường cho xe hắn vọt lên phía trước, sau đó gấp gấp đuổi theo. Từng cột khói khổng lồ cuộn cuộn bốc lên trời tượng trưng cho sự chết chóc tuyệt vọng.

Hiền Viên Hoàng cũng không biết hắn xuống xe vào lúc nào, và cũng không biết sắc mặt hắn lúc này tồi tệ ra sao. Ngọn lửa gần như nuốt chửng cả căn biệt thự, đỏ quạch giống như lửa từ Địa Ngục, hung hãn thiêu rụi tất cả mọi thứ.

Cho dù lực lượng cứu hỏa có tới đi nữa cũng vô dụng. Nhìn tình cảnh như thế này ai cũng biết đó chỉ là hình thức, với ngọn lửa hung hãn như vậy, có dập cũng chẳng tắt được.

"Người đâu?" Thanh âm hơi run rẩy, như một con thú dữ bị thương chảy máu ồ ạt đến đuối sức. Hiền Viên Hoàng sắc mặt xám ngoét, đầy mệt mỏi, hoàn toàn mất đi vẻ hiên ngang thường ngày.

Người được hỏi run lên, không biết phải nói gì. Qua thật lâu, gã hơi sợ sệt cúi đầu, buồn bã trả lời "Đều chết hết rồi ạ! Từ vệ sĩ của biệt thự lẫn bọn người đột nhập kia, không một ai sống sót."

Hiên Viên Hoàng đột ngột quay đầu, nhìn người nọ với vẻ mặt dữ tợn giống như Diêm La, gã bị dọa sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Có một người trong đám đông bước ra, ngoắc tay ra hiệu người nọ tránh mặt.

Gã gần như bò trên mặt đất, hai chân nhũn ra, hoảng sợ như nhìn thấy Thần Chết đang đứng trước mặt. Đặc biệt là đôi mắt của người đó, lửa đang cháy phản chiếu trong đáy mắt khiến nó trở nên khủng khiếp hơn bao giờ hết. Không quá khi nói người đàn ông này là đại diện ác quỷ đến từ Địa Ngục, sát khí nồng nặc bay khắp nơi.

"Anh Hai!" Hiên Viên Phong tới đây trước hẳn, cũng đang kiểm chế cơn run rẩy dưới chân, mới có thể bước tới gần. Người anh đang đứng trước mặt cậu đây thật sự khiến cậu cảm thấy sợ. Trong đôi mắt ấy chất chứa biết bao thù hận xen lẫn tuyệt vọng. Hận chính bản thân mình, hận cả thế giới, cậu còn đọc được trong đó sự tuyệt tình đến tàn nhẫn, như muốn ném cả thế giới sinh động vào chốn Địa Ngục lạnh khốc.

"Cô ấy còn ở bên trong sao?" tiếng nói khề khàng tựa như không phải do Hiên Viên Hoàng phát ra, hẳn nặng nề lê từng bước chân tiến về phía trước.

Dáng vẻ cô đơn lạc lõng của người đàn ông không khỏi khiến cho người ta cảm thấy thê lương. Vì thế, chẳng ai dám tiến lên ngăn cản bước chân của hắn.

Hiên Viên Phong rất khó chịu khi nhìn dáng vẻ đau khổ của anh mình. Anh ấy luôn là một người đàn ông ưu tú, cho dù tính cách có hơi phóng túng, nhưng tuyệt đối là người có cung cách của bậc đế vương. Còn giờ phút này, khí thế kiêu hãnh ấy đâu rồi? Chỉ còn lại hình ảnh một người đàn ông bất lực trước sự hung hãn của tự nhiên.

"Anh Hai, cô ấy..." Hiên Viên Phong muốn nói tiếp, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Hoàng cắt đứt.

Bàn tay chỉ về hướng ngọn lửa, Hiên Viên Hoàng như nghĩ ra được điều gì, hẳn quay đầu lại nhìn Hiên Viên Phong nói "Cô ấy đang chờ anh, anh biết cô ấy thường chờ anh rất lâu rồi mới đi ngủ. Bây giờ có lẽ cô ấy vẫn đang đợi bên trong, đợi anh đến dẫn cô ấy đi ra."

Anh Hai có tỉnh táo không vậy? Hiên Viên Phong thật muốn thốt lên câu này, ngọn lửa hùng hực như thế kia, làm sao có ai sống sót được. Chỉ cần ở trong biệt thự, chắc chắn sẽ mất mạng, mà chính cậu cũng đã đi xác nhận rồi, anh Hai còn có chấp gì nữa.

Hiên Viên Hoàng lê từng bước chân mệt mỏi, càng ngày càng đến gần vị trí ngôi biệt đang rừng rực lửa kia.

Hiên Viên Phong nhìn bóng hình bi thương ấy của anh trai, dường như cậu cũng có thể thấu hiểu nỗi đau của anh ấy.

Anh ấy từng đau đớn như vậy hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Tên Tiểu Quỷ

Editor: Lôi

Hiên Viên Hoàng nhắm thẳng về phía biển lửa bước đi, đám người đứng hai bên không dám cản hắn, ngay cả Hiên Viên Phong bên cạnh cũng không dám hành động.

Vừa lúc đó, một gã mặc đồ đen lặng lẽ đi đến gần Hiên Viên Phong, vội vã nói vài câu, trên mặt có chút khó khăn. Hiên Viên Phong vừa nghe xong, trong lòng cảm thấy có chút hi vọng, khẽ gật đầu.

Người nọ vội vã rút lui, chỉ chốc lát sau quay lại và đẩy theo một người.

"Anh Hai, anh nhìn xem ai đây?" Hiên Viên Phong nén sợ hãi một mạch Hiên Viên Hoàng. Đầu đuôi mọi chuyện ngày hôm như thế nào, cậu không hiểu lắm, chẳng qua nhận được lệnh phải tới nơi này cứu người.

Vừa ngo ngẩn xoay người, Hiên Viên Hoàng nhìn thấy người trước mặt, trong mắt đột nhiên bùng bùng lửa giận. Mà người đang ngồi trên ghế, gương mặt luôn mang vẻ đờm buồn, bây giờ lại điên cuồng phản hận. Hiên Viên Phong bất giác run lên khi cảm nhận không khí nặng nề đang bao trùm, hình như có điều gì không đúng?

Anh trai và dì Liễu rất yêu quý nhau, tại sao tình hình lại giống như hai kẻ thù địch gặp mặt?

Hiên Viên Hoàng từng bước tiến lại gần dì Liễu, mặt hắn bùng bùng sát khí.

Tại sao bà muốn phá hủy hạnh phúc của hắn? Ngay từ đầu cũng là lừa gạt, giăng bẫy hắn. Người dì mà hắn kính trọng như mẹ ruột, người luôn hiền hòa

lương thiện lại chính là kẻ hãm hại người con gái của hắn.

Gương mặt Di Liễu lạnh như băng, bà nhìn Hiên Viên Hoàng đột nhiên phá lên cười đắc ý "Sao rồi, cảm giác như thế nào? Cảm giác khi người mình yêu thương bị chết đi ra sao? Cô ta dám giết con trai ruột của tôi, bây giờ tôi cho cậu trải qua cảm giác kinh khủng đó. Tôi đối đãi với cậu như con ruột, nhưng tại sao lần nào cũng đều là cậu gây chuyện vậy? Nếu không phải cậu treo giải thưởng truy tìm Long nhi, thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy, cho nên tất cả đều là lỗi của cậu... Ha ha..."

Di Liễu ngồi trên xe lăn cười man dại, ra chiều đắc ý. Để ý kỹ một chút thì thấy có điểm khác thường, hai chân của bà dính máu lấm lem, không biết nặng nhẹ thế nào nhưng rõ ràng đã bị thương.

Có một tia đau đớn lướt qua đáy mắt Hiên Viên Hoàng, nhưng nhanh chóng biến mất, hắn lạnh lùng nhìn người đàn bà ấy. Sau một hồi, hắn vô cảm hỏi "Xin hãy cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu?"

Hắn cố gắng đè nén sát ý trong lòng, cảm giác bị người mình yêu quý phản bội thật tồi tệ, nhưng trong thâm tâm hắn biết rất rõ mình không thể nào giết bà. Hắn muốn biết rốt cuộc cô ấy hiện giờ ở đâu? Tất cả mọi người đều chết hết, có thể không chỉ một mình Di Liễu sống sót, hơn nữa bà không có bản lĩnh giết toàn bộ vệ sĩ, hắn chỉ muốn hỏi cuối cùng xảy ra chuyện gì, là ai đã tới. Khi nghĩ đến điều này trong lòng Hiên Viên Hoàng dấy lên tia hi vọng, đôi con ngươi sắc bén mang theo chút khẩn cầu nhìn Di Liễu.

Người phụ nữ ngồi trên xe lăn vẫn cười như phát điên, một lúc sau mới ngừng lại, nhưng trên mặt đã thấm đẫm nước mắt. Trải qua những phút giây điên loạn cũng không thể thực sự làm bà phát điên, trong khoảnh khắc bà khôi phục lại thần trí, bà lại ao ước mình là kẻ điên thực sự.

Một người tàn nhẫn không bao giờ cho phép người khác phản bội thế mà lại dùng ánh mắt van nài nhìn bà, điều khiến bà kinh ngạc nhất chính là hắn không ra tay giết chết bà trong nháy mắt. Nghĩ đến đây, nước mắt Di Liễu rơi như hạt chuỗi bị đứt dây. Bà mơ hồ lục lại trí nhớ, dường như có điều sáng tỏ. Mười năm trước bà từng nghe hắn thổ lộ rằng đã thích một người con gái nhưng lại không biết cách biểu đạt, vô tình làm tổn thương cô gái ấy, cho nên cả đời này hắn không thể tha thứ cho hành vi lỗ mãng của bản thân.

Khi xác định được thân phận cô gái trong biệt thự, Di Liễu nâng tay che mặt, ánh mắt đan xen thứ tình cảm hỗn loạn, vừa có phần áy náy, vừa có chút uất hận. Cảm xúc yêu thương xen lẫn hận thù khiến bà muốn phát điên. Bà không nhìn Hiên Viên Hoàng, rầu rĩ nói một câu nói "Có lẽ chết rồi..."

"Có lẽ chết rồi...?" Hiên Viên Hoàng không hiểu, hai tay hắn túm chặt Di Liễu hỏi lại một lần nữa "Cái gì gọi là có lẽ chết rồi, di nói rõ ràng đi!"

"Chính là chết rồi, chết rồi, chết thật rồi. Cậu muốn biết tôi không ngại nói cho cậu biết, tôi dẫn người đến làm nhục nó, sau đó căn phòng bị nổ tung. Cậu cảm thấy cô ta có thể có còn sống không?"

Có lẽ do bị Hiên Viên Hoàng gắt gao truy hỏi hoặc cũng có thể là bà áy náy những việc mình đã gây ra nên bà không nhận được nói ra một lời.

Bà không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy, vì không muốn chứng kiến cảnh cô gái đó bị lũ đàn ông cường bạo, cho nên bà bảo bọn họ vào phòng. Nhưng đột nhiên ít phút sau vang lên tiếng nổ lớn, còn bà lại bị một đứa bé tà ác nhìn chằm chằm. Không đến vài giây đồng hồ, lúc bà chưa kịp phản ứng, trên đầu đã trúng hai phát đạn.

Đứa bé kia ánh mắt to tròn, đen láy giống như bầu trời đầy sao lấp lánh, nhưng thần sắc lại nghiêm nghị toát ra vẻ độc ác hiểm có ở những đứa bé cùng độ tuổi. Khoảnh khắc đó, bà cảm thấy như mình đang chạm trán với đứa con của quỷ dữ, một đứa trẻ được địa ngục phái tới.

"Phé hai chân của bà là để cho bà trải nghiệm cảm giác sợ hãi từ cái chết, nếu phước lớn mạng lớn, sẽ có người cứu bà, còn không, thì bà chỉ có nước ngồi chờ chết! Mà nếu lần này không chết, lần sau chúng ta tiếp tục chơi, mãi cho đến khi bà biết được mùi vị sợ hãi, tự mình đi tìm cái chết mới thôi. Tôi sẽ không để bà sống yên ổn đâu. Hi hi..."

Tên tiểu quỷ đó nói xong cũng biến mất, chỉ để lại cho bà một màn sương mù dày đặc khiến bà vô cùng sợ hãi. Bà những tưởng mình đã bỏ mạng tại đó.

Hai tay đang siết chặt vai Di Liễu đột ngột buông thõng xuống, Hiên Viên Hoàng cảm thấy bản thân thật bất lực và khổ sở. Một tia hi vọng mong manh vừa được thấp lên, chưa kịp bùng sáng đã vội tan biến. Trước mắt hắn bây giờ chỉ toàn một màu đen tối tăm mù mịt, cảm giác đau đớn như cơ thể bị cả đoàn tàu lao vào.

Bỗng bên ngoài hàng rào xuất hiện bóng dáng một người đàn ông với bước chân khập khễnh, lê từng bước khó khăn đi vào đám đông.

Sa Khung trên người có vài vết bông, cố gắng chuyển đến cạnh Di Liễu và Hiên Viên Hoàng, mừng rỡ kêu lên.

"Cậu chủ!"

Không khí nặng nề bao trùm xung quanh rõ ràng làm Sa Khung sửng sốt, đặc biệt là cậu chủ, ánh mắt anh ấy trống rỗng vô hồn, nhưng chính vì vậy càng khiến người ta chết khiếp.

Hiên Viên Phong nhìn Sa Khung đầy ẩn ý, ngẫm ra hiệu cho cậu cẩn thận một chút.

Sa Khung quan sát tình hình, trong lòng dần dần hiểu ra, đừng nói là mọi người nghĩ rằng phu nhân chết rồi chứ?

Nghĩ đến cái tên tiểu quỷ thấy chết mà không cứu, thậm chí còn phách lối mà nói: "Ồ, số anh vẫn tốt đấy, nhưng có thể sống sót thoát ra khỏi chỗ này hay không thì anh phải tự thân vận động rồi. Dù sao tôi không muốn cứu mạng một người đầy tớ vô dụng đâu."

Cái tên nhóc con chết tiệt dám ăn nói với cậu như vậy, thật khiến người ta tức chết. Thực ra cậu cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ được khi té xuống đất, thốt lên được vài câu là ngất đi, đợi đến lúc tỉnh lại cậu nghe thấy tiếng nổ lớn. Thành linh nhìn thấy tên nhóc con đó hình như đang diu một người chạy ra, trông thấy những sợi tóc đen nhánh của người đó cậu mới hiểu mình đã không làm tròn bổn phận của người bảo vệ.

"Cậu chủ, tôi có chuyện muốn cấp báo!"

Sa Khung bắt chập cái nhìn cảnh báo của mọi người, bước thẳng đến trước mặt Hiên Viên Hoàng, cúi người xuống, một đầu gối chầm đất, ánh mắt Sa Khung ánh lên tia vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Hung Thủ Giết Người Là Kẻ Khác

Editor: Lôi

Hiên Viên Hoàng im lặng nhìn Sa Khung, không bảo vệ được cô, là lỗi của hắn, cho nên có thể nào đi nữa cũng không liên quan đến ai. Nếu tức giận, cũng chỉ là kẻ nhút nhát trốn tránh trách nhiệm. Hắn không có quyền chỉ trích người khác nữa rồi.

Hiên Viên Hoàng lặng lẽ nhìn Sa Khung rồi xoay người nhìn trực diện vào ngọn lửa vẫn đang hùng hực kia, trong lòng có một nỗi buồn không thể diễn tả bằng lời. Rõ ràng hắn đã nói sẽ yêu thương chiều chuộng cô, vậy mà... có lẽ lời hứa này hắn không thể thực hiện được. Hắn chưa từng tỏ ra cung chiều cô, điều duy nhất hắn làm chỉ là tổn thương cô mà thôi.

Nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Hiên Viên Hoàng, Sa Khung hơi ngây ngốc.

"Thuộc hạ vô dụng, không bảo vệ được phu nhân, để cô ấy bị một tên tiểu quỷ bắt đi..." Sa Khung định nói tiếp đã bị Hiên Viên Hoàng lập tức ngắt lời.

"Cậu nói gì, lặp lại lần nữa!" Sải bước tới gần Sa Khung, vẻ mặt Hiên Viên Hoàng đầy lo lắng, sự tuyệt vọng trong mắt hắn dần dần được thay thế bằng tia sáng, bùng nổ như pháo hoa trên bầu trời đêm.

Sa Khung không hiểu ánh mắt của cậu chủ sao nhìn mình kỳ lạ như vậy.

"Phu nhân bị một tên tiểu quỷ bắt đi rồi, căn phòng dường như phát nổ rất mạnh, nhưng phu nhân vẫn khỏe mạnh giống như không có chuyện gì."

Hiên Viên Phong nghe vậy thở phào nhẹ nhõm thật to, cậu quay đầu nhìn Hiên Viên Hoàng, cảm thấy nét mặt cứng ngắc này giờ của anh Hai dường như dần ra đôi chút. Chắc hẳn anh ấy rất vui khi nghe được tin này, có điều cậu rất tò mò tên nhóc kia rốt cuộc là ai.

"Cô ấy còn sống..." Hiên Viên Hoàng kích động quay người nhìn Hiên Viên Phong, không biết nói gì chỉ thốt ra được bốn chữ.

Hiên Viên Phong vui mừng gật đầu "Không sao rồi, anh Hai, không xảy ra chuyện gì rồi!"

Sa Khung lại càng rối rắm, chẳng lẽ mọi người tưởng phu nhân đã chết sao? Bây giờ Sa Khung rốt cuộc hiểu rõ, hiểu được tại sao cậu chủ lại có biểu cảm như thế, thì ra anh ấy yêu phu nhân nhiều như vậy!

"Không đúng, làm sao tên tiểu quỷ đó có thể cứu cô ta, tại sao lại cứu ả, ả phải chết, con trai của tôi, con trai của tôi..." Trên xe lăn, dì Liễu điên cuồng gào thét, rõ ràng bị đã kích bởi tin tức này.

Sa Khung thấu hiểu được nỗi đau lẫn nỗi khổ tâm của dì Liễu, cậu dịu dàng nhìn dì Liễu.

"Dì Liễu, Long thiếu gia không phải do phu nhân giết. Tôi tìm thấy một đầu đạn phía dưới cửa sổ, đó mới chính là đạn do phu nhân bắn ra, còn viên đạn trên người Long thiếu gia là của người khác. Mọi nhìn đi, đây là đầu đạn do tôi tìm được, trùng khớp với loại đạn phu nhân dùng." Sa Khung từ trong ngực móc ra một viên đạn.

Tất cả mọi người bối rối, chẳng lẽ có người muốn giết Hiên Viên Long. Đúng lúc đó, Mục Diệu Tư lái xe tới.

Mục Diệu Tư nghe thấy Sa Khung đang nói về tình tiết bí ẩn trong cái chết của Hiên Viên Long, liền nghĩ đến chuyện Hiên Viên Linh vừa kể cho hắn ta nghe, lập tức hiểu ngay vấn đề.

"Tôi không tin, tôi không tin, cậu muốn che chở cô ta cho nên mới nói vậy, đúng không... Các người cũng cùng một giuộc với nhau..." Dì Liễu dứt khoát không chịu tin vào chuyện này, bà lấy tay ôm đầu, cơ thể không ngừng lắc lư như người điên.

Mục Diệu Tư thương xót nhìn người phụ nữ khô héo bị ăn mòn bởi sự thù hận, lạnh nhạt nói "Lời Sa Khung nói là sự thật, tất cả đều do Phương Xuân Ý

và Hoàng Trung Phú thông đồng gây ra. Phương Xuân Ý lợi dụng Long thiếu gia đi giết Trầm tiểu thư, sau đó cố ý truyền tin tức của Long thiếu gia cho tổ chức sát thủ, có thể nói là một hòn đá hạ hai con chim. Đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu Hiên Viên Hoàng thiếu gia, và cái chết của Long thiếu gia là điều tất yếu. Có điều nằm ngoài dự đoán của bọn chúng chính là việc Trầm tiểu thư sử dụng súng, nhưng cô ta nổ súng loạn xạ cũng không bắn trúng Long thiếu gia, kẻ thực sự giết Long thiếu gia chính là sát thủ. Vì thế việc này không liên quan đến Trầm tiểu thư."

Tất cả mọi người lúc bấy giờ mới vỡ lẽ, thì ra chuyện là như vậy. Bọn chúng thật ác độc, một mưu kế vô cùng thâm sâu và tàn nhẫn, biến Hiên Viên Hoàng trở thành kẻ gây ra tội, sau đó âm thầm lật đổ hấn nhằm đoạt quyền?

Di Liễu sau khi nghe hết đầu đuôi ngọn ngành, thần sắc trở nên ngây dại. Bà đã sai rồi sao? Bà hận kẻ khác là hung thủ giết người nhưng giờ phút này bà mới chính là kẻ giết người ghê tởm đó.

"A... A..." Tay vẫn ôm chặt lấy đầu, di Liễu điên cuồng hét to, vẻ mặt dữ tợn xen lẫn thống khổ, lý trí sụp đổ hoàn toàn không có nơi nào để bám víu.

"Đưa đi bệnh viện ngay!" Hiên Viên Hoàng không biết phải làm sao, mặt mày buông một câu. Hấn vừa ra lệnh lập tức có người hành động đưa di Liễu đến bệnh viện.

Tất cả mọi người trầm mặc, tin tức Trầm Phi Yên còn sống chính là niềm vui lớn nhất. Chỉ cần còn sống là tốt rồi, chuyện tìm ra cô chỉ là sớm muộn. Hiên Viên Phong phản ứng đầu tiên, cậu vừa nhìn vừa cười âm hiểm với Sa Khung.

"Phong thiếu gia, sao vậy?" Nụ cười ghê rợn của Phong thiếu gia làm Sa Khung bắt giác rùng mình.

Hiên Viên Phong vẻ mặt xấu xa, đắc ý nhìn Sa Khung rồi lại đưa mắt liếc qua Hiên Viên Hoàng, hỏi "Tên tiểu quỷ đó có một đôi mắt tròn vo, thoát nhìn giống như đứa bé mười bốn mười lăm tuổi, khi cười có chút tà khí, khi nói chuyện có thể khiến người ta tức chết. Cậu nói xem, có phải là đứa trẻ như vậy hay không?"

Sa Khung kinh ngạc đến ngây ngốc, Phong thiếu gia liệu chuyện như thần vậy.

"Làm sao thiếu gia biết rõ như thế?"

Hiên Viên Phong nhìn thoáng qua Hiên Viên Hoàng, ngẫm nghĩ. Một cậu nhóc mười tuổi trông như thiếu niên mười ba mười bốn tuổi. Cậu lờ mờ đoán ra được phần nào. Đầu tiên là đứa bé kia xuất hiện, sau đó là người phụ nữ, và ngược lại, cô ta ở đây thì đứa trẻ đó cũng có mặt. Chắc chắn hai người họ có liên lạc, cho nên quan hệ của họ nhất định không tầm thường.

Hiên Viên Hoàng khôi phục sắc mặt lãnh đạm như bình thường, nhìn thoáng qua Hiên Viên Phong, sao hấn lại không hiểu tên nhóc này đang nghĩ gì cơ chứ.

"Tôi liệu sự như thần đấy, có cái gì mà tôi không biết!"

"Vâng, đúng ạ!" Sa Khung gật đầu liên hồi, sau đó phẫn nộ tuôn ra một hơi "Tên tiểu quỷ đó đúng là ác độc muốn chết, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào lại hư hỏng như vậy, chắc là do cha mẹ quản giáo không nghiêm! Thiếu gia có biết nó nói với tôi thế nào không, khi nhìn thấy tôi nằm trên mặt đất, nó nói tôi tự cầu phúc, tự lượm lại mạng sống của mình đi, hoàn toàn không có một chút nhân tính. Bây giờ đứa trẻ nào cũng vậy hay sao? Tôi không hiểu, cha mẹ nó làm sao có thể dạy dỗ nó kiểu đó được chứ. Đối với mấy đứa hư hỏng đó thì nên nghiêm khắc và dạy nó biết thế nào là nhân ái."

Một luồng sát khí lạnh lẽo lan tràn đầu đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Đứa Trẻ Không Được Dạy Dỗ

Editor: Lôi

Sa Khung vừa nghĩ đến nhóc con chết tiết kia liền bùng phát cơn tức, trẻ con thời nay đều vô tâm vậy sao? Cho dù cậu phục vụ trong giới hắc đạo, Hiên Viên gia vẫn yêu cầu người làm có chút nhân tính, ít nhất không thể thấy chết mà không cứu, đã vậy thẳng nhóc đó còn trở mặt nhìn cậu từ từ chết.

Càng nói càng tức giận, Sa Khung hoàn toàn không để ý về mặt đầy sừng sốt của Hiên Viên Phong, cậu ta nháy mắt liên hồi ra hiệu rồi lại nhìn qua Hiên Viên Hoàng. Sa Khung thật muốn đánh cho tên nhóc đó một trận ra trò, thậm chí còn muốn nhào nặn nó như vò một cục đất sét cho bõ tức. Không được ai dạy dỗ hay sao? Hiên Viên Phong bỏ lơ không thèm ngăn chặn Sa Khung nhiều lời, đáng vẻ ba lan man như người đang xem kịch vui.

Một lúc sau, Sa Khung mới nhận thấy có điểm kỳ kỳ, tại sao sắc mặt cậu chủ như thể bị đóng băng rồi. Chẳng lẽ cậu đã nói sai cái gì sao? Đâu có, cậu có nói cái gì quá đầu chứ? Thăng bé đó quả thật rất vô liêm sỉ mà!

"Nói xong chưa?" Hiền Viên Hoàng cong miệng lạnh lùng đưa mắt nhìn Sa Khung, đè nén tâm trạng kích động muốn giết người. Đúng như người ta thường nói, các bậc cha mẹ luôn có ý bao che con cái, cho dù đứa trẻ của mình có hư hỏng như thế nào đi nữa, thì trong mắt những người làm cha làm mẹ luôn luôn thấy chúng ngoan ngoãn, tốt đẹp.

Giáo dục không nghiêm, là lỗi của hắn, nhưng chính tai nghe được từ miệng người khác nói ra khiến Hiền Viên Hoàng vô cùng khó chịu.

Sa Khung âm thầm quan sát sắc mặt cậu chủ, lập tức im bặt, vẻ mặt khó hiểu liếc sang Phong thiếu gia đứng bên cạnh.

Tại sao Phong thiếu gia cười gian xảo như vậy chứ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cậu đâu nói cái gì bậy bạ đâu!

"Phi..." Hiền Viên Phong không nhịn nổi, phải phì cười. Cậu thích thú nhìn vẻ mặt của anh trai, cho tới bây giờ cậu chưa từng được chiêm ngưỡng bộ mặt uất nghen như vậy của Hiền Viên Hoàng. Chuyện tưởng chừng nhỏ nhặt này lại khiến cho người ta khó lòng tiếp nhận, con trai mình không những khiến người khác mà còn cả bản thân là cha của nó cũng phải phát điên.

Đưa ánh mắt sắc lạnh chăm chăm nhìn Hiền Viên Phong đang không ngừng vặn vẹo cười bần bật, hắn biết, bây giờ không chỉ có Sa Khung mà còn rất nhiều người đang "khao khát" được trừng trị tên tiểu quỷ đó.

Hiền Viên Phong lo nghĩ cho bản thân nên liền cất giọng nịnh bợ "Anh Hai, em cười không được sao? Chuyện này thật buồn cười! Em nghĩ, hắn nên đi tìm cha nó hỏi cách anh ta giáo dục nó như thế nào, hoặc là từ nhỏ nó đã sống trong môi trường độc địa tàn nhẫn của giới hắc đạo rồi, cho nên mới có tính cách đặc biệt như vậy... Ha ha..."

Sa Khung nãy giờ vẫn mù mờ, cậu nói cái gì buồn cười lắm sao? Nếu không, sao Phong thiếu gia lại cười như phát điên.

Có một người cũng không hiểu lý do làm Hiền Viên Phong cười vui vẻ như vậy, chính là Mục Diệu Tư. Bộ cậu ấy không nhìn thấy có kẻ giết người đang ẩn thân hay sao, còn dám lớn lối cười to tiếng như vậy.

"Á! Đau quá!" Làm người không nên quá phách lối nếu không hậu quả rất khó lường, ví dụ như Hiền Viên Phong bây giờ, vừa mới cười ngặt nghẽo xong mặt mũi tức thì nhăn nhúm lại. Cậu lấy tay ôm bụng, mặt mày đau đớn tái nhợt, cơ thể không còn chút sức lực. Hiền Viên Phong bị trúng ám khí! Mục Diệu Tư khê như rống mất, giả bộ ngơ lơ, ngược nhìn bầu trời như đang ngắm cảnh.

Hiền Viên Phong lúc bấy giờ mới thấm thía câu "vui quá hóa buồn", sớm biết đau như vậy, cậu đã không dám kiêu ngạo như vậy rồi. Bụng dạ anh Hai thật là đen tối độc ác, nỡ dùng kim bạc phóng cậu bị thương, đau chết đi được!

"Biết điều thì câm miệng!" Hiền Viên Hoàng lạnh lùng quát lên, nhưng không khó phát hiện ra hắn đang có vẻ mặt lúng túng, bối rối của bậc phụ huynh khi con em mình gây ra lỗi.

"Chuyện tôi nói buồn cười làm sao?" Sa Khung ngây ngốc, rõ ràng chuyện không có gì đáng nói, tại sao Phong thiếu gia cười đến gấp cả người.

Hiền Viên Phong thật lâu mới có thể nâng người lên, anh Hai tàn nhẫn thật! Nghĩ đến lúc cha con hai người họ gặp nhau, cậu cảm thấy ớn lạnh, cả người nổi da gà. Nếu xảy ra chuyện ấy thật, cậu tình nguyện đi Châu Phi, cũng không muốn ở lại chỗ này. Hai cha con họ tính cách tàn nhẫn, hành động thâm độc giống nhau, đến lúc đó mọi người xung quanh chẳng khác gì bia đỡ đạn, không chết mới lạ!

Tức giận nhìn Hiền Viên Hoàng, lần này Hiền Viên Phong khôn ngoan hơn, lạnh lẽo đứng cách xa hắn một chút.

"Còn cái gì nữa, cái tên nhóc thấy chết mà không cứu, thậm chí còn dấn bắt cóc Trầm tiểu thư chính là tiểu thiếu gia tương lai của Hiền Viên gia đấy. Người cha cậu mắng mỏ nãy giờ, không phải đang đứng trước mắt cậu hay sao?" Hiền Viên Phong liều mạng ném ra một quả bom. Mục Diệu Tư kinh ngạc đến ngây người, thì ra mọi chuyện là như vậy.

Sa Khung không nghĩ sâu xa, vẻ mặt kích động nhìn Hiền Viên Phong nói "Chúc mừng Phong thiếu gia đã có con trai, vậy sau này cậu bé ấy là tiểu thiếu gia của chúng ta rồi, tôi nhất định sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt."

Hả? Không khí lạnh lẽo bất giác đánh úp lại, Mục Diệu Tư cảm thấy buồn thay cho Sa Khung. Đầu óc thằng bé này không phải bị hỏng rồi chứ, ý tứ rõ ràng ám chỉ người khác mà!

Mặt Hiền Viên Phong hơi co rụt lại, thiếu chút nữa là chửi thề, cậu tức giận nhìn kẻ vừa phát ngôn xằng bậy "Cậu nghĩ xem, hậu duệ của tôi kiêu ngạo như vậy sao? Máu lạnh như vậy sao? Lại còn tà ác như vậy sao?"

Nhìn Hiền Viên Phong càng ngày càng áp sát mình, Sa Khung lúng lúng, cậu chỉ định lấy lòng Phong thiếu gia một chút, không nghĩ rằng sự thật là...

Sa Khung run cầm cập, không dám quay đầu lại nhìn người phía sau, e rằng đầu của mình không thể giữ được nữa rồi. Hic! Trong lòng chán chường không thôi, đầu phải lỗi của cậu, cho tới bây giờ cậu cũng không ngờ bản thân lại ngu ngốc đến nỗi đắc tội với Diêm vương! Đầu cậu bị rửa đã hỏng rồi thì phải, nếu không sao lại dẫn như vậy chứ!

"Giờ này mới hiểu ra. Thật là ngu ngốc!" Hiền Viên Phong không biết phải làm sao, sau đó thích thú khi nhìn thấy vẻ mặt sàu đòi muốn chết quách của Sa Khung.

Mục Diệu Tư mím miệng cố nén cười, mặt mày hắn ta đỏ bừng.

Hai con người này thật ác độc mà, cười trên nỗi đau khổ của người khác. Sa Khung thâm oán trách, cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

"Xin cậu chủ xử phạt! Cậu muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt tôi cũng được ạ. Tôi không nên nói năng lỗ mồm như vậy đối với tiểu thiếu gia, lại càng không nên xúc phạm danh dự của cậu chủ."

Cả người run rẩy, Sa Khung thật muốn tự sát cho rồi.

Vẫn không có tiếng trả lời, Sa Khung sợ hãi ngẩng đầu ngược nhìn Hiên Viên Hoàng, rốt cuộc anh ấy xử cậu ra sao đây.

"Sau này gặp lại thì giúp tôi bắt nó lại, tốt nhất là dạy dỗ nó một trận."

Hả, vậy là sao? Sa Khung ngờ ngác nhìn Hiên Viên Hoàng. Cậu đã dám xúc phạm đến hai cha con họ, nhưng cuối cùng mọi việc lại trở nên như vậy. Hoàn toàn bình an vô sự!

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Sa Khung, trên người cậu cũng bị dính đòn của tên nhóc con ấy, bị bỏng một mảng da thịt.

"Cậu lập tức đến bệnh viện, nơi này không còn việc của cậu."

Hiên Viên Hoàng nói xong lập tức lái xe rời đi, Hiên Viên Phong và Mục Diệu Tư cũng cùng nhau đuổi theo, bọn họ cấp thiết muốn đi đến một nơi.

Chính là giáo đường!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Lá Bài Chủ Chốt Trong Tay

Editor: Lôi

Tin tức nhanh chóng bị bại lộ, nhanh đến mức Hoàng Trung Phú không kịp trở tay. Đến khi lão phát hiện ra thì xung quanh giáo đường đã tập trung rất nhiều người của giới hắc đạo.

"Cha, vậy là sao, không phải chuẩn bị làm đám cưới sao?" Hoàng Kiều Mạt rất muốn bật khóc, hôm nay là ngày đại hỉ của cô, nhưng tại sao lại tập trung nhiều người như vậy mà mặt mũi ai cũng hung ác.

Đứng quan sát toàn cảnh giáo đường từ trên lầu hai, mọi hành động đều rơi vào đôi mắt cú vọ của lão, lão thấy rất nhiều chiếc xe trong giới hắc đạo cũng đã tới. Hoàng Trung Phú hung hăng đập tắt điều thuốc trong tay, ánh mắt lóe lên tia ngoan độc, không can tâm.

Phương Xuân Ý hai tay run rẩy, sâu trong lòng bà vẫn có chút hi vọng, mong rằng cho dù con trai có tàn nhẫn thế nào đi nữa cũng sẽ không giết bà. Bà mơ hồ biết được chuyện gì đang diễn ra, nhưng trong lòng vẫn còn hơi mong lung.

Hoàng Kiều Mạt kéo kéo vạt áo của Hoàng Trung Phú hỏi "Cha, rốt cuộc là thế nào?"

"Đừng kéo, không nhìn thấy lão đây cũng phiền muốn chết rồi sao?" Lão tức giận, thẳng tay đẩy Hoàng Kiều Mạt ra. Một tia sáng lóe lên trong mắt lão, Hoàng Trung Phú bật ra tiếng cười lạnh lẽo "Ha ha... Thật không ngờ, tên Mục Diệu Tư khôn kiếp, dám lừa lão, cả cái con tiểu tiện nhân chết tiệt kia nữa!"

Phương Xuân Ý sững sờ khi nghe thấy những lời này "Anh nói vậy là có ý gì?"

Hoàng Trung Phú phẫn nộ nhìn Phương Xuân Ý chăm chăm, lão gầm lên "Là heo sao? Như vậy mà cô cũng nhìn không ra? Chúng ta bị tay Mục Diệu Tư khôn kiếp đó bốn cột rồi, cái ả nằm dưới người hần lúc đó chính là kẻ đã nghe lén, cũng chính là Hiên Viên Linh. Cô động não một chút đi, giày của bọn chúng không để ở gần cửa ra vào, mà tất cả đều giấu ở dưới quần áo, tại sao phải giấu ở trong quần áo, nguyên nhân chỉ có một, chính là bọn chúng có tật giật mình."

"Ý của anh là, Hiên Viên Linh nghe được chúng ta nói chuyện, cho nên lúc này Mục Diệu Tư mới vội vàng rời đi." Giờ phút này Phương Xuân Ý mới hiểu thông mọi chuyện. Mới vừa rồi có người báo cáo, nói thấy Mục Diệu Tư rời khỏi phòng đi thẳng về phía giáo đường, dường như đúng là hần có nói cái gì đó với Hiên Viên Hoàng, vì thế Hiên Viên Hoàng mới vội vàng bỏ đi.

"Chúng ta xong rồi..." Trên mặt Hoàng Kiều Mạt đã đầy nước mắt, giấc mộng của mình nay đã tan tành, cuối cùng cô cũng không thể là vợ của Hiên Viên Hoàng, bởi vì ... lần này bọn họ có lẽ sẽ chết.

Toàn thân Phương Xuân Ý như nhũn ra, ngồi phịch xuống đất thần thờ, thế là hết. Bọn họ ở phòng thay đồ nói hết tất cả, thậm chí còn nói rõ cách bày mưu tính kế ra sao. Bây giờ bọn họ chỉ có một con đường chết mà thôi.

Cần chặt rằng suy nghĩ, cuối cùng Hoàng Trung Phú gấp gấp gọi điện thoại.

Lão sử dụng tiếng Nhật để trao đổi khiến hai người phụ nữ bên cạnh không thể hiểu rõ cuộc lão xử lý mọi chuyện như thế nào.

"Đừng có trưng ra bộ mặt đưa đám đó, chúng ta sống rồi." Lão đắc ý đưa mắt nhìn sang Phuong Xuân Ý, rồi lại liếc qua con gái của mình. Hừ, trong tay lão còn nhiều át chủ bài, chỉ cần sử dụng một trong số đó là có thể tẩu thoát thành công.

"Cơ hội gì?" Phuong Xuân Ý vừa nghe còn có cơ hội, lập tức hỏi.

"Hiên Viên Linh!" Lão cười âm hiểm, thốt ra một cái tên. Thật may mắn, lão vừa mới bắt được à ta, đem trời lại một chỗ. Nếu lúc này để à chạy thoát, thì bọn lão cầm chắc cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Kết Thúc

Editor: Lôi

Cả trong lẫn ngoài giáo đường đều bị bao vây kín mít bởi các thế lực giang hồ, cho dù có mọc cánh cũng khó mà thoát được. Hiên Viên Hoàng thật sự phần nộ, hần đường như huy động toàn bộ thế lực của anh em giới hắc đạo toàn Hồng Kông đến đây. Thêm nữa, các bang hội ai nấy đều muốn lập công trước mặt Hiên Viên Hoàng để tranh thủ giành được sự hợp tác với hần, vì thế họ đều nỗ lực trong cuộc truy sát lần này.

Sau khi tiêu diệt sạch sẽ người của Hoàng Trung Phú, Hiên Viên Hoàng khí thế hùng hổ dẫn đầu đoàn người vệ sĩ đi thẳng đến phòng nghỉ trung tâm, vừa định bước lên cầu thang, đúng lúc đó điện thoại trong tay đột nhiên đổ chuông.

"Hiên Viên Hoàng, tao khuyên mày tốt nhất đừng lên. Mẹ ruột và đứa em gái của mày đều ở trong tay tao, nếu mày dám làm bừa, tao sẽ đem chôn bọn chúng cùng với tao!" Ý mình đang nắm trong tay lá bài chủ chốt, thái độ Hoàng Trung Phú cực kỳ hống hách, lão không tin Hiên Viên Hoàng vô tâm đến mức bỏ mặc mẹ và em gái mình.

Bàn tay hần siết chặt điện thoại đến trắng bệch, lúc này Hiên Viên Hoàng có một ý muốn xé xác gã đàn ông bên đầu dây bên kia ra làm nghìn mảnh. Tất cả mọi việc đều do lão hồ ly và bà ta bày ra vậy mà bây giờ lại mặt dày xưng là con tin.

"Linh ở trong tay lão ta?" Mục Diệu Tư đứng bên phải Hiên Viên Hoàng, vừa hay nghe hết cuộc nói chuyện, trái tim hần ta bất giác nhói lên.

Hiên Viên Hoàng nhàn nhạt đưa mắt sang nhìn dáng vẻ khẩn trương của Mục Diệu Tư, hần mím môi gật đầu. Hoàng Trung Phú, tốt nhất đừng để cho hần tóm được, nếu không hần nhất định sẽ xử đẹp lão già chết tiệt này.

"Tiểu Linh đang trong tay lão ta, anh Hai, hay là chúng ta đừng xông vào nữa." Hiên Viên Phong vừa đuổi tới khẩn trương nhìn Hiên Viên Hoàng. Trong lòng cậu thật sự lo anh Hai không thêm quan tâm đến sống chết của đứa em gái mà làm bừa, dù sao từ nhỏ anh ấy cùng đã có tính cách lạnh lùng tàn nhẫn làm người khác không dám lại gần.

Khẽ liếc nhìn Hiên Viên Phong và Mục Diệu Tư, làm sao Hiên Viên Hoàng không hiểu hai người bọn họ đang nghĩ gì chứ. Nhưng hần không độc ác đến mức đẩy em gái mình vào chỗ chết "Các cậu biết mà, tôi không nhẫn tâm như vậy đâu!"

Câu này làm hai người Mục Diệu Tư và Hiên Viên Phong có phần lúng túng, không phải là bọn họ không hiểu hần, chẳng qua sợ hần phát điên lên rồi mất cả lý trí.

"Mọi người rút về, ngằm phái vài anh em, nghĩ cách lên vào." Hiên Viên Hoàng sắp xếp, sau đó tất cả mọi người tự động rút lui, cục diện lập tức rơi vào cảnh bế tắc.

Sau một tiếng đồng hồ, Hoàng Trung Phú nhận được chiếc máy bay trực thăng mà lão yêu cầu.

"Trực thăng đang đậu trên sân thượng, ông có thể thả em gái tôi ra được rồi!" Hiên Viên Phong lo sợ Hoàng Trung Phú đổi ý.

Hoàng Trung Phú nhàn nhã nằm dài trên ghế, nét mặt vô cùng thoải mái chẳng tìm ra nửa điểm sợ hãi, lão đang quan sát tình hình bên dưới.

"Gấp cái gì, tao chưa muốn kết thúc nhanh như vậy, bởi vì tao đang cần đầu của một người."

"Có ý gì?" Nghe lão hồ ly đưa thêm một yêu cầu vô lý, Hiên Viên Phong sắc giọng.

"Ha ha, có ý gì sao, vậy mày đi mà hỏi Mục Diệu Tư tiên sinh kia. Nếu không phải tại chúng nó diễn trò thân mật ân ái, tao làm sao để nó chạy đi báo tin

cho Hiền Viên Hoàng. Nếu không phải tại nó, hôm nay tao cũng không thua thế thảm như vậy!" Hoàng Trung Phú giận sôi gan khi nghĩ đến chuyện này, chỉ một giây thôi, mà cuộc đời lão vừa mới chạm đến cửa Thiên Đường đã rớt thẳng xuống Địa Ngục.

Lão là loại người có thù tất báo, cho dù có phải liều mạng cũng nhất định phải trả cho đối phương một quyền, lão vô cùng thích trò chơi kích thích như vậy.

Hiền Viên Linh vừa nghe thấy, lập tức cử động cơ thể. Mặc cho hai cánh tay đang bị trói chặt, cô vẫn liều mạng xông tới.

"Đừng, anh Ba, đừng mà!"

"Đàn bà thôi, tao sẽ ày đẹp mặt ra!" Một cái cái tát như trời giáng rớt xuống mặt Hiền Viên Linh.

Bọn người Hiền Viên Phong nghe rất rõ tình hình lộn xộn bên trong đó, sắc mặt Mục Diệu Tư xanh mét, cả người bốc ra luồng khí phản nộ.

Hiền Viên Phong sững sốt nhìn Mục Diệu Tư, rốt cuộc em gái cậu và cái gã đào hoa này đã xảy ra chuyện gì.

Bên trong điện thoại còn vang lên âm thanh bùm bụp ghê rợn của hành vi đấm đá và tiếng la hét của người con gái. Âm thanh nhức nhối ấy làm hai con ngươi của Mục Diệu Tư bùng bùng sát khí, mơ hồ như được bao phủ bởi màu đỏ của máu.

"Nên làm như thế nào, cậu quyết định đi." Một đôi mắt sâu thẳm không chút gọn sóng, nhìn thoáng qua Mục Diệu Tư.

"Minh sẽ tự đi gặp lão già ấy." Mục Diệu Tư dứt khoát quyết định đi gặp Hiền Viên Linh, mặc dù bản thân vẫn chưa hiểu rõ thứ tình cảm không tên ấy là gì nhưng nó vẫn đang cuốn cuộn trong lòng vô cùng khó chịu, hẳn ta thực sự muốn xé toạc cảm giác nhức nhối này ra.

"Diệu tư..." Hiền Viên Phong khản trương lo lắng kêu lên, chuyện này vô cùng nguy hiểm, không thể bảo toàn tính mạng khi trở ra.

"Hoàng, mình sẽ đi, nhờ cậu đưa vật này cho người nhà của mình."

"Được!"

Cứ như vậy, hai người nhanh chóng thỏa thuận.

Mục Diệu Tư xoay người, sai bước đi vào trong, Hiền Viên Hoàng cầm lấy điện thoại "Ông muốn đầu người thì tự mình lấy đi, cậu ta sẽ tới chỗ ông một mình."

"Tốt, thật sáng khoái, vậy sau này chúng ta cũng không cần gặp lại rồi." Hoàng Trung Phú nhanh chóng cúp điện thoại, trong lòng Hiền Viên Hoàng cảm thấy có điều gì rất kỳ lạ mà mơ hồ.

"Anh Hai, họ tới rồi!" Hiền Viên Phong vẻ mặt nghiêm trọng, đứng bên cạnh báo cáo tình hình.

Vẫn cầm điện thoại trong tay, Hiền Viên Hoàng trầm mặc, nghĩ đến khẩu khí kiêu ngạo của Hoàng Trung Phú trong cuộc gọi vừa rồi. Một ý nghĩ mơ hồ lướt qua bộ não, hẳn ra lệnh "Gọi điện cho Bộ quốc phòng, nhờ bên đó chuẩn bị hỏa tiễn, còn nữa, quan sát kỹ tình hình trên mặt biển."

"Chuyện này...?"

"Lão ta tự tin thái quá." Khóe môi cong lên một đường hoàn hảo, hàm răng trắng bóng thoát ẩn thất hiện theo mỗi nhịp cử động của đôi môi.

Hiền Viên Phong gấp rút chuẩn bị, anh Hai tiên đoán nhất định không sai.

Không bao lâu sau, đội đột kích đã nhanh chóng tiến sâu trong tầng lầu, khói trắng dày đặc bao trùm mọi góc ngách, lập tức trên sân thượng có bóng người chạy lên.

Hoàng Trung Phú đẩy mạnh con gái lão vào trong máy bay, vừa lúc có một bóng người khác nhào lên máy bay thì bị lão túm chặt lại, người đó không ai khác chính là Phụng Xuân Ý.

Bỗng, tiếng súng liên hồi vang lên, Phụng Xuân Ý hoàn toàn không thể tin được mọi chuyện đang diễn ra trước mắt mình, người đàn ông này dám lòi bả ra làm bia đỡ đạn.

"Đi chết đi! Thằng con chết tiệt của cô hại tôi thế thảm như vậy, cô coi như vì nó làm chút việc thiện đi." Vừa dứt lời lão không hề đắn đo liền một tay đẩy thi thể Phụng Xuân Ý về phía trước, máy bay nhanh chóng cất cánh.

Mục Diệu Tư từ trong tầng lầu đi ra, trong lòng hẳn là cơ thể bị thương nặng của người con gái.

Chiếc trực thăng cất cánh an toàn, thoát khỏi trận mưa đạn trong chớp mắt, lúc này Hoàng Trung Phú cực kỳ phấn khích. Bọn chúng làm sao biết kỹ thuật lái máy bay tuyệt đỉnh của phi công thân tín của lão cơ chứ, định dùng chiêu cũ rích này mà khống chế lão sao.

Quả nhiên, chiếc máy bay không lao thẳng về hướng đã dự trù, mà bay thẳng về hướng biển. Hoàng Trung Phú vô cùng mừng rỡ khi thấy thuyền của tổ chức Sơn Khẩu Nhật Bản đã xuất hiện chờ lão, lão thoát rồi, có thể nhanh chóng đi đến Nhật Bản rồi.

Đúng lúc Hoàng Trung Phú nhếch miệng cười đầy đắc ý, từ trên mặt biển bắn ra một quả đạn pháo, chiếc máy bay nổ ầm một tiếng đình tai nhức óc, toàn thân phát ra thứ ánh sáng như màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời tĩnh lặng.

"Anh Hai liệu sự như thần ấy!" Hiên Viên Phong không khỏi cảm thán khả năng dự đoán trước mọi việc của anh trai mình, trong tình huống rối ren này mà vẫn bình tĩnh đoán được kế hoạch mở đường máu rút lui của lão cáo già đó.

"Hừ, là tổ chức Sơn Khẩu sao? Sau này có lẽ còn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Truy Lạc

Editor: Lôi

Màn đêm quuyền rũ buông xuống Hồng Kông càng tôn lên vẻ xa hoa cho chốn phồn hoa nơi đây. Những ánh sáng lấp lờ phát ra từ ngọn đèn lồng treo trên cao, tán mát thứ ánh sáng dịu dàng mờ ảo tựa như làn môi đỏ hồng mềm mại của người con gái.

Một cơ thể đàn ông tỏa ra hơi rượu nồng nặc loạng choạng trong chốn ăn chơi truy lạc, mà các cô gái ở đây nhìn đến chảy nước miếng hận không thể nhào tới xâu xé anh ta, cảnh tượng này thật giống với tình huống đề vào miệng cộp trong các câu truyện ngụ ngôn. Người đàn ông chất lượng tốt như vậy thật hiếm gặp, người ra vào nơi này không phải lão đầu hói, ông bụng phệ, thì còn lại là các gã mồm hôi, tướng mạo khiến người ta phải khóc thét.

Cơ thể cao lớn rắn chắc được che phủ trong chiếc áo khoác đen thần bí càng tôn lên vẻ quý tộc của anh ta. Gương mặt với các đường nét góc cạnh rõ ràng, điển trai như một vị thần Apollo, đặc biệt hơi thở tràn ngập nguy lại càng khiến các cô mê đắm. Tất cả bọn họ đều có chung suy nghĩ, cho dù có phải trả ngược lại tiền cho hắn cũng bằng lòng, miễn sao được ném mùi vị đàn ông tuyệt vời ấy một lần.

Bỗng, một cô gái toàn thân váy hồng thướt tha, mái tóc được nhuộm đỏ rực đầy là loi, rào bước tới áp sát người đàn ông.

"Tiên sinh, sao tối nay cô đơn vậy, hay là đến nhà của em ngồi chơi một chút nha, nhất định sẽ làm anh hài lòng." Người phụ nữ vừa nói, tay vừa kéo cái cổ áo vốn đã trễ nay còn thấp hơn, để lộ một bầu ngực căng chặt mê người.

Lôi Man Thiên ngược đôi mắt đen, sâu thăm thẳm khinh thường nhìn cô ta, tiếp tục loạng choạng bước đi. Tinh thần hắn bây giờ rất suy sụp, từ khi cô lặng lẽ biến mất, rồi đến ngày hôm đó, khi cô vô thức cố gắng đuổi theo Hiên Viên Hoàng, mỗi ngày sau đó hắn đều sống trong men rượu, thiếu tỉnh táo đến độ hắn hoàn toàn không rõ rốt cuộc mình muốn cái gì. Trái tim đau đớn từng cơn, ai bảo chỉ có phụ nữ mới đau khổ trong tình yêu, đàn ông khi thật lòng cũng sẽ đau đến vỡ vụn.

"Anh đẹp trai..." Chiều này thường rất thành công, thế nhưng người này lại chẳng thèm để ý tới. Đàn ông tới đây không phải thất tình thì cũng là dạng đi tìm hoan lạc hay sao?

Cô ta không tin bản thân lại không có chút mị lực, vẫn kiên trì lôi kéo cánh tay rần rori của Lôi Man Thiên. Không ngờ chỉ một giây sau, cô ta đã thấy cả người mình bị ngã trên mặt đất.

"Cô không phải là cô ấy, cút!" Ngón tay người đàn ông chỉ vào cô ta, vẻ mặt hằn hung hãn đến độ làm cho cô ta lập tức đứng dậy chạy trốn. Những người khác có ý định vươn móng vuốt lang sói, lập tức rút về, người đàn ông này thật sự nguy hiểm.

Vừa đi vừa cầm chai rượu trong tay, thỉnh thoảng Lôi Man Thiên đưa lên miệng tu ừng ực. Cho đến khi, giọt rượu cuối cùng chảy vào miệng hắn, Lôi Man Thiên tức giận nhìn chai rượu, gào lên "Lại hết rồi, hết rồi, ha ha..."

Tiếng cười trầm thấp khàn đục vang lên, từ âm thanh ấy dễ dàng nhận ra nỗi đau thâm lặng tràn ngập khắp cổ họng. Dáng vẻ đau thương của hắn khiến người khác biết rằng hắn là một người rất si tình, rất dễ bị tổn thương trong tình yêu.

Một chai rượu đột nhiên xuất hiện trước mặt Lôi Man Thiên, không hề nhìn lấy một lần, hắn mở nắp chai ngửa cổ tu ừng ực.

Có lẽ khi say khướt con người ta mới không còn buồn đau, Lôi Man Thiên gơ tay áo chùi vết rượu bên khóe miệng. Vừa ngẩng đầu hắn như nhìn thấy bóng hình quen thuộc, lấy tay dụi dụi mắt, hắn sững sờ "Làm sao có thể, cô ấy không bao giờ tới nơi này, thậm chí cô ấy cũng không biết mình đang ở đâu... Không phải là cô ấy... Tuyệt đối không phải..."

Tự lẩm bầm với chính mình, Lôi Man Thiên lão đạo định bước lên phía trước, suýt chút nữa là té lăn kềnh trên mặt đất. Một đôi tay mềm mại giờ ra đỡ lấy hắn, ánh mắt đầy ý cười, thậm chí hắn còn nhìn thấy trong đôi mắt đó bóng lưng mờ mịt như mưa bụi chốn Giang Nam.

"Phi Yên, Phi Yên..." Lôi Man Thiên kích động giang tay ôm thẳng cô gái vào lòng "Cuối cùng anh có thể gặp lại em rồi... Anh yêu em..."

Hắn cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại, chiếc lưỡi mạnh mẽ cạy mở hàm răng, quán quít lấy chiếc lưỡi của người con gái, hương thơm ngọt ngào làm hắn càng thêm khát vọng.

Người con gái ngoan ngoãn đón nhận, hoàn toàn không có một chút phản kháng, hơn nữa còn vòng tay ôm lấy Lôi Man Thiên, chủ động áp sát thân mình vào cơ thể nóng rực của người đàn ông.

Nụ hôn nóng bỏng này cho dù có diễn ra trên những con đường bình thường đi chăng nữa cũng chẳng mấy thu hút người qua lại, huống chi nơi này là chốn ăn chơi trụy lạc, coi như là chuyện thoảng qua bên đường, chẳng ai rảnh rỗi xen vào việc của người khác.

"Ồ, cô à thật có bản lĩnh, chỉ cần một chai rượu là khiến đàn ông phát điên." Cẩn cẩn hạt dưa, một cô gái liếc mắt sang người phụ nữ váy hồng bên cạnh, cất giọng mỉa mai châm chọc.

Người phụ nữ váy hồng chính là cô à bị Lôi Man Thiên xô ngã lúc này, cô ta tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi "Chẳng qua là đây chưa thềm ra tay, à ta thì có gì giỏi. Cái loại đàn ông này cô đây muốn bao nhiêu mà chẳng được, cũng chỉ là đàn ông thôi."

Kiều ngạo ưỡn cao bộ ngực của mình, cô ta muốn giữ lại chút sĩ diện nên nói ra vài câu chống đối. Những cô gái tiếp tục cúi đầu tập trung vào cắn hạt dưa, không ai nói chuyện với ai, lẳng lặng quan sát bóng dáng đôi nam nữ quán quít trên đường đang dần dần biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Trong căn phòng, hương vị tình dục hòa lẫn với mùi rượu nồng đậm, loáng thoáng còn có tiếng thờ gấp khăn đục của người đàn ông vang lên. Cơ thể trắng nõn của người con gái tinh tế như một con búp bê xinh đẹp, đôi mắt cô gái ánh lên vẻ say mê, mơ màng chìm đắm trong niềm hân hoan, hạnh phúc.

Lôi Man Thiên vẫn giữ những động tác cuồng dã trên thân thể nhỏ bé của người con gái ấy, khiến cô ta không nhận được hết rất chói tai. Hai cánh tay ôm chặt cổ Lôi Man Thiên như dây leo, cả người cô ta căng lên như dây cung hoàn toàn nuốt trọn vật khổng lồ nóng bỏng ấy.

"Cho em đi, em muốn nữa..." Thanh âm đầy gọi tình được thốt ra từ cô gái có gương mặt thanh tú xinh đẹp càng tăng hiệu quả gấp đôi, khiến mọi giác quan của người đàn ông như bị thiếu rụi. Hắn lại càng điên cuồng chiếm hữu người con gái dưới thân, thân thể nhỏ bé của cô ta dường như cũng không chịu nổi sức lực mạnh mẽ của người đàn ông, tội nghiệp như một con búp bê bị người ta giày vò đến thảm thương.

Tâm trạng buồn bực cộng thêm men rượu khiến Lôi Man Thiên như một con ngựa bị đứt cương, rong ruổi không biết mệt mỏi trên cơ thể người phụ nữ. Hắn lật úp người cô ta lại, để cô ta nằm sấp xuống giường, không hề chần chừ liền tiến vào từ phía sau.

"Phi Yên..." hắn không nhận được hôn lên tấm lưng duyên dáng của người con gái, và đôi môi bật ra cái tên Phi Yên mà hắn nhưng nhớ từ lâu. Cơ thể cô gái bất giác cứng đờ, nhưng nhanh chóng thích ứng, xoay đầu lại với dáng vẻ đầy mỉa mai "Tới đây, mạnh nữa lên, Phi Yên rất muốn..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Người Ta Không Chịu Được

Editor: Lôi

Đôi môi đỏ mọng, chân mày cong cong thanh tú, đôi mắt đen láy lấp lánh như ẩn chứa làn nước, vẻ đẹp của người con gái làm Lôi Man Thiên càng điên cuồng. Đôi mắt u ám nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô ta, hắn thúc mạnh eo, dùng sức tiến vào thân thể người con gái.

Khoảnh khắc ấy, bất kỳ cô gái nào cũng đều không chống chọi được với sự hưng phấn mà hành động ấy mang lại. Cô gái này cũng không ngoại lệ. Cô ta càng thêm điên cuồng khao khát, lắc lư eo mình dữ dội, mong muốn những động tác mạnh mẽ của người đàn ông, muốn được hắn ta lấp đầy không gian trống rỗng. Người đàn ông luôn miệng kêu tên một người con gái khác, không phải là cô ta, nhưng có thể được hắn "yêu", coi như cũng không tệ.

Lôi Man Thiên hưởng thụ cảm giác khít chặt mà người con gái mang lại, hắn vui sướng nên động tác mỗi lần càng thêm mạnh bạo khiến cô ta không ngừng bật ra tiếng ngân nga ướt át.

Cảm giác cuộn sóng quen thuộc sắp ập đến, cô ta vừa vui sướng vừa thống khổ hét lớn "Nhanh nữa đi, em muốn nhanh nữa..."

Thanh âm ấy như cổ vũ, khuyến khích ý chí chinh phục của người đàn ông, động tác của Lôi Man Thiên mạnh mẽ như muốn nhấn chìm cả cơ thể mảnh mai ấy xuống dòng nước. Cho đến khi, Lôi Man Thiên không nhận được phóng thẳng dòng dịch ấm nóng vào cơ thể cô ta, chảy tràn ra ngoài da thịt một mảng trắng đục.

Hai cơ thể mệt mỏi, nằm bất động trên chiếc giường với hơi thở gấp gáp. Lôi Man Thiên giờ tay ôm chặt người con gái vào lòng, cảm giác thỏa mãn không sao tả xiết.

Khẽ nâng người cô ta lên, Lôi Man Thiên áp môi mình lên môi cô ta, nhẹ nhàng nói "Anh yêu em, Phi Yên, anh yêu em... Cho tới bây giờ vẫn yêu em..."

Đôi mắt long lanh như vương mưa bụi ấy dần dần trở nên trong vắt, không một chút gợn, người con gái hơi kích động, vẻ mặt toát lên sự mát mẻ nhợt

nhòa. Đàn ông, thật đúng là động vật si tình. Tuy vẫn còn mê mẩn vì giây phút tuyệt đỉnh vừa rồi, cô ta dần dần tỉnh táo vì nụ hôn phớt của hắn, cho tới bây giờ rất ít người đàn ông có thể làm cô ta sung sướng đến thế.

Địu dàng ngược nhìn Lôi Man Thiên, giọng cô ta như vắt ra nước "Bảo bối, người ta bị anh giày vò muốn chết đây nè, nhưng mà anh thật là giỏi, em vẫn còn rất muốn..." Nói xong, bàn tay của cô ta không biết xấu hổ đưa về phía cậu nhóc của Lôi Man Thiên vuốt ve.

Hắn vẫn đang lầm tưởng cô ta là Trầm Phi Yên, vì thế khi nghe thấy những lời này, hắn thật mừng đến phát điên. Bàn tay của cô ta vẫn nhịp nhàng lên xuống, bất ngờ gia tăng sức lực, sau một màn xoa bóp nhiệt tình, cậu nhóc ấy ngóc đầu phần chấn. Nhìn vật khổng lồ kiêu ngạo này, cô ta cũng cảm thấy rạo rực. Nó lớn đến vậy mà tiến vào người cô ta thì chỉ có chết thôi...

Cô ta nở nụ cười vô cùng quyến rũ, nhìn thấy hồ hấp Lôi Man Thiên bắt đầu gấp gáp, cô ta càng mạnh tay, tốc độ có thể sánh với vó ngựa phi nước đại. Có như vậy, trong vòng một phút ngắn ngủi mới có thể khiến Lôi Man Thiên phản ứng.

Lôi Man Thiên nằm trên giường, để mặc cô ta trêu đùa, kích thích.

Chờ đến lúc người đàn ông sắp không chịu nổi, cô ta liền cúi thấp đầu, há miệng nuốt toàn bộ con thú khổng lồ ấy vào trong khoang miệng. Đầu lưỡi linh hoạt lướt qua lướt lại đủ để trêu chọc hồ hấp của hắn.

"Thật thoải mái, em đúng là tiểu yêu tinh... thiên thần của anh..." Bờ môi chặt chẽ bao quanh vật khổng lồ nóng hổi ấy, làm toàn thân Lôi Man Thiên cũng kích động không thôi. Nụ cười lan cả vào mắt cô ta, cô ta thừa biết kỹ thuật của mình dễ dàng khiến đàn ông phát cuồng.

Cảm nhận rõ được hồ hấp ngày càng dồn dập của Lôi Man Thiên, miệng cô ta dừng động tác, thân mình khẽ động đậy, không nói tiếng nào liền ngồi trực tiếp trên người Lôi Man Thiên. Khẽ nhắc người lên, cô ta mỉm cười, nuốt trọn vật cứng rắn ấy vào thân thể mình.

"A... To quá... Anh đúng là giỏi..." Tự nhiên kéo tay hắn đặt lên ngực mình, nét mặt cô ta ửng hồng, hương thụ sung sướng không hề che giấu.

Mỗi tế bào trên cơ thể Lôi Man Thiên như muốn nổ tung. Kỹ thuật cô gái này quá tốt, nhìn đáng vẻ lãng lợ phong tình của cô gái, trong lòng Lôi Man Thiên khó chịu. Cô cũng đã từng có dáng vẻ này trước mặt Hiên Viên Hoàng?

Ánh mắt nhu tình nhanh chóng biến đổi, bị thay thế bằng con ngươi đen u ám. Lôi Man Thiên đột ngột ngồi dậy, tóm chặt eo cô ta, lời nói toát lên vẻ tàn nhẫn "Mạnh lên, mạnh nữa lên..."

Cô ta bị động tác cùng thái độ của Lôi Man Thiên dọa chết khiếp, nhưng vẫn đồng tình. Cố gắng uốn éo cái eo của mình, cô ta gắng sức để gia tăng tốc độ, rõ ràng cô ta có thể cảm nhận được vật khổng lồ ấy vì cọ xát kịch liệt mà càng thêm nóng hổi. Lôi Man Thiên nhẹ nhàng ôm lấy người con gái, cơ thể cúi xuống, chuyển bị động thành chủ động, ra sức tấn công cơ thể dưới thân.

"A..." Cô ta không nhịn được hét to, đương nhiên, lúc này cô ta đã leo lên tới đỉnh, nhưng lại không nghĩ rằng người đàn ông này cũng sắp chịu không nổi.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của cô ta, Lôi Man Thiên vẫn chưa đạt tới cảm xúc đó, hai cánh tay vẫn không ngơi nghỉ, vẫn túm chặt cơ thể cô ta dễ dàng như túm cổ một con gà, động tác dưới hông vẫn không ngừng công kích. Lần này, động tác của hắn có phần thô bạo hơn, khiến cô ta tê dại trong đau đớn. Cuối cùng không nhịn được hét lên cầu xin.

"Á, dừng! Người ta không chịu nổi, tôi chết mất..." Cô ta bắt đầu thút thít, nhưng người đàn ông bên trên vẫn như dã thú đang say mê không ngừng lượn động, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của cô ta, vẫn không dừng động tác thô lỗ, nhắm thẳng vào điểm mẫn cảm của người con gái.

Đôi mắt Lôi Man Thiên vẫn mờ mịt, không phân biệt được thật thật giả giả "Anh muốn em, Phi Yên..."

Một lúc sau, cuối cùng Lôi Man Thiên cũng phóng thích toàn bộ "con cháu" của mình vào sâu trong cơ thể người phụ nữ, thần thái có phần hơi cứng ngắc, nhưng không che giấu được vẻ thỏa mãn của người đàn ông.

Không ngờ rằng người đàn ông này hưng phấn như vậy, làm cô ta suýt chút nữa chịu không được. Dù sao cô ta cũng là loại phụ nữ có ham muốn và sức khỏe cực tốt, có chơi đùa cùng cả trăm tên cũng chẳng hề hấn, vậy mà chỉ một mình hắn mà cô ta sống dở chết dở.

Căn phòng nồng nực vị tinh dịch, len lỏi trong từng ngóc ngách, hòa với nó là tiếng thở gấp gáp của đôi nam nữ sau màn hoan ái cuồng nhiệt.

Tựa hồ sơ đây chỉ là một giấc mộng, Lôi Man Thiên vẫn tiếp tục rong ruổi trên cơ thể người con gái mà hắn cho là Trầm Phi Yên. Tiếp tục đưa cô ta vào chốn thiên đàng cùng địa phủ.

Cả hai cơ thể quấn lấy nhau không ngơi nghỉ.

Một đêm triền miên.

"A... Man Thiên... Yêu em mạnh nữa đi..." Mái tóc của người con gái rối tung, đưa qua đưa lại theo từng cử động, cô ta lơ đãng kêu tên Lôi Man Thiên, nhưng rất nhanh liền bị ngắt quãng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Nhóc Con Đáng Thương

Editor: Lôi

Một tháng sau

Mọi chuyện trở lại như lúc đầu. Những tranh chấp ồn ã trong giới hắc đạo gần như lắng xuống.

Việc xảy ra lần này, tin tức lan ra cũng không lớn, chỉ có những tin lá cải đại khái như Hiên Viên Hoàng không thể kết hôn, nếu không nhất định sẽ gặp chuyện không may.

Còn đưa ra dẫn chứng hùng hồn nào là trong lần kết hôn đầu tiên, buổi lễ sắp sửa thành công thì nửa đường nhảy ra một đứa trẻ tự xưng là con riêng cầm súng chĩa loạn xạ, trong phút chốc cô dâu bị bỏ rơi không thương tiếc.

Lần kết hôn thứ hai thì còn tệ hơn nữa, các phe phái đánh nhau sống chết, kết cục dẫn đến cô dâu vô cơ tử vong, trong lúc nhất thời nổi lên sóng to gió lớn.

Tuy rằng bên ngoài có rất nhiều những lời đồn đại khác nhau, nhưng tập đoàn Hiên Viên thị vẫn hoạt động bình thường như cũ. Hằng ngày Hiên Viên Hoàng vẫn lên công ty giải quyết công việc đều đặn, có điều dường như hân trầm mặc và lạnh lùng hơn trước.

"Anh Hai, hôm nay Tiểu Linh xuất viện. Lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau ăn một bữa cơm, hay hôm nay đi ăn chung đi?" Cẩm băng báo cáo trong tay, Hiên Viên Phong mượn cơ hội đi vào rủ rê ông anh này đi ra ngoài ăn.

Hiên Viên Hoàng ngẩng đầu nhìn lướt qua Hiên Viên Phong, đôi mắt lạnh lùng không gợn sóng, chỉ âm ừ đồng ý.

Nhìn anh Hai trong bộ dạng này, cậu thật sự bất lực "Nếu anh muốn đi tìm chị ấy, thì ra quyết định giống trước kia đi, treo giải thưởng một trăm triệu Đola tìm chị ấy, đừng buồn bức như vậy nữa." Hân càng như vậy, cậu càng khó chịu, lần trước truy tìm sát sao, thế nhưng lần này không có bất cứ động tĩnh gì. Mỗi ngày trừ việc đi làm rồi tan làm, hân cũng không gặp gỡ bất kỳ một cô tình nhân nào.

Nhìn dáng vẻ người đàn ông ngồi trên bàn làm việc bình tĩnh vững chãi như Thái Sơn, Hiên Viên Phong thăm thía câu Hoàng thượng không vội, mà thái giám đã gặp.

"Mấy ngày nay tất cả mọi thứ đều quá yên tĩnh, cả tên tiểu quỷ kia cũng không có hành động, anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Anh Hai, cho dù anh có bận rộn công việc cỡ nào, thì cũng phải vì cuộc sống của mình suy nghĩ một chút đi chứ."

"Câm miệng, quay lại, đi ra ngoài!" Hiên Viên Hoàng ruốt cuộc nhin hết nỗi liên phần nộ quát lên, lời nói lạnh lùng mang ý tứ cảnh cáo. Mọi người thật cho rằng hân không phiền não sao? Mấy ngày qua hân làm việc gì cũng không hiệu quả, hân lo lắng cho cô vô cùng, thậm chí mong muốn gặp cô đến phát điên, nhưng vấn đề lúc này là hân không thể ép cô quá chặt. Hân đã tổn thương cô, khiến cô đau lòng nghĩ đến điều này hân vô cùng bức bối.

Cây bút trong tay bị nắm chặt đến gãy đôi, Hiên Viên Hoàng rầu rĩ đứng dậy, không đoái hoài đến một đồng văn kiện trên bàn nữa. Hân không quen cảm giác tĩnh lặng đến ngọt ngào này một chút nào cả, hân luôn hi vọng cái tên nhóc con kiêu ngạo kia thỉnh thoảng xuất hiện, có như vậy hân mới biết tình hiện tại của cô như thế nào. Vấn đề là cả tên tiểu quỷ đó cũng không hùng hổ lao tới đòi trả thù ẹ. Hân thực sự có chút thấp thòm lo âu, cảm giác như bị chính mẹ con cô bỏ rơi.

Nhìn bầu trời xanh thẳm bao la ngoài cửa sổ, phía dưới sáng rực bởi hàng ngàn ngọn đèn, một trong số đó là nơi cô ở, không biết nơi ấy là ở đâu?

... ..Ngôn Tình là Thiên Đường... ..

"Mẹ, con muốn ăn cá nướng..."

"Mẹ, món cá nướng này cũ rồi, khó ăn lắm, con muốn ăn tôm rang..."

"Mẹ, sao mẹ làm tôm rang mà giống như đốt bằng đũa nòi vậy..."

"Mẹ, cháo này khó nuốt lắm, con muốn ăn Salad dưa chuột..."

"Mẹ..."

"Con câm miệng ẹ, biết điều thì ngồi yên, nếu còn nói nhảm nữa, mẹ cho ăn phân đấy..." Rốt cuộc có người tức giận rồi, người đó dáng vẻ nhếch nhác, toàn thân chật vật khổ sở. Đây chính là bộ dạng Trầm Phi Yên sau một tuần kể từ ngày hôm đó, thằng nhóc đáng chết này coi mẹ nó như Siêu Xay-da, chỉ có một bữa cơm mà bắt cô làm tận mười mấy món, khiến cô bận túi bụi nên chẳng có thời gian đâu mà buồn bã đau lòng nữa.

Tên nhóc cũng biết điều, mặt mày uất ức ngồi im trên ghế, cảnh giác mức từng muỗng cháo đưa vào miệng, khó khăn nuốt xuống. Không ai nhìn thấy ánh mắt nó lóe lên âm mưu tính toán, nhưng mấy món này đúng là rất dở, nó ít nhất cũng sụt đi mất mấy ký lô, đúng là ngược đãi trẻ em!

"Mẹ, người ta không muốn ăn cháo nữa." Ánh mắt long lanh như nước, vô tội ngược lên nhìn Trầm Phi Yên, lại có vẻ như trẻ em bị ngược đãi.

Trầm Phi Yên cảm thấy bất đắc dĩ "Thế nào đây, mẹ đã rất cố gắng rồi. Kêu con ra ngoài ăn, thì con không vui, còn nấu cho con ăn, thì con ngày nào cũng xoi mói bới móc."

Hai tay chống nạnh, vẻ mặt Trầm Phi Yên ảm ức, sao trước kia cô không nhận ra đứa con này lại khó chiều như vậy.

"Ăn hết ẹ, nếu không lần sau con tự đi ra ngoài mà ăn. Ngày nào cũng phải nấu nướng riết mẹ giống hết mấy bà cô luống tuổi có chồng rồi, con ở đó mà kén cá chọn canh. Khi con còn trong bụng mẹ đâu có hư dữ vậy, cái gì cũng ăn, cái gì cũng không kén, thích ứng rất tốt." Nhớ đến trước đây khi mang thai nó, bị vứt lên máy bay sang nước Mỹ, ngày ngày phải dậy sớm làm việc tới tối mịt mới về, mệt muốn chết, một bữa đói một bữa no cũng không có gì lạ, thậm chí ngay cả nôn nghén cũng không có.

Trầm Phi Dạ len lén đảo cặp mắt trắng dã, vẻ mặt bất đắc dĩ, rốt cuộc là lỗi tại ai, không biết xấu hổ mà còn nói. Nó không thể quậy, là do không còn sức lực để quậy. Nghe cha nuôi Trương Tôn Lưu Lam nói, lúc mới được sinh ra nó yếu đến mức suýt chết, sau này phải tắm bổ biết bao nhiêu thứ nó mới phát triển bình thường trở lại.

Nhìn bát cháo trong tay, Trầm Phi Dạ rất muốn sùi bọt mép giả chết. Đây mà gọi là cháo à? Tại sao vừa ngọt lại vừa mặn, đúng là tra tấn con người ta. Vì cái mạng nhỏ của mình, nó lại ngẩng đầu bày ra vẻ hết sức vô tội nhìn Trầm Phi Yên "Mẹ, người ta thật sự ăn không vô nữa, mẹ giúp người ta ăn một miếng đi."

Mấy lời này ngay cả bản thân Trầm Phi Dạ nghe cũng muốn học máu, nhưng vẫn cố nín nhịn giả vờ tức tưởi nhìn Trầm Phi Yên.

Mấy ngày nay, chỉ cần nghe thấy Trầm Phi Dạ mè nheo, là cả người cô bắt đầu run rẩy.

Trùng mắt nhìn tên tiểu quỷ ngây thơ vô số tội ngồi trên bàn, Trầm Phi Yên cầm lấy thìa dứt khoát ăn một ngụm "Con nhìn đây, không phải mẹ vẫn ăn được hay sao? Ngoan, há miệng ra, ăn hết nửa bát cháo này đi. Không ăn sẽ là đứa bé hư."

Miệng thì nói vậy, chứ thật ra Trầm Phi Yên rất muốn nhổ ngụm cháo này ra, đây là cái gì vậy? Trời ạ, vừa mặn vừa ngọt, ghê chết đi được. Cô chợt nhớ lại, lúc nệm nệm, cô nhớ là mình nệm một chút đường, sau đó chưa vừa lại cho thêm một ít nữa. Chẳng lẽ cô nệm nhầm thành muối sao? Trầm Phi Yên cười nhưng cơ mặt thì co rút, vì không muốn con trai lãng phí thức ăn, cô cố gắng nuốt ngụm cháo này vào bụng.

Trầm Phi Dạ nhìn mẹ mà đau đớn không thôi, trong lòng kêu rên thảm thiết, sớm biết nó đã lên đồ chỗ cháo này vào bình hoa cho rồi. Mùi vị như vậy mà cũng ăn được, nó không thể không bội phục sự nhẫn nại tuyệt vời của Trầm Phi Yên.

"Con ăn..." Đôi mắt tràn ngập nước, há miệng nuốt từng muỗng cháo, lần này Trầm Phi Dạ khóc thật sự, ai tới cứu nó với. Đúng là bạc đãi dạ dày của nó mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Mẹ Thở Non, Con Cáo Già

Editor: Lôi

Trầm Phi Yên nhẫn nại lau chùi phòng bếp, cô hoàn toàn không rõ con trai biến thành vua cầu thả từ lúc nào, thậm chí trở thành đứa trẻ khiến người ta phát điên lên được.

Mới vừa từ trong phòng bếp đi ra, Trầm Phi Yên thật muốn chết quách luôn cho xong. Rõ ràng lúc này phòng khách rất gọn gàng sạch sẽ, nhưng bây giờ không khác nơi đổ rác.

Đồ chơi của Trầm Phi Dạ bị vứt lung tung trên thảm, đông một cái tây một cái, cô hơi hoài nghi có phải nó có ý hay không. Trên bàn khắp nơi đều là đồ ăn vặt còn thừa, chỉ ăn một nửa rồi bỏ dở, lon nước ngọt cũng nằm nghiêng ngả trên mặt bàn. Thậm chí ngay cả trên ghế Sofa cũng đầy những thứ không tên khác. Trầm Phi Yên là người thích sạch sẽ, nhìn khung cảnh hoang tàn trước mặt cô thậm chí gào thét trong lòng. Trời ạ, thằng con này này đôi tính đôi nết từ khi nào!

Trong lúc đó, bên ngoài góc tường lấp ló bóng người đang thập thà thập thò, lén lút nhìn vào nhà với vẻ mặt đắc ý.

"Hừ, ai bảo nhất quyết ép con ăn món cháo dở ẹc đó, coi như báo đáp lại mẹ. Dù sao con cũng không muốn để mẹ có thời gian nghỉ ngơi..." Vừa làm nhảm nó vừa toét miệng cười gian manh, sau đó cả thân người ngã rạp xuống đất, lăn qua lộn lại mấy vòng hết như con chó con, cho đến khi toàn thân lấm lem bùn đất đen thui mới chịu thôi.

Nhìn lại bộ dạng bẩn thỉu nhem nhuốc của mình, Trầm Phi Dạ cười đắc ý "Tuyệt! Như vậy chắc sẽ khiến mẹ bận rộn thêm một chút, và phát điên lên một chút. Ha ha..."

Trầm Phi Dạ vui vẻ huýt sáo vang trời, vô cùng phấn khích, dù sao có người giúp nó tắm rửa và giặt quần áo, không vui sao được.

Mới vừa vào cửa, Trầm Phi Yên quay người lại, lập tức bàng hoàng hét lên "Trời ạ! Con rốt cuộc đã làm gì, làm sao người dính toàn bùn đất thế này?"

"Con vừa bước ra ngoài thì có mấy đứa bạn rủ con đi theo, ai ngờ mấy cậu ấy rủ chơi đá bóng." Trầm Phi Dạ sợ sệt nhìn Trầm Phi Yên, đáng về tội nghiệp như đứa trẻ sợ bị mẹ trách mắng. Đang tức muốn bốc hỏa nhưng vừa nghe con trai nói đi đá bóng cùng bạn, trong lòng Trầm Phi Yên lập tức dâng trào một dòng nước ấm. Con trai cô có thể vui đùa với bạn bè, đó là điều tốt nhất. Cô biết, không như những đứa bé khác thích đồ chơi xe hoặc súng, nó chỉ quan tâm đến đá bóng.

"Con cởi đồ ra đi, để mẹ mang đi giặt." Về mặt muốn phát điên của Trầm Phi Yên lập tức biến mất, thay vào đó là gương mặt dịu dàng của người mẹ thương con vô hạn.

Trầm Phi Yên không nói thêm gì, lẳng lặng thu dọn căn phòng.

"Cảm ơn mẹ!" Trầm Phi Dạ đột nhiên lao tới ôm chặt Trầm Phi Yên, chu miệng hôn lên má mẹ một cái thật kêu. Khoảnh khắc này Trầm Phi Yên cảm thấy trong lòng bồi hồi, đã bao lâu cô không vui đùa cùng con trai rồi? Trước đây cô chỉ lo công việc, lo phát triển công ty, có rất ít thời gian chăm sóc, chơi đùa cùng con. Bây giờ cô làm được rồi, cảm giác này thật hạnh phúc. Tất cả đều phải cảm ơn vị Giám đốc thần bí kia, đã thay cô giải quyết mọi việc lớn nhỏ trong công ty, Trưởng Tôn Lưu Lam cũng rất tán thưởng năng lực người đó. Dù không biết anh ta, hay cô ta là ai, nhưng miễn sao người đó chịu làm việc và cô được nghỉ ngơi là quá tốt!

"Con đi tắm đây!" Trầm Phi Dạ vui vẻ nhảy chân sáo giống như con thỏ con, chạy về phía phòng tắm. Vừa lúc nó chạy đi, sắc mặt Trầm Phi Yên sa sầm.

Cô cúi đầu nhìn lại mình, máu lập tức xông lên tới não. Bộ quần áo mặc ở nhà màu trắng tinh sạch sẽ lúc này dính đầy bùn đất, bẩn đến thảm thương. Chưa kể, mỗi nơi nó đi qua thì sàn nhà cũng lấm bẩn y như vậy. Cô thật sự phát điên mà!

Dựa đầu lên thành bồn tắm, Trầm Phi Dạ vui vẻ khi nghĩ đến biểu cảm của mẹ, nét mặt kìm nén con giận của mẹ thật đáng yêu. Thì ra bắt nạt mẹ lại thú vị như vậy.

Nó vừa cởi quần áo ra, lập tức nhảy vào bồn tắm, làm nước chảy tràn ra ngoài mặt sàn. Sau khi kỳ cọ sạch sẽ, con người gian xảo của Trầm Phi Dạ đảo vòng tròn, trong đầu lại nghĩ ra thêm trò chơi mới.

Ngó cái máy giặt tới lui, một lúc sau, Trầm Phi Dạ mạnh tay kéo ra ba sợi dây điện.

"Vậy là quần áo hôm nay phải giặt bằng tay rồi. Mẹ, thật xin lỗi..." Nó làm động tác hôn gió với cái máy giặt, huýt sáo liu lo bước ra ngoài.

"Mẹ, bộ quần áo con để trong phòng tắm, nhớ giặt sạch giúp con nhé!"

Nhìn vẻ mặt rạng ngời của tên tiểu quỷ, nụ cười Trầm Phi Yên có phần cứng ngắc, bây giờ nó hoàn toàn xem cô là bà nội trợ thật sao. Nghĩ ngợi một lát, cô liền lên tiếng "Chuyện này... Con trai, mẹ có chuyện muốn bàn với con."

"Chuyện gì ạ?" Trầm Phi Dạ ngây thơ nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như thiên thần, nở nụ cười trong sáng.

Trầm Phi Yên cảm thấy chói mắt vì khuôn mặt ngời sáng đỏ của con trai. Cô lúng túng, rồi ngượng ngùng nói "Mẹ chợt nghĩ ra... Mẹ muốn gọi điện cho công ty dịch vụ vệ sinh tới đây, như vậy nhà cửa sẽ nhanh chóng được lau dọn và sạch sẽ hơn."

Đều do lỗi của nó hết, lần trước, do nó dùng đôi mắt long lanh nước năn nỉ cô, nói gì mà muốn cảm nhận được tình mẹ con ấm áp, muốn cô tự tay nấu nướng cho nó ăn, tự quét dọn nhà cửa... Mà ngay lúc đó tâm trạng Trầm Phi Yên cực kỳ tồi tệ, nghe con trai nói như vậy liền ngây ngốc gật đầu đồng ý. Bây giờ cô mới biết được chăm sóc con cái cực khổ như vậy.

Quả nhiên, vừa nghe xong, nét mặt Trầm Phi Dạ toát lên vẻ bi thương, hốc mắt nhanh chóng đỏ ửng "Mẹ, có phải mẹ cảm thấy con rất phiền, đúng không? Cho nên mới gọi công ty dịch vụ vệ sinh tới dọn dẹp và nấu cơm cho con. Các bạn của con ai cũng đều được mẹ chăm sóc, mẹ các bạn ấy nấu cơm, giặt giũ, trải ga giường cho các bạn ấy. Con cũng muốn được như vậy. Mẹ có thể đừng gọi họ được không? Mỗi lần họ đến là dùng chất khử trùng, con không chịu được, hu hu..." Vừa dứt lời, Trầm Phi Dạ lập tức òa khóc, nhìn con trai tìm Trầm Phi Yên chợt thất lại.

Nó nói rất đúng, hai mẹ con cô ít khi có cuộc sống như vậy. Ngày trước cô lao đầu vào công việc, nhà cửa đều do thuê dịch vụ bên ngoài về làm, giờ nghe con trai nhắc lại, cô thật cảm thấy mình không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

"Là mẹ không đúng. Mẹ không bao giờ... không bao giờ kêu người ngoài tới nữa. Quần áo của con mẹ sẽ giặt, cơm con ăn mẹ sẽ làm, giường con ngủ mẹ sẽ thay sạch sẽ, buổi tối hai mẹ con mình có thể ngủ chung với nhau..." Trầm Phi Yên nghẹn ngào, nước mắt tí tách rơi.

Nước mắt của cô khiến Trầm Phi Dạ nhất thời cứng đờ, nó thật xấu, giả vờ diễn trò thái quá làm chi để mẹ khóc rồi. Nó thì không bao làm mẹ khóc nữa, kể cả tên đàn ông thô thiển đó cũng không được phép. Nó quyết định sau này trong lòng mẹ chỉ có một mình nó mà thôi, không cần đến người cha chết tiệt đó nữa.

"Mẹ, con đói bụng."

"Được, mẹ nấu cơm cho con ăn." Trầm Phi Yên lau vội nước mắt, lập tức đứng dậy. Cô có phần áy náy khi nhớ đến mấy món ăn lúc sáng, mấy món khó nuốt như vậy, cô sẽ không để con trai ăn nữa.

"Haiz..." Trầm Phi Dạ thờ dãi không biết nói sao, mẹ nó đúng là người quá dễ bị lừa gạt. Khó trách cha nó hết lần này đến lần khác làm ẹ khóc, thật là khiến người ta lo lắng.

Chậm rãi đi vào phòng ngủ, Trầm Phi Dạ cầm nhanh laptop rồi đi ra ngoài. Hôm nay phải mau chóng xử lý công việc. Những hạng mục do phòng thư ký ban bố, nó hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

Cha nuôi Lưu Lam rất tin tưởng nhờ nó xử lý. Nhưng thật lòng nó không thích chút nào, chỉ muốn sở hữu một công ty riêng của nó mà thôi.

Trong phòng bếp vang lên tiếng hét thất thanh, Trầm Phi Dạ không để ý mấy tiếp tục vui đầu vào công việc. Nó không lạ gì với tiếng la thảm thiết đó, không biết lần này mấy món ăn mẹ nấu có hình dáng ra sao đây!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Đám Cưới Người Quen

Editor: Lôi

Sở Minh Linh đến nhà Trầm Phi Yên, vừa bước vào cổng cô ta sợ ngây người, là bởi vì trên mặt đất có một đứa bé đang lăn lộn điên cuồng.

Vẫn đang cật lực thực hiện những hành động khó hiểu, Trầm Phi Dạ đột nhiên bật dậy như lò xo khi phát hiện có người lạ mặt tới.

"Chị là ai?" Nó gằn giọng

Sở Minh Linh sợ hết hồn, rùng mình khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của đứa bé. Trẻ con bây giờ đứa nào cũng khủng bố vậy sao?

"Chị là Sở Minh Linh, Trầm tiểu thư kêu chị tới." Vừa nghe cái tên này, Trầm Phi Dạ lập tức hiểu ra. Thì ra thư ký của công ty, nó vẫn thường xuyên liên lạc với chị ấy, có điều không ngờ rằng hôm nay chị ấy tới đây.

Vài giây sau, nó nhàn nhã đứng dậy, lấy tay phui phui bùn đất trên người xuống.

"Em đang lúng túng cái gì mà, chị, mời chị vào!" Nó lại bày ra gương mặt ngây thơ hồn nhiên, làm như đứa trẻ hung dữ vừa rồi không phải là mình. Sở Minh Linh mờ mịt chôn chân tại chỗ, vừa rồi chẳng phải đáng vẻ cậu nhóc này rất khủng bố hay sao. Mắt cô rất tốt, không có khả năng nhìn nhầm được. Đứa bé này đúng là kỳ dị!

Chẳng đợi cô ta đồng ý, Trầm Phi Dạ cứ thế lôi tuốt cô ta đi vào. Dọc đường đi, Sở Minh Linh âm thầm quan sát cậu nhóc phía trước. Cũng là trẻ con, mà con trai của chị gái cô cũng đâu có nghịch ngợm đến vậy.

"Mẹ, có người tìm."

"À, mẹ ra ngay!" Một cái đầu thò ra giữa khe cửa phòng tắm, tóc tai rối bù, trên tay và mặt còn dính một ít bột giặt. Sở Minh Linh hơi kinh ngạc.

Trầm Phi Yên trước giờ nổi tiếng là cô gái giỏi giang và sạch sẽ, lúc nào trở nên lộn xộn như vậy, hình ảnh cô bây giờ chẳng khác người phụ nữ của gia đình.

"Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?" Cô ta lúng túng thốt ra câu này khi nhìn thấy khung cảnh bừa bộn trong phòng khách, thậm chí có một khoảnh khắc Sở Minh Linh tưởng rằng mình đã tới nhầm địa chỉ, chỗ này chắc chắn không phải là nhà của Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên khom người từ trong đi ra trông có vẻ rất mệt mỏi, thấy tình trạng dơ dáy của phòng khách thì không nhịn được mà hét lên "Trầm Phi Dạ, mẹ đã nói với con rồi, tại sao cứ làm phòng khách bẩn như vậy hả?"

Mặt mũi bẩn thỉu như một chú cún con, Trầm Phi Dạ mở to đôi mắt long lanh, vô tội nhìn mẹ "Mẹ, người ta quên mà! Con đi thay đồ đây, lúc nãy bắt sâu nên bị bẩn mất rồi."

Nói xong, tên tiểu quỷ lập tức chạy vào trong phòng thay quần áo, lúc đi ngang qua Sở Minh Linh, nó còn đưa ánh mắt đầy thâm thúy nhìn cô ta. Cô ta bị dọa cho sợ đến nỗi muốn chạy ra khỏi cửa lập tức.

Bất sâu gì chứ. Rõ ràng cô ta thấy nó cật lực lăn vòng vòng trên mặt đất, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì, nhưng cô ta cảm giác đứa bé này mang đến cho người ta nỗi sợ không tên!

"Ngồi đi, để chị đi lấy nước uống. Đứa bé này bữa giờ hành hạ chị mệt muốn chết, nhiều lúc chị cũng hoài nghi nó có phải là tiểu ác ma biến hình hay không. Ngày nào cũng khiến chị thờ không ra hơi với nó." Mặc dù lời nói có chút oán trách, nhưng trên miệng Trầm Phi Yên luôn luôn nở nụ cười dịu dàng.

Sở Minh Linh ngồi trên ghế Sofa quan sát người phụ nữ trước mặt, mặc dù hình ảnh cô bây giờ lờ mờ và có phần cầu thả, nhưng lại rất phù hợp với cô. Cuộc sống ở nhà làm cô thêm ngọt ngào, ít đi vẻ trầm mặc và lạnh lùng trên chôn thương trường.

"Như vậy cũng tốt, chị của em cũng thường cảm râm con của chị ấy, nhưng đi đâu cũng vui vẻ dẫn nó theo. Thấy chị ấy lao lực, em thử đề nghị gửi nó đi nhà trẻ thì chị ấy lại xót. Gửi hai lần rồi, nhưng lần nào cũng mang về, vì nó lúc nào cũng đổ bệnh khi đi học." Sở Minh Linh cũng có phần không hiểu khi nghĩ đến bảo bối của chị mình.

Đặt ly nước mát lạnh xuống cho Sở Minh Linh, Trầm Phi Yên phá lên cười khi nhớ đến mấy trò nghịch ngợm của con trai. Đại khái khi chưa làm mẹ thì không thể cảm nhận được niềm hạnh phúc lớn lao đó, mặc dù bị đứa nhóc này quậy cực khổ muốn chết, nhưng nhờ vậy cô không rảnh rỗi để buồn khổ, điều này cũng tốt thôi.

"Gần đây công việc của công ty thế nào? Chị vẫn chưa tới văn phòng làm được, hỏi Luru Lam, thì anh ấy luôn nói có người quản lý rồi cứ yên tâm. Nhưng thật tình chị có chút lo lắng." Cô cũng từng suy nghĩ và cảm thấy kỳ quặc, nhưng chính xác kỳ chỗ nào thì chưa phát hiện ra được.

Nghe đến việc này, Sở Minh Linh cũng có chút sùng bái.

"Mặc dù không biết anh ta là ai, nhưng mọi công việc trong công ty đều hoạt động trôi chảy. Ngay cả việc điều động nhân sự cũng làm cực tốt. Khác xa so với người quản lý cũ, hẳn chị biết ngồi không hưởng lợi mà chẳng động đến một móng tay. Có điều, anh ta làm em hơi sợ, người quản lý đó vô cùng bí ẩn, mình không nhìn thấy anh ta nhưng anh ta lại biết rõ mọi hành động của mọi người. Quả là đáng sợ! Tuy vậy, những tổn thất của công ty gần đây đã xử lý tốt hết rồi."

Nghe Sở Minh Linh nói vậy, Trầm Phi Yên có chút cảm thán, lẽ ra những việc này là do cô phụ trách, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn không làm gì cả. Mấy ngày qua cô muốn lên công ty, nhưng có nói gì thì Luru Lam vẫn muốn cho cô nghỉ ngơi thêm ba tháng nữa.

"Không có chuyện gì là tốt rồi. Từ trước đến giờ chị cũng chưa từng nghỉ lâu như vậy, hơi chán, nhưng lại thấy thoải mái, dễ chịu." Nằm dài trên ghế Sofa, nét Trầm Phi Yên vừa có chút mất mát, vừa có chút thỏa mãn.

"Chị Phi Yên, hay là ngày mai chị đi chơi với em nhe. Bạn em làm đám cưới, nghe nói bữa tiệc có ca nhạc, có ảo thuật nữa, không phải chị rất thích xem ảo thuật sao? Dẫn con trai chị đi theo luôn nhe!" Đám cưới này làm Sở Minh Linh hơi kinh ngạc, cho tới bây giờ cô ta cũng chưa nghe nói bạn mình có bạn trai, đột nhiên gấp gáp kết hôn, cô ta cảm thấy không thể tiếp nhận ngay được.

Trầm Phi Yên cúi đầu suy nghĩ, từ hôm đó đến giờ cô chưa đi ra ngoài. Cô cảm thấy Hồng Kông không lớn, dân số cũng có vài triệu người, vô tình gặp nhau trong hàng triệu người đó là chuyện không dễ dàng. Chuyện cô và hân đã là quá khứ rồi, có lẽ, cô không nên thu mình trong ngôi nhà nhỏ bé này, đã đến lúc hòa nhập lại với cuộc sống sôi động ngoài kia.

"Nếu vậy, chị cũng muốn tham gia, ảo thuật biểu diễn buổi tối hẳn là rất đẹp!" Trầm Phi Yên có chút hứng thú, đã lâu cô chưa được vui vẻ đi ra ngoài nghe ca nhạc với xem show diễn.

"Cứ quyết định như vậy đi, hôm đó chị không cần lái xe, em sẽ tới đón chị." Sở Minh Linh nhanh nhạy nhìn ra vẻ mệt mỏi của cô, nên cô ta chủ động đưa ra đề nghị.

"Ừm, đến hôm đó chị đi dạo quanh. Em cứ thoải mái tham gia bữa tiệc, chị với con trai xem ảo thuật một chút là được rồi."

"Hai mẹ con chị cứ đi chung với em, em đâu thể bám lấy cô đâu đến nửa đêm, người ta còn có chú rể mà." Nhìn cô giá nhỏ nháy mắt tình nghịch, Trầm Phi Yên nhất thời bật cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Chị Xinh Gái, Em Đẹp Trai

Editor: Lôi

Trầm Phi Dạ chán ghét nghĩ đến việc một lát nữa phải ngồi xem màn ảo thuật, nó còn là trẻ con hay sao mà bắt coi mấy trò nhảm nhí này? Tại mẹ lờ kéo quá nên nó mới miễn cưỡng đồng ý, lại phải giờ vào là một cậu nhóc ngây thơ thánh thiện, haiz, mệt chết đi! Nếu lúc đó chán quá, nó sẽ lên đi chơi một mình, chơi đến khi nào chán thì thôi.

Ngồi trong chiếc xe con bộ của Sở Minh Linh, Trầm Phi Dạ bắt đầu cảm thấy hối hận. Chị ta có phải là người của thời đại này không, sao lại sở hữu chiếc xe cũ kỹ có từ thập niên bảy mươi này chứ! Tốc độ chậm như rùa.

"Đây từng là xe hoa của ba mẹ em, nghe nói có thể mang đến may mắn nên em muốn chạy nó. Thật ra thì đã mười mấy năm không sử dụng rồi." Vừa nói Sở Minh Linh vừa vỗ vỗ lên chiếc xe, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc.

Bên trong xe rất sạch, thậm chí chẳng tìm ra được hạt bụi nào, nhìn là biết con xe này được bảo dưỡng thường xuyên "Ba mẹ em hạnh phúc thật! Xe mấy chục năm rồi còn duy trì kiểu dáng tốt thế này, chắc chắn hai bác rất yêu nhau."

"Đúng vậy! Hai người họ rất tình cảm, mấy ngày trước vừa đi Hawaii hưởng tuần trăng mật. Thật không chịu được, già lắm rồi còn trăng mật nổi gì nữa."

"Ha ha... Hạnh phúc quá, chị thật hâm mộ họ."

"Hâm mộ gì, tại chị chưa thấy thôi, hai vị bô lão đó tối ngày dính với nhau như đường với mật ấy, nhìn thôi đã muốn phát rồ rồi." Nghĩ đến lại thấy đau đầu, ba mẹ cô ta lúc ở nhà thường âu yếm hôn hít nhau, mà lại thích thể hiện mãnh liệt trước mặt con cái, có khi nhiệt tình quá mức thiếu chút nữa "sát thương cướp cò".

Hôm nay Trầm Phi Yên mặc chiếc váy dạ hội màu trắng, tóc được búi lên gọn gàng trang nhã nhưng không kém phần sang trọng. Trông cô xinh đẹp đến mê người! Từ trang phục cho đến lối trang điểm đều do con trai chọn cho cô. Bất giác Trầm Phi Yên nghĩ đến Hiên Viên Hoàng, trong mắt cô lan ra một chút bi thương, cô và hắn nếu có thể quần quít như vậy thật tốt.

Không thể lấy hắn, cũng không thể công khai sống chung với hắn, cô có cảm giác mình thật giống một ả tình nhân bí mật ẩn mình trong bóng tối. Cho đến giờ hắn vẫn chưa biết đến sự tồn tại của con trai, nhưng cô thấy không sao cả. Nếu được, cô hi vọng có thể yêu thêm lần nữa, tìm một người đàn ông thật lòng yêu thương mình, cho con trai mình một mái ấm đúng nghĩa.

"Nghe nói tiệc cưới rất long trọng, hôm nay chúng ta nhất quyết phải tóm được vài anh chàng đẹp trai. Chị Phi Yên, hôm nay chị xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ hấp dẫn rất nhiều đàn ông, đến lúc đó nếu gặp được người tốt thì chị phải nắm chặt vào, bằng không sau này không còn cơ hội nào tốt hơn được đâu." Sở Minh Linh đang tập trung lái xe nhưng về mặt lại lộ ra vẻ thèm muốn lộ liễu. Đám cưới của Hiên Viên gia chắc chắn rất lớn, khách dự tiệc cũng rất nhiều, nhưng điều làm cô hứng thú nhất chính là việc Tiểu Linh hiền lành nhút nhát lại có thể nắm được người đàn ông độc thân hoàn hảo như Mục Diệu Tư.

"Tất nhiên rồi, đáng đáp mẹ bây giờ nhất định sẽ khiến ột đám đàn ông điên đảo." Trầm Phi Dạ nhàm chán chơi game, lúc này lười biếng buông ra một câu, nó cố tình chọn trang phục đẹp như vậy ẹ, chính là muốn mẹ phải nổi bật để thu hút sự chú ý của cánh đàn ông trong tiệc cưới này.

Trầm Phi Yên có chút ngượng ngùng, nếu thật sự có thể tìm được người đàn ông tốt cũng không tồi.

"Gặp được hay không là do duyên số, chẳng thể nói trước được. Chị vẫn thích nhất màn biểu diễn ảo thuật thôi, không biết có tiết mục đặc sắc không nữa." Sở dĩ Trầm Phi Yên yêu thích ảo thuật là vì nhớ đến những ngày tháng sống trên nước Mỹ. Vào một ngày nào đó trong quá khứ, đến giờ cô vẫn còn nhớ mãi, lúc ấy trên đường phố có biểu diễn ảo thuật. Nhà ảo thuật là một người đàn ông, đột nhiên anh ta bước về phía cô và đưa cho cô một bó hoa tươi, khẽ thì thầm bên tai một câu, em nhất định sẽ hạnh phúc. Đó là khoảnh khắc cô hạnh phúc nhất. Cũng chính vì một câu nói đơn giản như vậy, mà cô mới có thể lạc quan tiếp tục sống, cô tin rằng cuộc sống giống như ma thuật, trong nỗi buồn luôn chứa đựng một khía cạnh khác, khía cạnh của hạnh phúc.

Xe vừa đến nơi, Trầm Phi Yên liền dẫn Trầm Phi Dạ đến trung tâm vui chơi trước, chẳng qua cô không muốn làm người "ăn chực", gây phiền đến Sở Minh Linh, thế nên ngay từ đầu hai mẹ con ý định sẽ đi ăn hamburger.

"Chị này, nhớ đừng đi đâu xa nhe, em tới liền đó."

"Ừm, em đi đi, mẹ con chị có đi đâu xa, chẳng qua đi ăn Hamburger thôi mà." Trầm Phi Yên cười cười, kéo tay con trai, hai người xoay lưng ra khỏi bãi đậu xe.

Nhìn bóng dáng hai mẹ con rời đi, Sở Minh Linh thật cũng có chút rung động với tên nhóc đó, mặc dù khí chất lạnh lẽo giống như ma quỷ, nhưng thật sự thật rất đẹp trai. Có điều hình như cô đã gặp qua nó ở đâu rồi thì phải, trông rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra được. Trầm Phi Yên chưa bao giờ nhắc đến cha đứa bé, cô lại càng không tiện hỏi.

Sở Minh Linh theo hướng dẫn của Tiểu Linh, chẳng mấy chốc đã tìm đến phòng trang điểm cô dâu. Cô giờ tay gõ cửa, liền nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tiểu Linh, lập tức vui vẻ đẩy cửa vào.

Nhất thời, Sở Minh Linh sửng sốt nhìn người con gái trước mặt, quên cả cử động. Cô ấy mặc một chiếc váy cưới màu hồng nhạt, những lớp voan mỏng bồng bềnh vây quanh thân hình mảnh mai của người con gái, trông cô ấy giống như một nàng tiên giáng trần, vô cùng xinh đẹp! Khiến cho người khác không thể dời mắt được.

"Đẹp quá đi mất!" Sở Minh Linh không nhịn được thốt lên một câu, hại cô cũng muốn mặc áo cưới rồi.

Hiên Viên Linh ngẩng đầu nhìn thấy cô bạn, vui vẻ đứng lên.

"Minh Minh, cuối cùng cậu cũng tới, lâu không gặp mình rất nhớ cậu!" Hiên Viên Linh ôm lấy Sở Minh Linh, cơ thể vốn cứng nhắc giờ được thả lỏng rất

hiều. Trong nhà chỉ có hai người anh trai, nên cô không thể tâm sự gì nhiều. Vì thế khi gặp được cô bạn thân, tâm trạng tự nhiên vui vẻ lên không ít.

Sở Minh Linh cũng ôm chặt Hiền Viên Linh, trong lòng dâng lên sự kích động vô cớ. Hai người là bạn học từ thời phổ thông, tình cảm rất tốt. Nhưng về sau, cả hai đều vì chuyện gia đình nên không thường xuyên liên lạc, lần liên lạc vừa rồi khiến cả hai đều rất vui mừng.

"Kết hôn rồi tốt thật, mình nghe nói chú rể là một đại soái ca, vô cùng ưu tú phải không?" Sở Minh Linh phấn khích vỗ lên vai của cô bạn gái, miệng riu rít hỏi.

Đột nhiên, nụ cười trên mặt Hiền Viên Linh tắt ngấm, cơ thể phút chốc cứng đờ. Cô nhạy cảm phát hiện ra gương mặt bạn mình phảng phất nét ưu tư, chẳng lẽ mình nói sai cái gì sao?

"Sắp làm đám cưới sao lại buồn?"

"Không phải, đám cưới này là do người trong nhà ép buộc, nếu không có các anh mình tạo áp lực, mình nghĩ anh ấy sẽ không chịu cưới người như mình đâu. Mình là người yếu đuối, lại chẳng giỏi giang, anh ấy sao có thể thích mình được."

Sở Minh Linh dùng sức siết chặt bàn tay nhỏ bé của Hiền Viên Linh, khó chịu lên giọng "Cậu đang nói chuyện vô lý gì vậy, cậu có điểm nào không tốt? Cưới được người con gái thủy mì, đoan trang lại hiền lành như cậu là phúc ba đời nhà hần. Hừ, đúng là tên đàn ông vô ơn mà."

Nghe mấy lời Sở Minh Linh vừa nói, Hiền Viên Linh không nhịn được bật cười. Cô tốt như vậy sao? Nếu không phải các anh cô biết được chuyện xảy ra hôm đó, cũng sẽ không ép hần cưới cô. Mặc dù thật lòng rất đổi vui mừng, nhưng cô vẫn cảm nhận được vẻ bất mãn trên mặt Mục Diệu Tư.

"Mình thật có thể làm anh ấy hạnh phúc sao?"

"Hãy tin tưởng vào bản thân, cậu chắc chắn sẽ mang lại hạnh phúc cho người khác, chỉ cần anh ấy không phải là người nào ngăn là được." Sở Minh Linh nắm tay Hiền Viên Linh, giờ phút này cô mới phát hiện thì ra cô bạn mình lại bất an đến thế.

Hai cô gái trò chuyện thật lâu..., dần dần những khúc mắc đều được giải quyết.

Ở một địa điểm khác, Trầm Phi Yên dắt con trai đi ăn Hamburger, dọc đường đi thu hút sự chú ý của không ít người. Cậu em đẹp trai cộng thêm chị gái xinh đẹp, đúng là không có gì hoàn hảo hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Đám Cưới Của Ai?

"Trên người mẹ có điểm nào không ổn?" Dọc đường đi luôn có những ánh mắt dõi theo, Trầm Phi Yên có chút ngượng ngùng không quen. Bộ váy dạ hội hôm nay quả thật hơi táo bạo, nhất là phần xẻ ở cổ áo, sâu vừa đủ để thiêu đốt mọi ánh nhìn của người khác. Hại cô cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Trầm Phi Dạ hung hăng quắc mắt nhìn người đàn ông phía sau, quá đáng, chưa gì đã giờ thói háo sắc. Nó quả thật hối hận khi thấy dáng vẻ lang sói của đám đàn ông nơi đây, biết thế nó không để mẹ ăn mặc thời trang như vậy.

"Làm gì có, tại mẹ của con quá đẹp, cho nên mọi người mới nhìn đó!" Ngoài miệng khen thế thôi chứ thật ra nó đang kiềm chế ý muốn bám vằm mấy gã chết tiệt này thành trăm mảnh.

Trầm Phi Yên là người phụ nữ cứng rắn cỡ nào thì vẫn thích được khen, cô chợt nhận ra bản thân vẫn còn sức hấp dẫn. Bữa giờ cô cứ tưởng mình đã hơn ba mươi, giờ ngắm nghĩ lại thì ra mình mới có hai mươi sáu tuổi.

Một chiếc Cadillac màu đen phóng nhanh trên đường phố, bên trong Hiền Viên Hoàng chăm chú đọc tập văn kiện trong tay. Gia tộc Bonapart (Ba Nã Mã) chính thức thâm nhập thị trường Hồng Kông để mở rộng đầu tư, các doanh nghiệp nội địa đương nhiên nhìn thấy được món mồi béo bở nên ra sức giành lấy cơ hội hợp tác với tập đoàn lớn toàn Châu Á này. Hiền Viên thị tất nhiên cũng nằm trong số đó, mặc dù lợi ích bày rõ ràng trước mắt, nhưng Hiền Viên Hoàng lại không nghĩ như vậy.

Những vấn đề phát sinh gần đây khiến giá cổ phiếu Hiền Viên thị vẫn chưa ổn định, các công ty con khác thuộc Hiền Viên thị cũng không tránh khỏi tình trạng trên.

"Kết!!!" Chiếc xe đang lao nhanh đột ngột phanh gấp lại, cơ thể Hiền Viên Hoàng loạn choạng một vài giây rồi nhanh chóng ổn định. Đang suy nghĩ vấn đề quan trọng lại bị gián đoạn, do đó hần cảm thấy rất khó chịu. Tài xế lạnh run thông qua điện đàm báo cáo "Phía trước đột nhiên có một đứa bé lao ra, cho nên..."

"Biết rồi, anh xuống xe xem đứa bé đó có bị thương không."

"Dạ?" Tài xế ngây ngẩn cả người, Hoàng đế của họ trở thành người lương thiện từ lúc nào vậy.

"Đợi chút..." Hiền Viên Hoàng nghĩ ngợi một chút rồi lên tiếng "Mua cho đứa bé một cái bánh ngọt, nhớ an ủi nó."

"A... Vâng..." Tài xế thiếu chút nữa là gào thét, mua bánh rồi lại còn an ủi, gã nhìn lầm người rồi à?

Trầm Phi Yên nắm tay con trai đang định bước vào cửa hàng thức ăn nhanh, bỗng nhiên bị tiếng kèn chói tai của chiếc xe Cadillac xa hoa trước mặt làm cho giật mình.

Đứa bé hoảng sợ khóc ré lên, Trầm Phi Yên và Trầm Phi Dạ liền dừng bước. Nó liếc cái nhìn khinh bỉ đến chiếc xe đắt tiền gần đó "Có tiền thì gọi rồi, có thể ở trên đường khoe mẽ, hừ!"

"Chẳng liên quan gì tới người trong xe, mẹ thấy đứa bé kia cũng không sao." Sau khi nhìn thoáng qua, Trầm Phi Yên định bước vào trong cửa hàng Hamburger.

Nhưng nét mặt Trầm Phi Dạ vẫn còn cau có, miệng nở nụ cười gian manh, mắt nhìn chằm chằm chiếc xe. Có bản lĩnh phô bày giàu sang, thì ông đây cho người nếm thử thế nào là hương vị của người bình thường.

"Mẹ, chờ con với, con đến đó đòi lại công bằng cho em ấy." Không đợi Trầm Phi Yên trả lời, Trầm Phi Dạ chạy một mạch đến chỗ của đứa bé. Vừa áp sát chiếc xe, bàn tay nó đưa ra làm một động tác nhỏ, kín đáo đến mức khó ai có thể phát hiện ra, rồi lập tức nhào đến ôm ấp, dỗ dành cậu bé nọ.

Tài xế luôn miệng nói cảm ơn, gã không nghĩ tới thằng bé này lại đi chung với anh trai. Không những vậy hai anh em có vẻ là người tốt, chẳng giống với loại người gian manh chỉ biết ăn vạ khi gặp người giàu. Mặc dù gã cho tiền để mua bánh ngọt, nhưng dường thằng anh không thích thì phải, thậm chí còn ác ý trừng mắt liếc gã một cái, hại gã sợ đến mức thiếu chút nữa chân mềm nhũn. Kẻ lẩn lộn giới hắc đạo nhiều năm như gã, nhưng vẫn khiếp sợ sát khí tỏa ra trên người thằng bé ấy, mà thân thái này gã thấy rất quen thuộc.

Nó ôm cậu nhóc nọ đến chỗ mẹ đứng rồi đưa đứa bé ấy cho cô, Trầm Phi Dạ nhanh chóng khôi phục dáng vẻ của một đứa bé ngoan ngoãn dễ thương khi đứng cạnh mẹ mình. Nhìn thấy con mình có lòng thương người như vậy, Trầm Phi Yên vô cùng xúc động, giờ tay ôm chặt con trai vào lòng "Con trai mẹ thật tốt, mẹ yêu con vô cùng!"

Khỏe môi Trầm Phi Dạ cong lên, nó chẳng phải là người tốt, cũng chẳng thêm giúp đỡ ai cả. Muốn trách, thì trách tại chiếc xe ấy khiến nó chướng mắt quá.

Hiền Viên Hoàng ngồi đợi lâu trong xe, cũng thấy sốt ruột, mặc dù để Hiền Viên Phong tự chuẩn bị hôn lễ cho em gái nhưng hắn cũng nên đến sớm một chút thì tốt hơn. Đây cửa bước xuống, đảo mắt bốn phía nhìn một lượt, đột nhiên đập vào mắt hắn là thân hình của người con gái mặc lễ phục trắng, bóng lưng ấy làm hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

"Cậu chủ, hình như xe gặp vấn đề rồi." Tài xế mặt mày mướt mồ hôi, mới vừa rời khỏi động xe, đột nhiên phát hiện xe không đề máy được, gã bước xuống kiểm tra xung quanh cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Phi Yên? Hiền Viên Hoàng vừa định bước lên trước tìm người, lại bị tài xế ngăn cản tầm mắt. Hắn liền bước vòng qua tài xế, tiếp tục đưa mắt lên tìm kiếm, tuy nhiên bóng dáng ấy lặng lẽ mất hút như một ảo ảnh. Chẳng lẽ thật sự do hắn nhìn lầm, vừa rồi không phải là cô ấy? Trong lòng dấy lên cảm giác mất mát, không những thế giây phút này hắn còn thấy lòng âm ỉ đau.

Đối với các loại xe, Hiền Viên Hoàng chính là một chuyên gia. Chỉ vừa khảo sát một vòng, đôi mắt hắn lập tức lóe lên.

"Người nào xuất hiện đột ngột và đến gần xe, có hành động hoặc lời nói kỳ lạ thì chính do kẻ đó gây ra."

Tài xế suy nghĩ một chút, bất giác nghĩ đến ngay tên tiểu quý kia "Có một cậu thiếu niên tầm mười mấy tuổi tới gần xe, nó là anh trai của thằng bé chúng ta quẹt phải, mà hình như có chút, có chút..."

"Có chút gì?" Trực giác mách bảo Hiền Viên Hoàng, tên nhóc đó chính là tiểu quý thời Trầm Phi Dạ.

Người tài xế nhìn thoáng qua Hiền Viên Hoàng, run rẩy nói "Hình như nó có gì đó rất giống cậu chủ..."

"Thấy họ đi hướng nào không?" Nghe được tin này, Hiền Viên Hoàng xác định vừa rồi cảm giác của mình chắc chắn không sai. Có lẽ họ đang ở rất gần hắn, trong lòng hắn đột nhiên kích động, muốn đi tìm mẹ con cô ngay tức khắc.

Tài xế nhìn vào đám đông, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng "Cái này tôi cũng không rõ, bởi vì lúc này gấp gáp muốn đến hội trường tiệc cưới, nên tôi không để ý."

Hiền Viên Hoàng vội vã phóng nhanh ra ngoài đường lớn, dọc đường đi không ngừng tìm kiếm bóng dáng Trầm Phi Yên. Trong dòng người tấp nập tới lui, mỗi một bóng dáng người phụ nữ hắn đều như thấy cô, tuy rằng chẳng phải là cô. Bản thân hắn tìm người con gái ấy muốn phát điên, từ này đến giờ hắn từng cộng đã kéo tay ba cô gái mặc váy trắng mà hắn cho là cô. Càng vội vàng, thì càng không thể tìm được, đứng giữa biển người mênh mông, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, cô đơn và quạnh quẽ.

Tại cửa hàng Gà Rán KFC, Trầm Phi Yên toàn thân váy trắng thướt tha khiến ọi khách hàng trong này hâm mộ lẫn ghen tỵ với vẻ ngoài xinh đẹp của cô. Một tay bụng nậm thức ăn, Trầm Phi Yên không hề nhìn thấy bên ngoài lớp kính thủy tinh, một người đàn ông cao lớn điển trai mướt mải mồ hôi, vẻ mặt

lo lắng đi tìm người trong đám đông tấp nập.

"Mẹ, ở đây, ở đây..." Trầm Phi Dạ lớn tiếng ra hiệu, nó vất vả lắm mới giành được một chỗ ngồi ngay góc khuất này, mặc dù vị trí không tốt, nhưng có còn hơn không.

Hai con người lướt qua nhau trong biển người mênh mông, một người không hề hay biết, còn một người lo lắng kiếm tìm, kiếm tìm tình yêu đích thực của đời mình.

Nếu bỏ lỡ, đến khi nào mới có thể gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Tóe Lửa.

Đi một mớ trong biển người, Hiên Viên Hoàng không ngừng cố gắng tìm kiếm bóng lưng mảnh mai quen thuộc, mỗi lần nhìn thấy hình bóng phụ nữ quen thuộc, hần vô cùng hi vọng, cho tới khi đứng trước mặt mới phát hiện thì ra chỉ là ảo ảnh hư vô.

"Chuyện gì, anh thần kinh à..." Một cô gái bị Hiên Viên Hoàng giữ lại, cô ta quay đầu đối diện với người đàn ông thì lập tức im bật, những lời bực bội vừa định bật ra liền nuốt ngược vào trong. Con người lơ lửng như cặp mắt ếch lia về phía Hiên Viên Hoàng giật giật liên hồi.

Tay lập tức thả lỏng, Hiên Viên Hoàng bắt lực nhìn cô gái trước mặt, hần lại một lần nữa thất vọng. Tại sao vẫn không phải là cô, hần cảm giác cô đang rất gần, nhưng vô luận thế nào cũng không tìm được.

Cảm giác mất mát xộc thẳng lên đại não, mồ hôi túa đầy trên trán chảy thành từng vệt dài xuống cổ, Hiên Viên Hoàng tiếp tục nhìn quanh quất, không lãng phí một giây phút tìm người con gái ấy.

"Ồ, anh đẹp trai, nếu muốn tiếp cận người khác thì không nên dùng cách xưa lắc này, nhìn thôi cũng biết anh giả vờ rồi. Muốn mời em ăn cơm có thể nói thẳng, em cũng không ngại đâu!" Cô ta không biết điều giờ giọng lời kéo, gương mặt cùng cử chỉ vô cùng lăng lợ, ra sức đưa bộ ngực ngoại cỡ của mình, như muốn dán chặt nó vào người Hiên Viên Hoàng. Rốt cục có người nhin hết nổi, tiến lên đụng mạnh vào cô ta, kéo Hiên Viên Hoàng bước đi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên bản thân bị người khác lời kéo, Hiên Viên Hoàng có chút bất mãn nhìn người trước mắt, rồi gầm lên "Buông tay!"

Người đó vẫn tiếp tục bước, không có ý định buông tay. Dù gì đi nữa, Hiên Viên Phong không ngờ anh Hai lại là một kẻ si tình đến thế. Cậu cảm thấy rất khó chịu, chỉ vì một cô gái mà trở thành người vô hồn như vậy sao? Anh ấy muốn loại phụ nữ nào mà chẳng được, cần gì vì cô ta mà hao tổn tinh thần không dứt.

"Tôi kêu cậu buông ra!" Dứt khoát đứng lại, con người Hiên Viên Hoàng tựa hồ đông lạnh, phần nộ phóng ra từng mảnh băng sắc bén bắn về phía Hiên Viên Phong.

Cậu buông lỏng tay, quay đầu nhìn Hiên Viên Hoàng, lời nói đầy châm chọc "Anh Hai, đủ rồi! Vì một cô gái mà đã hại chết rất nhiều người rồi, tại sao anh còn muốn cố chấp tìm cô ta? Hôm nay là ngày kết hôn của Tiểu Linh, xin anh nghiêm túc dự tiệc. Bây giờ em ấy đang chờ anh tới, mong anh lấy lại một chút tôn nghiêm của một người anh đứng nghĩa."

Lời này làm ánh mắt Hiên Viên Hoàng thoáng sa sầm, hần vẫn im lặng không lên tiếng, sự trầm mặc trộn lẫn mất mát lan tỏa đến từng tế bào. Cả tháng nay hần đều có biểu cảm này, khiến người ta không biết làm sao, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy tức giận. Hôm nay là ngày trọng đại của Tiểu Linh, người làm anh như hần cũng mong mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Hần mấp máy đôi môi mỏng trắng bệch không chút huyết sắc "Anh biết, không cần cậu dạy!"

Hiên Viên Hoàng nói xong xoay người đi thẳng đến sảnh tiệc cưới, bỏ mặc Hiên Viên Phong bất đắc dĩ thờ dãi ở phía sau. Trong nhà liên tiếp phát sinh chuyện không may, cậu thật không muốn đưa em gái nhỏ này không hạnh phúc.

Hai bóng dáng đàn ông cao lớn, điển trai cùng bước đi trên đường gây nên hiệu ứng rất đặc biệt. Một người lạnh lùng, trầm mặc, khí thế áp bức khiến người khác không dám lại gần, một người lại có vẻ đẹp rạng rỡ như một đóa hoa, vô cùng chói mắt. Tất cả đều rời rít quay đầu nhìn ngắm, tuy rằng ai ai cũng vội vã việc của mình. Họ chắc chắn không ngờ rằng, hai người đàn ông xuất sắc này chính là huyền thoại thế giới nằm tại Hồng Kông.

Ngôn Tình là Thiên Đường

Sảnh tiệc cưới được trang trí lộng lẫy và xa hoa, cả sảnh ngập tràn sắc trắng thuần khiết của hoa bách hợp, càng tăng thêm vẻ tinh khôi của nữ chủ nhân bữa tiệc hôm nay. Giây phút này, Hiên Viên Linh giống như đóa hoa bách hợp tinh khiết đã được tưới rửa trong làn nước xanh trong, xinh đẹp động lòng người. Đặc biệt là đôi mắt như muốn nói lại lời của người con gái, luôn lóe lên ánh sáng mờ ảo của vàng trắng non trên bầu trời đêm thanh mát. Thật ra, không phải Hiên Viên Linh muốn biểu hiện gì, mà là trong lòng cô hiện giờ vẫn còn mờ mịt vô cùng. Cô và hần mặc dù nói kết hôn, nhưng hoàn toàn do

ép buộc, hẳn lấy cô không phải bởi vì cô, mà bởi vì hai anh của cô. Cũng không biết tại sao các anh cô lại biết được chuyện hôm đó, vì thế Mục Diệu Tư bắt đầu dĩ bị buộc làm đám cưới với cô. Điều này làm Hiên Viên Linh vừa mừng lại vừa lo, vừa cảm thấy mờ mịt bất lực, hẳn thật sự có yêu cô không?

Nắm tay cô dâu, Mục Diệu Tư cười vô cùng rạng rỡ, nhưng đôi mắt thì lạnh lẽo đến âm độ. Đương nhiên, Hiên Viên Linh nhạy cảm phát hiện ra, vì thế cô không dám đối diện với ánh mắt ấy. Vốn dĩ là đôi mắt xanh lam hết sức quyến rũ, thế nhưng giờ phút này, lại giống hệt biển sâu của vùng Cực Nam lạnh lẽo, khiến trái tim Hiên Viên Linh cơ hồ muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Sở Minh Linh mở to đôi mắt xinh đẹp, khẽ vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, như muốn truyền thêm sức mạnh cho Hiên Viên Linh. Tiểu Linh nói cô an tâm, nhưng cô cảm thấy bản thân lúc này không biết phải làm sao. Nhìn biểu tình trên gương mặt cô dâu chú rể trên kia, cô thừa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đám cưới này hoàn toàn gương ép!

Chú rể thật sự rất tuấn tú, đặc biệt dòng máu ngoại lai tạo cho hắn vẻ đẹp lai điển hình, nhưng quả thật cô không có thiện cảm với hắn. Tuy rằng đang cười, nhưng cặp mắt kia lại quá lạnh nhạt, thậm chí cô còn cảm thấy có chút hận thù lóe lên trong con ngươi xanh thẳm ấy. Ngược lại, dáng vẻ thẹn thùng cùng với gò má hơi ửng hồng của Tiểu Linh, khoảnh khắc này cô mới khẳng định được rằng Tiểu Linh thật sự rất thích Mục Diệu Tư. Có lẽ đúng là như vậy, vì thế cô không thể khuyên Tiểu Linh đừng kết hôn. Đôi khi một người phụ nữ nên biết nắm bắt cơ hội. Cứ nắm giữ người đàn ông trước đã, về sau, chỉ cần cố gắng có lẽ sẽ nhìn thấy được cầu vồng phía cuối chân trời.

Nghi lễ tiến hành vô cùng thuận lợi, Hiên Viên Linh khoác tay Hiên Viên Hoàng tiến về phía Cha sứ, người làm chứng trong buổi lễ hôm nay. Sau đó, Hiên Viên Linh bước lên cỗ xe gần đó, thay đổi trang phục tham gia tiệc chiêu đãi còn khách mời trực tiếp tiến vào sảnh đãi tiệc.

Chứng kiến mọi việc diễn ra thuận lợi, Sở Minh Linh cảm thấy trong lòng được thả lỏng, thoải mái lên rất nhiều. Cô ăn uống vội vã, gấp gáp muốn rời bàn đi gặp cô bạn thân. Đúng lúc này, Sở Minh Linh chẳng hiểu tại sao, một miếng thạch trái cây cô vừa gấp bay lên, vừa vụn đáp xuống mái tóc của một người đàn ông.

Sở Minh Linh sợ ngây người, cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Xin lỗi, xin lỗi ạ..." Sở Minh Linh cuống quýt gặp người chín mươi độ, miệng nói xin lỗi không ngừng.

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên thanh âm lạnh lùng của đàn ông "Không ngờ bữa tiệc này lại có hạng “tiểu thư” kém hiểu biết lễ nghi tham dự, xem ra cô thật sự nên đi về học lại cách ăn uống một chút rồi."

Lời nói hoàn toàn không có nửa chữ thô tục, nhưng lại có thể gây tức chết người ta mà.

"Cứ coi như tôi vô học, vậy anh có nhìn thấy một người đàn ông phong độ không, nếu tìm hiểu, tôi nghĩ anh có người bạn mới." Vốn dĩ cô không tức, nhưng cách nói chuyện của người đàn ông này thật làm người ta phát điên.

Hiên Viên Phong đàn mắt ra, bộ lễ phục này cậu đặc biệt đặt may tại Italy, vừa mới mặc được một chút đã bị người phụ nữ ăn uống lỗ mãng này làm hỏng, đầu cậu như muốn bốc hỏa.

Hai người chẳng có người nào vừa mắt đối phương, ánh mắt tóe lửa nhìn nhau trân trối.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Trầm Phi Dạ Bị Bắt

Editor: Lôi

Hiên Viên Phong tức điên, vô cùng khao khát được một tay túm lấy cô gái không biết sống chết trước mắt này ném bay ra ngoài. Nhưng tức giận cũng không giải quyết được gì, dù sao hôm nay là đám cưới của Hiên Viên Linh, bất kể trên phương diện nào thì cậu cũng là chủ nhân của bữa tiệc, nhất định phải duy trì dáng vẻ lịch thiệp của mình, càng không thể gây ra chuyện mất mặt.

Sở Minh Linh nhìn chằm chằm Hiên Viên Phong một cái, vẻ mặt vẫn chưa hết giận. Thành linh, điện thoại trong túi áo vang lên, cắt ngang thời điểm sắp nổ ra chiến tranh giữa hai người.

"Coi như xui xẻo bị chó cắn, hừ, chị đây đại nhân đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân, cũng không thèm so đo với một gã đàn ông chài chuối." Vừa cảm điện thoại lên, Sở Minh Linh tức giận xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng dáng người con gái rời đi, dáng vẻ giận dữ thật giống chim Phượng Hoàng lửa, Hiên Viên Phong hí mắt dõi theo, dốc sức ghi nhớ khuôn mặt của tiểu nha đầu thối này. Cậu là người thù rất dai, tốt nhất đừng để cậu gặp lại cô.

"Chị không biết em gặp phải loại đàn ông “xuất sắc” như thế nào đâu, tức muốn chết đây nè. Nghĩ đến là muốn nổi điên lên, chị chờ em với, em qua đó ngay." Nhấn mạnh gót giày, Sở Minh Linh vẫn đang nguyền nguyền lửa giận nên không để ý mình vừa va quệt vào một người, cô vội vã xin lỗi qua loa rồi

nhanh chóng biến mất.

Hiên Viên Hoàng lia đôi mắt sắc bén quan sát Sở Minh Linh, tim hắn chợt đau nhói, không biết tại sao khi nhìn cô gái này, tựa hồ bị cô ấy giày xéo trái tim khiến hắn vô cùng đau đớn. Hiên Viên Hoàng không do dự, trực tiếp đi theo, hắn dự cảm mình sẽ tìm thấy điều gì đó.

Ngôn Tinh là Thiên Đường

Lúc ăn xong ngoài trời vẫn còn sáng, Trầm Phi Yên nắm tay Trầm Phi Dạ đi tới quảng trường xem biểu diễn ảo thuật.

Đứng trên sân khấu ảo thuật là một người đàn ông với vóc dáng cực kỳ cao lớn, gương mặt che kín chỉ lộ ra phần xương hàm quyền rũ, tuy thế cũng đủ khiến các cô gái nơi đây điên đảo. Đầu đội chiếc mũ chóp cao lịch lãm, thân mặc áo khoác Măng-tô màu đen, cả người hắn toát ra khí chất của dòng dõi quý tộc Châu Âu.

Đôi môi mỏng quyền rũ nhếch lên cười đầy xấu xa, quỹ dị giữa ánh đèn chóp sáng huyền ảo. Tay hắn làm một động tác dứt khoát, lập tức xuất hiện vô số những bông hoa tươi rơi xuống dưới sân khấu. Cánh môi đẹp đẽ ấy lại giương lên một lần nữa, vẽ ra một nụ cười hoàn hảo, các cô gái muốn phun cả máu mũi khi chứng kiến cảnh tượng mê người ấy. Chỉ có đôi mắt xanh ẩn nấp trong bóng tối lộ ra tia rét buốt không thể phát hiện.

Trầm Phi Dạ cảm thấy nhàm chán, chẳng qua chỉ là một tên hề làm trò vui ọi người thôi mà, chi được cái khoe mẽ. Nó mất kiên nhẫn lắm rồi, nhưng vì tiết mục này có thể làm mẹ phấn chấn, nên nó nhịn.

Trầm Phi Yên vỗ tay, vui vẻ vô cùng, giờ đây người đàn ông trên sân khấu thu hút toàn bộ sự tập trung của cô, khiến toàn thân cô cũng muốn bốc cháy. Trầm Phi Dạ bĩu môi, thật không rõ mẹ bao nhiêu tuổi rồi, lại còn cuồng nhiệt đến nước này.

Trên sân khấu, trong bàn tay người đàn ông xuất hiện một chú chim bồ câu, vài giây sau nó vỗ cánh bay thẳng về phía Trầm Phi Yên. Cuối cùng đậu chính xác trên vai cô, khỏi phải nói, mọi người ở đây ai nấy đều ghen tị, cô gái này là ai mà được vua ảo thuật ưu ái thế.

"A..." Đứng là kỳ tích, Trầm Phi Yên không dám động đậy, sợ làm kinh động đến chú chim bé nhỏ này. Cô cố duy trì tư thế này, toàn thân cứng ngắc, mắt chăm chú nhìn chú chim bồ câu đậu trên vai mình. Nhà ảo thuật từng bước tiến về phía Trầm Phi Yên, đám đông đến bây giờ vẫn trật tự, không người nào dám lên tiếng.

Một thân hình cao lớn chắn ngang tầm mắt Trầm Phi Yên, cô ngẩng đầu nhìn người vừa tới. Lúc này, Trầm Phi Yên mới phát hiện ẩn sau lớp mặt nạ là đôi mắt màu lam u tối, hắn mỉm cười nhìn cô thích thú.

"Chim bồ câu của anh..." Cô sợ dọa đến chú chim, nên hạ thấp giọng.

Nhà ảo thuật Doug quan sát cô gái trước mặt, nhẹ nhàng nhích tới gần cô, chậm rãi nhả từng chữ bên tai cô "Em sẽ được hạnh phúc."

"A..." Trầm Phi Yên sợ hãi la to, cả người run rẩy, chú chim như cảm nhận được cảm xúc chấn động mãnh liệt của Trầm Phi Yên, lập tức đập cánh bay đi mất.

"Anh vừa nói gì?" Trầm Phi Yên có chút ngu ngơ, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang bỏ đi ngày một xa.

Doug chỉ khẽ quay đầu lại, lộ ra hơn phân nửa xương gò má, ánh mắt xanh thẳm lóe lên thứ ánh sáng leo lắt như ngọn đèn dầu chấp chờn trước gió. Hắn nhẹ nhàng nâng tay đặt lên môi, gọi đến cô một nụ hôn gió.

Trầm Phi Yên quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy nơi xa xa Sở Minh Linh đang rào bước tiến về phía mình, mà phía sau cô ấy có một người đàn ông đi theo.

Hoàng hôn lấy tay che miệng, Trầm Phi Yên xoay người rẽ đám đông chạy trốn, cô không muốn gặp hắn. Tại sao mỗi khi trông thấy hắn, cô lại đau khổ như thế.

Trầm Phi Dạ nhảy bén phát hiện vẻ mặt đau đớn của mẹ, trên gương mặt non nớt ấy lộ ra biểu cảm không hợp tuổi: sắc bén, hơn nữa, tràn đầy địch ý.

"Chị Phi Yên!" Từ đằng xa, Sở Minh Linh có chút không hiểu, hình như Trầm Phi Yên sau khi nhìn thấy cô thì có vẻ tránh né. Nhưng tại sao, chẳng lẽ cô biến thành lão Hổ rồi, hay là xảy ra chuyện gì làm chị ấy không thoải mái.

Sở Minh Linh càng vậy, Trầm Phi Yên càng hoảng hồn đi nhanh, cảm cúi bước đi trong đám đông, không để ý đụng phải bức tường chắn phía trước.

Người đàn ông khí chất như một vị Hoàng đế từ trong đám đông bước ra, dáng vóc cao lớn và thẳng tắp khẽ khựng lại, tựa hồ cả người hắn toát ra luồng khí lạnh lẽo khiến người khác phải run mình. Hiên Viên Hoàng kích động, hắn không thể tin được cô ấy lại xuất hiện trước mắt mình như thế này. Quả nhiên trực giác không sai, vừa trông thấy cô gái kia, trái tim hắn không ngừng thôi thúc, bắt hắn phải bám theo cô bé ấy, cuối cùng hắn cũng tìm thấy người mình muốn tìm.

"A...anh..." Sở Minh Linh nhận thức muộn màng, giây phút cô xoay người lại liền hét lên kinh sợ. Người đàn ông này đi theo cô, trời ạ, giết cô đi!

Hiên Viên Hoàng rào bước lướt qua Sở Minh Linh, thậm chí cả tên tiểu quỷ Trầm Phi Dạ hắn cũng không màng để ý đến, trực tiếp đuổi theo.

Nhìn cô kinh sợ giống như một con thỏ nhỏ, lòng hắn chợt co rút, hành động của hắn làm cô cảm thấy sợ hãi sao?

"Trầm Phi Yên, em dám bước thêm một bước nữa xem!" Rốt cuộc Hiên Viên Hoàng cũng nổi giận, hấn bực mình vì sự né tránh của cô, đã vậy lúc này cô lại đứng dựa vào lòng một người đàn ông mà bản thân không hay biết.

Trầm Phi Yên không dám nhìn người đàn ông đang đuổi theo, bản thân lại muốn tránh né gã đàn ông bên cạnh, tuy nhiên gã chế ngự cô không buông. Một thanh âm giàu từ tính, êm ái mỉa mai vang lên "Nói muốn đi theo tôi, tôi sẽ cứu em."

Trầm Phi Yên hơi chấn động, không suy nghĩ liền ra sức gạt đầu. Ánh mắt cô lóe lên tia hy vọng, tan mát ra sự khẩn cầu cấp bách.

Vào lúc Hiên Viên Hoàng sắp đuổi kịp, bỗng từng đợt khói dày đặc bủa ra từ bốn phía, bay mù mịt lên trời.

"Trầm Phi Yên!" Khói thành linh xuất hiện, Hiên Viên Hoàng sợ chuyện lúc trước lại một lần nữa tái diễn, hấn lớn tiếng kêu tên Trầm Phi Yên. Sau khi khói tan đi bớt, vị trí Trầm Phi Yên và gã ảo thuật vừa đứng trống rỗng.

Tức giận nhìn lên sân khấu, sắc mặt Hiên Viên Hoàng xanh mét, cô lại một lần biến mất trước mặt hấn.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, ngay cả Trầm Phi Dạ cũng chưa kịp phản ứng, trong chớp mắt mẹ đã biến mất. Về mặt nó ngạc nhiên tột độ khi nhìn làn khói bay là là trên mặt đất.

"Chuyện như vậy mà cũng có sao, thật là tuyệt vời..." Đúng lúc này, một bóng dáng sừng sững như ngọn núi bao phủ lấy người nó, Trầm Phi Dạ định co giò bỏ chạy thì bị một bàn tay to lớn túm chặt.

"Ông muốn làm gì, cứu mạng, cái ông biến thái này muốn giết người diệt khẩu!" Trong nháy mắt cánh tay rắn chắc mạnh mẽ siết lấy cổ Trầm Phi Dạ, nó hiểu, nếu dùng sức mạnh để đối chọi, chắc chắn sẽ chết thảm. Cho nên nó chỉ dám lắc lư cơ thể như một con khỉ nhỏ, gào thét kêu cứu.

Sở Minh Linh ngây người, đây là cảnh tượng gì, tại sao Hiên Viên Hoàng lại ở chỗ này. Tại sao Trầm Phi Yên đột nhiên biến mất, tại sao tên tiểu quỷ này gào thét thảm thương đến thế. Mọi việc hết sức bí ẩn, trong nội tâm cô mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng.

Mặc kệ Trầm Phi Dạ giãy dụa trong tay mình, Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nó, đây là lần đầu tiên hai cha con đối đầu trực tiếp "Mọi người ơi, cứu cháu, người đàn ông này đặc biệt thích trẻ nhỏ, cháu vất vả lắm mới thoát được ra, bây giờ hấn muốn bắt cháu trở về... hu hu hu!" Để tăng tính chân thực, Trầm Phi Dạ diễn xuất xuất quỷ nhập thần, hốc mắt lã ra vài giọt "nước mắt cá sấu", miệng không ngừng gào khóc inh ỏi.

Hiên Viên Hoàng bất đắc dĩ không biết phải làm sao, nhất thời nghệt mặt ra nhìn tên tiểu quỷ này diễn trò. Thăng nhóc này là con hấn ư? Tại sao hoàn toàn không có một chút đáng đáp lãnh đạm, uy nghiêm của hấn, chỉ là một tên tiểu quỷ chuyên gây sự.

Mọi người trên đường phố khiếp sợ, không nén được ánh mắt khó hiểu liếc nhìn người đàn ông với khí chất vương giả trước mặt. Từng ngón tay chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Hiên Viên Hoàng, có nhiều người đồng tình, thông cảm với cậu bé đáng thương. Có điều không ai chần sững, dám tới trợ giúp Trầm Phi Dạ.

"Câm miệng cho ta, nếu không muốn bị ném vào trong hồ nước đối diện!" Cách thức này đúng là rất khủng bố đối với con nít, Trầm Phi Dạ cũng không ngoại lệ. Hiên Viên Hoàng cứng rắn, tàn bạo uy hiếp, đặc biệt là ánh mắt sắc lạnh của hấn khiến Trầm Phi Dạ như đông cứng tại chỗ.

Người đàn ông này có phải là cha ruột nó không? Trời ạ, muốn giết nó thật ư? Trên đời này làm gì có ai như vậy, càng nghĩ nó càng muốn chết quách đi cho xong. Những lời cha nó thốt ra chẳng có chút ngọt ngào dỗ dành con trai như những ông bố khác, chẳng phải các bậc cha mẹ luôn cưng chiều con cái, mặc cho lũ trẻ quậy phá trên đầu trên cổ hay sao? Tại sao ông ta muốn quăng nó xuống cái hồ nước bốc mùi kia chứ.

Những giọt nước mắt bị phản bắt chợt nghẹn ngào, Trầm Phi Dạ hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm Hiên Viên Hoàng, đáng vẽ không muốn hợp tác.

Tuy rằng tất cả mọi người trên quảng trường không dám hành động lỗ mãng, vẫn có một cô gái nhỏ bé không hiểu biết xông tới.

"Đứng lại, anh muốn làm gì?" Sở Minh Linh ngó chăm chăm Hiên Viên Hoàng, rồi liếc qua Trầm Phi Dạ, mặc dù hai người một lớn, một nhỏ này đều chẳng phải là người tốt, nhưng cô không thể cứ trơ mắt nhìn nó bị ném đi như vậy.

Cơ thể mảnh mai run lên khi đối diện với người đàn ông lạnh lẽo "Đề Tiểu Dạ xuống, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó anh chờ được ăn com tù đi, đồ biến thái..." Câu nói kế tiếp bị nuốt xuống, toàn thân Hiên Viên Hoàng lạnh đến cực độ, y như khối băng từ Nam Cực.

Trầm Phi Dạ nở nụ cười khích lệ Sở Minh Linh, không ngờ chị ấy nhanh chóng gục ngã như vậy. Phụ nữ đúng là vô dụng!

Bị mẹ bỏ rơi, bị cha bắt giữ, hu hu, tại sao số phận nó đáng thương như vậy chứ?

Hiên Viên Hoàng bất giác nhớ ra gã đàn ông đó, hấn ta tên Doug, là nhà ảo thuật hảo tâm đến đây biểu diễn. Cả gan dám bắt người phụ nữ của hấn, quả thật rất có bản lĩnh. Sau này gặp lại, hấn sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

Hiên Viên Hoàng xách Trầm Phi Dạ ném vào trong xe, chở "thằng con cưng" thẳng về nhà.

Thời gian tới, cuộc sống Trầm Phi Dạ sẽ bi thảm đến mức nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Cha Con Đấu Đá (1)

Editor: Lôi

Bất luận Trầm Phi Dạ có gãy dựa như thế nào, cũng không thể thoát khỏi gọng kìm cứng như thép của Hiên Viên Hoàng, ruốt cuộc nó cũng bị ném vào trong chiếc xe thể thao như một con chuột nhắt.

Chưa kịp ngồi nó đã lồm lên định xông ra ngoài chạy trốn. Một đôi tay bắt ngờ vurun tới, trực tiếp đè nó lại. Khi nó còn chưa kịp nổi điên, tay đã bị khóa chặt trên thanh vịn trong xe. Trầm Phi Dạ trợn trừng đôi mắt, hoàn toàn không thể tin được người được coi là cha nó lại còng tay nó giống như một tên tội phạm nhốt trong xe.

"Hu hu, ông làm cái gì vậy, đúng là lão già biến thái. Tôi muốn tìm luật sư, kiện ông tội xâm phạm nhân quyền, à, còn tội ngược đãi trẻ em dễ thương - tốt bụng - vô tội. Ông dám dờ trò bạo lực với tôi hả, thả ra, tôi kêu ông thả tôi ra, đồ lão già..." Vừa gãy dựa, Trầm Phi Dạ vừa động đậy bàn tay, suy tính cẩn thận sử dụng nút áo để mở khóa còng.

Trái với vẻ kích động của Trầm Phi Dạ, vẻ mặt Hiên Viên Hoàng lúc này ngoài trầm tĩnh và lạnh lùng ra thì không có biểu hiện gì khác. Hắn thờ ơ quan sát tên tiểu quỷ đang diễn trò, đến lúc hết chịu nổi hấn mới lạnh lùng nói "Đừng đóng kịch nữa, loại khóa này không phải là thứ cậu có thể mở ra. Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng phí sức, đây là loại đặc biệt do bậc thầy thế giới chế tạo, chủ yếu dùng để phòng trộm cướp."

Trầm Phi Dạ ù ù cạc cạc, tay chân bất động, buông thõng xuống đất. Nói đùa gì vậy, nó là chuyên gia mở khóa cơ mà. Nó không hiểu sao Hiên Viên Hoàng lại có cái còng tay trên xe và dùng vào việc gì. Chẳng lẽ hấn ăn no rảnh rồi suu tầm còng tay sao! Nhưng Trầm Phi Dạ lại cảm thấy may mắn, lần đầu tiên nó biết sợ sệt, hỏi dò "Nếu tôi mở được, ông thả tôi đi chứ?"

Trầm Phi Dạ tuyệt đối không bỏ qua cơ hội tốt dù mức độ thành công rất nhỏ, cơ bản là nó chẳng muốn dây dưa cùng người đàn ông này một chút nào. Chẳng qua ông ta chỉ công hiến một phần nhỏ trong quá trình “tạo” ra nó, nhỏ đến mức ngay cả mắt thường cũng không nhìn thấy, vì đó chỉ là một “con” tinh trùng mà thôi (^_^).

Tên tiểu quỷ này quả nhiên xảo quyệt, khoe môi Hiên Viên Hoàng cong lên, nở một nụ cười khiến người ta sồn cả gai ốc "Cậu có thể thử, nhưng nếu xe chạy đến Hiên Viên gia rồi mà khóa vẫn mở không ra, thì cậu phải biết điều một chút, ở lại Hiên Viên gia làm tốt vai trò tiểu thiếu gia của mình nghe chưa!" Đúng là may mắn, lần trước Hiên Viên Phong nhầm chán đến mức rảnh rồi bay ra nước ngoài đi tìm chuyên gia chế tạo các loại khóa giỏi nhất thế giới. Cái khóa còng này cũng được ra đời vào thời điểm đó, lần đầu Hiên Viên Hoàng cảm thấy biết ơn thằng em trai vô công rồi nghề này.

Phàm là đàn ông ai cũng đều ghét bị khiêu khích, một khi nhận được sự khiêu khích của đối phương, người đàn ông chắc chắn sẽ chiến đấu ngay. Huống hồ chỉ người đó là Trầm Phi Dạ, nó cho tới bây giờ cũng chưa bị ai cản đường. Cộng thêm nó vốn dĩ không coi trọng Hiên Viên Hoàng, vì thế nghe thấy mấy lời khiêu khích trên, nó cười ranh mãnh.

"Hừ, ai sợ ai, tôi rất muốn xem bộ mặt của ông có hình dáng ra sao khi đánh mất nét lạnh lùng đáng ghét đó." Đôi mắt nó trong vắt lóe lên ánh sáng sắc bén và tự tin của loài báo đêm nguy hiểm, đối lập hoàn toàn với khuôn mặt ngây thơ dễ thương của một cậu bé con.

Hiên Viên Hoàng phớt lờ Trầm Phi Dạ, nếu nó thích chơi, hấn tuyệt đối chiều theo nó một chút. Nhưng cũng muốn nhắc nhở nó rằng, vẫn có người nó cần phải tôn trọng, đó chính là cha nó.

"Cậu có thể thử." Hiên Viên Hoàng khởi động xe, cười châm chọc.

Chiếc xe phóng đi với tốc độ ổn định, không nhanh không chậm. Hiên Viên Hoàng tin chắc rằng tên tiểu tử này không có bản lĩnh đó. Có câu nói gừng càng già càng cay, hấn chắc chắn không phải là một con thỏ con vô hại.

Sau khi lần lượt từng cái kim bị gãy, nó lại móc ra thêm một chùm chìa khóa vạn năng, nhưng cuối cùng đều phải bó tay. Trên trán Trầm Phi Dạ bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Lão già chết tiệt, chẳng lẽ thật sự khó vậy sao, bằng không tại sao nó mở mãi mà không ra!

Quyết tâm thử lại lần nữa, nó móc từ trong túi ra đòn sát thủ cuối cùng, là một khẩu súng!

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn tên tiểu quỷ mưu mô này, quả không hổ danh là con trai của hấn, bản lĩnh hơn người, còn dám mang theo cả súng bên người. Từ hành động mở khóa của nó, tận đáy lòng Hiên Viên Hoàng cũng không khỏi cảm thán, tại sao nó lại có cuộc sống như thế này. Như một chuyên gia bẻ trộm khóa, à không, thậm chí còn tinh tế hơn cả chuyên gia.

"Nếu không cần tay nữa, cậu có thể nổ súng." Thanh âm có phần ôn hoà, nhưng không hề bộc lộ tình cảm, Hiên Viên Hoàng vẫn tiếp tục lái xe điềm tĩnh nói.

"Ý ông là gì?" Liếc xéo qua người bên cạnh, Trầm Phi Dạ nắm chặt khẩu súng, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Hấn khinh thường nhìn Trầm Phi Dạ, chậm rãi lên tiếng "Chẳng lẽ bản thân cậu không cảm nhận được? Cậu cho rằng cái này còng tay này được làm

bằng gì, nhìn đơn giản thế thôi nhưng nguyên liệu để làm ra nó là loại dùng để chế tác tàu vũ trụ. Cậu cảm thấy súng có thể phá hủy nó sao?"

Àm! Đầu Trầm Phi Dạ như nổ tung, người đàn ông này đang cười nhạo nó sao? Nó đúng là có hơi nóng vội, nên không kịp suy nghĩ thấu đáo. Nếu lúc nãy nó thực sự nổ súng, hai chất liệu cứng đụng nhau, viên đạn chắc chắn sẽ dội ngược lại nó. Nghĩ tới đây, Trầm Phi Dạ bất chợt rung mình, rụt cổ lại.

Hung hăng trợn mắt nhìn Hiên Viên Hoàng một cái, Trầm Phi Dạ tỏ vẻ không phục cất khẩu súng vào túi quần. Xe vẫn tiếp tục lướt đi, Trầm Phi Dạ vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hành động mở ổ khóa, nhưng đều thất bại..

Mãi đến khi, xe rít lên một tiếng rồi dừng lại, Trầm Phi Dạ hoàn toàn không thể tin được cảnh tượng trước mắt, thật là người có tiền mà!

Miệng nó há hốc, to đến nỗi có thể nuốt trọn một quả trứng đà điểu. Một giây sau Trầm Phi Dạ hình như ý thức được mình ngạc nhiên thái quá, nó lập tức khép miệng lại, hừ lạnh "Có gì đặc biệt hơn người chứ, chẳng phải là những đồng tiền dơ bẩn sao?"

Hiên Viên Hoàng buồn cười nhìn về mặt liên tục biến hóa của Trầm Phi Dạ. Rốt cuộc nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, không thể che giấu cảm xúc, cái gì cũng viết rõ ở trên mặt.

"Cậu vẫn chưa mở được khóa." Hiên Viên Hoàng đã xoáy vào "sự thật trần trụi", kết quả này chính là điều hắn muốn.

Trầm Phi Dạ đau đớn như bị người khác đâm vào chân, ánh mắt nó trở nên sắc lạnh "Ồ đây phải không? Ổ thì ở, ai sợ ai!"

Cứ chờ đó, là do ông ép tôi, hay lắm! Đợi đến lúc nó cho nổ tung từng căn phòng, khoảnh khắc đó đẹp biết mấy!!! Nó suy tính không biết kho súng ông đạn được của Hiên Viên Hoàng cất ở đâu, nếu tìm được thì khỏe rồi.

Nghĩ tới đây, Trầm Phi Dạ khoái chí cười gian xảo, nhìn nó chẳng khác gì một tiểu ác ma.

Ngôi biệt thự cổ trước mắt hết như cổ cung của hàng thế kỷ trước, một quảng thể kiến trúc khổng lồ vĩ đại, chỉ khác ở chỗ, lối kiến trúc nơi đây mang đậm nét cổ kính Trung Hoa đan xen với kiến trúc tinh hoa Nhật Bản, và cùng với một chút phong cách Châu Âu. Tuy rằng khác biệt nhưng khi tập hợp lại thì mang lại cho người khác cảm giác kính nể vì nét nghiêm nghị và mị lực của nó. Có điều, khu biệt thự cổ kính đẹp đẽ này ở trong mắt tên tiểu ác ma như nó chẳng qua chỉ là một món đồ chơi.

"Tôi khuyên cậu tốt nhất nên thành thật một chút, nơi này không phải là sân chơi của cậu." Đúng là phụ tử tương thông, chỉ cần một cái liếc mắt, Hiên Viên Hoàng có thể biết ngay trong lòng nó đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Cha Con Đấu Đá (2)

Editor: Lôi

Trầm Phi Dạ đưa ánh mắt chán ghét qua Hiên Viên Hoàng, bộ mặt khinh bỉ không thể khinh bỉ hơn, tại sao ông già này có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của nó chứ. Mà kệ, chờ xem, dù sao nó cũng chẳng hơi đâu để ý đến hắn, nó muốn chơi là chơi.

Sau khi được tự do, Trầm Phi Dạ đi theo Hiên Viên Hoàng bước vào tòa thành cổ của Hiên Viên gia, ánh mắt lão liên nhìn trái nhìn phải, càng xem nó càng thích thú, chân tung tăng nhảy nhót. Hừ, không ngờ nơi này lại có nhiều bảo bối như vậy, ông hãy đợi đấy!

Hiên Viên Hoàng chợt thấy hối hận, nhìn khuôn mặt sáng ngời kia, hắn có cảm giác hình như mình đang dẫn sói vào nhà.

"Đây là phòng của cậu, sau này ở lại đây sẽ có người tới chăm sóc cậu." Hiên Viên Hoàng đã sai người quét dọn sạch sẽ căn phòng này, nên trông nó cực kỳ tiện nghi và xa hoa.

Trầm Phi Dạ bước thẳng vào trong, mắt không nhìn Hiên Viên Hoàng lấy một cái, khi đi ngang qua hắn, nó hùng dũng xòe tay ra trước mặt người đàn ông.

"Cái gì?"

Tên tiểu quỷ giờ giọng xem thường "Tôi muốn cái còng tay, đưa nó cho tôi! Tôi không tin mình không có cách mở được nó."

Về mặt quật cường, ương bướng quyết không chịu thua của con trai trong mắt Hiên Viên Hoàng trở nên cực kỳ dễ thương. Thăng nhóc này quả nhiên giống hần lúc nhỏ y đúc, làm chuyện gì, bất kể là mấy lần, cũng phải giải quyết triệt để. Làm người không thể cùng một việc thất bại hai lần, về sau lại càng khắt khe hơn, không để thất bại dù chỉ một lần.

Hiên Viên Hoàng không do dự lôi chiếc còng tay tinh xảo từ trong ngực đặt vào tay Trầm Phi Dạ.

Lập tức đoạt chiếc khóa còng từ Hiền Viên Hoàng, Trầm Phi Dạ không chào hỏi, đi ngay vào phòng.

Hiền Viên Hoàng dâng lên niềm kích động, tình cảm cha con lại lần lên lời trong từng tế bào của hắn. Đây chính là con trai của hai người họ, một đứa trẻ có tính cách vô cùng tinh quái, vô cùng quật cường, và vô cùng háo thắng. Hắn như thấy được tương lai tràn ngập hy vọng trước mắt, đứa bé này sẽ là người lãnh đạo kế nhiệm vững chắc của Hiền Viên gia.

Cảm giác giống như được ăn món canh bẻ môn, Hiền Viên Hoàng ngậy người đứng trước cửa phòng của Trầm Phi Dạ. Càng nhìn đứa bé này, lòng hắn càng kích động. Trong lòng sôi sục là thế, nhưng bề ngoài hắn chẳng biểu hiện gì nhiều. Tựa hồ chiến tranh giữa hai cha con chỉ mới bắt đầu, còn lâu mới có thể chung sống tốt với nhau được.

Bất đắc dĩ thở dài, Hiền Viên Hoàng chợt nghĩ tới Trầm Phi Yên, con phần nộ bỗng chốc sôi trào.

Người phụ nữ đáng chết đó, dám ở trước mặt người khác trốn tránh hắn, lại còn to gan ôm ấp gã đàn ông khác. Hiền Viên Hoàng tức giận răng nghiến lợi, lòng bàn tay vô thức siết chặt thành nắm đấm. Cô gái này, hắn rốt cuộc nên làm sao với cô đây?

Hiền Viên Hoàng cười khổ, rõ ràng bản thân mới hai mươi sáu tuổi, nhưng tưởng như đã kéo dài hơn ba mươi lăm năm buồn khổ. Toàn thân hắn như bị đóng băng, cảm giác cô tịch, quạnh quẽ áp tới.

Trong phòng thẳng con trai kia nhất định đang nghiên cứu cái còng tay, lần này nếu thành công, có lẽ nó sẽ lên kế hoạch chạy trốn. Nghĩ đến vẻ mặt trẻ con đầy quật cường, Hiền Viên Hoàng biết cái khóa này căn bản sẽ không làm khó được nó.

Đôi mắt người đàn ông đột nhiên sắc lạnh, hắn thật sự không muốn bức bách cô, hắn đã cho cô một tháng suy nghĩ, nhưng cuối cùng, câu trả lời của cô làm hắn kinh hãi. Lòng Hiền Viên Hoàng bất chợt nổi sóng. Cho dù hắn phải giam cầm cô một lần nữa, cũng không cho phép cô có bất kỳ gã đàn ông khác, đây là giới hạn cuối cùng hắn cho cô, nếu cô làm trái cũng đừng trách hắn không khách khí.

***** Ngôn Tinh là Thiên Đường *****

Đêm nay là một đêm không ngủ của Hiền Viên gia, từ việc Hiền Viên Hoàng mang về một thằng con trai, đến việc Hiền Viên Linh vừa mới làm đám cưới vào buổi sáng thế nhưng lại trở về với dáng vẻ quần áo xốc xếch.

Hiền Viên Phong là người đầu tiên phát hiện và chặn hỏi Hiền Viên Linh, đôi mắt bất cần đời dần dần bị thay thế bằng sự hoài nghi và tàn bạo. Chuyện gì xảy ra, đêm nay vốn là đêm tân hôn của em ấy, tại sao trở về với bộ dáng chật vật như vậy.

"Em làm sao vậy, là ai bắt nạt em?"

Toàn thân cô co rúm lại, Hiền Viên Linh cảm thấy thân thuộc và ấm áp khi trông thấy anh Ba Hiền Viên Phong. Cô lập tức bỏ nhào vào lòng Hiền Viên Phong, khóc thút thít. Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được nước mắt tuôn xối xả như ngọc đứt dây của người con gái.

"Em nói cho anh biết, nhất định anh sẽ cho nó biết tay." Hiền Viên Phong không biết làm sao chỉ biết lật đật an ủi đứa em gái trong lòng, khi đối mặt với tình thân máu mủ, cho dù thường ngày cậu hay bõn cợt nhưng cũng khó nén được sự lo âu.

Hiền Viên Linh siết chặt cánh tay anh trai, móng tay cơ hồ đâm sâu vào da thịt Hiền Viên Phong, cô đột ngột buông tay ra lắc đầu, gương mặt đầm nước mắt.

"Anh Ba..." Cô ghen ngào nức lên, đôi mắt yếu đuối đầy đau đớn, thậm chí còn tràn lan sự tuyệt vọng cùng trông rỗng.

Sau khi dẫn thẳng tiểu quỷ về phòng, Hiền Viên Hoàng chợt nghe thấy tiếng khóc, liền đi về hướng phát ra âm thanh nức nở ấy. Hắn nhìn bộ dạng tội nghiệp của Hiền Viên Linh, ánh mắt xa xăm, nhưng chỉ khẽ gợn sóng, tựa hồ hiểu rõ chuyện phát sinh.

Hiền Viên Phong loáng thoáng trông thấy Hiền Viên Hoàng, cậu quay đầu lại nhìn hắn. Cậu ngẩn ra trong giây lát, sắc mặt liền biến đổi, phần nộ đến mức muốn giết người.

"Anh sẽ đi giết hắn ta, có phải là tên khốn Mục Diệu Tư hay không?"

Nghe thấy cái tên Mục Diệu Tư, ánh mắt tuyệt vọng của Hiền Viên Linh nhuộm đầy đau thương, tuy rằng cô cắn môi lắc đầu, nhưng nước mắt lại giàn giụa. Cô yêu hắn, tại sao hắn nhẫn tâm nhục nhã cô ngay đêm tân hôn như thế.

Vốn dĩ cô mang tâm trạng háo hức của một cô dâu mới chờ đợi chồng của mình. Ấy thế mà, Mục Diệu Tư hoàn toàn không để cô vào mắt, điềm nhiên hoan lạc trên cơ thể của ả đàn bà khác. Cuối cùng, hắn lại dùng cách thức đó chiếm đoạt cô. Cho dù cô có gãy dựa như thế nào, hắn cũng không buông tay, khi đó cô như con búp bê vô lực bị người ta giầy vò, tuyệt vọng cùng cực.

Nhìn dáng vẻ thảm thương của cô em gái bé bỏng, Hiền Viên Phong không nhịn được định lao ngay ra ngoài đi tìm tên khốn ấy.

"Đừng, anh Ba..." Đôi mắt sưng húp đỏ mọng do khóc quá nhiều, Hiền Viên Linh lên tiếng ngăn cản.

Chương 153: Quấy Phá

Editor: Lôi

Vốn dĩ cô mang tâm trạng háo hức của một cô dâu mới chờ đợi chồng của mình. Ấy thế mà, Mục Diệu Tư hoàn toàn không để cô vào mắt, điềm nhiên hoan lạc trên cơ thể của á đàn bà khác. Cuối cùng, hắn lại dùng cách thức tàn nhẫn chiếm đoạt cô. Cho dù cô có gãy dựa như thế nào, hắn cũng không buông tay, khi đó cô như con búp bê vô lực bị người ta giày vò, tuyệt vọng cùng cực.

Nhìn dáng vẻ thảm thương của cô em gái bé bỏng, Hiên Viên Phong không nhịn được định lao ngay ra ngoài đi tìm tên khốn ấy.

"Đừng, anh Ba..." Đôi mắt sưng húp đỏ mọng do khóc quá nhiều, Hiên Viên Linh lên tiếng ngăn cản.

"Tại sao?"

Hiên Viên Linh không nói lời nào, cánh môi xinh đẹp bị cắn thê thảm, cô vẫn kiên định lắc đầu.

"Đây là kết quả mà em muốn, em phải tự chấp nhận nó." Hiên Viên Hoàng điềm nhiên thốt ra một câu, khề khàng lướt mắt qua đứa em gái.

Hiên Viên Phong kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hoàng, không thể hiểu tại sao hắn lại nói như vậy. Chẳng lẽ anh ấy lạnh lùng vô tình đến mức này? Hay là có chuyện gì mà cậu không biết.

"Hu hu..." Hiên Viên Linh rốt cục không nhịn được òa khóc nức nở, cơ thể mảnh mai của người con gái ngã rạp xuống mặt đất, bất lực và tuyệt vọng. Nếu cô nghe lời anh Hai, thì mọi việc có lẽ sẽ không thành ra như vậy. Bây giờ cô vô cùng hối hận, hối hận vì đã kết hôn, hối hận vì đã yêu người đàn ông đó...

"Rốt cuộc là thế nào?" Hiên Viên Phong phiền não vò đầu bứt tóc, cậu thật không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Hồi lâu, Hiên Viên Linh ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hoàng, gương mặt tuyệt vọng tái nhợt đến dọa người.

"Anh Hai, em cầu xin anh, xin anh một chuyện cuối cùng này nữa thôi, làm ơn giúp em ly hôn với anh ấy..." Khi hai chữ ly hôn thốt ra từ miệng cô, giống như khối băng vỡ vụn, từng mảnh vỡ nghiền nát trái tim Hiên Viên Linh, đau đớn tưởng như đã chết đi.

Hiên Viên Hoàng nói với Hiên Viên Phong "Đưa Tiểu Linh về phòng nghỉ ngơi, chuyện ly hôn anh sẽ xử lý."

"Anh Hai!" Hiên Viên Phong bất mãn thốt lên, tại sao anh ấy có thể nói như vậy.

"Chuyện này cũng do nó quyết định, nên phải tự mình chịu trách nhiệm. Em nên biết Mục Diệu Tư là hạng người gì, cũng như em thôi, sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng lại có thể tùy tiện yêu bất kỳ ai."

Lời nói vô cùng triết lý, Hiên Viên Phong nhất thời ngây ngẩn cả người. Mãi đến khi bóng dáng Hiên Viên Hoàng hòa lẫn vào màn đêm đen đặc, Hiên Viên Phong mới hiểu trọn vẹn câu chuyện. Không sai, họ đều là một loại người, sẽ không yêu bất kỳ kẻ nào, lại có thể yêu bất cứ ai. Cho dù có biết bao thân mật, cũng khiến đối phương cảm thấy cô độc và quạnh quẽ.

Anh Hai và Tiểu Linh có lẽ là giống nhau, họ có thể không yêu ai, nhưng một khi đã yêu, thì sống chết chỉ yêu một người.

Hiên Viên Phong không nói câu nào, lặng lẽ ôm Hiên Viên Linh vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ lên tấm lưng cô, như muốn dỗ dành cô đừng khóc nữa.

Nắm chặt cổ áo Hiên Viên Phong, Hiên Viên Linh dù muốn kìm nén nhưng không thể, nước mắt vẫn tí tách rơi, cõi lòng tan nát, bị vỡ vụn như bụi phấn. Đây chính là tình yêu, hôn nhân, thậm chí là cả cuộc đời của cô.

Ngôn Tinh là Thiên Đường

Chỉ trong một đêm, Hiên Viên gia đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Một tên nhóc tinh quái đột nhiên biến thành tiểu thiếu gia độc tôn của Hiên Viên gia, mà cuộc hôn nhân của tiểu thư Hiên Viên Linh chỉ trong một ngày đã nhanh chóng đi đến việc soạn thảo đơn ly hôn.

Ai ai cũng đều cảm thấy mọi việc diễn biến quá nhanh, còn chưa kịp buồn chuyện, tin đồn đã bị gió thổi bay đi, đặc biệt là tên tiểu quý kia.

Ngày đầu tiên, tòa thành Hiên Viên gia xảy ra vụ nổ.

Nghe nói hiện trường chỉ còn duy nhất một chiếc còng tay nguyên vẹn nằm trên mặt đất, còn lại bị hư hại nặng nề, cả một tầng lầu bị tốc mái, nổng rọi thẳng xuống sáng rực một khoảng không gian, may mắn là không có người thương vong.

Ngày thứ hai, kho vũ khí của Hiên Viên gia bị cướp.

Ngày thứ ba, khẩu súng mà Hiên Viên Hoàng thích nhất không cánh mà bay, ngay sau đó liền có người sử dụng súng để... bắn pháo hoa!

Ngày thứ tư, các loại trang sức, đá quý của mọi người trong tòa thành đột ngột biến mất không tăm hơi, khiến ai nấy đều phải khóc ròng.

Ngày thứ năm, Trầm Phi Dạ vui sướng ra khỏi phòng, căn phòng này là do Hiên Viên Hoàng đặc biệt xây riêng cho nó, mục đích phòng ngừa tai nạn cho những người khác. Không bao lâu, Trầm Phi Dạ bước tới bước lui trên mái nhà của Hiên Viên Hoàng, miệng ngêu hát, khua chân múa tay trông cực kỳ vui vẻ.

Nó đã lục lọi mọi thứ trong căn phòng này hết rồi, nhưng chẳng hề tỏ ra biết lỗi, mà ngược lại, dáng vẻ trông vô cùng vui sướng.

Tình hình hiện nay là sao?

Xoay tít cái khóa còng trên đầu ngón tay, Trầm Phi Dạ chậm rãi bước đi, vẫn là vẻ mặt đắc ý, sau lưng nó chính là căn phòng của Hiên Viên Hoàng. Tên tiểu quỷ nhếch miệng cười nguy hiểm đầy mưu mô, lúc này, trên mái nhà chứa đầy pháo thuốc, chuẩn bị ột bữa tiệc thịnh soạn rực rỡ chói lòa.

Mọi người làm lớn bé trong Hiên Viên gia đều bị màn pháo hoa của thằng nhóc này dọa đuổi ra ngoài, nhưng lại không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt được nhìn thấy trận chiến gay go tóe lửa của hai cha con. Đương nhiên, trong lòng mọi người vô cùng oán hận tên tiểu ma đầu Trầm Phi Dạ, đến nỗi muốn học máu mà chết. Trải qua mấy ngày “đầu rơi máu chảy” vừa rồi, tất cả bọn họ cảm thấy khổ không thể tả.

Về mặt các chị em phụ nữ thì thống khổ, mỗi người lia ánh mắt oán hận nhìn trần trời vào khuôn mặt cười cười phách lối của Trầm Phi Dạ. Trang sức kim cương, đá quý của các cô không cánh mà bay. Lý do Trầm Phi Dạ để mắt tới chúng là vì... đó là công cụ tốt nhất dùng làm thí nghiệm để mở cái khóa còng cao cấp kia, đặc biệt là kim cương. Khỏi phải nói, hình dáng của những viên đá quý kia cũng tan tành sau mỗi lần thí nghiệm.

Giới đàn ông lại càng thảm thương, vô duyên vô cớ bị tên oắt con đó vạ lây. Sau khi xảy ra hàng loạt vụ mất cắp, mấy bà vợ khóc ngất rồi nói chồng không có năng lực, đồ của vợ cũng không trông được, đuổi ra khỏi phòng ngủ, thậm chí có người còn bị dọa ly hôn.

Cả tòa thành lớn đến thế cũng bị Trầm Phi Dạ quấy phá bát nháo cả lên, chẳng biết nó làm gì mà pháo nổ đầy trên mái nhà của cậu chủ Hiên Viên Hoàng.

"Cậu tự mở ra?" Hiên Viên Hoàng thông dong nhìn dáng vẻ ngạo mạn của Trầm Phi Dạ, hần không bắt ngờ khi tên nhóc này mở khóa thành công, có điều hình như hơi sớm so với dự định.

Hừ, liếc mắt qua gương mặt luôn trầm tĩnh của Hiên Viên Hoàng, quan sát nét mặt chẳng có gì ngạc nhiên của hắn, Trầm Phi Dạ vô cớ buồn bực. Nó muốn chứng kiến bộ dạng kinh ngạc, hoặc tức chết của lão già, nhưng đáp lại chỉ là vẻ lạnh lùng cổ hủ, thật chẳng thú vị gì cả.

"Tất nhiên, tôi là ai, thiên tài đó, cái khóa này làm khó được tôi sao?" Nó khoái chí giờ chiến lợi phẩm lên trước mặt Hiên Viên Hoàng, vẻ mặt kiêu ngạo vô sỉ, hệt như ta đây trên râu hùm chưa đủ, thậm chí còn muốn đi tè trước miệng chúa Sơn Lâm. Tất cả mọi người đang chứng kiến cảnh tượng này không dám thở gấp, cũng vì nó mà toát mồ hôi lạnh, họ hi vọng có người có thể trị cái thói vênh váo hống hách của tên oắt con này.

"À." Hiên Viên Hoàng miễn cưỡng nhìn thanh khóa một lượt, mắt không một chút gợn.

Nó nghiêng răng ken két, người đàn ông này có phải là người hay không, tại sao lạnh như băng vậy, lại còn cái điệu cười đều đó nữa chứ.

Trầm Phi Dạ tiến về phía trước khiêu khích nhìn Hiên Viên Hoàng, chỉ trong tích tắc, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, chiếc còng tay đã ngự trị trên tay Hiên Viên Hoàng.

"Hừ, xem ông còn dám tùy tiện khóa tôi nữa hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Trừng Phạt Cô Gái Không Nghe Lời

Editor: Lôi

Mọi người kinh ngạc đến ngây người, miệng há to đến nỗi cảm như muốn rớt xuống đất. Tên tiểu quỷ này có lẽ không muốn sống, dám lớn mật tra còng vào tay Hiên Viên Hoàng, không biết lớn nhỏ cười khoái chí.

Trầm Phi Dạ hơi thất vọng, so với Hiên Viên Hoàng thì nó quá thấp bé, chẳng những thế mặt hần cũng không có nhiều biểu cảm, chỉ cười nhàn nhạt.

Hần nhovn miệng cười, kéo dài một đường khiến cho đôi môi mỏng lại càng thêm mỏng "Cậu diễn xiếc sao?"

"Thế nào, đây gọi là ăn miếng trả miếng, là do ông bắt nạt tôi mới bắt nghĩa đây!" Hắt cằm ngang ngược phản pháo, Trầm Phi Dạ không hối hận, nhưng lòng nó đang sợ hãi, cảm thấy Hiên Viên Hoàng bình tĩnh dị thường. Người kiêu ngạo như hần ở trước mặt mọi người bị nó khiêu khích như thế, mà vẫn không có chút động tĩnh.

Khi Trầm Phi Dạ chưa định thần thì tiếng mở ổ khóa vang lên, Hiên Viên Hoàng ung dung tháo chiếc còng ra khỏi tay hần, chẳng hề tốn một chút sức lực.

"Ông, ông, ông..." Trầm Phi Dạ bất giác cả lăm, về mặt thẳng thốt không thể tin được, chuyện này là thế nào?

"Bộ cậu không biết trên thế giới có một vật tên là chìa khóa sao?" Làm tên tiểu tử này trợn mắt há mồm thật thú vị, Hiên Viên Hoàng cầm trong tay chiếc chìa khóa, về mặt ngạo nghễ của kẻ thắng cuộc.

Lại thua thêm lần nữa, Trầm Phi Dạ muốn chết ngay tức khắc! Ông ta làm sao biết mà mang sẵn chìa khóa, chẳng lẽ ông ấy đoán được ý định của nó ư? Nghĩ tới đây, Trầm Phi Dạ cảm thấy không cam tâm.

Hiên Viên Hoàng ngó lơ nó, quét ánh mắt sắc lạnh qua đám người đang xem náo nhiệt, khiến họ lập tức giải tán.

"Có câu gừng càng già càng cay, muốn đấu cùng tôi, đợi mười năm nữa đi!" Khinh miệt nhìn Trầm Phi Dạ ngã ngời trên mặt đất, tìm hần đường như chùng xuống. Nhưng nó còn trẻ, không chỉ vì một hai lần thất bại mà đã nản lòng.

Cầm phần nhìn Hiên Viên Hoàng lớn lối, Trầm Phi Dạ đau đớn vô cùng. Người đàn ông này, cái lão già này, lão Hồ Ly! Trầm Phi Dạ bặm chặt môi, người phùng phùng lửa giận xoay người rời khỏi.

"Ha ha, xem ra anh chọc giận nó không nhẹ à?" Hiên Viên Phong khoái chí xem náo nhiệt, cậu cũng là một trong những nạn nhân của tên nhãi con đó. Viên kim cương cao cấp của cậu cũng bị phá hủy dưới tay Trầm Phi Dạ, cậu đau lòng đến nỗi ba ngày không đụng tới phụ nữ! Nhìn về thảm bại của tên nhóc lúc này, tâm tình cậu tốt lên rất nhiều. Xem ra chỉ có một mình Hiên Viên Hoàng mới có thể trị tên nhóc con bướng bỉnh đó.

Hiên Viên Hoàng nhìn về mặt vui vẻ của Hiên Viên Phong, vô cớ cảm thấy nhức mắt "Xem đủ rồi thì mau đi làm việc, đừng để anh ném em đến Nam Cực, chỗ đó chim cũng không thể đi đại tiện đây."

Mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau túa ra, thật là... một chút hài hước anh Hai cũng không có, ngay cả nói cũng không cho người ta nói một câu.

Cho dù Hiên Viên Phong không tình nguyện, nhưng vẫn biết điều, bảo toàn tính mạng là hơn.

Sau một trận âm ỉ, chỉ trong nháy mắt, không gian xung quanh trầm lắng đi rất nhiều, không có một bóng người. Hiên Viên Hoàng bắt đắ dĩ liếc cái còng tay, sau này nhất định phải đề phòng tên tiểu quỷ này một chút, không biết nó còn có thể làm ra những chuyện khủng khiếp gì nữa!

... .. Ngôn Tình Là Thiên Đường... ..

Ban đêm tĩnh lặng, Trầm Phi Yên đi đến tòa thành cổ của Hiên Viên Hoàng, nơi đây đã từng là con ác mộng kéo dài không dứt của cô, là nơi mà cô bị Hiên Viên Hoàng chiếm đoạt lần đầu tiên của người con gái. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ lại đặt chân vào nơi này, nhưng vì con trai cô vẫn phải tới. Tựa hồ biết được Trầm Phi Yên đã đến, cánh cổng tự động mở ra, cô tìm được căn phòng của Hiên Viên Hoàng một cách dễ dàng.

Đạo Cách Tư vốn muốn theo cô, nhưng cô nhẹ nhàng từ chối. Đây là chuyện giữa cô và hần, cô chẳng muốn người khác nhúng tay vào. Trầm Phi Yên hiểu rất rõ bản lĩnh của Hiên Viên Hoàng, nhưng cũng không ngờ trong thời gian ngắn như vậy đã tìm ra cô. Hôm đó khi nhìn tờ giấy trong tay, cô đau đớn không chịu nổi, nội dung trên đó viết nếu cô không xuất hiện, cả đời đừng mong gặp lại Trầm Phi Dạ! Sau hai ngày suy nghĩ, cuối cùng cô lao như bay đến đây.

Dọc theo cầu thang bằng gỗ đen nhánh, Trầm Phi Yên bước từng bước hướng về căn phòng ấy, cô không gõ cửa mà trực tiếp mở ra. Trong bóng tối thấp thoáng bóng dáng một người, giống như đã thú rình mồi ẩn nấp trong đêm tối, làm cô cảm thấy sợ hãi.

Trầm Phi Yên bất động, cô rất muốn quay đầu chạy trốn.

"Nếu em dám lui thêm một bước, thì đừng mong gặp lại con." Thanh âm lạnh lẽo vang lên, tựa hồ dòng nước mùa đông băng giá xối thẳng xuống cơ thể Trầm Phi Yên, khiến cô như đóng đinh trên mặt đất.

Cơ thể cao lớn của người đàn ông thông dong, nhàn nhã như vua Sur Tử chốn rừng xanh, chậm rãi bước đến, giơ tay mạnh mẽ ôm lấy người con gái trước mặt. Không ai nói câu nào, hơi thở nóng rực của hần phả lên mặt cô, rồi nhanh chóng chiếm hữu đôi môi xinh đẹp.

Trầm Phi Yên bất giác khó thở, muốn đẩy người đàn ông ra, nhưng cô không thể động đậy dù chỉ một chút, chỉ có thể mặc cho hần tùy ý cướp đoạt. Hần vô cùng khao khát và mong nhớ người con gái này, tuy rằng cô ấy lớn mật chạy trốn khỏi hần. Nếu cô muốn trốn, hần sẽ có cách trừng phạt cô bé không nghe lời này.

Thân thể nóng rực như muốn thiêu rụi đối phương, Hiến Viên Hoàng điên cuồng cắt đứt đôi môi Trầm Phi Yên, nụ hôn từ từ trượt xuống cằm cổ mịn màng, mỗi một nơi môi hấn lướt qua đều để lại dấu ấn của riêng hấn. Nụ hôn lần này không có dịu dàng mà nó hung bạo như chính con người của hấn vậy, không thể chờ đợi được nữa, hấn lập tức tấn công khoang miệng cô, chiếc lưỡi linh hoạt như một con rắn khuấy đảo mọi góc ngách ngọt ngào mà ẩm ướt.

Trầm Phi Yên không chịu nổi nụ hôn kích thích như vậy, thân thể cô mềm nhũn, trái tim đập cuồng loạn, tay chân tê liệt như mắc phải dịch bệnh. Cô hoàn toàn bị động để mặc người đàn ông ra sức thưởng thức, ra sức gặm nhấm...

Tuy rằng rất sợ, nhưng đối mặt với sức mạnh của hấn, cô như bị rút cạn sức lực. Hiến Viên Hoàng ôm Trầm Phi Yên, trực tiếp tiến vào phòng ngủ bên trong, hấn giờ chân đạp mạnh cánh cửa, có lẽ hấn khát khao cô lắm rồi.

Nụ hôn vẫn tiếp tục... Hơi thở hai người giao hòa, môi lưỡi hấn vẫn đang tận tình tàn sát, chu du khắp da thịt người con gái. Khi lướt qua khe rãnh mê người ấy, chiếc lưỡi bắt chợt tăng lực, khuấy đảo cả một vùng, khiến Trầm Phi Yên không nhịn được bật ra tiếng ngậm nga gọi tình. Trái tim đập liên hồi, như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Trầm Phi Yên cảm giác mình tựa hồ rơi vào miệng núi lửa, nhiệt độ xung quanh cô càng lúc càng nóng rẫy, mà càng nóng lại càng cuồng dã... Bởi vì làn môi nóng bỏng của người đàn ông rời đi, nhanh chóng men theo chiếc cằm xinh đẹp hôn xuống, rơi vào da thịt trắng nõn của cằm cổ, rồi lại quẫy luyến xương quai xanh gọi cảm của cô, bàn tay to không yên phận xoa bóp nơi đây đã qua một lớp áo mỏng.

"Hiên Viên..." Cô bị sự cuồng nhiệt của hấn dọa rồi, thậm chí, không biết làm sao, muốn giãy dụa nhưng phát hiện bản thân nhỏ bé vô lực.

Mặc dù hấn từ tốn châm lên ngọn lửa quen thuộc trên thân thể cô, nhưng nội tâm cô loáng thoáng hiểu được rằng, trong sự từ tốn ấy có chút lửa giận, rồi lại có chút ân hận đặc ý.

Trầm Phi Yên hơi sợ hãi, nhưng không biết tại sao từ tận đáy lòng cô lại có chút chờ mong, có chút khát vọng. Cô vẫn yêu hấn, nhưng cũng hận người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Ngọn Đèn Vàng Trong Căn Phòng Ấm Áp

Editor: Vũ

Trên giường lớn, bóng hình nhỏ nhắn bị ép ngồi lên trên người đàn ông, ánh mắt Hiến Viên Hoàng tỏa ra thứ nguy hiểm nào đó khiến cho người khác không thể chống cự được. Hấn nhìn người ngồi phía trên, trong lòng gió bão đã sớm nổi lên nhưng hấn vẫn không thể nào đành lòng làm tổn hại đến cô. Hấn vẫn thế, luôn luôn làm cô bị tổn thương, nhưng lúc này đây, hấn chỉ mong muốn rằng cô sẽ để cho hấn yêu cô.

"Anh muốn em..." Thanh âm khàn khàn giống như tấm lưới bủa vây không lối thoát, thân dưới Hiến Viên Hoàng đã sớm căng cứng khiến cho Trầm Phi Yên không khỏi run rẩy, nhưng rồi lại như có một loại chờ mong không nói nên lời. Người đàn ông này như cây thuốc phiện vậy, không chỉ với chính hấn mà ngay cả cô cũng không cách nào phân biệt.

Cảm giác được Hiến Viên Hoàng thả lỏng rất nhiều khiến Trầm Phi Yên đỏ hết cả mặt, hấn đang đợi cô động hay sao?

Ánh mắt bất lực nhìn da thịt màu đồng của Hiến Viên Hoàng, mặt Trầm Phi Yên đã đỏ lấm rồi, rõ ràng là bọn họ cũng đã kề cận nhiều lần, thế mà cô vẫn đỏ mặt.

"Cho anh, bây giờ anh sẽ không buông tay nữa, anh yêu em."

Lời này đã làm kinh động thâm tâm Trầm Phi Yên, cô nhìn ánh mắt sáng tỏ của hấn, không giống như là đang nói dối. Nó khiến cho nỗi lòng đang tuyệt vọng của cô dậy sóng một niềm mong muốn, hấn yêu cô. Cho dù trong lòng rất hận hấn, thế nhưng khi vừa nghe hấn nói chữ yêu, tim cô lại bắt đầu lung lay, mong muốn đó lại mãnh liệt hơn.

"Thật?" Trầm Phi Yên có chút không tin, đỏ mặt hỏi lại.

Hiên Viên Hoàng nhướn miệng cười, lần đầu tiên không làm vẻ mặt trầm trọng mà nở nụ cười: "Anh yêu em."

Tuyệt tình yêu, lời này khiến Trầm Phi Yên cảm động, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

"Không phải anh nói không cho tôi gặp con trai sao?" Cô lại lật lại chuyện cũ, nếu không phải hấn không nói cho cô chuyện con trai, cô thật không muốn thấy hấn. Bây giờ, cô thật sự mong muốn có được cuộc sống của một người bình thường.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười, giờ ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy mũi Trầm Phi Yên: "Nếu anh không nói như vậy, e có chịu trở về không? Thấy em đi

theo người đàn ông khác, em có biết anh giận đến mức nào không? Khi biết em bị tập kích ở trong biệt thự, em có biết anh tuyệt vọng thế nào không? Không có em, anh chỉ giống như một cái xác không hồn, hoàn toàn không còn là chính mình nữa. Là bởi vì anh yêu em nên không muốn em phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng cho dù có như vậy, em vẫn bị thương. bây giờ, em đã ở cạnh anh, anh nhất định sẽ không buông tay, có chết đi nữa, anh cũng không buông."

Ánh mắt sáng ngời, không có tia giả tạo, những gì Hiên Viên Hoàng nói đều là sự thật, hần yêu cô sâu đậm. Trái tim Trầm Phi Yên kích động đập nhanh, đây là lần đầu tiên cô nghe được Hiên Viên Hoàng bộc lộ nhiều lời trong lòng như vậy, thế nhưng cô lại không dám thể hiện quá nhiều niềm vui sướng ra ngoài. Cô sợ, sợ một lần nữa phải chịu thương tổn.

"Em có chấp nhận anh không?" Hiên Viên Hoàng thấy Trầm Phi Yên không nói gì, không khỏi có chút nóng nảy, hần luôn là một người trầm ổn nhưng lúc này đây lại tự nhiên hoảng hốt.

Trầm Phi Yên khúc khích cười, cô không muốn cho hần biết bây giờ.

Cô không nói gì, cúi đầu hôn Hiên Viên Hoàng. Môi hần lạnh lẽo, mịn màng như một khối socola, ngậm vào liền hòa tan ngay trong miệng, dư vị đắng cay cùng thơm nồng hòa quyện.

Nụ hôn của cô vẫn có chút gì đó ngốc nghếch, nhưng cô vẫn cố gắng hoàn thiện nó, Hiên Viên Hoàng muốn nói lời gì đó rồi lại thôi. Đây là lần đầu tiên cô dịu dàng hôn hần, nụ hôn làm hần cảm thấy hạnh phúc, tay chân đều toát mồ hôi. Cô đang biểu đạt tình yêu với hần sao? Hay là cô vẫn còn trốn tránh, mặc kệ đi, đó cũng không là vấn đề gì, bây giờ, hần phải tranh thủ hưởng thụ. Hai cái miệng quấn lấy nhau đến lúc khiến cho người kia khó thở, Trầm Phi Yên lưu luyến lùi lại, hai mắt như phủ sương nhìn Hiên Viên Hoàng say đắm.

"Hoàng..." Cô nhẹ giọng gọi tên người đàn ông khiến Hiên Viên Hoàng hưng phấn, hai mắt sáng rõ lên.

Giờ khắc này, hai người đều dừng lại nơi ánh mắt của nhau. Ở trong mắt mỗi người đều là hình ảnh của đối phương, cái nhìn đầy ẩn ý, chẳng khác gì những người yêu nhau đang nhìn nhau.

Trầm Phi Yên hôn lên đôi môi hần, nhẹ nhàng từng chút một miêu tả nó, tùy ý để cho trái tim mình dẫn dắt. Lý trí muốn cô rời xa hần, nhưng con tim lại chẳng thể nào nhúc nhích, chỉ luôn muốn hưởng nếm hương vị của hần, cứ như vậy mà ở bên Hiên Viên Hoàng.

"Dùng miệng của em, tay của em, thân thể của em mà yêu anh, được không?" Mùa xuân hiện lên sau đợt tuyết tan như hiện trên khuôn mặt của Hiên Viên Hoàng khiến nó trở nên mềm mại hơn. Nhẹ nhẹ cọ xát, hàng lông mày đậm nhíu lại, ánh mắt ngày càng sâu thẳm giống như ẩn chứa điều bí ẩn cổ xưa, cái nhìn sâu sắc thấp thoáng ngọn lửa bùng cháy.

Trầm Phi Yên nhẹ nhàng hít một hơi sâu, đặt môi mình lên người Hiên Viên Hoàng hôn từng chút một, buống bình, ngập ngừng, đứt đoạn hành hạ người kia. Biết rõ hần đang tràn đầy khát vọng, nhưng cô không muốn cho hần điều hần muốn, cô muốn hần nếm trải cảm giác không đạt được kia. Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Trầm Phi Yên phủ lên bờ vai cao rộng, rồi tới lồng ngực rắn chắc, cuối cùng dừng lại nơi ngực trái của hần.

"Chỗ này để em..." Ánh mắt trong veo như sóng nước, môi hồng nhẹ nhàng thở ra, từ từ di chuyển đến ngực Hiên Viên Hoàng. Thấp giọng lầm bầm, ngón tay xinh xắn bất thành linh ác độc bấm mạnh lên ngực trái, dần vật người phía dưới bằng tốc độ lúc nhanh lúc chậm, vuốt - xoa - bóp - nặn.

Hiên Viên Hoàng thờ hắt ra, hần không cách nào khống chế được, không ngờ Trầm Phi Yên có cách này, khiến hần bật ra tiếng trầm khàn.

Trầm Phi Yên nhún mảy hần hoan, cô có thể khiến cho hần hô hấp dồn dập, như vậy có phải là chứng tỏ người đàn ông này đã động tâm, thậm chí còn muốn cô. Trong lòng cô vẫn tự ti cho rằng bản thân thua kém người khác, nhưng bây giờ lại có thêm chút lòng tin.

"Em từng nghe người ta nói...nếu như dùng miệng...hiệu quả sẽ tốt hơn, mang tới kích thích hơn...Hoàng..." Cô mềm giọng gọi, khoa trương phương pháp kia. Trầm Phi Yên cúi mặt xuống, miệng ngậm phía bên phải mềm mại, nhẹ nhàng gặm gặm, dùng lưỡi nhỏ di chuyển vòng vòng, rồi lại gặm gặm, rồi lại vòng vòng, vòng vòng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Chương 157

Editor: Vũ

Sóng tình quyến rũ khiến Hiên Viên Hoàng cảm thấy khó thở. Hần hoàn toàn không ngờ Trầm Phi Yên lại có thể làm được tới bước này, trong mắt của hần, cô lúc nào cũng nhút nhát, thậm chí rất hay ngại. Còn bây giờ thì rất mạnh dạn, không ngờ được.

"Phi Yên..." Hiên Viên Hoàng thờ gắp, đưa tay ôm lấy cô nhưng không dùng lực nẩy, trong lòng hần mong đợi điều kinh ngạc hơn của cô.

Trầm Phi Yên vuốt ve khuôn mặt của Hiên Viên Hoàng, giống như một yêu tinh xinh đẹp cất giọng mê hoặc: "Hoàng..."

Bàn tay nhỏ bé của Trầm Phi Yên dôi xuống phía dưới Hiên Viên Hoàng, hít một hơi sâu bắt đầu chạm vào kéo kéo, chỉ vài giây sau đã cởi bỏ được quần áo của người đàn ông trước mặt, ngay cả quần trong cũng cởi ra luôn, cô lại ngại ngùng nhưng cũng có chút mong đợi nhìn Hiên Viên Hoàng.

Cho đến bây giờ cô cũng chưa nhìn thấy cái kia to lớn như vậy, trong lòng rất muốn bỏ chạy ra khỏi cửa nhưng lại phát hiện Hiên Viên Hoàng đang nhìn cô bằng đôi mắt mập mờ tia lửa, thế là cô kiên trì tiếp tục. Mặt cô đã đỏ hết lên, thậm chí cô gần như phát run, không thể di chuyển được.

"Sợ sao?" Nhìn về mặt bất an của cô, Hiên Viên Hoàng vừa cười vừa giễu cợt hỏi. Trầm Phi Yên chột phục hồi tinh thần, không sợ

"Em mới không sợ..." Răng với môi va chạm cứ nhau đánh nhau, Trầm Phi Yên vất vả lắm mới phun ra được mấy chữ này.

Khóe môi Hiên Viên Hoàng nhếch cười thật tươi: "Nếu không sợ thì tiếp tục, đừng ngừng lại..."

Hiên Viên Hoàng cảm thấy chỗ dôi bàn tay của Trầm Phi Yên đang treu ghẹo đang bùng bùng lửa cháy, độ khẩn cảm như tăng thêm vài phần. Đùa kiểu gì thế, bây giờ mà ngừng lại thì sau này hối hận lắm rồi.

Trầm Phi Yên khó khăn hít thở, trong đầu bây giờ hiện lên một màn triền miên của hai người trước đây khiến ặt cô đỏ lựng lên, tim đập cuồng loạn. Trước kia, bọn họ còn kịch liệt hơn như thế này nhiều, chuyện cô làm bây giờ không thấm vào đâu.

Cô thở dài, cố gắng gom sức, bàn tay nhỏ lướt qua lồng ngực mạnh mẽ của hắn tiến đến cái bụng bằng phẳng, khi Hiên Viên Hoàng không nhận được kêu lên thì cuối cùng cô cũng cảm thấy vật nóng rực ở giữa hai chân của hắn.

Con người đen sâu của Hiên Viên Hoàng đã bắt đầu không an phận, hành động của cô khiến thân thể của hắn không thể không run rẩy. Những tra tấn ngọt ngào này giúp kiềm chế ý nghĩ đi thẳng vào cô. Nỗi thống khổ xen lẫn vui sướng như con thoi qua lại giữa thiên đường và địa ngục, tư vị như vậy lập tức khảm vào người hắn. Bối cô non mềm đặt ở bộ phận nam tính nhẹ nhàng mà sát như sợ làm đau hắn.

"A...A..." Hiên Viên Hoàng không nhận được cất tiếng trầm khàn, âm thanh này lọt vào tai Trầm Phi Yên khiến mặt cô đỏ tới tận mang tai, tiếng trái tim đập thành thịch cũng là phản ứng của cảm giác hưng phấn, nóng bỏng.

Vật nam tính trong bàn tay nhỏ bé ngày càng nóng hơn, cảm giác đó thật thần kỳ, ban đầu thì mềm mềm, không nghĩ tới chỉ cần kích thích một chút thì ngay lập tức như sống dậy, kiêu ngạo ngẩng đầu. Trầm Phi Yên chưa nghĩ tới việc này bao giờ, cô rụt rè nhìn Hiên Viên Hoàng, thấy trán hắn lấm tấm mồ hôi, biểu hiện khuôn mặt vừa có vẻ thống khổ, vừa có vẻ sung sướng. Thân thể cô nóng bừng lên, quý xuống trước chân há miệng nhỏ ngâm vào.

"A...Phi Yên..."

Trầm Phi Yên không lên tiếng, chỉ ngâm càng thêm sâu như đáp lời. Vén mái tóc qua một bên, cô khẽ nhắm mắt chuyên tâm làm cho hắn vui sướng. Miệng nuốt vào, lưỡi nhỏ lần tìm điểm mẫn cảm mà không ngừng ma sát lướt qua, tăng lực ép xuống.

"(^ ^)..." Hiên Viên Hoàng kinh ngạc nhìn hành động của cô, linh hồn đã bay lên không trung, hắn đè nén cố hít thở cho thông nhưng lại càng thêm run rẩy vì hưng phấn, rõ ràng cảm nhận được lửa nóng thiêu đốt mạnh mẽ.

Trầm Phi Yên tập trung tất cả sức lực vào cái miệng của mình khiến hắn cảm thấy sắp nổ tung, môi của cô, lưỡi của cô bùng binh khiến hắn biến hóa, nhưng tiếp theo sau là một cảm giác thật khác...

Hắn muốn cô, thân thể hắn khát khao muốn tiên thẳng vào cô, muốn khắc ghi kỹ càng từng phút giây đau khổ cùng hạnh phúc.

Đôi mắt cô như sóng nước mùa xuân, phảng phất nhu tình tràn ngập như đem hắn bao vây vào trong đó, khiến hắn say đắm sự ngọt ngào của cô.

Trầm Phi Yên ngồi thẳng nửa người lên, hắn nhìn cô mộng lung thì cô chậm rãi trút bỏ quần áo xuống. Hiên Viên Hoàng trước đây chưa từng có loại hưng phấn như vậy, biểu hiện trực tiếp chính là phản ứng sinh lý đang trỗi dậy.

Thân dưới của hắn đã dựng thẳng lên, hắn rất nhớ cô, rất muốn cô nhưng chỉ có thể hò hét điều đó trong lòng, mô phỏng động tác trong não bộ, hắn không thể chịu đựng nỗi đôi môi quyến rũ kia mà phát ra những tiếng rên hoan ái.

Dáng người Trầm Phi Yên là lướt, bộ ngực quyến rũ như đóa sen nổi bật trên mặt nước. Muốn ôm cô, hôn cô, cuốn lấy cô...chân mày Hiên Viên Hoàng cau lại, hàm dưới ngâm chặt, bàn tay lần xuống eo thon cọ xát với da thịt mềm mại của cô.

Cô để bàn tay của hắn dừng lại trên vòng eo mình, mọi vướng mắc tan biến hết thảy, hai thân thể nóng cháy đều muốn được giải phóng, khao khát được dung hoà vào nhau, với họ, mỗi giây đồng hồ chờ đợi đều trở nên đau đớn như cái chết...

Hít một hơi sâu, khuôn mặt và thân hình ửng đỏ của Trầm Phi Yên đều rịn ra một lớp mồ hôi mỏng bóng sáng.

"Anh muốn em, ngồi lên trên..." Lời nói của Hiên Viên Hoàng như có lực khiến người khác không thể chống cự, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy như một vùng biển tối ngập tràn khát vọng.

Trầm Phi Yên cắn môi, cuối cùng làm như lời hắn nói, chậm rãi ngồi lên trên.

Bộ phận kia giương cao, nóng bỏng muốn dọ người, Trầm Phi Yên khẽ cắn môi mềm, dựa vào cảm giác mà ngồi xuống, từ từ thận trọng thấm ướt rồi

chậm rãi tiếp nhận hân đi vào.

"A..." Khi hai thân thể kết vào thành một, Trầm Phi Yên không nhận được bật ra tiếng kêu nhỏ nhỏ. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm nhỏ đáng thương đặt trên lồng ngực mạnh mẽ của hân, mái tóc đen óng rọi tung, môi anh đào hé mở thoi những hơi thở thơm ngát, hương vị tự nhiên, tràn ngập nữ tính. Trầm Phi Yên di chuyển thất lung, cặp mông xinh đẹp cọ xát trên thân thể nóng bỏng của hân khiến mỗi tế bào đều thức tỉnh.

"Hừ...hừ..." Hiên Viên Hoàng thở gấp không ngớt, mồ hôi trên trán càng tuôn ra nhiều hơn, hân thật sự rất muốn đặt cô ở dưới nhưng hân phải nỗ lực kiềm chế lại. Vươn tay dùng sức cố định eo của Trầm Phi Yên rồi bất chợt thúc eo đẩy mạnh tiến vào, nơi mềm mại của cô bao chặt tất cả của hân.

Đôi chân thon dài như ngọc của Trầm Phi Yên vô ý kẹp chặt lấy người Hiên Viên Hoàng, nghe tiếng kêu khàn khàn. Cảm giác vừa như lên thiên đường, vừa như xuống hỏa ngục. Cô ngửa mặt về phía sau, bầu ngực ưỡn cao, thoải mái ngồi trên người hân, mùi hương nam tính không ngừng dụ hoặc cô khiến cô điên cuồng, khiến cô trở nên...

Mọi thứ giữa hai người dường như trở nên không rõ ràng, Hiên Viên Hoàng cuối cùng không còn muốn nấn nại nữa. Khát vọng của thân thể lớn như vậy làm hân mất khống chế. Hân xoay người đặt Trầm Phi Yên dưới thân, vật to lớn nhanh chóng đi vào. Một lần, rồi lại một lần, càng về sau, càng thêm sâu hơn, mạnh mẽ hơn, cơ thể của hân ở trong cơ thể của cô khắc ghi những dấu vết thuộc về hân.

Da thịt màu đồng như bị thiêu đốt trong bên trong thân thể trắng nõn, điên cuồng di chuyển, hân dùng hông của mình giữ chặt cô, khiến cô bật ra tiếng ngâm trong tuyệt vời, giống như tiếng sơn ca khiến Hiên Viên Hoàng không thể ngưng lại.

"Anh yêu em." Trong lần bùng nổ cuối cùng, Hiên Viên Hoàng chợt gầm lên một tiếng, Trầm Phi Yên hét lên, ngón tay bấu chặt vào da thịt hân. Một hồi mê muội, hai người cùng nhau lên đỉnh. Ở đầu đó trên thân thể ẩn hiện những đóa hoa mê người.

Người không quen bộc lộ tâm tình như Hiên Viên Hoàng bây giờ lại nói yêu cô. Những lời này khiến cho khóe mắt Trầm Phi Yên ươn ướt, cô rất muốn khóc.

Tay cô bám chặt lấy thân thể Hiên Viên Hoàng, không để bản thân rơi lệ mà để anh càng dán sát hơn vào người hân, đó như một lời mời gọi thầm lặng khiến cho Hiên Viên Hoàng vừa mới ngừng hoạt động lại cảm thấy sôi trào.

Không cần chịu đựng như đêm trước, hân chợt trầm xuống, một lần nữa ra vào trong cơ thể cô. Thời khắc này, hân không còn cuồng loạn như lúc nãy nữa mà có chút dịu dàng, kiên nhẫn, từ từ đi sâu vào khiến thân thể Trầm Phi Yên bốc cháy, toàn thân run rẩy, rên rỉ, bắt đầu dán mình vào gần hơn với Hiên Viên Hoàng.

Từng lần một liên tiếp nhau, cuối cùng, hân dùng hết sức đưa cô lên chín tầng mây.

Hai người bồng bềnh giữa thiên đàng và địa ngục một lúc lâu rồi cuối cùng lên tới đỉnh điểm hoan lạc, một dòng nhiệt nóng chảy ra từ thân thể Trầm Phi Yên. Hân tựa mình lên cô, hai người cùng thở hổn hển nhưng bàn tay vẫn nắm chặt không rời.

Hai người yêu nhau, có thể tình yêu sẽ giúp họ làm lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Chương 158

Editor: Vũ

Cơ thể cô cảm thấy rất nặng nề, cứ như bị núi đè. Trầm Phi Yên cố nhúc nhích người một chút, nhưng vẫn không động đậy được, điều này khiến cô rất khó chịu.

Dường như có một cảm giác ấm áp xâm chiếm cánh môi cô, mềm mềm, hơi lạnh, hương vị thanh mát. Hàng lông mi dài rậm khẽ rung hai cái nhưng mắt vẫn chưa mở. Hiên Viên Hoàng ôm người trong lòng càng thêm chặt, bờ môi quấy phá không dứt giấc ngủ của Trầm Phi Yên. Người phụ nữ này, như vậy mà vẫn còn ngủ được, hân thật là không thể không bội phục cô, vươn tay ấn nhẹ lên bờ môi hồng ửng.

Cánh môi hé mở ngậm luôn cả ngón tay của Hiên Viên Hoàng vào trong miệng, một cơn tê dại kéo tới làm Hiên Viên Hoàng không nhận được run lên. Người phụ nữ này, đang ngủ mà còn đi ngậm cắn ngón tay của hân.

Hàm răng của Trầm Phi Yên cũng không sắc lắm, chỉ khẽ cắn nhưng lại khiến cho Hiên Viên Hoàng run rẩy không thôi, cho dù cô chỉ hơi phác họa một chút hân cũng cảm thấy không thể khống chế được ngọn lửa nóng cuộn cuộn dưới hạ thân.

Bụng cuộn lên hơi đói, Trầm Phi Yên không có chút ý thức nào về việc mình đang ngậm ngón tay của Hiên Viên Hoàng trong miệng, cô chỉ cảm thấy cây chocolate đang ngậm có hơi cứng. Hàm răng nhỏ cắn nhẹ một cái, lại cắn thêm một cái nữa, mà cái thanh chocolate này sao lại như đang động đậy.

Vì đói nên hàng lông mi động đậy, đôi mắt hé mở, giống như lá liễu mỹ lệ trong ngày xuân, vô cùng sinh động, chân thật, thậm chí còn được bao phủ bằng một màng hơi thanh sạch.

Ặc, Trầm Phi Yên ngẩn ngơ cả người, trước mắt là khuôn mặt được phóng đại cực kỳ đẹp trai khiến cô không khỏi ngạc nhiên. Ngón tay của Hiên Viên Hoàng vẫn còn đang ở trong miệng của cô, nước bọt theo ngón tay kéo ra tạo thành một đường chỉ bạc.

"Em tỉnh rồi!" Mắt cong lên ánh cười nhưng bờ môi lưỡi biếng vẫn lạnh lùng như cũ. Hiên Viên Hoàng không có dự định rút ra. Hắn bắt chước kiểu cách của Trầm Phi Yên mà chớp chớp mắt mấy cái.

"A..." Khẽ la lên. Trầm Phi Yên đưa tay lên mặt, lại chột muốn ngậm miệng lại, hàm răng vô tình cắn lấy ngón tay của Hiên Viên Hoàng.

Nhìn khuôn mặt tròn tròn của Trầm Phi Yên như có một đám mây hồng bay qua, còn có một mùi hương hoa đào man mát lan nhẹ khiến Hiên Viên Hoàng cảm thấy thật thoải mái. Nhất là ngón tay của hắn còn ở trong miệng của cô, thực sự là vô cùng tốt đẹp.

"Cảm thấy thế nào, ngủ có ngon không?" Hiên Viên Hoàng cười như không cười, chăm chú nhìn người yêu đang cố né tránh. Hắn không cho cô chạy thoát nữa, con mồi đã tới tay, có chết hắn cũng không để mất.

Ngón tay trong miệng nhúc nhích như có dụng ý gì đó khiến cho Trầm Phi Yên căng thẳng không thôi, suýt chút nữa là la ầm lên. Người đàn ông này rõ ràng là cố ý, cô hung hăng trợn mắt lên nhìn hắn, đáp lại chỉ là vẻ cười cười hoàn toàn vô tội.

Lấy tay kéo ngón tay của Hiên Viên Hoàng ra, Trầm Phi Yên khẽ xoa xoa miệng, vì hơi xấu hổ mà buồn bực nói: "Em đói bụng rồi, muốn đi ăn cơm."

Nghe lời này, Hiên Viên Hoàng cũng chỉ cười, nụ cười càng khiến cho Trầm Phi Yên thêm gai mắt, chịu không nổi mà đứng dậy.

"Em muốn đi ăn cơm." Nổi giận thật sự, Trầm Phi Yên tính đứng dậy xuống giường, cô cảm thấy bầu không khí bây giờ thật quá kỳ lạ.

Chân còn chưa chạm đất thì đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, phút sau đã thấy cô bị Hiên Viên Hoàng đặt ở dưới thân.

Hơi thở rực nóng phả lên trên mặt của Trầm Phi Yên, một màn của tối hôm qua dường như hiện về thật rõ khiến ặt cô đỏ rực hơn nữa. Hơi thở của cô trở nên thật lộn xộn, có hơi nũng nịu nói: "Em muốn... ăn..."

Người phía trên hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí còn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô "Không phải vừa rồi em mới ăn sao? Sao giờ lại đói bụng?"

Mồ hôi lạnh từ từ chảy xuống cổ xát, Trầm Phi Yên thật không tin nổi vào tai mình, người đàn ông này vậy mà có thể nói ra mấy lời như vậy. Tình trạng của cô bây giờ là chẳng thể tiêu hóa nổi cái gì nữa, thậm chí có hơi khó thở.

Vừa ăn cơm xong, cô mới ăn khi nào, cùng lắm là cắn đầu ngón tay của hắn có chút xiu mà thôi.

"Đứng dậy đi, em đói bụng mà!" Trầm Phi Yên hơi bất mãn đẩy Hiên Viên Hoàng ra.

"Anh cũng đói bụng, đói bụng từ sớm." Ánh mắt Hiên Viên Hoàng nhìn cô cười trầm ấm, có điều đó cũng là một loại phong tình.

Huh! Trầm Phi Yên ngây người, đói bụng sao? Nhưng cô không nhìn ra được chỗ nào trên mặt người đàn ông này có khát vọng với thức ăn, thay vào đó ánh mắt kia có vẻ như nhìn cô mà kêu gào đói bụng, xem cô giống như thức ăn.

"Anh cũng đói bụng, vậy chúng ta xuống lầu cùng ăn đi!" Mồ hôi chảy ròng ròng, Trầm Phi Yên bắt đầu giả ngu.

Chỉ là có người không muốn buông tha cho cô, lửa đã được khơi lên, có lẽ cô cũng quá coi thường cơn đói bụng của hắn rồi.

"Anh ăn xong sẽ dẫn em xuống ăn cơm." Vừa nói xong, cũng không cần quan tâm xem Trầm Phi Yên có đúng là đang giả vờ không, Hiên Viên Hoàng trực tiếp phong tỏa môi cô, nuốt hết những lời cô muốn nói vào bụng. Bàn tay của hắn không an phận chạy loạn xạ trên khắp thân thể của cô, châm lên từng ngọn lửa nhỏ, thân nhiệt dần nóng lên.

Quần quít, triền miên, tuy hai mà một. Trầm Phi Yên chỉ có thể vô lực để cho người phía trên tùy ý cướp đoạt, thậm chí còn có thể so sánh với một con sư tử bị bỏ đói lâu ngày. Thật sự là đã xem cô là thức ăn mà gặm cắn khiến trên người cô mỗi lúc lại nở rộ thêm những dấu tròn to nhỏ, người này đúng là không biết tiết chế.

Có người bắt đầu không vui "Em không tập trung, xem ra anh chưa cố gắng tốt cho lắm!" Kêu lên một tiếng, Hiên Viên Hoàng cố gắng đi vào, rút cuộc cũng kéo được toàn bộ sự tập trung của Trầm Phi Yên về phía hắn. Chỉ có một mình hắn cuồng nhiệt thì không được, hắn không có thói quen này với người bất động. Môi và tay bắt đầu di chuyển trên người của Trầm Phi Yên một lần nữa khiến cho cô run lên từng đợt, nhìn thấy cô hồ hấp dồn dập, toàn thân ửng đỏ như ráng chiều, Hiên Viên Hoàng mới hài lòng cười. Như thế này mới đúng, nếu chỉ có một mình hắn không thì không thú vị.

Quần quít, say mê không ngừng nghỉ, Hiên Viên Hoàng không thể kiềm chế tốt được, cứ lần lượt bị mê hoặc bởi tiếng ngân uẩn chuyển, tuyệt vời của cô. Chiến hỏa không biết kéo dài bao lâu, hai người đều mồ hôi đầm đìa, cuối cùng Hiên Viên Hoàng mới thỏa mãn một chút mà buông tha cho cô.

Trầm Phi Yên thở hổn hển, chẳng có chút sức lực nào để đứng lên, cô mệt vô cùng. Người đàn ông này tưởng chừng như muốn dẫn vật cô đến chết, mặc kệ mọi lời cầu xin dừng lại của cô, tất cả đều bị bỏ ngoài tai. Có mấy lần tiến vào rất sâu, suýt chút nữa là cô đã bất tỉnh. Ra vào sâu như vậy, mạnh

mẽ như vậy, thật sự là muốn lấy mạng nhỏ của cô luôn rồi.

Địu dàng ôm lấy thân thể mềm như đậu hũ của Trầm Phi Yên, Hiên Viên Hoàng cười thỏa mãn. Nụ cười thanh khiết như tuyết ban sơ, có một chút mềm mại của hoa cỏ, trông cực kỳ chói mắt, mê người. Trầm Phi Yên không khỏi ngáy ra suy nghĩ, người đàn ông này nếu trừ bỏ đi phần lạnh lùng thì sẽ là một người cực kỳ đẹp trai.

"Xem ra em còn chưa mệt, chúng ta vẫn có thể tiếp tục." Hiên Viên Hoàng mỉm cười trêu ghẹo, hẳn hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của cô. Nhưng nếu cứ tiếp tục bị nhìn nữa, hẳn không có tự tin với chính mình nữa, khát vọng này, hẳn hiểu rõ hơn ai hết. Nhất là đối với người phụ nữ này, người mà hắn yêu nhất.

Nắm tay nhỏ nhắn đập xuống trước ngực Hiên Viên Hoàng vài cái, Trầm Phi Yên suýt chút nữa muốn chịu xuống đất cho rồi, người đàn ông này sao có thể nói hết ra như vậy. Cô rất khó tiếp thu hết được, nhưng cũng chính vì điểm đó mà cô càng thêm mê luyến hắn hơn, bởi vì trong mắt hắn không hoàn toàn là lạnh lùng, nhưng có một loại dịu dàng, mà chỉ dịu dàng với một mình cô mà thôi.

"Ơc ọc..."

Trầm Phi Yên đói lắm rồi, bụng bắt đầu biểu tình làm cô xấu hổ gần chết. Giống như là đang ăn được một nửa rồi, tự nhiên có tiếng thả "bom" làm ọi người không biết nên xử sự thế nào cho phải. Có thể làm ngơ không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục ăn, hoặc là phần nộ trực tiếp đứng dậy.

"Ha ha..." Hiên Viên Hoàng cất tiếng cười lớn, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên bùng sáng như bầu trời đầy sao, tỏa ra thứ ánh sáng hào quang tuyệt bích.

"Đừng cười..." Trầm Phi Yên hết sức buồn bực, cố sức nheo mạnh Hiên Viên Hoàng một cái, nghĩ đến thôi là thấy mắt mặt quá chùng quá đổi. Cô thật dứt khoát muốn quên đi, đói bụng đến trình độ như vậy, cứ như là bị người khác ngược đãi đã mười ngày nửa tháng.

"Được rồi, đi ăn cơm..." Hiên Viên Hoàng đứng dậy, bất chợt ôm lấy Trầm Phi Yên khiến cô sợ hãi hét lên một tiếng. Cả người được nhắc bổng lên không, lộ ra hai thân hình lửa thể.

Hơi lạnh ủa tới từ tứ phía nhưng những chỗ tiếp xúc nơi hai người lại nóng đến bỏng da, càng lúc càng dính chặt, thế nào cũng không tách ra được. Giống như là những con cừu nhỏ, tựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau, ủng hộ lẫn nhau, cuộc sống như vậy cũng là một loại vui sướng.

Trầm Phi Yên đỏ mặt nhìn làn da rám nắng khỏe mạnh của Hiên Viên Hoàng, cơ bắp rắn chắc, to lớn. Trầm Phi Yên nhìn ở khoảng cách gần như vậy, tất cả rõ mồn một.

"Em thấy hài lòng không?" Hiên Viên Hoàng cười xấu xa, cúi đầu phả khí nóng lên mặt Trầm Phi Yên khiến cô ngượng ngùng không thôi.

"Nếu em cứ tiếp tục nhìn anh như vậy, anh nghĩ cả ngày hôm nay em cũng không bước ra khỏi căn phòng này nổi đâu. Anh đối với em mãi mãi sẽ không mệt mỏi!" Lời này cất lên bên tai Trầm Phi Yên, làn khí nóng như lò lửa khiến lỗ tai của Trầm Phi Yên nhột nhột.

"Không được, em đói bụng. Là đói bụng thật, em muốn ăn cơm!" Cứ như vậy mà xuống dưới nhà thì kêu cô đi chết còn hơn, vì thế, Trầm Phi Yên rất là kiên quyết với ý định ăn cơm của mình. Người đàn ông này cố ý, Trầm Phi Yên tổng kết trong bụng, có chút tức giận, vì sao hắn luôn khiến cô không thể chống cự được.

Hiên Viên Hoàng cười một hồi rồi ôm Trầm Phi Yên vào phòng tắm.

Hơi nước nóng lượn lờ, quần quít quanh hai người, đáng lẽ phải xảy ra một màn kịch liệt, nhưng Hiên Viên Hoàng cảm thấy bản thân muốn buông tha cho cô, hẳn nhận thấy rằng cô thật sự đói bụng rồi.

Vội vã rửa mặt cho xong, Hiên Viên Hoàng nhanh chóng ôm Trầm Phi Yên ra ngoài. Hắn lau khô tóc cho cô, lại còn tinh tế lau sạch cả người cô, có điều, hẳn cũng lợi dụng việc làm này để thực hiện chuyện mờ ám khiến cho Trầm Phi Yên cũng hít thở không thông vài lần.

Cô giận dữ trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng, người này thật là xấu xa. Chỗ nào cũng dám đụng, còn không để cô sống yên, mấy lần khiến cô mềm nhũn hết cả người, có thể ngã ra luôn, còn người đàn ông này chỉ biết cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Chương 159

Editor: Vũ

Giờ cơm trưa diễn ra hết sức đặc sắc, toàn bộ người hầu đều dờ ra nhìn Hiên Viên Hoàng, nụ cười kia thật sự là có thể moi tim người ta ra được.

Một nửa con cá đang ăn dở trong miệng Hiên Viên Phong rớt xuống, về mặt kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hoàng. Xảy ra chuyện gì rồi, sao cô gái này lại ở

đây? Cô ta là ai? Anh hai từ trước tới giờ vẫn chưa dẫn ai về nhà, càng miễn bàn đến việc cùng người ta miệt mài trên giường cả buổi sáng, là nguyên một buổi sáng đấy!

Ban đầu còn cho rằng anh Hai bận đi công tác, vậy nên chẳng ai nghĩ sẽ lại phát sinh chuyện như thế này, kết quả là ngoại trừ kinh ngạc, ngay người thì cũng là kinh ngạc, ngay người!

"Muốn ăn gì, anh nói nhà bếp làm!" Sau khi giúp Trầm Phi Yên ngồi vào ghế, Hiên Viên Hoàng nhẹ giọng, dịu dàng hỏi. Lạnh lẽo trên mặt biến đi đâu hết, giờ chỉ toàn là vẻ mặt cười cười khiến người ta muốn nôn mửa.

Chân Trầm Phi Yên như muốn nhũn ra, người kia thật là quá tham lam rồi, bây giờ toàn thân của cô đều bủn rủn, không có hơi sức. Nhìn thoáng qua thì trông hai người bọn họ có vẻ thân mật, nhưng tuyệt đối không nghĩ là bởi vì họ trải qua một đêm không nghỉ mới thành như vậy. Trầm Phi Yên âm ức liếc mắt nhìn Hiên Viên Hoàng nhưng hần chỉ nhàn nhạt cười, nhanh chóng giúp cô ngồi xuống ghế.

Cười, anh Hai cười thật khiến người ta muốn ói, Hiên Viên Phong nhìn mà có cảm tưởng muốn nôn hết đồ ăn từ nãy giờ ra.

"Anh Hai, không phải bây giờ anh nên ở công ty sao?"

Hiên Viên Hoàng quay mặt qua, ánh mắt đã trở nên rét lạnh: "Không lẽ tôi không được nghỉ ngơi, nếu cậu đã thích làm việc như vậy thì cậu tiếp quản công ty mấy tháng tới đi, cũng vừa lúc tôi muốn nghỉ một chút."

"Hà? Hiên Viên Phong lập tức gào thét trong lòng, có lộn không vậy! Công việc của hần bây giờ đã là quá nhiều rồi, thậm chí đến cả nhìn con gái cũng vội, đây là vấn đề tính phúc đó. Anh Hai sao lại tự nhiên mặt không đổi sắc, đem công ty giao lại cho hần vậy, nhưng hần thật sự là một chút cũng không muốn làm đâu.

"Anh, anh cũng biết là em còn có chuyện phải làm. Hơn nữa, công ty không có anh thì hoàn toàn không được, không lẽ anh không sợ em nuốt luôn công ty sao?"

Hơi nhướn mắt liếc Hiên Viên Phong một cái, Hiên Viên Hoàng đáp ngay: "Nếu cậu thích thì tặng công ty cho cậu luôn đấy!"

Hiên Viên Phong động não nhanh chóng, lại có nhằm lẫn gì nữa không vậy? Công ty giao cho hần, dù hần có cố ý muốn nhận thì cũng không có đủ sức mà chèo chống! Hắc đạo thì toàn sài lang hồ báo, bạch đạo lại toàn tiêu lý tàng đao, bên tám lạng, người nửa cân.

"Anh Hai, anh đang đùa đúng không?" Gượng gạo cười, Hiên Viên Phong có cảm giác mình rất muốn khóc, cái này là bảo hần đi chết phải không?

Trùng trùng nhìn Hiên Viên Phong một cái, ý tứ rõ ràng là không thích cái miệng bô bô churong mắt kia. Hiên Viên Phong vô cùng tự giác ngậm miệng lại, lời định nói ra đều nuốt hết vào trong bụng, tình nguyện chịu chết vì nín nhịn cũng không muốn bị ánh mắt của anh trai làm đông lạnh chết.

"Em đói bụng." Nhìn không khí lạnh lẽo của hai anh em, Trầm Phi Yên kéo ống tay áo của Hiên Viên Hoàng, bây giờ không phải là lúc để tranh chấp, cô đang rất là đói bụng.

Hiên Viên Hoàng xoay người cười an ủi: "Chúng ta ra ngoài ăn đi."

"Không cần, có gì ăn đó cũng được, hai người nếu có chuyện gì thì cứ từ từ thảo luận." Không muốn làm phiền Hiên Viên Hoàng, Trầm Phi Yên thừa nhận ánh mắt của Hiên Viên Phong nhìn mình có ý dò xét, nhưng bây giờ cô không có thời gian đi lo mấy chuyện này. Đói chết rồi. Trước tiên phải thỏa mãn cái bụng đã, nghĩ vậy liền gấp lấy đồ ăn ngon ăn.

Nếu Trầm Phi Yên đã ăn cơm thì Hiên Viên Hoàng cũng không thêm nói nữa, phẩy tay về phía Hiên Viên Phong như đuổi một con ruồi, con muỗi. Hần ngồi cạnh Trầm Phi Yên lại lưỡng lự không biết nên ăn hay không, kết quả là bị hai người kia ăn trước.

Nhìn một bàn đầy đồ ăn, Hiên Viên Hoàng không biết nên chọn món nào cho tốt, sau cùng gấp một miếng thịt bò thơm ngon để vào trong bát Trầm Phi Yên.

"Cái này tốt, là thịt bò chuyển từ Mexico tới."

Trầm Phi Yên ngẩng đầu nhìn rồi lặng lẽ ăn miếng thịt bò. Nhìn cô ăn đồ ăn do chính tay mình gấp, Hiên Viên Hoàng đột nhiên cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, cảm giác như đang có được gia đình.

Hai người ăn cơm trong bầu không khí rất là kỳ quái, đáng sợ đến mức người hầu cũng không dám ở cùng trong phòng ăn. Từ trước đến giờ, Hiên Viên Hoàng là một giám đốc lạnh lùng hà khắc, hôm nay lại tự nhiên mang vẻ mặt dịu dàng để cưng chiều một cô gái.

Thực sự là chuyện lạ trên đời, giống như là Nam cực đột nhiên biến thành Xích đạo vậy.

"..." Ngoại trừ không nói gì vẫn là không nói gì, phát hiện sự có mặt của mình ở đây là dư thừa, Hiên Viên Phong khề sò chớp mũi, vô cùng lúng túng rời khỏi phòng ăn, trả lại một phòng đầy ắp cho Hiên Viên Hoàng. Trong lòng rất không tốt, vừa vui mừng lại vừa đau thương. Vui vì cuối cùng anh trai cũng tìm được tình yêu đích thực, còn đau buồn là bởi vì không còn được nghỉ ngơi nữa rồi, anh Hai đã quyết định đình công. Nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ thì chắc chắn đã đem mấy thứ lo lắng vứt sang bên rồi, người rảnh rồi đừng có quấy rầy, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Được người khác che chở có cảm giác thật ấm áp, Trầm Phi Yên cúi đầu ăn, trong lòng như nở hoa, lát sau đã dâng lên như nước lũ, kết quả là mất ngủ

ngần nước. Đây là ước ao bấy lâu nay của cô, bây giờ có được lại cảm thấy nó không thực tế.

"Đừng gấp thức ăn cho em nữa, đồ ăn trong bát sắp tràn ra ngoài rồi, mình em ăn cũng không hết." Cả một chén đầy đồ ăn, cô làm sao ăn hết cho được, tâm tình có chút oán trách.

Hiên Viên Hoàng chỉ cười: "Không ăn hết thì để anh."

Cúi đầu, trực tiếp cầm lấy đĩa của Trầm Phi Yên gấp thịt đưa lên miệng. Trầm Phi Yên nhìn Hiên Viên Hoàng ăn ngon lành thì ngáy ngẩn cả người, đây chính là Hiên Viên Hoàng sao? Ngay cả chính bản thân cô cũng bắt đầu đặt nghi vấn, sao hắn có thể bình tĩnh như vậy mà cùng cô ăn điểm tâm, thậm chí còn gấp đồ ăn cho cô, còn lấy đĩa của cô mà ăn.

"Anh không sao chứ?" Thật lòng không muốn hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy, nhưng Trầm Phi Yên không nhịn được vẫn hỏi. Sắc mặt Hiên Viên Hoàng có chút lúng túng, người phụ nữ này không hiểu được trái tim của hắn sao? Đừng nói là cô, ngay cả hắn cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại đối xử dịu dàng với cô như vậy.

"Coi như em chưa nói gì, ăn đi." Thấy mặt mày Hiên Viên Hoàng bắt đầu có vẻ u ám, Trầm Phi Yên sửa lại để tránh hắn trở lại bộ dạng hung thần, cô thích dáng vẻ của hắn bây giờ hơn. Trầm Phi Yên nhanh chóng gấp một đĩa rau nhút vào miệng Hiên Viên Hoàng để hắn có thời gian bình tĩnh hơn.

Trầm Phi Yên đột nhiên kích động, ôm lấy một bóng đen nhỏ. Khuôn mặt Hiên Viên Hoàng đột nhiên tái mét, còn ánh mắt thì đen thẫm như muốn giết người.

Người một nhà gặp nhau, ngay lập tức trở thành chiến trường. Trầm Phi Dạ nhìn hắn bằng ánh mắt hoàn toàn ngây thơ, vô tội, giống như là không phát hiện ra gương mặt đen thui của Hiên Viên Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Chương 160

Editor: Vũ

"Mẹ..." Âm thanh nũng nịu, Trầm Phi Dạ ôm chặt lấy Trầm Phi Yên thân thiết gọi mẹ. Một tiếng này thôi cũng đủ khiến tâm tình Trầm Phi Yên run rẩy, con trai lúc nào cũng ở kề bên cô như thế, ngọt ngào như chim được mật hoa, sung sướng vô cùng.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên bị chen giữa, hắng giọng nhìn qua tên tiểu quỷ gây rối này, nó tuyệt đối là cố ý. Bởi vì lúc ôm Trầm Phi Yên, thằng bé quay qua nhìn hắn, ánh mắt như muốn nói hắn không thể nào làm khó dễ cho nó được.

Bố già à, tức chứ? Hừm, dám nói cậu quấy rối, cậu nhất định không dễ cho bố già dễ chịu.

Trầm Phi Yên nhìn con trai không xảy ra chuyện gì, trong lòng rất xôn xao, Hiên Viên Hoàng không tỏ ra là không thích con trai khiến cô rất hạnh phúc. Ôm lấy con, Trầm Phi Yên không nhịn được hôn con trai hai cái, hai dấu son sáng bóng in lên khuôn mặt non nớt trắng mịn của Trầm Phi Dạ.

Nhóc con kia dường như được chiều mà cưng, không vui ngửa đầu lên nói: "Mẹ, con muốn hôn môi..."

Sặc, Trầm Phi Yên toát mồ hôi lạnh, con trai thì đang chu môi, cái môi chúm chím, nho nhỏ, hồng hồng như nụ hoa vừa hé. Ý đồ đã rất rõ ràng, muốn được hôn ở môi. Trầm Phi Yên rất khó tiếp thu chuyện này, tuy con cô sinh ra và lớn lên ở Mỹ - một quốc gia cởi mở - nhưng cô cũng chưa bao giờ kêu con mình tùy tiện đi hôn môi người khác, dù chỉ là hôn nhẹ!

"Mẹ, con muốn hôn môi..." Trầm Phi Dạ trưng ra khuôn mặt chờ mong, đôi mắt long lanh chớp chớp, cái mỏ chu chu.

Ặc, cái này hơi quá rồi. Nhìn Hiên Viên Hoàng đang ở một bên bùng bùng lửa giận, không khí bắt đầu nguy hiểm. Tên tiểu quỷ này thật quá đáng, người kia là chỉ của riêng một mình hắn, không có phần cho con đâu. Lại còn dám làm thế, hắn giận thật sự, muốn ném tên nhóc này ra ngoài cho rồi.

Trầm Phi Yên toàn thân cứng ngắc, miệng không cười nổi, cái này trách ai được đây?

Một áp lực ập tới, ngay lập tức tách hai mẹ con ra. Trầm Phi Yên nhào vào một lồng ngực vững chãi, rộng lớn, sau đó là một nụ hôn nóng bỏng kéo tới khiến cô không phản ứng được gì. Cái lưỡi linh hoạt của Hiên Viên Hoàng quấn chặt, dùng sức treu đùa với lưỡi của cô, hoàn toàn không để cho cô có cơ hội phản ứng lại.

Cảnh hôn này thật sự sống động, Trầm Phi Yên ban đầu còn phản kháng, chỉ một lúc sau dần xụi lơ, không còn chút sức lực nào nữa, mặc cho Hiên Viên Hoàng kiểm soát.

Ánh mắt đen thẫm của Hiên Viên Hoàng ngạo mạn liếc nhìn Trầm Phi Dạ. Hừm, tiểu tử thôi, muốn người phụ nữ của hắn sao? Còn lâu!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Phi Dạ đỏ bừng, nhưng đó tuyệt đối không phải là do xấu hổ. Chính là do tức giận, quá tức giận mà thành, tức giận muốn nổ tung. Cái người đàn ông kia tự mình là ai? Mấy lần trước đều làm thương tổn mẹ của cậu không ít, bây giờ lại còn bày trò tuyên bố chủ quyền, chớ là câu ngu sao? Nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này cũng đừng trách cậu vuốt mặt mà không nể mũi.

Trầm Phi Dạ nghiêng rang nghiêng lợi, nét ngoan độc lộ ra không kém gì so với Hiên Viên Hoàng, quả nhiên là cha con. Ngay cả biểu hiện tranh đấu cũng giống nhau, đều cùng một tâm tư, sau lại không biết mèo nào cắn mỉu nào?

"Mẹ, con đói bụng..." Trầm Phi Dạ làm như kiểu không quan tâm đến tình huống gì xảy ra, sắc mặt thay đổi rất nhanh, kéo kéo tay áo Trầm Phi Yên. Cậu cố ý cho giống như người bị bỏ rơi, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, tốc độ có thể so cùng bậc thầy biến sắc mặt ở Tứ Xuyên.

Trầm Phi Yên bị hôn đến tâm tình hỗn loạn, thiếu chút nữa cũng sẽ làm ra hành động không phù hợp với lứa tuổi thiếu nhi, may mà có Trầm Phi Dạ kéo tay cô. Thần kinh của cô bừng tỉnh, dùng sức cố đẩy Hiên Viên Hoàng ra, gương mặt hồng đỏ lên như ánh trời chiều phản chiếu lên mặt nước, xinh đẹp vô cùng.

Ngượng ngùng xoa tay, Trầm Phi Yên thấy thật có lỗi với con trai bé bỏng, cô áy náy nhìn gương mặt vô tội của con.

"Vậy chúng ta cùng ăn thôi, ha ha..." Ngoại trừ xấu hổ thì cũng chỉ còn xấu hổ!

Hiên Viên Hoàng muốn xé banh cái cổ của Trầm Phi Dạ, tên nhóc này lại dám dùng chiêu này, nguy trang rất tốt! Hắn còn chưa hôn đủ đã bị người ngoài chen vào phá, trong lòng rất tức giận.

Một đôi mắt to như nai Bambi, lúng la lúng liếng, vừa vô tội vừa đau khổ đang nhìn Trầm Phi Yên.

"Sao vậy, bảo bối?" Trầm Phi Yên ngạc nhiên, ôm ngay con trai vào lòng, còn Hiên Viên Hoàng đã sớm bị bỏ mặc qua một bên.

Hai hàng nước mắt chảy xuống, Trầm Phi Dạ bỏ nhào vào lòng mẹ, hai vai run run, nghẹn ngào: "Hu hu, không phải mẹ nói Tiểu Dạ không được làm chuyện xấu với bạn nữ sao? Vì sao mẹ ở trước mặt con lại làm chuyện xấu, hu hu... Mẹ làm chuyện xấu, quên Tiểu Dạ rồi, hu hu..."

Trầm Phi Dạ khóc thật thương tâm, hay tay cậu nắm chặt lấy áo Trầm Phi Yên, kêu gào đau khổ. Cậu chưa bao giờ là người hiền lành, hiện tại cũng biết nên làm thế nào, cả cánh tay đều bị nắm đỏ lên, bố già Hiên Viên Hoàng đáng ghét!

Trầm Phi Yên chẳng nói được lời nào, thậm chí còn xấu hổ không dám ngẩng lên nhìn con trai. Chuyện này đúng là cô có nói với Phi Dạ, vì ở Mỹ không khó để thấy những điều này, nhưng cô rất hy vọng con mình không đi loại chuyện như vậy, cô căn dặn con rất kỹ. Thế mà bây giờ cô lại để nó xảy ra trước mặt con trai, điều này khiến cô rung mình, đều là lỗi của cô...Hic... Cô rất muốn khóc ngay lúc này.

"Mẹ không bao giờ làm chuyện này nữa, mẹ xin lỗi con, bảo bối hãy tha thứ ẹ nhé?"

Nghe thế, Trầm Phi Dạ ngược đôi mắt ngấn nước lên, gương mặt thê lương: "Mẹ thề sau này cũng không bao giờ làm chuyện này nữa đi!"

"Mẹ thề, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này nữa." Vì rất xấu hổ cùng có lỗi nên Trầm Phi Yên rất ngoan ngoãn nghe lời con. Hiên Viên Hoàng đứng một bên nhìn hai mẹ con kẻ xướng người họa không một chút do dự nào mà suýt chút nữa muốn rút súng bắn con. Tên tiểu quỷ này, dám xúi Phi Yên của hắn thề như vậy, còn hắn thì sao bây giờ?

Gian kế đã thực hiện được, Trầm Phi Dạ vội lau nước mắt, nín khóc mỉm cười, ánh mắt sáng ngời có chút gian xảo.

"Nhóc con, con đừng quá đáng!" Hiên Viên Hoàng không nhịn được nữa, bực mình nhìn hai người mẹ mẹ con con mà đầu muốn bốc khói.

Trầm Phi Dạ lại ngược gương mặt vô tội nhìn rất chi là hoảng sợ nhào vào lòng Trầm Phi Yên, vô cùng thống khổ nói: "Mẹ, mẹ biết không, chú này vậy mà không biết xấu hổ tự nhận là cha con, còn muốn nhốt con nữa. Con không nghe lời, chú sẽ bắn chết con, hu hu, mẹ ơi, chú này thật là khủng khiếp, con muốn về nhà, mẹ dẫn con về nhà..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Chương 161

Editro: Vũ

Bị Trầm Phi Dạ gây hồ nháo như vậy. Trầm Phi Yên cũng bắt đầu dùng đôi mắt hoảng sợ nhìn Hiên Viên Hoàng. Hai người với bộ dạng sợ sệt nhìn lẫn nhau thế, cứ như hắn là khủng long ăn thịt người.

"Sao lại nhìn anh như vậy, không lẽ em không biết gì sao? Anh mà là loại người như vậy sao? Không lẽ em không biết con trai mình là loại người như thế

nào à?" Giận, ánh mắt Hiền Viên Hoàng sắc bén nhìn như muốn chém vài nhát vào Trầm Phi Dạ, gương mặt tức tối. Tên nhóc hư hỏng, lại còn dám ở trước mặt hấn làm bộ mặt nhọc, nếu như Phi Yên của hấn thật không biết con trai mình là hạng người gì, hấn thật muốn coi thường cái người ngay cả con mình cũng không biết phải trái thế nào.

Điều khiến Hiền Viên Hoàng buồn cười nhất chính là Trầm Phi Yên cứ khư khư bộ dạng như gà mẹ bảo vệ gà con, nổi giận với hấn, lớn tiếng mắng: "Anh là ai anh còn không biết sao? Con tôi sao lại nói như vậy, nó hiền lành thế mà anh lại có thể lấy súng ra mà hù dọa nó. Nếu như có bất cứ tắc trách nào xảy ra với nó, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh. Hiền Viên Hoàng, tôi cho anh biết, anh không có quyền gì mà nói con trai tôi không tốt, tôi sẽ không dễ yên đâu."

Hiền Viên Hoàng nhất thời sùng sốt, người phụ nữ này có não không đấy? Con trai rõ ràng là "yêu quái", thế mà cô ấy lại không biết mây may chút nào, giờ lại đi trách hấn, nói hấn mới là không tốt. Cho tới bây giờ, chưa có ai dám đứng ra nói hấn như vậy, nhưng Hiền Viên Hoàng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không nói nửa lời.

Trầm Phi Yên giận dữ nắm tay con trai "Đi, chúng ta đi ăn, khoai hạt giống này

"Mẹ tuyệt vời, con yêu mẹ nhất trên đời." Trầm Phi Dạ trưng ra một khuôn mặt sùng bái vô hạn. thậm chí bàn tay còn khóa chặt lấy eo Trầm Phi Yên. Xoay về người đó làm mặt quý, cậu đã thắng trong cuộc chiến lần này.

Hiền Viên Hoàng đứng lặng một chỗ, gương mặt kinh ngạc, người phụ nữ này nói hấn gieo không nuôi cây? Đây là điều hấn mong muốn ư? Nếu biết sinh ra một đứa con ngộ nghịch như thế, hấn sẽ tình nguyện từ bỏ, mặc kệ nó tự sinh tự diệt.

Vốn dĩ đang tình nồng ý mật ở phòng khách, bây giờ lại trở nên vắng lạnh, không khí hạ thấp khiến người khác hít thở không thông.

Hai mẹ con tình cảm đi đến phòng ăn dùng con, không thêm quan tâm chút nào đến hấn.

Trầm Phi Yên cũng bị chọc tức, con trai cô từ nhỏ đã không có bao nhiêu thời gian được ở cạnh cô, giờ lại còn bị dọa cho sợ, mọi mối thiện cảm đối với Hiền Viên Hoàng trong lòng đều đã biến mất.

"Mẹ!" Nhìn mẹ đang thất thần ăn cơm, Trầm Phi Dạ rụt rè gọi, rất là vô tội nhìn Trầm Phi Yên. Trong lòng vô cùng khinh bỉ lần này, Trầm Phi Dạ đích thực là một người hai mặt. Cậu vô cùng khinh thường hành động của Trầm Phi Yên, rõ ràng là chịu tổn thương, thế mà vẫn còn muốn đi theo cái người tên Hiền Viên Hoàng tệ bạc đó. Hừm, đúng là người đó là cha ruột cậu, nhưng cậu cũng chỉ xem người đó là người cung cấp hạt giống thôi.

Trầm Phi Yên phục hồi tinh thần lại, nở một nụ cười không được tự nhiên cho lắm: "Sao thế, hôm nay bánh bí đỏ rất ngon, con ăn thử đi!"

Trên mặt Trầm Phi Dạ là ba đường hắc tuyến chạy dài: "Mẹ, cái này không phải là bánh bí đỏ mà là bánh đậu xanh, trong bát của mẹ mới là bánh bí đỏ."

"À..." Trầm Phi Yên thật muốn đi chết, tự nhiên lại gấp bánh bí đỏ ình, còn cho con trai lại là bánh đậu xanh.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Cô vội vội vàng vàng lấy một miếng bánh bí đỏ khác cho Trầm Phi Dạ, rồi lại vội vàng húp vài muỗng cháo. Trầm Phi Yên chỉ nghĩ tới nên dùng cách nào để đi ra ngoài một chút. Cứ tiếp tục như vậy, nhất định cô sẽ chết rất thảm, hơn nữa là do chết vì xấu hổ, không ngẩng mặt lên được.

Nhăn cái mũi nhỏ, Trầm Phi Dạ ảo não liếc mắt. Với tình huống hiện tại, chỉ có thể ra hạ của hạ sách, Hiền Viên Hoàng bất nghĩa trước nên cũng đừng trách cậu thất đức.

"Không ăn nữa, mẹ, con nghĩ mẹ nên đi ăn vịt nướng Tự Đức." Trầm Phi Dạ thả cái muối trong tay xuống, gương mặt không hứng thú cho lắm. Lời này vừa hay đúng với những gì Trầm Phi Yên đang suy tính, chính cô cũng muốn ra ngoài một chút.

Cô còn muốn nói cho Hiền Viên Hoàng một tiếng, nhưng Trầm Phi Dạ nặng nề nhất định không thích nhìn thấy Hiền Viên Hoàng. Rốt cuộc, hai người không còn cách nào khác là ra ngoài bằng cửa hông.

Ra khỏi cửa, tâm tình của Trầm Phi Yên cũng tốt lên chút chút. Cô cảm thấy chuyện tình cảm của mình gần đây dần dập quá, trong đầu không thể phân rõ mọi chuyện, cứ như cô không giống như cô trước kia nữa. Bản thân cô trước kia huy hoàng đến cỡ nào, nhóm của cô đã từng đánh bại từng đối thủ cạnh tranh với mình, ở Mỹ cũng coi như có tiếng có miếng. Nhưng bây giờ, trông cô chỉ như một người vô dụng, chẳng làm được chuyện gì nên hồn. Cô cũng không hẳn là thích thương nghiệp, nhưng chỉ ít nó cũng khiến cô bận rộn, có thể quên đi được những chuyện không vui.

Lắc đầu suy đi mọi ý nghĩ, Trầm Phi Yên gạt mình vì cô lại rơi vào miền man suy nghĩ, nhưng cô nhận thấy, bây giờ mình phía chơi cho thật vui vẻ.

Hai mẹ con đi thẳng đến trung tâm thành phố, Hiền Viên Hoàng muốn đi theo, không ngờ tới nhóm Sơn Khẩu ở Nhật Bản vừa tới Hồng Kông, dĩ nhiên là lại gây chuyện. Điều này khiến hấn rất bức mình, Sơn Khẩu chết tiệt, chỉ cần đứng ở tổ của mình mà áp trùng là tốt rồi, tới Hồng Kông làm gì, chán sống rồi đúng không?

Tức giận đặt điện thoại xuống, kế hoạch của Hiền Viên Hoàng không thể bị nhờ được, hấn đành phải tìm người theo sau hai mẹ con Trầm Phi Yên. Hấn làm vậy cũng vì Trầm Phi Yên có tiền sử trốn chạy, còn Trầm Phi Dạ là một đứa trẻ ranh ma, linh hoạt, thế nên hấn rất không đồng ý cho bọn họ ra ngoài. Để bảo toàn hạnh phúc của mình, hấn phải phải người theo sau Trầm Phi Yên và Trầm Phi Dạ

----- Ngôn Tình là Thiên Đường-----

Hai mẹ con nhìn thoáng qua thì giống như hai chị em, Trầm Phi Yên dù lớn nhưng nhìn qua cũng rất non trẻ, còn Trầm Phi Dạ thì thân thể phát triển hơi

sớm. Hai người đứng chung một chỗ thì chẳng ai tin được cậu là con của mẹ.

Đã lâu rồi chưa cùng con trai đi chơi, Trầm Phi Yên đông nhìn tây sờ, chọn cho con trai một bộ cánh phù hợp. Hồng Kông là thiên đường mua sắm, còn mẹ thì dường như ai cũng như ai, Trầm Phi Yên thấy cái gì tốt đều muốn dành cho con mình hết. Không lâu sau, hai người ngập trong một đồng đồ lớn nhỏ. Trầm Phi Yên tiêu tiền cũng không tiếc tay, dù gì cũng không phải tiền của cô, nghĩ thế nào thì xài vậy thôi.

Hai mẹ con lại bước vào cửa hàng một chuyến, sau khi đi ra thì đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Trầm Phi Yên mặc một bộ lễ phục màu đỏ rượu, cổ áo hạ rất thấp ẩn hiện hai ngọn núi mê người, phía sau lưng là khoảng lộ chữ V khoe da thịt nõn nà. Ngay lập tức hấp dẫn một đám sỏi quên đường. Chỉ cần Trầm Phi Yên đi qua nơi nào, phía sau sẽ nhnah chóng đỏ mầu mũi giần giụa, chuyện này khiến cô hơi ngượng, nhưng cũng thấy rất tự hào. Hóa ra mình không có già, vẫn còn trẻ chán, vẫn rất có khí chất. Bởi vì đi cùng con trai, Trầm Phi Yên cảm thấy cấp bậc làm mẹ của mình cũng tăng lên hẳn, lúc này xem ra là sai lầm rồi.

"Có nên đổi lại bộ khác không?" Kéo nhẹ trang phục của mình, Trầm Phi Yên có chút không quen, trong lòng mặc dù cảm thấy kiêu ngạo, nhưng hoàn toàn không phải là kiêu bán thịt, không thích để lộ quá nhiều tiện nghi cho người khác như vậy.

Trầm Phi Dạ nghe vậy nhướn mắt lên nhìn mẹ, rất tự hào nói: "Chỉ có mẹ là đẹp nhất, nếu là người khác mặc bộ này, mọi người con lười muốn nhìn. Mẹ đẹp như vậy, sao lại muốn che đi, không phải mẹ luôn nói với con mẹ là trần châu luôn tỏa sáng sao?"

Trầm Phi Yên không nói gì, cô nói cô là trần châu luôn tỏa sáng tức là ý chỉ về phẩm chất con người, chứ không phải nói về vấn đề trang phục.

"Chỉ có con của mẹ là ngoan nhất." Bẹo má con trai một cái, gương mặt Trầm Phi Yên đành chịu vậy. Con cô thật đúng là người kiêu ngạo, nhưng nó cũng là người để cô cả đời dựa vào. Bọn họ cùng nhau đi qua những đoạn đường mưa gió, không dễ dàng chút nào, rất nhiều lần đã tưởng như lạc mất con. Nếu như không có con, cô cũng không có tính toán nhiều như vậy.

Hai người đi dạo phố một hồi cũng mệt, dừng lại chỗ bán thức uống ướp lạnh.

"Mẹ, mẹ ngồi nghỉ đi, con đi mua kem quả mâm xôi." Nhìn thấy mẹ luôn xoa xoa chân, Trầm Phi Dạ cũng rất hiếu thuận chạy đi mua đồ ăn.

Trầm Phi Yên thấm mệt nên chỉ có thể hữu khí vô lực phát tay một cái, con trai càng ngày càng hiểu chuyện, không ngờ mới đi có một chút lại mệt như thế này.

Xoa chân của mình, rồi lại dấm chân vài cái, Trầm Phi Yên rất khó chịu trong người.

Đang ngồi nghỉ trên ghế, đột nhiên cảm thấy từ trên đầu mình phả xuống một luồng hơi tanh tươi khiến cô không chịu nổi. Cô ngẩng đầu lên, muốn nói với đám hôn đản kia ra chỗ khác mà hút thuốc, thì lập tức bị hù dọa. Một người đàn ông đầu trọc đang dùng một đôi mắt dâm tà nhìn chằm chằm vào cô, cái đầu trơn nhẵn sáng bóng thấp thoáng một hình xăm nào đó cô không biết tên.

"Có chuyện gì không?" Trầm Phi Yên rất tức giận, người này không có con mắt dài hơn sao? Nhiều nơi như vậy, sao cứ nhất định nhìn về phía cô.

"Tôi...vội... cô..." Tiếng Trung của người đàn ông này không lưu loát, ăn nói rất kỳ. Trầm Phi Yên mặt đành lại, thực sự bức mình, cô cảm thấy bây giờ mình cứ như không mặc quần áo. Cái tên Nhật Bản này nhìn cô bằng ánh mắt quá buồn nôn, khiến cô cảm thấy muốn khinh ghét ra mặt.

Cầm lấy đồ bán cạnh, Trầm Phi Yên muốn đổi chỗ. Không ngờ cái tên to con kia lại nhanh chóng cản đường cô, thậm chí còn vươn tay tính chạm vào mặt cô. Trầm Phi Yên sợ đến mất mặt, người đàn ông này thật sự là khiến người ta chán ghét.

"Làm gì vậy? Cút ngay!" Cầm túi đồ trong tay trực tiếp ném thẳng tới, Trầm Phi Yên bức bối tránh xa.

"Ha..ha.." Tên đàn ông cười hèn hếch lộ ra một hàm răng vàng ketchup, đôi mắt nhỏ tí hí rất hèn mọn nhìn thẳng vào ngực Trầm Phi Yên. Rõ ràng là ánh mắt của một tê yêu râu xanh nhưng những người chung quanh không một ai lại ngăn cản. Mọi người đều biết thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, thậm chí có người còn vội vã tính tiền rồi đi.

"Gái bán hoa, tôi thích..." Tên to con hoàn toàn không kiêng nể gì nữa, trực tiếp bỏ nhào lên, cái miệng hôi hám chuẩn bị áp lên miệng Trầm Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 162

Editor: Vũ

Trầm Phi Dạ bụng ỉa kem tới, ngay lúc này lại nhìn thấy một tên đàn ông dấm cạy sức uy hiếp mẹ cậu. Cặp mắt thoáng đảo quanh, sớm đã biết

Cậu sớm nên đem theo người của Hiền Viên Hoàng, nhưng lại không thích có người đi theo nên mới bỏ rơi bọn họ. Giờ đây gặp chuyện, cậu mới hối hận, nếu để mẹ biết cậu có chút bản lĩnh, nhất định sẽ không tin cậu nữa.

Cầm ly kem, cậu nhanh chóng nghĩ một kế hoạch trong đầu.

"Mẹ..." Thanh âm mềm mại vang vọng trong nhà hàng, thân ảnh nhỏ bé như một con báo nhanh chóng lao tới. Ly kem trong tay ụp xuống ngay cái đầu tròn bóng của tên kia, từ từ trượt xuống.

Bất thành linh bị ụp kem lên đầu, tên người Nhật Bản cảm thấy đầu hấn mát lạnh, tinh thần cũng nhanh chóng hồi phục. Hấn hung ác nhìn đứa nhóc ôm Trầm Phi Yên, nó dám dùng ly kem phá hủy hình tượng của hấn, giờ thì chuẩn bị xem hấn thể nào mà dạy dỗ nó đây.

"Chát!" Một cái tát thật mạnh giáng xuống, vừa vặn với lúc Trầm Phi Dạ xoay người. Cái tát này dùng lực thật mạnh, âm thanh vang khắp khiến cả nhà hàng đang râm rì đều lập tức im phăng phắc.

Gương mặt Trầm Phi Dạ sưng lên, bị đánh bay ngay ra ngoài.

Trầm Phi Yên chết lặng, người đàn ông này dám đánh con trai của cô. Gần như không còn sợ chi nữa, Trầm Phi Yên cầm lấy một bên mập mạp, giống như một người điên xông xộc đi tới, muốn đánh nhau cùng tên người Nhật kia. Không ngờ, cô còn chưa bước tới, tên đầu trọc bất chợt té ngã, đè lên một cái ghế. Cái ghế kia không biết làm thế nào mà lại đổ ra đây, giống như một cây thương thẳng tắp đâm về phía người Nhật Bản, tiếng rống như lợn bị cắt tiết vang vọng mọi góc ngách.

Con đầu này không hấn vì bị ngã lên ghế, chủ yếu là do Trầm Phi Dạ dụng tay dụng chân vào cái ghế, trên đó có gắn một cây kim nhỏ. Có lẽ hấn sẽ bị đau đến mức cả đời này không dám ngẩng đầu lên, có can đảm dám đùa giỡn mẹ cậu, sao không dành chút giờ nhìn lại mình đi. Trầm Phi Dạ cũng không bị thương bao nhiêu, cậu cũng tránh được phần nào cái tát của tên Nhật Bản, trong lúc bay ra cũng nhanh tay bôi hồng mắt mình, đại loại là không có thương tích gì đáng kể.

"Con sao rồi?" Trầm Phi Yên vừa nhìn thấy con trai, lập tức chạy nhanh qua nhìn trái nhìn phải xem Trầm Phi Dạ có bị thương gì không.

"Hu hu, đau quá mẹ ơi..." Thật ra cậu không đau, nhưng cậu thật sự là bị tên người Nhật tàn phế kia tát thẳng tay, bây giờ không khóc được cũng phải khóc, nếu không sẽ rất mất mặt.

Trầm Phi Yên ôm Trầm Phi Dạ nắm ngăn nước, con trai tự nhiên bị người khác đánh. Tất cả mọi người đều cho rằng Trầm Phi Yên sẽ bù lu bù loa lên một trận, thế nhưng việc tiếp theo xảy ra khiến mọi người đều rớt cả mắt.

Trầm Phi Yên từ từ đứng lên, cầm lấy một cái chai, phần hấn đi thẳng tới phía tên đầu trọc. Ở trước mắt mọi người, cô dùng cái chai đập thẳng xuống đầu hấn một cái thật mạnh.

"Choang!" một tiếng, tên đầu trọc vốn còn đang rên rĩ ngay lập tức nấc lên một tiếng rồi ngất luôn. Không chỉ có bụng dưới của hấn bị chảy máu mà đầu hấn cũng bắt đầu nở hoa đỏ chói, người khác nhìn vào thật thấy thỏa mãn con mắt.

Mọi người vẫn còn chưa khép miệng lại được, thật không ngờ người phụ nữ này lại có thể hung dữ đến vậy.

"Vừa rồi mọi người nhìn thấy cái gì sao?" Trầm Phi Yên cười mỉm, rất nhẹ nhàng hỏi. Mọi người đều quên mất bộ dáng lúc nãy của cô, lúc đầu nguây nguây, tỏ rõ bọn họ không nhìn thấy gì cả, lại càng không thấy cảnh một người phụ nữ dùng cái chai đập cho tên đầu trọc đang bị thương bất tỉnh.

Đang lúc mọi người như vậy thì có một ánh mắt nóng bỏng tựa như hỏa lò, cực kỳ chói mắt nhìn theo. Trầm Phi Yên luôn cảm giác có người nhìn cô nên cũng nhìn quanh một chút, nhưng không thấy ai cả.

Trầm Phi Dạ nhìn mẹ mình đầy khí thế, cả người hưng phấn muốn nhảy dựng lên, mẹ cậu đó, mẹ rất lợi hại đó nha!

Đi tới bên cạnh Trầm Phi Dạ, Trầm Phi Yên rất đau lòng, lập tức tính toán nhìn con trai: "Đi, mẹ dẫn con đi bệnh viện xem qua, chỉ sợ bị chấn động não hay gì đó."

Trầm Phi Dạ chỉ mỉm cười gật đầu, xem ra mẹ cậu vẫn vì cậu mà có thể phát huy rất nhiều khả năng. Trong lòng cảm thấy thật ấm áp, như có một nơi chốn để cậu có thể dựa vào. Trầm Phi Dạ vốn là người độc lập, lần đầu tiên cậu mới cảm thấy mình giống như một đứa trẻ, ôm lấy mẹ gật gật đầu.

Tất cả mọi người đều thờ vào một hồi, không chỉ vì người phụ nữ kia vừa mới đánh người, mà chủ yếu vì nghe cô gọi con trai. Cái này là đạo lý gì đây? Rốt cuộc là ai khiến cho cô gái này kết hôn sớm như vậy, lại còn có một đứa con lớn tướng khiến người ta không khỏi đổ kỵ.

Ở phía bên trong, một người đàn ông ngồi an nhàn trên ghế, mái tóc màu vàng kim cực kỳ chói mắt, đám phụ nữ chung quanh gần như là nhìn hấn không chớp mắt. Nếu không phải do tên đầu trọc đi gây chuyện, có lẽ bọn họ sẽ chủ động nhào tới mà xin số điện thoại.

Louis Tư khẽ nhếch cánh môi mỉm cười khiến người ta điên đảo, người phụ nữ kia vẫn luôn làm hấn động tâm, mỗi lần nhìn thấy là mỗi lần tim hấn lại rộn lên, đầu óc trở nên ngây ngốc. Hấn vốn muốn đi ra tìm kiếm hai người kia, nhưng bên ngoài, đám đông đều im phăng phắc, không dám hít thở. Không biết từ lúc nào, một đám người mặc áo đen đã đứng tụ tập đầy bên ngoài, hơn nữa, tên nào tên nấy mặt đầy sát khí, ai nhìn vào cũng phải sợ hãi.

Trầm Phi Yên và Trầm Phi Dạ chết lặng đứng trước cửa, phía ngoài là đám áo đen Sơn Khẩu. Tên đàn em vừa về báo cáo tình hình của Nhị đầu mục đã bị đánh thành cái dạng kia, bởi vậy đám người này ai cũng mặt hầm hề.

Trầm Phi Yên cười khổ, có điều, cô cảm thấy bây giờ mình rất bình tĩnh. Nếu là lúc trước, chắc cô đã le hét om sòm, mặt mũi trắng bệch, tay chân run rẩy không nghe lời cô nữa. Nhưng từ khi theo Hiên Viên Hoàng, chuyện như thế này cũng không còn xa lạ bao nhiêu nữa. Nhìn thế trận trước mắt, cô chắc chắn rằng mình chỉ có một con đường chết.

"Con vòng ra cửa sau, chạy nhanh lên!" Người Trầm Phi Yên lo lắng nhất là con trai của mình. Cô chợt đẩy Trầm Phi Dạ vào trong một phòng nhỏ, đóng chặt cửa lại, không để bất cứ ai vào được.

Người đến, người đi, không một ai để ý đến một người phụ nữ yếu đuối, chạy đi chạy lại theo đường vòng. Trầm Phi Yên đứng trước cửa, trong lòng buồn bã vô cùng, cô cảm thấy mình phải chết như vậy thật là lỗ vốn. Nhưng ít nhất con trai cô thoát được, nó là hy vọng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Chương 163

Editor: Vũ

Ngoài cửa có ít nhất hai mươi mấy tên áo đen, rõ ràng là người trong hắc đạo. Những cặp mắt hung tợn nhìn Trầm Phi Yên, người phụ nữ này dám đánh Nhị đầu mục của bọn chúng, đúng là không muốn sống nữa. Bọn chúng đường đường là người của Sơn Khẩu, như vậy thì còn đâu là mặt mũi.

Trầm Phi Yên nuốt nước bọt, thật ra chân cô đã mềm oặt ra rồi, nhưng cô không thể nào cứ như vậy àm chạy đi, con cô còn trong đó, cô muốn câu giờ cho nó có thời gian chạy trốn.

Trầm Phi Dạ bị đẩy ngã trong phòng, đôi mắt ngây thơ nhìn Trầm Phi Yên đứng trấn tại cửa. Bây giờ cậu mới biết, hóa ra mẹ cậu lại có thể vĩ đại như thế, một mình dám chống lại đám côn đồ. Cậu tức giận cắn khước môi, muốn ra ngoài nhưng cửa bị khóa, giữ cậu lại bên trong.

Tất cả mọi người đều run sợ, không ai can đảm ra trợ giúp người phụ nữ bé nhỏ kia. Trầm Phi Dạ lấy tay giựt ổ khóa, nhưng lại bị đám đông phía sau kéo lại.

"Cậu muốn làm gì, không muốn sống hay sao? Cậu không biết bên ngoài toàn xã hội đen không sao?" Một người đàn ông trong đám kéo Trầm Phi Dạ trở về hoảng hốt la lên.

Trầm Phi Dạ hung dữ liếc người đàn ông kia, lạnh lùng nói: "Buông."

Rõ ràng chỉ là một đứa nhóc, sao lại khiến người ta kinh sợ đến thế, tay người đàn ông không tự chủ mà buông hẳn ra. Đó thật là một cậu thiếu niên sao? Vì sao lại có khí thế bức người đến vậy, khiến chân ông ta mềm nhũn cả đi.

Tránh ra khỏi cánh tay câu người đàn ông kia, lần này Trầm Phi Dạ thực sự rất tức giận, cậu muốn phá vỡ khóa cửa ngay lập tức, không muốn lại có thêm người nào ngăn cản, tay cầm búa giáng thẳng xuống. Louis Tư thật sốt ruột vì những người kia đều đã vây quanh Trầm Phi Yên, thậm chí có người con chuẩn bị xông lên động thủ.

"Bang...!" một tiếng, khóa được phá, cửa kiếng cũng vỡ vụn. Đám áo đen cả kinh nhìn người đàn ông cao lớn, còn Trầm Phi Dạ thì nhìn hấn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Thì ra còn có anh hùng chứ không phải tất cả đều là người vô tích sự!

"Các người định làm gì vọt tôi?"

"Hả...?" Trầm Phi Dạ muốn té xỉu, người đàn ông này cứ việc cứu người đi, đi giả mạo làm cha cậu làm gì?

Trầm Phi Yên cũng mờ mịt mà nhìn người đàn ông cao lớn kia, chỉ thấy một cặp kính mát to đùng che gần hết khuôn mặt. Có điều, mũi cao, môi mỏng, vừa nhìn cũng biết là một người đẹp trai. Nhưng hấn cũng không cần ra vẻ là người đàn ông của cô chứ?

Đi thẳng một mạch qua đám người, Louis Tư ôm lấy bà vai đang run rẩy của Trầm Phi Yên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô: "Vợ yêu, đã lâu không gặp, thấy em, anh rất vui."

"Anh có nhận nhầm người không vậy?" Tuy rằng Trầm Phi Yên rất biết ơn hấn đã cứu giúp, nhưng cũng không đến nỗi phải lấy thân báo đáp như này chứ?

"Em không nhớ tôi sao?" Gương mặt người đàn ông kinh ngạc, hấn gỡ mắt kính, để lộ ra đôi mắt màu xanh thẳm.

"A, là anh!" Trầm Phi Yên kinh ngạc ngây người, lui về sau mấy bước. Trên mặt cô tràn ngập vẻ ngạc nhiên, thì ra người này chính là người đàn ông cô gặp ở sân bay.

Louis Tư toét miệng cười tươi như hao, sung sướng nói: "Xem ra em cũng biết tôi là ai, rất tốt, có thể nhìn thấy em một lần nữa thật là kỳ tích. Nói cho em biết, em chính là mục tiêu mà tôi đã chọn đây, vợ yêu!"

Khỏe môi giật giật vài cái, Trầm Phi yên thật sự là không biết nên nói gì nữa.

"Này, các người cũng tự tiện quá rồi, không để chúng tôi vào mắt sao, kiêu ngạo quá đi!" Tên cầm đầu nhóm áo đen nổi giận, hung ác nhìn hai người anh em em. Mọi người thấy Trầm Phi Yên vốn đã chảy nước miếng, người đàn bà này chạy ra cũng thật đúng lúc, bọn họ cũng đang định vào bắt người, tới lúc đó có thể tiêu dao khoái hoạt một phen. Vậy mà bây giờ lại lòi đầu ra một tên Trình Giáo Kim phá đám.

Louis Tư chậm chậm mỉm cười lấy lại tinh thần, nụ cười này khiến đàn ông cũng muốn chảy nước miếng. Kế sau, tên áo đen vẫn còn chưa hoàn hồn thì "bịch!", một bóng đen bay tới, tất cả mọi người đều chưa hiểu thế nào thì đã thấy hấn ngất đi. Mọi người luống cuống, rối loạn, thật không ngờ gặp phải người luyện võ. Đám người Nhật rất đoàn kết, không chạy đi mà mạnh mẽ xông lên quần nhau.

Louis Tư cả người cao lớn, ít nhất cũng phải một mét chín lăm. Vì thế, hấn chỉ cần giơ chân lên đều qua được đám người Nhật Bản bé con, hầu như chưa kịp tới gần đã bị đá văng đi. Louis Tư đắc ý cười hài lòng, đi ra ngoài tầm sư học đạo quả không tệ, thân thủ so với trước đây tốt hơn rất nhiều. Điều này khiến hấn rất thỏa mãn.

Ra tay rất nặng, bọn áo đen gần như nằm rạp xuống đất không đứng dậy được, đã bị dọa rồi. Tất cả chửi rủa bằng tiếng nhật vì tên đầu mục đã bị đánh cho bất tỉnh nhân sự. Còn Louis Tư, chỉ có một mình đấu với hai mươi mấy mạng, thế mà vẫn thuận buồm xuôi gió, lại còn thắng rất nhanh.

Không cần phải nhiều lời, người thắng sau cùng chính là Louis Tư.

Trầm Phi Dạ nhìn trận đấu kịch liệt trước mắt, cảm thấy rất bội phục thân thủ nhanh nhẹn của người đàn ông này, khiến cậu rất có hứng thú.

Mặc dù so với cha đỡ đầu vẫn còn yếu hơn, nhưng nói chung cũng là nhân tài. Trầm Phi Dạ quan sát Louis Tư, đột nhiên nghĩ, nếu người đàn ông này cưới mẹ cậu, có phải cậu sẽ thoát được con người không vừa mắt kia không. Đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại, nghĩ kế trong đầu.

Thường thường, anh hùng thắng lợi luôn kéo được mỹ nhân về nhà, có điều Louis Tư lại không được thuận lợi như vậy vì Trầm Phi Yên có vẻ bài xích hấn.

"Rất cảm ơn anh, chỉ là tôi đã có người trong lòng, không thể gả cho anh được, hơn nữa như anh đã thấy, tôi đã có con rồi." Lời cự tuyệt này tuy là rất tàn nhẫn, nhưng Trầm Phi Yên hy vọng cô không phải day6 đưa thêm nhiều nữa.

Louis Tư không thềm đề ý, tuy có chút hơi thất vọng, nhưng vẫn vui cười nói: "Em không đeo nhẫn kết hôn, tức là vẫn còn độc thân. Tôi không quan tâm việc em có con hay không, cũng không đề ý người em thích là ai, tôi sẽ theo đuổi em, chỉ cần em chưa kết hôn, tôi nhất định sẽ không buông tay."

Khi không lại gặp được người theo đuổi nhiệt tình như vậy, Trầm Phi Yên sững sờ, sao lại có người như thế chứ?

Cô lúng túng cười, nắm lấy tay con trai: "Anh cũng thấy, con trai tôi đã lớn như vậy, khẳng định cũng không muốn tôi tìm cha cho nó, thế nên, vẫn là quên đi. Trên đời con gái tốt rất nhiều, chúng ta cũng chỉ gặp nhau một lần, nhất định lần sau anh sẽ gặp được người phù hợp với mình."

"Rất tốt, con cũng muốn có cha anh hùng như vậy."

"Hả?" Trầm Phi Yên kinh ngạc, cầm suýt nữa rớt ra ngoài, tên nhóc con này nói cái gì vậy? Cái gì mà kiếm cho nó một người cha anh hùng, rõ ràng nó có cha rồi cơ mà.

Louis Tư nhìn cậu bé lãnh tinh trước mặt, hấn luôn cảm thấy ánh mắt của đứa bé này lúc nào cũng trầm ổn, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa con nít, hấn cũng không muốn quan tâm nhiều. Có điều, hấn rất hưng thú khi nghe Trầm Phi Dạ nói thế.

"Xem ra con của em rất thích tôi, nếu con trai không phản đối, em cũng không cần phải lo lắng nhiều làm gì nữa!"

Trầm Phi Yên không cam lòng liếc mắt nhìn Trầm Phi Dạ, thấy nó đang thơ ngây nhìn cô, lúc này đây, cô mới thấy con trai cô thật giả tạo. Rõ ràng đã nói ngay từ đầu là không cần cha, hiện tại cha ruột còn không cần hướng chỉ là cha ghê.

"Ha ha.. Cái kia... Tôi muốn suy nghĩ kỹ rồi mới nói sau!" Trầm Phi Yên cũng không có cự tuyệt ngay, dù sao vừa lấy con trai ra làm có từ chối, giờ mà còn chối nữa thì thành người kiêu ngạo mất.

Gương mặt Louis Tư phấn khởi, giống như mạn đà la nở hoa, khoe sắc rực rỡ, sáng lạn.

"Chỉ cần em đồng ý, suy nghĩ lâu bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Tôi sẽ theo em đến cùng, cho tới khi nào em chịu gả cho tôi mới thôi." Hấn kích động nắm lấy tay Trầm Phi Yên, không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tâm tình cả mình lúc này.

Ở Pháp, suy nghĩ một chút chính là đồng ý. Trầm Phi Yên không biết điều này, cô chỉ cho rằng nên để hấn có một cơ hội bình tĩnh lại, chứ thật không ngờ những lời cô nói vào tai Louis Tư lại thành như là quan hệ của bọn họ đã xác định. Louis Tư không không chế được, cúi đầu hôn Trầm Phi Yên một cái, đạt tiêu chuẩn của một nụ hôn lãng mạn, nồng nhiệt.

Hai mắt Trầm Phi Yên mở to, gần như không thể tin được lại xảy ra chuyện như vậy. Cô ra sức đẩy Louis Tư ra, nhưng do vóc người quá bé, hoàn toàn không thành công. Qua một lúc, cô mới giẫy ra được.

"Hừm...Anh...Anh...Anh...Sao anh có thể tùy tiện mà hôn tôi như vậy?" Khuôn mặt vì thiếu không khí nên đỏ bừng, nói năng lắp bắp nửa ngày mới xong. Trầm Phi Yên thật muốn chiu xuống đất. Người đàn ông này tự nhiên lại đi hôn cô, lại còn hôn kiểu Pháp nữa!

Hắn không hiểu nhìn gương mặt như bị bát nạt của Trầm Phi Yên: "Sao vậy, lẽ nào anh không được hôn em?"

"Tất nhiên là anh không thể hôn tôi, tôi không phải là bạn gái anh, cũng không phải là vợ anh, sao anh lại tùy tiện như thế?" Trầm Phi Yên tức giận trách cứ Louis Tư.

Hắn gãi gãi mái tóc bạch kim, không biết nên giải thích cái gì.

Cuối cùng cũng chỉ có Trầm Phi Dạ nhanh nhạy, cậu đảo mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Mẹ, trong mắt người Pháp, suy nghĩ một chút chính là đồng ý. Dựa theo ý của chú, mẹ cũng đã là bạn gái người ta."

Trầm Phi Dạ tuy còn nhỏ nhưng rất gian trá, cậu biết rõ không nên nói chuyện cách cứng rắn, chỉ nhìn gương mặt ngạc nhiên của mẹ. Vô hình trung, biến mẹ mình trở thành bạn gái của Louis Tư.

Không biết phản bác như thế nào, lại thêm Trầm Phi Dạ cứ giật giật cánh tay khiến cô chẳng thể nói lời cự tuyệt.

Đến khi đến tòa nhà Hiến Viên, Trầm Phi Yên mới sững sờ, chờ người ra. Bên kia, Trầm Phi Dạ cũng rất vui mừng, trong tay cậu cầm toàn là những sản phẩm khoa học kỹ thuật mới nhất. Thật không ngờ Louis Tư là người nổi nghiệp của Mã gia, cũng chính là hậu duệ của Napoleon, điều này rất khiến người ta kinh ngạc.

Louis Tư hôn nhẹ lên mặt Trầm Phi Yên một cái, rá sung sướng lái xe đi, chỉ còn lại Trầm Phi Yên càng thêm hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chương 164

Editor: Vũ

Trong màn đêm, một đôi mắt hiểm ác thu hết tất cả những hình ảnh vừa rồi xảy ra, không khí động cứng lạnh lẽo bao trùm. Hai tay nắm chặt lại thành quyền, lý do người phụ nữ kia về trễ chính là vì đi ra ngoài với tên nước ngoài đó sao? Vì hôm nay không tìm thấy cô ấy mà suýt chút nữa hắn đã phát động toàn bộ Hồng Kông đi tìm, vậy mà cô ấy lại trở về nhà cùng một người đàn ông khác.

"Mẹ, con thấy chú Louis thật tốt, mẹ có muốn gả cho chú không?" Trong tay Trầm Phi Dạ là bản game mới nhất, cậu đang chơi nó tới quên hết cả đất trời, người đàn ông này thật là quá mức hào phóng. Mẹ lại còn không biết người ta là người thừa kế của Mã gia, chỉ có cậu là người đầu tiên phát hiện ra.

Trầm Phi Yên đưa tay sờ nụ hôn trên trán, có chút bức mình thở dài. Cô biết giải thích sao với Hiến Viên Hoàng về tình huống bây giờ. Giữa bọn họ vừa mới chuyển biến tốt đẹp lên một chút, cô rất hy vọng sẽ không xảy ra bất cứ một chuyện nào ngoài ý muốn nữa.

"Con không thích cha ruột của mình sao?" Trầm Phi Yên u sầu nhìn gương mặt đang hớn hờ của con trai hỏi.

Trầm Phi Dạ đang mải chơi, hoàn toàn không biết mẹ cậu đang rất nghiêm túc, bất cần nói ra lời thật lòng: "Con một chút cũng không thích, ông ấy rất khủng bố, lúc nào cũng lạnh lùng, xa lạ, không muốn ai tới gần. Không phải mẹ cũng đau khổ nhiều rồi sao?"

Lời muốn nói cũng không chỉ là những lời này, Trầm Phi Dạ ngán lần vụn lần không thích Hiến Viên Hoàng một chút nào, con người đó rất độc ác. Nghĩ đến cảnh mình bị đánh cho thê thảm, cậu liền không có khả năng thích người đó, cộng thêm hai lần kết hôn trước đây đã khiến mẹ cậu rất đau lòng, cậu vì thế lại càng thêm ghét cha hơn.

Nhìn gương mặt bất đắc dĩ của con trai, Trầm Phi Yên rất đau lòng. Hai người rõ ràng là cha con, sao lại không muốn gặp mặt nhau thế này? Cô vô cùng mong ước hai cha con có thể chung sống hòa bình với nhau, dù sao cũng là người một nhà.

Trong chỗ tối, Hiến Viên Hoàng nghe rõ những lời đánh giá của con trai đối với hắn, trong lòng cũng cảm thấy rất chua xót. Nếu không vì mười năm ly biệt, quan hệ của hai cha con cũng không tệ như vậy. Chứng kiến một màn như vậy, hơn nữa lại nghe con trai nói ra những lời đó, hắn lạnh lùng từ từ đứng lên. Ban đầu còn muốn xông ra chặn hỏi Trầm Phi Yên, nhưng giờ cũng chẳng còn tâm tình nào.

Trầm Phi Dạ muốn ngủ chung với mẹ, nhưng Trầm Phi Yên lại không muốn, thế nên cô cho con tới phòng ngủ của mình. Cô luôn cảm thấy một sự yên tĩnh lạ thường, trong lòng có chút bất an. Không chỉ bởi vì mình vừa bị một người đàn ông hôn, thậm chí trở thành bạn gái hắn mà không biết gì, mà còn vì sự xa cách giữa hai cha con.

Xoa đầu, Trầm Phi Yên mở cửa vào phòng.

Vừa bước vào, cô đột nhiên bị Hiên Viên Hoàng ôm lấy, luồng hơi nóng như xích đạo mạnh mẽ tấn công nơi miệng cô.

Hơi thở que thuộc khiến tâm tình Trầm Phi Yên thả lỏng rất nhiều. Thật không giống như người đàn ông kia, hần lam cô cảm thấy kinh khủng. Hai tay chủ động ôm lấy cô của Hiên Viên Hoàng, cả người cô dán chặt vào thân thể hần.

Hiên Viên Hoàng vốn đang vội vã muốn có được Trầm Phi Yên, nhưng khi cô vừa chủ động, hần lại nghĩ tới ban nãy, cô vừa được người đàn ông khác hôn, còn có khả năng cũng đã quan hệ với người đó, nghĩ vậy khiến trong lòng hần có một loại khó chịu không tên xuất hiện. Đẩy Trầm Phi Yên ra, Hiên Viên Hoàng buồn bực đi tới phía giường ngủ, rút ra một cây xì gà.

Trầm Phi Yên khó hiểu nhìn bộ dạng chán chường của Hiên Viên Hoàng, trong lòng cô cũng cảm thấy khó chịu. Hần bị sao vậy?

"Anh sao thế?" Cô cắn môi, không hiểu hỏi.

Hiên Viên Hoàng đã giận sẵn, lại nghe cô hỏi thế càng khiến hần khó chịu thêm.

"Em còn hỏi tôi?" Ánh mắt hần lạnh lùng, tràn ngập tàn nhẫn và phiền muộn, nhưng hần rất sợ mình sẽ không kiềm chế được bản thân mình mà làm bị thương cô. Cho dù cô đối xử với hần thế nào, hần cũng không thể ra tay tổn thương cô, hần đã không còn là người ăn miếng trả miếng giống trước kia nữa.

"Làm sao vậy?" Trầm Phi Yên lo lắng, bước lên phía trước lấy điều xì gà trong tay Hiên Viên Hoàng xuống.

Hiên Viên Hoàng dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, trong lòng vừa tức giận, vừa không biết nên làm thế nào.

"Em làm cái gì thì chính em phải rõ nhất chứ!" Bực mình lên tiếng, Hiên Viên Hoàng nằm phịch xuống giường, hoàn toàn không muốn nhìn thấy Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên nghe Hiên Viên Hoàng nói vậy lập tức hiểu ra chút chút. Lẽ nào hần đã nhìn thấy tất cả, cô bất an kéo tay áo mình. Không khí bên trong căn phòng như lắng đọng, hia người đều không ai nói một lời nào, Trầm Phi Yên có chút áy náy, cuối cùng lấy hết can đảm nói toàn bộ sự việc ra một lần, chỉ có điều, cô cũng tóm tắt, lược bớt phần cường hôn đi một đoạn.

Hiên Viên Hoàng đang đã tức giận, nhưng nghe Trầm Phi Yên giải thích sự việc, trong lòng hần cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Bây giờ hần mới biết là mình đang ghen tị, cho nên mới quan tâm đặc biệt như thế!

Cho là Hiên Viên Hoàng chưa hết giận đối với hành vi của mình, với lại chuyện này cũng là lỗi của cô. Cô đáng lẽ phải làm rõ mọi sự, không nên cứ như vậy mà trở về.

Không biết là lúc nào đột nhiên có mùi hương con gái phả tới. Bờ môi mềm mại như bị một viên chocolate bọc đường trượt vào trong miệng, hòa hợp tinh tế. Cái lưỡi linh hoạt di chuyển, đảo quanh toàn bộ khoang miệng Hiên Viên Hoàng, ẩm áp, nhẹ nhàng như lướt nhẹ qua mặt nước, đánh thức toàn bộ các tế bào.

Thân thể Hiên Viên Hoàng cứng ngắc, chính hần cũng có lỗi, hần không nên chạy tới chỗ cô mà nổi giận. Nếu không phải vì người đàn ông kia, hần vẫn còn phải lo lắng cho cô. Nghĩ đến con trai, hần cũng cảm thấy rất thất vọng, Hiên Viên Hoàng tuyệt đối tin được tên nhóc đó có thể giải quyết được đám người kia, vậy mà nó lại đi kêu anh hùng cứu mỹ nhân, nhất định là có âm mưu gì đó.

Hiên Viên Hoàng đối khách thành chủ, nộ hôn qua loa làm hần thấy bất mãn, xoay người một cái, Trầm Phi Yên đã nằm xuống giường. Giống như có một con rắn lớn tiến tới, dùng toàn bộ sức lực mà cuốn lấy cái lưỡi trong miệng cô, cực kỳ mạnh bạo, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để chạy trốn. Cứ như vậy mà hôn, triển miên mang theo sự thông cảm và khoan dung. Cả hai người đều biết nhường nhịn nhau, biết vì nhau mà suy nghĩ cho đối phương.

Quần áo vương vãi đều bị Hiên Viên Hoàng xé bỏ, Trầm Phi Yên chợt cảm thấy rùng mình, bộ đồ này là do con trai mua cho cô mà. Người đàn ông này là dã thú sao? Vì sao lần nào cũng cứ xé rách đồ của cô? Trầm Phi Yên phẫn hận cắn mạnh Hiên Viên Hoàng một cái.

Hiên Viên Hoàng chợt cảm thấy tê dại cả người, hạ thân trực tiếp cứng lên, vết cắn của cô đối với hần mà nói là một loại mời gọi. Phía dưới phản ứng mãnh liệt, toàn thân hần cũng bắt đầu khô nóng. Trầm Phi Yên hoàn toàn không biết hành vi vừa rồi của cô không phải là trừng phạt mà là sự trêu ghẹo.

Bờ môi Hiên Viên Hoàng không tự chủ được mà bật ra một tiếng gầm thấp, người phụ nữ này thật khiến hần không thể nào kiềm chế được.

"Trừng phạt" khiến thân thể hần phản ứng, Trầm Phi Yên cũng đỏ mặt, cô có thể cảm nhận được rõ ràng vật cứng cứng chạm vào mình khiến toàn thân cô cũng không khỏi run rẩy.

"...A..." Trên môi hồng vẫn còn lưu lại một ít nước miếng trong suốt, vật cứng rắn của hần từ từ chạm vào nơi mềm mại của cô khiến cô vừa cảm thấy xấu hổ, vừa có khát vọng nào đó.

Hiên Viên Hoàng nheo mắt hưởng thụ vẻ đẹp của Trầm Phi Yên, nhìn vẻ mặt muốn trốn chạy của cô, miệng không ngừng ý thức nhếch lên thành một nụ cười. Người phụ nữ này, coi như cô có thể thể câu dẫn đàn ông nhưng lại không có bản lĩnh làm như vậy!

"Muốn anh tới sao?" Âm thanh nồng đậm đột nhiên cắt đứt phút giây hưởng thụ, mang theo một chút buồn ngủ mơ hồ, khàn khàn như chứa đựng bên

trong một làn sóng ngầm chuẩn bị dâng lên.

Giọng nói như muốn đầu độc lòng người khiến Trầm Phi Yên cảm thấy nóng ran lên. Cả người hấn nguy hiểm giống như một con báo hoang dã, nhưng lại đẹp một cách lạ kỳ làm cho người ta không tự chủ được mà muốn tới gần hấn. Làn môi lạnh như băng lúc này lại cực kỳ dễ chịu, giống như là một cây kem giúp cô xáo tan mọi phiền muộn là không nóng trong lòng.

Trầm Phi Yên hôn lên môi Hiên Viên Hoàng, từ từ, nhẹ nhàng tiến vào trong. Không còn thời gian, không còn địa điểm, chỉ còn tình yêu cuộn trào cùng hai thân thể nóng cháy.

Chỉ lát sau, Trầm Phi Yên đã bị đặt ở dưới thân, sau khi Hiên Viên Hoàng dùng ngón tay xác định mọi thứ đã chuẩn bị xong thì hấn mới chậm rãi đưa vật cứng của mình vào từng chút một. Nóng bỏng như khiến cả người Trầm Phi Yên hòa tan, khiến cô không chịu được mà cất lên những tiếng ngân tuyệt mỹ. Thân thể cô không chịu được kích thích như vậy, hai tay ôm chặt lấy hông Hiên Viên Hoàng: "A...A...Em không chịu nổi... Hoàng... Đừng như vậy..."

Di chuyển tạo ra sự tê dại, giống như mỹ vị được thêm vào, càng lúc càng xâm nhập sâu hơn mới có thể phủ kín từng lớp da thịt. Cơ thể Trầm Phi Yên nhuộm màu đỏ hồng, đẹp như một khối tơ lụa thượng hạng. Tiếng ngân của cô càng lớn, thậm chí còn nỉ non như tiếng mèo con kêu khi đói, nó giống như mặt đất khôn cần chờ mưa xuống.

Hiên Viên Hoàng cuối cùng cũng buông cô ra, không giằng vò cô thêm nữa, bất chợt, hấn đẩy mạnh thắt lưng xuống, tiến vào bên trong Trầm Phi Yên thật sâu làm cô thò ra một hơi thật dài. Nơi đó của cô thật chặt khiến hấn không cách nào khống chế được mình, càng lúc càng khít chặt bao quanh, còn hấn giống như là ngựa hoang được tháo cương.

Cầm lấy tay của cô ôm lên hông của hấn, tâm trí Hiên Viên Hoàng như bị bỏ bùa, chỉ có thể theo bản năng mà di động, dùng sức thẳng tiến vào thế giới của cô. Thân thể cuồng loạn quần quít, không thể buông ra được một khắc nào, dường như tất cả tình nồng ý mật đều phải dùng cách này mà biểu đạt.

Dưới ánh sáng mờ, hai thân thể nóng cháy hoàn toàn trầm mê trong tiết tấu của giai điệu tình yêu. Lần cuối cùng, sau một tiếng gầm khàn, thân thể Hiên Viên Hoàng trầm xuống, còn Trầm Phi Yên hét lên một tiếng chói tai, cắn mạnh lên cổ hấn, hai người đồng thời tiến tới đỉnh điểm của nhau.

Dã thú dường như không mệt mỏi tiếp tục gặm cắn thân thể yêu thích. Không gian tràn ngập tiếng thở gấp cùng tiếng khàn suyễn, bóng đêm càng thêm cuồng loạn và mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Chương 165

Editor: Vũ

Ánh mặt trời chói mắt khiến Hiên Viên Hoàng cảm thấy nóng bức, từ từ mở mắt thì thấy ngoài kia trời đã sáng rồi. Đưa tay sờ xoạng ké bên, Trầm Phi Yên đã không thấy đâu. Hấn nhếch mép cười, nghĩ đến hạnh phúc tối qua, dường như nó đã nhuộm đậm lên ánh bình minh tuyệt đẹp mê người.

Đứng dậy rửa mặt, lấy trong ngăn kéo ra một bộ quần áo thường màu trắng. Không hiểu sao, chỉ cần không gặp cô một chút là hấn có cảm tưởng mình rất nhớ cô.

Bước xuống lầu, hấn liền nghe thấy tiếng cười đùa truyền đến từ phía vườn hoa bên cạnh.

"Mẹ, mẹ chơi xấu, rõ ràng mẹ nói để con tưới hoa, sao lại đổi ý?". Trầm Phi Dạ chu môi không phục. Mẹ đã nói là không làm ướt cậu, kết quả là bây giờ, cả người cậu đều ướt nhẹp.

Trầm Phi Yên mỉm cười ngọt ngào. Trong tay cô vẫn cầm ống nước, không có chút áy náy nào khi nhìn con trai toàn thân ướt nước, như vậy mới dễ thương. Sáng sớm hôm nay, sau khi cơm nước xong xuôi, cô cảm thấy hơi buồn chán, vừa thấy con trai, hai mẹ con nhất quyết đi tưới hoa, đột nhiên cô lại có ý muốn nghịch nước. Bởi thế nên cô mới có ý kiến này, và cũng cho đó là một cơ hội để thả lỏng người.

"Mẹ có sao? Nhưng mẹ cũng nhớ kỹ mẹ cũng đâu có nói khi tưới hoa con phải đứng bất động!" Trầm Phi Yên nháy mắt, nói ra những lời vô tội, hai tay lại buông lỏng, giống như chuẩn bị một vòng tấn công mới.

Đôi mắt đen lũng lểng của Trầm Phi Dạ sáng lên, giậm chân một cái rồi ra sức chạy. Cậu rất muốn lấy lại ống nước trong tay mẹ, nhưng có vẻ hơi khó, hơn nữa, cậu cũng không muốn để lộ thực lực của mình. Vì thế nên cậu chẳng làm gì khác hơn là phia giả bộ như là một đứa trẻ đang con giận dỗi.

Dòng nước lạnh lẽo phun lên người Trầm Phi Dạ khiến cậu rung mình một cái, rất lạnh đó.

"Hu...hu...Mẹ chơi xấu..." Trầm Phi Dạ không phục chạy lùi chung quanh hai bên sân. Hình ảnh phản chiếu trước mắt khiến khóe môi cậu âm mưu nhếch lên, hai chân tăng tốc chuyển hướng. Trầm Phi Yên vui đùa hăng say, không nghĩ gì nhiều liền đuổi theo con mình. Ống nước trong tay xịt một dòng nước

ra phía xa, cô thoáng bất động ngay tại chỗ.

Cả người Hiền Viên Hoàng ướt đầm, còn Trầm Phi Dạ thì đứng một bên làm mặt quỷ rất đắc ý.

"Xin lỗi, em không biết anh ở đây." Trầm Phi Yên áy náy nhìn Hiền Viên Hoàng đã ướt nhẹp. Những giọt nước lăn dài trên khuôn mặt góc cạnh như những giọt mồ hôi khiến người ta mê luyến. Con người sâu thẳm nhìn không ra ý tứ gì, cảm giác là lạ không nói nên lời. Cô sợ hãi lui về sau hai bước. Có lẽ do Hiền Viên Hoàng là một con người lạnh lùng hà khắc lại trầm ổn, bây giờ lại ở nhà chơi rồng, rất bất thường. Người đàn ông như vậy, một tay có thể che trời, tự nhiên lại bị giáng cấp xuống ở nhà làm chồng.

Hiền Viên Hoàng không nói gì, thế nhưng như vậy lại giống con báo đang gom góp sức lực, chỉ cần nháy mắt là có thể đưa con mồi vào chỗ chết.

"Em sợ anh sao?" Giọng nói câu hấn rõ ràng, mềm mại như nước chảy, không còn cứng rắn lạnh lùng. Trầm Phi Yên rút lui thêm hai bước nữa, tay run run, có lẽ do vẫn còn sợ hấn.

Hiền Viên Hoàng rút tay lại, hấn không cảm thấy phần nộ mà thay vào đó là cảm giác mát mát. Cô sợ hấn làm hấn cảm thấy trái tim mình đau nhói. Rõ ràng là vợ chồng, tại sao phải sợ hấn, không phải nên lúc nào cũng ngọt ngào sao? Hấn đang cố gắng, chỉ mong cô có thể từ từ tiếp nhận hấn, chứ không muốn cô sợ hấn.

Trầm Phi Yên gượng cười, lắc đầu, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ sợ hãi.

Hiền Viên Hoàng duỗi tay về phía trước, Trầm Phi Yên sợ đến mức nhắm chặt mắt, hấn sẽ không xử lý cô chứ? Nhưng điều tiếp theo không phải là đau đớn, tiếp đón cô là một cơ thể lạnh lẽo, cô được ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng yêu thương.

"Anh chỉ mong em đừng sợ anh, em là người anh yêu mến, giữa chúng ta không nên có điều gì sợ hãi." Tya hấn vuốt ve an ủi, Trầm Phi Yên nhẹ gật đầu. Cô không nên sợ hấn, cô rất yêu hấn.

Trầm Phi Yên lấy dũng khí ôm lấy Hiền Viên Hoàng, cô rõ ràng cảm thấy cả người hấn cũng run lên, hóa ra cô rất có ảnh hưởng với hấn.

Hai người ôm nhau vô cùng thân mật trên bãi cỏ. Hiền Viên Hoàng nâng mặt Trầm Phi Yên lên, nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp, nồng hậu cười, hôn lên đôi môi căng mọng.

Trầm Phi Dạ tròn mắt đứng tại chỗ, người đàn ông này không biết đã dùng biện pháp gì lại có thể lấy lòng mẹ một cách triệt để như vậy.

Hai người hôn nhau đắm đuối, chỉ kém chưa lấy biển cỏ thành giường mình. Nếu không phải đây là bên ngoài, còn có người, hấn nhất định sẽ làm luôn ở đây. Nụ hôn kết thúc, ai cũng thở hồng hển, không hẹn mà cùng cười, Hiền Viên Hoàng nhìn thấy được khuôn mặt khinh thường của Trầm Phi Dạ, cúi đầu nhẹ hôn lên môi cô.

Trầm Phi Dạ động tác liên tục, khom lưng cầm lấy ống nước. Phụt một cái, nước bắn đầy vào người. Tên nhóc này rất giao hoạt, mới nhìn qua thì đúng là toàn thân cậu đều ướt đầm, nhưng thật ra, nước chỉ văng trúng khoảng nửa người cậu.

Trầm Phi Dạ ngây ra như phỗng, cậu không ngờ Hiền Viên Hoàng lại dùng ống nước phun vào cậu. Mà mẹ cậu lại ở một bên cười rũ rượi, xem ra hai người bọn họ cấu kết lại để đối phó cậu. Trầm Phi Dạ nghiến răng trèo trẹo, cậu vẫn chưa quên chuyện lần trước. Vô duyên vô cớ lại gọi cậu như vậy trước mặt bao nhiêu người như diễn hài kịch, chuyện này cho dù một chút cậu cũng không quên, bây giờ cậu cũng không thêm khách khí nữa.

Xoay người nhanh chóng, Trầm Phi Dạ chạy về một phía để tránh ông nước. Có điều, nước không bắn trúng cậu mà lại trúng Trầm Phi Yên, khiến cô ướt nhẹp.

Thấy cô bị ướt, Hiền Viên Hoàng dĩ nhiên là không vui, tên nhóc này tìm được nhược điểm của hấn rồi. Đúng là sai lầm khi đã xem thường nó. Kéo Trầm Phi Yên ra sau lưng che đi nhưng Hiền Viên Hoàng vẫn chăm chú từng cử động của con trai.

Hai cha con cứ nhau long hổ tranh chấp, ai cũng không chịu nhường ai. Trầm Phi Yên nhìn mà không nhịn được cười, con trai tuy rằng còn nhỏ, nhưng động tác rất linh hoạt, giống như đàn du kích. Hiền Viên Hoàng tuy kinh nghiệm phong phú, nhưng lại bị giới hạn do Trầm Phi Dạ hay dương đông kích tây, dùng Trầm Phi Yên dọa hấn. Hai người đều có những kỹ xảo của mình, không ai muốn chịu thua, cả người ướt đầm, nước trên người rơi tí tách.

Hiền Viên Hoàng đứng trên cỏ, cả người cao lớn, đôi mắt lợi hại nhìn từng chuyển động nhỏ của con trai. Nó rất lợi hại, biết hấn không thể nào tránh đi, chỉ ở quanh quần bên Trầm Phi Yên đứng một chỗ, còn nó thì có thể phát huy khả năng linh hoạt của mình, chạy tới chạy lui mọi chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Chương 166

Editor: Vũ

Sau một hồi thủy chiến, cả ba người đều ướt nhẹp. Ngay cả Hiền Viên Hoàng cũng khó có một lần ăn mặc khó coi như vậy, cả quần lẫn áo hoàn toàn ướt sũng. Kết quả cuối cùng cũng tương đối, tuy Trầm Phi Yên là nhược điểm của hắn, nhưng hắn có kinh nghiệm hơn hắn nên tên nhóc Trầm Phi Dạ cũng không chiếm được quá nhiều tiện nghi.

"Ha...ha...ha..." Trầm Phi Yên cười đến mệt, ngồi bệt xuống dưới đất nhìn hai cha con gây chiến.

Hiền Viên Hoàng nhìn Trầm Phi Dạ, trong lòng cũng cảm thấy thân thiết hơn, hắn không được nhìn con trai mình lớn lên, nhưng dù sao đó cũng là con hắn, cũng giống như là chân với tay. Ở chung với nó lâu ngày tình cảm cũng tăng lên không ít.

Bên kia, Trầm Phi Dạ không chịu thua kém chút nào, coi như là cũng đánh bại được Hiền Viên Hoàng, chính điều này khiến cậu kinh ngạc không thôi. Đối với người tên Hiền Viên Hoàng trước mặt, tuy là cha cậu nhưng cũng là đối tượng cần phải đánh bại của cậu. Tình cảm bây giờ thật giống như con trai luôn hướng về cha mình, muốn được vượt trội để được công nhận.

"Đừng phá nữa, coi chừng bị cảm!" Trầm Phi Yên cuối cùng cũng cất tiếng, không muốn nhìn thấy hai cha con ướt như chuột lột thế này nữa.

Tất nhiên là có người sẽ coi lời nói của cô như là gió thoảng bên tai, hoàn toàn không để ý, nhưng đó không phải chỉ có một, mà là cả hai cha con lớn nhỏ đều rất ân ý. Hai người đều nhìn đối phương, cũng muốn không chơi nữa, nhưng cả hai cũng đều thích đánh lén. Vì thế, chiến tranh càng ngày càng bùng nổ, náo loạn. Bọt nước văng khắp nơi, vũng bùn đầy khắp sân cỏ.

Trầm Phi Yên tức giận, hai mắt trừng lên như muốn bốc hỏa. Hai người này càng ngày càng quá, vừa rồi còn biết bỏ qua cô, bây giờ lại khinh thường cô không có ông nước. Cả người đều bị Trầm Phi Dạ phun nước lên một lần nữa, vừa muốn xoay người đi, lại thêm một đợt phun nước nữa ập vào mặt vào cổ cô.

Nước phun tới lần này là từ phía Hiền Viên Hoàng, hắn nhìn cô với gương mặt xin lỗi cùng vô tội, chỉ vì muốn trả đũa thay cô nhưng không ngờ cô lại xoay người.

"Mấy người tự mà chơi với nhau đi! Tôi đi thay đồ!" Trầm Phi Yên giận dữ xoay người, không để ý đến toàn thân đều ướt đẫm, nước thấm qua áo sơ mi, có thể thấy thấp thoáng áo ngực bên trong, hơn nữa, tóc ướt cũng dính bết lên mặt cô, rất là...

Hiền Viên Hoàng nhìn chăm chú còn Trầm Phi Dạ thì cười xấu xa, tay cầm ống nước giơ lên cao, phun thẳng vào người Hiền Viên Hoàng từ đầu đến chân.

"Sắc quỷ, cảm nhìn loạn." Trầm Phi Dạ dương dương tự đắc cầm ống nước, khinh bỉ nhìn Hiền Viên Hoàng.

Bị nói trúng tim đen, Hiền Viên Hoàng nghiến răng nghiến lợi, bây giờ hắn thật sự rất muốn đá văng tên nhóc này đi đâu cho khuất mắt, ai bảo nó ngồi không nói nhảm.

Trầm Phi Yên oai hùng đi trên sân cỏ, không chú ý nên suýt nữa té ngã, cả người cứng ngắt. Cúi đầu nhìn cả người mình đều ướt nhẹp, đồ bên trong có thể thấy được rõ ràng, mặt cô liền đỏ ửng lên, bước chân càng nhanh hơn nữa, chỉ hận không thể thay luôn quần áo ngay bây giờ.

Mất đi cảnh đẹp, Hiền Viên Hoàng bất đắc dĩ thờ dài. Nhìn con trai ở phía xa thì lên cơn buồn bực, đúng là đã phá hỏng chuyện tốt của hắn. Không còn cách nào khác, ai bảo nó là con của hắn, bao nhiêu đen tối mà nó kế thừa thật khiến người ta phát điên.

Hai người đều không nhìn vừa mắt nhau, chiến tranh lại muốn bùng nổ ngay tức khắc.

Trầm Phi Yên ướt nhẹp, vội vã đi thay quần áo. Vừa bước tới đường nhỏ, đột nhiên đụng đầu vào một người đang đi tới, cô cúi đầu, cũng chỉ coi đó là người giúp việc trong nhà. Cô rõ ràng muốn nhường đường, nhưng đối phương lại không cho đi, lần lượt chặn cô bước tiếp.

Trầm Phi Yên bất đắc dĩ ngẩng đầu, tức giận nói: "Xin hỏi anh có chuyện gì không?"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Trầm Phi Yên lập tức hối hận, người đàn ông này không phải là người giúp việc nhà Hiền Viên.

Người nọ rất cao, cũng gần một mét chín mấy, trông giống như cây trúc, vừa cao vừa gầy, thậm chí còn bợt nhợt không khỏe mạnh, gầy như là trong suốt. Thế nhưng trên khuôn mặt gầy gò là một đôi mắt đen thẳm, trầm buồn, không thể biết được người này đang nghĩ gì.

Cả người thì giống như pho tượng, chỉ có đôi mắt là đen kịt.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, người đàn ông kia cũng không thấy động đậy. Trực giác cho Trầm Phi Yên biết người đàn ông này không nên đến gần, cô vừa định bước qua bên phải, ý muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, không nghĩ người kia lại làm trò cản đường cô lần nữa.

"Anh có thể tránh ra được không?" Đôi mắt tức giận đỏ lên, tóc trên đầu ướt sũng ở dưới ánh mặt trời lấp lánh hạt nắng.

Trầm Phi Yên còn đang bực mình thì người đàn ông chợt nhếch cánh môi nhợt nhạt, thốt lên hai chữ: "Anh Từ."

Cô tròn mắt nhìn, Anh Từ, cái tên này nghe qua rất giống tên người Nhật, mà cô lại không biết người nào tên Anh Từ "Tôi không biết người này, anh tránh ra dùm."

"Em là Anh Từ, Anh Từ của tôi, nhất định là vậy." Vốn dĩ từ một người trắng, giờ lại vì xúc động quá mà trên mặt hồng hết cả lên, giống quả táo đỏ.

Hắn ta đuổi tay ra theo kiểu mời, cuối cùng lại để xuống, đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi nhìn người đang đi tới.

Trầm Phi Yên xoay người nhìn thấy Hiên Viên Hoàng với bộ dạng ướt đầm không nhận được mà mỉm cười.

"Anh giống như con mèo bị người ta ngược đãi." Từ từ đối diện với Hiên Viên Hoàng, hắn càng giống như con sư tử bước ra từ hồ nước giữ sạch lông, nhưng những lời này không giữ lại trong lòng không nói ra. Nếu nói hắn là sư tử không phải là gây áp lực cho bản thân sao, ai bảo hắn phun nước lên người cô trước.

Dáng vẻ đang nghiêm túc của Hiên Viên Hoàng bỗng chốc bị phá vỡ, khóe môi vênh lên thành nụ cười, người phụ nữ này trông rất tuyệt khi bị ướt thế này, chắc chắn cô cũng không biết điều này.

"Anh giống mèo con sao? Em gặp qua con mèo nào lớn như vậy chưa?" Hắn cùng pha trò với cô, Trầm Phi Yên ngạc nhiên tròn mắt, cuối cùng lại không nói gì. Có người đằng sau, cô chỉ muốn chạy đi thay quần áo.

"Không phải là đang ở trước mắt sao?"

"Ha...ha..." Hiên Viên Hoàng cười đến nổi hai vai rung lên. Khóe mắt ánh tia nhìn sắc bén về phía người đàn ông sau lưng Trầm Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Chương 167

Editor: Vũ

Hai tay của người đàn ông nhóm Sơn Khẩu ép chặt hai bên người, đó chính là Anh Từ, là Anh Từ của hắn. Người phụ nữ trước mặt lại đi thân thiết với người đàn ông khác như vậy khiến hắn như muốn phát cuồng mà xông lên, nhưng hắn không chế được cơn tức giận này, ánh mắt đầy vẻ cuồng loạn cũng dịu đi.

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Hiên Viên Hoàng, hồ hững gật đầu coi như chào hỏi.

"Em nhanh đi thay quần áo, anh chờ em trong phòng." Hiên Viên Hoàng nhìn Trầm Phi Yên có điểm ái muội, thúc giục cô nhanh đi thay quần áo.

Vì có Hiên Viên Hoàng nên Trầm Phi Yên cũng thờ phào nhẹ nhõm, cô vội vàng tạm biệt rồi đi ngay, không dám quay lại nhìn người đàn ông kia. Người đó giống như xác chết biết đi vậy, luôn làm người khác cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi.

Nhìn giải nhân quay đi nhẹ như bay, ánh mắt của người này dường như đen thẫm lại, những cũng nhanh chóng trở lại như cũ.

"Nếu đã tới, xin mời vào trong!" Thân hình Hiên Viên Hoàng cao lớn che chắn đi hình ảnh của Trầm Phi Yên, khách sáo nói với phụ tá Sơn Khẩu.

Người này khom lưng gật đầu, nhưng hình như không muốn đi theo Hiên Viên Hoàng đến phòng khách nghị sự.

Hiên Viên Hoàng tìm người thay mình nói chuyện, còn hắn thì đi thay quần áo.

Chuyện này vốn là trách nhiệm của Hiên Viên Phong, nhưng vì bây giờ hắn ở nhà không phải làm gì cả, nên đành mở cửa chiêu đãi nhóm người Sơn Khẩu. Thế lực hai bên đều tương xứng, nhưng so về tài lực thì Hiên Viên Hoàng chắc chắn mạnh hơn nhóm Sơn Khẩu. Mấy năm nay, quốc tế đang không ngừng tiến hành truy kích các tổ chức khủng bố, thế lực của Sơn Khẩu cũng bị áp chế, hơn nữa bây giờ buôn lậu thuốc phiện là hành vi được coi là gây hại rất lớn cho xã hội, chính phủ can thiệp vào chuyện này ngày càng sâu khiến tổ chức của Sơn Khẩu cũng khủng hoảng theo, gần như là không lối thoát.

Hiện giờ, Sơn Khẩu phái người chạy sang đây bàn chuyện làm ăn hợp tác hai bên, đây tất nhiên là muốn Hiên Viên Hoàng bỏ vốn ra, cùng Sơn Khẩu đánh vào thị trường Nhật Bản. Hai bên đều có những chuyện phiền phức riêng, cũng không biết làm thế nào phối hợp cho tốt, nhất là tổ chức Sơn Khẩu xưa nay tiếng tăm luôn bất hảo. Hơn nữa, chuyện lần trước giống như cũng có liên quan đến Sơn Khẩu. Hiên Viên Hoàng vẫn chưa quên chuyện Hoàng Trung Phú muốn nhập cư trái phép vào Nhật Bản.

Trầm Phi Yên thay quần áo xong nên giúp Hiên Viên Hoàng chọn một bộ đồ tây màu vàng nhạt của Ý. Nhìn một lúc, sau khi xem xét cẩn thận thì quyết định chọn một cái cravat màu lam nhạt.

Hiên Viên Hoàng quần khăn từ trong phòng tắm bước ra, hắn đi tới ôm lấy Trầm Phi Yên từ phía sau thật chặt. Vừa từ phòng tắm đi ra thì thấy ngay cảnh cô đang chăm chú lựa quần áo cho hắn, điều này khiến hắn cảm thấy lòng mình ấm áp hẳn lên. Giống như mình là chồng đang được vợ quan tâm, chăm sóc, lựa chọn những gì thích hợp cho hắn.

"Chọn xong chưa?" Tựa đầu trên vai Trầm Phi Yên, Hiền Viên Hoàng cọ vào cổ cô, hít lấy mùi hương nhẹ nhàng, giọng nói lười biếng gọi cảm.

Trầm Phi Yên cảm thấy bên tai mình xuất hiện ngứa ngáy, ngón tay run lên vài cái. Cô nhướn vai lên đẩy Hiền Viên Hoàng: "Đứng nhích nhích, để em xem cái gì hợp với anh, anh có còn muốn đi ra ngoài gặp người ta không chứ?"

Cô xoay người lại, sửa sang lại áo khoác một chút, thắt thêm cravat có màu sắc tương phản. Cuối cùng, cô kết luận: "Rất đẹp! Em nghĩ màu ngà se khiến khuôn mặt anh không còn lạnh lùng nữa,

hiền Viên Hoàng cau mày nhìn đồng quần áo và cái cravat kia, những màu sắc này không phải là những màu mà hắn thường dùng. Màu sắc thanh nhã quá làm hắn cảm thấy hơi khó chịu. Thân là người trong hắc đạo phải khiến cho người khác cảm thấy bị áp lực chứ không phải kiểu như mấy đứa công tử bột quần áo lụa là, tiếp xúc tạo cảm giác thân thiết.

"Anh có phải đi tuyển cử đại hội gì đâu, ăn mặc màu mè như vậy làm gì, em coi anh là con nít mười bốn mười lăm tuổi sao?" Hiền Viên Hoàng cố tình làm khó Trầm Phi Yên, nhìn gương mặt khó xử của cô lúc chọn đồ cũng khiến hắn rất vui. Đôi khi một người đàn ông cũng thật là trẻ con.

Trầm Phi Yên chỉ bổ sung: "Em thật sự thích bộ quần áo màu be này, thấy rất hợp với anh?"

Nghe Trầm Phi Yên nói cô thích hắn mặc quần áo màu này, mặt mũi Hiền Viên Hoàng sáng láng hẳn lên như trời quang không một áng mây. Hắn cười híp mắt lại, thờ nhẹ ra rồi trực tiếp hôn lên môi Trầm Phi Yên. Chạm rảnh nhấm nháp, chạm rảnh thăm dò, vuốt ve, giống như một con rắn nhỏ luồn lách trong khoang miệng Trầm Phi Yên. Dịu dàng như sóng trào khiến Trầm Phi Yên không thể trốn tránh, chỉ muốn hôn một chút xiu lên môi cô nhưng lại cứ tham lam lưu luyến hương vị mật ngọt.

Dây dưa liên miên, cảm giác như được đắm mình trong nước biển mùa hè, không muốn tỉnh lại, càng muốn tiến tới, lặn sâu xuống vực biển. Trầm Phi Yên vô lực dựa vào Hiền Viên Hoàng, hô hấp không thông, hai gò má đã ửng đỏ như ráng chiều. Hiền Viên Hoàng thật sự muốn đè cô xuống, đôi môi cô hé mở cứ như đang mời gọi để được hôn lên, cực kỳ hấp dẫn người ta.

Mập mờ ồm ồm Trầm Phi Yên, giọng nói Hiền Viên Hoàng trầm trầm vang vọng: "Nếu em muốn tiếp tục, anh cũng không đỡ được đâu, làm sao đây?"

Trầm Phi Yên bừng tỉnh, cô còn phải đi xuống, hắn còn có khách mà. Tuy người kia cứ quái lạ khác thường, nhưng hắn vẫn nên xuống dưới.

"Vậy thay quần áo trước đi!" Trầm Phi Yên cầm quần áo đưa cho hắn, còn mình thì quay mặt đi chỗ khác, ra sức bình ổn lại hơi thở. Thực sự là rất mất mặt, cô vậy mà lại nhào tới chủ động.

Ánh mắt sáng rực, Hiền Viên Hoàng còn tiếc nuôi liếm môi, mỉm cười thích thú thay quần áo. Người phụ nữ này, đã làm mẹ của con hắn rồi mà vẫn còn e lệ như vậy khiến hắn cảm thấy rung động.

Hiền Viên Hoàng sau khi mặc quần áo tử tế thì hôn Trầm Phi Yên thật sâu, đến khi cảm nhận được ánh mắt tóe lửa của nhóc con nghịch ngợm thì mới vui vẻ rời ra.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, Trầm Phi Dạ bất mãn nói: "Đúng là một đại sắc lang, hừm!"

Hiền Viên Hoàng cũng không tức giận, chỉ xoa đầu Trầm Phi Dạ một chút: "Chờ đến khi con biến thành sắc lang cũng phải vài năm nữa nhì, bây giờ thì có thể ghen tị, buồn thì cũng chỉ đắp chăn thôi."

"Không biết xấu hổ, ai thèm ghen tị chứ!" Định lực của con trai quả nhiên là không tốt, Trầm Phi Dạ giống như trái bóng cao su vậy, cứ nảy tung tung lên. Cái lão bố chết tiệt này, dám nói cậu đang ghen tị.

"Ô, đây không phải là chưa đánh mà khai sao, con tức giận như vậy làm gì? Lễ nào con nghĩ cướp được người của ba sao hả?" Con người híp lại toát ra vẻ nguy hiểm, quý bí. Trầm Phi Dạ nhất thời có chút ngu ngơ, xoay đầu rất không tự nhiên, ngờ nghệch nói: "Mẹ chỉ có thể là của tôi, không bao giờ tặng cho chú!"

Vóc người Hiền Viên Hoàng cao lớn, nụ cười trên mặt ba phần thân thiết, bảy phần uy hiếp: "Đã qua cái tuổi bú sữa mẹ rồi thì phải tự đi tìm thú vui ỉn chứ không phải cứ giãy nảy lên mà bám riết lấy mẹ mình như vậy!"

Àm ầm! Cả người Trầm Phi Dạ như xù lông nhím lên vậy, người đàn ông này dám nói cậu thế sao? Hai tay nắm chặt thành quyền, định phóng tới chiến đấu với Hiền Viên Hoàng.

"Baby, coi chừng nhóc con này nhé, anh cũng phải xuống dưới đây." Nghe thấy Hiền Viên Hoàng quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ như vậy, Trầm Phi Dạ liền ừ ừ sau lưng mẹ.

Trầm Phi Yên lúc này mới chú ý đến con, thấy cả người nó đều ướt nhẹp thì rất đau lòng.

"Sao mà không chịu lau khô tóc mình, con cũng đã lớn rồi, ngã bệnh ra thì làm sao?" Cô nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc Trầm Phi Dạ, để ý đến khuôn mặt nhỏ của con: "Sao vậy, sao mặt lại đỏ như vậy, còn nóng nữa, có phải nóng nữa đúng không?"

Tâm tình Hiền Viên Hoàng đang rất tốt, hóa ra tiểu quý này chịu đùa giỡn với hắn như vậy, đều có ý tứ hết cả.

Trầm Phi Dạ tức giận, hai con mắt cứ căng ra, mặt cậu đỏ lên là do không cam tâm bị người ta khi dễ. Cho dù tình hình của Hiên Viên Hoàng có bị khó coi thế nào thì cậu cũng không thêm vui. Cậu không giống ba, người rõ ràng là một tên thổ phi bại hoại, đã vậy còn dám dạy đời cậu.

Trầm Phi Yên dựa vào gần một chút, Trầm Phi Dạ liền chẳng thể nào nhao về phía trước được, nếu làm vậy, mẹ cậu nhất định sẽ tức giận. Cậu liếc mắt nhìn Hiên Viên Hoàng một cái, miệng nhếch mép cười có âm mưu.

Quay người lại, Trầm Phi Dạ dựa dẫm yếu ớt vào mẹ nói: "Mẹ, đầu con đau quá, con muốn ngủ với mẹ."

Trầm Phi Yên nhìn con mà đau lòng, oán trách nhìn qua Hiên Viên Hoàng: "Anh không nhường con được sao, mới đó lại ngã bệnh rồi."

Bệnh, Hên Viên Hoàng cười cười, vậy sinh bệnh lúc nào, đúng là đau lòng mà. Nhìn thẳng nhóc một cái, chỉ thấy nó cứ ôm chặt lấy Trầm Phi Yên, thậm chí đầu nó còn cố ý cọ cọ vào ngực cô. Chỗ đó đáng lẽ chỉ dành riêng cho hấn mà thôi, thẳng nhóc này dám hành động trực mặt hấn như vậy để cho hấn được nhìn rõ sao?

Trầm Phi Dạ đắc ý nhìn sang Hiên Viên Hoàng rồi lại cọ cọ hai cái. Trầm Phi Yên cũng không để ý gì, chỉ nghĩ là con trai lại bắt đầu làm nũng. Khi còn bé, con cô rất ngoan hiền, bây giờ cũng rất tốt. Ôm con trai vào lòng, cô nói: "Anh còn không gọi giúp em bác sĩ. Thân thể con yếu ớt, không biết là có bị cảm gì hay không?"

Hiên Viên Hoàng đứng ở một bên không nhúc nhích, hai con mắt như muốn phóng dao giết người luôn rồi. Đầu cô cô còn chưa nói, đã vậy lại còn tính đưa tay lên nữa hả?

"Nó mà bệnh mới lạ."

"Sao anh có thể nói như vậy, con cũng không phải do anh nuôi lớn, vậy nên anh muốn nói gì thì nói sao?" Trầm Phi Yên nổi giận. Lòng dạ đàn ông chẳng thể nào kỹ lưỡng như phụ nữ được.

Hiên Viên Hoàng cũng cảm thấy áy náy, hấn chưa nuôi con ngày nào, cũng chỉ có mình cô phải chịu khổ.

Ngượng ngùng nhìn đến gương mặt vui sướng, hài lòng của Trầm Phi Dạ, bao nhiêu áy náy của hấn tan biến hết thảy. Hấn rất muốn quẳng ngay tên nhóc đó ra ngoài, nhưng chỉ nghĩ vậy chứ không làm.

"yên tâm, anh sẽ kêu bác sĩ, nhất định kêu người tốt nhất, để xem mông nhỏ của con có cần chích cho vài cái hay không?" Hiên Viên Hoàng nói mà nghiêng răng nghiêng lợi, còn Trầm Phi Dạ nằm trong lòng mẹ mà run run. Diên rồi, lão ba đáng ghét này.

Hấn cảnh cáo nhìn Trầm Phi Dạ, vợ vàng quay người đi xuống lầu.

Nói chung, vấn này hai cha con hòa nhau, chẳng ai chiếm được tiện nghi của ai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Chương 168

Editor: Vũ

Hiên Viên Hoàng một thân tây phục màu trắng ngà đi kèm với cravat màu lam khiến cả người đều toát ra khí chất quý tộc tôn quý, bao nhiêu hàn khí trên người đều mất hết.

Ánh mắt trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng, đen thẫm, mái tóc hơi rối lại khiến hấn có vẻ cương quyết, bất tuân hơn. Phụ tá của Sơn Khẩu không thêm nhìn Hiên Viên Hoàng mà lướt ánh mắt qua bờ vai hấn, không nhìn thấy hình ảnh quen thuộc đằng sau nên có chút thất vọng.

"Anh Hai, từ khi nào mà anh đi theo phòng cách quý tộc thế kia?" Hiên Viên Phong làm bộ suy gẫm, cảm thấy anh mình rất quái dị, tự nhiên lại đi mặc đồ màu trắng, trước đây rất hiếm khi mặc. Coi như là nếu có mặc thì đó là bất đắc dĩ. Nghĩ lại, ngày hôm nay hình như hấn thấy có một người phụ nữ, trong mắt liền ánh lên nét cười. Mẹ của tên tiểu quý kia sao? Hấn thực sự thấy tò mò, là người như thế nào mới khiến cho Hiên Viên Hoàng thay đổi nhiều như thế.

"Nhìn đủ chưa?" Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn em trai, Hiên Viên Phong lập tức giật mình, thôi không nhìn nữa. Dự tính của Hiên Viên Hoàng không phải là thu hút cái nhìn từ người khác mà là cái người phụ tá của nhóm Sơn Khẩu kia, về thất vọng của người này khiến hấn cảm thấy rất bất mãn.

Hiên Viên Phong luôn cảm thấy anh mình đối với người Sơn Khẩu này có địch ý nên mở màn lòng vòng: "Hôm nay, nếu Sơn Khẩu đã tới Hiên Viên gia thì chúng ta hãy nói chuyện hợp tác tốt một chút, dù sao đây cũng là vấn đề mang ý nghĩa quan trọng hơn cả."

Không để tâm đến lời giảng hòa của Hiên Viên Phong, Hiên Viên Hoàng đi tới ghế chủ của mình, chậm rãi ngồi xuống. Quần áo màu ngà tuy đã xóa bớt

đi về lạnh lùng của hắn, nhưng đáng về không giận mà uy của hắn vẫn khiến người khác cảm thấy áp lực rất nhiều. Đây giống như khí chất của hoàng đế, khiến mọi người đều phải quy phục, mặc kệ hắn là hoàng đế hắc đạo hay là bạch đạo.

"Được tận mắt thấy hoàng đế khiến tôi thật sự khiếp sợ, đúng là danh bất hư truyền!" Phụ tá của Sơn Khẩu cắt lời trước, rất có quy củ, cả người giống như một khối đá khắc.

Hiên Viên Hoàng cũng chỉ âm ừ vài câu, còn lại không nói gì. Coi như mọi người đều hiểu cả, hai phe bàn chuyện giúp đỡ tình hình của tổ chức Sơn Khẩu, cũng nói qua một lần về phương diện chính đồn quan hệ, khả năng lớn nhất là nhờ thế lực Hiên Viên gia ở Nhật Bản bảo đảm cho họ đứng vững được trên thị trường nước nhà. Hai bên cũng có tranh chấp nhưng cuối cùng cũng chốt lại được cách giải quyết. Vốn sẽ do nhà Hiên Viên bỏ ra là hai mươi tỷ đôla giúp Sơn Khẩu gây dựng lại tổ chức, sau đó Sơn Khẩu sẽ đứng ra bảo lãnh tất cả những hoạt động thương nghiệp của Hiên Viên thị nhập vào nước. Về phần chính đồn và cái cách lại sẽ do Hiên Viên gia phái người giám sát. Đối với đề nghị này, hai bên đều tán thành, sau đó mọi người lại cùng bàn bạc chi tiết hơn, cuộc nói chuyện rất nhanh đã xác định xong.

Người phụ tá của Sơn Khẩu nhìn người đàn ông cao quý trước mặt, trong lòng cảm thấy sợ hãi điều gì đó. Mỗi lời nói của người này đều đi vào những trọng điểm chí mạng của tổ chức. Rất nhiều lần hắn bị ép đến không biết trả lời thế nào, lời lẽ rất sắc bén, nhưng vì sự phát triển của tổ chức mình, hắn chỉ dám miễn cưỡng ừ ơ. Cho dù trong lòng hắn đang suy nghĩ về người phụ nữ kia, hắn cũng phải kiềm lòng lại không biểu hiện ra. Từ những câu hỏi trắc trở mà Hiên Viên Hoàng, hắn biết người này có ý muốn giết hắn. Tất cả mọi chuyện khiến cho người Sơn Khẩu phải dè chừng rất nhiều, nhất định người đàn ông này muốn nhắm vào vừa này, cũng cho thấy, người phụ nữ kia rất được Hiên Viên Hoàng coi trọng.

Bàn bạc đại sự cuối cùng cũng xong, Hiên Viên gia muốn tổ chức một buổi tiệc nhỏ, đến lúc đó sẽ do hai phía cùng chủ trì.

Hiên Viên Hoàng nói xong thì gọi người đưa trợ tá của Sơn Khẩu về phòng nghỉ ngơi, còn hắn thì vội vàng vàng muốn rời khỏi, không biết tên nhóc kia có lợi dụng ăn đậu hũ không? Nghĩ đến thôi là cả một bụng tức.

"Anh Hai, sao đi sớm vậy?" Hiên nhiên có người không biết xem sắc mặt, cũng tại Hiên Viên Phong trước nay luôn muốn có não nhiệt để coi.

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nhìn em trai, cảnh cáo: Cậu tới làm gì, muốn chết đúng không?

Hiên Viên Phong sờ sờ cái mũi của mình, rất là bức bối, ánh mắt của anh Hai có thể chém chết người, nhưng da hắn dày mà, không thêm sợ. Hắn muốn đi xem chị dâu, người có khả năng sinh ra tên tiểu quỷ Trầm Phi Dạ đó chắc chắn cũng là một người không đơn giản.

"Nếu đi gặp chị dâu thì em cũng muốn đi, tiện thể biết mặt luôn. Lần nào em cũng không có cơ hội gặp, lần này nhất định phải đi làm quen một chút!" Hiên Viên Phong không có tí tự giác nào, mặt dày đi theo.

Hiên Viên Hoàng nghe thấy em trai gọi chị dâu thì cảm thấy hơi khó chịu. Hắn vẫn không dám lấy cô vì sợ có chuyện gì xảy ra. Nghe gọi như vậy, coi như cũng tốt, trong lòng hắn đột nhiên muốn tìm cách lấy cô làm vợ mình.

Hiện tại, Hiên Viên Hoàng không có đuổi đá Hiên Viên Phong ra ngoài, chỉ gật đầu đồng ý. Hai anh em đi đến giữa phòng khách, ở phía xa, có một đôi mắt lạnh như băng chăm chú nhìn hai người.

Đến phòng của Trầm Phi yên, Hiên Viên Hoàng mới thực sự phun trào như núi lửa.

Hiên Viên Phong nhìn thấy cũng phải đỏ hết cả mặt lên. Làn da của chị dâu thực sự quá đẹp, như đậu hũ non mềm vậy. Nhưng hắn cũng không muốn chết, lập tức lùi lại.

Trong phòng, hai mẹ con đang ngủ trên giường, Trầm Phi Dạ ôm chặt mẹ, còn Trầm Phi Yên thì không ngờ áo mình đã bị kéo lên, bàn tay của Trầm Phi Dạ đã đặt lên ngực cô, còn chảy nước miếng.

Tình huống này ai nhìn thấy cũng đều tức giận, nhất là đối với cái tính thích chiếm làm của riêng của Hiên Viên Hoàng. Mặt hắn đen hết lại, nhấc tay không chút khách khí ném Trầm Phi Dạ xuống giường.

Trầm Phi Dạ đột nhiên bị ném ra ngoài, xoa cái mông đau ngồi dậy. Ai lại không biết tốt xấu như vậy, dám ném cậu xuống đất: "Chú làm gì vậy? Đáng ghét!"

Vừa mới tỉnh ngủ, nhìn thấy Hiên Viên Phong mờ mờ hơi rơi lộp độp, rõ ràng là cái gì cũng không dám nói.

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Trầm Phi Dạ, sau đó nhanh chóng bọc Trầm Phi Yên lại, rồi quay sang nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Hiên Viên Phong đang nhìn lên.

"Em cái gì cũng không thấy, thực sự không thấy gì cả, ba người một nhà các anh giao lưu cho tốt nhé, em ra ngoài trước, ra ngoài trước đây." Hiên Viên Phong rất là tự giác phát tay một cái rồi lùi nhanh ra. Hắn không đi cũng không được, đại ca là đang muốn giết người rồi đấy, mà hắn lại luôn là người thức thời.

"Dựa vào đâu mà chú ném tôi xuống sàn, tôi không có ngủ trên người của chú nha!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Phi Dạ đỏ bừng, miệng mím chặt không hài lòng.

Hiên Viên Hoàng không thêm để ý, đá giày rồi leo lên giường ôm lấy Trầm Phi Yên. May mắn che hết đi cảnh xuân đang lồ lộ, không muốn cho ai thấy dù là con trai mình đi chăng nữa.

"Hừm..." Trầm Phi Dạ tức giận, từ dưới đất muốn bò lên trên giường.

Hiên Viên Hoàng độc chiếm hết cả giường, không cho phép tên nhóc kia trèo lên, hai người chiến đấu kịch liệt. Trầm Phi Dạ phóng một quả đấm tới, Hiên Viên Hoàng dùng chân đỡ đỡ, làm cú đấm bắn ngược lại. Trầm Phi Dạ hoàn toàn không phòng ngự, thân thể lại gầy gầy, nên cứ vậy mà bị đá bay ra ngoài.

"A..." Cậu tức giận nghiêng răng ken két. Có gì mà đòi hơn người, chấp chân dài luôn đấy, xem coi cậu có bò lên giường được không. Âm ức không nhận thua, cậu lại như con báo, nhào tới một lần nữa. Lúc này, cậu đã xác định mục tiêu, đánh vào phía trên của Hiên Viên Hoàng, hai bàn tay nhỏ xíu như xòe móng định làm hắn bị thương.

Hiên Viên Hoàng xoay người, chuẩn bị giơ chân ra thì không ngờ Trầm Phi Dạ giữa đường làm chệch tay đi. Hiên Viên Hoàng lấy tay ngăn lại, hai người cứ đánh tiếp nối nhau, rồi sau cùng, một tiếng bạch vang lên ngay mặt Trầm Phi Dạ.

Trầm Phi Yên vốn định tha cho hai người bọn họ, ngay lúc Hiên Viên Hoàng đá Trầm Phi Dạ xuống giường, cô đã tỉnh rồi. Có điều, bây giờ là tỉnh thật, do đau mà tỉnh, trên mặt bị cái gì đó đụng phải, sưng đỏ lên một mảng.

Bật dậy từ trên giường, Trầm Phi Yên nhìn gò má đỏ bừng của cô, rồi nhìn sang hai kẻ đầu sỏ đang áy náy nhìn lại.

"Các người cút hết ra ngoài cho tôi!" Vũ trụ bùng nổ, Trầm Phi Yên ồ người một cước, đá ra khỏi phòng.

"Phi Yên, em bị thương, để anh nhìn..." Hiên Viên Hoàng hồ thẹn, hung hăng tròn mắt nhìn Trầm Phi Dạ.

Mặt khác, Trầm Phi Dạ cũng rất vô tội, nháy mắt với cô một cái: "Mẹ..."

"Biến, hai người biến ngay ra ngoài cho tôi. Tôi muốn ngủ cũng không được hả?" Trầm Phi Yên đẩy hai cha con ra ngoài ngay lập tức.

Mặt cô sưng lên, thậm chí còn có vòng đỏ, hai cái người này, cho hai người tức chết đi.

Ôm khuôn mặt sưng đỏ của mình, Trầm Phi Yên đau lòng không thôi, xảy ra chuyện như vậy, cô thật không sống nổi.

Ở ngoài phòng, hai người rất ấn ý trừng mắt mà nhìn nhau, đều là một bộ dạng như gặp phải kẻ thù, mắt đỏ hết cả lên.

"Chú lớn rồi, vậy mà không biết nhường tôi, tôi thật nghi ngờ không biết mình có phải con chú không, người đầu mà nhỏ mọn như vậy, làm sao có thể là ba tôi được!"

Hiên Viên Hoàng khinh thường nhìn tiểu hồ ly: "Nếu con cũng hiểu chuyện thì không nhất thiết phải giả bộ làm một đứa ngốc nghếch, có một đứa con như vậy thật là quá xấu hổ, con của ba phải đình thần lập địa, lúc nào cũng chỉ giới trốn tránh, mình đã làm sai, còn muốn đổ lên đầu người ta!"

"Chú mới là không có phong cách, rõ ràng không phải cha tôi, ở trước mặt mẹ thì giờ trò khi dễ tôi."

"Ba khi dễ con, đó cũng do có người muốn người khác khi dễ mình thôi, ai bảo nhìn mặt là muốn đánh rồi."

Hai cha con lại xông vào cuộc chiến một lần nữa, Trầm Phi Yên đang định mở cửa lại nghe thấy tiếng hai người trốn tránh trách nhiệm. Cô thật không ngờ, mà nhờ có chuyện này cô chẳng còn cảm thấy đau đớn gì nữa, chỉ thấy tức giận muốn nghiêng răng.

"Ầm ầm ầm..." tiếng bước chân chạy vào phòng tắm.

"Ào ào ào..." tiếng nước chảy lớn.

"Cạch!" cửa vừa mở ra, hai con người đang khặc khải bỗng mừng rỡ quay đầu lại, nước lạnh xối thẳng vào người từ trên xuống dưới.

"Hai người đi hết ra ngoài cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy mặt các người một lần nữa!" Trầm Phi Yên hung dữ gào lên một câu, giựt mạnh cái chậu làm nó va vào thành cửa kêu ầm một tiếng rồi sập mạnh cửa lại.

Hai cha con đều ướt nhẹp người một lần nữa, miệng há ra kinh ngạc rất buồn cười, bọn họ không thể tin được người phụ nữ thường ngày nhu mì đến thế lại có thể tạt nước vào bọn họ.

Trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc, hai cha con cứ mờ to mắt mà nhìn nhau, cả lớn lẫn nhỏ đều ngây ra như tượng gỗ.

"Phụt...ha ha...ha ha..." Hiên Viên Phong cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà bật cười, hắn đang chờ ở bên ngoài, ngay chỗ rẽ. Hai người kia cãi nhau những gì, hắn đều nghe rõ hết, đại khái cũng hiểu nguyên do. Nhưng chính hình dạng của hai người bọn họ lúc này mới khiến hắn không kiềm lòng nổi, cả hai ướt sũng, giống như chó con bị rót xuống nước, nhìn hài hước quá chừng quá đời.

Hắn thật sự không nhịn được, nói đúng là hắn không muốn cười một chút nào, nhưng ai bảo chuyện này đáng yêu quá đến vậy, thế nên mới cười phụt một tiếng, rồi từ đó không dùng lại được. Anh Hai sao có thể ngây thơ như thế, biến thành trẻ con như vậy từ lúc nào?

"Anh Hai... Ha ha ha..." Hiên Viên Phong cười gập cả người không chú ý đến nguy hiểm đang cận kề.

"Á...Đau chết mất..." Sau một tiếng kêu đau thăt thanh, Hiền Viên Phong ôm lấy bụng của mình, thiếu chút nữa là quỵ xuống đất lăn lộn. Hai người này thực sự là quá ác độc, cho hắn một cú đá như búa vào bụng, làm ruột gan hắn loạn hết cả lên.

"Hừm... Cười nữa đi..." Trầm Phi Dạ hung dữ nói, cậu rất là bức mình, bây giờ thì mẹ giận thật rồi. Cậu đã lớn bằng này, nhưng chưa bao giờ thấy mẹ giận như vậy.

Hiền Viên Hoàng dùng ánh mắt muốn đánh người nhìn em trai, tên đáng chết này lại nhìn thấy hết. Hình tượng của hắn nay đã không còn, hơn nữa lại bị đuổi ra khỏi phòng, bây giờ còn chưa biết lúc nào cô ấy mới nguôi giận.

Hai cha con liền thủ đánh Hiền Viên Phong, sau đó, nhìn lại đối phương cũng không thấy vừa mắt mình, hừ một tiếng quay đi thay quần áo. Uớt từ đầu đến chân, vậy là Trầm Phi Yên giận thật rồi.

Hiền Viên Phong đau đến muốn chảy nước mắt. Nhìn hai người đang rời đi, hắn đang rất hối hận. Hối hận tại sao mình lại không lấy điện thoại chụp lại lúc này, một cơ hội tốt như thế nếu được chụp lại, nhất định sẽ khiến bọn họ phải hổ thẹn vì hành vi ấu trĩ của mình.

Đây thực sự là một lần sảy chân để hận nghìn đời, bị đánh đến thảm như vậy mà vẫn không nắm được điểm sơ hở nào.

Hiền Viên Phong không ngờ rằng nhục điểm còn chưa nắm được thì hắn đã phải xuống địa ngục, toát cả mồ hôi hột. Đấu với ma đầu cần phải có mấy cái mạng mới đủ đây?

Trầm Phi Yên buồn bức nằm trong phòng, khó khăn lắm mới tìm được một ít thuốc, bôi lên mặt thì đau muốn chết. Tuy chỗ sưng không nặng lắm, không đau như lúc đầu nữa, nhưng là do nó nằm ngay trên mặt, mặt cô chắc hồng mất. Hai người này thật hết nói nổi, cô muốn ngủ một chút mà cũng không được.

Nghĩ tới thôi là thấy tức giận. Sau một hồi suy nghĩ, cô muốn đi ra ngoài giải sầu một chút, ngược đãi bản thân mình thì sẽ chết rất thảm. Chỉ cần mặc quần áo tử tế, đeo một cái kính râm bản to, đội thêm cái mũ nữa là cô có thể ra ngoài.

Ra khỏi cửa, Trầm Phi Yên rất là hối hận, bên ngoài, mặt trời chói chang làm cô muốn quay lại ngay. Mới đầu giờ chiều, mặt trời còn đang đứng bóng.

Đi một vòng, cuối cùng cũng quyết định tìm một vườn hoa để ngồi nghỉ. Nếu ngồi lại nghe bọn họ cãi nhau thêm nữa, chắc cô chết mất.

Xa xa, có một ánh mắt yên lặng chăm chú nhìn về phía Trầm Phi Yên.

Lúc này, vườn hoa tịnh không một bóng người, đến cả người gác vườn thì tối nay mới đến trực. Trầm Phi Yên ngồi bên vườn hoa tháo kính, lau mồ hôi, càng hối hận vì đã ra ngoài thì càng thêm tức giận hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chương 169

Editor: Vũ

"Hiền Viên Hoàng chết tiệt, hai cha con hãy chờ đây, cho các người thử xem bị đánh sưng thành đầu heo xem sao!" Trầm Phi Yên vừa mắng nhiếc hai cha con Hiền Viên Hoàng, vừa vuốt chỗ sưng trên mặt, nhưng vẫn quyết định trở về.

Khí trời nóng nực, chỗ sưng đỏ phát ngứa khiến cô càng thêm khó chịu.

Vừa đứng dậy, Trầm Phi Yên cảm thấy hơi chóng mặt, cố đứng trụ lại nếu không suýt nữa là té nhào ra đất.

Một cánh tay vươn ra đỡ được cô, tránh cho cô khỏi bị té.

Trầm Phi Yên nhanh chóng đứng vững lại được, cuống quýt nói cảm ơn: "Cảm ơn anh, haiz, sợ chết mất, suýt nữa là tôi té thảm rồi!"

Kéo mũ trùm đầu sụp xuống, Trầm Phi Yên không muốn gặp người ngoài trong bộ dạng thế này, rất mất hình tượng.

"Cảm ơn, có thể buông tay tôi ra được không?" Trầm Phi Yên rất là xấu hổ, tuy cô cũng muốn nói cảm ơn đảng hoàng, nhưng người này không thể cứ ôm cô mãi không buông như vậy. Mặt của người này cô không thấy, nhưng cảm giác lạnh buốt thì có thể dễ dàng nhận thấy.

Tay của người đàn ông này dùng sức ôm cô rất chặt, thiếu chút nữa là làm đau cô, nhưng cuối cùng vẫn buông cô ra.

Trầm Phi Yên ngẩng đầu nhìn thì thấy một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc. Đôi mắt hẹp dài tỏa ra nét đau thương tuyệt vọng. Ban sáng thì thấy hấn rất lạnh lùng u ám, nhưng giờ thì cô thấy hấn rất đáng thương.

"Cám ơn." Trầm Phi Yên lại nói cám ơn, cô luôn có cảm giác ánh mắt của người đàn ông này nhìn cô rất khác, khiến cô rất khó chịu, vội vội vàng vàng muốn tránh đi.

Phía sau vang lên một giọng Trung Quốc hơi cứng nhắc: "Cô rất sợ tôi sao?"

Nghe lời này, Trầm Phi Yên không thể không nể mặt người cứu cô mà trốn đi, chẳng thể làm gì khác hơn là xoay người lại, lúng túng cười nói: "Không có, tôi thấy nóng nực quá nên muốn trở về phòng thôi."

"Phải không?" Sơn Khẩu Tá Trợ điền đạm hỏi: "Cô có thể đi theo tôi một chút được không?"

"Hả?" Trầm Phi Yên không hiểu, chỉ biết chằm chằm nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ đau khổ đó khiến cô không thể nào cất bước mà chỉ có thể đứng lặng nhìn.

Nhìn Trầm Phi Yên đứng lại không định đi nữa, Sơn Khẩu Tá Trợ mới mở miệng cười nhạt một cái: "Cám ơn cô đã ở lại. Cô rất giống vị hôn thê của tôi, cô ấy cũng rất chăm vườn. Bình thường, cô ấy hay đội mũ chờ tôi trong vườn, tôi muốn cô ấy trở về nhưng cô ấy không chịu, cho dù da cô bị cháy nắng cũng cứ chờ tôi. Thế nên thấy cô, tôi không khỏi nhớ đến cô ấy..."

Trầm Phi Yên yên lặng lắng nghe, cảm giác nguy hiểm cũng bớt đi, nghe xong buột miệng hỏi: "Vậy giờ ôc ấy ở đâu?"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Trầm Phi Yên liền cảm thấy hối hận, cái này cũng cần phải hỏi nữa sao? Người đàn ông này nhìn bi thương như vậy, cô gái kia nhất định là đã qua đời. Hấn cứ lăm bắm cái tên Anh Từ, cứ xăm xoi nhìn cô dường như là muốn tìm kiếm điều gì vậy.

Quả nhiên, Tá Trợ Sơn Khẩu âm đạm, miệng tuy cười nhưng rất đau thương nói: "Cô ấy lên thiên đường rồi, vì thượng đế muốn cô ấy hiển té!"

Hiển té? Trầm Phi Yên nghe xong có cảm giác đây rất giống xã hội nguyên thủy. Nhưng trong lòng cô cũng không để ý gì nhiều, chỉ cho rằng Sơn Khẩu Tá Trợ có thể nói ra chuyện của hấn thì rất tốt, nên không hỏi gì về việc này.

Đại khái là bây giờ cô nhận thấy Sơn Khẩu Tá Trợ đã không còn nguy hiểm như trước mà chỉ toàn là đau thương. Trầm Phi Yên cũng không tiện rời đi, chỉ có thể đứng đó nghe hấn nói về vị hôn thê, đó là một tiểu thư, từ nhỏ đã được chọn làm vợ của hấn. Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, hấn luôn rất yêu cô ấy, tình cảm của hai người rất tốt, chưa từng cãi nhau bao giờ, Anh Từ luôn chờ hấn, ngay cả đi ăn cũng chờ hấn, còn hấn thì có khi tới được có khi không, nhưng cô ấy vẫn cứ chờ. Thật là một cô gái tốt.

Trầm Phi Yên chăm chú nghe, quên luôn cả chỗ sưng đau trên mặt, bắt đầu cảm thấy đau lòng cho tình yêu của hấn, người đàn ông này thật sự rất yêu vị hôn thê của hấn. Càng nghe càng thêm hâm mộ, càng muốn nghe thêm, không nỡ rời đi.

Nghe Sơn Khẩu Tá Trợ nói, Trầm Phi Yên cảm thấy con buồn ngủ ập tới, mùi hoa chung quanh dường như càng lúc càng nồng đậm. Vì sao khi quay về hương hoa lại khiến cô thế này, loại hương này dường như càng thêm nồng nặc từ khi Sơn Khẩu Tá Trợ tới. Trầm Phi Yên cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng cũng không biết rõ là sai chỗ nào, còn mất thì cứ dúi lại, không mở ra được.

"Không được, tôi rất buồn ngủ, muốn đi ngủ!", Trầm Phi Yên không còn cách nào khác đứng lên muốn đi ngay, hình ảnh trước mắt tối sầm lại.

Sơn Khẩu Tá Trợ ôm lấy Trầm Phi Yên, ánh mắt dâng tràn sự say mê điên cuồng: "Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi, Anh Từ. Thiên Hoàng sẽ không thể tàn nhẫn mang em đi như vậy, người chắc chắn sẽ đem em đến trước mặt tôi!"

Sơn Khẩu Tá Trợ ôm chặt Trầm Phi Yên, nhỏ giọng lăm bắm

... Ngọn Tình là Thiên Đường ...

"Phong, có thấy Phi Yên đâu không, anh tìm mãi mà không thấy cô ấy!" Hiên Viên Hoàng tìm trong phòng của Trầm Phi Yên, tính đưa thuốc cho cô, không ngờ trong phòng lại không có ai cả. Hấn đi ra ngoài tìm cũng không thấy cô, đi kiếm này giờ cũng mấy phút rồi, điều này làm hấn cảm thấy rất bất an.

Hiên Viên Phong vừa nghe nói không thấy Trầm Phi Yên cũng cảm thấy mờ mịt: "Không tìm thấy, không phải là bị các anh khi dễ quá chứ?"

"Gọi người đi tìm ngay!" Hiên Viên Hoàng trừng mắt nhìn Hiên Viên Phong, hấn cảm thấy cực kỳ lo lắng lúc này.

Hiên Viên Phong định quay người đi thì bị anh trai gọi giật lại: "Thuận tiện thì xem luôn Sơn Khẩu Tá Trợ đang ở đâu!"

Thấy Hiên Viên Hoàng hỏi về người này, Hiên Viên Phong đột nhiên nghĩ tới điểm gì đó, nghiêm túc nhìn anh.

"Đại ca, anh không cho là hấn...?"

"Ánh mắt của hấn nhìn Trầm Phi Yên rất lạ, em nhanh đi xác nhận lại đi!"

"Hả....?" Hiên Viên Phong khó khăn nhìn anh mình: "Nếu như đúng là hấn thì phiền rồi, tên đó là người điên đấy. Hấn có bệnh nan y, nghe nói là phải dùng máu của người mình yêu để cứu mình. Đó là lý do vì sao vị hôn thê của hấn mất máu mà hấn cũng không cứu. Cái này...."

Hiên Viên Hoàng nghe xong, gân xanh lập tức hiện ra: "Phát động tất cả mọi người đi tìm, nếu như không tìm được thì chuẩn bị chôn cùng Sơn Khẩu Tá Trợ đi!"

Sơn Khẩu Tá Trợ bị bệnh bạch huyết, vốn không thể cứu được, nhưng để sống sót, hấn đã dùng chính máu của vị hôn thê à chữa bệnh. Cụ thể cách chữa thế nào thì chỉ có một mình hấn biết, rất nhiều người nói tể vị hôn thê của hấn, uống cạn sạch máu cô ấy, còn có người lại nói hấn đổi máu của hấn với vị hôn thê. Những chuyện này không ai rõ ràng cả, thế nhưng điều không thể nghi ngờ là Trầm Phi Yên có thể trở thành lương thực của hấn.

Hiên Viên Hoàng giận tím người, toàn bộ Hiên Viên gia đều náo loạn, tất cả mọi người đều cuống cuống tìm người Nhật Bản và Trầm Phi Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chương 170

Editor: Vũ

Đầu bị choáng đau âm ỉ, rất khó chịu, mùi hoa nồng nặc như vậy khiến người ta hít thở không thông. Trầm Phi Yên cố gắng hít thở, tỉnh dậy trong cơn ảm, vừa mở mắt ra, cô liền nhìn thấy trợ tá Sơn Khẩu. Đau thương ngập tràn, như có một nỗi tuyệt vọng nào đó không nói nên lời, đôi mắt kia nhìn cô như muốn xuyên qua để tìm một bóng hình đã mất. Trầm Phi Yên ngơ ngậy, vội rời ra Sơn Khẩu Tá Trợ, cho dù cô cảm thấy hấn rất đáng thương nhưng cũng không muốn dây dưa ở một chỗ với hấn.

"Tại sao tôi lại ở chỗ này?" Trầm Phi Yên day day thái dương, nặng nề lắc đầu hỏi. Đôi mắt từ từ thích ứng với quang cảnh chung quanh, cuối cùng thì nhận ra đây là một mặt thất. Trong này không hề lọt một tia mặt trời, thấp sáng căn phòng chỉ có một ngọn đèn cháy yếu.

Sơn Khẩu Tá Trợ nhìn có vẻ như rất yếu, cứ tựa mãi cạnh vách tường. Mặt mũi hấn tái nhợt, thậm chí dưới ánh đèn còn giống như người sắp chết. Tình cảm dịu dàng trong mắt như một đám mây muốn kéo người ta xuống.

Sơn Khẩu Tá Trợ gượng cười, bắt đầu đi nhìn cô nói: "Chúng ta bị bắt đi, không biết gì như vậy cũng tốt, không lẽ em không cảm thấy tốt sao?"

Tâm trạng Trầm Phi Yên như kiến bò trên chảo nóng: "Tốt cái gì mà tốt, làm thế nào mới có thể ra khỏi chỗ này,."

"Tôi lại cảm thấy rất tốt, có em với tôi, cho dù phải chết ở chỗ này, tôi cũng sẽ vui vẻ mà chết, Anh Từ." Thật ra lúc đầu khi ngửi mùi hương kỳ lạ kia, Sơn Khẩu Tá Trợ cũng biết đại khái nó là gì, có điều là hấn chưa kịp xác định thì mình cũng bị bắt. Hấn cũng mặc kệ, bởi vì thời gian sống của hấn ngắn ngủi, sự nghiệp cũng không có gì quá lớn lao, điều cuối cùng hấn muốn làm là được ở cùng một chỗ với người con gái hấn yêu thương.

Trầm Phi Yên cắn môi, ngược mắt nhìn Sơn Khẩu Tá Trợ: "Tôi không muốn ở trong này mãi, nói thật với anh lần nữa, tôi không phải là Anh Từ gì đó của anh. Tôi là Trầm Phi Yên, chỉ có một mình tôi thôi, không có anh chị em nào khác."

Ánh mắt cô tức giận mở to, sáng rõ, so với Anh Từ thập phần nhả nhận thì kém hơn rất nhiều. Hấn còn nhớ ánh mắt của Anh Từ lúc ra đi cực kỳ bình tĩnh, chỉ là cô không tiếc nhìn hấn làm cho hấn càng thêm hổ thẹn với chính mình. Vào lúc này, người phụ nữ kia cùng Anh Từ rất giống nhau, chỉ có điều ánh mắt của cô ấy tràn ngập sức sống, không có chỗ cho sự trầm tĩnh của người phương Đông.

Sơn Khẩu Tá Trợ cười khổ, vỗ vỗ xuống nền đất dưới chân ý muốn bảo Trầm Phi Yên ngồi xuống.

Vốn còn muốn phản kháng bởi vì cô vẫn không hoàn toàn cảm thấy an tâm về Sơn Khẩu Tá Trợ, nhưng giờ cô đành ngồi xuống.

"Em chính là Anh Từ, Anh Từ, em rất giống Anh Từ. Tôi nói cô ấy ngồi xuống, dù khó khăn thế nào, cô ấy sẽ luôn ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh tôi."

"Tôi không phải là Anh Từ, càng không phải là hôn thê của anh, cũng không phải là người ái mộ anh gì cả!" Trầm Phi Yên phản kháng, nhưng giọng cô càng lúc càng nhỏ đi vì cô nhìn thấy đôi mắt của Sơn Khẩu Tá Trợ đã đầm nước.

Nhìn Trầm Phi Yên ngồi trước mặt mình, ánh mắt Sơn Khẩu Tá Trợ như nhớ về khoảng xa xăm nào đó, nhớ đến những chuyện từng xảy ra trước kia.

Từ lúc năm tuổi, Anh Từ đã tiến vào thế giới của hấn, rồi cứ bị hấn chọc ghẹo. Rồi khi hai mươi, Anh Từ trở thành vị hôn thê của hấn. Bao nhiêu năm rồi, hấn vẫn chưa đối xử tốt được với cô ấy, nhưng cô ấy lại luôn bao dung những lỗi lầm của hấn.

Càng về sau, ánh mắt của Sơn Khẩu Tá Trợ càng hoang mang, người con gái xinh đẹp đó luôn dễ dàng tha thứ cho hấn. Cuối cùng khi hấn bị bệnh bạch cầu, trong người cần có máu cứu sống. Hấn gạt bỏ tất cả, mãi đến khi thấy Anh Từ mặc váy cưới màu trắng, nhưng khi hấn thấy cô, cô đã không còn thờ nữa rồi. Khuôn mặt tái nhợt, càng thêm trắng bệch, chỉ còn mỗi nụ cười kia là vẫn xinh đẹp như hoa bách hợp.

Lần đó, hán như muốn phát điên, muốn giết hết tất cả mọi người, nhưng trong thư, Anh Tử có nói nếu như hán vẫn còn sống, một ngày nào đó, cô sẽ đến tìm hán.

Chuyện cũ đến đây là hết, hai mắt Trầm Phi Yên cũng đầm nước mắt, người con gái ấy thật tốt. Cô ấy là vô tội, chỉ vì không chịu tin y học mà đem mình trở thành tể phẩm cứu lấy mạng người yêu, tất cả mọi chuyện khiến cho người khác cảm thấy không tin được.

"Vì anh vẫn còn sống, gặp được tôi nên cho rằng tôi là Anh Tử, bởi vậy mới bắt tôi về đúng không?" Đồng tình là đồng tình, nhưng vì có liên quan đến mạng của mình nên Trầm Phi Yên cũng trở nên gay gắt.

Gương mặt chán chường, đôi mắt thần thờ, Sơn Khẩu Tá Trợ cười khò nhìn Trầm Phi Yên.

"Tôi cũng chỉ muốn dẫn em đi một chút, muốn em nghĩ tôi là chính là Tá Trợ, còn em là Anh Tử của tôi. Không nghĩ tới chủ tôi vốn phản đối chuyện hợp tác với Hiên Viên thị, nên phải người tới bắt. Tầm quan trọng của cô với Hiên Viên Hoàng đã truyền tới tai của chủ tôi, nếu cô chết, Hiên Viên Hoàng sẽ san bằng tổ chức Sơn Khẩu, cũng không chịu hợp tác gì nữa. Chủ tôi quá đánh giá thấp thực lực của Hiên Viên Hoàng, cho là mình ở Nhật Bản thì sẽ không có ai dám làm gì, nên mới định giết chúng ta. Tổ chức Sơn Khẩu dù gì cũng đứng đầu bên xã hội đen, vốn không cần phải thanh lọc lại tổ chức. Ở trong mắt bọn họ, phát triển tổ chức tức là giữ nguyên những tập quán xưa cũ, kiểu như cướp đoạt hay giết chóc mới đúng là con đường của hắc đạo."

Trầm Phi Yên hít một hơi dài, bây giờ cô mới hiểu được, hóa ra, trong nội bộ của tổ chức Sơn Khẩu cũng có tranh đoạt, bởi vậy nên bọn họ mới bị giam ở chỗ này.

"Chúng ta cứ ở đây vậy sao?" Đây là điều cô lo lắng nhất, cô không muốn mình phải chết một lần nữa. Cứ như vậy, dù có mấy cái mạng cũng không cứu được, cô không muốn chết lúc này. Cô nghĩ đến đứa con trai của mình, rồi lại nghĩ đến người đàn ông vừa đáng yêu, vừa đáng hận kia, khuôn mặt ấy cứ luôn mãi vẫn vương trong cô.

Sơn Khẩu Tá Trợ không nhúc nhích ngồi dưới đất, chỉ ngẩng đầu nhìn Trầm Phi Yên: "Em nghĩ sẽ chạy thoát được sao? Không khí trong này càng lúc càng loãng, nhiệt độ cũng nóng hơn rồi, em không thấy sao?"

Nghe hán nói vậy, Trầm Phi Yên mới giật mình phát hiện khác biệt. Đúng là như vậy.

"Bọn họ muốn làm gì chúng ta?"

"Chôn sống."

"Hả?" Trầm Phi Yên bất ngờ, cô bắt đầu nghĩ hô hấp của mình càng ngày càng khó hơn rồi.

"Phòng này vốn là một nhà kho ngầm, nhưng bây giờ không dùng đến nữa, đang điều xe đến để san bằng chỗ này, định sẽ xây một tòa nhà cao tầng ở đây."

Trên đầu Trầm Phi Yên xuất hiện hắc tuyến, cô rất muốn chửi thề một câu, bọn họ là ma quỷ hay sao? Còn phải xây nhà cao tầng để giữ bọn họ bên trong nữa, vậy sao không xây một ngọn núi luôn cho rồi.

"Chúng ta sẽ chết ở chỗ này sao?" Trầm Phi Yên buồn bã thề lương, dạ dày bắt đầu cuộn lên, muốn đứng lên cũng rất khó thở, rất là không thoải mái.

Đây là cảm giác thiếu không khí mà chết sao? Trên đỉnh đầu dường như nghe thấy âm thanh xa xôi trôi đi mất, ông trời thật sự muốn lấy mạng cô sao?

"Không ai tới cứu chúng ta đâu, không ai biết hai ta bị đưa đến đây hết."

"Xuyt...Anh đừng nói nữa, cứ tiếp tục, chúng ta sẽ chết nhanh hơn đó." Trầm Phi Yên đứng dậy, thử đập đập lên tường xem có chỗ nào thoát ra được không.

Sơn Khẩu Tá Trợ vẫn cứ bình tĩnh, trên mặt còn biểu hiện sự thỏa mãn: "Tôi cảm thấy rất tốt, có thể cùng em ở một chỗ, tôi thấy rất thỏa mãn. Tôi không kịp chăm sóc Anh Tử vào lúc cuối của cô ấy, bây giờ lại có thể ở cùng một chỗ, rất tốt!"

Nghe nói thế, Trầm Phi Yên tức muốn nhả khói, cái gì mà cùng chết, cùng chôn? Hán cam tâm tình nguyện, nhưng có hỏi qua nàng không?

"Chát." một tiếng, cái tát bông tay rơi xuống mặt Sơn Khẩu Tá Trợ, cô tức giận nhìn khuôn mặt đang mơ màng chờ chết của hán.

"Tôi cho anh biết, cách chết như vậy, tôi không bằng lòng. Tôi nghĩ Anh Tử của anh chắc cũng sẽ không vui về gì, dù sao cô ấy nói sẽ đi tìm anh, nhưng nếu bây giờ anh chết đi, không lẽ cô ấy phải sống một mình suốt đời, nói vậy thì các người bỏ nhau nhau đời đời kiếp kiếp hay sao?"

Khuôn mặt Sơn Khẩu Tá Trợ tái nhợt, ăn một cái tát thẳng tay khiến trên mặt hơi hồng hồng. Hán nhìn Trầm Phi Yên, nhìn cô khao khát sự sống như vậy, cho dù đường cùng, cũng không muốn thỏa hiệp.

Hán từ từ đứng dậy, trong lòng như có một loại cảm xúc đè nén không nói thành lời. Trầm Phi Yên hơi sợ, cô chắc là không muốn sống nữa rồi, mặt của cậu ấm xã hội đen mà cũng dám đánh.

Sơn Khẩu Tá Trợ bước tới một bước, Trầm Phi Yên cũng lùi dần một bước về phía sau, đến khi người đụng vào vách tường, không nhúc nhích được mới nói: "Anh, anh muốn làm gì, tôi đánh anh một cái, nếu không phục thì anh có thể đánh lại tôi một cái, tôi sẽ không phụ trách tiền anh qua cầu Nại Hà

đầu."

Cô nhắm chặt mắt lại, sợ sẽ bị đánh lại, bởi vì người đàn ông Nhật Bản cũng giống như đàn ông Trung Quốc, luôn coi khuôn mặt là thứ quan trọng, lại còn hề đụng một phát thì sẽ rút dao ra mổ bụng tự sát.

Trầm Phi Yên cảm thấy cái tát sắp tới không rơi trùng trên mặt mình mà chỉ có một luồng gió nhẹ lướt qua.

Bên tai tê dại, giọng nói người đàn ông cất lên nhẹ dịu như vị rượu lâu năm, nói: "Nói cho cô biết một bí mật, Anh Từ không phải tự nguyện chết mà là bị ép chết, cô ấy chỉ mong trong giờ phút cuối cùng của mình có thể nở nụ cười như hoa. Cô nói đúng, tôi không nên cam chịu, nếu không, chúng ta sẽ bỏ qua nhau đời đời kiếp kiếp."

Buông Trầm Phi Yên ra, Sơn Khẩu Tá Trợ lấy trong áo mình ra một nút bấm nhỏ, việc tiếp theo là chuẩn bị ấn nút.

Trầm Phi Yên kinh ngạc nhìn, trực giác nói cho cô biết, hình như cô sắp được cứu rồi.

"Cái kia là cái gì?"

Sơn Khẩu Tá Trợ cười xấu xa, há hê nói: "Bom hẹn giờ, khi phát nổ, nóc hầm sẽ thốc lên, đến lúc đó, hai chúng ta cũng bị bay ra ngoài. Nếu tốt số thì còn lại mấy cây xương sườn, còn không thì sẽ chỉ còn là thịt vụn."

Mồ hôi rơi lộp độp, Trầm Phi Yên có cảm giác người này đang hù dọa cô: "Tôi không tin anh cũng thích kiểu chết thế này!"

"Ha ha, thật ra tôi nghĩ sẽ cùng cô chết ở nơi này, cô đã muốn nhìn thấy ánh mặt trời đúng không, vậy thì trước khi chết, chúng ta xem xem bầu trời là ánh nắng hay là ánh trăng nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Chương 171

Editor: Vũ

Trầm Phi Yên toát mồ hôi lạnh, cô thấy hình như Sơn Khẩu Tá Trợ đang gạt cô, ánh mắt là nơi không thể dối lừa. Trong mắt hắn không có sát khí, ngay cả nỗi sợ trước khi chết cũng không có, điều này khiến cô bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Tôi không tin, đây là cái gì?"

Sơn Khẩu Tá Trợ nhìn ánh mắt kiên định của cô, mỉm cười: "Ha ha, tôi sẽ không để cô chết, giống như cô nói vậy, Anh Từ đang chờ tôi. Cái này là máy phát tín hiệu, sẽ có người tìm tới nơi này. Chuyện chúng ta cần làm lúc này là đợi, không nên nói chuyện."

"Tốt." Trầm Phi Yên gật đầu khiến Sơn Khẩu Tá Trợ cảm thấy ấm áp. Cô cứ vậy mà khinh địch, mà tin tưởng hắn, không lẽ cô không sợ sẽ chết cùng hắn sao? Nếu hắn phát tín hiệu sớm hơn một chút thì bọn họ cũng không gặp phải tình huống như thế này, vậy mà cô vẫn chọn lựa tin tưởng hắn, không có chút do dự.

Hai người ngồi ở cạnh tường, không nói gì cả, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian trong mắt thất cú trôi qua từng phút một, chậm chậm qua đi. Mỗi một giây đối với bọn họ vô cùng quý giá. Có lẽ một giây sau, họ đã có thể nói lời tạm biệt với ánh mặt trời rồi cũng nên.

Phía trên mật thất, một đám người áo đen đang đứng ở giữa căn phòng.

Một cái đầu tròn nhẵn nhẵn nhô ra qua lại, trên mặt hắn có một vết thương nhìn rất buồn cười.

Tên đầu trọc đặc ý hút thuốc, đi qua đi lại trong phòng, vui vẻ cất tiếng: "Cuối cùng chúng ta cũng có ngày nổi danh, muốn hợp tác với Hiên Viên Hoàng sao, đúng là muốn chết rồi mà. Không nghĩ xem nếu chúng ta hợp tác thành công thì sẽ còn là xã hội đen nữa sao? Hừm, chỉ biết mỗi ngày lớn lối thế thôi, vị trí lão đại này sẽ nhanh là của tao...Ha ha..."

"Đại ca, khi trở về, chúng ta phải ăn nói làm sao?" Một bóng người nhỏ con lo lắng hỏi tên đầu trọc.

Nghe hỏi, hắn tức giận ném điếu thuốc trong tay xuống đất, lấy giày di di lên, hùng hổ nói: "Mày ngu sao? Mày có thấy nó không? Sơn Khẩu Tá Trợ ở trong nhà của Hiên Viên Hoàng, hắn biến mất thì nếu muốn tính sổ, phải tính với Hiên Viên gia chứ không phải chúng ta. Ngu ngốc, thật sự là quá ngu,

nuôi mày lâu như vậy, có chút chuyện cũng không biết!" Nói xong thì cho hần một cú đá vào người đàn ông nhỏ con, những người còn lại cúi đầu không dám hó hé gì.

Tên đàn em nhỏ người cuồng quát đứng lên, nói liên tục: "Đại ca anh minh, hần là biến mất ở Hiên Viên gia, không liên can gì tới chúng ta."

"Còn không đứng nữa chắc? Chờ gì nữa, tranh thủ đi."

Tùng Hạ lạnh lùng nhìn mặt đất dưới chân, trong lòng cực kỳ phấn khích, chỉ mấy phút nữa thôi, hần sẽ được làm lão đại. Hần đã sớm không ưa Sơn Khẩu Tá Trợ, chỉ bởi vì hần là con trai của Sơn Khẩu lão đầu nên mới có thể thuận lý thành chương trở thành người thừa kế tổ chức khiến hần rất là khó chịu.

Bọn họ là nhân vật của hắc đạo, vậy mà lại đi làm ba cái từ thiện gì đó, càng không phải loại đi làm việc cực khổ để kiếm tiền như đũa ngọc. Nếu như phải sống thì nhất định phải chém giết mới có tư vị.

Tùng Hạ chửi thề một tiếng, vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng.

"A...Đau chết tôi..." Sơn Khẩu Tá Trợ sờ đầu kêu đau. Không biết là tên nào đã đánh hần, nhưng hần nhất định sẽ tìm ra người đó, hừm, dám đụng vào người của Sơn Khẩu, hần sống mà không nhịn được nổi nhục này. Nghĩ đến chuyện của mấy ngày nay, hần vẫn còn đang tức giận.

Người khác nhìn thấy lão đại hiện tại đang tức giận không rõ nguyên nhân thì cung kính không dám nói bất cứ cái gì, ai cũng ngoan ngoãn làm việc của mình. Họ không muốn tự mất mình phải nhìn thấy cái gì, rất là kinh khủng, chính bọn họ cũng không muốn chết ở chỗ này.

Máy ừ đất bắt đầu hoạt động âm âm trên mặt đất, đám người kia thật sự muốn chôn sống hai người ở dưới.

Trầm Phi Yên cảm thấy càng ngày càng khó thở, thậm chí hít vào một hơi cũng thấy khó, đầu óc bắt đầu choáng váng, nặng nề.

Sơn Khẩu Tá Trợ thấy cô khó thở cũng sốt ruột. Tại sao phát tín hiệu đã lâu như vậy mà vẫn chưa có người đến, cái thiết bị phát này khi đã mở thì Hiên Viên Hoàng có thể nhận ngay trực tiếp. Đồ này hần thấy trên người của Trầm Phi Yên, lúc đầu hần tất dĩ, thật không ngờ vào thời điểm này lại không hoạt động.

"Càng ngày càng khó thở..." Trầm Phi Yên nhìn Sơn Khẩu Tá Trợ không có phản ứng, còn cô có cảm giác như mình bị trúng phản ứng cao nguyên, mức độ ngày càng trầm trọng.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Sơn Khẩu Tá Trợ phấp hờng, tay hần run run, thân thể cũng khó chịu. Hần đã dựa theo thói quen mà tập hít thở, nhưng vẫn khó chịu như trước. Hần vốn có tu dưỡng từ nhỏ còn

Trầm Phi Yên chỉ là một người bình thường.

"Cô phải ráng lên, nếu không cố gắng, cô không còn được nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai đâu. Nghĩ xem, chồng cô còn đợi cô bên ngoài, cô thật sự nhẫn tâm để anh ta một mình giống tôi sao? Tôi có thể thấy anh ta rất yêu cô, cô là cả thế giới của anh ta đấy, cũng giống như tôi với Anh Tử, nếu không có cô, anh ta nhất định sẽ phát điên." Sơn Khẩu Tá Trợ chưa bao giờ nói nhiều đến thế, trong lòng hần cũng tự cười thầm, mình vậy mà lại đi tiếp tình thần giúp người phụ nữ này.

Trầm Phi Yên muốn nhắm mắt lại lắm, nhưng khi nghe những lời này, trái tim cô lại run lên thốn thốn. Đúng vậy, hần còn ở bên ngoài, còn con cô nữa, sao cô có thể cứ thế mà bỏ đi.

Cố gắng mở mắt ra, chậm rãi làm theo cách dạy của Sơn Khẩu Tá Trợ điều chỉnh hơi thở.

"Mình phải kiên trì, bên ngoài còn có người đợi mình." Cô lặng lẽ nói với bản thân, nỗ lực lên tinh thần, cô không muốn chết bây giờ, thật sự không muốn chết.

Sơn Khẩu Tá Trợ đỡ lấy thân thể chao đảo của cô, nhìn cái máy nhỏ bé kia, hần rất hy vọng Hiên Viên Hoàng thấy được tín hiệu mà cứu họ. Nếu như càng kéo dài nữa, có lẽ cô cũng chỉ chịu được thêm năm phút. Bây giờ, mỗi giây mỗi phút đều đang giành giật cùng với tử thần, nếu không chiến đấu tốt, bọn họ sẽ trở thành vị khách kế tiếp của ông ta.

"Hình như tôi cảm nhận được có người đến cứu chúng ta..." Cố gắng hô hấp, nhưng lại cảm thấy mình không có cách nào để mở miệng, dùng sức cũng không làm được. Trầm Phi Yên tựa vào người Sơn Khẩu Tá Trợ, ánh mắt cô bắt đầu mờ đi.

Chính Sơn Khẩu Tá Trợ cũng cảm thấy khó thở, nhưng hần tự nói với bản thân là không được hoảng hốt: "Đừng ngủ, tỉnh lại đi."

Trầm Phi Yên không chịu nổi, không còn sức đâu mà thở, cả người cũng dần mềm đi: "Tôi..."

"Cái cô này, không phải lúc nói chuyện với tôi thì rất có tinh thần sao?"

"Không phải như vậy..." Không còn sức nữa, dường như cô thấy Hiên Viên Hoàng tới đón mình.

Sơn Khẩu Tá Trợ cũng cả kinh nhìn Trầm Phi Yên, càng lúc càng không được nữa rồi. Hần đưa tay bấm vào tay cô, Trầm Phi Yên bị đau, đầu óc tỉnh táo hơn được một chút. Điều này cũng khiến Sơn Khẩu Tá Trợ cảm thấy mình thật ấu trĩ, còn biết cách gọi cô thức dậy.

Chương 171: Chuong 172

Editor: Vũ

Son Khẩu Tá Trợ đang nói liên hồi bỗng thấy Trầm Phi yên ngoạ đầu sang một bên thì hoảng sợ.

"Trầm Phi Yên, Phi Yên..."

Cô cứ tựa vào đùi hắn mà không có chút phản ứng nào, cứ nặng nề mà đi vào giấc ngủ như vậy, rồi có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa chẳng? Son Khẩu Tá Trợ tuy có thể thở được trong môi trường thiếu dưỡng khí này, nhưng hắn biết thể lực của hắn cũng không còn lại bao nhiêu. Hắn ôm chặt lấy người trong ngực, không cách nào khiến cô thức dậy. Trong cơn hoảng loạn, hắn hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, dùng sức truyền không khí cho cô.

Phòng trên bỗng nghe ầm một tiếng, ánh trăng bên ngoài tràn vào căn phòng của hai người.

Hiên Viên Hoàng đầu tóc bù xù, nhìn hai người bên trong, vẻ mặt tái mét.

Không khí tràn vào, lấp đầy căn phòng. Son Khẩu Tá Trợ hít lấy hít để từng ngụm không khí quý giá, hai người chống mắt nhìn nhau, không khí lạnh đi mấy độ.

"Nhanh lên, cứu cô ấy..." Câu tiếp theo chưa kịp nói xong, Hiên Viên Hoàng nhảy từ trên xuống. Một tay ôm lấy Trầm Phi Yên, một tay sờ mạch đập của cô mà trong lòng hoảng loạn, tâm can như bị móc hết ra ngoài.

Đập đi, mạch đập đi, một cái thôi cũng được. Bây giờ hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự sợ hãi bao trùm, hắn không biết mạch đập của nàng ở chỗ nào.

Son Khẩu Tá Trợ nhìn khuôn mặt lạnh căm của Hiên Viên Hoàng, tự nghĩ ngờ là nó bị đơ mất rồi. Hắn biết là không đúng nhưng dù vậy cũng cố kéo Trầm Phi Yên đang nằm trong lòng Hiên Viên Hoàng, quát lên: "Để cô ấy nằm ngang ra, hô hấp nhân tạo, anh cứ ôm cô ấy thế này thì sẽ khiến cô ấy chết nhanh hơn thôi."

Hiên Viên Hoàng lúc này mới như hồi phục đầu óc, nhanh chóng đặt Trầm Phi Yên nằm xuống đất, cố gắng đem từng luồng không khí từ bên ngoài thổi vào trong miệng cô. Dường như hắn chỉ vin vào cơ hội lần này để hy vọng cứu cô, cẩn thận tiến hành, giống như trong tay hắn bây giờ đang nắm là con đường sinh mệnh của cô, chỉ sợ ý một chút thôi là sẽ đứt lìa.

Một hồi, rồi lại một hồi, Hiên Viên Hoàng tưởng chừng mình đã đẩy hết toàn bộ không khí vào người Trầm Phi Yên, đôi tay không ngừng run rẩy. Son Khẩu Tá Trợ cũng hồi phục nhanh chóng, sau đó cũng khẩn trương nhìn chăm chăm vào Trầm Phi Yên đang nhắm mắt.

"Phi Yên, nếu em dám đi, tôi sẽ ném em vào nước lạnh cho đông thành tảng đá. Còn tiểu quý kia, tôi sẽ giết nó," Bây giờ Hiên Viên Hoàng cũng không biết mình đang nói cái gì, trong tim chỉ toàn là những cơn đau thống thiết.

Ở phía trên, gương mặt của Trầm Phi Dạ cũng thất thần, cậu muốn nhảy xuống với mẹ nhưng lại bị Hiên Viên Phong ôm chặt lại, không nhúc nhích được.

"Buông ra, tôi muốn đi xem mẹ tôi..." Trầm Phi Dạ giãy giụa, cũng muốn xuống dưới xem một chút, cảm giác có cái gì đó sắp rời xa khiến cậu lạnh người.

Gương mặt của Hiên Viên Phong cũng cứng ngắc, không còn vẻ bất cần thường ngày nữa, hắn nhìn anh trai ở dưới mà không nói nên lời. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy anh mình bất lực như vậy, hốt hoảng như vậy. Bọn họ không thể xuống dưới được, anh trai cũng cần phải có không gian của mình để trải bày tình cảm. Hắn không muốn có ai phá vỡ điều đó vì tình duyên của anh hai vốn đã không thuận lợi.

"Đàn ông con trai mà còn ngây ngô như vậy, con đi xuống làm cái gì? Đừng làm chuyện mẹ con thêm loạn nữa, nếu như cha con không cách nào khiến mẹ con tỉnh thì con xuống dưới đó còn có thể làm gì?"

"Con..." Trầm Phi Dạ nhất thời không trả lời được, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng. Hiên Viên Phong nói không sai, cậu xuống thì có thể làm được gì, chỉ khiến mọi chuyện loạn thêm. Bây giờ chỉ có thể tin tưởng vào Hiên Viên Hoàng, hắn là cha của cậu, nếu như không cứu được mẹ, cậu nhất định sẽ không dễ yên.

Nắm chặt tay lại, Trầm Phi Dạ chuyên chăm nhìn xuống bên dưới. Ánh trăng chiếu tỏa, thấp sáng căn phòng, mọi thứ đều được trông rõ như ban ngày.

"Em phải tỉnh lại, có nghe không?" Giọng nói lạnh lùng cũng không che giấu được sự run rẩy trong đó, dường như có cái gì cứ từ từ vỡ vụn trong con tuyệt vọng và vô lực.

Bàn tay hắn lần lượt vỗ nhẹ vào khuôn mặt cô, hô hấp cũng run lên như Trầm Phi Dạ, hành động của hắn chỉ là hàng loạt những động tác vô lực. Nỗ lực nhiều như vậy nhưng chẳng có gì đáp lại như ngọn gió thổi vào bình rỗng, không cách nào lấp đầy được. Hiên Viên Hoàng đau khổ đứng dậy.

"Cô đã nói, nếu như có cơ hội để sống thì nhất định sẽ không bỏ qua mà, Cô không muốn con cô và chồng cô nữa sao?" Sơn Khẩu Tá Trợ ở bên cạnh đã giúp thổi hơi cho Trầm Phi Yên, rõ ràng mới chỉ khoảng một phút, vì sao cô ấy lại có thể ngủ như chết như vậy?

Trầm Phi Yên lạc trong cơn mê, trước mắt cô là một mảng mông lung nào đó, cô cứ theo cảm giác của mình mà đi về phía trước. Từng bước, từng bước một, giống như là muốn được nhìn xem phong cảnh sáng sủa hơn, bỗng nhiên lại nghe được tiếng người gọi cô phía sau lưng.

Đây là giọng của Hiên Viên Hoàng, trong lòng cô vui mừng không thôi, người đàn ông này, sao có thể dùng cách này mà uy hiếp cô chứ? Giả sử như cô thực sự đi rồi, hắn sẽ cam tâm nếm cô xuống sông băng sao? Còn muốn giết con trai cô nữa, nàng luôn cảm thấy rằng hắn rất thương Trầm Phi Dạ, chỉ là không biết cách biểu đạt mà thôi.

Thân thể nhẹ nhàng đi rất nhiều, Trầm Phi Yên cứ vậy mà phiêu diêu nghe Hiên Viên Hoàng gọi tên cô. Uy hiếp cũng cố, truy sát cũng cố... tất cả làm cô không biết nên nói cái gì. Cô không phải muốn đi tìm hắn sao? Nhưng người gọi cô đang ở đâu? Trầm Phi Yên không hiểu, cô không có cách nào quay đầu lại nhìn, cuối cùng sau cơn chật vật cố gắng quyết tâm, cô quay lại được.

"Khụ khụ..." Trầm Phi Yên ho khan vài tiếng, trái tim đang rớt xuống địa ngục của Hiên Viên Hoàng như được sống lại.

"Phi Yên..." Giọng nói này run rẩy như mới trải qua thập tử nhất sinh. Trầm Phi Yên cố gắng mở mắt, cô nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Hiên Viên Hoàng, vẻ lạnh lùng ngày thường đã đi đâu mất hết.

"Sao anh lại ở đây?" Cô không hiểu hỏi, cả người lại mất đi thăng bằng, thoáng chốc đã được Hiên Viên Hoàng ôm chặt lấy.

Thân thể hắn run lên khiến Trầm Phi Yên cảm thấy kinh ngạc. Cô chưa bao giờ thấy người này sợ hãi điều gì, nhưng bây giờ cô có thể cảm thấy được hắn đang sợ, rất sợ.

"Nếu em không trở về, anh sẽ giết con trai em." Hiên Viên Hoàng không biết nói gì hơn, chỉ biết mở miệng uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Chương 173

Vừa mới tỉnh dậy đã gặp chuyện như vậy khiến Trầm Phi Yên rất kinh ngạc mà nhìn người đàn ông này. Đầu của cô vẫn còn hơi choáng một chút, nhưng theo biểu hiện và âm sắc Hiên Viên Hoàng nói ban nãy thì đó là sự thật.

"Ngây người làm gì? Anh nói thật đấy, nếu em không tỉnh lại nữa thì cho con em chôn cùng với em luôn!" Giọng nói uy hiếp càng ngày càng mềm lại, Hiên Viên Hoàng cũng không biết phải nói sao với Trầm Phi Yên. Chuyện sinh ly tử biệt này cũng không phải chỉ mới một hai lần, nhưng nó vẫn khiến cho Hiên Viên Hoàng cảm thấy rất khó chịu trong lòng, cái cảm giác như hơi thở đột nhiên dừng lại ấy không tốt một chút nào, coi như vết thương đó là ở trên người hắn cũng không khiến hắn đau khổ như thế. Lúc này Hiên Viên Hoàng mới nhận rõ rằng bản thân đã lún sâu đến chừng nào!

Trong mắt của hắn dường như có chút ươn ướt, nguyên nhân là bởi vì cô sao? Trầm Phi Yên cảm thấy thụ sủng nhược kinh, hóa ra người đàn ông này cũng biết khóc, cô chưa bao giờ cảm thấy hắn lại yếu đuối như vậy.

"Mẹ..." Hiên Viên Phong nhìn thấy Trầm Phi Yên đã thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm rồi thì cũng không giữ Trầm Phi Dạ nữa. Cậu bé nhảy từ trên xuống, chạy ngay tới chỗ Trầm Phi Yên. Cơ thể nhỏ nhắn xen vào giữa hai người bọn họ một cách rất nghệ thuật, đẩy hắn Hiên Viên Hoàng ra phía ngoài.

Hiên Viên Hoàng cũng không tính toán gì nhiều với việc tiêu tử kia đẩy hắn ra ngoài như vậy.

"Nhìn con xem, con trai con đứa mà khóc cái gì?" Trầm Phi Yên cung chiều lau nước mắt trên khuôn mặt con trai, cô thật sự khiến hai cha con đau khổ đến vậy sao?

Trầm Phi Dạ ôm chặt lấy mẹ, thân thể không ngừng run rẩy, chỉ trong tình huống vừa nãy thôi, cậu có cảm giác như mình suốt nửa đã mất mẹ rồi. Bây giờ, cậu rất muốn, rất muốn ôm mẹ thật chặt, thật lâu.

Cậu lắc lắc đầu nhìn Trầm Phi Yên: "Nếu mẹ không tỉnh lại, cha sẽ chôn con cùng, không thôi thì sẽ tìm mẹ kể cho con, con khôn chết trong tay cha thì cũng sẽ chết trong tay mẹ kể, hu hu hu..." Trầm Phi Dạ làm như cậu bị ngược đãi lắm, cách nào cũng không buông tay mẹ, thậm chí còn trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng khiêu khích. Dựa vào đâu mà chỉ có mỗi Hiên Viên Hoàng mới giúp mẹ tỉnh lại được, cậu cũng là bảo bối của mẹ mà.

Hiên Viên Hoàng không thêm để ý đến trò đùa dai của con trai, tình địch ngầm kia vẫn còn đang âm thầm nhìn Trầm Phi Yên của hắn.

"Không có đâu, cha rất thương con!" Trầm Phi Yên ôm con trai, vui mừng, đứa nhóc này đang khóc vì cô, vừa mới dạo một vòng ở quỹ môn quan về, cuối cùng vẫn được gặp lại hai người bọn họ.

"Bang!" một tiếng, cú đánh nặng nề đập vào đầu Sơn Khẩu Tá Trợ làm cho gương mặt của hắn bầm tím một mảng. Hắn đã vốn yếu hoi, may mắn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nay lại bị Hiên Viên Hoàng tức giận đập ột cái liền té ngã ra sau.

Khỏe môi chảy máu, nhưng hắn chỉ cười khổ, cũng không có phản ứng lại, cho là cú đấm này đúng đắn. Nếu không phải là hắn theo dõi, đưa cô ra khỏi đường chính thì cô nhất định sẽ không gặp cảnh nguy hiểm như vậy, thậm chí còn hại họ suýt nữa chết ở bên trong.

"Một quyền này là cho người phụ nữ của tôi, anh cũng nên biết." Hiên Viên Hoàng ôm lấy Trầm Phi Yên cùng Trầm Phi Dạ đi ra ngoài, không nói thêm một câu nào nữa.

Sơn Khẩu Tá Trợ cứ như vậy mà lưu luyến nhìn Trầm Phi Yên, hắn không nói gì, cũng không có bất kỳ động thái gì. Đến lúc tối, Sơn Khẩu Tá Trợ đã biến mất, cũng không thấy xuất hiện ở tổ chức nữa, trước mặt mọi người lại càng không. Hai mươi năm sau, có một thiếu niên xuất hiện ở giới hắc đạo Nhật Bản, tên Sơn Khẩu Vĩ, và đã trở thành truyền thuyết được mọi người nhắc tới.

Có người nói thiếu niên này rất lạnh lùng, nhưng cũng có người nói người này rất dịu dàng, luôn luôn đi cùng với một ông lão đi trên con đường nở rộ hoa anh đào, dường như mỗi cây anh đào có hình bóng một cô gái xa xa luôn đợi họ.

Trầm Phi Yên nhìn Sơn Khẩu Tá Trợ, đây cũng là lần cuối cùng cô nhìn hắn. Nhiều năm sau đó, có một thiếu niên rất giống hắn xuất hiện trước mặt cô, tặng cô một bó hoa bách hợp rồi cũng biến mất. Vào đúng lúc đó, cô cũng mỉm cười nhận ra hắn sống rất tốt.

Hiên Viên Hoàng hai tay ôm một lớn một nhỏ, Trầm Phi Dạ muốn nhảy xuống dưới nhưng trong lòng lại có cảm giác hoài niệm, hóa ra được cha ôm lại có thể vững chãi và ấm áp như vậy, không giống vòng tay mềm mại của mẹ.

Người đến nhanh, đi cũng nhanh, trên mặt đất rải rác những xác chết, những người này chắc chắn chết cũng không cam lòng, hoặc là nói bọn họ chết vì quá sợ hãi khi nhìn thấy Tu La. Đêm hôm đó, Hiên Viên Phong nhớ lại vẫn còn sợ, hắn thật không ngờ đại ca tức giận lại ghê gớm đến vậy, cũng may về sau hắn không thấy anh trai mình phát hỏa như vậy lần nào nữa, nếu không thì chắc chắn hắn cũng không còn mạng để sống tiếp.

_____ Ngôn Tinh là Thiên Đường _____

Hiên Viên Hoàng bá đạo như vậy, không để cho Trầm Phi Yên có cơ hội nào để phản bác, hắn bỏ Trầm Phi Dạ ở ngoài cửa, không cho cậu đi vào thế giới của hai người.

Trầm Phi Dạ buồn bực gõ cửa vài cái, cửa không mở, thậm chí bên trong còn có âm thanh không phù hợp với thiếu nhi. Hiên Viên Phong đi qua, thuận tiện ôm luôn Trầm Phi Dạ theo, hạ giọng nói: "Bọn họ đang chuẩn bị cho con một đứa em đầy mã, không có việc gì cũng đừng có mò vào trong, bằng không đến lúc chết cũng không biết vì sao?"

Trầm Phi Dạ nhìn Hiên Viên Phong bằng ánh mắt coi thường, cái người này sao cứ như chim công vậy, khiến cậu rất khó chịu. Ngay cả một chút chí khí đàn ông cũng không có, cậu liếc Hiên Viên Phong một cái: "Làm bộ, hừm!"

"Phụt..." Hiên Viên Phong ném thức uống trong tay ra ngoài, tức tối nghiêng răng, tên nhóc này, cho nó một phần đẹp mã thì liền trở nên ngang ngược, còn nói hắn làm bộ!

"Con đứng lại đó, để chú cho con xem thử xem chú có phải là làm bộ hay không, tức chết tôi mà, gì thì chú cũng là chú con mà..." Trầm Phi Dạ làm mặt xấu, vui vẻ chạy ở đằng trước, Hiên Viên Phong tức giận chạy đuổi ở đằng sau.

Cuộc sống mà, phải tự mình tạo niềm vui, chỉ mới như vậy thôi đã khiến ông chú nổi đóa lên rồi. Chơi rất vui, có người đuổi theo sau thì mới có động lực để chạy lên phía trước chứ! Rồi có ngày cậu cũng có thể đánh bại được người đàn ông trong kia, hừm.

Bên trong căn phòng mờ ảo ánh đèn, cả người Trầm Phi Yên đều buồn rùn, người đàn ông này cũng quá nhiệt tình đi, khiến cho cô không chống đỡ nổi.

"Hoàng....Đừng....Đừng như vậy, em rất khó chịu..." Làn da trắng nõn của Trầm Phi Yên lúc này như được phủ lên một màu đỏ mặt đào, hoàn toàn khiến cho người ta thèm thuồng.

Hiên Viên Hoàng chưa muốn đưa ra quyết định bây giờ, đầu hắn áp chặt vào người cô, cái lưỡi linh hoạt khơi gợi, thương thức sự ấm áp của cô, muốn cô kêu lên thành tiếng.

Thân thể Trầm Phi Yên căng lên rất không thoải mái, hai tay bấu víu vào mái tóc Hiên Viên Hoàng, cô thật sự chịu không nổi. Những tiếng kêu phát ra từ miệng cô giống như tiếng suối chảy khiến hắn cảm thấy rất ngon miệng. Có điều lúc này, hắn không muốn tha cho cô, hắn phải khiến cô chìm đắm thật sâu, tuyệt đối không thể để cô tỉnh lại nhanh như vậy được.

Thanh âm tha thiết khiến Hiên Viên Hoàng muốn tiến tới.

Trầm Phi Yên cảm thấy Hiên Viên Hoàng giống như một luồng gió xuân lướt qua, thân thể run rẩy cũng khiến cô thấy mình khô nóng bất an, cảm giác trống rỗng mãnh liệt ủa tới, không một ai ngoài hắn có thể thỏa mãn cô.

Thân thể run rẩy căng lên, ngón tay làm càng cho cảm giác đó thêm sâu sắc. Loại dấn vật này giống như là thấy được mà không ăn được, rõ ràng là rất thèm muốn, nhưng dù thế nào cũng không thể nắm bắt được.

"Hu hu...Hoàng, em nghĩ..." Một con co giật khiến Trầm Phi Yên không nói nên lời, chỉ thấy khó chịu. Cả người cảm giác cuộn cuộn, nhưng HIên Viên Hoàng không muốn nghe lời cô, cái lưỡi của hắn cứ khiêu khích, làm đầy lên trong cô hàng loạt gợn sóng, biến đầy lòng bằng phẳng của cô trở nên dằng trảo.

"Anh muốn em nhớ kỹ, nếu còn tùy tiện rời khỏi anh lần nữa, hàng đêm anh sẽ đối xử với em như thế này..." Giọng nói trầm thấp, đầy lực, dù đã đè nén nhưng hắn vẫn không khống chế được lý trí, hắn muốn cô hiểu rõ được tình cảm của hắn đối với cô là thật sự nghiêm túc.

Trầm Phi Yên thờ ra tiếng giống như ve mùa đông phát ra âm thanh, những run rẩy, trống rỗng làm cô rất khó chịu muốn khóc. Hắn lại dấn vật cô, dù cho cô không nguyện ý.

Hiên Viên Hoàng nghe ra tiếng khóc ni non vì khó chịu của cô, lại càng có hành động kích thích thân thể Trầm Phi Yên.

"Nói cho anh biết, nói em sẽ không bao giờ rời xa anh..." Hiên Viên Hoàng thừa cơ hội này mà ra điều kiện, Trầm Phi Yên cũng chẳng nghe ra điều gì, chỉ nức nở nghẹn ngào.

Khẽ cắn môi dưới, dưới thân biến động khiến cô la lên, tiếng kêu xen lẫn đau đớn cùng vui sướng, nhưng Hiên Viên Hoàng vẫn như cũ, cố gắng đè nén khát vọng của mình.

"Nói anh biết đáp án!" Hiên Viên Hoàng thờ gấp, dường như cũng sắp không cưỡng lại được bản thân mình, chỉ có thể ngang ngược yêu cầu.

Trầm Phi Yên gật gật đầu, cả người mềm như nước, hoàn toàn không có biện pháp phản kháng. Người cô nóng rực giống như bị người ta hạ độc, thứ thuốc này như khiến cô đau khổ không chịu được. Không có hắn, chắc cô sẽ không sống nổi, niềm vui và cơn đau đớn cứ mãi không thôi.

"Không rời xa..." Giọng nói nức nở giống như tiếng thỏ con, Trầm Phi Yên hoàn toàn đầu hàng, không còn sức phản kháng nữa.

Hiên Viên Hoàng khắc chế cũng chỉ vì muốn nghe những lời này của cô, áo sơ mi trên người hắn đã hoàn toàn ướt đầm mồ hôi.

Loại tính phúc này không có được thì thiếu chút nữa là hy sinh, thực sự rất khó chịu, toàn thân đều cứng ngắc, nhất là bộ phận kia như đang muốn nổ tung vậy.

Hắn đã sớm chuẩn bị xong, có điều hắn vẫn muốn cô phải trải qua khó chịu để nhớ rõ không làm trái lời hắn nữa. Nếu cứ thêm vài lần như thế này nữa, hắn chắc chắn mình sẽ qua đời vì bệnh tim. Người phụ nữ này có nghĩ tới điều đó hay không, khi hắn phải đối mặt với sự sống chết của cô, cảm giác như bị đâm dao vào người.

"Nhớ kỹ lời thề hôm nay của em, nếu như còn tái phạm một lần nữa, anh sẽ cho em biết thế nào là thống khổ..." Quần áo trên người trong nháy mắt cũng mất đi, Hiên Viên Hoàng thuận lợi đi vào trong Trầm Phi Yên không trở ngại.

Thân thể được lấp đầy khiến cô không khỏi kêu lên một tiếng, lúc này cô nhận thấy mình như đang đi trên dây thép, cảm giác rất mạo hiểm kích thích xem kẻ với sự hưởng thụ niềm vui sướng.

Hiên Viên Hoàng tham muốn, cố sức chôn sâu người trong thân thể Trầm Phi Yên. Hắn cảm giác được sự sợ hãi của mình, khát vọng nóng cháy của mình và còn có cả sự mê luyến không ngăn nổi.

Trầm Phi Yên ôm chặt lấy Hiên Viên Hoàng, mặc kệ hắn chỉ phối thân thể cô, không có một chút chống cự nào, thậm chí còn nghehnh đón hắn.

Hoạt động thân thể mang theo độ nóng, từng đợt từng đợt khiến người ta cảm thấy mình như đang trong cơn va chạm mãnh liệt của nước và lửa.

"A..." Mái tóc ướt đầm mồ hôi dán lên người Trầm Phi Yên, những giọt mồ hôi chảy theo sự vận động của hai cơ thể. Hai người đều ướt nhẹp, tình cảm cũng mãnh liệt va chạm.

Không khí nồng đậm mùi hoan ái, giữa bọn họ đã xảy ra thật nhiều chuyện, nhưng lúc này chỉ có thể dùng thân thể mà an ủi sự tổn thương và niềm khát vọng, chỉ có như vậy mới có thể giúp họ hợp hai thành một.

"Anh yêu em, em hãy nhớ kỹ những lời em nói..." Hiên Viên Hoàng cố gắng, vẫn không quên đề cập đến lời hứa kia của cô. Hắn muốn cô phải nhớ thật kỹ.

Trầm Phi Yên chẳng nghe hiểu được gì, chỉ có thể để mặc cho Hiên Viên Hoàng mang theo cô cùng chìm nổi. Có lúc vui sướng, có lúc khát vọng, thậm chí có khi đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không biết phân biệt cái gì.

Thân thể sưng lên khiến Trầm Phi Yên chỉ có thể bám víu vào Hiên Viên Hoàng, cùng hắn nếm trải cảm giác vui sướng ngọt ngào.

Ở lần sau cùng, Hiên Viên Hoàng dựa sát vào Trầm Phi Yên, trong lòng cực kỳ thỏa mãn. Người cô mềm mại như nước, mỗi khi nghe tiếng cô cầu xin hắn, hắn cảm thấy rất vui sướng, tiếng kêu của cô nhẹ như khúc nhạc đêm khiến hắn trầm mê không thoát ra được.

Đêm nay thật dài, Trầm Phi Yên vô lực vùi trong lòng Hiên Viên Hoàng, trái tim ngập tràn hạnh phúc say ngủ cùng cô.

Tay Hiền Viên Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve cô, lắng nghe tiếng tim của cô đập, cảm nhận được hơi ấm của cô, lúc này đây, hắn mới có thể cảm thấy cô là thật, nếu không hắn cũng không biết phải trải qua đêm nay thế nào.

Ôm Trầm Phi Yên, hai người chìm vào giấc ngủ, bỏ quên một con búp bê đáng thương đang nằm trên giường một mình.

Trầm Phi Dạ rất muốn ngủ chung với mẹ, nhưng căn phòng kia không có chỗ ỉn làm cậu rất phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Chương 174

Rất lâu sau đó, Hiền Viên Hoàng mới hiểu được phải bỏ ra thời gian để đi làm chứng nhận chứng minh quan hệ của hai người. Giống như ở khoảnh khắc sau cùng, hắn mới giật mình phát hiện ra rất nhiều chuyện.

Nhiều năm sau này, hắn cũng sẽ vẫn như khoảnh khắc bây giờ, vẫn luôn nằm cạnh nghe tiếng thở của cô. Chẳng bao giờ ngại phiền vron tay ra cảm lấy cổ tay cô, kéo cô ôm vào lòng. Tiếng tim đập từng nhịp một như một khúc hợp tấu của bản nhạc sinh mệnh.

Hắn gợn ngón tay chạm nhẹ vào chóp mũi cô, sự mềm mại tiếp xúc với đầu ngón tay, ấm áp lan tỏa như ánh nắng bao phủ sinh mệnh hắn. Giống như hắn đang lạc trong đêm đen, bị bao phủ bởi cây cối, nhưng ánh mặt trời của cô đã soi sáng, đem ấm áp an ủi hắn trong cơn hoảng loạn.

Chuyện đã qua, nhưng người vẫn không tự chủ được mà nghĩ đến. Trái tim đau đớn làm cho khóe mắt muốn rơi lệ, máu như đông lại, nhớ đến không phải vì muốn tự ngược đãi bản thân, mà là bởi vì nó quá khắc sâu, không thể nào quên được.

Cô bỗng ngưng thở, đôi môi tái nhợt gọi tên hắn, nhưng trong ánh mắt không hề có hắn, chỉ là một màu đen. Sợ hãi như một loài ma quỷ thâm nhập vào trái tim hắn, theo từng đợt suy nghĩ đi vào thật sâu. Càng nghĩ càng hối hận, thần trí lúc đó dường như trống rỗng, cứ như chết rồi. Tình yêu như vậy thì có thể nói nó không khắc cốt ghi tâm, không đau lòng hay sao?

Thời gian không thể quay lại, cứ nghĩ mọi việc chưa từng phát sinh, nhưng khi cứu được cô thì hắn cũng cứu chính mình ra khỏi cơn ác mộng.

Nếu không có bất kỳ chứng nhận gì thì đến quyền được gọi cô là vợ hắn cũng không có, thậm chí ý định muốn chăm sóc con trai cũng là không hợp pháp.

Hiền Viên Hoàng lẳng lặng nhìn người đang say ngủ trong lòng, trong lòng dần rõ ràng. Người chết đối với hắn là quá thường xuyên, nhưng hắn không thể nghĩ thêm về chuyện này nữa, trái tim hắn không thể thoải mái thừa nhận tình cảnh đó mãi. Đối mặt với Trầm Phi Yên đang ngủ say như hoa sen thanh khiết, dù chỉ một hơi thở nhỏ của cô thôi cũng có tác động mạnh mẽ tới nhịp tim hắn.

Hắn đã từng nghĩ tới hay là không nhất định phải lấy cô, sẽ không vì cô mà đeo nhẫn, không có giam cầm, điều đó không phải vì không yêu thương mà là bởi vì hắn quá yêu cô, vì thế có thể bị thương tổn. Nhưng dù hắn có không cột cô lại thì mọi nguy hiểm cứ lần lượt kéo tới, giờ hắn đã hiểu tại sao có rất nhiều đôi nam nữ phải tiến tới hôn nhân.

Trước đây, hắn từng thấy cô đứng trước cửa hàng áo cưới ngắm thật lâu như đang trầm tư gì đó. Khi hắn tìm được cô, cô chỉ cười nhạt, hắn cũng không biết vì sao cô lại đứng chỗ này, còn tưởng là do vô tình, giờ nghĩ lại mới thấy đó không phải là vô tình mà là điều hiển nhiên phải vậy.

Trong tình yêu, phụ nữ mong chờ cuộc hôn nhân để có thể trở thành một phần của người đàn ông mình yêu. Còn đàn ông khi yêu thì cũng chỉ coi đó là một sự hưởng thụ, bây giờ hắn cũng tự hỏi không biết bản thân mình đang muốn gì.

Khuôn mặt Trầm Phi Yên hơi tái, thậm chí có vẻ hơi u sầu, hình như trong lòng cô cũng có chuyện muốn làm, chỉ tại vì hắn làm khổ cô.

Ngón tay chạm vào giữa hàng lông mày nhũn nhặn của cô day nhẹ như muốn xoa tan vẻ u buồn này. Cô bất mãn trở mình, không biết là vô tình hay cố ý mà chui vào trong ngực hắn.

"Rốt cuộc em buồn chuyện gì?" Hiền Viên Hoàng làm bằn ôm chặt Trầm Phi Yên, hắn cũng nhăn mày, dường như nỗi khổ tâm của cô đã lây sang hắn.

Thời gian qua, bầu trời đã hửng sáng, Hiền Viên Hoàng nghe thấy tiếng chim hót mới phát hiện hắn cứ như vậy mà nhìn cô một đêm không ngủ. Hắn rất ít khi bị như thế này, một khi trong đầu đã hình thành suy nghĩ gì đó, hắn sẽ chỉ nghĩ đến làm thế nào để hoàn thành mà không nghĩ xem nó sẽ có vấn đề gì ở giữa không.

Sau khi suy nghĩ một đêm, hắn có một thu hoạch lớn, đó chính là đã biết trong lòng mình cái gì là trân quý nhất. Ngoài phòng, tiếng chim hót thánh thót như một khúc thánh ca do tự nhiên sắp đặt. Không khí tươi mát, mọi sự đều tốt đẹp, không có bóng đen của thương trường bao phủ, có chăng chỉ là

một loại bình tĩnh dâng lên trong lòng.

Trầm Phi Yên lật người, chắc do hơi nóng, Hiên Viên Hoàng chỉnh nhiệt độ mát lên phù hợp với cô. Hắn lặng lẽ đứng dậy, sợ đánh thức cô, mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất rồi nhẹ nhàng rời đi.

"Rầm rầm rầm..." Những tiếng đập cửa nặng nề vang lên khiến Hiên Viên Phong rất muốn chửi thề, hắn là một gnuoi72 rất chú trọng giấc ngủ của mình. Chuyện hôm qua làm hắn quá mệt mỏi, mới ngủ chưa được bao lâu thì âm thanh đáng ghét kia vang lên.

Tiếng đập cửa ngày càng to, suýt chút nữa là muốn tông cửa xông vào luôn rồi.

Hiên Viên Phong rúc đầu vào trong chăn, tức tối gào lên: "Làm gì vậy, không muốn sống sao? Lão tử đang ngủ, muốn chết có phải không?"

Âm thanh ngoài cửa ngừng lại, Hiên Viên Phong tức giận nhìn ra bầu trời bên kia cửa sổ, ai mà liều mạng gõ cửa phòng hắn. Mặc kệ ngủ tiếp, chính hắn cũng không có ý muốn tìm hiểu.

Ngay lúc Hiên Viên Phong vừa đặt mình xuống gối lại lần nữa, cánh cửa đã bị mở ra, đồ ằm xuống đất, ngay trước cửa là một bóng người cao lớn. Hiên Viên Hoàng hắng giọng, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

"A...Anh Hai....anh..." Hiên Viên Phong sợ đến nỗi nói không nên lời, miệng há ra có thể nhét được hai quả trứng gà. Làm thế nào mà mới sáng sớm anh Hai đã tới trước cửa phòng hắn rồi. Trong đầu hắn lập tức tua lại xem xem mình có làm chuyện gì xấu không, nghĩ đến hắn đã để rất nhiều người đẹp ở cửa sau thì chột tui ngu. Chẳng trách, có phải anh Hai đã biết gì rồi không?

"Anh, anh đừng kích động, em chỉ áy cô ở đây thôi, chứ không có làm chuyện gì có lỗi với anh mà, tự em sẽ dẫn bọn họ ra, ngay lập tức luôn..." Hiên Viên Phong vội vã chạy ra ngoài, vì áp lực Hiên Viên Hoàng đứng ở cửa quá ghê gớm, hắn sợ đến mức cả người giống như đang bị lửa thiêu vậy.

Nhìn em trai đang lo lắng, Hiên Viên Hoàng hoang mang không lẽ bây giờ bộ dạng của hắn rất kinh khủng hay sao?

"Nếu muốn ra ngoài thì cũng nên mặc quần áo vào chứ? Anh không biết chú có thói quen cời trường chạy rông đấy, nhưng nếu chú thật muốn đi ra ngoài kiểu đó thì anh cũng không có ý kiến gì đâu, dù sao cũng là sở thích cá nhân..."

"Hả?" Hiên Viên Phong hét ầm lên một tiếng rồi chạy như một tiểu tử phụ chui vào chăn, cả đời có lẽ chưa bao giờ từng bị xấu hổ đến thế. Hắn quên mất là mình thích ngủ nude, bây giờ cả người từ trên xuống dưới đều bị Hiên Viên Hoàng nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa, đàn ông buổi sáng lại hay dễ bị kích động, tiểu đệ đệ của hắn phải chịu uất ức rồi.

Vài phút sau, Hiên Viên Phong ló mặt ra khỏi chăn, tâm tình thật muốn chết quách đi cho xong. Vì sao không phải là ai khác mà hết lần này tới lần khác là anh Hai, hắn cảm thấy thực sự rất khó xử!

"Anh Hai, chuyện gì cũng có thể nói, nhưng là đến công ty nói có được không, em thật sự không có làm bất kỳ cái gì có lỗi với anh mà!" Mặt mũi đưa đám của Hiên Viên Phong nhìn như trái mướp đắng, hắn tự ỉnh luôn rất đẹp trai, da mặt cũng dày không biết xấu hổ, nếu hắn đứng thứ hai thì chẳng ai ai đứng nổi thứ nhất.

Hiên Viên Hoàng không nhúc nhích nhìn người trong chăn, hoàn toàn bị cách hành xử điệu đà của em trai làm cho hiểu kỳ, lúc nào hắn cũng kinh khủng như vậy sao? Hắn cố tỏ ra mình không có biểu cảm gì trước những hành động này, mặt mũi nghiêm nghị nhìn Hiên Viên Phong.

"Cho chú ba phút mặc quần áo rồi đi ra ngoài, anh sẽ đứng ở cửa chờ, nhanh lên, chú theo anh ra ngoài một chuyến." Nói xong, Hiên Viên Hoàng không thêm lo cho Hiên Viên Phong nữa mà lập tức đi ra ngoài cửa, hắn thật sự rất muốn cười.

Trong phòng vang lên vài tiếng động, còn có cả tiếng chửi rủa của Hiên Viên Phong, nhưng do hắn cố định lực kiểm chế tốt nên không nói to.

Ba phút sau, Hiên Viên Phong nhanh lẹ như bộ đội đặc chủng thay quần áo bước ra.

"Đi thôi!", Hiên Viên Hoàng nhìn thoáng qua em trai, nhìn đến bộ dáng cẩu thả kia thì rất hoài nghi không biết nó có mặc quần lót hay không?

Hiên Viên Phong giận dữ mà không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau Hiên Viên Hoàng, vừa đi vừa chỉnh trang y phục. Hắn là một người rất chú trọng hình tượng, nếu không đẹp, dù có đang chết cũng không ra ngoài, nhưng hiện giờ nhìn hắn thật lòi thối lếch thếch.

Hai người một trước một sau, không khí chung quanh rất quỷ dị, những người giúp việc chỉ dám đứng từ xa nhìn rồi len lén cười, Hiên Viên Phong thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào, tất cả những gì hắn có thể làm được là trừng mắt với người ta về đe dọa nếu các người dám cười thì ông sẽ liều mạng với các người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Chương 175

Luôn cảm thấy có một đôi mắt vô cùng nóng bỏng nhìn mình khiến Trầm Phi Yên không ngủ được, mở mắt ra thì nhìn thấy ngay khuôn mặt chờ mong của Hiên Viên Hoàng.

Đó là một gương mặt góc cạnh rõ ràng, nếu không cười thì thật lạnh lùng, nhưng khi cười thì sẽ trở nên cực kỳ chói mắt. Cái loại đẹp đẽ này còn phải do khả năng thường thức, cực kỳ khó gặp.

"Tình chưa?" Bàn tay đầy vết chai chạm lên gò má của Trầm Phi Yên khiến cô cảm thấy hân hân hôm nay thật khác lạ. Mới sáng sớm mà cười cười như thế khiến xung quanh vô cùng kỳ lạ. Nếu người khác có cười thì cũng không khiến cô cảm thấy giật mình như vậy, duy chỉ có Hiên Viên Hoàng mới làm ra sự khác biệt, hân cứ cười như vậy khiến trong lòng cô hơi sợ hãi.

Đẩy bàn tay của Hiên Viên Hoàng ra xa, Trầm Phi Yên kéo chặt chăn, có chút đề phòng: "Anh nhìn em cười như vậy là có ý gì...?"

Câu kế tiếp Trầm Phi Yên chưa kịp nói ra thì đã bị Hiên Viên Hoàng kéo lại hôn, người phụ nữ này thật không biết tốt xấu, hân cười đầy thiện ý như vậy mà lại bị cô nhìn như quái vật.

"Lẽ nào anh không thể nhìn em như vậy sao?" Thật sự là không biết phân biệt tốt xấu, Hiên Viên Hoàng có cảm tưởng mình đang bị đã kích.

Trầm Phi Yên nhìn lại hân, không suy nghĩ thêm nữa mà quan sát hân một lượt, không nói năng gì.

Hiên Viên Hoàng thở dài, không biết nên nói gì lúc này, người phụ nữ này thật sự không cảm thấy gì sao?

hân bắt đầu đi mở miệng: "Em không cảm thấy có gì thay đổi sao?"

"Thay đổi, thay đổi cái gì?" Trầm Phi Yên nhìn chung quanh một chút, cũng nhìn lại mình nhưng cũng không cảm thấy có thay đổi gì lạ. Chỉ là bây giờ cô không có mặc quần áo, cả người trốn trong một cái chăn rất là xấu hổ. Tuy hai người không phải xa lạ gì nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái lắm.

Hiên Viên Hoàng nhìn Trầm Phi Yên vẫn đang mờ mịt thì bỗng cảm thấy tức giận muốn nghiêng răng. Người phụ nữ này thật sự làm hân tức đến nổi không nói nên lời.

Tay hân cầm lấy tay Trầm Phi Yên, quơ quơ để sát mặt cô, giọng nói có vẻ kiểm chế: "Cái này là cái gì, em không thấy thật hả? Em không cảm thấy có gì khác khác hay gì gì đó, em..."

"A....Nhấn...?" Trầm Phi Yên mở to mắt nhìn chăm chăm vào ngón tay đang đeo nhẫn của mình.

Ngón tay trắng hồng đang có một cái nhẫn kim cương nằm trên đó. Nhẫn có hình dây leo quấn lại với nhau rồi dần dần kết lại ở viên kim cương sáng bóng. Ánh mắt của cô lung linh như có tia sáng hiện lên, đẹp đẽ như một con sông trong con mưa rào.

Trầm Phi Yên ngạc nhiên quơ quơ bàn tay trước mặt, cô không biết nên nói cái gì cho phải. Cô nhớ rõ trước đây hân từng nói sẽ không lấy cô, thậm chí còn không muốn công khai qua lại với cô, còn cô cũng không thể làm tình nhân ngầm mãi. Bây giờ nhìn chiếc nhẫn bắt ngờ thốt lên: "Cái này là ý gì?"

Thấy Trầm Phi Yên nhìn cả nửa ngày mới nói mà còn hỏi như vậy, Hiên Viên Hoàng cảm thấy bất lực trước một trò ngai nào đó không tên, chuyện rõ ràng như vậy, không lẽ cô nhất định bắt hân nói ra sao?

"Em không hiểu sao? Anh chính là muốn kết hôn với em, được chưa?" Hai tay nắm chặt lại, hân chỉ sợ mình tức giận quá đáng. Vì sao cô ấy cứ chậm chạp như vậy, hân chưa từng có cảm giác muốn co giật như thế trôi qua.

"Hả.....?" Trầm Phi Yên hét lên rồi lập tức chặn miệng mình lại bởi vì có người đang trợn mắt hung dữ, nếu cô còn dám la tiếp, không chừng kích động hân giết người cũng nên.

"Trầm... Phi... Yên..." Hiên Viên Hoàng nói gần từng chữ, mặt hân tái xanh, ngoài cảm giác muốn giết người thì hân còn cảm thấy thống hận.

Trầm Phi Yên nhìn nhẫn, hơi sợ rút tay lại, chiếc nhẫn trên tay cô giống như một vật xác định từ trên trời rơi xuống. Cái này nhìn qua thì thấy hạnh phúc, nhưng cầu hôn kiểu vậy có ngang ngược quá không. Trong lòng cô cảm thấy bất mãn, Hiên Viên Hoàng đang đe dọa cô sao? Cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp, không chừng hân có thể sẽ rút súng trong người ra đập cô một trận.

Ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi, con người đen láy có một chút ý xấu. Trầm Phi Yên run rẩy, rút cổ lại, nhút nhát nói: "Em không muốn gả cho anh..."

Rầm! Hiên Viên Hoàng có cảm giác tất cả mọi suy nghĩ trong đầu mình đã hoàn toàn bị gãy nát "Em...em, anh cho em nói lại một lần nữa..."

Tiếng gào thét của Hiên Viên Hoàng vang vọng toàn bộ Hiên Viên gia, ngay cả người hầu ở phòng khách cũng nghe thấy rõ ràng. Gương mặt u ám của Hiên Viên Phong trầm thoải mái, hân cao hứng đến nỗi suýt chút nữa nhảy dựng lên. Anh Hai cũng có lúc phải phát điên, chuyện này thật khiến người ta mất ngủ.

Tiểu quý kế bên đang mở cửa trong bụng, gương mặt giãn ra thoải mái cứ như nghe nhà người ta phát nổ mà vui sướng.

Một lớn một nhỏ cứ như vậy mà ở trong phòng khách cười khúc khích.

"Xem ra con rất thoải mái hả?" Liếc mắt nhìn cháu nhỏ kể bên, Hiền Viên Phong vẫn cảm thấy hơi khó chịu vì thằng bé lớn lên quá giống Hiền Viên Hoàng, đều từ một khuôn mặt ra. Cả hai cha con đều không tốt như nhau, đều là những người phúc hắc xấu xa.

Trầm Phi Dạ không ngần ngại nói: "Đừng nói là chú khó chịu, bây giờ chú còn cảm thấy thích thú trong lòng, chắc kém chút nữa là nhảy lên rồi chứ gì?"

Ý nghĩ trong lòng bị nhìn thấy, Hiền Viên Phong hơi xấu hổ: "Đồng minh à, cha con đang cầu hôn trên đó đó. Nhưng nếu chiếu theo tình huống bây giờ thì xem ra tám chín phần mười bị từ chối rồi, nghĩ tới đây thôi đã thấy dễ chịu... ha ha..."

Mới sáng sớm đã bị anh trai kéo đến tiệm trang sức đá quý chỉ vì một chiếc nhẫn. Hiền Viên Hoàng dựng ông lão chủ tiệm dậy, khi hai người tới nơi, cửa tiệm đã chuẩn bị đợi sẵn, nhưng nhìn quần đen trên mặt cùng với vẻ ỉu xiu của bọn họ, Hiền Viên Phong không khỏi chia buồn với các người đẹp, ai kêu họ gặp phải Hiền Viên Hoàng. Ngay cả chính hắn cũng bị lôi từ trong chăn ra, hại hắn đang buồn ngủ mà không dám, thấy người đẹp muốn đùa giỡn cũng không được, chính là bởi vì có một vị La Sát đi ngay cạnh bên, lại còn lựa nhẫn kim cương đi cầu hôn.

Đây cũng là điểm dọa cho Hiền Viên Phong đến ngây ngô, anh trai rõ ràng nói sẽ không kết hôn, nhưng bây giờ lại muốn lấy người ta, chuyện này rất kỳ lạ. Sáng sớm bị đánh thức chỉ vì mua nhẫn cho phụ nữ, hắn chưa từng thấy Hiền Viên Hoàng có ý muốn kết hôn, hay là hắn bị điên?

Hoàn toàn không phân biệt được!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Chương 176

Editor: Vũ

"Chú, chú có muốn lên xem một chút không?" Nhìn về mặt đắc ý của Hiền Viên Phong, Trầm Phi Dạ xấu xa nhắc nhở.

Hiền Viên Phong nhìn lướt qua tên quý nhỏ, hẳn đầu có ngốc như vậy, không có chuyện gì tự dưng tới kiến hắn sao?

"Muốn thì tự con đi mà coi, chú không muốn trở thành đậm nhạt." Hắn khinh bỉ nhìn qua Trầm Phi Dạ, bụng dạ quá đen rồi.

Nhóc con ngượng ngùng nhún vai một cái, xem thường ông cậu tên Hiền Viên Phong này. Cậu nghĩ sẽ đi lên nhìn thử, nhưng nghe thấy Hiền Viên Hoàng gào thét lớn như thể thì bỏ ngay suy nghĩ đó, ngoan ngoãn giả ngu ở dưới lầu.

Lát sau, tiếng của Trầm Phi Yên vọng xuống từ trên lầu.

"Hiền Viên Hoàng, anh buông ra ngay, biến thái sao? Buông tôi ra, ai cho anh ngang nhiên khiêng tôi ra như vậy..." Trầm Phi Yên bị Hiền Viên Hoàng ôm trên vai như cái túi, máu đỏ dồn hết về não làm cô choáng váng. Hai tay ra sức đâm mạnh vào lưng Hiền Viên Hoàng, nhưng cũng chỉ như gãi ngứa với hắn, chẳng gây ra chút tổn thương nào.

Hiền Viên Hoàng háng giọng, bây giờ hắn không cần biết là Trầm Phi Yên có đồng ý hay không, hắn chỉ muốn đem cô ra ngoài.

Cuối cùng cũng có người không nhịn được, lên tiếng ngăn cản: "Anh hai, có chuyện gì thì cứ từ từ nói, cứ như vậy mà đi ra ngoài thì không tốt cho lắm..." Hiền Viên Phong còn muốn nói thêm cả nửa ngày nữa, nói là tình huống bây giờ rất không lạc quan, hình dạng hai người cũng rất là kỳ cục. Nhất là anh hai, cả người lạnh như Bắc Cực, lại còn bùng bùng lửa giận. Rõ ràng là sáng sớm nay còn rất vui vẻ, thế nào mà mới chỉ chớp mắt một cái đã thay đổi tất cả.

"Nói xong chưa?" Hiền Viên Hoàng lạnh lùng nhìn em trai, Hiền Viên Phong gật đầu nghe anh nói: "Nói xong rồi thì biến, tìm ngay cho tôi một nhà thờ và cha xứ, tôi muốn hôm nay kết hôn!"

Ầm ầm, câu này như một đòn giáng mạnh xuống Trầm Phi Yên, còn có cả Hiền Viên Phong và Trầm Phi Dạ nữa. Có nhầm lẫn gì không, bây giờ đáng lẽ nên thảo luận về thời gian đám cưới mới đúng chứ.

"Ai nói muốn kết hôn, buông ra, anh có nghe thấy gì không...?" Con mèo nhỏ tất nhiên không phải là đối thủ của sói hung hãn, Hiền Viên Hoàng trợn mắt tức tối nhìn Trầm Phi Yên, làm cô giật mình run rẩy, không dám hó hé một lời nào.

Có người đang bốc hỏa, nhưng lại có người không sợ chết chọc vào. Trầm Phi Dạ hai mắt sáng rỡ, khuôn mặt tỏ vẻ đùa bỡn.

"Ông già, người phụ nữ này là của cháu, xin ông đừng tùy tiện đụng chân đụng tay. Kết hôn cái gì, cháu còn chưa có đồng ý đâu!"

Khí lạnh tỏa ra dày đặc từ trên người Hiên Viên Hoàng: "Nói tránh sang một bên thì tránh sang một bên, chuyện của người lớn không có phần của con!"

Nói xong tiếp tục ôm Trầm Phi Yên đi, còn cô thì héo rũ vì biết hy vọng của mình đã hoàn toàn biến mất. Con trai cô thật sự không phải là đối thủ của hắn, chuyện này cũng là chuyện lớn. Nhưng cô không muốn kết hôn chút nào, người đàn ông này quá ngang ngược rồi đấy.

Cho dù cô có giấy giả thế nào thì vẫn bị kéo vào làm đăng ký hôn nhân, bị ép buộc ký tên. Những người khác khi kết hôn đều vui vui mừng mừng, ký tên như rồng bay phượng múa, chỉ còn kém là chưa dán thiệp vàng lên mặt thôi. Duy chỉ có một đôi là ngoại lệ...

Hai người này có thể nói là một tổ hợp tuần nam mỹ nữ, nhưng người nữ lại có vẻ mặt thật đau khổ, không cam lòng chịu ký tên. Còn gương mặt của người nam thì tức giận, y như là muốn giết người cho rồi. Cô không chịu nhường một chút để phối hợp với hắn sao? Không ngờ Trầm Phi Yên còn có một mặt như vậy, hắn nghĩ nếu hắn cùng cô kết hôn, thì cô còn cần gì làm về không tự nhiên?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Chương 177

Editor: Vũ

Lãnh giấy hôn thú, quan hệ vợ chồng lập tức được xác nhận, chỉ là cô dâu không vui vẻ gì, vô cùng vô cùng không vui. Trầm Phi Yên trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng, tức giận cùng cực với người đàn ông ngang ngược này, không biết hỏi ý kiến của cô một chút sao? Có phải là cô không muốn kết hôn đâu, chẳng qua là muốn hai người có thêm một chút thời gian nữa, nhưng...nhưng hắn lại như thế đấy, cứ như cường đạo mà kéo cô đi lãnh chứng chỉ kết hôn.

Cần một chỗ để xả con giận, Trầm Phi Yên giơ tay định tháo nhẫn ném, bỗng phía sau đột nhiên lạnh buốt.

"Em tính làm gì?" Trên mặt Hiên Viên Hoàng hiện rõ vẻ vô lực, giọng nói tràn ngập sự bất đắc dĩ nhưng lại chỉ có thể giả vờ lạnh lùng.

Trầm Phi Yên xoay người nhìn Hiên Viên Hoàng, đáng vẻ như muốn đối nghịch, rút chiếc nhẫn đeo trên tay, định ném xuống đất.

"Anh là cướp à? Tôi có nói là không cùng anh kết hôn không, anh dựa vào đâu mà ép tôi ra ngoài. hiên Viên Hoàng, tôi là con người, không phải thú hạ của anh, anh không có quyền áp đặt như vậy với tôi, cuộc hôn nhân này không tính, tôi không thừa nhận, hoàn toàn không thừa nhận!" Trầm Phi Yên tức giận đỏ mặt, cô gay gắt lên án, ánh mắt nhìn Hiên Viên Hoàng mười phần tức tối. Trong lòng cô cảm thấy rất tủi thân, người khác khi cầu hôn thì rất lãng mạn, còn bọn họ thì sao? Sáng sớm mới mở mắt ra đã bị đeo nhẫn, cô còn chẳng có một cơ hội nào để phản bác, cứ như vậy mà bị hắn đưa tới chỗ công chứng. Chuyện này có đáng tức giận không chứ? Nó làm cô có cảm giác mình như trái hồng mềm bị hắn đảo qua đảo lại trong tay mà không có cơ hội để phản bác.

Hiên Viên Hoàng đứng sau Trầm Phi Yên, ánh mắt buồn bực thăm thẳm, nét lạnh lùng ẩn ẩn hiện hiện, hắn cũng không rõ mình sai chỗ nào? Hắn cảm thấy sợ nên muốn được kết hôn với cô, cái này là lỗi sai ư? Mặc kệ phép tắc chuẩn mực gì, cô sẽ lại bị hắn làm tổn thương, nếu thế thì cưới cô cho rồi, sẽ làm cô ít chịu những thương tổn đó hơn. Cô sẽ không phải khó xử, hắn không phải ngang ngược như vậy, chỉ vì muốn cô có được một cuộc sống tốt hơn mà thôi.

Nhẫn rút rồi, Trầm Phi Yên thấy hối hận ngay, nhìn chiếc nhẫn lăn tròn trên thảm, cô cắn môi muốn cúi xuống nhặt lên, nhưng lại không dám. Hai người cứ đứng yên lặng như thế, cái nhẫn nằm ở giữa chiếu sáng lấp lánh nhưng chẳng ai buồn nhặt lên.

Ánh mắt của Hiên Viên Hoàng nheo lại, hắn cũng không nói gì, chỉ nhìn chiếc nhẫn.

"Tôi ghét anh..." Trầm Phi Yên âm ức nhìn Hiên Viên Hoàng, xoay người đi ra ngoài không thèm để ý đến chiếc nhẫn nữa.

Cánh cửa đóng lại kêu lên một tiếng, Hiên Viên Hoàng khom người nhặt chiếc nhẫn bị Trầm Phi Yên ném xuống đất lên, trên môi nở một nụ cười khổ.

... Đại kết cục...

Trầm Phi Yên đi nhanh về phía trước, sơ ý đụng trúng một người đang đi tới. Trên tay người này đang bưng một ấm trà, hai người đều né không kịp, đều bị nước trà hắt lên.

"A... Nóng quá...!"

"Ồi!" Hai người ngẩng đầu lên nhìn nhau cùng sửng sốt. Trầm Phi Yên thấy cô gái này nhìn quen lắm, nhất định là đã gặp qua ở đâu đó. Nhìn gương mặt tiêu tụy của cô ấy, dường như là không có một chút tinh thần gì cả.

Hiên Viên Linh định mở miệng nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Cô vẫn luôn ở bên ngoài, cũng có nhìn thấy Trầm Phi Yên một vài lần, lơ mơ đoán được

người phụ nữ này sẽ trở thành chị dâu của cô. Theo lý thuyết, cô nên đi gặp người ta nhiều một chút, nhưng trong lòng cô luôn cảm thấy có lỗi, dù sao cô cũng từng làm một chuyện sai. Lần gặp mặt thứ hai, cô càng cảm thấy tội lỗi hơn, còn cộng thêm cả sự xấu hổ và khó xử nữa.

"Xin lỗi, tôi vội quá, không kịp ý có người, chúng ta đi tắm rửa chút cái đã.." Trầm Phi Yên đưa tay muốn đỡ Hiên Viên Linh dậy, nhưng người kia hình như không muốn vậy. Cô ngượng ngừng thu tay lại, không biết nên làm thế nào cho phải.

Quần áo trên người đều bị nước trà bắn vào làm ướt một mảng lớn, rất khó nhìn. Trầm Phi Yên muốn ra ngoài cũng không thể nào ra được, cô không muốn đi vào trong, nếu vào, cô chẳng biết nói gì với Hiên Viên Hoàng, vậy tốt hơn là ra ngoài bình tĩnh lại.

Hiên Viên Linh muốn đi, phía sau lại bị kéo lại, cô quay đầu không hiểu nhìn Trầm Phi Yên.

Trầm Phi Yên lúng túng, quần áo trên người vẫn còn đọng nước: "Nếu cô có quần áo, có thể cho tôi mượn một chút không?"

Ánh mắt nhìn Hiên Viên Linh như mắt nai, có chút oan ức, có chút bất lực, khiến cô chỉ có thể gật đầu. Nhìn cái gật đầu của cô ấy, Trầm Phi Yên mừng suýt khóc, rất vui về đi theo về phòng Hiên Viên Linh.

Cũng may nước trà không nóng lắm, trên người cũng chỉ bị mấy mảng đỏ, vóc người của Trầm Phi Yên và Hiên Viên Linh cũng không khác lắm, quần áo chắc cũng giống nhau.

Trầm Phi Yên cũng không nghĩ sẽ trở vào nhà, Hiên Viên Linh cũng nghĩ ngợi gì đó, liền mượn cơ hội này để cùng Trầm Phi Yên uống trà trong sân vườn.

Bưng ly trà trong tay, Trầm Phi Yên cảm thấy bất khoan, dù gì thì cô cũng không biết người đối diện là người nào. Có một phòng riêng, đi lại tự do như vậy, còn quần áo thì toàn đồ hiệu, lẽ dĩ nhiên đây là một người có quan hệ với Hiên Viên Hoàng.

"Cám ơn cô, tôi là Trầm Phi Yên, giờ tôi vẫn chưa biết tên cô là gì?" Miệng nở một nụ cười tươi, Trầm Phi Yên hỏi.

Hiên Viên Linh nhìn bầu trời xa xăm rồi quay đầu nhìn thoáng qua Trầm Phi Yên, cô khẽ gật đầu: "Tôi biết tên chị là Trầm Phi Yên, tôi là Hiên Viên Linh, là con gái của nhà Hiên Viên, cũng là em gái của anh Hai, tôi còn phải gọi chị một tiếng chị dâu."

Trầm Phi Yên kinh ngạc đôi chút, người này chính là Hiên Viên Linh, cô chỉ mới nghe nói, thật không ngờ hôm nay lại được gặp mặt cô em nhỏ này.

Thấy Trầm Phi Yên kinh ngạc, Hiên Viên Linh uống một ngụm hồng trà: "Chị thấy rất kinh ngạc sao?"

"..." Trầm Phi Yên không biết nên nói gì, vẫn còn chưa hết cơn sùng sốt.

Sp: Mọi người, chỉ còn một chương nữa là end rồi, mọi người hãy cố đợi Vũ edit xong chương đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Chương 178

Editor: Vũ

Ngón tay thon dài di chuyển từ từ quanh thành ly sứ, Hiên Viên Linh mang nỗi dằn vặt, chuyện muốn nói ra nhưng phải cố kiềm giữ.

Trầm Phi Yên nhìn Hiên Viên Linh như muốn nói gì, nhưng rồi lại thôi, cô mạnh dạn nói: "Không biết cô có thời gian không, cũng lâu rồi tôi chưa được ra ngoài, hay là chúng ta cùng ra ngoài dạo phố nhé!"

Gương mặt ửng đỏ, Hiên Viên Linh không ngờ Trầm Phi Yên lại tốt bụng đề nghị như vậy. Từ khi xảy ra chuyện kia, cô cũng đã lâu không bước ra ngoài đường, mỗi ngày đều trở nên nặng nề và chua chát. Anh Ba luôn luôn thuyết phục cô, chuyện là do chính cô chủ động ly hôn, anh cũng giúp cô xem xét xem người đàn ông nào tốt, có điều cô đều từ chối tất cả. Cho dù cô không ra ngoài cũng biết rõ chồng mình đang làm gì.

Mục Diệu Tư, đây là người đàn ông rõ ràng đang đứng sánh vai cùng cô, thế nhưng bây giờ lại trở nên xa lạ quá đối với cô.

Hiên Viên Linh gật đầu đồng ý.

Hai người phụ nữ không nói cho bất kỳ một ai, trực tiếp xuống tầng hầm lấy xe của Hiên Viên Linh chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi Hiên Viên gia, hai người đều hít thở một hơi dài, cảm giác tự do đã đến.

Đi dạo quanh phố chợ, nhìn vào mỗi cửa hàng quần áo mới, hai người đều đi vào thử xem. Vóc người không hơn nhau là bao, quần áo trên giá treo cũng rất vừa số hai người bọn họ, thay đồ vào xong trông rất giống những mẫu quảng cáo,

Đồ thì không cần nhiều, nhưng thật sự là đến những chỗ này thì không thể không mua, chỉ trong chốc lát, hai tay đã đầy ắp nào là quần áo, nào là giày dép.

Vốn là những người tốt tính, vì thế không lâu sau, Trầm Phi Yên và Hiền Viên Linh cũng trở nên thân quen hơn. Cô Hiền Viên Linh này cũng không đáng ghét lắm, thậm chí tính tình còn hơi trẻ con. Cô ấy cảm thấy có rất nhiều quần áo làm cô béo lên, cái này chính là cảm giác bản thân mình già rồi, nhưng nếu như không sống được lâu nữa thì quan tâm về màu sắc làm gì, chỉ cần là hai người thích thì người bán hàng sẽ gói quần áo lại, đưa xuống gara dùm cho.

"Bộ quần áo này thế nào?" Hiền Viên Linh giờ một bộ váy màu trắng không tay, nhìn rất tươi trẻ, đẹp dễ, Trầm Phi Yên thấy cũng rất thích. Cô giờ ngón cái lên tán thành, ý là cứ tự nhiên mà mua. Đây là sự khác nhau giữa kẻ có tiền và không có tiền. Người có tiền không cần nhìn vào giá cả, còn người không tiền lúc nào cũng phải cân nhắc về vấn đề này. Trầm Phi Yên cũng muốn tiêu tiền như nước, nhưng thói quen tiết kiệm bao năm nay khiến cô không thể nào cứ mua quần áo mà không chớp mắt như vậy được. Cô gật đầu nhìn Hiền Viên Linh trong bộ quần áo trắng muốt, nó rất hợp với cô ấy.

"Cái màu lam này rất hợp với chị, chị thử xem." Hiền Viên Linh định cầm một bộ khác đưa tới cho Trầm Phi Yên, nhưng cùng lúc có một cánh tay cũng giờ ra.

Hai người đều nhìn người mới tới, Hiền Viên Linh ngay tức khắc nhận ra đó là ai. Mục Diệu Tư qua lại với tiểu minh tinh Nhã Mật, chuyện này khiến cô rất khó chịu. Gặp người này bất ngờ quá, làm cho cô minh tinh kia không tự chủ, bắt đầu tìm người thân quen.

Quả nhiên, lát sau đã thấy Nhã Mật đứng sau Mục Diệu Tư, còn người đàn ông đó thì đang nói chuyện điện thoại, nên không chú ý tới mấy người trước mặt.

"Buông ra, bộ quần áo này là tôi thấy trước!" Hiền Viên Linh vốn không muốn cướp đoạt gì, nhưng nhìn vẻ mặt đắc ý đầy kiêu ngạo kia của Nhã Mật, cơn tức trong lồng ngực lại bùng lên.

"Không lẽ bộ quần áo này là của cô? Tôi rất thích cửa hàng này, có phải cô nên đi ra rồi không? Mua đồ cũng phải có thứ tự trước sau chứ, huống chi còn là tôi đã cầm quần áo lên xem trước!" Hiền Viên Linh rất không vui lòng nhìn Nhã Mật, cô ngẩng nhìn Mục Diệu Tư, giọng nói đầy vẻ mỉa mai. Đúng là hắn cũng đã nhìn thấy cô rồi, thế có dám vì một bộ quần áo mà đứng ra tranh giành không đây?

Nhã Mật ý mình có chỗ dựa, cao ngạo vươn tay giật lại bộ quần áo. Hiền Viên Linh vì chỉ lo nhìn Mục Diệu Tư nên phản ứng chậm chạp, cả người té nhào trên mặt đất, chân đập xuống đất kêu một tiếng thật vang.

"Ha ha... Đáng đời, nhìn cô như vậy mà cũng đòi cướp quần áo của bản tiểu thư..." Có người đang không biết xấu hổ là gì, mặt đắc ý nhìn Hiền Viên Linh ngã trên mặt đất, bộ dạng ve vang thảng lộ, không biết sợ là gì.

"Tiểu Linh, em thế nào?" Trầm Phi Yên không ngờ gặp phải chuyện như vậy, cô cũng không biết người đàn ông đối diện là chồng của Hiền Viên Linh, vội cúi xuống đỡ cô ấy dậy.

Nỗi đau không nằm trên đầu gối mà là ở trong tâm của Hiền Viên Linh, đau đớn vô cùng. Hiền Viên Linh ngã chặt vật, đầu gối đau, tim còn đau hơn. Nhã Mật đứng sau lưng Mục Diệu Tư, cô thấy hắn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ nhìn thoáng qua người té ngã, vô cùng nhếch nhác.

Hiền Viên Linh cười khổ, cô ngẩng đầu nhìn nụ cười phách lối trên gương mặt của Nhã Mật. Chồng mình có quan hệ với tiểu tam ngay trước mắt, còn cô thì chẳng làm được gì ngoài bất lực đứng nhìn. Người làm chuyện bậy là bọn họ.

Cô cắn môi, nở một nụ cười thật thê lương, ánh mắt lạnh lùng như kết băng. Con gái của gia tộc hắc đạo thì dù có chuyện gì xảy đến cũng sẽ nắm trong tay. Hiền Viên Linh cười lạnh "Chồng à, nếu anh muốn chơi đùa thì cũng nên biết điều, đừng mang người phụ nữ khác tới trước mặt tôi, nhất là với một người không biết tới thân phận tình nhân của mình!"

"Chát!" Một cái tát giáng thẳng xuống gương mặt của Nhã Mật khiến cô sững sờ, không hiểu nổi vì sao mình phải chịu đòn.

"Hiền Viên Linh..." Người đàn ông thấp giọng cảnh cáo Hiền Viên Linh, cô ấy ra tay đánh người, điều đó làm hắn thấy có chút không quen. Hiền Viên Linh từ trước tới giờ không phải là loại phụ nữ quá mạnh mẽ, nhưng bây giờ, cô rất lạnh lùng, giống như những người của Hiền Viên gia đều chảy trong người loại khí chất khiến kẻ khác sợ hãi.

"Hừ, bây giờ mới biết tôi là loại người thế nào à?" Hiền Viên Linh châm chọc nhìn chồng, chẳng thèm quan tâm đến hắn, bước đến cô tình nhân bé nhỏ, giật lại bộ quần áo, dáng vẻ đanh đá: "Lần sau có gặp, tôi mong cô đứng xa tôi ra một chút, nếu không, tôi không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu đấy!"

Không quan tâm đến người phía sau, Hiền Viên Linh trực tiếp nắm lấy tay Trầm Phi Yên đang đỡ người ra, kéo đi.

Hai người ra khỏi cửa, mãi cho đến khi bước lên xe taxi, Hiền Viên Linh mới nước mắt giàn giụa, con người cô bây giờ mới bộc lộ ra vẻ yếu đuối, đau khổ.

"Đừng khóc, khóc vì một người như vậy không đáng đâu!" Trầm Phi Yên ôm Hiền Viên Linh vào lòng dỗ dành. Người trong ngực khóc thút thít, bờ vai run lên sau mỗi tiếng nức nở khiến cô cảm thấy trong lòng dâng lên một loại cay đắng không nói thành lời. Bọn họ đều vì những người đàn ông mà đánh rơi thế giới của mình.

"Không phải em cố ý ép hôn, chỉ là ngày ấy, ngày ấy là bất đắc dĩ, cuối cùng thì mọi chuyện lại thành như thế này. Nếu như sớm biết như vậy, em tình

nguyện không lấy anh ta, hu hu..." Hiền Viên Linh vừa nói vừa khóc, đôi mắt sưng đỏ.

Trầm Phi Yên ôm Hiền Viên Linh hùng hổ nói: "Đừng khóc nữa, chúng ta có khóc đến chết vì bọn đàn ông thì cũng vô ích, đi, chị dẫn đi câu đàn ông!"

Khí phách lẫm liệt, tài xế nghe xong thì giương mắt cổ quái nhìn Trầm Phi Yên. Người đang nức nở khóc cũng cứng ngắc, còn Trầm Phi Yên thì lúng túng cười, nhưng cô không nghĩ đến việc Hiền Viên Linh gật đầu đồng ý.

Nửa đêm, những ngọn đèn tỏa ánh sáng xa hoa, cực kỳ quyến rũ.

"Cái váy này có ngắn quá không?" Hiền Viên Linh không tự nhiên kéo kéo gấu váy mình, bao nhiêu năm rồi, dù có ở trong gia đình có bối cảnh như thế nhưng thật ra cô rất ít khi ăn mặc giống vậy.

Trầm Phi Yên cũng thấy gió lùa phía sau lạnh buốt, cô cũng không muốn ăn mặc như vậy, nhưng thế mới không bị mất mặt. Cô không thể nói rằng mình mặc như thế là quá ngắn, nên chỉ cố chống đỡ.

"Sợ gì, bên trong còn rất nhiều đàn ông tốt..." Trong lòng cô đầy nổi bức tức, Hiền Viên Hoàng chết tiết kia cả ngày nay cũng không có lấy một cú điện thoại. Trầm Phi Yên giận dữ, cô cảm thấy ngoài cái nhần đó ra thì sự thật là không có hôn lễ gì cả.

Hiền Viên Linh mặt mũi âm trầm, cô nghĩ chuyện đó cũng giống như gặp mặt xã giao, nếu đã tới rồi thì phải chơi cho thỏa thích.

Hai mỹ nữ bước vào, một đám sỏi lại rộn lên. Ở đây, đúng là đàn ông kiểu gì cũng có. Loại thể hình rắn chắc mềm mại như Hàn Canh, hoặc là kiểu người rắn rỏi như Tôn Hồng Lôi có đủ cả. Cảnh đàn ông đều đặt một con mắt của mình lên hai người mới vào, những đường cong là lướt khiến người ta muốn chảy nước miếng, làn da mịn màng khỏe đẹp như thiếu nữ mười bảy mười tám càng thêm quyến rũ bảy sỏi đối.

"Mỹ nữ, tôi làm sao mới mời cô uống với tôi một ly đây?" Một người đàn ông cao lớn, cơ thể rắn chắc cọ sát vào người Trầm Phi Yên khiến cô lúng túng lùi về phía sau.

"Không cần, tôi không thích uống rượu cho lắm!" Cô cười lấy lệ, nhẹ giọng từ chối.

Nụ cười đó giống như là hoa lê mới chớm nở, đám đàn ông suy tụt chút nữa là đã không kiềm chế được mà nhào lên bắt lấy cô, người phụ nữ này đúng là muốn chọc cho người khác phạm tội mà. Người đàn ông kia thấy vậy thì không màng đến lời cự tuyệt của cô mà cứ cố chen lấn lên.

Trầm Phi Yên cảm thấy khó chịu, người đàn ông này không biết có hiểu tiếng người không vậy? Không chỉ có mỗi Trầm Phi Yên mà Hiền Viên Linh cũng đang trong cảnh ngộ tương tự, một đám đàn ông cũng đang vây quanh cô, rõ ràng cô nói lời từ chối nhưng bọn họ cứ mặt dày sẵn tới.

"Phi Yên em không muốn đi nhảy nữa, chúng ta đi uống chút gì đi, em thấy hơi khát." Hiền Viên Linh không chịu nổi đám đàn ông chung quanh nữa, đàn ông con trai gì mà nước hoa đầy người, mùi thì nồng nặc, người thấy muốn hư luôn cả mũi.

Trầm Phi Yên cũng có ý này, hai người thuận ý liền lập tức rời khỏi sàn nhảy. Xuyên qua đám người đang quay cuồng, Trầm Phi Yên bỗng cảm thấy hình như có ai đang sờ soạng người cô, còn có cả đụng vào mông cô nữa. Tức giận quay đầu lại nhưng chỉ thấy cả đám người lúc nhúc, cô nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn giết người mà.

"A..." Hiền Viên Linh cũng kêu lên một tiếng sợ hãi, có tay đàn ông đang chạm vào người cô.

"Mỹ nữ, đừng có bỏ đi như vậy, đã đến đây chơi thì cứ chơi với bọn anh, các cô kêu to như vậy làm gia mắt hể cả hứng!" Một người đàn ông tự mình là đại biểu, rất không biết xấu hổ sẵn tới.

Trầm Phi Yên lùi ra phía sau một chút. gương mặt rắn lại lạnh lùng nói: "Chúng tôi không muốn chơi với các anh!"

Hiền Viên Linh nhìn người đàn ông đang cười, thấy hắn có vẻ gì đó rất tà ác, hai người nhanh chóng rời khỏi sàn nhảy. Thật không ngờ, có người cố chấp nắm lấy cánh tay họ không buông, lợi dụng tình cảnh sờ soạng vài cái. Hiền Viên Linh lấy tay về được liền lập tức xoay người, đánh cho người kia nằm thẳng cẳng dưới đất.

Có người bị đánh, người ra tay lại là phụ nữ, tất cả đàn ông ở đó một chút kiên trì cũng không có, về mặt dữ tợn, hù dọa.

"Mẹ nó chứ, cho tụi bay mặt mũi mà tụi bay còn không biết xấu hổ, bắt bọn nó lại cho tao! Tội nay, các anh em ở Nhạc Nhạc cứ việc chơi đùa cho thật tốt hai đứa này!" Người đàn ông bị đánh nằm trên đất loạng choạng đứng lên, hung dữ nhìn Trầm Phi Yên và Hiền Viên Linh.

Mấy người không liên quan thì nhanh chóng lùi xuống phía sau tìm chỗ an toàn để xem kịch vui, không có một ai nguyện ý báo nguy cứu người.

Hiền Viên Linh đẩy Trầm Phi Yên xuống phía sau, về mặt đề phòng. Cô phải ra tay rồi, nhưng nhiều người thế này, e là sẽ không chống đỡ được mất,...nhưng nếu không làm vậy, đám sắc lang này sẽ không chịu từ bỏ ý định, chuyện này khiến cô rất bức bối trong lòng.

"Hừm, để tao xem chúng mày còn muốn chạy đi đâu, đến nơi này còn không phải vì đàn ông sao?"

"Đề tiên, đây là quán bar, cũng không phải là do các người mở ra..." Hiền Viên Linh mắng một tiếng, hai người đều muốn kiếm đường chạy, nhưng ở cửa có người đứng gác.

"Lên đi..." Một người dẫn đầu, cả đàn sói liền nhao lên.

Trầm Phi Yên và Hiên Viên Linh dù sao cũng là con gái, không phải là đối thủ của bọn họ, rất nhanh sau đó đã bị khống chế. Lúc này, đám đàn ông bỏ thứ gì đó vào ly rượu rồi rót nó vào miệng hai người, vừa rót vừa cười hèn hạ.

"Anh cho chúng tôi uống cái gì?" Trầm Phi Yên ra sức chống cự nhưng vẫn bị bọn họ áp trụ đổ một ít vào miệng.

"Cái gì, là đồ tốt đấy, sẽ càng làm cô em thêm xinh đẹp!" Mấy người đàn ông này cười rất hèn hạ, có người còn không kiềm nổi, chảy cả nước miếng, hình như là không muốn chờ đợi thêm nữa.

Trầm Phi Yên mơ hồ biết được cô bị đồ thuốc rồi.

Thừa dịp tên đàn ông đang cầm tay cô lơ đãng, Trầm Phi Yên cắn một phát vào tay hắn. Mặt khác cô kéo tay Hiên Viên Linh, nhưng vấy quá ngắn, bước chạy không được nhanh, hai người ngã mạnh xuống đất.

Trong người cảm thấy rất nóng, mặt Hiên Viên Linh sưng đỏ lên mấy chỗ, nhưng nhờ vậy càng nhìn lại càng mê người. Trầm Phi Yên cũng rõ đáng về mình hiện tại thế nào.

Sau lưng có người hùng hổ bước tới, Trầm Phi Yên cảm thấy thật ảo não, tuyệt vọng, cô và Hiên Viên Linh lọt vào hang sói, vậy mà không có một ai đứng ra bang trợ.

"Xem chân dài này, còn..." Người đàn ông chưa kịp nói xong, đám đông đột nhiên im lặng hẳn. Chỉ còn có tiếng nhạc huyền ảo, còn lại không ai nói một lời nào, tất cả đều lặng như tờ.

"Trầm Phi Yên thấy thật quái dị, đầu còn chưa kịp ngẩng lên, cả người đã bị ai đó nhấc bổng lên.

Cô cuống lên, giãy dụa "Buông..."

"Đừng nhúc nhích..." Giọng nói trầm trầm, ẩn chứa sự căng thẳng, trong đó còn có chút sát khí được đè nén khiến cô không dám loay hoay nữa.

Ở bên kia, Trầm Phi Yên nhìn thấy người đàn ông lúc trưa đang ôm lấy Hiên Viên Linh, gương mặt cũng lạnh đi không kém. Xấu hổ không dám nhìn nữa, lại phát hiện theo sau Hiên Viên Hoàng là con trai quý báu của cô, ánh mắt nó cho thấy nó đang rất nghiêm túc nhìn cô cảnh cáo.

Ặc, sao vậy? Không những Hiên Viên Hoàng mà ngay cả con trai cô đều rất tức giận, điệu bộ như đang âm thầm chỉ trích cô.

"Những người này, chưa ai trả nợ thì đứng hòng bước ra ngoài một bước nào. Chỉ cần động đến người của tôi thì tôi sẽ cho hắn nếm một mùi vị khó quên trong đời." Giọng Hiên Viên Hoàng lạnh lẽo, từng từ giáng xuống như những khối băng ngàn năm, cộng thêm hành động nghiêng răng, dường như hắn muốn nghiền nát xương những người này ra từng khúc một.

Trầm Phi Yên định mở miệng nói thì đã bị Hiên Viên Hoàng nhanh chóng ôm đi, để lại phía sau một bãi chiến trường nhốn nháo điên cuồng.

Dọc theo đường đi, Trầm Phi Yên không dám nói gì, bầu không khí trong xe thật quá rét người rồi, càng lúc càng lạnh. Toàn thân rất khó chịu, cứ cọ cọ vào người Hiên Viên Hoàng.

"Khó chịu..." Câu nói của Trầm Phi Yên không thoải mái nữa, chỉ cảm thấy từng hơi thở của mình nóng lên, cả người cũng nóng lên, cứ như sức nóng muốn làm tan chảy con người cô ra. Cô ôm lấy Hiên Viên Hoàng, khó chịu cọ cọ vài cái nhưng lại không dám tới gần chỉ sợ chọc hắn càng thêm tức giận.

Hiên Viên Hoàng nhìn chằm chằm vào cô, biết thuốc đã bắt đầu phát tác, cả người cô sưng lên như con tôm. Ngày hôm nay hắn không đi tìm cô chỉ bởi vì Hiên Viên Phong nói giữa hai người đang có vấn đề. Hắn không nên quá ngang ngược tự quyết như thế, điều đó chỉ càng làm cho cô cảm thấy mình không có tự do.

Trầm Phi Yên cũng là người có sự nghiệp riêng trong tay, cô là người phụ nữ mạnh mẽ, thế mà đột nhiên bị hắn ràng buộc bên người, dù có nói thế nào đi nữa thì trong lòng cũng khó tiếp nhận được chuyện này. Hơn nữa, phương thức cầu hôn của hắn khiến cho cô mộng tưởng đến những thứ quá xa vời, mọi chuyện đều là lỗi của hắn. Lúc bắt đầu thì tự cho rằng như thế thì có thể bù đắp cho cô, thật ra lại không ngờ sẽ phát sinh những chuyện này. Nếu không phải có cái thiết bị định vị trên người cô, có phải hắn lại mất cô lần nữa không?

"Cố chịu một chút..." Cứ dưng chạm thế này, Hiên Viên Hoàng cũng có chút khó kiềm chế, ngay cả hôn cũng không dám, chỉ sợ không dùng được mà lập tức muốn cô nằm trên xe.

"Khó chịu..." Chất cồn trong thuốc khiến Trầm Phi Yên tấy má tay chân, quần áo xộc xệch, thậm chí còn nhìn Hiên Viên Hoàng mê say, giống như trẻ con vậy.

Hiên Viên Hoàng nắm lấy tay cô, giữ không cho cô nhúc nhích thêm nữa, nếu cô còn không có nề nếp như vậy, hắn sợ mình sẽ làm ra chuyện không hay.

"Cố chịu, em cố chịu một chút!" Hiên Viên Hoàng cảnh cáo, không ngờ đến việc môi mình đột nhiên bị cắn. Trầm Phi Yên nhẹ nhàng ngậm lấy môi hắn làm khoang miệng của hắn tràn ngập mùi hương của cô. Cô buống bình giống như trẻ nhỏ, chỉ chạm một cái rồi rời đi, cứ lặp lại nhiều lần mà không chịu.

ngồi yên.

Hiên Viên Hoàng bị chọc tức mà không có chỗ giải quyết, hấn cắn lấy lưỡi Trầm Phi Yên, không để cô nhúc nhích loạn xạ nữa. Môi lưỡi quấn quít, mút vào nhau, từng chiếc hôn cứ như là từng đợt sóng ập tới, không buông cô ra. Hai người cứ si ngốc mà ôm hôn triền miên, mãi cho đến khi xe dừng lại, Hiên Viên Hoàng mới ôm lấy Trầm Phi Yên tiến vào thang máy dẫn lên phòng của mình.

Cửa bật mở, cảnh bài trí bên trong khiến Trầm Phi Yên giật mình, có chút tỉnh táo.

Hoa hồng đỏ bày khắp sàn nhà, trên giường cũng có, hình ảnh này rất khiến cho người khác dễ xiêu lòng. Mỗi một chỗ đều là màu đỏ tươi, còn cả ánh nến nữa. Đây giống như là hôn lễ trong giấc mộng xa vời, làm ánh mắt của Trầm Phi Yên say mê không dứt. Cô nhào ra khỏi vòng tay Hiên Viên Hoàng, nụ cười trên môi như đứa bé không thể tin được tất cả những gì trước mắt, giống như là đang mơ vậy.

"Đây... Cái này..." Trầm Phi Yên không thốt nên lời, cứ ngây ngốc nhìn Hiên Viên Hoàng như đứa bé, môi bắt gặp nụ cười.

Hiên Viên Hoàng nhìn cô vui vẻ, hiểu được mà mình đã làm đúng rồi, hóa ra đây là điều cô muốn. Có thể cung chiều làm cô hài lòng cũng là chuyện rất hạnh phúc.

"Lấy anh nhé?" Hiên Viên Hoàng đột nhiên quỳ một gối xuống, tay lấy ra một chiếc nhẫn, vui sướng nhìn thiên sứ hỏi.

Ánh mắt Trầm Phi Yên cũng rất kích động, nhưng cô vẫn cười nhẹ nhàng, đưa bàn tay mình ra.

Hiên Viên Hoàng cười tươi, xỏ nhẫn vào tay cô, trong lòng cảm thấy vui sướng vô cùng.

Đây chính là người phụ nữ của hắn, hắn còn chưa kịp hồi tâm lại, cô đã đi tới gần hắn.

"Động phòng..." Cô mơ màng hôn đôi, Hiên Viên Hoàng cười sung sướng ôm lấy Trầm Phi Yên, đặt nhẹ cô lên giường.

Lửa nóng không thể kiềm giữ, toàn thân Trầm Phi Yên nóng bức, cô tìm kiếm thứ gì đó để có thể hạ nhiệt độ xuống, bàn tay vòng qua thân thể Hiên Viên Hoàng.

Hắn cảm lấy bàn tay cô, muốn kéo cô lại nhưng không được. Đôi mắt mê ly nhìn hắn như là nhìn được cây kem. Hiên Viên Hoàng bây giờ đang rất hài lòng, chẳng có nổi một suy nghĩ đau buồn nào.

"Em yêu anh.." Trầm Phi Yên cất tiếng, cả người dán sát vào người Hiên Viên Hoàng, hoàn toàn thả lỏng thân mình. Hiên Viên Hoàng sùng sốt, ánh mắt của hắn hiện lên vẻ hoang mang, người phụ nữ này vừa nói yêu hắn khiến hắn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Mặc dù từng tức giận, nhưng giờ đây lại ngập tràn niềm vui sướng. Cuối cùng, Hiên Viên Hoàng inh sự chủ động, xoay người đặt Trầm Phi Yên xuống phía dưới.

"Không, em muốn ở trên..." Mặt của người nào đó đỏ bừng, không hài lòng vị trí bây giờ.

Hiên Viên Hoàng cười nhạt, hoàn toàn không quan tâm, nếu để cô ở trên hắn có lẽ sẽ phun máu mà chết trước. Mặc kệ cô ầm ĩ, Hiên Viên Hoàng cố sức tiến lui trên người Trầm Phi Yên.

Mới lúc này còn ngần cản, bây giờ cô đã mềm mại như nước, bao trọn lấy tất cả của hắn.

Buổi tối đẹp tuyệt vời, bên trong phòng xen kẽ tiếng nam nữ vang lên, mọi thứ dường như có một sự hài hòa nhất định nào đó.

Tối tân hôn vừa bắt đầu, nhưng chỉ lát sau, Trầm Phi Yên nghĩ tới điều gì khiến cho Hiên Viên Hoàng phải ngừng lại mọi hoạt động.

"Sao thế?" Hiên Viên Hoàng hỏi trong hơi thở dồn dập.

Người dưới thân mơ màng nhìn hắn, mông lung hỏi: "Anh không dùng bao?"

"Không cần dùng nữa, chúng ta không tránh mưa.." Hắn muốn tiếp tục, nhưng người phía dưới lại bắt đầu lên tiếng.

"Giao giống? Em nghĩ là anh đã làm rồi, có lẽ cũng có rồi!"

"Cái gì?" Người đàn ông đang kìm nén đến nội thương nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Trầm Phi Yên xoa xoa mắt, cắn môi nói: "Em mới nhớ ra, hình như ba bốn tháng nay đi cả của em chưa tới..."

Một tiếng vang ập xuống người Hiên Viên Hoàng khiến hắn đang sung sức mà phải ngã hẳn xuống giường, tức tối gào lên giận dữ

"Trầm Phi Yên..."

————— HOÀN —————

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Tổng Giám Đốc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.